

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SÜMEYYE DEMİRKAN

Münekkebe Boyanan Sarıdunya

SÜMEYYE DEMİRKAN

Münnekkebe Boyanan Sandunya

I

Sevgi acıtır, öp yaralarımından belki sana da bulaşır.

O gün, göz göze geldiğimiz ilk gün benim için hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını göğsüme sığmayan kalbimle anlamıştım. Deprem oluyor sandım fakat hayır, kalbim atmaya başlamıştı. Sanki bu vakte kadar hiç atmamış da onu görünce kendini hatırlamış ve bana da bunu anlatmıştı.

O gün kalbim ilk kez atmaya başlamıştı.

Ani bir şekilde hayatıma giren bu kalp çarpıntısı günden güne yerini sağlamlaştırmış, bana attığım her adımda bir imza bırakmıştı. Nereye baksam o, nereye dönsem hep oydu. Onu görüyordum bana kör olan gözlerine bakmaya cesaret edemezken bile.

Sanırım bir adamı sevmenin bedelini kendi içimde ağır ödüyordum. Aslında öyle söylemek de yanlış olurdu çünkü bu karşılıksız aşkın tüm sorumluluğu benim kalbimin omuzlarındaydı. Ne onu sevdiğim için kalbime küsebilirdim ne de beni görmediği için o mürekkep mavisi gözlerine...

Akif Selim Çakırca.

Yüreğimdeki varlığından bihaber ama yüreğimin adı olmuş adam.

Seviyorum. Uzun zamandır onu herkesten habersiz seviyorum. İzliyorum, sadece uzaktan izliyorum. Sabahları erkenden uyanıyor ve onu merak ediyorum. Okuldan eve erken dönüyor, penceresinin başında dikilip sardunyalarımla beraber onu bekliyorum. Üşüyüp üşümediğini sorguluyor ve onun yerine ben kalın giyiniyorum. Her perşembe akşamı onun için bir şiir bırakıyorum. Tatlı ama bazen de kalp ağrıtan bir telaş bu. Zararsız yemin ederim zararsız bir sevgi benimki. Diyorum ya; içimde seviyorum ben çünkü içimde kimse göremez onu.

O buna değer. O her şeye değer.

Gülmez, pek konuşmaz ama konuşsa bir onu dinlerim. Zayıf, öyle kaslı kolları ve iri bir vücudu yok ama bir sarılsa dünyanın en büyük gücünü yine onun kollarında bulurum: Sevgiyi. Ondan büyük bir güç mü var ki?

Sevdim işte, seviyorum. Yürüdüğü mesafeyi, gözlerinin çukurundaki cenazeyi, ruhundaki ölüyü bile seviyorum ama ruhu ölü olsaydı ben bu kadar hayat dolu olmazdım, bunu biliyorum. Sevmeyecekti beni biliyorum; onu sevdiğim gibi sevmeyecekti. Olsun, lakin ben sonbahar insanıyım. Çok yaz bekledim, yine olsa yine beklerim.

I

"Sardunyalan"

YIRUMA - RIVERS FLOWS IN YOU

Duvarları vardı kalbimin, sana olan sevdami daha sağlam korusun diye inşa ettiğim. Pencereleler çizdim sonra önüne, sardunyalan koydum belki görür de ferahlarsın diye. Her gün sulamadım, kendime sensizliği öğrettiğim gibi onlara da susuzluğu öğrettim, dayanaklı bitkiler zaten susuzluğu da sevgisizliği de iyi bilirler. Sonra dışını boyadım gözlerindeki maviye, mürekkep mavisi dedim ona... Sardunyalarıma sıçradı birkaç renk, olsun mavi güzel renktir, senden gelen nasıl kötü olsun ki? Fakat kapısını çizmedim sen gelince çizeceğim. Zira bilirsin, çizersem eğer açık kalacak ve ben üşüyeceğim. Ben yaza hasretim sevgilim, geleceğin zaman söyle üzerimdeki battaniyeyi kaldırıp ruhunun güzelliğini ruhuma dikeyim.

İşte en çok kışı seven ben, *sen gelince hiç üşümez ellerim.*

Elimdeki mandalina poşetini bileğime doğru çıkardım ve anahtarı kilide geçirirken önüme gelen saçlarımı geriye iterek açılan kapıdan içeri girdim.

"Çakır!"

Ona seslendikten sonra kapıyı kapatıp bileğimdeki mandalina poşetini elime alarak mutfaktaki tezgâhın üzerine bıraktım. Sol omzumdaki çantayı da koridordaki askıya astıktan sonra salona doğru yürümeye başladım. "Çakır!" diye seslendim bir kez daha.

Uyumuş olamazdı, uyumazdı pek. Salona yürürken ayaklarıma dolanan yumuşak bir şeyle duraksadım ve gülerek eğildim. "Yaramazlık yapmadın, değil mi?" Hızlı hızlı nefes alıyor, diğer yandan da kuyruğunu sallıyordu.

O harika bir köpekti.

Kahverengi tüylerini sevdikten sonra ayağa kalktım ve salona girdim. Beni her zaman olduğu gibi ferah bir ortam karşılamıştı. Yarıya kadar açık olan perdelerimi biraz daha çektişirdim ve akşam güneşinin eve dolmasına müsaade ettim. Daha sonra Kumru'nun yanına gidip kafesinin kapağını açıp su kabını aldım. "Bugün çok su içmişsiniz Kumru Hanımefendi. Maşallah size."

Kafesin kapağını kapattım ve elimdeki su kabını sehpanın üzerine bıraktım. "Ee?" dedim gagasını oynatan Kumru'ya ve yerde deliler gibi yuvarlanan Çakır'a bakarak. "Neler yaptınız ben yokken?" İkisi de beni cevapsız bıraktığında gülümsedim ve gözlerimi penceremin kenarına çevirdim. "Ay," dedim irkilir gibi. "Ben size bugün su vermedim."

Sardunyalar, sevgisiz ve susuz da yaşayabilen bitkilerdi. Tıpkı benim gibi.

Önce Kumru'nun suyunu, sonra da sardunyarımın suyunu verdim. Çakır'ın mamasını da tasına boşalttıktan sonra koridordaki askıdan çantamı alıp salondaki koltuğa bıraktım bedenimi. Fermuarı sıyırdım ve içinden bugün aldığım kitapları çıkararak çantamın yanına koydum. Daha sonra üstteki kitabın kapağını açıp sayfaları burnuma yaklaştırdım ve derince kokladım. Kitap okumayı öyle çok seviyordum ki bir çiçek nasıl suya muhtaçsa ben de öyle mürekkebe muhtaçtım.

Kitabı kokladıktan sonra gülümsemeye başladım. Yine o gelmişti aklıma. Hoş, aklımdan çıktığı mı vardı sanki? Derin bir iç çekişle kendi kendime mırıldanmaya başladım: "Her gün yeni bir karaktere seyahat ediyorum ama niye her durağın sonunda sana rastlıyorum ben?"

Elimdeki kitabı sakince sehpanın üzerine bıraktım ve kafamı geriye atarak derince bir soluklandım.

Ben Mislina... Bir köpeğim, bir kuşum, birkaç saksı da sardunyam var. Kendi küçük dünyamın içinde bir sürü karakter, bir sürü ses var. Kendimle daha çok konuşur, insanları sıkmaktan korkarım. Ruhumun içindeki çiçekleri bile suladığım ellerim ama bir türlü tutamadığım elleri var. Herkes gibi yaşayan ama neyi yaşadığını bilen bir aklım var. Ha! Bir de bana ait olduğuna inandığım bir kalbim.

Gözlerimi kapattığım sıra çalan telefonla bunu ertelemek zorunda kaldım. Çantamın ön fermuarından telefonuma uzandım. Annem arıyordu. "Efendim anne?" diye yanıtladım direkt.

Biraz telaşlı bir halde konuşmaya başladı: "Mislina, vardın mı yurda kızım?"

Yutkundum ve başımı salladım. “Evet, anne.”

“Akşam yemeğini yedin mi peki?” diye sordu bu sefer. Hemen hemen her gün arıyor, küçük bir çocukmuşum gibi beni kontrol ediyordu. Oysa iki yıldır ailemden uzaktaydım ben.

“Yok daha yemedim, birazdan yiyeceğim,” dedim kaçamak cevaplarla.

“Sakın yemeyeyim deme,” dediğinde gözlerimi devirdim.

“Anne kaç yaşına geldim ben çocuk değilim.”

“Deme öyle kızım merak ediyorum işte,” dediğinde yumuşadım.

“Ya anne böyle konuşup da üzme beni. İyiyim ben, geçen seferki gibi üşütmeyeceğim.”

“Kumru’ya teşekkür et sen, kızcağız nane limon kaynatmasaydı toparlanamazdın. Ah ah, yanında olsaydım hastalanmana izin vermezdim,” dedi içlenerek. Kendileri pek evhamlıdır da.

“Anne başlama yine. Babamı öp benim için tamam mı? Ders çalışacağım ben.”

“Yemeğini yemeyi unutma sakın.”

“Unutmam,” dedim uzatarak, daha sonra gülerek telefonu kapattım. Telefonu sehpanın üzerine bıraktığımda Kumru’yla göz göze geldik. Annem onu benim arkadaşım sanıyordu, oysa o sadece bir kuştı. Annem benim yurtta kaldığımı sanıyordu, oysa ben onunla kalıyordum.

Okula başladığım ilk sene yurtta kalmış, dönem bitmeden buraya taşınmıştım sırf onu daha rahat görebilmek için. Babamın gönderdiği parayla okul masraflarımı karşılıyor, burs param ve bazı günler de okuldaki kütüphanede çalışarak bir ayımı tamamlamaya uğraşıyordum. Ek olarak da apartmandaki birkaç öğrenciye ders veriyordum.

Yüzümde beliren tebessüm Kumru’nun gagasını kafese vurmaya başladığında heyecana dönüştü. Geliyordu. Bana hayal dünyamı bahşeden, hâlâ bir kalbim olduğunu öğreten adam geliyordu. Yerimden hızla kalktım ve pencereye doğru koştum. Kalbim hâlâ ilk günkü gibi çarpıyordu. Her seferinde, her seferinde bunu yaşıyordum ben.

Akif Selim Çakırca... Kalbinize söyler misiniz lütfen, müsait olduğu bir gün benim için çarpsın.

Perdenin arkasına saklandım gizlice. İşte geliyordu, karşı kaldırımdaydı. Üzerinde bileklerinin yukarısına kadar kıvrıldığı lacivert ince kazağı ve bileğinde de her zaman taktığı o saati vardı. Açık kahverengi dağınık saçları ve yerden kaldırmadığı yüzüyle buraya doğru geliyordu. Çok sakin, çok mesafeliydi. Onu ne zaman görsem omuzlarında dünya kadar yük taşıdığını düşünürdüm, yoksa gözleri böylesine güzel bir adamın başka gözlerle çevirmediği yüzündeki matem ne anlamı olacaktı?

Onu ilk kez geçtiğimiz sene eylül ayında görmüştüm. Üzerinde bedenine büyük gelen bir gri kapüşon vardı. Tek omzuna taktığı ve içinin neredeyse boş olduğunu anlayabildiğim siyah çantası ve kulağındaki siyah kulaklığıyla tanışmıştım.

Bunca karamsarlık içinde karararı gözlerim, bana sadece bir kez bakmasıyla dünyamı renklendirmişti. Evet, o kasvetin içinden doğan mavi gözlerinden vurdu beni. Çok değil sadece anlık bir göz göze gelmeydi. Suratında hiçbir mimik olmamıştı, bakmış ve umursamadan yerine geçip oturmuştu. Ama benim o an ellerim titremeye başlamış, kalbimin benimle dalga geçtiğini düşünmüştüm. Hani her insanın kalbini titreten bir bakış, bir şarkı, bir yolculuk olurdu ya, benimki de bir çift mavi göz olmuştu.

O gün, Eylül'ün 17'sini not ettim defterimin en temiz köşesine. Hayat benden çok on yedi almıştı ama hiçbiri bu kadar dağıtmamış, hiçbiri bu denli yerle bir etmemişti.

Aynı okulun, aynı fakültesinde ve aynı derslikte ikinci sınıf öğrencisiydik ikimiz de.

Ankara Üniversitesi, Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi, Edebiyat Bölümü.

Koca bir sene geçmişti de iki kelamı bir araya getirip konuşamamıştım. O da konuşmazdı pek. Sesini özlediğim zamanlar oluyordu: Hem de çok... Tamamı, hep özlüyordum işte.

Apartmana yaklaşımaya başladığında alnımı kırıştırdım. Hüseyin amcanın marketine uğramamıştı bugün, her zaman uğrar eve öyle girerdi. Sebepsizce yutkundum. Adımları hızlanmaya başlamıştı, neler oluyordu? Her zamankinden daha büyüktü attığı mesafeler. Perdeyi sıkmaya başladım. Ne olduğunu anlayamadan bir anda koşmaya başladı. Elini ağzına götürdü ve öksürerek apartmana girdi. Endişeyle olduğum yerden ayrıldım ve kapıya yöneldim. Kapıyı açsam bile beni görmezden gelirdi; olsun, alışmıştım ben, mühim değildi.

Ellerimi kapıya koydum ve gözlerimi kısarak gözetleme canından dışarıya baktım. Adım sesleri giderek yaklaşırken Kumru'nun gagasını kafesine vururken çıkardığı sesle duruldum. Merdivenin başında belirdiğinde parmak uçlarımda doğruldum ve onu daha net görmeyi hedefledim. Asansörü kullanmazdı pek ben de öyle. Nihayet geçti gitti gözlerimin önünden. Eve girene kadar öksürdü. Ara sıra öksürürdü ben de hiç kötüye yormazdım.

Eve girdiğinde tedirginlikle kapıyı açtım ve merdivenlere yönelip üst kata doğru kafanı kaldırdım. Ellerim birbirine dolanmıştı. Neler oluyordu? Acaba yanıma gitse miydim? Evet. Ya da yok, açmazdı kapıyı. Ama kötü gözüküyordu.

İç sesimle anlaşılmaya varanımıyordum bir türlü. En sonunda pes edip içeri girdim.

Bu kadardı işte benim sevdam. Elimden hiçbir şey gelmiyordu ki. Az önce ne olmuştu? Öksürerek içeri girmişti, kötüydü işte. Ben ne yapmıştım? Korkak gibi onu kapının arkasından izlemiştim sadece.

Bu geceyi birkaç dilim peynirle geçirdim. Uyumadan evvel güzelce yüzümü temizleyerek kremler, güzel kokular sürdüm. Aynada gördüğüm kıza baktım. Gülümsedim. Kendimle çok barışık bir insandım ve içimi hep kötü ruhlardan sakınırdım. Kremi yüzümdeki çillerin üzerinde gezdirirken iç geçirdim. Acaba Akif Selim çillerimi sevmediği için mi bakmıyordu hiç gözlerime? Sahi, onun yüzümdeki çillerden haberi var mıydı ki?

Olsun ya da olmasın kalbimi biliyorum ya o yeterdi işte.

Gece iyice yayılmıştı odanın içine. Güneş çoktan mesaisini aya devretmiş terk etmişti beni. Pijamalarımı giyindim ve salona gidip Kumru'ya baktım. "İyi geceler güzel Kumru'm. Bugün sana bir şey anlatamadım ama Akif Selim izin verirse hikâyemizin ilk sayfasına onun adını yazacağım."

Ertesi sabah kahvaltımı yapıp Çakır ve Kumru'yla vedalaşarak evden ayrıldım. Yavaşça aşağı indim ve zemin kattaki aynanın karşısına geçtim. Boynumdaki fuları genişletip saçlarımı geriye doğru savurdum. Elimdeki kitapları göğsüme yapıştırarak dış kapıdan çıktım. Kolumdaki saate baktığımda epey erken olduğunu fark ettim. Muhtemelen benden çok sonra çıkacaktı. Kendime mâni olamadan arkamı döndüm ve çak-

ınmadan dördüncü kata baktım. Perdeleri çekikti. Havaalar da soğumaya başlamıştı, kendine iyi bakığını unuttu ediyordum.

Onüme döndüm ve Hüseyin amcamın yanına uğradım. Her sabah erkenden dükkânını açar, tüm sokağın habercisi olurdu.

"Günaydın Hüseyin amca," diye girdim içeri.

Sobanın kenarına oturmuş çayını yuduunluyordu. Beni görünce gülümsemi. "Günaydın güzel kızımı. Gel bir çay ikram edeyim sana."

"Okula gideceğim, bir uğrayayım dedim öyle. Teşekkür ederim yine de," deyip sobaya baktım. "Kışt erkenden getirmişsin."

Keyille güldü. "Ayşe teyzene soracaksın sen onu. Üşütmeyeyim diye kaç kat içlik giydirdi."

"Ne güzel işte," dedim hayranlıkla beyaz saçlarına bakıp yorgun gözlerine dalarken. "İnsanın en sevdiği tarafından düşünülmesi çok güzel."

"Öyle," dedi içli içli. "Benim hanım büyüttü beni." Hüseyin amcaya bakarken gözlerimi gömleğinin yakasına çevirdim. Ters düz edilmiş bir kumaş vardı. Muhtemelen Ayşe teyze dikmişti orayı. Daha sonra ayağa kalktı ve sobanın kapağını açıp köşede duran bir parça odunu içine attı. "Hüseyin amcam bir gün bu kepenkleri kaldırmazsa, bil ki hanımın yanındayım ben." Sobanın kapağını kapatıp gözlerimin içine baktı. "Ya ölüm ya dirim."

"Deme öyle Hüseyin amca," dedim kısık sesimle.

Gülümsemi. Ne tatlı ne de acı bir tebessümdü o kalbime dokunan. "Sen bakma bu ihtiyara... Bir ayağımız çukurda ya, arada geliyorlar işte bana. Ben mühim değilim, benden sonra Ayşe'ye bir şey olmasın yeter."

"Olmayacak, sana da bir şey olmayacak," dedim. "Sen bu sokağın sahibisin. Bu sokak sen kepenklerini kaldırdığın zaman uyanıyor."

"Hadi hadi," dedi geçiştirerek. "Bırak sen bu ihtiyarı. Okuluna git."

Gülümseyerek elimdeki kitapları sağlamlaştırdım. "Tamam gidiyorum." Başını salladığında arkamı döndüm ama beni tekrar durdurdu. "Ha! Bu arada." Tedirgince yüzümü döndüm. "Akif dün uğramadı. Bir sorun yok değil mi?"

"Bilmiyorum ki," dedim şüpheli bir sesle. "Acelesi vardır belki."

“Her zaman uğrardı,” dedi o da. Dudaklarımı sarkıttım ve ona boş boş bakındım. Hüseyin amca fazla üstelemeden, “Neyse hadi, dersine git sen,” dedi.

Hiçbir şey söylemeden dükkândan çıktım ve otobüs durağına yürüdüm. Aslında okul ve ev arasında çok bir mesafe yoktu ama ben bazen yürümek yerine otobüsü tercih ederdim. Çok geçmeden bindiğim otobüsten indim ve fakülteye doğru yürümeye başladım. Kartımı okutup güvenlikten geçtikten sonra titreyen telefonumu elime aldım.

Kimden: *Sevde*

“*Kantindeyiz.*” (09.21)

Kime: *Sevde*

“*Tamam.*” (09.22)

Mesajı gönderdim ve telefonu hırkamın cebine koyarak kantine doğru yürüdüm. Sakince yanlarına gittim ve kitaplarımı masanın üzerine bıraktım. “Size de günaydın Mislina Hanım.” Berat’ın gözlerimin içine bakarak konuşmasıyla bir tebessüm yerleştirdim suratıma ve sonra olduğum yere oturdum. “Günaydın.”

“Bakayım gözlerine,” dedi Sevde meraklı bakışlarla. “Yine deli gibi kitap okumuş belli.”

Gülümserken kafamı geri çektim ve masada boş duran kahve bardağına baktım. “Benim mi bu?”

Kadir ellerini saçlarına götürerek, “Evet ama soğumuştur o,” diyerek konuştu. Omzumu silktim. Kahveden bir yudum alıp arkama yaslandığımda Kadir, saçlarını karıştırmaya devam edip poz kesmeye başlamıştı. “Oğlum, çok yakışıklıyım ya. Yemin ediyorum okulun yakışıklılık kapasitesini tek başıma yükseltiyorum.”

Berat soğuk bir şekilde gülererek, “Şuraya sıçsam, ortaya senin şu tipten daha güzel şeyler çıkar, emin ol,” dedi. Sevde usulca gülümserken ben tepkisiz kaldım.

Kadir, Berat’a bakıp “Kıskanma oğlum, kıskanma. Ulan bir de edebiyat okuyacaksın. Senin ağzına yakışıyor mu hiç, sıçıklı saçaklı laflar?” diye sordu.

“Sana ne oğlum,” deyip doğruldu Berat. “Asıl sen kendine bak.”

"Sus ya,deşme yaralarımı. Oğlum, benim model olmam gerekiyorsa, ne tarihi ya?"

Berat ile aynı sınıftaydık. Benden bir yaş büyüktü, tıpkı Akif Selim gibi. Kadir ise benimle aynı yaşıyordu ve tarih okuyordu.

"Benim geri zekâlı kardeşim sen git son gün tercihlerimi değiştir. Neymiş efendim, benden çok iyi tarihçi olurmuş." Kadir'in acılı yaraları uzun zamandır bizim de yüreğimizi dağlıyordu. "Ne alaka oğlum? Zaten sene başlamadan dört dersten kaldım belli."

"Sabah kalkıp aynanın karşısında poz kesene kadar ders çalış, geçersin belki." Sevde, Kadir'e takılırken Kadir onu taklit etti. "Bik bik bik."

Onlar birbirleriyle takılırken kafamı sağa doğru çevirmemle onu görmem bir oldu. Kahveyi dudaklarımdan çekip bardağı kavradım ve kimseye çaktırmadan köşe bucak onu izlemeye başladım. Yine darmadağında o açık kahve saçları, yine siyah kulaklığı vardı kulağında. Kimseyle göz teması kurmadan içeri girdi ve birkaç dakika sonra elinde kahve bardağıyla dışarı çıkarak uzaklaştı.

"Hayalet Bey kahvesini alarak uzaklaştı." Kadir dalga geçer gibi konuşurken, Berat bir yenisini daha ekledi: "Okuldaki kızları öyle tavlayacağına düşünüyor, ben ulaşılmazım tavırları falan işte."

Kahveyi masaya bıraktım ve konuştum: "Neden öyle şeyler söylüyorsunuz ki? Onu tanımıyorsunuz bile."

"Sen tanıyor musun?" diye sordu Berat çatık kaşlarıyla gözlerimi hedef aldığı anda.

"Az çok," dedim çabucak. "Ama böyle konuşmanız pek doğru değil."

Masadakiler onu savunduğumu sanmış olacaktı ki öyleydi, susmayı seçmişlerdi fakat Berat biraz sinirlenmişti. "Ne dedim ki şimdi? Herifin amacı belli, havalı tavırlar sergileyip kız düşürmek. Hiç haz etmiyorum, buz gibi."

"Berat," diye yutkundum bunu içimde hazmederken. "Böyle düşünmen beni incitti. Yani senin insanlar hakkında bu kadar ön yargılı olmana alışkın değilim."

"Misline ne oluyor sana şimdi?" diye sordu bu kez. "Ben gördüğümü söylüyorum yani seni incitecek bir durum yok ki ortada."

Sevde gülerek, "Abi üniversite burası her tip insan olacak," dedi. "Akif'i ben de pek tanımıyorum ama cidden çok soğuk duruyor. Sanki

yanına gidip konuşmaya çalışsak gözlerini devirip geçecekmiş gibi. Cı-
rıp.

"Bundan bahsediyorum," dedi Berat ve sıkıldı. "Boş muhabbere ge-
rek yok zaten, gereksizdi bu."

İç geçirdim. "Neyse," diye topladım masadaki eşyalarımı ve ayaklan-
dım. "Ben sınıfa çıkıyorum."

Sevde, "Birazdan geliyorum," dediğinde kafamı aşağı yukarı salladım. "Tamam. Kadir sana da iyi dersler."

Kadir, "Eyvallah," dediğinde az sonra sınıfıma girdim. Akif Selim en dipte oturmuş kahvesini yudumlarken Işıl da onun saçlarıyla oynuyordu. Yutkunamadım. Gördüğüm manzarayı sindirmeye çalışmadan, sakın adımlarla yerime geçtim. Bu zaman sürecinde farkında olmadan çantamın kemerini sıkmış kitaplarımın kapağını tırnaklamıştım.

Ama hakkım yoktu buna, biliyordum.

Amfi olduğu için pek arkalara oturmadım. Pencere kenarına ve onları çaprazımda bırakacak kadar bir ön sıraya yerleştim. Kitaplarımı masanın üzerine koydum ve boğazımdaki fuları hafifçe genişleterek gözlerimi sıkıca yumdum. Dudaklarım sızlıyordu. Onları tam göremesem de Işıl'ın sesini işitebiliyordum.

"Çıkışta arkadaşlarla takılacağız biraz, sen de gelsene."

"Bakarız," diye yanıtladı Akif Selim. Sesi oldukça kısıktı ve harfleri yutmuş gibiydi.

Gözlerimi açtığımda dudaklarımı ıslattım ve yine o sinir edici sesin kulaklarımı tırmalamasına müsaade ettim. "Hangi şampuanı kullanıyorsun Selim? Yumuşacıklar ve bir o kadar da havalı."

Bir süre dikkatle onları dinledim. Halbuki bu eziyeti kabullenmek zorunda değildim lakin Akif Selim'in cevabını merak ediyordum ama cevap vermemişti. Bu iyi bir şeydi sanırım. Kafamı öne eğdim ve kitabımın kapağını açtım. O sırada birkaç kişi sınıfa girmeye başladı. Kapıdan içeri girenlerden biri de Sevde'ydı.

Beni görür görmez yanıma geldi ve elindeki kitapları masanın üzerine bıraktı ben de o sırada hırkamın kollarını avuç içlerime kadar çekip parmağımdaki antika yüzükle oynamaya başladım. Bomboş bir şekilde parmağımla oynamaya devam ederken Işıl bizim masamıza uğradı. "N'a-
ber?"

İşil, Tarih ikinci sınıf öğrencisiydi, Kadir ile aynı sınıftalardı. Sevde ayağa kalktığı anda birbirlerine sarıldılar. İşte, Sevde'ye en çok kırgın olduğum konu da buydu ya. Benim sevdiğim adamın yanındaki kızla konuşmasıydı. Ama ona da kızamıyordum çünkü Akif Selim'i sevdiğim benden ve Allah'tan başka kimse bilmiyordu. Ha! Kumru, Çakır ve sardunyalarmı da mutmanmak gerekirdi.

Onlara göz neuyla dâhi bakmadığımda İşil bana seslendi. "Sana da merhaba Mislina."

"Merhaba," deyip geçiştirdim daha sonra çantamın fermuarını açıp mavi dosyayı çıkardım. İşil bozulur gibi oldu. "Neyse ben zaten Selim'e bakmaya gelmiştim. Derse gidiyorum. Görüşürüz."

"Görüşürüz," dedi Sevde, İşil sınıftan çıkarken. Ardından kolunu koluma çarpıtarak fısıldadı: "Sen bu kızdan niye haz etmiyorsun?"

"Peki sen niye bu kızdan haz ediyorsun?" dedim bu sefer. Şaşırdı ve dudaklarını sarkıttı. Ona doğru döndüğümde gözlerimin akına Akif Selim'in görüntüsü düştü. Masanın üzerinde duran kahve bardağıyla oynuyor, diğer yandan da kulaklığını düzeltiyordu. Bir dakika? Kulağında kulaklık var ve az önce İşil onun yanındaydı. Yani o kızın konuştuklarını duymadı veyahut ilgilenmedi mi?

İster istemez mutlu olmuşum.

"İşil iyi bir kız," dedi Sevde. "Yani tamam, biraz farklı ve rahat ama anlaşılmayacak türden değil."

Gözlerimi Akif Selim'in üzerinden çekip Sevde'ye diktim. "Isınamıyorum işte bir türlü ona," deyip yüzümü ekşittim. "Etrafımda görmek beni huzursuz ediyor."

Sevde güldü ve üzerime doğru eğilip tekrar fısıldadı: "Akif'i görmek istiyor o. Sanırım ondan hoşlanıyor ve geçen gün bana ikisinin aralarını yapmam için ricada bulundu."

Gözlerim karanlığı kucaklar gibi sarılmıştı ruhumun hissiz kısmına. Bir anda yeniden dibi görmüştüm. Hayır, bu kadarını kaldıramazdım. En yakın arkadaşım sevdiğim adamı başka biriyle baş göz etmiş olmalıydı. Zar zor konuşmaya çalıştım. "Hoşlanmak mı?" Dilim acıdı. Kalbim paramparça. "Sen ne dedin peki?"

"Bilmem," dedi Sevde düz bir sesle. Akif Selim'e bakarak, "Yani çocuk pek umut vaat etmiyor. Baksana, kimseyle takılan bir tip değil,

ikinci yılımızdayız ve beraber ders görüyoruz varlığından haberimiz bile olmuyor bazen,” deyip omzunu silkti. “Üstelik nasıl biri olduğuna dair pek bir şey de bilmiyoruz.”

“Ee?” dedim kısık sesimle. “Yardım edecek misin?”

“İşil iyi bir kız olsa da onun bu meselesiyle ilgilenmeyi düşünmüyorum,” deyip neşeyle koluna tekrar vurdu. “Hem benim güzel arkadaşım da o kızdan haz etmiyormuş zaten. Hiç işim olmaz.”

Gülümstedim ama sırf gülümsemek için gülümsemiştim. Birkaç dakika sonra Başak Hoca içeri girmiş, hemen derse başlamıştı. Söylediklerini not ediyor diğer yandan da çaktırmadan Akif Selim’e bakıyordum. Pozisyonunu hiç bozmadan önündeki kahve bardağıyla oyalanıyor diğer yandan da hâlâ müzik dinliyordu. Hep böyleydi o, ilgisiz ve alakasız.

Bir saate yakın bir zaman böyle geçti. Bedenim sınıfta, ruhum sevdiğimdeydi. Sevde, uyuşuk bir şekilde uzandığı sıradan kafasını kaldırırken gözlerini ovuşturdu. “Bitti mi ders?”

Güldüm. “Günaydın.”

Gülümseyerek saate baktı. “Bayağı uyumuşum ben. O kadar kahve içiyorum ama bu kadının dersinde hep uyuyorum.” Ayaklandı. “Kantine gidip bir kahve daha alacağım. Geliyor musun?”

“Yok sen git,” dedim sakince. Başını salladı ve cüzdanını alarak sınıftan çıktı. Akif Selim hâlâ çaprazımda oturuyordu ve istifini bozmamıştı. Yan dönüp dün gece başladığım kitabın kaldığım sayfasını açtım. Gün sonunda Osmanlı Türkçesi dersini de bitirmiş ve sınıftan çıkmıştık. Berat ve Sevde yan yana yürüyor, ben de onların birkaç metre ötesinden geliyordum. Akif Selim sınıftan çoktan ayrılmıştı bile. Çok geçmeden Kadir bizi bulmuş ve yanımıza gelmişti. Biraz yorgun görünüyordu. Berat ona takılarak konuştu: “Hayırdır lan? Taş mı taşıdın sırtında?”

Kadir kibirli bir şekilde gülümseyip göğsünü kabarttı. “Kendimi taşıyamıyorum maalesef.”

Sevde ve Berat homurdanarak hoşnutsuz sesler çıkartmaya başladıklarında tepkisiz kalıp az sonra yanımızdan geçecek olan Akif Selim ve İşil’a baktım. Akif Selim her zamanki soğuk tavrını belli edercesine kulaklığını takmış -çıkardığı yoktu zaten- çıkışa doğru yürüyordu. İşil ise beni görünce hemen onun koluna girmişti.

Gözlerimi acıyla başka bir yöne çevirip dudağımın içini ısırdım. Kadir bize bakıp, “Ee? Nereye gidiyoruz?” diye sorduğunda, “Benim gitmem lazım,” dedim.

Sevde kaşlarını çatarak, “Daha akşama çok var, birkaç bir şey içer öyle geçersin,” diye karşılık verdi.

“Yok, biraz halsizim sanki hem, gidip dinlenirsem geçer.”

Berat bana şüpheyle bakıp, “Bir sorun yok değil mi?” diye sordu.

Başımı salladım. “Hayır, dediğim gibi biraz halsizim. Siz takılın, unutmazsanız bana da fotoğraf atarsınız.”

Kadir öne atıldı. “Bunu söylemene gerek yoktu ki Sevde Hanım öğrenci milletin cüzdanını dize getirir gibi paylaşım yapıyor zaten.”

Sevde gözlerini devirerek Kadir’e bakıp, “Engelle o zaman beni,” dedi.

Kadir seslice gülüp Sevde’nin saçlarını karıştırdı. “Alınma kız hemen. Kendi hesapların az geliyorsa al benimkilerden de paylaş.”

“Uzatma Kadir uzatma.”

“Cahiller,” dedi Kadir bir anda gözlerini kısarak. “Hepiniz cahilsiniz.”

“Tarih okuyor güya bu da, tek bildiği İlber Ortaylı’nın repliği.”

Berat’ın söyledikleri bizi gülümsetirken Kadir istifini bozmadan konuştu: “Yo, İstanbul’un Fethi’ni de biliyorum mesela. Bin beş yüz otuz sekiz.”

“Aynen bin beş yüz otuz sekiz,” dedi Berat düz bir sesle. Ardından ceketinin yakasına uzanan ellerini saçlarına yöneltti. “Hakikaten. Cahilsin sen.” Sonra Kadir’in gözlerine baktı. “Cahil.”

Onlar kendi aralarından söylenmeye devam ederken ben de sessiz sakin yanlarından ayrılıp okuldan çıkmıştım. Karşı durağa doğru yürümeye başladığımda Akif Selim ve Işıl’ın birlikte aşağıya doğru yürüdüğünü gördüm. Yanlarında da birkaç kişi vardı.

Ne yaparsa yapsın ondan vazgeçemiyordum ki; ondan vazgeçecek olsaydım eğer bunu, saflığımdan bir yıldır gözlerimin içine bir kez olsun bile dikkatlice bakmamış bir adama ruhumu adadığım için yapardım. Ama vazgeçmemiştim, geçmeyecektim de çünkü benim duygularım

bu kadar alelade ve basit değildi. Zor bulmuştum, zor seviyordum ama kolayca vazgeçmeyecektim. Tamam belki yorulacaktım ve bunu bazen hissediyordum. Tamam, belki çok acı çekecektim ve çekiyordum da ama pes edip kabuğuma kapanmayacaktım. Sadece nefes alıp önüme bakacaktım, eğer ki o tüm bunlara rağmen benim hislerime değecek bir adam olmaya devam ediyorsa ben de ondan geçmeyeceğim.

Yarım saat sonra eve geldim. Anahtarı askılığa astım, koşarak paçalarımın dolanan Çakır'ın tüylerini sevip kitapları salondaki masanın üzerine bıraktım ve Kumru'nun yanından geçip ellerimi perdeme uzattım. Güneşi davetkâr bir şekilde içeri kabul ettikten sonra gözlerimi kaldırımlara ittim.

Gelmeyecekti, yine de bekleyecektim.

"İnsanın sevdiğinin yanında başkasını görmesi haksızlık, değil mi Kumru? Ben onun gözlerine bir saniye fazla bakabilmek için kendimi parçalıyorum, başkaları ona rahatça baktıklarında onlar da beni parçalıyorlar," dedim kendi kendime. Sonra ümidi tükenen bir denizci gibi sandalımı limana yaklaştırdım. "Hoş, her türlü darmadağın oluyorum zaten ama," dedim gülümseyerek. Yine bir umut aşıladım ruhuma. "Bir gün o sandal ile beraber açılacağız o denize. Biliyorum Kumru, bir gün o mürekkep mavilerinde birlikte kaybolacağız. Hatta bunu öylesine hissediyorum ki, günü geldiğinde gözlerine bakmaktan gözlerimin rengini unutacağım."

Gün bitene kadar Akıf Selim'i bekledim. Yemeğimi yedim, soluğumu pencere kenarında aldım. Kitap okumak için penceremin kenarını seçtim. Saat geç olmuştu, ayın ve yıldızların ışıltısı odamın içini aydınlatıyor, gitgide artan merakımı ikiye katlıyordu. Hüseyin amca da çoktan kepenklerini kapatıp gitmişti.

Gel artık, gece bile yıldızına kavuştu ben neden sana kavuşamıyorum?

Kitabımın sayfasını çevirirken esnediğimi fark ettim. Ağzımı elimle kapatırken saate baktım. Epeyce geç olmuştu. Yorgun gözlerle pencereden dışarıya baktığımda kendimi hızla toparladım. Geliyordu. Aptal gibi elimi ayağıma dolaştırmış, saçlarımı düzeltmiştim.

Sanki yanıma gelip saçlarımdan öpecekti.

Kitabımı kapattım ve yerimden kalktığıym gibi kapıya gittim. Katların ışıkları yanmaya başladığında kalbimin karanlık kısımları aydınlan-

maya başlamıştı. Öyle bir adamsın ki bana baharı getiriyorsun. Yapraklarımı sarartıp, fırtınalara boğsan da ilkbaharları hayal ediyorum çünkü sana kötüyü yakıştırmıyorum *Akif Selim, bunu yapamıyorum. Sen tüm o hayal edilen şeylerin en güzelisin.*

Gözetleme camına yaslandım ve adım seslerini dinledim. Sessiz olurdu hep yine öyle olmuştu. Üçüncü katın ışığı yandığında parmak uçlarımı kaldırdım ve onu daha rahat görebilmeyi hedefleyerek nefesimi tuttum. Sonra geçti gitti bir anda gözlerimin önünden. Sadece birkaç saniye sürmüştü ama neden etkisi bunu bir zaman dilimine bölemeyeceğim kadar uzun sürmüştü?

Katlardaki ışıklar söndüğünde günlerden Perşembe olduğunu hatırladım ve parmak uçlarımda odama giderek her perşembe akşamı yaptığım şiir ritüelimi yaptım. Birkaç aydır sevdiğim şiirlerin bazı dizelerini küçük bir not kâğıdına yazıyor ve sonra isimsiz bir şekilde katlayıp Akif Selim'in kapısının kenarında duran küçük kutunun içine bırakıyordum. Açıkçası onları okuyup okumadığından bile emin değildim ama bir insana şiir yazmak da ellerimle kalbini sevmek değil miydi?

Alışırım seni yalnız düşlerde okşamaya;

Bunun verdiği mutluluk da az değil ki

Çıkar giderim bu kentten daha olmazsa,

Sensizliğin bir adı olur, bir anlamı olur belki¹

Cemal Süreya'nın, *Biliyorum Sana Giden Bütün Yollar Kapalı* şiirinden çok sevdiğim iki dizeyi yazdığım gibi kâğıdı bir kez katladım ve delicesine titreyen bedenimle yukarı kata çıkıp hiç ses çıkarmadan öylece şiiri onun kutusuna bıraktım.

Şiir gibi adamdı, şiir gibi geceler dilerim sana Akif Selim.

¹Cemal Süreya, *Sevda Sözleri*, Yapı Kredi Yayınları, İstanbul, Mart 2018, s. 323.

II

"Mandalinalar"

AG SILVER - I FOUND YOU

Kalp de yorulur bazen fakat içindeki güzelse dinlenmek de lütuftur.

Bugün dersim düne göre bir saat geç başlayacaktı. Rahat rahat kahvaltımı yaptım ve daha sonra etrafı toparlamaya başladım. Çakır'ın mamasını tasına dökerken masanın üzerine duran telefonum titremeye başladı. Doğrudum ve telefonuma baktım. Arayan babamdı. Çabucak davrandım ve başka bir odaya geçerek kapıyı kapattım.

"Efendim baba?" diye yanıtladım direkt.

"Günaydınlar babası," dedi içten bir karşılamayla. İçim ısındı aniden. "Ne yapıyorsun? Kahvaltını yaptın değil mi?" diye sorduğunda gözlerimi kıstım.

"Annem mi sorduruyor bunları? Baba yemek vakitlerini kaçırmıyorum ben gayet iyiyim, lütfen merakta kalmayın."

"Demesi kolay," diye seslendi annem sesini duyurmak için bağırarak. "Anneye söylenmek yok," dedi babam şakacı bir tavırla. Devam ettim: "Tamam söylenmeyeceğim de çocuk değilim ki yahu. On dokuz yaşımı devirmek üzereyim. Kahvaltı muhabbetlerini geride bıraksak ya artık?"

"Hayır efendim, bırakmıyorum," diye konuştu annem. "Yurttaki arkadaşların nasıl peki? İyi geçiniyor musun onlarla?"

Heyecana kapılır gibi oldum. "Hı hı," dedim hızlıca. "Kimseyle bir sıkıntım yok."

"Babasının kızı," dedi babam gülererek. "Aman Hikmet Bey," dedi annem, babama misilleme yaparak. Telefonu kulağımda tutmaya devam ederken onların tatlı tatlı atışmalarını dinledim. Aslen Bursalıydım ama

okul için Ankara'ya gelmiştim, tercihlerimin çoğu Ankara'ydı ve istediğim okulu kazanmıştım.

"Anne, baba kapatıyorum ben. Okula gideceğim de birazdan."

"Tamam güzelim benim," dedi babam sıcacık bir ses tonuyla. "Hadi Allah zihin açıklığı versin. Dikkat et kendine."

"Ederim. Öpüyorum ikinizi de," diyerek telefonu kapattım. Ne olursa olsun onların varlığını bilmek, yanımda olduklarını hissetmek muazzam bir olaydı. Her ne kadar yalan söylemiş olsam da ne olursa olsun günü geldiğinde beni anlayacaklarını düşlemek iyi hissettiriyordu.

Vakit kaybetmeden giyinmeye başladım. Odamın pencerelerine baktığımda beni kapalı bir havanın beklediğini gördüm. Sonbahar varlığını hissettirmekten hiç çekinmiyordu. Çekinmesin de zaten, ben sararmış yaprakları yalnız kalmış kaldırımlarla süsleyen kızım, birkaç yağmur damlasına hiç de yok demem.

Saçlarımı yine açık bırakarak üzerime bir gömlek onun üzerine de bol bir ince kazak geçirdim. Yüzümü biraz renklendirdikten sonra gardırobumdaki uzun kahverengi ceketimi üzerime geçirerek birkaç düğmesini açık bıraktım. En nihayetinde hazırlandım ve Kumru'nun yemini, Çakır'ın da suyunu verip evden ayrıldım. Dış kapıdan çıkar çıkmaz yüzüme vuran rüzgâr saçlarımı geriye doğru savuruyor, gözlerimi kısıyordu. Birkaç yağmur damlası çoktan tenimle temasa geçmişti bile. Koşarak karşı kaldırıma geçtim ve durağın altına girdim. Bugün de yürüyemeyecektim okula. Yağmur her geçen saniye etkisini artırırken kollarımı göğsümde kavuşturdum ve kendime sığındım. Birkaç dakika sonra otobüs gelmişti. Duraktakiler kuyruk oluşturmuş, en sona ben kalmıştım.

Biraz sonra otobüse bindiğimde kartımı okuttum ve ileri doğru yürüdüm. Şoför kapıyı kapattığı sıra bir kişi kapının camlarına vurdu. İrkiyerek arkamı döndüm: Akif Selim'di. Heyecanlandım ve bir yerden tutunarak açılan kapıya baktım. Akif Selim biraz soluksuz kalmış bir şekilde içeri girerek ıslanmış saçlarını geriye doğru savurdu. Daha sonra da kartını okuttu. Nefes nefese kalmıştı, cidden neden bu kadar zorlanmıştı?

İlerlemeye devam ettiğimde peşimden geldiğini hissettim. Mecburduk bu duruma ama bu öyle güzel hissettirmişti ki bir anlığına da olsa aptal hayallerim kalbimin kancasına takılmıştı yine.

Otobüs bir hayli doluydu ve çok sıkışık bir ortam vardı. Tutunacak bir yer bulduğumda olduğum yerde duraksadım. Akif Selim de hemen yanımda duruyordu.

Yan yanaydık. Aklımı kaybedecektim. Yanımdaydı.

Boy u benden uzundu ama aramızdaki boy farkı fazlaca değildi. O diğ er taraftan tutunuyordu ben de baş ka taraftan. Kulaklığ ından dinlediğ i müziğ i duymaya çalış tım ama pek baş aralı olamadım. Düş ündüm de bir gün aynı anda müzik dinliyoruz. Ya da o söylüyor ben dinliyorum. Bu zor değ ildi ama olabilme ihtimali kendimi avutabileceğ im kadar acımas ızdı.

Dakikalar sonra bir koltuk boş aldı. Heyecanımı saklamaya çalışarak gözlerine bakıp, "Oturabilirsin," dedim. Bunu mu dedim gerçekten? Bana bakmadan eliyle oturmamı işaret etti. Boş kalan yere geç ip oturdum. Kalbim yine hızlanmaya başlamış tı. Çok heyecanlıydım.

Bir durak sonra otobüsteki yerler giderek boşalmaya başladı. Akif Selim herhangi bir boş yere geçmeden sırtını bana dönerek ayakta dikilmeyi tercih etti. Çaktırmadan onu izledim bir süre. Yağmur damlaları otobüsün camından sicim gibi aşağı doğru süzülürken diğ er yandan da onu izlemek gözlerimin bayramı olmuştu. En sevdiklerim bir aradaydı.

Yağmur ve o.

İkisi de saf, ikisi de temiz.

Okulun durağ ına yaklaştığımızda ayaklandım. O da geri dönmüş, kapıya yaklaşmış tı. Elim duracak düğmesine bastığında elinin hemen elimin altında olduğunu gördüm. Ürperdim. Az kalsın eli elime değ ecekti.

Düşünsene Akif Selim, ellerin ellerimi bilecekti.

Otobüs durdu, kalbimin aksine. Yağmur hâlâ yağıyordu ve şiddeti epey fazlaydı. Ceketimin yakalarını kaldırarak saçlarımı yağmurdan korumaya çalış tım. Şemsiyemi geçen hafta kırmış tım ve yenisini almaya henüz vaktim olmamış tı. Hızlı adımlarla okula doğru yürümeye başladım. Akif Selim ise daha yavaş tı benim aksime.

Güvenliğ e geldim ve kartımı çabucak okutarak fakültenin yoluna ayağ ımı bastım. Ne kadar çabalarsam çabalayayım her türlü ıslanıyordum. Okula girmeden direkt kantine girdim. Sevdeler her zamanki yerimize oturmuş lardı. Beni görünce Berat kolunu kaldırdı. Nefes nefese yanlarına gidip çantamı masanın üzerine bıraktım.

"Sırılsıklam oldum yahu," dedim homurdanarak.

“Yağmuru seven biri için fazla isyankârsın,” dedi Berat karşılık vererek.

“İsyan etmiyorum sadece durumumu izah ediyorum,” dedim düz bir sesle konuşup gözlerine bakarak.

Kadir gülmemek için kendini zor tutarken, “Misline yavaş, Berat’ın ciğerini bir kontrol etmem lazım,” diye söylendi.

Berat ters ters Kadir’e bakarken üzerimdeki ceketi çıkardım. Sevde saçlarıma dokunup, “Hasta olursun sen bu saçlarla. Hadi gel kurutalım,” dediğinde boş boş bakındım. “Nerede ve nasıl kurutacağız?”

Sevde dudağını kıvırdı. “Sevde İşbilir var karşında senin. Saç kurutma makinesi ayağınıza geldi hanımlar. Islak saç kenarları, boyalı saç dipleri gelin bacımlarım gelin,” deyip geçen yıl tartıştığı son sınıflardaki Esra’ya baktı. “Aman sen gelme, bitli.”

Kadir güldü. “Sevde bir gün benimle evlensene. Senin yanında insan hiç yaşlanmaz ben de bu sayede hiç kırışmam. Bilirsin tipim benim kimliğimdir.”

Sevde gözlerini irileştirirken Berat araya girdi. “Sevde yavaş, Kadir’in vücudunda beş para etmez bir ciğere rastladım belki sökersin.”

“Bence de yavaş,” dedi Sevde masadan kalkarak sonra bana döndü. “Hadi, kurutalım saçlarını.” İtirazsız kalktım yerimden ve eşyalarımı kucaklayarak kantinden çıktım. Sevde ile koşarak fakülteye girdik. Üst kata çıktığımızda duraksadı. “Ne oldu?” diye sordum.

“Telefonumu kantinde unuttum sanırım, sen git sınıfa geliyorum ben.”

“Tamam,” dediğimde hızlıca geri döndü ve telefonunu almaya gitti. Merdiven basamaklarını sakince çıkarken işittiğim sesle duraksadım. Koridorun başıydı ve sesler oradan geliyordu.

“Dün,” dedi. Bu ses Işıl’a aitti. “Dün resmen beni ektin. Neden? Neden gelmedin Selim?”

Merdivenin başında öylece duraksamış, kulaklarıma çarpan şaşkınlık gözlerime yuvarlanmıştı. O gitmemişti, Işıl’la gitmemişti. Bu bile kalbimi yerinden söküp atmaya yetiyordu ya zaten.

Birkaç saniye veyahut birkaç dakika burada kaldım. Bunu bilemedim. Zaten zaman değildi bizi çürüten hislerdi. Dalgın dalgın olduğum

yerden ayrılmamış, saf saf tebessüm etmeye başlamıştım. *Dudaklarım ne zaman kıvrılırsa bil ki sebebi sensin, bil ki yine kendini zihnime gölgelemişsin.*

“Ne yapıyorsun burada?” diye kolumu dürten Sevde’yle irkildim.

Gözlerimi irileştirdim ve elimdeki kitaplara sarılarak ona döndüm. “Seni bekledim.”

“Sınıfa girseydin,” dedi düz bir sesle.

Hissiz bir biçimde omzumu silktim. “Beraber gideriz.”

Sevde bana ruhaf tuhaf baktı ve koluma girerek konuşmaya başladı: “Epey ıslanmışsın sen, vallahi hasta olacaksın.”

Merdivenleri çıktığımızda sınıfın olduğu koridora doğru yürümeye başladık. Akif Selim burada yoktu, muhtemelen sınıfa gitmişti. “Bir şey olmaz,” diye geçiştirdim.

Sevde sözlerime karşılık vermeden birlikte sınıfa girdik. Gözlerim sanki adres sorgular gibi Akif Selim’in sırasını aradı ama onu o adreste bulamadı. Henüz gelmemiştir. İç çektim ve kitaplarımı masaya bırakarak kolumdaki ıslanan ceketi de oraya koydum. Sevde vakit kaybetmeden çantasından çıkardığı saç kurutma makinesini prize takarak bana baktı. “Gel otur şöyle.”

“Aslında pek ıslak değiller,” dedim sakince.

Sevde gözlerini devirdi. “Viledanın püskülleri gibi olmuş o saçların, nasıl ıslak değil?”

Sakin bir şekilde gülümsedim ve ona daha fazla karşı gelmeden sıraya oturdum. “Ya sınıfta da pek uygun kaçmadı böyle,” dediğimde güldü. “Yahu geçen gün Tuğçeler kaş, bıyık aldı sınıfta. Alt tarafı bir saç kurutuyoruz şurada.”

“Tamam tamam,” dedim gülerek ve saçlarımı ona teslim ettim.

Sevde makineyi çalıştırdı ve saçlarımı ellerine alarak kurutmaya başladı. Sınıf şu an için boştu ve bu daha rahat olmamızı sağlıyordu. Gözlerim belli bir noktada duraksadı ve öylece orada kalakaldı. Biraz sonra sınıfa birkaç kişi gelmeye başladı. Kimse oralı bile değildi, olmazdı da zaten. Sevde kuruttuğu saçlarımı omuzlarımdan aşağı sarkıtırken elimle onları kavradım ve okşamaya başladım. Usulca bir nefes aldım ve başımı

hafifçe kapıya doğru çevirdiğimde Akif Selim'in içeri girdiğini gördüm. Ellerim titremeye başladı, bu gerçekten olmuştu. Gözleri beni bulmuştu.

Bana bakmıştı.

Ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemedim. Sadece yine bir saniyeliğine de olsa bakışmıştık ama daha fazlası olmamıştı. Bu kadardı. Ardından gözlerini üzerimden çekip yerine doğru ilerledi ben de arkasından bakmadım.

Az bir vakit sonra Sevde saçlarımı kurutmuş ben de oturduğum yerden kalkmıştım. "Teşekkür ederim," dedim sakince.

Makinenin kablolarını toplarken konuştu: "Ne demek efemim, her zaman bekleriz."

Islak olan ceketimi pek önemsemedim ve askılığa astım. Astıktan sonra yerime geçip oturdum ve kitaplarımın az da olsa yağmurdan nasibini alan yapraklarına dudaklarına büktüm. Sevde makineyi çantasına koydu ve yanıma gelip oturdu. "Çok da ıslanmamış aslında," diyerek beni teselli etmeye çalıştı. Omzumu silktim. "Neyse umarım kurur."

"E makine var bende, hazır yanımdayken kurutalım onları da."

"Yok," dedim gülerek. "Kendi haline bırakayım."

"İyi sen bilirsin," diyerek, birazdan başlayacak olan dersin kitaplarını sıraya koydu. Bunu yaparken bir hayli isteksiz olduğu gözlerimden kaçmamıştı. "İki saat bu adamı dinleyebileceğimi sanmıyorum."

Ders ne kadar sıkıcı ve zor olsa da Mehmet Hoca sayesinde bunu törpülüyorduk. "Yapacak bir şey yok," dedim düz bir sesle. Kollarımı masanın üzerine koyup, uçlarını avuç içime kadar sündürdüm.

"Kaçalım," dedi Sevde bir anda konuşarak.

Sersemce güldüm. "Nereye?"

"Kocaya."

Ona boş boş bakarken daha fazla dayanamadı ve ufak çaplı bir kahkaha atıp koluma vurdu. "Ay şaka yaptım. Ne kocası be?" Duraksadı ve ciddiyetle kulağıma doğru yaklaşıp bir şeyler fısıldadı: "Ama okulun internetteki itiraf sayfalarının yarısı sensin, bunu biliyorsun. Birine yüz veriver hayrına. "

“Sevde,” dedim yüzümü buruşturarak. “Hiç ilgim yok o sayfalarla biliyorsun. O kadar saçma ve boş ki. Ayrıca o sayfalarda herkes için bir şeyler yazılıyor.”

“Evet öyle ama seninkiler daha fazla.”

“Kontrol etmiyorum benim için ne yazmışlar diye, midem kasılıyor görünce hatta.”

Sevde biraz şüpheli yaklaşarak, “Mislin sen böyle konuştuğunda aklında biri var sanacağım,” dedi. “Biri mi var sahi?”

“Hayır,” dedim hızla. Sevde bile bilmiyordu. “Neden böyle düşündün ki?”

Dudaklarını büktü. “Yani başka kızlar olsa bu tür itiraflar, iltifatlar hoşuna gider ama sen tam tersi düşünüyorsun.”

“Yok,” dedim zaman kaybetmeden. “Hoşuma gitmiyor bu tür şeyler.” Güldüm. “Düşünme öyle yani.”

Sevde kuşkulu bakışlarını devam ettirmeden gözlerini çevirdiği sıra Berat yanıma gelerek oturdu. Genellikle beraber otururduk. “Hoca girmemiş yetiştim,” diyerek bize baktı. “Fena yaşıyor.”

“Keşke okulu sel bassa da ders işlesek,” diye homurdandı Sevde.

“Okul yerinden kopsa, bu hoca gider çatısına çıkar yine işler bu dersi.”

Onların sohbetini bölmeden elimi çenemin altına koyarak öylece dışarıyı izledim. Hayal kurmayı çok severdim, en azından zararsızdı ya da değildi. Gerçekleşmeyeceğini bildiğimiz şeylerin hayalini kurmak acı tırdı insanın canını ama o zaman da ne önemi kalırdı ki olacak şeyleri düşlemenin?

Akif Selim yalnızca birkaç metre arkamdaydı, ona bu kadar yakinken bu kadar uzak olmak ne garip, ne saçmaydı. Şimdi yanına gitsem, gözlerine bakıp gülümsemem ne yapardı acaba? Beni aşağılar mıydı? Hayır, o böyle biri değil. Beni reddeder miydi? Hayır, o bu kadar gaddar değil. Beni umursamaz mıydı? Görmezden gelir miydi? Tıkandım çünkü cevabını bildiğim soruları ne zaman sorsam kendime hep tıkanırdım ben.

Dakikalar sonra Mehmet Hoca sınıfa girmiş ve çok geçmeden derse başlamıştı. Defterimi açtım ve hiç tereddütsüz notlarımı almaya başladım. Sevde benim kadar çok not tutan biri değildi, aslında o bölümünü pek sevmezdi. Ailesi zorlamıştı biraz.

Benim için çok da sıkıcı geçmeyen bir dersin sonuna gelmiş, bir saate yakın ara vermiştik. Berat derin bir nefes alarak gözlerini kapattı. “Abi buna bayılıyorum. Ders bitti lan.”

“Bir saat sonra Osmanlı Türkçesi’ne merhaba de istersen.” Sevde, Berat’a laf atarken defterimi kapattım ve kitaplarımı üst üste koydum. Dağınık bir insan değildim ve dağınık olmayı da sevmezdim.

“Hadi kantine inelim, Kadir çoktan almıştır çayları,” dedi Berat ayağa kalkarak. İtirazsız ayaklandım ve sıradan çıkarak askılığa yöneldim. Ceketimi aldığımda Akif Selim’in yerinden kalkıp sınıftan çıktığını fark ettim. Bunu dert etmeden ceketini üzerime geçirdim ve Sevdeleri takip ederek kantine indim.

Hakikaten de Kadir çayları sipariş etmişti. O iyi biriydi. En azından babacan bir tavrı vardı ve bu tür insanlar pozitif enerjilerini çevrelerindekiyle de yansıtabiliyordu. Onun yanına gittiğimizde bize sıcacık gü-lümsedi. “Bak bak şu suratlara bak, cenaze kılıklılar. Ama iyi ki benim gibi harika bir insana sahipsiniz.”

“Çok konuşma Şevket,” dedi Sevde sandalyesine çekerek. “Üç şeker attın değil mi?”

Kadir toparlandı. “He üç şeker attım. Fazla şekerlisin be güzelim.” Berat pis pis sırıtırken Sevde’nin gözlerini kısıp Kadir’e haince baktığını gördüm. Kadir kaşlarını çatarak, “Şevket kim kız?” diye sordu.

“Sevgilim,” diye yanıtladı Sevde anında.

Kadir omuzlarını düşürerek, “Cidden mi?” diye sordu.

Onları dinlerken çayımı sakince karıştırmaya başladım. Saçlarımı geriye doğru savururken kantinin kapısından içeri giren Akif Selim’i gördüm. Bu sefer tesadüf bile olsa göz göze gelmemiştik. Üzerinde geniş ve bedenine büyük gelen bir kapüşon, bacağına siyah bir kot ayağında bağcıkları bağlanmamış siyah botlar vardı. Saçları ise hep en sevdiğim gibi darmadağındı. Gitti ve bir kahve aldı sonra da en dipteki boş masaya geçerek oturdu. Uzaktan onu izlemeye başladım. Neydi onu bu kadar yalnızlaştırıp, herkesten soyutlayan?

Çayımdan bir yudum almak isteyeceğim sıra öksürdü. Kaşlarımı çat-tım ve belli belirsiz bir telaşın içine düştüm. Öksürüğü birkaç saniye sürmüştü ama bu beni iyiden iyiye kötüye düşürmüştü. *Hasta olmuştun Akif Selim, dikkat et bu havalar dalgaya gelmez.*

“Çıkışta ne yapıyoruz?” dedi Kadir keyifle.

“Vallahi benden bugün iş çıkmaz. Çalışmaya başladım biliyorsunuz.” Berat böyle konuşurken ben de biraz uzak bir sesle cevapladım. “Yarın ben de okulun kütüphanesinde çalışacağım, erken gidip dinlenmek istiyorum.”

Kadir bize bakarken, gözleri Sevde’yi buldu. “Sen de işim var deme be.”

Sevde biraz düşünerek, “Ay ben seninle baş başa kalmak istemiyorum,” dediğinde Kadir yüzünü ekşitti. “Hay hay, hemen İngiltere prensini arıyorum, bize eşlik etsin.” Çayımı yudumlarken gülümsedi. Sevde hafifçe onun kafasına vururken, “Salak ya,” dedi. Kadir sahte bir öfkeyle saçlarını düzeltti. “Dur kızım, bozma şu saçları.”

“Kaç saat uğraşiyor o saçlara haberin var mı senin?” Berat ciddi bir tavırla Sevde’ye karşılık verirken gözlerim yeniden Akif Selim’i buldu. Hiçbir şey yapmadan, masanın üzerinde duran kahve bardağıyla oyalanıyor arada bardağı dudaklarına götürüp geri çekiyordu. Durağandı hep, hep uzağımdaydı. Yalnızca benden değil kendinden, etrafındakilerden bile uzaktı. Dudaklarımı ıslattığım sıra Işıl içeri girdi ve sağa sola bakınıp onu buldu. Hevesli hevesli yanına gidip oturdu.

Yutkunamadım.

Gülmeye başladı. Onun gözlerine bakıp gülmeye başladı. Acıyla bakışlarımı onların üzerinden çektim. Sevde bana bakıp fısıldadı. “Bu Işıl alacak bu çocuğu, belli.”

“Ki-kimi?” dedim bilmezlikten gelerek. Duymak da bilmek de istemiyorum. *Söyleme!*

“Bizim hayaleti, kimi olacak?” dedi gözleriyle işaret ederek.

Kadir araya girdi. Bizi duymuştu. “Yalnız bir şey diyeyim mi? Onlar olsa bile pek bir şey çıkmaz. Işıl’ın da onu pek sevdiğini düşünmüyorum. Daha az önce sınıftayken Kaan’ın omzuna yatmıştı. Yani bu kız herkese karşı böyle, fazla dost canlısı.” Omzunu silktili. “Hayalet falan ama çocuğa yazık olur bence. Bu tip kırık kalp mevzularına üzülüyorum nedense.”

Kadir’in sözleri aniden tüm havamı değiştirdi. İçim bir hoş oldu. Biliyordum, biliyordum işte.

“Bize ne oğlum,” dedi Berat soğukkanlı bir şekilde. “Herkes ne halt ediyorsa etsin.”

“Yok abi, ben olanı söyledim sadece.”

Sevde düşünceli düşünceli konuştu: “İkinci yıldayız ama sesini bile doğru dürüst duymadım hiç. Enteresan bir tip.”

“Ben sana ses olurum gülüm,” dedi Kadir, Sevd’e doğru bakarak.

Sevde yüzünü ekşitti. “Kıro seni.”

“Aman,” dedi Kadir burun kıvrarak. “Johnny Deep reis beyaz çorap üzerine siyah kundura giyse iç çekersin, ben gülüm deyince kıro oluyorum.”

“Herhalde oğlum. Johnny o, çuval da giyse hep bir numara.”

Kadir çayından bir yudum alarak arkasına yaslandı. “Benden sonra tabii.” Sevde ona ters bir bakış atarken dudaklarını açmadan öylece onları izledim. Benden başka herkesin bir hikâyesi varmış gibi geliyordu. Benden başka herkes konuşuyor ben onları uzaktan uzağa izliyor gibiydim. Bunun suçlusu ben miydim yoksa beni bu duruma iten onlar mıydı bilemiyordum.

Bir saate yakın bir süre kantinde oturmuş ardından dersi bitirmiş ve eve gelmişim. Yorgun bir şekilde kendimi koltuğa bırakırken Çakır hızla yanıma çıktı ve bana sokulmaya başladı. “Dur yahu ne yapıyorsun şapşal?” Beni dinlemedi ve tüylerini üzerime sürtmeye devam etti. Onu sevmeye başladım. Köpekler en sadık dosttu. Benim en iyi arkadaşım Kumru ve Çakır’dı. Ha bir de sardunyalarm vardı. Güzellerim.

Çakır’la biraz vakit geçirdikten sonra ayaklandım ve Kumru’nun yanına gittim. Gri tüyleri pasparlaktı. Yeminin ve suyunun henüz bitmemiş olduğunu gördüm. Karşısında dikildim ve sanki karşımda biri varmış gibi konuşmaya başladım. Vardı da zaten, benim sırdaşım ve günlükümdü o. Kumru’m.

“Biliyor musun Kumru bugün çok garip bir şey oldu.” Sırıttım. “Akif Selim’le yan yana geldik. Düşünebiliyor musun, yanımdaydı. Onca zamandır aynı yerde yaşıyor ve aynı yerlerden geçiyoruz ama bu sabah ilk kez böylesini yaşadım. Sonra bana yer verdi, o oturabilirdi ama oturmadı.” Dudaklarımı büzdüm. “Gerçi kim olsa verirdi ama olsun,” deyip yeniden sıırıttım. “Ondan gelen her şey sanki ona aitmiş gibi.” Kumru

beni anlasa da anlamasa da dinliyordu işte. Hep dinlerdi. “Sonra kantine geldi, her zaman ki gibi en köşeye çekildi. Sonra öksürdü, sabah da nefes nefese kalmıştı. Hasta mı oldu acaba?”

Hayır, olmasın hasta. Bedeni zayıf, taşıyamaz o kadar acıyı.

İrkildim. “Geçen gün aldığım mandalinalardan mı götürsem acaba? Evet, bu onu iyileştirmez ama kötü de etmez.” Başımı aşağı yukarı salladım. “Evet, bunu yapmalıyım.” Ve ardından telaşlı bir hızla mutfığa gittim.

Yalnız bunu sırf Akif Selim’e yapıp da belli etmekten kaçındım ve kendime küçük bir sepet ayarlayıp, apartmandaki komşulara da ayırdım. Yalnızca Akif Selim’inkileri soyup bir tabağa koyarak ve en alta sakladım. Sepeti hazırladıktan sonra aynanın karşısına geçip saçlarımı düzelttim. Az sonra kapısını çalacaktım. *Kalbim, neden bu kadar hızlı atıp beni deliye çeviriyorsun?*

Saçlarımı düzelttim ve derin bir nefes alarak koluma taktığım sepetle evden çıktım. En son Akif Selim’e uğrayacaktım. Belki bu sayede heyecanımı törpüleyebilirdim. Once aşağı kata inip Nuran teyzelerin kapısını çaldım. Eşi hastaydı ve birbirlerinden başka kimseleri yoktu. Mandalinaları alırken ki yüz ifadesini bir görseydiniz, bir insanın kalbinin bu kadar kolay ısınabileceğini anlardınız.

Sonra karşı komşum olan Feridun abilerin kapısını çaldım. İki çocuğu vardı ve bazen onlara ders verirdim. Biraz sonra diğer evlere de uğradım. Herkesi mutlu etmenin bir yolu veyahut ihtimali yoktu ama bunu denemek bizim elimizdeydi.

Hiçbir şey istemem, beni iyi hatırlayacak bir avuç insandan başka.

Nihayet onun kapısının önünde buldum kendimi. Derin bir nefes aldım ve kapıya yaklaşıp aldığım nefesi tuttum. Parmaklarım titremeye başlamıştı. Dudaklarımın zaten hali nice. *Tamam Mislina, sakın ol ve ona mandalinaları ver. Hadi, bunu yapabilirsin!*

Boğazımı temizledim ve kapıyı çaldım. Çalmasa mıydım? Ama çaldım artık. İki kez tıklattıktan sonra geri çekildim. Dudaklarımı ısırdım ve kendimi sıkarak kapıyı açmasını bekledim. Çok geçmeden kapı açıldı. Bana kapısını açtı.

Kafamı kaldırdım ve gözlerine baktım. Üzerinde ince bir kazak vardı ve saçları ıslaktı. Saç tellerinden damlalar dökülüyordu, bazıları da teni-

ne de yapışmıştı. Muhtemelen banyodan çıkmıştı. Bana ifadesizce bakarken dilimin ağzımın içinde yuvarlandığını hissettim. *Ah! Akif Selim. Görüyor musun beni düşürdüğün halleri?*

Seperin içindeki tabağı ona uzattım. İfadesiz bakışlarını koruyarak uzattığım soyulmuş mandalinalara baktı. “Ben, sana... Size mandalina getirdim, soydum yani,” deyip dişlerimi sıktım. “Aslında apartmandaki herkese verdim. Alın isterseniz.”

Dizlerimin bağı çözölmüş gibiydi. Neler diyordum ben böyle?

Uzattığım mandalinaları bir süre uzaktan uzağa süzdü ve sonra aldı. Az kalsın eli elime değecekti.

“Ben öksürdüğünüzü gördüm, merak ettim.” Gözlerimi kapattım ve homurdanarak açtım. “Yani bu havalar üşütür insanı, dikkat edin.”

Akif Selim bana boş boş bakarken yerin dibine gireceğimi düşündüm. Tabaktaki mandalinalara bakıp gülümsedim. “Mandalina yiyin, sizi hastalıklardan korur.” Onun karşısında elimin birbirine dolaşmaması imkânsızdı ve öyle de olmuştu. Kelimelerim bir an evvel benden kurtulmak istiyor gibiydi.

Hiçbir şey söylemiyordu. Yalnızca gözlerime bakıyordu. Kalbim delicesine sıkışıyordu. Dudaklarımı ıslattım ve gözlerine baktım. Mürekkep mavileri ne de özenle yaratılmıştı sanki bu gözlere sadece ben bakabilmişim gibi. O konuşmazken, “Neyse ben gideyim,” dedim. Bir adım geri attım. “Saçlarınızı kurulayın, üşütmeyin daha fazla.”

Sakinim, sakinim, sakinim... Değilim.

Hiçbir şey söylememişti, gerçekten bir mimik dahi belirmemişti çehresinde. Sorumlusu benim aptal konuşmalarım mıydı? Tabii ki öyleydi, kim bu saçmalıklara yanıt verecek kadar akıllı olabilirdi ki?

Geri geri yürümeye devam ettim ve gözlerimi zorla çektim gözlerinden. “İyi akşamlar.” Tuttuğum nefesi bırakmadan arkamı döndüm.

“Sardunya!”

Ve o an bir şey oldu. Kalbimin daha önce hiç bu kadar çılgınca ve delicesine attığını hatırlamıyordum. İşittiğim sesi idrak etmeye çalıştım. Bu Akif Selim’in sesi miydi? Evet, onun sesiydi. Duraksadım ve usulca arkamı döndüm. Bana bakıyordu. Yemin ederim gözlerimin tam içine bakıyordu. “Efendim?” dedim sessizce.

O kadar sessizdi ki beni duymuş olmasını diledim. Başını hafifçe sallayarak dudağının kenarını ufacık kıvırdı. Tebessüm müydü o? “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim,” dedim gülümseyerek. Baktı, sadece baktı ve daha sonra kapıyı kapatarak içeri girdi. Oylece kapanan kapıya baktım. Dudaklarım kıvrılıyordu, ellerimi ağzama götürdüm ve buna bir son vermeye çalıştım ama yapamadım. Derhal oradan ayrıldım ve nefes nefese eve girip elimdeki sepeti bırakarak sırtımı kapıya yasladım.

Delirecek gibiydim. Gözlerim buğulanmıştı. Usulca yere doğru çöktüğümde Çakır oradan oraya koşmaya başladı. Lakin farkında bile değildim. Ellerim dudaklarıma gitti. Hayır beni öpmemişti, sadece gülümsetmişti.

Dudaklarımdan ufacık bir kelime firar etti. “Sardunya.” Bunu defalarca kez tekrar ettim ve sonra gözlerimden bir damla yaş süzüldü çeneme doğru. Bu gözyaşı senin değil Akif Selim, benim yüzümden. Seni bu kadar delicesine sevip, bana bu kadar izin verdiğinden.

Teşekkür ederim Akif Selim, beni hayatımda ilk defa mutluluktan ağlattığın için.

Gözyaşlarım artık diken değil, gül kokuyor çünkü onlara senin adını verdim.

"Sonbahar Tebessümü"

ANNA LEONE - MY SOUL I

Elleri vardı bir türlü tutamadığım, tutmak isteyip de hiç bırakamadığım. Saçları vardı, darmadağın tellerine bile şiirler yazıp da bir türlü okuyamadığım. Dudakları vardı, her bir tebessümüne iç geçirip ömrümü adadığım. Ruhu vardı, ölüsü de dirisi de kabulüm olan ruhu. Soğuğu da sıcağı da ruhuma kıvrılan ruhu. Kalbi vardı, ritmini bile bilmediğim, heyecanlanınca kaç defa attığını sayamadığım kalbi sarı kalbimi. Gözleri... Ah o gözleri yok mu gözleri? Mürekkep mavilerini tükettiğim gözleri.

O gece kapının arkasında ne kadar durmuştum bilmiyorum. Acı çekmemiştim, belki de ilk defa mutluluğu dibine kadar sıyırmış, bu kadar özgürce ağlamıştım. Zaten gözyaşları acının taşlarından oluşmazdı hep, benimkiler bu sefer onun kalbinde közlenmiş gözlerimde yanmıştı.

Sahi Akif Selim? Senden gelen gözyaşı bile bu kadar güzelse, bir gün beraber ağlar mıyız hiçliğimize?

Gece balkonuna davet edersen eğer tüm yıldızları yakarım senin için.

Bu sabah dünyanın en mutlu insanı olarak uyandım. Gerçi ben her zaman mutlu bir insandım ama bu sabah başkaydı, çok başka. Evde bir sonbahar havası vardı, ah en sevdiğim. Üzerime hırkamı geçirdim ve elimi yüzümü yıkadıktan sonra direkt mutfığa girip kahve için su koydum. Daha sonra salona geçtim. "Günaydınlar efemim."

Köşedeki çekmecenin kapağını açıp Çakır ve Kumru'nun yiyeceklerini çıkardım. Elimdeki mamayı Çakır'ın kutusuna boşalttıktan sonra Kumru'nun yanına gidip ona gülümsedim. "Günaydın Kumru Hanım, bugün nasılsınız?" Kafesinin kapısını açıp yemliğine bir miktar yem boşalttım. "Beni sorarsan ben çok iyiyim. Tabii ki biliyorsun sana anlattım ya o anı. Sesini... Ah Kumru sesi öyle güzel ki herkese sağır olmayı yeğlerim onu dinlemek için."

Kumru kendi çapında sesler çıkarmaya başlarken rüyelerini okşadım. "Senin de bir Akif Selim'e ihtiyacın var." Bu gülüşü bir türlü eskitemedim. "Siz çok özel varlıklarsınız. Hayatlarınıza yalnızca birini alırsınız, yalnızca onunla yaşarsınız... Seni bu yüzden kendime benzetiyorum. Hayatıma bir adanmış aldım ve yalnızca onu yaşıyorum... Varlığımdan haberi bile olmasa bunu yaşadım, yaşıyorum."

İç çekerek ellerimi rüyelerinden çektim ve suyunu da tamamlayıp kafesinin önünden ayrıldım. Sardunyalarıma geçmeden önce mutfığa girip kaynamakta olan cihazın fişini çektim ve kahvemizi hazırlayarak tekrar salona geçtim. Bir yudumu damağımı ısıtırken tebessüm ederek perdelerimi usulca sıyırdım. İşte, günümü güzelleştiren diğer detaylar... Sardunyalarım.

Penceremi açtığım vakit yüzüme esen o acı tatlı rüzgârın ısırtığı te-nimde yer edindi lakin umursamadım. Bir elimle kahve kupamı tut-tum ve diğeriyle onların yapraklarını sevdim. "Size bir sır vereceğim ama kimseye söylemeyeceksiniz tamam mı?" Birkaç saniye sustuk. "Akif Se-lim bana sizin adınızla seslendi."

Hakikaten, bana neden sardunya demişti?

Omzumu silktim. "Bunu sorgulamak için biraz fazla uzağım ona," deyip iç çektim. "Neyse."

Saksılarımın önünden çekildim ve perdeyi usulca kapattım. Okulum vardı ve ben gelene kadar eve güneşin girmesini, dışarıdan içerinin gö-rünmesini istemiyordum. Öyle de yaptım. Kahvemden birkaç yudum aldıktan sonra odama giderek bugün için giyeceğim kıyafetlerimi seçtim.

Sonbahara yakışır tarzda ve ruhumu sarılır kıvamda kahverengi de-tayların çok olduğu parçaları üzerime geçirip saçlarımı açık bıraktım. Daha sonra aynamın karşısına geçip yüzüme biraz renk kattım. Çilleri-me baktım ve sersem bir şekilde gülümsedikten sonra aynanın karşısın-dan çekilmeden, kahve tonlarındaki çiçekli fularımı boynuma doladım. O sırada telefonum çaldı ve arayanın babam olduğunu gördüm.

"Efendim baba?" diye açtım telefonu. "Günaydın. Uyandın değil mi?" diye sorduğunda başımı salladım. "Okula gideceğim, hazırlanıyordum."

"Bugün geç başlıyordu değil mi dersin? Unuttum."

“Sorun değil,” diye geçiştirdiğim sıra devam etti. “Bugün hesabına bir miktar para göndereceğim, onu yurduna ver. Hafta sonu da denkleştirip, okul harçlığını göndereceğim. O zamana kadar biraz idare et tamam mı güzelim?”

“Baba bunu dert etme,” dedim sakince. “Benim param var daha. İdare ediyorum ben gerçekten.”

“Kızım uzaktasın, oralarda bir başınasın. Nasıl dert etmem?” Babam bana annemden daha düşkündü, tek evladı ve doğal olarak tek kız çocuğu olduğuımdandı. Onlar Bursa’da, ben Ankara’daydım. Babam aramızdaki mesafeden korkuyordu.

“Baba, gerçekten telaşa kapılma, ben zaten ihtiyacım olduğuında seni ararım. Bunu biliyorsun. Ayrıca birkaç güne de burs param yatar.”

“Biliyorum da işte ne yapayım aklım sende kalıyor,” dedi. “Neyse. Ben seni alıkoymayayım. Hadi, Allah zihin açıklığı versin güzel kızım benim.”

“Teşekkür ederim,” dedim yumuşak bir sesle. “Anneme sarıl benim için.” Babam gülümsediğinde telefonlar çoktan kapanmıştı. Fazla beklemeden kitaplarımı çantama koydum. Hava bugün düne göre daha sıcaktı ve ferahtı. O yüzden gönül rahatlığıyla okunacak romanlarımı elimde taşıyabilirdim. Aynada son kez kendimi süzdüm ve Kumru’yla vedalaşarak kapıya yöneldim.

Kapıyı açtığım sıra Çakır peşimden geldi ve beni takip etti. “Ama sen benimle gelemezsin ki.”

Ayakkabılarımı giyinmeye başladığım vakit beni daha çok sarmaladı. Bırakamıyordu bir türlü. Ayağa kalkıp onu içeri doğru göndermeye çalıştım. “Oğlum yapma böyle lütfen.” Beni anlamıyordu. “Çakır kızıyorum.”

“Köpeğine benim soyadı mı mı verdin?”

Bir ses duydum. Bu sesin sahibini biliyordum. Arkamı dönmek istedim ama bunu kolayca yapacak cesareti hemen bulamayacağımı anladım. Yutkunarak arkamı döndüğuimde onu gördüm. Bana bakıyordu, gözlerimin tam içine doğru.

“Köpeğin,” dedi mesafeli bir sesle. “Benim soyadı mı mı verdin?”

“Hayır tabii ki,” dedim nefesimi kontrol altında aldığımda. “Çakırca ve Çakır uzak şeyler... Yani soyadınız Çakırca’ydı, öyle değil mi?”

Belli belirsiz kafasını salladı.

"Tamam, sadece bir tesadüften ibaret." dedim bu kez. Aslında bu ismi ona kasten vermemiştim, sadece Çakır ismi hoşuma gidiyordu ve onun da üzerinde taşıdığı bir Çakır vardı.

Akif Selim gözlerime bakmaya devam ederken, "Seni sorguya çekmek istemedim." dedi. "Ayrıca bana 'siz' diye hitap etmene gerek yok." Afalladı. "Yoksa ben mi ayıp ediyorum 'sana' diyerek?"

Şaşkındım. "Yo-yok," dedim. "Ben biraz çekingen biriyim, o yüzden. İstedığınız gibi..." Dudaklarımı ıslatıp düzelttim. "İstedğin gibi hitap edebilirsin bana. Sorun olmaz."

Yine belli belirsiz bir şekilde kafasını salladığında boş bulunarak Çakır'ı gösterir gibi gözlerimi kıstım. "Köpekleri," dedim konuşmaya başlayarak. "Ya da kuşları, çiçekleri sever misin?"

"Hayır," diye yanıtladı çabucak. Sesi buz gibiydi ama üşütmemişti.

"Bir nedeni var mı peki?" diye sordum ve bir anda olmuştu. Onunla cidden konuşuyordum, bunu yapıyordum. *Sakin kalmaya çalış Mislina, lütfen!*

"Hayır," dedi tekrar ve bana bakmadan arkasını dönerek merdivenlerden aşağı inmeye hazırlandı ama onu durdurdum.

"Bu arada," dedim seslenerek. Durdu. Beni duydu. Yavaşça yalnızca yüzünü bana çevirdiğinde ellerimi birleştirerek gülümsemeye çalıştım.

"Bana o akşam neden sardunya dedin?"

"Çünkü sardunyaların var."

"Ama bir adım var."

"Ama sardunyaların var."

Bir şey diyemedim, o da ses etmedi daha fazla ve beklemeden uzaklaştı. Arkasından baktım ve gülümseye başladım. Kalbimin taşları sekti. Bu çok iyi hissettirmişti. Çakır'la güç bela vedalaştım ve çabuk davranarak apartmandan çıktım. Az sonra Akif Selim'i, Hüseyin amcanın dükkânından çıkarken gördüm. Ellerini montunun cebine atmış, öylece okula doğru yürüyordu. Bugün yürüyecekti.

Ben de az sonra okula geldiğimde saatime baktım, dersimin henüz başlamadığını gördüm. Zaten bugün iki saat dersim vardı ve ondan sonra

kütüphanede çalışacaktım. Boynumdaki fuları düzeltirken Kadir'i gördüm. Arkamdaydı. Yanıma gelerek, "Günaydın, nasılsın?" diye sordu.

"İyiyim, sen?" diye cevaplayıp sordum. Dudaklarını bükerek ellerini cebinden çıkardı. "On dakika sonra bıkkın bir derse gireceğim. Umarım iyiyimdir."

"Bir şey olmaz yahu. Alışkın olman gerekiyor."

"Bölümü bırakmayı düşünüyorum aslında," dediğinde ona ters ters baktım.

"Saçmalama istersen."

"Ciddiyim. Sevmiyorum, yapamıyorum," diye homurdandı. "Ha! Okulu bırakırsam uzak kalırım."

"Neden uzak kalırsın?" diye sordum kaşlarımı yukarı doğru kaldırarak.

Bir süre sustu ve güldü. "Okul hayatından işte. Öğrenci olmak berbat bir şey olsa da seviyorum."

"Öyle," diye geçiştirdiğimde derin bir nefes aldı ve elini saçlarına götürüp gözlerine baktı. "Neyse ben gideyim, devamsızlığın haddini aşmasını istemiyorum." Gülümseyerek onu onayladım.

Sınıfa girmeden kantine geçtim. Sevde yalnız başına oturmuş telefonuyla uğraşıyordu. Yanına gittim ve kitaplarımı masanın üzerine bırakıp, karşısındaki sandalyeyi çekip oturdum. Gözlerini telefonundan ayırıp iç çekerek gülümsedi.

"Ne oldu? Öyle bir çektin ki bir an sonbaharın yaprakları yüzüme çarptı," dedim.

"Yok yahu, internette bir elbise gördüm de hoşuma gitti ama şu an için sadece hoşuma gitti, fiyatı epey yüksek ve yurt paramı ödemem gerekiyor."

Düşünceli bir şekilde gözlerine baktım ve telefonuna uzandım. "Hangi elbise ki bu?" Telefonun ekranını bana çevirirken koyu kırmızı hoş bir elbise gördüm. "Çok hoşmuş gerçekten ama kış geldi zaten, nerede giyeceksin ki bunu?" diye sordum.

Omzunu silkti. "Aman ne bileyim hoşuma gitti işte. Neyse boş ver artık, başka sefere inşallah."

İtiraz etmeden arkama yaslandığımda önündeki kahveden bir yudum aldı. "Ee, yurt paranı ödedin mi? Tabii siz burslunuz Mislina Hanımcı-ğım." Ses tonunda hiç ima yoktu ve o benimle uğraşmayı severdi. Ah! Sevde'nin bile henüz haberi yoktu yurttan kalmadığımdan. İnsanlara ya-lan söylemiyordum, sadece gerçekleri saklıyordum. Korktuğumdan de-ğil, insanlara bunun altındaki sebeplerimi sıralamak istemediğimdendi.

"Hı hı," dedim geçirirerek.

Sevde tepeden sıkıca bağladığı saçlarını düzelterek, "Bizim odada bir kız var. Bir sinir, bir gudubet. Vallahi elimde kalacak bir gün." diye ko-nuştu.

"Niye ki?"

Gözlerini devirdi. "Ya odada bir tane banyo var ama hanımefendi sanki sadece ona özelmış gibi saatlerce çıkmıyor, hadi bunu geçtim leş gibi saçlarını orada burada bırakıyor. Hayvan bile işediği yerin üzerini kapatıyor ama bu çok başka bir model, yok yani görmedim böylesini."

"Onunla konuşmayı denedin mi?" diye sorduğumda bana dümdüz bir şekilde baktı. "Konuşma evrelerini geçeli çok oldu. Şiddet yanlısı bir insan değilim ama bazı insanlar beni şiddete mecbur bırakıyor."

Telaşa kapılır gibi oldum. "Deme öyle, illaki ortak bir noktada bulu-şursunuz. Sen tut kendini tamam mı?"

"Tuta tuta şiştim bacım," deyip omzunu silktri. "Aman neyse ne gitti-ği yere kadar, olmazsa müdüre gidip odamı değiştirmelerini isteyeceğim. Senin nasıl geçiyor, hiç bahsetmiyorsun?"

Gerilir gibi oldum. "İyi gidiyor. Bir sıkıntım yok."

"Ne güzel vallahi," deyip başını kararlı bir biçimde salladı. Ardından kahvesinden son bir yudum alıp toparlandı. "O halde hadi gidelim. Der-se girmek ve uyumak için can atıyorum."

Ayaklanarak güldüm. "Vize zamanı gelme yanıma."

"Saçmalama," dedi düz bir sesle. "Tabii ki geleceğim."

Kitaplarımı yeniden kavradım ve kantinin çıkışına doğru yürüdüm. Sevde saçlarını düzeltirken homurdanmaya başladı. "Sana da Allah ko-laylık versin. Çıkışta kütüphanede çalışacaksın, değil mi?"

"Evet ama dert etmiyorum ki hiç, seviyorum ben."

Sevde sessiz kaldı. Birlikte fakülteden içeri girdik ve sınıfımıza geçtik. Akif Selim de buradaydı. Ona bakmadan kitaplarımı masanın üzerine koydum ve ceketimi çıkardım. Yine dünkü yerine oturmuş, askılığı önünde bırakmıştı. Onun sırasına yürürken kendimi bu defa daha farklı hissetmiştim. Sonuçta aramızda bir muhabbet olmuştu, acaba benim hakkımda düşündükleri artmış mıydı? Ya da benim hakkımda bir şeyler düşünecek kadar zaman ayırmış mıydı?

Sanmıyorum.

Elimdekileri askılığa astım. Akif Selim her zamanki gibi müzik dinliyordu ve kendini yine ruhuna kilitlemişti. Göz ucuyla ona baktım ama hemen çektim gözlerimi. Bulunduğum yerden uzaklaştım ve yerime geçtim. Uzun kahverengi örgü kazağımın boğaz kısmını düzeltirken Sevde başını sıraya koyarak gözlerini kapattı. "Ders bitince uyandır."

"İyi de daha başlamadı ki."

"Tamam, sen bitince uyandır."

"Peki," dedim gülerek.

Kitaplarımın sayfalarını karıştırırken Berat yanıma geldi. "Yetişemeyeceğim sandım," dedi. Biraz nefes nefese kalmış bir hali vardı.

İrkildim. "Ne oldu?"

"Ya şu benim iş işte, sabahları da başka bir yerde çalışıyorum okul geç başlayınca," diyerek yerine oturdu. Bir yandan da üzerindeki montu çıkardı.

"Zor oluyordur," dedim kısık sesimle.

Berat göz kırptı. "İdare ediyorum, boş ver."

Onu konuşmadan onayladım. Bir süre sonra ders başladı. Mehmet Hoca'nın söylediklerini pür dikkat dinliyor, hiç sıkılmadan notlarımı alıyordum. Aşağı yukarı bir seksen dakika kadar ders işlemiştik. Zaten bir süreden sonra beyin iflas ediyor, dersin yarısı boşa geçmiş gibi oluyordu. Ders biterken kolumla Sevde'yi dürttüm. "Şş, sabah oldu."

"Beş dakika daha," diye homurdanırken, "Zaten seksen dakikadır uyuyorsun. Pes," dedim hayretle.

Gözlerini çabucak açtı. "Oldu mu o kadar?"

Kitaplarımı toplarken, "Oldu tabii," diye yanıtladım.

Berat bana bakarak, "Benim çıkmam lazım sonra görüşürüz," dedi.

"Görüşürüz," diye cevap verdim. Ayağa kalktım ve Sevde'yi bir kez daha dürttüm. "Tamam git de yurttta yat."

"O gudubet kızın yüzünü görmek istemiyorum," dedi yarım yamalak.

"Görme sen de. Git direkt uyu."

Sevde başını sıradan kaldırdı ve hafif şişmiş gözlerle gözlerimin içine baktı. "Demek seksen dakika boyunca dersi dinlesem ben de böyle olurum ha?"

Sol kaşımı kaldırdım ve omzumu silkerek sıradan çıktım. Akif Selim kulaklığının düğümünü çözüyordu. Ona bakmadan gittim ve askılıktan montumu aldım. Aramızda kısacık bir mesafe vardı ama hâlâ beni dünyanın en uzak yerindeymişiz gibi hissettirmişti. Nihayetinde ayaklandı ve kimseye bakmadan sınıftan çıktı.

"Ben çıkıyorum. Kütüphaneye gideceğim," dedim Sevde'ye toparlandığımda.

"Allah kolaylık versin," dedi, ardından elini dudaklarına götürüp esnemesini kapattı. Gözleri kızarmıştı. Sıramın üzerindeki çantamı ve kitaplarımı kavrayarak, "Aman sen sağ salım bir yerlerde uyuklamadan yurda git de beni dert etme. Mesaj atarsın," dedim ve onunla vedalaşarak sınıftan çıktım.

Kütüphane en üst kattaydı. Sakin adımlarla kısa bir süre sonra kütüphaneden içeri girdim. Kalabalık değildi ama ıssız da sayılmazdı. Hemen üzerimi çıkardım ve kitap listesinin yazılı olduğu kâğıdı elime alıp raflardaki kitapların yerlerinin doğru olup olmadığını kontrol ettim.

Kütüphanede vakit geçirmeyi, rafların arasında kaybolmayı öylesine seviyordum ki ömrümü burada çürütebilirdim.

Bir saatten fazla bir süre kitapları kontrol ettim. Yorulmamıştım sadece biraz birkindim. Öğrencilerin kitapları alıp isim yazdırma işini üst sınıflardan Zeki yapıyordu fakat önemli bir işi çıktığını söylemiş bu seferlik benim yapmamı istemişti. Hava da gitgide kararmaya başlamıştı. Oturdum ve kahvemden bir yudum alıp gelen kitapların isimlerini yazıp karşılarına sahiplerini belirttim.

Birkaç kişiyi not ettikten sonra elinde bir kitapla başımda biri dikildi: Işıl'dı. "Şunu yazar mısın?" diye sordu elindeki John Steinbeck'e ait *Ga-*

zap *Üzümleri* kitabını göstererek. Kitabı aldım ve listeye not ettim. Daha sonra samimiyetten uzak bir vaziyette adını sordum. Adını söyledikten sonra şımarıkça konuştu: "Selim'e vereceğim bunu."

Kaşlarımı çattım ve ona pek belli etmeden gülümseyerek kafamı kaldırıp gözlerine baktım. "Yalnız o Amerikan edebiyatını pek sevmez. Daha çok Rus ve Fransız edebiyatına düşkündür. Ayrıca o kitabı okumuş olma ihtimali çok yüksek."

"Ne alaka?" dedi yüzünü ekşiterek. "Hem sen nereden biliyorsun?"

"Onunla aynı sınıftayız az çok biliyorum," diye direkt cevapladım.

"Olsun yaz sen yine de," dedi mesafeli bir sesle. Diritmedim ve yazdım. Ama ben de Mislina'ysam, Akif Selim bunu kabul etmeyecekti. Işıl bana soğuk bir sesle 'iyi akşamlar' dileyip kütüphaneden ayrıldı. Ben de biraz daha kaldım ve hava iyice kararmadan okuldan ayrıldım.

Yaklaşık bir yirmi dakika sonra eve geldim. Çakır ve Kumru'nun önündeki boş kutuları doldurur doldurmaz kendimi hemen mutfığa atıp atıştırmalık birkaç bir şey hazırladım. Tek başıma olduğum için yemek bulma ve hazırlama konusunda pek şikâyetçi olmuyordum. Hazırladığım ekmek arası peynirli domatesi yedikten sonra salona geçtim. Uykum geliyordu. Telefonumu şarja taktım ve kendimi koltuğun üzerine bıraktım. Gözlerim kapandı kapanacak arası bir şeydi. Tam o sırada Akif Selim'in balkonunun ışığı yandı.

Yerimden fırladım.

Balkonunun ışığı perdelerime yansıyor. Çakır bana hüzünlü hüzünlü bakarken parmağımı dudaklarıma götürdüm. "Sakin kal, tamam?" Bir şey anlamamış çenesini ayaklarının üzerine koymuştu.

Salonumdaki gece lambalarını söndürmeden ayaklandım. Sakin adımlarla pencereye doğru yaklaştım ve ufacık bir kısımdan onu görmeye çalıştım. Üzerinde lacivert kalın örgüleri olan bir kazak vardı. Ayakta dikilmiş, kollarını balkonun demirlerine koymuştu ve elinde de muhtemelen kahve vardı. Bardaktan dumanlar yükseliyordu çayı da pek sevmezdi daha çok kahve içerdi.

Havanın soğukluğunu ve estiğini uçuşan saçlarından ve gerginleşen yüz hatlarından fark etmiştim. Üşüyordu, o üşüdükçe ben donuyordum. *Akif Selim, lütfen içeri gir hasta olacaksın.*

Hiçbir şey yapmadan öylece gökyüzüne bakıyır, belirli aralıklarla kahvesini yudumluyordu. Caddedeki insanların montlarına sarıldığını gördüm, hava soğuktu işte, üşütüyordu. Bağdırmamak için sırf sesi mi duymasın diye dudaklarımı ısırdım ama o halinden epey memnuna benziyordu. Sonra gözlerim pencere dışındaki sardunyalarıma kaydı. Yaprakları uçuşuyordu. Ellerim titrerken hesapta olmayan bir şeyi yaptım. Pencereyi açtım. Pencereyi açtığım sıra kuvvetli ve keskin rüzgâr tenimi dişledi. Yüzümü ekşittim. Çaktırmadan Akif Selim'e baktım, bana bakmıyordu belki de fark etmemişti henüz.

Daha fazla üşümek adına saksıları kavrayıp onları içeri aldım. Bu işlem çok uzun sürmemişti. Derin bir nefes aldım ve pencereyi kapatmaya hazırlandım. O sıra ona bakmak ve gözlerine iyi geceler dilemek istemişim ve baktım. Baktım ve bana bakan mavileriyle karşılaştım. Nefesimi kesen rüzgâr değil o olmuştu.

Yutkunarak, "İyi geceler," dedim. Aslında bu karanlıkta ve mesafede gözlerinin rengini bile seçmek güçtü lakin ben göz bebeklerini bile tanımıştım.

"İyi geceler," diye karşılık verdi sessizce. Gözleri sardunyalarıma kaydı. "Çiçekleri sevmem ama onlar sevilmeyi hak ediyorlar."

Duraksadım. Durağan bir halde gözlerimi sardunyalarıma odakladığımda bir müddet boşluğun içinde yüzer gibi oldum. Kafamı kaldırdığım sırada orada olmadığını fark ettim. İçeri girmişti. Tebessüm ettim. Aklımdaki onca karışıklığa rağmen bunu yaptım.

Yaşadığım vakit kaybı ilk dersi kaçırmama sebep olacak diye okula otobüsle gelmiş beklemeden fakülteye girmiştim. Sevde sınıfta olduğunu belirten bir mesaj atınca hiçbir yere uğramadan direkt sınıfa doğru yürümeye başladım. Biraz sonra koridorun kapısından içeri girdim ama bir şey beni duraksattı. Işıl, elindeki *Gazap Üzümleri* kitabıyla kütüphaneye çıkıyordu. Göz göze geldik. Bana soğuk bir şekilde bakarken gülmek için kendimi zor tuttum.

Demiştım demeyi sevmiyorum ama konu Akif Selim'den açılınca işte en çok da bunu seviyorum.

Ben demiştım.

Işıl biraz huysuz bir şekilde kütüphaneye çıkarken ardından bir süre baktım. Yüzümdeki tebessüm giderek genişliyordu ve bunu durdurmak istemiyordum ama insanların tuhaf bakışları da canımı sıkıyor değildi. Yine de gülmeye devam ederek önüme döndüm. Döndüm ve Sevde'nin meraklı bakışıyla karşılaştım. "Neye gülüyorsun?"

"Hiç," dediğimde yanımdan bir solukluk geçti. Akif Selim az önce bana teğet geçerek sınıfa doğru yürüdü. Saf saf ardından baktım.

Sevde koluma dokundu. "Mislina, neler oluyor?"

Dalgınlığıma ara verip, "Yok bir şey," dedim düz bir sesle. Bakışlarının rengi değişmedi. Hatta bir ton karardığını bile görebiliyordum. "Ne demek yok bir şey? Aptal aptal sırtıp duruyordun."

"Ha," dedim yalancı bir edayla. "Az önce bir kız bir oğlana onu sevdiğini söyledi de ona sırtıttım." *Ya kesin öyle.* "Çok güzeldi biliyor musun?"

"Sonra ne oldu peki, oğlanın cevabı ne oldu?"

Duraksadım. Damağıma acı bir pamuk şeker yapışmış gibi hissettirmişti. Kirpiklerimi kırıştırdım. "Sonra..." Yutkundum. "Sonrasını duyamadım."

Sonrasına kulaklarımı tıkadım çünkü korkuyorum Sevde, çok korkuyorum. Bir gün onun karşısına çıkıp kalbimi ellerine verirsem yere atmasından yere atıp da üzerine basıp geçmesinden korkuyorum. Zaten çabuk kırılır benim kalbim, yere attığını düşünsene bir de...

Sevde alayla başını salladı ve koluma girerek, "Başımıza izdivaç şeysi olacaksın sen de," dedi. Ardından güldü ama ben gülemedim.

Birlikte sınıfa girdiğimizde Sevde kolumdan çıkmadan beni ön sıralardan birine çekti. "Ay, bu ön sıralarda da rahat rahat uyuyamıyorum ki," dediğinde direkt yanıtladım. "Yo. Dün tam seksen dakika uyudun."

Sevde kolumdan çıkarken bana dik dik baktı. "Bir de saymışsın, pes."

Ona tebessümle karşılık verdikten sonra üzerimdeki montu çıkardım ve askılığa astım. Arkamı döndüğümde Kadir'in sınıfa girdiğini gördüm. "Merhaba," dedi sakince bize bakarak. Konuşmadan gülümsedim.

"Kadir Bey," dedi Sevde gözlerini kısarak. "Hangi rüzgâr attı seni buraya?"

“Üst kattan aşağı kata inme rüzgârı,” deyip Sevde’nin gözlerine bakarak gülümsedi. “Esmerim.”

“Esmerim ne be?” dedi Sevde yüzünü ekşiterek.

Kadir devam etti: “Ne bileyim ten rengin kavrulmuş fındık gibi, güneşte erimiş çikolata gibi.”

Omuzlarımı hafifçe silkerken onlara sadece gülümsedim ve yerime geçtim. “Kadir, acıkmışsın sen. Hadi git zıkkımlan.” Sevde ters ters konuşurken Kadir elini çok sert olmadan masaya vurup bize baktı. “Ha! Ben de onun için geldim. Kantine gidiyorum siz de gelsenize.”

“Az sonra ders başlayacak,” dedim sakince. “Sonra gideriz.”

Kadir umudunu yitirmeden bana bakan gözlerini Sevde’ye çevirdi. “Sen?”

“Bilemedim ki şimdi,” dedi Sevde. “Yani ders başlayacak birazdan. Çok önemli bir konuya geldik, mutlaka dinlemem lazım.” *Duy da inanma*. Gözlerimi irileştirerek Sevde’ye bakarken aynı tavrı Kadir’in de gösterdiğini fark ettim. “Ne bakıyorsunuz öyle yahu?”

Kadir tebessüm ederek, “Çoğu derste uyuduğunu az çok hepimiz biliyoruz, Sevde. Yeme beni şimdi,” dediğinde göğsümü şişirdim ve usulca nefesimi dışarı vererek başımı salladım.

“Seni ne yiyeceğim?” dedi ince bir sesle. “Çikolata alsana, onu yerim belki.”

“Ha senin gibi kavrulmuş fındıklı falan,” dedi Kadir gülerek. Sevde boş boş onun yüzüne bir süre baktı ve ardından bana döndü. “Ben gidiyorum o zaman. Zaten bu kadının dersinde hep ben kalkıyorum tahtaya bugün başkasını bulsun yerime.”

“Peki,” dedim sessizce. İkiisi birlikte sınıftan çıktıklarında sırtımı sıraya yasladım. Kısa bir zaman sonra sınıf mevcudu artmaya başladı. Elimi çenemin altına koymuş öylece bir şeyler karaladığım not defterime bakıyordum. Kendi kendime oyalandım bir süre daha sonra Berat’ın yanıma geldiğini fark ettim. Daha doğrusu fark edemedim, Hatice Hoca içeri girdiğinde yönümü tahtaya çevirirken Berat’ın gözleriyle çarpıştım. “Dalmışsın,” dedi sessizce. Boynumu büktüm ve ufacık gülümseyerek geçiştirdim. O da pek üstelemedi.

Bir saate yakın notlarımı aldım. Not tutmaktan başka şansım yoktu, sınıftaki kimseden not isteyemezdim çünkü çekinirdim. Ders bitiminde Berat bana döndü. “Bizimkilerin yanına gidelim mi?”

“Bilmem,” dedim isteksizce gözlerimi kaçırarak. O sıra Akif Selim’in ayaklandığını gördüm ve heveslenerek Berat’ın gözlerine baktım. “Ya da gidelim.”

“Tamam,” dedi sakince. Üzerime montumu geçirmeden fularımı taktım. Cüzdanım ve telefonumu da yanıma alarak sınıftan ayrıldım.

“Nasıl gidiyor?” diye sordu merdivenlerden inerken. Dudaklarımı büktüm. “Gidiyor işte,” diyebildim sakince. “Senin nasıl? Hem iş hem okul zorlamıyor mu seni?”

“Zorlamıyor diyemem ama mecburum,” diye yanıtladı.

Birkaç dakika sonra kantine geldik. Kadir elini kaldırırken ben direkt Akif Selim’i aradım ve buldum.

Yalnız değildi.

Işıl elindeki çay bardaklarını masaya bıraktı ve gülerek Akif Selim’in yanına oturdu. Buna katlanmak zorunda değildim onları öyle görmeye dayanamıyordum. Tam oldu, ona bir adım attım derken biri çıkıyordu ve her şeyi sıfırlıyordu. Hadi Işıl’ı geçtim peki ya sen Akif Selim?

Neden buna izin veriyorsun? Yoksa kalbimi tanımıyor musun?

Tabii ki tanımıyorsun.

Neden onun yanında olmasına izin veriyorsun ki? Yoksa onu seviyor musun? Daha önce kurduğum hiçbir cümle bu kadar canımı acıtma-mıştı.

“Gelsene,” dedi Berat bana dönüp gözlerime bakarak.

Zorla yutkundum. “Geliyorum.”

Kanım bedenimden çekilircesine geçtim önlerinden. Işıl’ın o neşe dolu kahkahası duydum, kulaklarımı kapatmak istedim ama yapamadım. Ben senin yanında konuşmaya korkuyor, konuşurken kendimle savaşıyorum ama başkaları benim bu yaptıklarımı elleriyle itip daha fazlasını yapıyordu.

Sandalyemi çekip oturdum. Sevde bana baktı. “Nasıldı ders?”

Omzum silkrim. "Aynı."

Kadir, "Çay mı kahve mi?" diye sorduğunda, "Su," diye yanıtladım. "Soğuk olsun."

"Su mu? Soğuk bir de?" dedi Berat şaşkınlıkla. "Hasta olursun."

"Mühim değil," dedim sessizce. Masadakiler bana tuhaf tuhaf bakarken Kadir ayaklandı. O sıra Berat gözletimin içine bakarak konuştu: "Çok soğuk olmasın su."

"Ne oluyor size?" dedi Sevde bakışlarımızı bölerken.

Yutkunarak gülümsedim. "Yok bir şey. Biraz halsiz düştüm sanırım."

"Soğuk su içmek istiyorsun bir de," dedi Sevde tok bir sesle.

Sevde'yi duydum ve arkama yaslandım. Az sonra Kadir elindeki bir şişe suyu bana uzattı. Dikkatimi ona vererek, "Teşekkür ederim," dedim. Üstelemeden yerine geçip oturdu. Cüzdanımdan çıkardığım parayı ona uzatırken kızgın bakışlarla yüzüme baktı. "Saçmalama istersen. Alt tarafı bir su."

"Kıymetini bil Mislina," dedi Sevde. "Ben ölsem bir kaşık su vermez bu bana."

Kadir gülerken kolunu Sevde'nin boynuna doğru uzattı. "Alındın mı kız sen?"

Sevde aniden Kadir'in kolunu iterek, "Yapma şöyle hareketler, kısmetimi kapatıyorsun," dedi.

Kadir kaşlarını çatarak kolunu geri çekti. "Kim kısmetleniyor sana?"

"Onu ben de bilmiyorum," dedi Sevde. "Biri kısmetlensin de evleneyim artık."

Onları sessiz sedasız dinlemeye devam ettiğim vakit Işıl'ın, Akif Selim'in koluna uzandığını gördüm. Kalbim kırılmıştı. Gözlerimi acıyla diğer tarafa çevirdim ve ayaklandım. "Ben gideyim diyorum iyice halsizleştim."

Sevde endişelendi. "İyi misin?"

Değilim.

"Evet gidip dinlenirsem daha iyi olacağım," diye geçiştirdim. Berat ayaklanır gibi oldu. "Bir sorun yok değil mi? Hastaneye gidebiliriz." İtiraz ettim. "Hayır hayır. Dediğim gibi dinlenirsem geçer belki."

Hepsi bana tuhaf ve şaşkın irislerle bakarken ileri atıldım. “Görüşürüz.”

“Dikkat et aramayı unutma sakın,” dedi Sevde arkamdan seslenirken. Başımı salladım ve önüme döndüm lakin döndüğüm vakit Işıl’ın ayaklarına takıldım, az kalsın düşüyordum.

“Dikkat etsene!” Ne olduğunu anlayamadan Işıl’ın sesiyle irkildim. Öne savrulan saçlarımı toplarken etraftakilerin garip bakışlarına maruz kaldığımı fark ettim ve epey utandım. Buna daha fazla müsaade etmeden doğrularak ona döndüm. Akif Selim bana bakmıyordu. Alışkındım.

“Ayaklarını önüme uzatan sensin bir de bana dikkat et diyorsun,” diye söylendim.

Işıl diklendi. “Pardon?”

Yüzümü ekşittim. Bana karşı kurabileceği hiçbir kelimesi yoktu şu an tamamen Akif Selim’in önünde gövde gösterisi yapmaktı amacı. Alayla gülümsedim. “Fazla dikkat çekiyorsun, yapma!”

“Ne saçmalıyorsun sen?” dedi Işıl. Omzumu silktim ve ona karşılık vermeden oradan ayrıldım. Güçlü olmam gerekiyordu ama kırgındım. Apar topar eve geldiğim vakit kendimi direkt banyoya attım. Ilık su cildimi yumuşatmıştı. Bir süre banyoda oyalandım ve çıktım. Kalorifer peteklerini en düşük ayarda açarak odama geçtim. Temiz kıyafetlerimi giyindim ve elimdeki havluyu ıslak saçlarıma sürterek salona ilerledim. Çakır sessiz sedasız uyuyordu, benim geldiğimi anlayınca gözlerini açtı ve bana uzun uzun baktı. Halimi anlamış gibiydi, anlatsam anlar gibiydi.

Derin bir nefes aldım, bunu yaparken göğsüm kabarmış omuzlarım havalanıp sönmüştü. Henüz akşam olmamıştı ama Kumru’nun ve Çakır’ın tasları boştu. Önce onların ihtiyaçlarını giderdim sonra da perdeyi açtım. Sardunyalarım hâlâ içerideydi. Sıcacık gülümsedim. “Güzellerim benim.”

Yapraklarını sevmeye başladığım sıra iç çektim ve sonrasında penceremi açıp sardunyalarımı penceremin önüne koymaya başladım. Bu işlem sadece dakikalarımı almıştı. Daha fazla üşütmemek için penceremi kapattım ama tam o anda Akif Selim’in geldiğini gördüm. Bir elini cebine atmıştı. Kulağında yine o kulaklık, üzerinde bordoya yakın bir mont vardı. Kalbimin frekansı yine yükselmişti. Hep böyle oluyordu işte ne yaparsa ne yapsın, ne kadar kırılırsam kırılayım onu gördüğüm an her şey sıfırlanıyordu sanki.

Pencereyi kapattım ve parmak uçlarımda seke seke kapıya vardım. Sakin ol Mislina, şimdi şu merdivenlerden çıkacak ve bu sadece iki saniye sürecek. İki saniye, tüm bir ömrüme bedel olmuştu ama bunun hesabını kim verecekti?

Akif Selim üst katımda otuyordu ama onun balkonu benim çaprazıma denk geliyordu şükür ki. Tüm dikkatimi kapıya verdim ve gözlerimi kısarak ufacık delikten onu bekledim. Ayak sesleri işitemiyordum pek adımları da kendi gibi sessizdi. Nihayetinde gölgesi düştü önüme. Kalbim doldu taşıtı. Hiçbir yere bakmadan direkt üst kata çıktı. Sadece iki saniye sürmüştü onu görmem. Belki kapıyı açsaydım daha fazla sürerdi ama yapamadım. Cesaretim bir ip gibiydi kopabilirdi.

Parmak uçlarımı indirdim ve yüzümdeki sersem tebessümle baş başa kalıverdim. “Allah’ım sen beni biliyorsun,” diye söylendim içli içli. Nefesim saatlerce koşmuş da yorulmuş gibi soğuk soğuk çıkarken dudaklarımı birbirine bastırdım ve kapının ardından ayrılıp mutfığa geçtim. Saçlarım hâlâ ıslaktı ama karnım da acıkmıştı.

Tek başıma olduğum için genelde aperatif şeyler yedim. Küçük bir paket makarna veyahut ekmek arası bir şeyler. Beklemeden ocağa makarna için su koydum ve odama geçtim. Gardırobumu düzenledikten sonra mutfığa geçtim ve haşlanması için makarnayı tencereye boşalttım. Üşüyordum biraz ama saçlarımı kurutmaya da üşeniyordum. Üzerime kalın bir hırka çektim ve örgü şapkamı ıslak saçlarıma geçirdim.

Bir süre sonra yemeğimi hazırlayıp tek başıma mutfaktaki masamda yedim. Ardından ortalığı topladım ve içeri geçtim. Televizyonum yoktu, bilgisayarım vardı. Lakin onu da gerek olmadıkça pek kullanmazdım, kitaplarım ve buradaki ailem yetiyordu. Kendime bir kahve yaptım ve yarım kalan kitabımı alarak penceremin önüne oturdum. Yönüm Akif Selim’in balkonuna dönüktü umarım çıkardı yine.

Işıkları kapattım ve yalnızca abajurumu yaktım, şehrin ışıkları ve ayın ışıltısı odanın içini aydınlatmaya yetiyordu. Ayracımı takip ederek kaldığım yeri tespit ettim ve derin bir nefes alarak okumaya koyuldum. Çok kitap okuduğum için bağıışıklık kazanmış hızla sayfaları çevirmeye başlamıştım.

Bu kazanmış olduğum en güzel alışkanlıktı.

Kaç dakika kaç saat burada böylece oturmuştum bilmiyorum ama epey bir sayfa çevirmiş, kahvemini yarısını dâhi içmemiştim. Buz gibi ol-

muştı. Yorgun düşüyordum sanırım gerçekten halsizdim. Gözlerim kapanmaya başladığında ayaklarımı indirdim ve esnedim. Kitabımın kapağını kapattım ve hüznü omuzlarıma yatırarak olduğum yerden kalktım.

Kitabımı koltuğumun altına alarak Kumru'nun yanına gittim. Kafesinin kapağını açmadan tüylerine dokundum. "Bu gece de çıkmadı..." Omzumu silktim tebessüm ederken. "Alıştırdı beni, iyice camgüzeli oldum onun yüzünden." Kumru gagasını açıp kapatıyor sanki bana bir şeyler söylüyordu. *Keşke birbirimizi anlayabilseydik Kumru ama işin garibi beni senden başka kimse anlayamazmış gibi geliyor musun?*

Kumru'nun yanından ayrıldım ve Çakır'ın yanına eğilip tüylerini okşamaya başladım. "Bugün çok sessizsin," diye konuştum. "Sen de benim gibi yorgunsun, değil mi?" Çenesini kollarının arasına koymuş öyle göz kapaklarını yavaş yavaş oynatarak karşıyı izliyordu. Onunla biraz daha vakit geçirdim ve sonra odama kapandım.

Henüz gece olmamıştı ama uykum vardı. Pijamalarımı giyindikten sonra yatağımın içine kıvrılarak sağa döndüm. Bacaklarımı karnıma doğru çektim ve gözlerimi kısıarak gülümsedim. Yine olmayacak hayallerin en güzelini kurdum.

Ertesi sabah gözlerimi araladığımda boğazımın acıdığını hissettim. Dudaklarımı araladığımda dilim bile sızlamaya başlamıştı. Yorganı üzerimden hafifçe iterken gözlerimi daha da araladım ve doğruldum yavaşça. Yastığım nemliydi, saçlarımın ise dibi.

Dizlerime kadar uzan pijamamı bileklerime indirdim ve ayaklarımı yatağın içerinden çıkarıp kırmızı panduflarımı giydim. Başım dönüyor, üşüyordum. Güç bela kendimi banyoya attım, elimi yüzümü yıkarken aynaya baktım. Olamaz, cildim berbattı. Ellerimi kurularken dudaklarımdan kuru bir öksürük fırar etti. *Ne bu, hasta mı oldum yani?*

Öksürüklerin devamı gelirken gittim ılık bir su ile boğazımı ıslattım, ardından telefonuma ulaşip internetimi açtım. İnterneti açtığıım sıra sınıfımızın WhatsApp grubundan mesajlar gelmeye başladı.

Aü Edebiyat

Murat: *Gençler, Mehmet Hoca'nın işi çıkmış bugün olan ders iptal.*

Taha: *Murat çal oradan bir Angara Havası.*

Murat: *Çaldım.*

Çisem: *Hoca telafi eder yalnız bu dersi, ben söyleyeyim size.*

Taha: *Hocadan korksaydık öğrenci olmazdık.*

Çisil: *Taha Bey ne yapıyorsunuz lütfen izin verin kusayım.*

Taha: *İzin sizin Çisil Hanım. İsterseniz beraber kusabiliriz.*

Çisil: *Tamam.*

Taha: *Peki.*

Murat: *Taha Bey çok güzel yürüdünüz, yalnız burası sınıfın grubu lütfen az ötede oynayın.*

Boş boş gruptaki mesajları okudum. Daha sonra bizim kendi grubumuza düşen mesajları gördüm.

Edebiyatın İçine Düşen Tarih

Sevde: *Ders boş.*

Kadir: *Oh, size ders bize zıkkım kadar ezber anasını satayım.*

Sevde: *Ağla!*

Kadir: *Hıçkırık da tutsun mu arada?*

Sevde: *İstirham ediyorum.*

Sevde: *Mislina buradasın görüyorum seni, cevap ver bacım.*

Mislina: *Bölmek istemedim.*

Kadir: *Çarpsaydın o zaman?*

Kadir: *Tamam, sanırım şu an kusuyorsunuz. Ben gidiyorum o zaman, harika dersime döneyim. Yeni bir devlet kuracağım. Kadiristan. Nasıl, iki güne imparatorluk gelir mi?*

Sevde: *Allah'ını seviyorsan git.*

Kadir: *Seviyorum... Gittim.*

Sonra grupta Sevde ile ben kaldık.

Sevde: *Ee, yapalım mı bir şeyler? Kırk yılın başı ders boş.*

Mislina: *Ya aslına bakarsan ben bugün biraz hastayım. Ders olsa bile gelemeyecektim. Kusura bakma olur mu?*

Sevde arıyor...

“Efendim?” diye yanıtladım direkt.

“İyi misin sen? Çok hastaysan doktora gidelim,” dedi hafif bir telaşla.

Kafamı sallayarak burukça tebessüm ettim. “Yok bir ıhlamur kaynatırım geçer şimdi... Yani yurttan yoktur, dışarı çıkarım.” *Bir gün bu yalanlar yüzünden tepetaklak olacağım, hayırlısı.*

“Emin misin? Bak sesin de kötü geliyor,” dedi itiraz edencesine.

Onu reddettim. “Sevde iyiyim, dediğim gibi sıcak tutarsam kendimi yarına hiçbir şeyim kalmaz. Merak etme sen beni.”

Bir süre sustu ve sonra huzursuzca soluk alıp verdi. “Tamam sen öyle diyorsan... Ama gün içerisinde arayacağım seni, mutlaka aç!”

“Açarım,” dedim sakince. Ardından onunla vedalaşarak telefonu kapattım. Evet bayağı yorgun düşüyordum dakikalar ilerledikçe. Saate baktığımda epey bir erken olduğunu gördüm ama Hüseyin amca kepenklerini kaldırmıştı. Üzerime apar topar bir mont çektim ve ardından anahtarımı cebime atarak apartmandan çıkıp birkaç dakika sonra Hüseyin amcanın dükkânına girdim.

Akif Selim buraydı.

Cebindeki parayı Hüseyin amcaya uzatırken Hüseyin amca bana bakıp sıcacık gülümsedi. “Hoş geldin güzel kızım.”

“Ben,” dedim kısıp sesimle. Sesim acıyordu. “Sanırım biraz kötüyüm, ıhlamur var mı sende Hüseyin amca?” diye sordum.

Hüseyin amca, Akif Selim’den aldığı parayı kasaya koyarken yüzünü düşürdü. “Maalesef kızım burada yok. Neyin var?”

“Biraz halsizim sadece ıhlamur içersem iyi gelir... Yani annem bana hep kaynatırdı da,” dediğimde Akif Selim’in geri çekildiğini fark ettim. Tezgâhın üzerinde duran bir kutu sütü alarak usulca kapıya yaklaştı. *Akif Selim ama sen süt içmezsin ki...*

“Tüh!” dedi Hüseyin amca. “Ayşe teyzeni arayayım, kaynatır sana.”

“Yok zahmet etmeyin,” dedim sessizce. “Teşekkür ederim.”

“Bende var,” dedi bir ses. Bu Akif Selim’e aitti. Kalbim alışmaya çalış her sesini duyduğunda bu kadar hızlı atarsan dokunduğunda ya ölür-

sem? Yutkunarak arkamı döndüm ve ona utanarak baktım. "İstiyorsan tabii," diye ekledi.

"Bir sakıncası yoksa alabilirim," diye fısıldadım. Az kalsın sesim kırılacaktı.

Akif Selim dükkândan ayrılır ayrılmaz, Hüseyin amcaya tebessüm ettikten sonra onu takip ettim. Rüzgâr şiddetli değildi ama saçlarım uçuşuyordu. Aramızda ufak bir mesafe vardı ve ona doğru attığım her adımda kalbim ağzımın içine düşüyordu.

Nihayetinde apartmana girdik ve sakince merdivenleri çıkmaya başladık. Hâlâ inanamıyordum, ben yani biz birlikte onun evine gidiyorduk. Kapıda bekleyecektim, bana ıhlamur verecekti sadece ama çok başka hissediyordum. Üçüncü kata çıktığımızda anahtarla kapıyı açtı ve ayakkabılarını çıkarıp kenara itekledi sakince. Bu çok hoş bir hareketti. Sersemce gülümsedim. Kapı aralanırken içeri girdi ve kapıyı aralık bırakırken, "İstersen dışarıda kalma," dedi.

"Ben burada beklerim," dediğimde duraksadı ve ses etmeden içeri girdi o sıra aralık olan kapı biraz kapanmıştı. Geri çekildim ve onu beklemeye başladım. İçim içime sığmıyordu, bana ıhlamur verecekti.

O sırada gözlerimi kapısının kenarında duran kutuya çevirdim ama içeri göremiyordum. Acaba açıp bakıyor muydu? Acaba ona bıraktığım şiirlerden haberi var mıydı? Cevabını bilmek istemediğim tek soru buydu zira ben o şiirleri bırakırken gökyüzünden aşağı süzülüyordum ve yere çakılmak gibi bir derdim yoktu.

Dudaklarımı kemirmeye başladığımda kapı yeniden aralandı. Akif Selim elinde bir paket ıhlamur paketiyle karşımda dikildi. Gözlerime kısacık baktı ve sonra ıhlamurları bana uzattı. "Al," dedi yumuşacık bir sesle.

Uzattığı paketi dikkatlice aldım. Eli elimi hemen teğet geçti. Dokundu mu? Hayır, hissedemedim pek. *Ama içim bir hoş oldu, soğuktandır o!*

"Teşekkür ederim," dedim ıhlamurları alırken. Gözlerine bakamıyordum, o da benimkilere bakamıyordu.

"Önemli değil," dedi sakince. "Dikkat et, bu havalar hasta eder insanı."

"Ederim," dedim hızlıca. "Siz de," deyip yüzümü ekşittim. "Yani sen de dikkat et, bu havalar kötü eder insanı."

Başını belli belirsiz sallayarak gözlerime baktı. Gözbebeklerim sarıldı gözlerinin bebeğine. Gözlerimizin içine bakarken bir şeyler konuşmak istedim. Yanından ayrılmak istemiyordum. “Bugün ders yokmuş öğrendin mi?” diye konuştum.

“Biliyorum,” diye yanıtladı mesafeli bir sesle.

Başımı salladım. “Anladım.” Konu bulamıyordum. Pes edercesine suratına safça bakarken, ummadığım bir anda hapşırdım. Akif Selim’in düz bakışları çehremde belirirken elimle ağzımı kapatıp geri çekildim. “Kusura bakma lütfen.”

“Hayır neden kusura bakayım? Dikkat et kendine çok üşütmüşsün sanki.”

“Biraz,” dedim dudaklarım titrerken. Ona baktıkça içimden geçenlerin dışıma vuramamasına takıldım, zor durdu ruhum. “Neyse ben gideyim artık. Çok teşekkür ederim.”

“Rica ederim. İhlamurlar ne kadar çok kaynarsa o kadar iyi olur.”

“İyi olacağım.”

“Biliyorum.”

Bilmiyorsun...

Sonra kapıyı kapattı ve içeri girdi. Sonra kapımı kapattım ve içeri girdim. Elimdeki ıhlamur paketini tezgâhın üzerine bıraktım. Gülüyordum. Bana ıhlamur vermişti. *Tamam daha fazla gülme Mislina, ıhlamur verdi sadece kalbini değil.*

Paketi açtığım anda burnuma hoş bir koku esti. Bunu seviyordum, kokusu naifti. Çaydanlığın üst kısmına bir miktar su koyduktan sonra bir tutam ıhlamuru da içine attım ve demlenmesi için bekledim. İhlamur demlenirken saçlarımı dağınık bir topuz yaparak evi toplamaya başladım. Hasta halimle bir şeyler mırıldanıyor, aptal âşıklar gibi evin içinde dolanıyordum. Çakır da bana ayak uyduruyordu. “Dur oğlum, yavaş ol biraz.”

İhlamur saatlerce kısık ateşte kaynadıktan sonra onu seramik kupaya koydum ve yeniden penceremin önündeki yerimi aldım. Derin bir nefes alıp kupayı dudaklarımın arasına aldım ve küçük bir yudumu ağzımın içine boşalttım. Anında içim ısındı, kanımın akışı hızlanmıştı sanki.

Caddeyi izleyerek ıhlamurumu yudumlamaya devam ettim. Kupayı iyice sahiplenirken bir kez daha dudaklarıma doğru yönelttim. Lakin o sıra Akif Selim'i gördüm. Kaşlarını çatıldı. Çatıldı çünkü elindeki süt paketini ve bir miktar suyu da bir çocuğa verdi. Çocuk ise onları alıp koşarak apartmanın arkasına yöneldi. İrkildim ve ne olduğunu anlamadan ayaklanarak elimdeki ıhlamuru pencereimin pervazına bıraktım.

Ardı ardına birbiri üzerine devrilen soru işaretleri beni bir anda kapının dışına bırakmıştı. Hızlı hızlı merdivenlerden aşağı indim ve apartmanın arkasına koştum. Koştum ve aniden duraksadım. Çocuk sütü ve suyu karıştırdığında ne olduğunu anlamaya çalıştım ve bunu fark etmem uzun sürmedi. Çocuk o sütü sokak kedilerine veriyordu.

Akif Selim, o sütü sokak kedileri için mi almıştı?

Ama o hayvanları sevmezdi ki...

Çocuk etrafına kedileri toplamış, hepsinin tasına usul usul süt dökmeye başlamıştı. Nasıl hissedilir bilmiyordum. Akif Selim bana hayvanları sevmediğini söylemişti ama şimdi... Sen nasıl bir insansın? Her hareketin başka kapılara yol açarken, açılan her kapıyı aralık bırakarak kalbimi avuçlarının içine almak mı istiyorsun?

Köşe bucak onları izlemeye devam ettiğim sıra arkamda soğuk bir nefes hissettim. Bu rüzgârın ısırtığı değildi. Biliyordum. Gözlerim irileşirken yutkundum ve sakince arkamı döndüm. Döndüm ve bir çift mürekkebin gözlerimin içine aktığını gördüm. Nefesim kesiliyordu da farkında değildim aslında. Akif Selim... Evet, şu an tam karşımda ve gözlerimin içine bakıyordu. Aramızda biraz mesafe vardı ama gözlerinin bebeğini çok net benimseyebiliyordum. Tıpkı onu benimsediğim gibi.

Onu izlediğimi fark etmiş miydi? Konuşmuyorduk, ne konuşacaktık ki zaten? Bizim doğru dürüst bir diyalogumuz bile yoktu ki. Ah! Mandalina ve ıhlamur dışında. İkimiz de hasta olduğumuzdan olmuştu bunlar, sonrası ne olacaktı?

"Ben," diyebildim daha fazla üstelemeyerek. Sesim kuru ve cansız çıkmıştı.

Akif Selim ifadesizce bakıp, "Sen burada ne arıyorsun? Hasta olacaksın, farkında değil misin?" diye sordu.

Ha?

Dengem repetaklak oldu bir anda. Gözlerimi sersemce kırpıştırmaya başladım. O, beni düşünmüş müydü yani? Beni önemsemiş miydi? *Hayır Mislina, Akif Selim zaten düşünceli bir adam başkasına da söylerdi.*

“Yok,” dedim toparlanmaya çalışarak. Nasıl konuşacağım, ona nasıl karşılık vereceğim ki? Ben onunla konuşmadan veyahut herhangi beklenmedik bir diyaloga hep kendimi hazırlardım ama şu an gafil avlanmışım. “Çöpleri atarken apartmanın arkasında kedi sesleri duydum. O yüzden.”

Yalanlarım senin kadar güzel değil.

Durdu ve ifadesizce gözlerimin içine bakmaya devam etti. “Senin haberin var mı kedilerden?” diye sordum sakince. Geri çekildi mesafeli bir halde bunu pek etmemeye çalıştı ama ben hemen anlamıştım.

“Hayır,” diye yanıtladı direkt. “Ama sen kedi...” diye devam ettim yarım yamalak.

“Hayvanları sevmediğimi söylemiştim,” dedi bu sefer. “O kedilere süt veren de onlar gibidir.”

“Ama ben onların süt içtiğini söylemedim ki sana,” dedim bir cesaretle.

“Ama içmediklerini de söylemedin.”

Ama sardunyanların var.

Akif Selim usulca gözlerini gözlerimden çektiğinde etimi birinin değtiğini hissettim. Kalbimin bu denli acıması nasıl acımasızlıktı böyle?

Gözlerini tamamen gözlerimden çekip kendini de geriye doğru itti ve arkasını döndü. Telaşa kapılırcasına ellerimle oynamaya başlayarak arkasından seslendim: “Peki neden öyle söyledin?” Durdu. Devam ettim. “O kedilere süt veren nasıl bir insandır ki?”

Arkasını dönmedi sadece bir süre öylece bekledi. Kendini neden saklıyorsun Akif Selim? Neden bu kadar soyutsun hayata, kendine ve bana? Söyle bana, biri kırdıysa ben onarmaya hazırım. Yaralarım bir yenisini daha mı ekleyeceğim? Sorun değil, seninkilerden gitsin de olan benimkilere olsun.

Cevap vermesini bekledim ama vermedi. Birkaç saniye arkası öylece dönük bekledi ve uzaklaşarak apartmana girdi. Pekâlâ. Seninle yeniden kavuşacağımız anı bekliyorum Akif Selim, çok bekletme beni.

Daha fazla burada durmadan yukarı çıktım. Kalorifer peteklerinin ısısı çok azdı ama derecesini daha fazla yükseltemezdim şu an için. Yarın evin kirasını yatıracaktım, babam iki gün önce hesabıma aylık paramı yatırmıştı. Üzerime bir hırka daha giydim ve kollarımı avuç içlerime sündürerek oturma odasına geçtim. Çakır, köşedeki yerinde uzanmış öylece duruyordu. “Yorgunsunuz sanırım bayım,” dedim gülümseyerek. Onu çok seviyordum. Bu eve ilk geldiğimde yanımda sadece sardun-yalarım vardı sonra Kumru’m oldu sonra da bir can dostum. İnsan bu hayatta daha ne isterdi ki? Sağlıklı bir beden, güzel bir aile ve harika dostluklar...

Kumru’nun yanına gittim. Kumrular hakkında acı bir gerçek vardı. Onların ömrü ortalama bir yıl kadardı. Yarım yaşını doldurmuştu. Ömrünü yarılamıştı. Ben senden nasıl ayrılacağım? Beni yalnız mı bırakacaksın?

Akif Selim’in verdiği ıhlamurlar henüz demlikte duruyordu ve bitmesinler diye az az içiyordum. Lavabodan çıkarken telefonum çalmaya başladı. Sehpaya uzandım ve annemin aradığını gördüm. Gülümsedim hemen. Nasıl gülümsemeyeyim ki? Canım o benim, canım.

“Efendim anne?” dedim sıcacık bir tebessümle.

“Yavrum benim kuzum,” diye sardı hemen elleri sırtımı. Öyle hissettirmişti sesi, o kadar huzurluydu ki. “Dün arayamadım, babam biraz kötüydü.”

Telaşa kapıldım. “Nasıl? Şu an iyi mi?”

“İyi iyi, havalardan herhalde üşütmüş,” dedi beni yumuşatmaya çalışarak.

“Anne dikkat edin lütfen, havalar soğuk. Babam nerede peki?”

“Salonda akşam namazını kaza ediyor. Yataktan kalkamadı bütün gün.”

“Anne telaşlandırma beni Allah aşkına. Hastaneye gittiniz mi?”

“Kocakarı ilaçları ne güne duruyor? Ben varım, bakarım ben ona,” diye yanıtladı beni. Annem ve babam yirmi beş yıllık evlilerdi. Birkaç yıl annemin çocuğu olmamış, ben doğunca da üzerime çok düşmüşlerdi. Onca sene beraberdik ama bir kez olsun babamın anneme sesini yükselttiğini duymamıştım ya da annemin babama kötü bir söz kullandığını.

Beni de öyle yetiştirdiler. Kırmadan, kırılmadan sevmeyi öğretiler, bir çiçeği bile dalında sev onu öyle koru dediler. Annemin kalbinde babamın içi babamın içinde benim canım nefes alıyordu.

“Yahu sen bakarsın tabii de bir ilaç falan alsaydı bari,” dedim. Ardından yüzümü ekşittim çünkü boğazım kurumuş ve sesim çatallı çıkmıştı. Sanırım annem de bunu fark etmişti. “Kızım, senin sesin de kötü geliyor. Sen de mi üşüttün yoksa?”

“Ha!” dedim toparlamaya çalışarak. “Sabahtan beri sesli bir şekilde kitap okuyorum boğazım kurumuştur.”

“Yorma Mislina kendini, başarısın sen.”

“Çalışmadan olmuyor anne,” dedim düz bir sesle. “Hem haftaya vizelerim başlıyor. Vizelerden sonra geleceğim.”

“Oy kurban olurum,” dedi annem sevinçle. O sıra babamın sesini işittim. “Yahu Leyla Hanım, hemen ne diye kıza söylüyorsun da canını sıkıyorsun?” Babam annemin söylediklerini duymuştu. “Mislina, iyiyim ben kızım. Sen dert etme beni. Annenin her zamanki huyları işte.” Telefonu kendi kulağına dayamış bana bir şeyler söylemeye başlamıştı. Annem de boş durmadı tabii. “Aman Hikmet Bey, siz de hemen pabucumu dama atın.”

“Önce kızım kusura bakmayacaksın hanım,” dediğinde gülümsedim.

Zaten hep gülümsüyordum ama bu arada artış gösteriyordu. “Baba, yalnız ben birkaç dakika sonra telefonu kapatacağım ve annemle baş başa kalacaksın çok da şey etme bence.”

“Kıyamaz o bana,” dedi babam.

“Bak bak nasıl da biliyor,” diye ekledi annem.

“Geçen gün hesabına para yatırdım aldın mı?” diye sordu sonra babam.

Direkt yanıtladım. “Yarın alacağım baba. Teşekkür ederim.”

“Ne teşekkürü? Bir sen bir de annen var. Duymamış olayım,” diye yalandan azarladı beni.

Emanet bir tebessüm biçtim dudaklarımın kıvrımına. “Tamam, öyle olsun.”

“Valizlerin ne zaman?”

“Valiz?”

“Yahu sınavların var ya hani adı neydi?”

Güldüm. “Vizeler baba vizeler.”

Güldü. “Ha ondan işte. Anlamıyorum ki hiç öyle şeylerden. Ne zaman geleceksin?”

“Birkaç haftaya geleceğim,” dedim düz bir sesle. Çok çalışıp duvara toslamazsam tabii. “Eyvah annen şimdiden başlar yaprak sarmaya... Sen gelmesen saracağı yok zaten.”

“Aşk olsun Hikmet Bey,” dedi annem sitem edercesine. Babamın gülüşünü işittim.

Annemin de güldüğünü duydum. Annemlerle vedalaştıktan sonra telefonumun şarjının azaldığını gördüm. Beklemeden onu şarja takıp mutfığa geçtim. Acıkmıştım ama hiçbir şeyler hazırlayıp yiyecek bir halde değildim. Acaba bu akşam aşağıda sokaktaki pastaneye mi gitsem? Biraz hamur işi yerim yanında da çay içerim. Evet, kesinlikle. Sıkı sıkı giyindim üzerimi ve bitap düşmüş yüzümü biraz renklendirdim. Çakır’ı da yanıma götürecektim. Şu sıra onu da dışarı pek çıkardığım söylene- mezdi. Sıkıca giyindim ve telefonumu çantama koyup Çakır’ın tasma- sını boynuna takıp iplerini elime aldım. “Hadi bakalım bu akşam dışarı çıkalım.” Çakır sanki beni anlamış gibi kuyruğunu hızlı hızlı sallamaya başladı. Evin ışıklarını kapatıp perdelerini çektim. Kapımı kilitledim ve apartmandan çıktım. Çakır yerinde durmuyordu. Güldüm. “Delirme yahu iki dakika. Aa!”

Dışarısı epey soğuktu. Ankara ayazı dedikleri buydu işte. Apartman- dan birkaç metre öteye gittiğimde Akif Selim’in ışıklarına baktım. Yan- mıyordu.

Henüz saat sekizi geçmemişti ama sokaklar gecenin kulağını çınla- tıyordu. Biraz yürüdüm ve sonunda pastaneye vardım. Görevli biriyle konuştum ve Çakır’ı güvenli bir yere bıraktım.

Daha sonra içeri girdim. Loş bir havası vardı ve sessiz sakin işitilen caz müzik öylesine bir ahengin rengini tamamlıyordu ki anında içim ısınmıştı. Pencere kenarında bir yer seçtim kendime ve üzerimdekileri çıkarıp yanıma bıraktım. Birkaç dakika sonra bir adam elinde menü ile

yanıma gelip bana gülümseyerek menüyü önüme bıraktı. "Şöyle bırakayım."

"Teşekkürler," diye yanıtladım kısık bir sesle. Adam uzaklaşırken menüye göz atmaya başladım. Kısa bir süre sonra siparişim geldi. Peynirli açmamdan bir ısırık aldım ve ardından çayımı yudumladım. Annemin kilerin yerini tutmasa da bu da epey lezzetliydi. Sakin sakin yemeğimi yemeye devam ettim ve telefonuma uzanıp internetimi açtım. Anında bildirim panomda hareketlenme meydana geldi.

Aü Edebiyat

Murat: *Dedim ben size. Yarın sabah yediye Mehmet Hoca ders yazmış.*

Taha: *Yok ya, yedi değildir o bir daha bak sen.*

Murat: *Yok kardeşim yedi vallahi.*

Taha: *Yedi ne ya? Yeniyor mu Allah aşkına?*

Fırat: *Aga ben o saatte uyuyorum lan.*

Taha: *Al işte, bu da böyle değişik. Hayırdır sabaha kadar beşik mi sallıyorsun?*

Gül: *Ya ahahahaha*

Taha: ?

Taha: *Bacım senin de adın iyi ki Gül be. Her şeye gülüyorsun.*

Gül: *Taha ahahaha*

Taha adlı kişi gruptan ayrıldı.

Taha adlı kişi gruba katıldı.

Murat: *Şu gruptan çıkıp durma yalama oldu yeter.*

Taha: *Kızlar, Murat'ın bu ideal erkek tavırlarına aldanmayın sakın. Kendisi son derece küfürbaz, kumarbaz ve beynamazdır.*

Murat: *Kardeşim neyin peşindesin?*

Taha: *Vallahi ben ekmeğimin peşimdeyim de senin neyin peşinde olduğunu bir çözemedim.*

Gül: *Ya ahahahaha*

Taha adlı kişi gruptan ayrıldı.

Murat adlı kişi gruptan ayrıldı.

Dudaklarımda tebessümle okudum mesajları ve ardından gruptan çıkıp diğer gruba girdim.

Edebiyatın İçine Düşen Tarih

Sevde: *Saat yediye ders koyan hoca insan mıdır?*

Kadir: *Kim üzdü kız seni yine?*

Sevde: *Hayat...*

Kadir: *Yakıyorum...*

Sevde: *Müslüm Baba açmayı unutma da.*

Kadir: *Elimizde Ajdar kalmış, tüh.*

Sevde: *Bu metni hafızamdan nasıl silebilirim Kadir?*

Sevde: *Kaybolur musun lütfen?*

Kadir: *Peki.*

Sevde: *Kayboldun mu?*

Sevde: *Oha.*

Sevde: *Şakaydı, ne hemen trip peşindesin?*

Kadir: (:

Sevde: *Tamam, trip atmamışsın rahatladım. Artık gönül rahatlığıyla kaybolabilirsin.*

Kadir: *Günü geldiğinde deri sandalyem ve dudaklarımda arasındaki puromla sana göz kırpıp 'Kaybettiğin adama dön de bak' diyeceğim. (İnce bıyıklar da olacak. Önemli bir detay.)*

Sevde: *Kadir, yarın bu konuyu seninle tartışmak istiyorum. Beni bul.*

Kadir: *Nelbette Nalan.*

Sevde: *Seni beklicim.*

Mesajları bir tebessümle okuduktan sonra internetimi kapatarak telefonumu biraz uzğa koydum ama o sırada çalmaya başladı. Arayan Sevde'ydı. Fazla bekletmeden çağrısını kabul ettim.

“Efendim?”

Birkaç saniye ses vermedi ve sonra konuştu: “O ses ne öyle? Sizin yurt fazla standart üstü kabul etmiyorum bunu.”

Güldüm usulca. “Yurtta değilim, dışarıdayım.”

“Bak bak bir de dışarıdaymış. Sabah bizimle gelme akşam keyifler gıcır,” diye yalandan nispet yaptı.

“Yok yahu acıktım biraz da öyle bir pastaneye geldim.”

“Öyle olsun,” dedi pek üstelemeden. “İyi oldun mu bari? Gün içerisinde pek arayamadım.”

“Daha iyiyim teşekkür ederim,” dediğimde güldü. “Misline, rica ediyorum her şeye teşekkür edip durma. Bir halt etmedim ki.”

“Olsun,” dedim sakince, sesim yumuşak çıkmıştı.

Sevde devam etti. “O değil de yarınki dersin sabahın körüne olmasına ne diyorsun? Ulan o saatte ben önümü göremiyorum okula nasıl geleyim?”

“Erkenden uyu,” dedim düz bir sesle.

“Teşekkür ederim anne,” diye yanıtladı dalga geçer gibi. Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken pastanenin kapısından içeri Işıl ve bir adam girdi. Gözlerim irileşirken öksürdüm.

“Sevde ben sana döneceğim tamam mı?”

“Ne oldu?”

“Yok bir şey döneceğim ben sana.”

“İyi... Peki,” dedi, ardından telefonu kapattı. Işıl önümdeki en köşe yere otururken beni fark etmemesi için kendimi gizlemeye çalıştım. Sanki buna mecburmuşum gibi. Yanındaki adam genç biriydi. Belki birkaç yaş bizden büyüktü. Işıl’ın sırtını görüyordum adamın ise yüzünü. Az sonra sipariş verdiler ve siparişlerinin gelmesini beklediler. Bu yaptığımı aptalcaydı ama kendime mâni olamıyordum.

O da ne? Adamın elleri Işıl’ın saçlarına gitmişti.

Gülüşmeye başladılar. O adam Işıl’ın sevgilisi miydi? Olabilirdi belki çünkü adamın gözlerinin içi gülüyordu. Aslında umurumda değildi ama

konu Akif Selim ve onun her şeyden habersiz bu kıza tahammül etmesi sinirlerimi bozmuştu.

Bir süre daha onları izledim ve buna daha fazla katlanmanın manasız olduğunu fark edip hesabı ödedikten sonra pastaneden ayrıldım. Çakır'ın iplerini elime aldım ve usul usul caddeye yürümeye başladım. İşil ve o adam? Ama görmüştüm saçlarını seviyordu.

Kalbim sancıyor Akif Selim, senin için.

Eve geldim ve bu zihin yoran şeylerden arınmak adına biraz kitap okudum ve erkenden uyudum. Ertesi gün için alarm kurmuştum ama alarmdan önce uyanmıştım. Saat altıyı geçiyordu. Yaklaşık bir saat sonra dersim başlayacaktı ve ben henüz hiçbir şey yapmamıştım. Elim ve yüzümü yıkadıktan sonra direkt giyinmeye başladım. Hazırlanıp, yatağımı toplamam yirmi dakikamı almıştı.

Evden çıkmadan Kumru ve Çakır'ın mamasını da verdikten sonra kitaplarımı göğsümde kavuşturup evden ayrıldım. Apartmandan dışarı çıktığımda havanın zifır gibi karanlık olduğunu gördüm. Uykumu aldığım pek söylenemese de bu havaları seviyordum. Her ne kadar şu an sıcak yatağımı terk etmek istemesem de.

Montumun yakalarını ağızma kadar çekerek durağa yürüdüm. Dükânların kepenkleri bile kalkmamıştı henüz. Karşı kaldırıma geçtiğimde Akif Selim'in durakta olduğunu gördüm. Bak Akif Selim, sabah uyanır uyanmaz gördüğüm ilk yüz seninki oldu.

Epey soğuk bir hava olduğu için titreyerek durağa gittim. Akif Selim ayakta dikiliyordu, ellerini cebine koymuş ve kulağındaki kulaklıkla öylece duruyordu. Acaba yanına gitse miydin? Belki bir günaydın derdim ya da ne bileyim sadece gözlerine bakar öylece gülümserdim.

Ona bakarken kafasını bir anda bana doğru çevirdi. Afalladım ve yola baktım. *Aptal! Kafamı çevirmekte neyin nesi?* Dudaklarımı ıslattım ve bana bakan gözlerine bakarak, "Günaydın," diyebildim.

"Günaydın," dedi sessizce.

Bu kadardı. Sadece bu kadar.

Arabaların farları ve henüz yanmakta olan sokak lambaları az çok havayı aydınlatıyordu. Bir süre sonra otobüs geldi. Birkaç kişi bizden önce binerken kapıya doğru yaklaştım, Akif Selim de hâlâ binmemişti. Bir iki

adım geriledi ve bana müsaade etti. İçim ısındı sebepsiz yere. Otobüse bindim ve kartımı okutarak arkaya doğru ilerledim. En arka dörtlü boştu. Akif Selim'in arkamdan gelmesini düşleyerek yavaşça arkaya doğru yürüdüm. Otobüs hareket etmeye başlayınca en dibe oturdum. Benden hemen sonra da Akif Selim oturdu aynı hizanın en dibine.

Yanımdaydı. İki koltuk ötemde oturuyordu. Telefonunu açtı ve listeyi kaydırды. Acaba kilit ekranında ne resmi vardı? Araba? Boş bir tablo veyahut tuttuğu takımın amblemi? Sahi, Akif Selim'in tuttuğu takımını bilmiyordum çünkü bu kadarını dışarıyı vurmamıştı hiç. Acaba takım tutmuyor muydu?

Ben Fenerbahçeli'ydim.

Tüm yolculuk boyunca çaktırmadan onu izledim. Kalbim her defasında ağzımda atarak zaten beni ona bakmaya zorluyordu. On dakika sonra otobüsten inerek okula doğru yürümeye başlamıştık. O benden önce ve hızlı yürüyordu. Saatime baktım beş dakika vardı. O sıra Seveden mesaj geldi.

Kimden: *Sevde*

"Kahveni aldım, nerede kaldın?" (06.55)

Kime: *Sevde*

"Üç dakikaya oradayım." (06.55)

Okula hızlı bir giriş yaptıktan sonra aynı hızla üst kata çıkarak sınıfa girdim. Akif Selim direkt arkaya geçti ben de Sevde'nin yanına. Berat da arkamda oturuyordu. Sınıf pek kalabalık olmasa da çok da boş değildi. Yalnız herkesin gözünden uyku akıyordu. Montumu çıkardım ve masanın üzerine bırakarak yerime oturdum. Sevde kahveyi masada sürükleyerek bana uzatırken, "Teşekkür ederim," dedim. Omzunu silkti ve çantasının fermuarını açtı. Kahvemi dudaklarıma götürdüğümde, Sevde'nin çantasından çıkardığı küçük yastıkla gözlerimi irileştirerek kahveyi hızla dudaklarımdan çektim.

"Yuh," dedim sessizce. "Yatağını da getirseydin."

"Çantaya sığsa getirirdim," dedi ve yastığını sıranın üzerine koyup başını da onun üzerine koydu.

Sınıftakiler gülmeye başlarken Taha konuştu: "Sevde, bacım bu kaçınıcı seviyedir?"

“Senin hiçbir zaman ulaşamayacağın bir seviye,” dedi Sevde düz bir sesle ardından gözlerini kapattı.

Taha susma hakkını kullanırken üzerine eğildim ve fısıldadım: “Ya gelmeseydin keşke, böyle ne bileyim...” deyip kendime mâni olamadan güldüm.

“Devamsızlık nedir sen bilmezsin tabii,” dedi Sevde homurdanarak. “Hem ben paralel evrende gibi hissediyorum kendimi böyle. Mehmet Hoca masal anlatır gibi ders anlatacak ya az sonra ondan bu hazırlığım.” Derken o sırada Mehmet Hoca iri cüssesiyle içeri girdi ve kapıyı kapattı. Önce kendi masasına gitti ve elindeki kitapları bıraktı sonra sınıfın ortasına gelip bize baktı.

“Uyanamadınız mı hâlâ?”

Murat konuştu: “Uyandık ama uyanmasa mıydık acaba?”

Gül, güldü.

Yahu bu kız da hakikaten her şeye gülüyordu.

“Ne yapalım gençler kader,” dedi Mehmet Hoca.

Taha ekledi. “Ama sizin bu yaptığınız kaderin bize oyunu hocam.”

Gül, güldü.

Taha ona ters bir bakış atarken devam etti: “Gül’cüm... Gül’üm... Gül arkadaşım... Nasıl bir isim bu hiçbir hitap olmuyor.” Hafifçe öksürdü. “Sevgili Gül kişisi. Lütfen her şeye gülme sinirlerimi bozuyorsun.”

Sınıftaki homurdanmalar artarken Mehmet Hoca bizim sıramıza yaklaştı o arada Sevde’yi uyandırmak istedim ama çok geçti. Mehmet Hoca şaşkın gözlerle bana bakıp kaş göz yaparken gülümsedim. Sevde hakikaten uyuyordu.

Mehmet Hoca usulca Sevde’nin kulağına yaklaştı ve yüksek sesle konuştu: “Sağ baştan sağ.”

Sevde irkilerek kalktı. “Bir.”

Ve o anda sınıfta bir hareketlilik meydana geldi. Sevde’nin şaşkın gözleri benim gözlerimi bulurken Mehmet Hoca onu kendine döndürmeyi başarmıştı. “Sevde, kızım istersen pijamalarınla gelseydin sana şuraya da bir yer yatağı açardık.”

“Esağfurullah hocam.” dedi Sevde kuru sesiyle. “Uykum var biraz kusura bakmayın.”

“Belli belli, yastık bile getirmişsin maşallah.”

Sevde utanarak sırasının üzerine duran yastığı aldı ve yanına koydu. Mehmet Hoca geriye doğru çekilirken, “Biliyorum uykunuz var ama bu ders çok önemli. Haftaya vizeler başlıyor. Çalışmaya başladınız umarım,” dedi sınıfı kontrol eder gibi ama kimseden ses çıkmadı. “Bütlerde görüşürüz o halde,” dedi ve arkasını dönerek masasına gitti.

Bir saat sonra ders bitmişti ama yarım saat sonra başka bir dersimiz vardı. Sevde gözlerini ovuşturarak bana bakıp Berat’a döndü. “Biri beni ayıltabilir mi acaba?”

“Kadir’e söyle hayattan bile soğutur seni,” dedi Berat.

Sevde gözlerini devirdi. “Ona ne şüphe zaten.” Sonra devam etti. “Allah’ım haftaya vizeler başlıyor ve benim elimde avucumda doğru dürüst bir not bile yok.” Gözlerimi kaçırdım bilerek, anında güldü. “Ama kapı gibi kardeşim var benim değil mi?”

“Kırdık o kapıyı kardeşim kırdık.”

“Espri mi yaptın sen?” dedi Sevde hayretle.

Başımı sağa sola salladım. “Hayır.”

“Tamam, not vereceksin değil mi? Azıcık yahu ucundan.”

Göğsümü kabarttım ve daha fazla direnmeden, “Peki,” dedim. Sevde sevinçle güldü. “İnsan değilsin sen, melek falan mısın acaba?”

“Yağ mı o?” dedim kulak kabartarak.

Sevde tekrar hayrete düştü ve eliyle alnımı kontrol etti. “Ateşin geçmiş. Diline ne oldu senin?”

“Hasta mıydın Mislina?” diye sordu Berat konuşmamızı bölerek.

Başımı usulca salladım ve geçiştirdim. “Öylesine, ufak bir soğuk algınlığıydı sadece.”

“Dikkat et lütfen,” dedi Berat otoriter bir sesle.

“Ederim,” dedim sakince. O sırada Akif Selim çantasını tek omzuna sırtlamıştı ve sınıftan çıkmıştı.

Bugün oturduğum yerden kalkmadım ve o kapıdan içeri Akif Selim'in girmesini bekledim. Benimle konuşmasını bekliyor olacağımdan değil, hani olur ya aynı ortamda olmak bile içime huzur saçıyordu sonsuz öyleydi işte.

Ama gelmemişti.

Tüm gün o kapıya baktım ve onda başka herkes içeri girmişti.

O gelmemişti.

Ders bitiminde hava kararmaya yakındı. Bugün hem çok yorucu hem de çok sıkıcı bir gündü. Yarın evin kirasını yatıracaktım ama önce parayı çekmem gerekiyordu. Sevdelerle ayrıldıktan sonra okulun çok ilerisindeki bankamatige gittim ve kartımı taktım. İşlemleri hep ileri sararken babamın gönderdiği paranın tamamını çektim. Paraları diğer elime aldım ve kartımın çıkmasını bekledim.

Kartım çıkmaya hazırlanırken az sonra olacaklardan bir haberdim... Yüzünde kar maskesi olan biri elimdeki paraları hızlıca aldı ve beni itekleyerek yere düşürdü. Dengem şaştı kaldı. Canım bir hayli yanmaya başladığında bunu dert etmemeye çalıştım ve onun arkasından koştum lakin çoktan gözden kaybolmuştu. "Allah'ım sen bana yardım et" dedim perişan bir halde. Nefes nefese kalmıştım ellerim, ayaklarım, bedenim titriyordu. Etrafımı birkaç yaşlı adam sararken ben ise gözlerimden akan yaş ile öylece onun arkasından bakakaldım.

Gitmişti babamın rızkı, babamın emeği gitmişti az önce. Benim yüzümden.

Ellerimi saçlarıma götürdüm ve gözlerimi kapattım. Canımın sızısı umurumda değildi, hem de hiç. Başıma ilk kez böyle bir şey gelmişti ve ben tamamen savunmasız yakalanmıştım.

Peki, şimdi ne yapacaktım ben?

IV

"Çahesizliğin Tadı"

YALIN - BEN BİLMEM

İnsanlar acımasızdır. Bir şeyleri söylerken önünü ardını düşünmezler, dudaklarından firar eden o kötü kelimelerin sadece birkaç harften ibaret olduğunu sanırlar ama bazıları yüreğe dokunur tıpkı bir kurşun gibi katil olurlar. İnsanlar dayanıksızdır. Bir şeyleri iştirken kulaklarını kapatırlar, gözlerini kör ederler kimseyi görmemek için. Sırf biraz daha içe dönmek uğruna, ruhlarının kabuklarını bile kendilerine küstürürler. İnsanlar acizdir, yalınsızdır, kırgındır. Önce hayallerini çalarlar başkalarından sonra ellerindekini. Önce etrafındakileri alırlar sonra yalnızlığını. Önce kırarlar... Sonra paramparçasın zaten.

İnsanlar, biraz insanlar işte.

Emniyetteki işim bittikten sonra direkt eve geldim saat bayağı geç olmuştu. Hırsızın da paramın da bulunacağına dair bir umudum yoktu ama elimden başka bir şey gelmiyordu. İçeri girdiğimde ayaklarımın beni daha fazla taşıyacağına kanaat getiremedim. Kilidi çıkardım ve sehpanın üzerine attım daha sonra da kendimi koltuğa.

Çakır geldi ve paçalarımın dolandı. Onun varlığını bile tam anlamıyla hissedemiyordum. Derin bir nefes alarak ellerimi saçlarıma götürdüm ve perişan bir halde kafamı yere doğru eğdim. "Allah'ım sen bana yardım et," diye tekrar ettim birkaç kez.

Ne yapacaktım şimdi? Yarın evin kirasını ödemem gerekiyordu, burs param ile elektrikti, mutfak gideriydi anca çıkartıyordum hoş, ek olarak da birkaç iş yaptığım için sıkışmıyordum pek. Üzülmüştüm hem de epeyce. Üzülmüştüm çünkü benim babamın helaliydi o, üzülmüştüm çünkü şirketlerimiz ya da lüks bir yaşantımız yoktu, o parayı tekrar vermesi zor olurdu ki asla da söylemeyecektim bu durumu.

Goğsüm daralıyordu. dudaklarım kurumuştu. Ellerimi saçlarımdan çektim ve ayaklanarak banyoya gittim. Pekâlâ! Sakin olmam gerekiyordu ama bunu yapamıyordum. Elimde değildi. Yüzümü yıkayıp kendimi bir nebze de olsa ferahlatmayı başarmıştım. Acıkmıştım ama canım hiçbir şey istemiyordu. Saate baktım henüz dokuz bile değildi.

Çakır ve Kumru'nun ihtiyaçlarını giderdikten sonra kendimi direkt yatağıma attım. Ben bu gece ağladım, belki gözyaşı akıtmadım ama ağladım. Göz altlarımda bir ıslaklık yoktu ama acımıştı, gözlerimde herhangi bir nem yoktu ama kızarmıştı.

Ertesi sabah erkenden uyandım ki zaten dün o kadar erken yatmama rağmen uykuya kavuşmam çok zor olmuştu. Bugün dersim bir saati ve öğleden sonraydı. O vakte kadar yapacağım tek şey kaybettiğim parayı bir şekilde çıkarmak olacaktı.

Dükkânlar kepenklerini kaldırmıştı çoktan ama henüz çoğunun müşterisi yoktu. Derin bir nefes aldım ve utana sıkıla bir markete girdim. Kasiyer kıza markerin yetkilisini sorduğumda bana onun yerini gösterdi ve yanına gittim. Adam takım elbiseliydi ve işinin başındaydı. "Merhaba," dedim sakince.

"Buyurun?" dedi adam. Sesi biraz şüpheli ve mesafeliydi. Dudaklarımı ıslatıp konuştum: "Ben iş arıyorum da yani sadece bir aylığına..."

Harika, müthiş bir ifade.

Adam durdu ve beni süzmeye başladı. Nedensizce çekinmiştim. Sonra gözlerimin içine baktı. "Maalesef, elemanlarımız şu an için yeterli."

"Peki," diyebildim yutkunarak. Daha sonra sakın adımlarla marketten çıktım. Bir şekilde bunu yapmalıyım. Kimsenin yardımına ihtiyacım yoktu ve böyle bir beklenti içine girmemiştim. Bu benim sorumluluğumdu.

Umudumu kaybetmeden ilerideki kırtasiyeye girdim. Burası oldukça büyüktü ve bu semtin iş gören bir yerindeydi. Zaten benim yapabileceğim işler belliydi daha fazlasına cesaretim yoktu. Kapıyı açtım ve içeri girdim. Birkaç öğrenci fotokopi makinesinin başında ders notlarını kopyalıyordu. Kasadaki orta yaşlı adamın yanına gittim ve gözlerimi kısarak konuştum. "Merhaba."

Adam konuşmadan kafasını kaldırdı ve burnunun kemerli kısmına kadar indirdiği gözlüklerle bana bakarak, "Efendim?" diye konuştu.

Çekingen bir ifadeyle, “Ben iş arıyordum da yani eğer ki bir yardımcıya ihtiyaç duyuyorsanız...”

“Yok kızım,” dedi hemen. İnsanlar neden bu kadar sabırsızdı? Oysa sadece birkaç kelam edip halimden anlamalarını istemiştim. Olsun buna mecbur değillerdi ama yine de beni duymalarını isterdim.

“Teşekkür ederim. İyi günler,” diyerek kırtasiyeden çıktım. Kimsenin ne bir işçiye ne de ek olarak bir sese ihtiyaçları vardı. Pes etmedim birkaç yer daha gezdim ve hepsi de hüsrarla bitti. Durdum ve düşündüm. O parayı bir şekilde geri yerine koyacaktım, bunu sadece çalışarak yapabildim.

Omuzlarımı düşürmüş bir vaziyette dingin adımlarla yürümeye devam ederken karşıma önceki akşam geldiğim pastane çıktı. Evet, belki burası olabilirdi. Büyük bir yerdi ve işe alınma olasılığım fazlaydı.

Yani ben olsam beni işe alırdım.

Kendime uyduruk bir nasihat verdikten sonra içeri girdim ve anında görevliyi buldum. Ayaktaydı ve salondaki garsonları kontrol ediyordu. Bu ister istemez çekinmeye yol açmıştı. Çantamın kemerini sıkıca kavradım ve kendimden emin bir halde omuzlarımı dikleştirerek adamın karşısında dikildim. “Merhaba,” dedim gayet düz ve açık bir şekilde.

Adam dikkatini bana verdi. “Merhaba?”

“Ben iş arıyorum da acaba bana yardımcı olabilir misiniz?” Adamın bakışları değişmezken devam ettim: “Sadece bir aylığına.”

“Üzgünüm, şu an herhangi bir yardımcı almamız söz konusu değil,” dediğinde ısrarcı davrandım. “Bakın sadece bir aylığına ve cüzi bir miktar para karşılığında. Ne iş olursa yaparım, bulaşık yıkarım, masaları silerim olmadı yerleri. Lütfen buna ihtiyacım var.”

Adam bir süre düşündü. “Okula gidiyor musunuz?” diye sorduğunda, “Evet ama okul saatlerimi ayarlayabilirim,” dedim.

“Bakın burası özel bir kurum, yani bir aylık veya birkaç saatliğine çalışıp gidebileceğiniz bir yer değil.”

“Anlıyorum ama dediğim gibi bana vereceğiniz paranın yarısı kadarına ihtiyacım var sadece. Lütfen, ben her işi yapabilirim,” diye ısrarda bulundum.

“Pekâlâ,” dedi adam nefesini dışarı vererek. “Okul çıkışı uğrarsanız arkadaşlar size yardımcı olurlar.”

"Gerçekten mi?" dedim sevinç düşen dudaklarıma engel olamayarak. Adam hafifçe gülümsedi. "Evet," diyerek onayladı beni.

"Çok teşekkür ederim," dedim dayanamadan. "Ve sizden rica etsem ücretimi bugün alabilir miyim? Cidden bana güvenebilirsiniz."

Adamın dudaklarındaki tebessüm usulca silinirken aksini iddia ederek devam etti: "Okul çıkışı uğrayın arkadaşlar her konuda yardımcı olacaktır size."

Pastaneden çıktığım gibi okula gittim. Param çalındığı için bir hayli üzgün olsam da, iş bulduğum için mutluydum. Dersin başlamasına henüz bir saatten fazla vardı o yüzden kantine Sevdelerin yanına gittim. Kadir ve Sevde birlikte bir şeyler konuşuyordu. Sandalyemi çekerek oturdum. "Merhaba," dedim sakince.

"Erkencisin," dedi Sevde şaşkın bir ifadeyle.

"Bir yere uğramam gerekti," diye yanıtladım.

"Neresiymiş orası?" diye sordu sonra.

Derin bir nefes alarak bana bakan şaşkın dolu bakışlarına karşılık verdim. "İş buldum."

"Ne?" dedi Sevde yüksek sesli bir tepkiyle. Kadir'in de gözleri irileşmişti. Sevde oturduğu yerde biraz toparlandı ve dudaklarını ıslatıp geri çekti. "Ne işi? İyi de sen zaten kütüphanede çalışıyorsun, üstüne üstlük bursun da var... Bak eğer sıkışıyorsan biz yardımcı oluruz, canım benim."

"Kesinlikle," diye katıldı Kadir. "Yalı kazığı değiliz ya, sonuna kadar yardım ederim ben."

"Teşekkür ederim," dedim gülümseyerek. "Ama durum biraz farklı." Kaşlarını çatı her ikisi de. Anlatmak bana hiçbir şey kaybettirmezdi. Sıkıntıyla nefes alıp verdim. "Dün paramı çaldırdım."

"Ha siktir!" dedi Kadir bir anda. Sonra hemen düzeltti. "Kusura bakmayın ağzımdan kaçtı ama ha siktir anasını satayım."

Sevde'nin şaşkın bakışları daha da dev bir görüntüye yol açtı. "Misline şaka değil bu değil mi?" diye sorduğunda kafamı sağa sola salladım. Elleri dudaklarına giderken, "Peki sen, sen iyi misin?" diye sordu ürkekçe.

"İyiyim ben," diye geçiştirdim. Zaten hep bundan kaybeder insan, geçiştirdiklerimiz aslında bir şeylere yetiştiremediğimiz şeylerdir.

"Peki, hırsız yani o adi kişiye göre bildin mi?" dedi sesindeki tonu hiç değiştirmeden. "Hayır ama polise gidip ifade verdim hemen ama geri döneceğine dair umudum pek yok." Sonra derin bir nefes alıp vererek arkama yaslandım. "Yurt paramı ödemem gerekiyor, o yüzden paraya ihtiyacım vardı. Sabah bir pastaneye uğradım işe alındım sayılır çıkışta gidip bakacağım."

"Ya, biz aramızda toplar hallederdik," dedi Sevde yumuşak bir sesle.

Onu direkt engelledim. "Hayır, bunu asla kabul etmezdim. Öğrenciyiz öyle değil mi? Hepinizin durumunu biliyorum."

Sevde Ankaralıydı ama okulu evine çok uzak olduğu için yurtta kalıyordu. Onun ailesi de benim ailem gibiydi orta halliydi. Üstelik üniversite okuyan bir kardeşi daha vardı.

Masada huzursuz bir sessizlik devam ederken Sevde derin bir nefes alıp arkasına yaslandı. O sıra üst sınıflardan olduğunu tahmin ettiğim bir çocuk yanıma geldi ve elini masaya koyarak Sevde'nin gözlerinin içine baktı. "Ya sende anatomiye ait ders notları var mı?"

Yüzümü ekşittim. Sevde de aynını yaptı. "Edebiyat okuyorum ben, ne anatomisi?" diye sordu.

Çocuk sırtıttı. "Pardon ya, bir an verirsin sanmıştım." Ardından çocuk sırtımasını sürdürdü. Sevde'nin gözleri sinirle kısılrken Kadir bir anda olaya dahil oldu. "Ne diyorsun lan sen?"

"Sana ne birader?" dedi çocuk alayla. Tavrı iğrençti. Sevde epey bir gerilirken koluna dokundum lakin beni görmüyordu bile. Kadir hızla ayaklandı ve sandalyesini geriye ittirdi. "Ulan pezevenk, masaya gelip kıza abuk subuk laflar söylüyorsun, o lafları bir yerine sokarım senin."

Çocuk geriye doğru adım atarken o leş gülüşünü dudaklarından ekşik etmedi. "Kardeş ne dedik ya? İkimize de yeter..." dediği an Kadir etraftaki tüm çığlıkları buraya sabitleyerek çocuğa kafa attı. Sevde dehşetle ayağa kalkarken benim de ondan aşağı kalır yanımdı yoktu.

"İnsan diye bir bok değilsiniz, şerefsizler," diyerek bağırdı. Çocuk yere düşmüş, Kadir üzerine yürümüştü. Fakat Kadir'in de kaşında ufak bir yara izi belirmişti. Etraftaki erkekler olayın çok büyümesine izin vermeden onları ayırdığında biz müthiş bir telaşla Kadir'e baktık. Boynundaki damarlar şişmişti, sinirden kıpkırmızı olmuştu. "Siktir git lan!"

Onu ilk defa bu kadar sinirli ve çileden çıkmış görüyordum. Çocuk epey hırpalanmış bir halde dışarı çıkarken, Kadir onu tutan ellerin arasından ayrıldı ve etrafına baktı. "Oyun bitti, işinize bakın."

Etraftakiler ne olduğunu kavrayamadan yavaş yavaş önüne dönerken biz Sevde ile nasıl hareket edeceğimizi bilememiştik. Kadir'in ardı ardına alıp verdiği derin ve sert nefesler bizi ürkütüyordu. "Kadir iyi misin?" diye sordu Sevde.

Kadir derinden bir nefes alıp vererek yutkundu ve başını aşağı yukarı salladı. "İyiyim." Sonra gözlerini kısıp yüzünü ekşitti. "Ulan ağzına sıçayım böyle işin."

"Kaşın kanıyor bir revire gidelim yürü. Ayrıca umarım bu iş rektöre kadar uzanmaz."

"Çok da umurumda rektöre kadar uzanması," diye tısladı Kadir.

Sevde sıkıntıyla iç geçirip, "Tamam önce şu yarana bir bakturalım," dediğinde Kadir bunu istemedi. "İyiyim ben, peçeteyle silerim."

"Salak mısın sen?"

"Değilim."

"Öylesin," dedi Sevde ve kolundan tutarak yönünü çevirdi. "Yürü gidiyoruz." Sevde'nin gözleri beni buldu. "Derste görüşürüz Misline. Beyefendinin karizmasını toplamaya gidiyoruz biz."

"Tamam," dedim dişlerim dudaklarıma vururken. Ne ara ne olmuştu anlam verememiştim. Tek bildiğim şey o ithamın iğrençliğiydi ve bunu hiçbir kadının hak etmeyeceği türden oluşuydu. Üstüne üstlük Kadir'in bu kadar çileden çıkmış olması...

Tamam, kim olsa aynısını yapardı belki ama o biraz daha üzerine gitmişti sanki.

Aklıma bir şeyler geliyordu ama aklıma gelenler dilime geldikçe, aptal bir yüz ifadesi belirliyordu suratımda.

Acaba Kadir, Sevde'ye karşı bir şeyler hissediyor olabilir miydi?

Sevginin ne demek olduğunu iyi bilen biri olarak, gözlerine bakıp da ışıldamayan birine rastlamak zordu. Tek bir kişi hariç...

Bir saat olan dersime girmiş ve çıkmıştım. Akif Selim bugün gelmemişti. Zihnim hem yorgun hem de kırgındı. Sevdelerle ayrıldıktan

sonra direkt pastaneye gittim. Konuştuğum adam arkadaşların yardımcı olacağını söylemişti. Pastanenin mutfağına girdim ve birinin yanına gittim. “Merhabalar. Ben sabah uğramıştım, iş için. Okul çıkışı gelip sizinle konuşmamı söylemişlerdi.”

Genç adam koyu kahverengi irislerini kısarak gözlerimin içine baktı ve bir müddet düşündü. Ardından irislerini büyüterek, “Ha, sen patronun bahsettiği kızsın,” dedi. Gülümseyerek onaylarken, “Bulaşıklardan sorumlusun,” diye ekledi sonra.

“Tamam,” dedim hızla. Ne olursa yapacağımı söylemiştim ve bu karar beni hiç etkilememişti. “Peki, parayı bugün alabilecek miyim?”

“Evet, çıkışta kasaya uğrayıp alabilirsin.”

“Çıkışta?” dedim sorgular gibi.

Adam ekledi. “Şu an hemen çalışmaya başladın bile. Hatta mesaine işliyor. Okul saatlerini yazıp kasaya bırakırsan seni ona göre ayarlarız.”

Genç adam alnına düşen saçlarını geriye doğru attı ve bana gülümseyerek karşımdan çekildi. Mutfak aşırı sıcaktı ve insanı boğan bir havası vardı. Yan taraftaki fırında kurabiyeler pişiyordu ve karnım acıkmaya başlamıştı ama bunu sorun haline getirmedim ve ilerideki kapıya gittim. Burası bulaşıkların yıkandığı tezgâh olmalıydı. İçeri girdiğimde bir kızın pencere kenarında sigara içtiğini gördüm. Sanırım o da burada çalışıyordu üzerinde bir önlük vardı. Beni görünce istifini hiç bozmadan sigarasını içmeye devam etti. “Merhaba,” dedim çekingen bir tavırla.

Tepki vermemişti. Yaşı benden büyük dursa da henüz otuzundan çok uzak olduğu aşikârdı. Üzerimdekileri çabucak çıkarıp dolabın üzerine koydum. Zaten bulaşık makinesi vardı biz tabaklarda kalanları temizleyip onları makineye dizecektik. Gerekirse sığmayanları yıkayacaktık.

“Eldivenler nerede?” diye sordum kıza bakarak. Kızıl saçları ve asi tavırla farklı görünüyordu. Sigarasını içerken gözleri kısılmış yanakları içe doğru çökmüştü. Sigaranın dumanını dışarı savururken, “Alt çekmece,” diye konuştu. Sesi buz gibiydi.

Gözlerimi kızıdan çektim ve söylediği yeri açarak elime turuncu eldivenleri geçirmeye başladım. Ardından kapının arkasında duran önlüğü de boynuma astım. Tezgâh epey kalabalık gözüküyordu. Kendimden emin bir halde derin bir nefes alıp vererek kollarımı sıvayarak işe giriştim.

“Gerçekten paraya mı ihtiyacın var?” diye sordu soğuk bir sesle.

Kaşlarım çatılırken, “Evet,” diye yanıtladım.

Kız güldü. “Ben de bir an hobi olsun diye bulaşık yıkamaya bu kadar hevesli olduğumu düşünmüştüm.”

Duraksadım ve omzumun üzerinden ona baktım. “Paraya ihtiyacım var sadece bu kadar.”

“Peki,” dedi kız alnını kırıştırarak. “Sadece tahmin yürütmüştüm.”

Önüme döndüm ve bulaşık makinesini açıp yıkamaya başladığım tabakları yerleştirmeye başladım. “Okuyor musun?” diye sordu kız. Sigarasını pencereden dışarı atarak pencereyi hafif aralık bıraktı fakat bu koku midemi bulandırmıştı.

“Okuyorum,” dedim işimi yapmaya devam ederek.

“Hangi bölüm?” diye sordu.

“Türk Dili ve Edebiyatı,” diye ekledim hızla.

Kızın tekrar güldüğünü duydum ve bu gitgide sinir bozucu bir hale dönüşüyordu. “Sen de sevdiğin adama şiir yazan şairane ruhlu kadınlardan mısın?”

Gözlerimi açtım ve kafamı kaldırarak kızın gözlerine baktım. Yeşil gözleri vardı ama lens olduğu epey belli oluyordu. Yüzünde de çizikler vardı ve bunların muhtemel olarak eski olduğunu tahmin ediyordum. “Şiir yazıyorum ama sevdiğim birine değil. Ruhumu dinlendirmek adına.”

Kız dudaklarını sarkıttı ve başını kararlı bir vaziyetle aşağı yukarı salladı. “Tamam. Ters bir başlangıç olmasın merak ettiklerimi sordum sadece, Ezgi ben.”

“Mislina, ben de memnun oldum.”

“Mislina?” dedi kaşları yukarı doğru kalkarken. “Tuhaf ama hoş.”

Genelde insanlar adımı öğrenince yüzlerinde hep bir boşluk oluyordu. Adımı seviyordum, pek bir anlamı yoktu ama babaannem koymuştu ve onu çok severdim. Kıza karşılık vermeden bulaşıkları makineye dizmeye devam ettim. Sonra o da yeni gelen tabakları temizleyerek lavabonun içine bırakmaya başladı. Birkaç saat boyunca aramızda pek bir muhabbet geçmemişti. Hiç durmaksızın, makineden çıkan bulaşıkları yerleştirmeye devam ederken az evvelki genç adam içeri girdi. “Adın neydi?” diye sordu bana.

“Mislina,” dedim düz bir sesle.

“Ha, Mislina. Mesain bitti kasaya ders saatlerini bırakmayı unutma.”

“Unutmam teşekkür ederim,” dedim aynı tavırla.

“Önemli değil. Kaan benim adım bu arada. Bir sıkıntın olursa beni bulabilirsin,” diye söylendi.

“Peki teşekkür ederim.”

Kaan gülümsedi. “Rica ederim, hoş geldin bu arada söylemeyi unuttum.”

Kafamı sallarken bir şey söylemek istemedim. Kaan da bize veda ederek gitti. Ezgi’nin dik bakışları üzerimde toplanırken keyifli bir sesle, “Net senden hoşlandı,” deyiverdi.

Gözlerimi büyüttüm. “Neden böyle konuştun ki sadece tanıştık? Ben hiç öyle düşünmedim ya da hissetmedim.”

“Çok safsın.”

“Bunun saf olmakla alakası yok,” diye karşılık verdim. “Kimse bir şey yapmadı.”

“Öyle olsun,” dedi ve dolabın üzerinde duran deri ceketini giyerek saçlarını geriye doğru savurdu. “Yarın görüşürüz.”

“İyi akşamlar,” dedim arkasından.

Benim de çıkmam gerekiyordu üstelik bir hayli yorulmuştum. İşlerimi hızlandırdım ve üzerimi giyinerek kasaya uğradım. Bir çırpıda yazdığım okul çıkışı saatlerimi kasaya bıraktım ve zarfın içine koydukları parayı alarak pastaneden ayrıldım. Saat sekize yaklaşıyordu. Dakikalarca eve doğru yürüdüm. Şu an tek isteğim kendimi bir an önce eve atmak ve biraz yemek yemekti. Hüseyin amcanın dükkânına doğru yaklaşmıştım, henüz kepenklerini kapatmamıştı. Dalgın dalgın onun dükkânının önünden geçtiğim vakit bir bedene çarptım. Tüm dengem anına bozulurken dağılan saçlarımı gözlerimin önünden çekip karşımdaki kişiye baktım.

Bu Akif Selim’di. Canımın en içi.

Şaşkınlıkla ellerim titremeye başlarken Akif Selim ürkek bir şekilde gözlerime bakarak, “İyi misin?” diye sordu.

"İyiyim," dedim sessizce. Sesim camdan olsaydı şu an çoktan kırılmıştı. "Sen?" dedim sonra.

"Sorun yok," dedi düz bir sesle. Daha sonra farkında olmadan yürümeye başladık. İçim içime sığmıyordu. Onunla bir şekilde konuşmak istiyordum. O kadar uzun zamandan beri istiyordum ki bunu, artık her geçen dakika içimdeki his devleşiyordu.

"Bugün okula gelmedin," dedim sakince. Hayır, tabii ki sakın değilim. Kendimi kandırmayı sevdiğimi bilmeniz lazım. Sonra telaşa düşer gibi toparladım. "Yani, yoktun da merak ettim."

Ellerini montunun cebine koymuştu ve kafası biraz eğikti. Çaktırmadan bakamadım o çakır gözlerine. Sabırla konuşmasını bekledim lakin konuşacak gibi durmuyordu. "Konuşmayı sevmiyor musun?"

Sustu. *Zaten konuşmuyordu, Mislina.*

"Etrafımda konuşmaya değer insan yok," dediği an ona baktım. Duraksadı. "Benimle konuşabilirsin. Yani... Aynı okuldayız, aynı apartmandayız... Bunlar olmasa bile ben iyi bir dinleyiciyimdir." Ellerini montunun cebinden çıkarmadan eğik olan kafasını hafifçe kaldırıp gözlerimin içine baktı. *Nefesimi kesiyorsun, bakma şöyle.*

Bana bakarken neler düşündüğünü bilmeyi çok isterdim Akif Selim. Acaba hakkımda en ufak da olsa bir düşünce var mıydı? Ama diğer yandan da öğrenmek istemezdim. Düşünsene, kalbin belki de başkası için atıyor ve ben bunu öğrenirsem neler olurdu bilemezdim.

"Ya da her neyse," dedim pes ederek. İstediğim cevabı vermeyecekti. "Bizim muhabbetimiz mandalina ve ıhlamurdan ibaret belki bir sonraki evre portakal olur. Hım?"

Kaşlarını çattı ve ardından gülümsedi.

"Ne?" dedim utanarak. Gülümsemeye devam etti. *Kalbimin dengisini bozuyorsunuz beyefendi, rica etsem de şu tebessümünüzü ulu orta her yerde yapmasanız.*

"Hiç," dedi sakince ve ardından dudaklarının kıvrımını düzeltti.

İçim sıcacık Akif Selim, kalbime dokunsan yanarsın.

Birkaç saniye sadece gözlerimizin içine baktık. Öyle mutluydum ki günün tüm yorgunluğu ruhumdan sıyrılarak uçmuştu sanki. Daha sonra tekrar önümüze döndük ve apartmana doğru yürümeye başladık. Hadi Mislina, az sonra onu görmeyeceksin bunu değerlendir.

“Haftaya vizeler başlıyor istersen sana notlarımdan verebilirim,” dedim yumuşak bir sesle. “Not tuttuğunu hiç görmedim de o yüzden söylemek istedim.”

Derin bir nefes alıp verdi. “Not tutuyorum ama deftere değil.”

Kafamı aşağı yukarı salladım sanki beni görüyordu da. Saniyeler sonra apartmana varmıştık bile. Akif Selim büyük demir kapıyı açtı ve bana öncelik tanıdı ardından o da içeri girdi. Bu hareketi hoşuma gitmişti zaten onun her davranışı hoşuma giderdi. Kaba bir adam değildi. Eve girerken ayakkabılarını çıkarır ayağıyla köşeye doğru iterdi. Sigara içtiğini hiç görmemiştim. İçmezdi. Konuşmayı sevmediği gibi konuşunca da insanın sabaha kadar onu dinleyesi gelirdi. Öyle işte... Bir sürü şey sayarım daha ama onları Akif Selim’e anlatmak için bekliyorum.

Merdivenleri çıkmaya başladık usulca. Bitiyor işte, bir gün daha bitti. Kapımın önüne geldiğim de duraksadım. “İyi akşamlar,” dedim gözlerine bakarak.

“İyi akşam...” dedi ve cümlesinin devamını getiremeden öksürdü. Endişeyle dudaklarım aralandı. Elleri ağzına giderken öksürüğünü dindirmeye çalıştı ama bunu başaramadı. Daha sonra vakit kaybetmeden hızlı adımlarla yukarı çıktı. Kafamı kaldırdım ve onu görmeye çalıştım. Kapısını açtı ve alelacele içeri girdi. Sorun şu ki; öksürüğü bir an olsun kesilmemişti.

Peki benim göğsümdeki sıkışma neden giderek artıyordu? Canı acıyor diye mi? Canın acıyor Akif Selim ve ben sana yardım edemiyorum. Borcum olsun olur mu? Bir gün sızlayan yerlerinden öpeceğim. Bunu dudaklarımla değil, kalbimle yapacağım çünkü bilirim ki dudak izi geçer ama kalp izi müebbetir.

Aklımda Akif Selim’de kalsa da içeri girdim. Adımıımı atar atmaz Çakır kuyruğunu sallayarak karşımda dikilmeye başladı, ardından kapıyı kapattım ama bu sefer de paçalarım dolandı. “Çok mu özledim ne?” dedim gülümseyerek. Anahtarımı askılığa astım ve çantamı da onun yanına bıraktıktan sonra direkt lavaboya gidip elimi yüzümü yıkadım. Kafamı kaldırıp aynaya baktığım vakit, solgun bir cilt beni karşılamıştı.

Lavabodan çıktım ve mutfığa gidip dolabın kapağını açtım. Yiyecek hiçbir şey yoktu. Yarım kutu meyve suyunu tezgâhın üzerine koyarken zeytin ve peyniri de yanına ekledim. Daha sonra bayatlamış ekmekleri kızartmaya hazırladım. Annem bize her zaman önce bayatları sonra taze

ekmekleri yedirirdi. Ondan öyle alışmıştım ben de. Önce bayatlar, sonra tazeler.

Ekmekler kızarken hızlı davranıp üzerimi değiştirdim. İçerisi soğuk değildi ama birkaç kat hırka ile durmak zorundaydım. Idare ediyordum hiçbir şikâyetim yoktu.

Odamdaki işim bittikten sonra mutfığa uğradım. Kızarmış ekmekleri tabağın üzerine koydum ve o sırada salona geçip Kumru ve Çakır'ın tabaklarını doldurdum. Onların besinleri bitmek üzereydi. Sanırım bu ay biraz sıkışık ve zorlu geçecekti.

"Kumru Hanımefendi, nasılsınız?" diye gülümsedim, ufak tabağına suyunu koyarak. Gagasını tabağa daldırdı. Susamıştı aynı şekilde Çakır da öyle. "Çok yorgunum Kumru, bu sıralar çok yorulacağım. Sizi ihmal edeceğim biraz darılmayın sakın tamam mı?"

Onlar beni duyuyordu, beni anlıyordu biliyorum ben. Anlamasalar bile ben içimi dökmeyi seviyordum.

Karnımı doyurduktan sonra saatlerdir telefonumu elime almadığımı aklıma geldi. Kilit ekranını kaldırdığımda birkaç bildirim olduğunu gördüm. Sevde üç kez aramış, Berat da mesaj atmıştı.

Kimden: Berat

"Çalışmaya mı başladın? Bir sıkıntın varsa benimle konuşabilirsin Mislina, sana yardım edeceğimi bilmeni isterim." (17.20)

Derin bir nefes alarak interneti açtım. WhatsApp'tan mesajlar düşmeye başladı, bildirim panelime.

Aü Edebiyat

Taha: *Bana bir not verenin kırk yıl kölesi olurum.*

Taha: *Oha abarttım biraz, tamam bir çay ısmarlarım.*

Taha: *Öğrenci adamız gurbet ellerde çok da şey etmeyelim.*

Murat: *Kardeşim zorlama not falan veren yok sana. Ama bana verebilirsiniz gençler. Cuma namazına gittiğimde bol bol dua ederim.*

Taha: *Ulan sen cuma namazına mı gidiyorsun sanki dingil? Kanmayın süna lütfen, daha sabah namazının kaç rekât olduğunu bilmez bu.*

Murat: *Taha Bey, çıkışta beni bulun.*

Taha: *Pantolonumun içine not mu sıkıştırıcaksın yoksa? Heyecanlandım.*

Murat: *Evet ben de çok heyecanlıyım.*

Gül: *Ya ahahahahaha*

Taha: *Kızım sen de pusuda mı bekliyorsun ne yapıyorsun ben anlamıyorum ki?*

Gül: *Komiksiniz ahahah*

Çisil: *Yo değiller.*

Taha: *Kalbimi kırdınız Çisil Hanım.*

Çisil: *Kusura bakmayın Taha Bey, kırmak istememiştim.*

Taha: *Tamam yapıştı Çisil Hanım siz yeter ki üzülmeyin.*

Murat: *AU Edebiyat ile Izdivaca Doğru*

Çisil adlı kullanıcı gruptan ayrıldı.

Taha: *Abi ne yaptın, utandırdın kızı ya.*

Murat: *Tüh! Yarın bir çiçek çikolatayla gönlünü alıverirsin artık.*

Gül: *ahahaha*

Taha adlı kişi gruptan ayrıldı.

Murat: *Gül, sana ne kadar dayanırım bunu test edeceğim ve çıkmaya-
cağım gruptan.*

Gül: *Ya ahahaha*

Murat adlı kişi gruptan ayrıldı.

Ufak bir tebessümle mesajları okudum ve interneti kapattım. O kadar yorgundum ki sofrayı kaldıracak halim yoktu ama bu gece ders çalışmak zorundaydım. İç geçirerek ayaklandım ve kaynaması için su koydum. Kahve beni dinç rutuyordu, uykumu da açıyordu.

Birkaç dakika ortalığı topladım ve sonra elimde kahveyle odamdaki çalışma masama geçtim. Kitaplarımın kapaklarını açıp kahvemden bir yudum aldım. Tam da o sıra Akif Selim'in balkonunun ışığı yandı. Heyecanla ayaklandım ve perdemin arkasını saklanarak onu kontrol ettim.

Elinde bir bardak kahveyle dışarı çıktı. Saçları uçuşmaya başladığında dışarının ne kadar soğuk olduğunu anlamam zor olmamıştı. Üşü-

teceksin Akif Selim, lütfen içeride iç kahveni. Ayakta dikilmeye devam ederek kahvesini yudumlamaya başladı. Bardaktan dışarı sızan duman yüzüne karışıyordu.

Usulca onu izledim. Ben de onunla birlikte kahvemi içtim. *Şu an yan yanayız ve birlikte kahve içiyoruz Akif Selim, lütfen gözlerini kaçıрма onları çok seviyorum.*

Biz bu gece birlikte kahve içtik. Damağı tadımızda, sıcaklığı kalbimizde kaldı. Sevdası henüz bende saklıydı, günü geldiğinde seninle paylaşmak için onu ilelebet saklayacağım Akif Selim bana güven ve bana inan.

Geceye kadar ders çalışmış sonra ne ara kendimi yatağa atmıştım bilmiyorum. Evdeki işlerimi hallettikten sonra evden ayrıldım. Tam o sıra apartman görevlimiz Hasan amca aidatları topluyordu. Beni görünce, "Ha! Mislina kiralari topluyorum kızım dün akşam toplayacaktım da biraz hastaydım," diye açıklama yaparken, "Geçmiş olsun Hasan amca daha iyisindir umarım," dedim.

"İyiym kızım Allah razı olsun," deyince gülümsedim ve cüzdanımdan çıkardığım parayı Hasan amcaya uzattım. "Sağ olasın," dedi çekimsiz bir halde. Dudaklarımdaki tebessümü eskitmeden, "Sen de sağ ol Hasan amca," diye konuştum.

Daha sonra apartmandan çıkarak okula doğru yürümeye başladım. Bu sıralar gerçekten her şeyden tasarruf etmem gerekiyordu. Bir otobüs parasından bile üstelik ben çoğu zaman okula yürümeyi tercih ederdim.

Sıhhiye Köprüsünü geçtikten sonra okula girdim ve Sevd'e mesaj attım.

Kime: *Sevde*

"Nerdesiniz?" (10.12)

Kimden: *Sevde*

"Atom parçalıyoruz Mislina, bu da soru mu? Kantindeyiz." (10.13)

Kime: *Sevde*

"Tamam, bağırma." (10.13)

Kimden: *Sevde*

"Bağırmadım. SAKİNİM!" (10.13)

Telefonu cebime koyarken Berat'ın karşıdan geldiğini gördüm. İlerlemeden onun gelmesini bekledim. "Günaydın," dedi yumuşak bir sesle. "Sana da," dedim kuru bir sesle. "Dün görüşemedik. Sevdeler birkaç bir şey söylediler bana ama..."

"Boş ver önemli değildi pek," dedim sıkılgan bir tavırla.

Berat gerildi. "Paranı çaldırmışsın üstelik yeni bir iş bulmuşsun. Bunca yoğunlukta dayanabilecek misin? Ben elimden geldiğince sana yardım edebilirim Mislina bunu biliyorsun."

"Biliyorum. Teşekkür ederim ama bu sorunu kendim halledebilirim," dedim ikna edici bir edayla konuşarak. Berat korumacı bir insandı. Şu ana kadar bana hiçbir zaman yanlış manalara düşebilecek bir davranışta bulunmamıştı. Bunu sık sık kendi de dile getirirdi. Gözleri kısılırken saçlarına kaydı bakışları. "Ne oldu?" diye sordum sakince.

Elini saçlarıma uzandığımda saçlarımin arasından bir yaprak kırıntısına dokunup aldı. "Saçına takılmış."

Boş boş suratına bakarken gülümsedi fakat o an dikkatimi çeken şey gülümsemesi değil hemen arkasından geçen Akif Selim ve bana olan uzak bakışlarıydı.

Yutkunamadım.

Kısacık bir an göz göze gelmiştik ve hemen bakışlarını çevirip yoluna devam etmişti. Onu izledim hem de hiçbir savunma yapamadan. Uzaklaştı, adımları aramıza yalnızca mesafe değil bir sürü duvar ördü. Uzaklaştı ve ona koşarak gelen Işıl'la birlikte okuldan içeri girdi.

Akif Selim, Işıl ile birlikte okul kapısından içeri girerken sanki arkalarından kapanan kapıyı yüzüme tokat yemiş gibi hissetmiştim. Berat saçlarını çatarak beni süzdü. "Nereye bakıyorsun?"

"Ha!" dedim dalgınlığımı bölerek. "Biraz uykusuz kaldım sanırım, ondan."

"Normal," dedi huysuzca. "Onca işin arasına bir de yeni iş çıkardın başına."

Çaresizce yakındım. "Başka şansım yoktu Berat, lütfen daha fazla bu konu hakkında konuşmayalım olur mu?"

Bir süre gözlerimin içine baktı ama göz bebekleri manasızdı. Hoş, istersem onun gözlerine saatler boyu bakayım, benim aklım Akif Selim'de olduktan sonra bu neye yarardı ki?

Berat saçlarımın arasından sıyırdığı şeyi yere atarken gülümseyerek omuzlarını kaldırıp indirdi. Ben de ona eşlik ederek gülümsemeye çalıştım. "Bizimkilerin yanına gidiyordum ben de," dedim sakın bir sesle. "Gidelim mi?"

"Olur," dedi onaylayarak. Ses etmedim ve yönümüzü çevirip kantine yürümeye başladık. Elimde olmadan başımı okulun kapısına çevirdim ve Akif Selim'in bana olan uzak bakışlarını yeniden gözlerimin önüne getirdim.

Yanlış mı anlamıştı yani bir şeyleri?

Oysa ben onun yanlış anlayacağını bilmezdim ki. Hem belki de umursamadı, sonuçta benden doğru dürüst haberi bile yok ki... *Hadi ama Mislina. Birkaç mandalina ve ıhlamur muhabbeti oldu diye adamın dikkatini çekmiş olamazsın ya?*

Birkaç dakika sonra bizimkilerin yanına oturduk. Sevde tostunu yerken Kadir de çaktırmadan ona bakıyordu, yani bakışlarını yakalamıştım lakin biz masaya oturana kadar sürdü her şey. Sonra toparladı kendini ama ben çoktan anlamıştım olayı.

Kadir Bey, uzaktan sevmeyi iyi bilirim ve seni çok iyi anlıyorum.

"N'aber?" dedi Berat sandalyesini çekip oturarak. Kadir sırtını doğrulttuğunda Berat ile göz göze geldi ve Berat o an kaşlarını çatarak konuştu: "Lan senin bu kaşının gözünün hali ne?"

"Ne varmış halimde?" dedi.

Berat devam etti: "Biri geçirmiş oğlum sana."

"Hadi lan!" dedi Kadir alayla. "Ben geçirdim oğlum," deyip hafifçe öksürdü ve saçlarını düzeltti. "Yüzüme nazar değdi dün gece. Bilirsin, yakışıklı herifin tekiyim."

"Yalan," dedi Sevde sözlerini bölerek.

Kadir duraksayarak, "Ne yani? Beni yakışıklı bulmuyor musun?" diye sordu.

Sevde güldü. "Yani nazar değdiği yalan demek istedim yoksa tipin fena değil yani. Yüz kişiye göstersek ikisi dönüp bakar, onlar da kızlarına damat bakan teyzeler olur zaten."

Sevde gülmeye başladığında ucundan kulağından ona eşlik etmeye çalıştım. Kadir bozulmuştu ve ona da üzülmüştüm. Sevde, Kadir'in bozulduğunu fark edince başını sola doğru eğdi ve elini onun omzuna koyup gözlerinin içine baktı. "Alınma hemen sen de. Söz ileride sevgilin olursa sana nazar değdirmemeleri için bol bol dua etmesini söyleyeceğim."

Kadir'in bakışları omzuna dokunan ellere kayarken yüzündeki ifade görülmeye değerdi. Artık emindim, Kadir kesinlikle Sevde'ye karşı çok kuvvetli duygular besliyordu.

Kadir kendi toparlar gibi gülümsedi ama bu neşeli bir tutum değildi. "Sağ ol."

Bu acıtmıştı.

"Bırakın nazarı sevgiliyi falan da," dedi Berat ortamı dağıtarak. Sevde kendini geri çekmişti o sıra. "İki güne vizeler başlıyor, ne yapacağız biz?"

"Vallahi bütlerin kokusunu alıyorum ben. Herkes Misline gibi not tutmuyor tabii," dedi Sevde bana laf atarak.

"Efendim?" dedim şaşkınca. Hepsinin tuhaf bakışlarını üzerimden hissettiğim an zoraki bir tebessüm yerleştirdim dudaklarımın arasına ve saçlarımı geriye doğru attım. "Aynen, yani kalırız büte."

"Ha?" dedi Sevde hayretle. "Sen ve büte kalmak? Bana sakın yalan söyleme, neden biliyor musun?" Saf saf baktım ve ciddi bir şeyler konuşmuşçasına dudaklarını araladı. "Çünkü inanırım." Kaşlarımı çatıttığım sıra gülererek geri çekildi. "Ama bu sözlerine inanmıyorum! Sen ve büte kalmak? Vay anasını."

"Ya dalgınım biraz kusura bakmayın," dedim sessizce.

Sevde irkildi. "Ay ben unuttum ya." Ardından bana döndü. "Senin şu iş ne oldu? Başladın mı?"

"Hım," dedim başımı sallayarak. "Bir kafede bulaşık falan yıkıyorum."

Sözlerim beni zinhar gocundurmazken Sevde irislerini irileştirdi. "Ne? Kızım ne gerek var bu kadar zora sokmana kendini cidden halledik aramızda biz."

"Hayır Sevde, lütfen," dedim onu geri çevirerek. Berat'ın donuk bakışlarına şahit olurken ona da aynı yanıtı verdim. "Gerçekten teşekkür

ederim ama bunu kendim aşmalıyım.” Çünkü böyle olmalıydı, insanlardan yardım beklemek yerine gidip kendime yardım etmeliydim. Elim ve ayakımı vardı, zamanım vardı ve yapabilecek onca ısm. Yardımın gelmesine beklemek yerine yardıma koşmayı tercih ettim.

“Neyse,” dedim kolumdaki saate bakarak. “Derse girelim hoca gelir birazdan.”

Sevde’nin gözleri devrilirken Kadir ayaklandı ve konuştu: “Ben de gidiyorum sonra görüşürüz.”

“Sen nereye?” dedi Sevde. Kadir duraksadı ve ona bakmadan bir şeyler mırıldanarak uzaklaştı ama kimse anlamamıştı dudaklarının arasından sızan sözcükleri. Sevde ile bakiştık ve Kadir’in tavrına anlam veremeye çalıştık. Ben biliyordum bunun sebebini ve Sevde’ye anlatamazdım.

Berat ve Sevde biraz daha sonra geleceklerini belirttiklerinde bunu fırsat bildim ve Kadir’in peşinden koştum. Bunu neden yapıyordum bilmiyordum ama içimdeki sesi dinlemek şimdiye dek yaptığım en doğru şeylerden biriydi.

“Kadir bekler misin?” diye seslendim.

Kadir beni duyarak arkasını döndü ve şaşkınca gözlerime baktı. “Mislina? Ne oldu?”

“Seninle bir şey konuşmak istiyorum,” diye başladım direkt.

“Konuşalım.”

“Ama böyle ayaküstü uygun olur mu bilemiyorum. Şuradaki banklardan birine oturalım mı?” dedim gözlerimle köşedeki boş bankı işaret ederek.

“Olur,” dedi sakince.

Etrafıma bakınarak yürümeye başlarken Sevdelerin kantinden çıkıp çıkmadığını kontrol ettim. Kimseyi göremediğimde rahatladım. Biraz sonra bankın üzerine oturduk. “Yalnız hava biraz soğuk, içeride konuşabilirdik,” diye söze başladı Kadir.

“Mühim değil,” dedim onu yatıştırarak. Ses etmedi. Böyle şeyleri de hiç beceremezdim ki, yani ya ben kuruntu yapıyorsam ya durduk yere rezil edersem kendimi? Fakat hislerine tanık olmak aynaya bakmak gibiydi. Onu en iyi ben anlardım.

“Ee?” dedi istekli görünerek. “Ne konuşacaksın benimle?”

Derin bir nefes aldım ve sözlerimi içimde sindirmeye başladım önce çünkü yanlış bir şekilde ifade etmez istemezdim kendimi. “Bak belki şaşırabilirsin ama ben sormak istedim. Yani...”

“Yani?”

Kadir’in sabırsızca olan tavrı beni daha heyecanlı bir insana çevirirken bunun büyümesine müsaade etmek istemedim. “Sen...” diyebildim zar zor. Kadir tüm dikkatini bana vermişti ve ben de bunu iyiye kullanarak sözlerimin devamını getirdim. “Sen, Sevde’den mi hoşlanıyorsun?”

Söyledim gitti vallahi.

Söylediğim şey karşısında bunu asla beklemediğini anladım. Yüzünün rengi atmış az evvelki bakışlarından eser kalmamıştı. Yalnızca bir soru onu saniyeler içinde başka bir çerçevenin içindeki resim yapmıştı.

Bana hemen cevap vermediğinde kendimi sıkmaya başladım zira bunun doğru olup olmadığı konusunda kendime kızdım. Tereddütle dudaklarımı ısırduğımda Kadir derin bir nefes alarak yüzünü usulca bana çevirdi ve çenesini omzunun üzerine koyarak yüzüme bakarken o resmin içine birkaç renk katar gibi gözlerini kıstı. “Çok mu belli oluyor?”

Anında gülümsedim. “Biraz.”

Huzursuzca doğrulurken kısılan gözleri irileşti. Kalbimde tatlı bir sızı meydana geldi. Bu durum öylesine yabancı değildi ki zihnini okuyabiliyordum bile. “Ne zamandır?” diye sordum sessizce.

Gözlerini kapattı ve açmadan dudaklarını kıvırdı. Onu izledim. Gülümsemeye başladı ve ben de onunla gülümsedim. “Çok zamandır, belki de ilk gördüğüm andan beri.”

“Onunla konuşmayı denedin mi?” diye sordum.

Bu benim canımı neden acıtmıştı peki?

Gözlerini açtı ve alayla kafasını sağa sola salladı. “Kız beni bilmiyor bile daha az önce duymadın mı ne söylediğini? Sevgilin olursa onunla arkadaş olurum demeye getirdi resmen.” Sonra bana döndü ve acıyla yüzünü buruşturdu. “Nasıl derim ona kendinle arkadaş ol diye?”

Sözleri ve bakışları öylesine donuk ve kötüydü ki acısını hissetmek yerine ellerimle dâhi tutabileceğimi düşündüm çünkü onu çok iyi anlıyordum.

“Sevde şaka yapıyor biliyorsun onu,” dedim bir şeyler mırıldanarak.

Güldü ama neşeli değildi, saf bir sızı vardı gözlerinde. “Biliyorum tabii, kendinden bile daha iyi biliyorum ama o beni bilmiyor.” Sonra omzunu silkti. “Onu da suçlamıyorum zaten bana karşı bir şeyler hissetmek zorunda değil. Ama...” Sustu.

Sözlerinin devamına kalbimin ritmini çizdim çünkü bendim bu sözlerdeki tanidik. Bendim bu sözlerdeki gizli özne. Benim cümlelerimin dile gelmiş haliydi bunlar.

Kadir ikimizin de bildiği bu cümlelerin noktasını koymaktan kaçındı ve iç geçirdiğiyle kaldı. Onu anladım, onu ondan daha iyi anladım. “Nasıl oluyor biliyor musun?” dedi durgun bir halde. Yanında ben yokmuşum gibiydi. “Yanına biri geliyor, gözlerine başka biri bakıyor ve ben buna sadece seyirci kalıyorum. Benden başkasına gülünce delirecek gibi oluyorum, Mislina.”

“Seni anlamaya çalışıyorum,” dediğimde kaşlarını çatıp kuşkuyla gözlerimin içine baktı. Buna izin vermezken hemen toparladım kendimi. “Yani empati yeteneğim biraz gelişmiştir de.”

Üstelemedi hiç ben de belli etmeden rahat bir nefes aldım. Az kalsın Akif Selim’i itiraf edecektim. Ben daha ona bile bu itirafı yapmazken başkasına yapamazdım. “Peki, bu ne zamana kadar böyle sürüp gidecek?” diye sordum sonra.

Sanki kendime itiraf edemediğim soruları ona soruyordum. Sanki bile fazlaydı bu cümlede, ona kendime sormadığım soruları soruyordum.

“Bilmiyorum,” dedi umudunu yitirmiş bir halde. “Belki hiçbir zaman. Söylersem onu tamamen kaybederim bunu göze alamam anlıyor musun? Yanımda, arkadaşı gibi görse de yanında olmama izin veriyor. Beni öğrenirse buna asla olanak vermez. Bunu yapamam.”

“Peki nasıl olacak böyle Kadir? Ya başkasına âşık...”

“Söyleme öyle,” dedi beni susturarak. *Özür dilerim düşünemedim. Özür dilerim Akif Selim’e sormadıklarımı sana soruyorum.* “Ha! Elbet birini sevecek. Beni sevmeyecek biliyorum. Bir gün bir adamın elini tutarsa hayatından tümüyle çıkarım. Sırf başka bir adama bakarken parlayan gözlerinin bana baktığında sönmesinden korktuğum için.”

Ürperdim. Kadir bunca zamandır içinde neleri tutmuş, neleri saklamıştı böyle? Oysa çok da güzel seviyordu ama bizler hep içimize gömdüğümüz için bu kadar suskunuz sevdamıza. Bu belki korku belki cesaretsizlik... Adı ne olursa olsun susmaya alıştıysak bir kere, değil kalbimin gürültüsü onun sesi bile bunu yıkamazdı.

“Öyle işte,” dedi geçiştirerek sonra. Hiç başlamadığı bir savaşı kaybetmiş gibiydi. “Sevde diye bir kız gördüm ben bir yıl önce. Üzerinde kırmızı bir örgü kazak vardı, kahverengi saçlarını topladığı siyah bir toka takmıştı. Dudaklarından eksik ermediği tebessümüne vuruldum belki de. Zaten ne ara oldu onu da bilmiyorum ki.”

“En zoru da bu zaten değil mi? Ne ara neler oluyor hiç bilmiyoruz sadece kalbimizdeki değişimle yaşamayı öğreniyoruz.”

“Misline yoksa sen de?” Kadir’in bir anda şüpheyeye düşen ses tonu bakışlarına devrilmişti.

Dalgınlığımı bir anda dağılırken elim ayağıma dolandı. “Yok ben öylesine dedim Kadir.” Derhal toparlandım. “Her neyse ders başlayacak birazdan. Kalkalım mı?”

“Olur da sen iyi misin?”

“İyiyim çok iyiyim,” dedim ayağa kalkarak. Kadir’in endişeli ve şüpheli bakışları usulca dinerken sıkıntıyla elini ensesine attı ve gözlerini kaçırarak konuştu. “Bir de bu olanlar aramızda kalsın olur mu? Hatta unut gitsin.” Ona tuhaf bir biçimde bakarken, “Tamam unutamazsın saçma oldu ama lütfen kimseye bir şey söyleme olur mu?” dedi.

“Söylemem tabii ki,” dedim sıcacık gülümseyerek.

O da güldü. “Teşekkür ederim. Görüşürüz o zaman.”

“Görüşürüz,” dedim ve ayrılarak sınıfa çıktım. İçeri girer girmez gözlerim adres sormadan onu aradı ve buldu. Yine ve yeniden en arkaya oturmuş, siyah kulaklığını takmış kulağına ve elindeki kalem ile bir şeyler yapıyordu. Yazmıyordu sadece kalemi parmaklarıyla usul usul dans ettiriyordu.

Onu görünce sıkışan kalbim yutkunma hissiyle az da olsa rahatladı. Nefesimi tutarak yerime geçtim ve üzerimdekileri çıkarıp masamın altına koydum. Sınıf giderek kalabalıklaştıkça Sevde ile Berat içeri girdi. “Yine geldik kürkçü dükkânına,” diye direkt mızımızlandı Sevde. Artık ondan sakladığım şeylere bir yenisi daha eklenmişti.

Ondan kalbini saklıyordum çünkü anahtarı dudaklarıma kilit vurmamı istemişti.

“Sen de şu okula bir kere severek gel be kızım,” dedi Berat yanıma oturarak. İster istemez çekindim çünkü az önce Akif Selim bana uzak bakışlarla bakmıştı ve yine aynısı olacaktı ama kimseyi de suçlayamazdım ya bunun için.

Sevde yüzünü ekşitti. “Adı bile kismaya teşvik ettiriyor, neresini seveyim?”

“Niye okuyorsun o zaman?”

“Bilmiyorum,” dedi Sevde hissizce. “Aklımdan zorum var galiba.”

“Orası kesin,” dedi Berat ve sonra bana döndü. “Çıkışta işe mi gideceksin?”

“Evet,” dedim düz bir sesle.

“Çok yorulmuyorsundur umarım, lütfen dikkat et,” diye konuştu ardından. Başımı sallayarak onu onayladım, o sıra Mehmet Hoca içeri girerek kapıyı kapattı. Ajandamı çıkardım ve direkt not almaya başladım. Mehmet Hoca yaklaşan vizeler için konularını bitirme derdine düşmüştü. Hocanın söylediklerini not almaya başlarken, yüzümde aptal bir tebessüm peyda oldu. Dün akşam Akif Selim ile konuşmuştuk. Dün bana gülümsemişti. Sebebi budur işte benim gülüşlerimin. Benim mutluluğumun da acımın da mimarı o. Ne tuhaf, cenneti ve cehennemi bir arada yaşıyor gibiyim.

“Anlaşılan o ki koca sınıfta not tutarken gülümseyen tek kişi Mislina.”

Duyduğum ses ile irkilirken Mehmet Hoca’ya baktım bana bakan tüm gözlerle inat. “Efendim hocam?”

“Güzel not tutuyorsun,” dedi Mehmet Hoca gülümseyerek.

Bir hayli utanırken kısık sesimle, “Teşekkür ederim,” dedim. Sınıftakilerin gözleri yavaşça üzerimden çekilirken böyle bir durumun ortasına düşmek hem utandırmış hem de onore etmişti.

Ders bitimine kadar not tuttuk yani Sevde yarıda pes etmişti orası ayrı tabii. Mehmet Hoca kürsüye ilerlerken duraksadı ve arkasını döndü. “Bu arada, sınavda Oğuz Atay’ın *Tutunamayanlar*’ından sorumlusunuz haberiniz olsun.”

“Hocam sizce de o kitap biraz kalın değil mi?” Taha direkt itiraz ederek söz alırken Mehmet Hoca onu karşılıksız bırakmadı. “Emin ol kafan kadar değil.”

Sınıfta bir anda homurtular ve kahkahalar duyulmaya başlandı. Usulca başımı çevirip Taha’nın yüzünün aldığı ifadeye baktım. “Ama ayıp oluyor hocam.”

“Peki sen bu bölüme gelirken bunları okuman gerektiğini bilerek geldin öyle değil mi?”

“Vallahi hocam ben tercih kurbanıyım ya, iki puanla Tıp’ı kaçırdım.”

“Aynı zamanda yalancısın da,” diyerek ekledi Mehmet Hoca fakat asla ciddi değil eğleniyor gibiydi. O kolayca insanları aşağılamazdı.

Taha gülererek, “Tamam hocam sırf sizin için okuyacağım o kitabı,” dedi.

Mehmet Hoca derin bir nefes alarak sınıfa döndü. “Benim için bir şey yapmayın, kendinize yapın. Ne öğrenebilerseniz, neyi kendinize aşılayabilerseniz bu size kârdır. Kitap okumayı sevmiyor olabilirsiniz ama onlara bir şans verin. Oğuz Atay’ı dinleyin veyahut Sabahattin Ali’yi anlayın. Bunu kendiniz için yapın.”

“Peki onlar da bizi anlayacak mı?” Fırat tıpkı bir film repliği gibi konuşurken Mehmet Hoca sükûnetini koruyarak, “Bunu onları dinlemeden bilemezsin öyle değil mi Fırat?” diye sordu. Sınıf yeniden derin bir sessizliğe gömüldü.

Haklıydı. Yazdıkları satırlara dokunmadan onları dinlemeden bizi anlamalarını bekleyemezdik. Ama ben kendi yalnızlığımı bir tek onlarla paylaşabiliyordum. Kumru ve Çakır ile beraber. Kendi yalnızlığımı onunla paylaşamıyordum çünkü benim yalnızlığım Akif Selim’di.

O benim sessiz ve ürkek yanımdı. Kimsenin konuşmaya cesaret edemeyeceği tarafımdı.

Kimseden ses seda çıkmayınca Mehmet Hoca dersi bitirdi ve sınıftan çıktı. Kitaplarımı çantamın içine koyarken Sevede bana döndü. “Şimdi mi gidiyorsun işe?”

“Evet,” dedim çantamın ağzını kapatarak sonra ayaklandım ve masanın altına koyduğum ceketimi üzerime geçirdim. “Siz neler yapacaksınız?”

Berat olumsuz manada kaşlarını yukarı kaldırdı. “Ben de çalışıyorum biliyorsunuz.”

Sevde huysuzca iç çekti. “Ben de bir Kadir’e bakayım o zaman. Sabah bozuktuk sanki bana biraz.”

Nedensizce heyecanlandım. Kadir’in sırrını bildiğimden sanırım.

“Tamam,” dedim sessizce. Sevde ve Berat ile vedalaşırken sınıf kapısına yöneldim ama Akif Selim benden önce davrandı ve sınıftan çıktı. Ne ara olmuştu bu bilmiyorum fakat ani oluşu nefesimi boğazıma tıkamıştı. Çantasını tek omzuma takarken montunun şapkasını kafasına geçirdi ve hızla okuldan çıktı. Kalbim acıyordu yine hep acıyordu hem de hiç durmadan. Şikâyetim yok ama bana gülüp de ertesi sabah gözlerini bile kaçıracaksan hiç uğruma kalbime Akif Selim.

Okuldan çıktığım gibi doğruca pastaneye gittim. Müşterilere görünmeden hemen mutfağa girdim. Kaan beni görür görmez gülümsedi ve ellerini beyaz önlüğüne silip kuruladı. “Hoş geldin Mislina.”

“Merhaba, geç kalmadım değil mi?”

“Hayır,” dedi sakince. “Zaten mesainin başlamasına henüz var.” Bu esnada kolundaki saate baktı.

“Anladım,” dedim ve bir adım yana kaydım. “Kolay gelsin.”

“Sana da,” dedi gözlerime bakarak lakin aynı tavrı göstermiş sayılmazdım. Hızla oradan ayrıldım ve dip odaya girdim. Kapıdan içeri girer girmez Ezgi’nin pencere kenarında ağladığını gördüm. Beni görünce epey şaşırdı ve hemen arkasını dönerek homurdandı. “Pat diye girmeden önce kapıyı çalmayı dene bir dahaki sefere!”

“Ben,” dedim kırık bir sesle. “Bilmiyordum. Yani kusura bakma.”

Ezgi cevap vermeden arkası dönük bir şekilde eliyle gözlerini silmeye devam etti. İç çekişlerini işitiyordum. Ürkekçe içeri girdim ve çantamı kolumdan çıkarıp müsait bir yere koydum. Aklım Ezgi’ye takılırken yanına gidip gitmeme konusunda karamsarlık yaşadım. Bunun yerine, “Yardım edebileceğim bir durum var mı?” diye sordum.

“Boş ver,” diye geçiştirdi. Daha sonra bana döndü. Ona ne olmuştu böyle? Darmadağın görünüyordu ve epeydir ağladığı belli oluyordu. Kızıl saçları yorgun düşmüş, bakışlarının gölgesi gözaltı torbalarında toplanmıştı.

“İyi misin?” diye sordum, bu sefer sesim daha endişeli çıkmıştı.

“İyiyim,” diye geçiştirdi ve cebinden bir paket sigara çıkardı. Pake-
tin içinden bir adet çıkarıp dudaklarının arasına koyarken paketi bana
uzattı.

Geri çekildim. “Kullanmıyorum ben.”

Yüzünü ekşiterek güldü. “Aptallık benimki de. Akıl etmeliydim.”

“Sorun değil,” dedim sakince.

Ezgi paketi cebine koydu ve dudaklarının arasında duran sigarayı
ateşe verip dumanını dışarı üfledi. Bana bakmadan, “Rahatsız olmuyor-
sundur umarım,” diye konuştu.

Kafamı sallarken, “Hayır,” dedim fakat sigara kokusundan nefret
ederdim.

Üzerimi çıkarmaya başladım ve kapıda duran önlüğü boynumdan
geçirip belimden bağladım. Ardından çekmecede duran eldivenlere
uzandım ve onları giydim. “Zor olmuyor mu? Hem okul hem burası?”
Ezgi’nin sorusunu düşünmeden cevapladım. “Bunu inkâr edemem ama
yapmak zorundayım.”

“Neden?”

“Paraya ihtiyacım var,” dediğimde güldü. “Unuttum bunu dün de
sormuştum sanırım.”

“Önemli değil,” dedim tekrar.

Ezgi kaşlarını çatarak gözlerime baktı. “Biraz sıkıcı birisin sanki?”

Dudaklarımı büzdüm. “Bilmem, öyleyimdir belki.” Sahiden sıkıcı
bir insan mıydım ben? Her gün aynı şeyleri yapıyordum. Okula gidip
geliyor, Çakır ve Kumru ile vakit harcıyor, kitap okuyor ve durmadan
mesai dâhi vermeden Akif Selim’i seviyordum. Bunlar beni sıkıcı bir in-
san yapacaksa evet öyleydim.

“Konuşma tarzın,” dedi beni düzelterek. “Biraz fazla sakınsın.”

“Hep böyleyim ben.”

Ezgi güldü ve sigarasını derince soludu. “Ama en iyisini yapıyorsun.
Sakin kal.”

Onu yanıtsız bıraktım çünkü garip biriydi, en azından bana göre
öyleydi ve onunla doğru dürüst iletişim kuracağımı pek sanmıyordum.
Derin bir nefes aldım ve kollarımı sıvayıp beni bekleyen bulaşıklara dön-

düm. Ezgi de kısa bir süre sonra bana eşlik ederek, akıttığım bulaşıkları makineye dizmeye başladı. Öyle çok bulaşık vardı ki sürekli üzerine yenisini ekleniyordu.

Epeyce iş yaptıktan sonra Kaan içeri girdi. "Kızlar bugünlük yeter ama çıkmadan yemek yiyin isterseniz."

Ezgi saçlarını toplayarak yanıtladı: "Benim gitmem lazım. Hem aç değilim sağ ol."

Kaan'ın gözleri beni bulurken, "Sen Mislina?" diye sordu.

"Ben de gideyim, hem geç oldu. Teşekkür ederim," dedim mesafeli bir sesle.

"Geç olduysa pastanenin arabasıyla bırakabilirim?" diye kaşlarını kaldırdı.

"Kendim giderim, tekrar teşekkür ederim," diyerek nazikçe teklifini geri çevirdim. Kaan da üstelemeden bu durumu kapattığında bizi yalnız bırakarak uzaklaştı.

Ezgi dünün üzerine bu konuşma ve tavır karşısında iyiden iyiye benimle uğraşmaya başladı. "Yalnız çocuk bildiğin sana yazıyor ama merak etme, zararsız bir tiptir." Ses tonu azalttı. "Yani düşünürsen eğer"

"Düşünmem."

"Sen bilirsin," diyerek boş verdiğinde telefonu çalmaya başladı. Ekranı bakarken düşen yüzünü gördüğümde kaşlarımı çattım. Hızla telefonunu kapatıp, "Neyse görüşürüz," diyerek odadan çıktı. Arkasından şaşkınca bakakaldım. O, iyi miydi?

Kendimi sorularla ve sorunlarla boğmadan toparlandım ve aşçılara görünmeden mutfaktan çıktım. Dikkatsiz olacaktım ki ileriden gelen Kaan ile çarpıştım. Elindeki tabakları son anda yere düşmeden kurtarıırken telaşla geri çekildim. "O-özür dilerim, ben görmedim."

"Sorun yok sorun yok," dedi beni yatıştırarak.

Etraftakiler yönünü buraya çevirirken bir hayli utandığımı hissettim. "Gerçekten özür dilerim," diye tekrar ettim.

"Gerçekten sorun yok," dedi gülümseyerek. "Bir şey olmadı zaten. Olabilir böyle şeyler."

"Peki," dedim bir hayli mahcup bir ifadeyle. "İyi akşamlar o zaman."

“Sana da Mislina.”

Pastaneden çıktığım gibi doğru eve gittim. Üst kata çıkarken kapıda Sezer ile karşılaştım. On iki yaşındaydı ve ona bazen Türkçe dersi veriyordum. “Merhaba abla,” dedi beni görünce.

“Merhaba. Nasılsın canım?”

“Kurstan geliyorum yorgunum biraz,” dedi sakince. “Hafta sonu bana ders vereceksin değil mi?”

Omuzlarımı düşürdüm. “Birkaç güne benim de sınavlarım başlıyor, söz vermeyeyim ama ayarlamaya çalışayım olur mu?”

“Olur tabii,” dedi ve gülerek ekledi. “Yarın okul çıkışı Andres’i dışarı çıkaracağım, Çakır’ı da çıkarabilirim istersen?” Andres, Sezer’in köpeğiydi.

Memnuniyetle gülümsedim. “Gerçekten mi? Buna çok sevinirim. Ona dilediğimce vakit ayıramıyorum çünkü.”

“Sorun değil abla, ben ne zaman istersen çıkarırım onu,” dedi Sezer.

“Teşekkür ederim ama ben yarın geç geleceğim biraz, nasıl olacak?”

“Okula gitmeden bize bırakabilirsin,” dediğinde tekrar teşekkür ettim. Bedeni küçük kalbi büyüktü. Onunla vedalaştım ve cebimden çıkardığım anahtarla kapımı açıp içeri girdim. Farkında değildim belki ama ben yoruluyordum hem de çok. Üstelik sınavlarım kapıma dayanmıştı ve bunca zorluğa rağmen nasıl çalışacaktım bilmiyordum. Kafamı geriye doğru attım ve bir süre gözlerimi dinlendirdim. Vakit kaybetmek istemiyordum çünkü zamanla yarışır hale gelmiştim. Mutfağa geçtim ve evde ekmeğin kalmadığını fark ettim. Bir hüznle omuzlarımı düşürürken ocağa kahve suyu koydum ve gün içerisinde elime almadığım telefonuma uzandım.

İnterneti açtığım vakit bildirimler gelmeye başladı.

Aü Edebiyat

Taha: *Hadi bir gönüllü friend bana not versin, ben de ona İngilizce öğreteyim.*

Murat: *Ulan senden İngilizce alanın aklına şaşarım. Gönüllü friend ne?*

Taha: *Gönüllü arkadaş demek cabil.*

Murat: *Aga tiim sırrı bozdun be.*

Taha: *O değil de la biriniz not verin Allah rızası için.*

Melike: *Taba çok afedersin de kimse not vermek zorunda değil.*

Taha: *İnsanlık öldü yani he, bunu ispatladın Melike sağ ol.*

Melike: *Bir şeyin öldüğü falan yok, biz tutuyoruz sen de tut.*

Taha: *Ya tamam istemiyorum not falan.*

Melike: *Ağla.*

Çisil: *Ben veririm ağlama.*

Taha: *Sen var ya sen... Kralsın.*

Çisil: *Kraliçe**

Taha: *Bu durumda ben de kral mı oluyorum?*

Çisil: *Bilemedim ki.*

Murat: *Bak, bu zina şeyini gidin başka yerde yapın.*

Akif Selim adlı kullanıcı gruptan ayrıldı.

Taha: *Bu niye çıktı şimdi gruptan?*

Ayşe: *Salla ya, varlığı belli bile değildi zaten.*

Akif Selim'in gruptan çıktığını görünce kötü oldum. Onun hakkında söylenenler de canımı bir hayli sıkıyordu. Akif Selim'in profiline gir-
dim ama ne bir fotoğraf ne de bir durum vardı, üstelik son görülmesi
de kapalıydı. Her gün belli aralıklarla uğramaya çalışsam da değişen bir
şey olmuyordu.

Ona mesaj atsam bana geri döner miydi?

Peki ama neden? Yani ne diye yazacaktım sanki?

Bir cesaret topladım kendimi ve parmaklarım titreye titreye ona me-
saj yazdım daha doğrusu yazmaya çalıştım. Yazdığım şeyi kaç sildim kaç
kez kontrol ettim, bilmiyorum umarım yazım hatası yapmamışımdır
diye kendimi tetikledim.

Mislina: *Akif Selim?*

Oh! Yapmamıştım vallahi.

Elim ayağım titremeye başladı bir anda. Heyecandan telefonu sıkı-tığımın farkında bile değildim. Bekledim bana geri dönmesini. Kahvemi içtim, evde ne varsa atıştırdım, kitap okudum ve bana geri dönmesi-ni bekledim. Ona mesaj atmamın üzerinden iki saat geçmişti ama hâlâ mesajımı görmemişti. Bir hüzünle yeniden WhatsApp'a girdim, henüz görmemişti yoksa görmezden mi gelmişti?

Yüreğimde bir acıyla kendimi koltuğun üzerine attım ve gözlerimi kapattım, ta ki bir bildirim sesi duyana kadar.

Heyecanla gözlerimi açtım ve telefonuma sarıldım. Akif Selim'den mesajım vardı. Allah'ım delireceğim, bana geri döndü. Derin bir nefes aldım ve mesaja tıkladım.

Akif Selim: ?

Yüzüm biraz düşse de bunu sorun etmedim. Acaba ben de onu beni beklettiği gibi bekletse miydim? Hayır Mislina, bunun için çok kaldın!

Mislina: *Ben rahatsız etmiyorum umarım?*

Akif Selim: *Hayır, etmiyorsun.*

Mislina: *Gruptan çıktığını gördüm, bir sorun yok değil mi?*

Akif Selim: *Boş muhabbet dönüyor, hiç bana göre değil.*

Mislina: *Anladım.*

Hadi konuşacak konu bul, konuşacak konu bul...

Mislina: *Vizelere çalışmaya başladın mı? Tutunamayanlar'ı okumuş muydun?*

Akif Selim: *Evet, yıllar önce okumuştum onu.*

Mislina: *Peki. Ben de yarın kitapçıya gidip alayım, iyi bir okurumdur ama kitap epey kalın.*

Akif Selim: *Bende var, kitapçıya gitmene gerek yok. Tabii istersen eğer.*

Ağzım kulaklarımda, bana ne yapıyorsun sen?

Mislina: *Gerçekten mi? Teşekkür ederim.*

Akif Selim: *Rica ederim.*

Konuşmadı, konuşamadım.

Mislina: *O zaman iyi geceler dilerim.*

Akif Selim: *İyi geceler.*

Telefonu kapattım ama önce yazışmalarımızı defalarca ve defalarca okudum. Bu gidişle her gün girip okuyacak ve aptal aptal sırtıcaaktım. Ne güzel şey seni sevmek Akif Selim.

Kalbim deli gibi çarpmaya başladı, sırtıyor ve buna mâni olamıyordum. Kendi kendime şarkılar mırıldanarak odama gittim ve üzerime pijamalarımı geçirip saçlarımı tepeden topuz yaptım ve o esnada yazışmamızı baştan birkaç kez daha okudum.

Deliyim çünkü aklımı tıka basa onunla doldurdum.

Telefonumu şarja takıp yatağıma geçmeye hazırlanırken kapım çaldı. İrkildim, bu saatte kim gelmiş olabilirdi? Üstelik ben pijamalarımıydım. Kaşlarımı çatarak koridora çıktım ve ışığı yakıp gözetleme penceresine baktım. Gözlerim irileşti.

Bu Akif Selim'di.

Kendimi hızla geriye ittim ve ellerimi şaşkınlıkla dudaklarımın üzerine götürdüm. Bu halde kapıyı nasıl açardım? Ama açmazsam da olmazdı. Boy aynasının karşısına geçtim, tamam yahu çok da berbat gözüküyorum. Boğazımı temizledim ve kapıyı usulca açtım. Bedenimin yarısı kapının arkasına saklansa da, pijamalı halimi saklayamamıştım.

"Rahatsız etmiyorum umarım," dedi gözlerime bakarak. *Ediyorsun, hem de çok güzel ediyorsun ve benim bundan zerre şikâyetim yok.*

"Hayır hayır," dedim aksine konuşarak. "Bir şey mi oldu?"

Elindeki kitabı bana uzattı. "Ben kitabı getirdim, dışarı çıkıyordum da geçerken vereyim dedim."

Uzattığı kitabı alırken aklım bu saatte dışarı çıkmasına takılmıştı. "Teşekkür ederim," dedim gülümseyerek.

Gözlerime baktı. "Sorun değil, sürekli teşekkür edip durma istersen."

Gülümsedim, gülümser gibi oldu. Dün akşamki gibi bir tebessüm değildi ama çok güzeldi.

"Bu arada gece gezmesi mi?" diye konuştum.

"Sayılır," dedi belli belirsiz bir tonda. Sabah olanlar aklıma gelmişti. Bana olan uzak bakışları, düşündüğü şeyler... Ona açıklama yapmalı

mıydım? Hayır buna mecbur değildim ama en azından içimi rahatlatılabildim.

“Bu arada sabah olanlar... Yani okulda...” Konuşamadım ve sıkıntıyla bakışlarımı kaçırdım. “Anladın işte.”

“Hayır anlamadım?” dedi dümdüz bir sesle.

Kaçan bakışlarım yeniden gözlerine kilitlendi. Bu bir cevap mıydı yoksa yanıltma mı?

“Ben sadece yanlış anlaşılma istemem,” deyip düzelttim. “Yani kimse tarafından.” Yalan söylemek istemiyorum ama mecburum. Buna dayanamıyorum, karşımdasın ve ben sana sarılamıyorum içimden geldiğince gülemiyorum.

Akif Selim şüpheyle gözlerini kıstı. “Bir şey mi anlamam gerekiyordu ki?”

“Hayır,” dedim gülümseyerek. Hiçbir tebessüm bu kadar can yakamazdı ama canım çok yanmıştı.

“Peki öyleyse,” dedi sakince ve kulaklığını takıp kapüşonunu kafasına geçirerek, “Tekrar iyi geceler,” diyerek uzaklaştı. Yine ve yeniden arkasından bakan olmuştum.

Ruhum karışık bir halde kapıyı kapattım ve doğruca yatağıma gittim. Bir anda dünyanın en mutlu insanı oluyor bir anda bundan çok uzaklara düşüyordum. Dengemi bozuyorsun Akif Selim, lütfen biraz acıtmadan kır kalbimi.

Kitabın kapağını açtım ve onun da aynı satırlarda gözlerinin gezdiğini, aynı sayfalara dokunduğumuzu düşledim. Kitabı üstünkörü karıştırmaya devam ederken en arka sayfasına denk geldim ve bir ismin gözlerimin içine soğurulmasıyla duraksadım.

Kenan Çakırca.

Bu isim Akif Selim’in hayatında neredeydi?

"Kukuk Bir Kalp"

SEZEN AKSU - PARDON

Hani olur ya bazen radyoda gezinirsin ve bir anda bir şarkıya rastlar buz kesilir bedeninin. Bildiğin, ezberlediğin her şeyin silindiğini zanneder yalnızca o şarkının içindeki cümleleri hissedersin. Olur ya bazen hani bir kitap okursun ve sayfalarca büyür gider ama ufacık bir kelimeye denk gelir diğer sayfaya geçemezsin, geçsen de okuduğunu hissedemezsin.

Oluyor bazen öyle, yüzlerce yüz görüyorsun ama birinde kalıyorsun. Binlerce ses duyuyorsun ama ondan başka herkese sağır oluyorsun işte.

Sanırım benim hislerim bazen veya arada sırada bir durum değil. Benim hislerim mütemadiyen hep sen Akif Selim.

Sabah erkenden uyandım Çakır'ı dışarı götürmesi için Sezer'e emanet ettim. Erken saatlerde okula giderek kantinde kendime sakın bir yer buldum ve diğer yandan da kahvemi alıp *Tutunamayanlar*'i okumaya başladım.

Kasımın son aylarını yaşadığımız için hava biraz kasvetliydi ve bulutlar kararmıştı. Ben sonbahar ve kış insanıydım. Soğuğu ve kasveti daha çok severdim. Kalın boğazlı kazak giymeyi ya da kalorifer peteğinin yanına gidip ellerimi ısıtmayı, sıcak çikolata içerken kitap okumayı, daha niceleri... *Soğuk bana ısıtmam gereken bir ruhumun olduğunu hatırlatıyordu.*

Ben dün gece bu kitapta bir isme rast geldim. *Kenan Çakırca?* Akif Selim ile ne gibi bir bağlantısı vardı bilmiyordum. Diğer bir sorun ise Akif Selim'in bu ismin yazılı olduğunu bildiği halde bana bu kitabı ödünç vermiş olmasıydı. Sonuçta biz birbirimizle bu tarz paylaşımları çok yapmıyorduk, üstüne bir de bu isim iyiden iyiye aklımı çelmışti.

Neyse Mislina, sen sadece bir an önce bu kitabı oku ve ona geri teslim et.

Kitabı okumaya devam ederken bir yandan kahvemi yudumluyor diğer yandan usul usul sayfaları çeviriyordum. Az sonra Kadir yanıma gelerek “N’aber?” dedi ve yavaşça sandalyeyi çekti ve oturdu. Ona bakarken mahcubiyetle, “Rahatsız ettim sanırım,” diye çekindi.

“Yok yok,” diye konuştum. “Etmedin. Hoş geldin.”

Kadir rahatlarırken kahve bardağıma uzandı ve içine bakarak dudaklarını sarkıttı. “Bitirmemişsin, üstelik buz gibi olmuş.”

“Farkında değilim,” dedim sakince. Kitabın kapağını kapatmadan geçen gün aldığım minik ayracı kaldığım yere koydum ve daha sonra kapattım. “Kitap epey sardı, üstelik hemen okuyup bitirmem gerekiyor vizeler kapıda.”

Kadir göz ucuyla elimdeki kitaba bakarken, “Yalnız biraz ince sanki,” derken tavrındaki ironi gülümsememe sebebiyet verdi. “Öyle öyle,” dedim ona katılarak. “Ee, sizin vizeler ne halde? Başladı mı?”

Derin bir nefes alırken yanaklarının içini şişirdi. “Sorma ya, yarın var bir tane ve ben ne halt edeceğimi bilmiyorum.”

“Çalış.”

“Bayağı iyi taktik ha, nasıl düşünemedim ben bunu?” derken benimle alay ediyordu. Takılmadım. Çaresiz gözüküyordu. “Zaten sevmediğim bir bölüm, bir de sınavları başa bela.”

“İstemediğin bir bölümü okumak zor değil mi? Yani tekrar deneyebilirsin,” dedim düz bir sesle.

Omzunu silkti. “Hep o salak kardeşim yüzünden. Tercihlerimin ayarlarıyla oynadı. Hem de bir sene daha o evde kalamazdım,” deyip sanki yanlış bir şeyler söylemişçesine telaşa kapılarak düzeltti. “Yani bir sene daha kayıp vermek istemedim.”

Tavrındaki ani donukluk kaşlarımın çatılmasına yol açarken bunu örseleyerek güldü. “Boş ver, okuyoruz işte. Mezun olur en kötü bir markette kasiyerlik yaparız.”

“Deme öyle,” dedim sakince. “Akademisyen olabilirsin ya da ne bileyim başka bir şey.”

Güldü ve bu pek içten değildi. “Bölümü sevmiyorum ve sen bana akademisyen ol diyorsun Mislina? Sahiden mi?”

Gülümsediğim sırada Sevde geldi ve çantasını masanın üzerine koydu. “Neye gülüyorsunuz bakayım, bana da anlatın.”

Kadir bir anda susarken bakışlarım direkt ona kaydı ve göz göze geldik.

“Kadir bir şey anlattı da ona gülüyorduk,” dedim geçiştirerek.

“Zaten hep güldürür o,” dedi Sevde ve sandalyeyi çekip oturdu. Sevde'nin yüzünde de garip bir tebessüm vardı, böyle daha önce pek rastlamadığımı bir şekildeydi. Nedeni merak ettim ama benden daha çok merak eden birisi vardı.

“Hayırdır,” dedi Kadir ilgiyle. “Ne bu mutluluk?”

“Sorma ya,” dedi hevesle, ardından öne doğru eğilerek ses tonunu azalttı. “Dün akşam Instagram'da takılırken bir çocuk mesaj attı.” Kadir'in gözlerindeki fer söndü. “Bilmiyorum, öyle merhaba yazdı sadece, ben de karşılık verdim sonra bir bakmışım gece yarısı olmuş... Ne ara ne konuştuk hiçbir şey anlamadım ama iyi geldi.”

Kalbimde ufacık ama sancısı epey kuvvetli olan bir ağrı meydana geldi. Sevde'nin heyecanına mı sevinsem yoksa Kadir'in, Sevde'nin gözlerine bakarken sönen umutlarına mı üzülsem bilememiştim.

“Çocuk kimmiş?” diye sordu Kadir zorla konuşarak.

“Bizim okuldan,” dedi Sevde hevesle. “Edebiyat üçüncü sınıf öğrencisi, adı Burak.”

“Buraklar hayırsız olur, bırak sen onu,” dedi Kadir amacı güldürmek olmazken.

“Ne alaka?” dedi Sevde kaşlarını çatarak. “Gayet kibar ve efendi bir çocuğa benziyor.”

“Üç beş dakika konuşmayla mı anladın bunu?” dedi Kadir biraz dik bir üslupla. Bu onun elinde de dilinde de değildi. “Üzer o çocuk seni, benden sana bir arkadaş tavsiyesi.”

“Arkadaşlar böyle mi tavsiye veriyor?” dedi Sevde bir anda bozularak. “Ya şuraya mutlu mutlu gelip oturdum, hayır yani ne diye bozuyorsun ki moralimi?”

Sevde gerçekten üzölmüştü ama Kadir daha da üzgündü hem onu üzdüğü için hem de bir başkasının onu mutlu ettiğine şahit olduğı için.

“Ben,” dedi Kadir güçlölkle. Bir şeyler söylemek için âdeta çırpınıyordu. Bunu anlamamak delilikti, anlamak zaten akıllı kişinin harcı değildi. “Neyse ya,” dedi Kadir gülümseyerek ama kimse bilmiyordu o dudakla-

rının kıvrımına kaç tane hayal kırıklığı gömdüğünü, kaç tane umudun kefenini örttüğünü. “Ben boş bulundum bir an. Kusura bakma Sevde,” diyerek ayaklandı ve elini ensesine atıp geri geri giderek, “Görüşürüz sonra derse gideyim ben,” dedi ve arkasını dönerek yanımızdan uzaklaştı.

Kadir’in o sessiz çığlığı beni sağır etmişti çünkü biliyordum dilimize kadar uzanıp da dudaklarımızın arasından çıkaramadığımız kelimelerin içimizde pas tutmasını, kalbimizde büyüttüğümüz şeylerin aslında ufak birkaç kelimedenden ibaret olduğunu biliyordum. Zordu hem de çok zordu. Böylesine imkânlar var iken bu kadar imkânsız olmak çok zordu.

“Ne oldu şimdi?” dedi Sevde bana boş boş bakarak. Anlatsam anlar mısın Sevde? Anlarsın biliyorum ama olur musun yine eskisi gibi? “Hayır, dün de böyleydi bu. Bir garip hareketler falan anlamıyorum yani.”

“Canı sıkındır,” dedim öylesine konuşarak. “Takılmamaya çalış.”

“Misline resmen özelime karışıyor çocuk, nasıl takılmam?” diye sordu sert bir sesle. “Alt tarafı birkaç saat mesajlaştığım çocuğu anlattım daha doğrusu anlatamadım bile sağ olsun tıkadı lafları ağzıma,” diyerek dirseklerini masaya koydu ve tırnağını ağzına alarak kaşlarını çattı.

“Deme öyle ya,” dedim yatıştırır gibi.

Omzunu silkti. “Hiç Pollyanna ayakları çekme bana. Şaka yapıyor olsaydı anlardım ama cidden kızdı, hoşuna gitmedi bu durum.”

“Hayır öyle Pollyanna girişiminde bulunmadım ama Kadir kendini yanlış ifade etti bence,” dedim ve sıkıntıyla iç geçirdim. “Belki bir sıkıntısı vardır ve sana patlamıştır ya da başka türlü işte, anlasana.”

“Neden bana patlıyor sürekli? Bu yaptığı bir değil,” dedi pürüzlü bir sesle. Sana patlıyor çünkü seni seviyor. Sana patlıyor çünkü haykırıışlarını duymaman için bu yolu tercih ediyor. En azından Kadir benden daha cesur.

“Neyse,” dedim gülümseyerek. “Sıkma canını Kadir o ya,” dedim onu da keyiflendirmeye çalışarak. “Bilirsin kimseyi kırmak istemez. Özür diler belki.”

Keşke bizi sevmeyen insanlardan onları sevdiğimiz için özür dileyebilsaydık.

Sevde tırnağını ağzından çekti ve dudaklarını oynatarak, “Fark etmez,” diye geçiştirdi. “Boş ver gerçekten. Ulan iki dakikaya kadar mutluydum ben, al tüm hevesim söndü.”

"Anlatsana," dedim onu zorlar gibi. Kadir'e ihanet ettiğimi düşünsem de aslında ona yardım ediyordum çünkü sürekli Kadir'in lehine konuşmak Sevde'yi şüphelendirebilirdi üstelik Sevde benim en yakınımı ve bana mutluluğunu anlatması çok doğaldı. Benim de onu dinlemem.

Derinden bir nefes aldı ve sarkan dudaklarını usulca düzelterek gülümsedi. Mutluydu yani bunu onun gözlerinde görebiliyordum. "Anlatcak pek bir şey yok. Öyle mesaj attı tanışmak için ben de buna müsaade ettim. İyi ve hoş bir sohbeti var çocuğun hem beni önceden biliyormuş, yazmaya cesaret edememiş."

Kadir de seni önceden biliyordu ama onun cesareti bu kadarına yetemedi çünkü seni kaybetmek istemedi Sevde ama sanırım çoktan kaybetti.

"Bizim okuldan mıydı?" dedim emin olmaya çalışarak.

"Evet," diye onaylayıp devam etti. "Antalyalı, bir kız kardeşi var on beş yaşında, burada da öğrenci evinde kalıyor. Hani olur ya hiç tanımadığın birine içini dökersin ve o hiç tanımadığın biri seni anlar, öyleydi anlıyor musun? Saçma ama iyi hissettirdi işte."

Anlıyorum, anlamaya çalışıyorum daha doğrusu. Kadir'in yıkılan hayallerini, senin inşa etmeye çalıştığın sevgiyi anlıyorum Sevde.

"Devam ediyorsunuz yani konuşmaya?" diye sordum çekinerek.

"Sabah günaydın yazdı ben de yazdım. Öyle birkaç kez daha konuştuk sonra okula geldim işte." Ardından yaklaştı ve sessizce konuşmaya devam etti: "Tipi de gayet iyi, yani hoş bir çocuk. Her şeyi geçtim düşünsene, beni kaç zamandır biliyormuş bu güzel bir his. Ben hiç sevmemişim ama uzaktan sevilme farklı ve özel hissettirdi."

Kadir'in kalbi paramparça.

"Sevdiğinden eminsin yani?" diye sordum kuşkuyla.

Düzeltti. "Ya tabii ki sevmiyordur ama kimse beğenmediği bir insan için bunca zaman bekleyip de sonradan yazmaz herhalde?"

Bilemedim.

"Hem önemli olan bu değil şimdilik," dedi yumuşak bir sesle. "Ben uzun zamandan sonra ilk kez iyi hissediyorum Mislina." Gözlerinde bir ışıltı vardı, ışığı gözlerime yansıdı. Onu suçlayamazdım hatta kimse yapamazdı bunu. Hiçbir şeyden haberi yoktu. Ne Kadir'den, ne ona hisset-

tirdiklerinden. Bu böyle mi sonlanacaktı bilmiyordum ama çok yara kalacaktı arkada. En büyük yarayı kimseye fark ettirmeden Kadir alacaktı.

“Sevindim senin adına,” dedim içten bir tebessümle. “Umarım her şey gönlünce olur.”

“Umarım,” derken öyle bir iç çekişi vardı ki sesi titriyordu âdeta. “Ha!” dedi sahte bir moralsizlikle. “Birkaç güne vizeler var ve ben hiçbir şeye bakmadım bile. Üstüne bir de bu muhabbet, okul uzadı benim hayırlı olsun.”

“Yaparsın,” dedim onu gaza getirmeye çalışarak.

Yerinde biraz doğruldu ve masanın üzerinde duran kitaba baktı. “Hım,” dedi memnuniyetle. “Sen çoktan almışsın kitabı. Ben daha avarelik peşindeyim.”

“Almadım ya,” dedim sakince. “Akif Selim verdi.”

Gözlerini anında irileştirdi. “Hayalet olan mı? Hani şu soğuk şey,” diye sıra sıra tanımladı onu. “Ne alaka?”

“Niye bu kadar şaşırdın ki? Bence insanın başına ne geliyorsa ön yargısı yüzünden geliyor. Çocuğa hayalet diye diye bir oldunuz ama öyle biri değil demek ki.” Onu savunmak artık sahiplenmek gibiydi. Buna engel olamıyordum.

“Tamam canım,” dedi Sevde şaşkın bir tavırla gülümseyerek. “Demedim bir şey.”

Bir gün birileri seni öğrenecekti Akif Selim bundan eminim ama beni asıl tereddüde düşüren şey birilerinden önce senin öğrenmendi. Bunu söyleyecek cesareti henüz kendimde bulamasam da bir gün içimde tuttuklarım kabuğumu kıracak. Hissediyorum.

Saatime baktım ve doğrularak, “Hadi girelim derse, başlayacak birazdan,” diye konuştum. Sevde pek oralı olmazken toparlandım ve oturduğum yerden kalkıp onu da kaldırdım. “Sanki ölüme gidiyorsun ha, ne bu bıkmışlık?” diye sordum kendi kendime konuşarak. Sevde çantasını koluna takarken kolundan ayrıldım ve birlikte kantinden çıkıp okula girdik.

Sınıftan içeri girerken Işıl’ı Akif Selim’in yanından kalkarken gördüm. Dudaklarımda bir sızı oluşurken Sevde kulağıma yaklaşarak fısıldadı: “Kesinlikle, ön yargı çok önemli.” Ona bakarken gözlerimi devirdim ve hiçbir şey belli etmeden yerime geçtim.

Sevde üzerini çıkarırken Işıl yanına geldi. "N'aber Sevde?"

"İyidir senden?" diye sordu Sevde geçiştirir gibi. Benim o kızıdan hoşlanmadığımı biliyordu ve Işıl ile arasına bir çizgi koymuştu, zaten pek yakın değillerdi ama benim için bu yakınlığı iyice uzağa itmişti.

"Öyle bir Selim'e uğrayayım dedim."

"Siz?" dedi Sevde sessizce. "Çıkıyor musunuz?"

Gözlerim yanmaya başlarken tırnaklarımı avucumun içine gömdüm. *Lütfen dudaklarından istemediğim şeyler dökülmesin.* "Ya çıkmak gibi değil de," dedi Işıl şımarık bir edayla. "Hoş çocuk sanki bana karşı da boş değil gibi."

"Uzaktan pek öyle durmuyor ama," dedi Sevde imalı bir sesle.

Işıl'ın yüzüne bakmasam da aldığı ifadeyi tahmin edebiliyordum, üstelik ben onu geçen akşam bir adamla görmüştüm. Bunu nasıl yapabilirdi aklım almıyordu? Belki abisiydi ya da kuzeni bilmiyorum ama o adamın elleri onun saçlarına gitmişti. Ön yargı kötü bir şey ama bunu durduramamak daha beterdi.

"Sen göremiyorsun bence," dedi Işıl keyifle. "Baş başayken daha sıcak oluyor her şey."

Kalbin dunsun emi.

"Hım," dedi Sevde pek oralı olmayarak. "Neyse sevindim senin adına. Mutlu olursun umarım."

"Sağ ol canım," dedi ve bana hiç uğramadan sınıftan çıktı. Sevde üzerindeki çıkarıp sırasının altına koyarken kulağıma eğildi.

"Duy da inanma. Baş başayken daha sıcak oluyormuş da bilmem neymiş.. Bu kızın da samimiyeti fıs çıktı."

"Belki öyledir," dedim zorla. Kalbimin damarları tılandı sanki bunu telaffuz ederken. "Mutluydu baksana."

"Aman," dedi Sevde ağız bükerek. "Kadir geçen gün ne demişti hatırlasana. Rahat bir kız o, başka bir gün başını başka birinin omzuna koyuyor işte. Tamam, Hayalet Bey'e karşı özel bir ilgisi olabilir ama o da sırf istediğini kolay kolay alamadığı ve onu hırs yaptığı için," deyip sol kaşını havalandırdı. "Bence."

"Bilmiyorum," dedim hissizce. "Boş ver."

"Bana ne canım," dedi omzunu silkerek. "Ben bir çıkarım yaptım sadece. Sevde İşbilir usulüyle."

"Yesinler usulünü," derken bana imalı bir bakış savurup hafifçe omzuma dokundu. "Kız sen bu aralar gözüme pek tatlı gözüküyorsun he. Hayırdır?"

"Ne hayırı?" dedim boş boş. "Yok ki bir şey."

"Ha! Olmasını istersin ama," diye diretirken, "Ne alaka yahu?" diye yüzümü eksittim.

"Aşk insanı güzelleştirmiş yani insan mutluyken güzelmiş," dedi Sevde düşünceli düşünceli. "Ama sanırım sen istisnasın. Sen zaten çok güzelsin."

"Bak bak," dedim memnuniyetle. "Edebiyat sevmeyen kızımıza bak hele."

"Ay o kadar da olsun," dedi keyifle ve ardından kapanan sınıf kapısıyla sustu. Başak Hoca sınıfa girdiği vakit sessizce ajandamı çıkarıp az sonra alacağım notlar için kendimi hazırladım. Ders bitimine kadar hiç sıkılmadan -sanırım bir ara sıkılmıştım- notlarımı aldım. Bugün iki saat kadar ders işlemiştik. Saate baktığımdaysa henüz iş için erken olduğunu gördüm.

"Ne yapalım?" dedi Sevde bana dönerek.

Omuzlarımı düşürdüm. "Kütüphaneye uğramam lazım belki iş vardır ya da biraz çalışırım," derken gözlerimi irileştirdim. "Ne belkisi yahu, benim bugün iki saat kadar kütüphanede olmam gerekiyor."

"Diyorum ben sana âşıksın kızım sen âşık," diyerek benimle dalga geçti.

Acele ederek kitaplarımı çantamın içine koydum ve elime aldığım ceketle sıramdan çıktım. "Sevde kusura bakma lütfen. Biliyorsun durumumu."

"Saçmalama canım benim, ne kusuru?" dedi sıcacık tebessümle. "Hem yurda gidip dinlenirim belki Burak mesaj atar ya da."

"İyi," dedim ne diyeceğimi bilemeden. Daha sonra onunla vedalaşıp arkamı döndüm, diğer yandan Akif Selim'in çıkıp çıkmadığına baktım o da toparlanıyordu. Kaçamak bakışlarımı kontrol altına aldım ve derin bir nefes alıp direkt kütüphaneye gittim. Bu zaman diliminde biraz ne-

fes nefese kalmıştım ama sorun değildi. Ben nasıl unutabilmişim bunu kendime inanamıyordum.

Elimdekileri ilerideki masanın üzerine bıraktım ve kollarımı sıvayıp büyük masanın oraya gittim. Cem gözlüğünü düzelterek bana baktı. "Hoş geldin."

"Ya biraz geç kaldım sanırım," diye kendimi ifade ettiğim sırada, "Yok sorun değil," diyerek beni yumuşak bir şekilde karşıladı. Gülümse- dim. Daha sonra önündeki kitapların listesini bana uzattı. "Şu listeyi al ve kitapların doğru raflarda olup olmadığını kontrol et, ha bir de eksik kitap var ise mutlaka not et olur mu?"

Uzattığı kâğıdı alırken başımı salladım. "Tabii."

Elime aldığım kâğıdı bırakmadan çantamın ön kısmından bir kalem çıkardım ve rafları gezmeye başladım. Kitaplarla haşır neşir olmayı on- larla ilgilenmeyi seviyordum. Bazen bir kitabı elime alıyor, arka kapağını okumaktan hatta hızımı alamayıp ilk sayfalarına göz atmadan diğerleri- ne vakit ayıramıyordum.

Kitapları incelemeye devam ederken diğer yandan da olabildiğince sessiz kalmaya çalışıyordum çünkü ders çalışan veya kitap okuyan insan- lar vardı. Bunu fazlaca dikkate alarak kitapları kontrol etmeye devam et- tim, bu esnada ağzımın içinde şarkı mırıldanıyor bunu yalnızca kendime duyuruyordum. En az yarım saat kadar kitapların yerlerini düzenleyip ardından eksiklerin listesine göz atmaya başladım.

Üst raflarla işimi bitirdikten sonra eğildim ve alt raflardaki kitapları kontrol etmeye başladım. Bir bakalım, bu rafta üç tane Peyami Safa ki- tabı olması gerekirken sadece bir tane kalmıştı ve onu da az sonra biri yavaşça aldı. Şaşkınlıkla boş kalan rafa ve uzanan ellere baktığımda bana üstten bakan Akif Selim'i gördüm.

Sakinim.

Kandırdım.

"Peyami Safa?" diye sordu kuşkuyla. Eğildiğim yerden doğrulurken saçlarımı kulağımın arkasına ittim. *Heyecanımı fark etmemek için gözle- rinin görmemesi gerekiyordu Akif Selim ama mühimi yok beni zaten gör- müyorsun.*

"Yalnızız," dedim kitabın adını söylerken. "İnsanın kaybettiği ruhu- nu bulmasının arayışını anlatır." Ben konuşurken sadece gözlerimin içi- ne düz bakmakla yetindi. "Sever misin?" diye sordum bir hevesle.

“Okurum,” diye yanıtladı sakince. Sessiz olmaya çalışıyordu ve bu hoşuma gitmişti. Hiç de kimse umurumda değil havasında olan bir adam değildi, sanki onun tüm özellikleri ben seveyim diye vardı. “Burada mı çalışıyorsun?” diye sorduğunda nedensizce heyecanlandım. *Aptal kafam, zaten onun ağzından dökülen her bir harfe deliriyorsun ki sen.*

“Evet,” dedim onu onaylayarak. “Uzun zamandır hem de.”

Hiçbir şey söylemedi ve kitabı sıkıca kavrarken, “Ben seni işinden alıkoymayayım. Kolay gelsin o zaman,” dedi ve arkasını dönerek uzaklaştı. Saf saf o gidene kadar izledim ve sonra şüpheyle arkasını dönerek bir şeyler mırıldandı.

Kaşlarımı çattım. “Efendim?”

Yüksek sesle konuştuğumu fark etmiştim, bunu etraftaki öğrenciler de fark ettirmişti. Utançla gözlerimi onların üzerinden çevirdim ve Akif Selim’in yanına gittim. “Kitabı aldım ama yazacak kimse yok sanırım,” diye konuşurken Cem’in masasında olmadığını fark ettim.

“Tamam, ben alayım onu,” derken tuttuğu kitabı yavaşça aldım. Bu sırada elim elini teğet geçti, hayır hakikatli bir kavuşma değildi, sahteydi bu dokunuş ama hissettirdikleri en gerçek histi.

Kitabı elinden alırken göz göze geldiğimiz o an hayatımın en güzel süre zarfıydı. Öyle ki bir resim çizebilme şansım olsaydı bu anı çizer çerçeveletirdim.

Yutkundum ve elinden aldığım kitapla büyük masaya doğru yürüdüm. Arkamdan geldiğini biliyordum, ayak seslerini işitirken dudaklarım kıvrılıverdi. Kitabı masanın üzerine koymadan yazarın adını ve teslim alan kişinin adını yazdım. *Akif Selim Çakırca...* Bana onlarca sayfa isim yazdırsalar yine en güzel seni yazarım.

Başımda dikiliyordu onu bekletiyordum. Birkaç dakikadan daha bir az zamanda işimi hallettikten sonra doğruldum ve kitabı ona uzattım. “İyi okumalar dilerim.”

Cevap vermeden kitabı aldı ve ufacık belki daha hafif bir tebessüm ederek, “Tekrar kolay gelsin,” dedi ve tek omzuna astığı çantasını düşürmeden kütüphaneden çıktı. Yüzümdeki bu aptal tebessüm de neyin nesiydi böyle? Dinmek bilmeyen her seferinde bunu alışkanlık haline gelen dudak kıvrımlarıma yine bahar gelmişti.

Bu memnuniyeti çürütmeden kalan vaktimi de tamamlayıp okuldan ayrıldım. Diğer işimin başlamasına yarım saatim vardı ve acıkmıştım. Bir on dakika kadar ufak bir kafeye girerek simit ve çay siparişi verip hiç beklemeden onu yedim ve oradan çıktım. Farkında olmadan yoruluyordum ama sanırım bünyem buna alışmaya başlamıştı ve bu ister istemez olan bir şeydi.

Kısa bir süre sonra biraz belli olur bir telaşla pastaneye geldim ve direkt bulaşık bölümüne girdim. Ezgi'yi yıkanan bulaşıkları makineden çıkarken gördüğümde, "Merhaba kolay gelsin," diye konuştum.

"Sağ ol," dedi sakince. Morali orta seviyeydi. İnsanlar her zaman bizim istediğimiz şekilde ya da bizim gibi olmak zorunda değillerdi. Herkesin mizacı ve tavrı farklı olabiliyordu üstelik o an içinde bulunduğu ruhsal durumun ne olduğunu da bilemezdik bunu dikkate alarak kimseye ön yargı ile yaklaşmak istemezdim. Ezgi de onlardan biriydi.

Üzerimdekileri çıkardım ve hiç vakit kaybetmeden saçlarımı tepeden toplayıp önlüğümü ve eldivenlerimi giydim.

"Okul nasıl gidiyor? Dersler ya da öğrenciler falan işte. Yakışıklı çocuklar var mı ya da senin dikkatini çeken birileri?" diye sordu.

"İyi gidiyor," dedim ve diğer sorudan kaçmak isteyerek ben de hızla ona bir soru sordum. "Sen okuyor musun?"

"Lise üç terk benim."

"Bir sebebi mi var?" diye sorduğumda beklemediğim bir tavırla yanıt verdi. "Ailevi durumlar diyelim." Yani beklemediğim tavır, sebebi değil beni terslememesiydi.

"Ya," diyerek kısıldı sesim.

"Bazen imreniyorum sana," diye itiraf etti. "Yani okumak güzel şey ama artık kalem oynatmaya bile hevesim kalmadı. Ben lise üçten çıktığım zaman kendimi hep bu tarz işlerde buldum ama burası en masum olanı yani temiz iş."

"Daha önce nerelerde çalıştın ki?" diye sordum, ses tonumda belli bir çekimserlik hâkimdi.

Bardakları yerine koyarken, "Çok işte," diye geçiştirdi. "Neyse boş ver, kaderimiz böyle yazılmış."

"Öyle deyip geçme hâlâ okuyabilirsin bu engel değil," dedim ikna çabasına girerek.

Soğuk bir şekilde gülümseyerek başını salladı. "Okul falan arkada kaldı artık. Düşünmüyorum hiç."

"Sen bilirsin," dedim zorlamadan ama bir istek bir heves vardı sesinde, gözlerinde ve halinde. Bazen hayat elimizdekileri alıp bizi bazı şeyleri yapmaya mecbur bırakıyordu. Bu hemen hemen her insan için geçerliydi sadece boyutu ve ağırlığı değişkenlik gösteriyordu.

"Dün neden ağlıyordun?" diye sordum bu sefer. Haddim değildi belki ama ona yardım etmek isterdim ya da dinlemek. Bir şekilde birilerine ulaşmak istiyordum, böylelikle insan olduğumu sürekli hatırlardım.

Yüzü düşer gibi olduğunda, "Bir film izlemiştim birkaç gün evvel, aklıma geldi duygulandım," diye yanıtladı sonra beceriksizce güldü. "Ben böyle sert gibi dururum ama fazla duygusalım, nefret ediyorum bu huyumdan."

"Bazen elimizde olmuyor," dedim iç çekerek. "Elimizde olmadan yapıyoruz bir şeyleri. Gülmeyi, hüzünlenmeyi, sevmeyi... Çoğu ansızın geliyor."

Sakinlik olurken Ezgi'yi bana bakarken gördüm ve kendimi toparladım. "Kim bu şanslı?"

"Kim kim?" dedim bilmezlikten gelerek.

Kaşlarını yukarı kaldırdı. "Hiç salağa yatma anladım ben."

"Ben de neyi kast ettiğini anladım da," dedim geçiştirerek. "Kimse yok ki... Ben çok kitap okurum, bölümüm de buna müsait olunca bu tarz konuşma yapmam olağan."

Ezgi bana boş boş bakarken onu inandırdığımdan pek emin olamamıştım. "Öyle olsun," dedi nefesini üfleyerek. "Bu konularda tecrübeliyim de bir çıkarım yapayım dedim, tutmadı sanırım."

"Yok," dedim kaşlarımı yukarı kaldırarak. "Tutmadı."

Gözlerini devirip işine devam etti. Ben de öyle. Günde iki saatten fazlamı burada harcıyordum ve iki saatin sonuna gelmiştim. Ezgi çıkmak için hazırlanmaya başladı. Çantasından çıkardığı aynayı rafın üzerine koydu ve makyaj çantasını aralayıp çıkardığı parlaticıyı dudaklarını sürüp sonra da kızıl rengi saçlarını açarak ona hacim kazandırdı. "Canım çıkıyor sabahtan akşama en azından yüzüme bir renk gelsin, değil mi?"

"Öyle," dedim saf saf. "Sen çıkmıyor musun daha?" diye sorduğunda elimdeki eldiveni çıkarıp önlüğü de kapının arkasına astım. "Çıkacağım birazdan."

"Telefon numaranı versene lazım olur," diye konuşurken içimde karşı koyamadığım bir tereddüt meydana geldi daha sonra bunun çok aptalca olduğunu varsaydım ve numaramı Ezgi'ye verdim. Beni çaldırıp kapatırken numarasını anında kaydettim. Rafın üzerinde duran aynayı kapatıp çantasına koyarken, "Neyse yarın görüşürüz," diye söylendi ve ardından odadan çıktı.

Ben de pek vakit kaybetmeden hızla hazırlandım ve çıktım. Pastanenin kapısına ilerlerken Kaan'ın sesiyle duraksadım. "Çıkıyor musun Mislina?"

"Evet," dedim onaylayarak. "Mesaim bitti."

Gülümsedi ve elindeki kapalı karton kâseyi bana uzattı. "Bu ne?" diye sordum kuşkuyla.

"Poğaça. İsrاف olmasın diye çalışanlarımıza veriyoruz sen de bizim bir çalışanımız olduğuna göre. Al lütfen."

"Teşekkür ederim," dedim biraz çekingen bir halde uzattığı poğaça kâsesini alırken. "İyi akşamlar."

"Sana da iyi akşamlar," dediğinde gözlerime bakmaya başladı ama bunun uzayıp gitmesine müsaade etmedim ve zoraki bir tebessümle pastaneden ayrıldım. Bir iki adım sonra kapının dışına çıktığımda kafasına geçirdiği şapkası ve tek omzuna astığı çantası ile Akif Selim'e rast geldim.

"Merhaba," dedim içten bir gülümsemeyle. Sanırım garip bir tesadüftü. Ellerini cebinden çıkarmadan bana baktı.

"Merhaba."

"Eve mi?" diye sorduğumda, "Eve," diye yanıtladı. Konuşmadım sadece gülümsemeyle yetindim zaten onunlayken dudaklarım hep yanağıma doğru çekiliyordu. Aynı anda olduğumuz yerden sağa doğru dönerek ileriye doğru yürümeye başladık. *Yanımdayım, yine yanımdayım.*

"Burada da mı çalışıyorsun?" diye sordu soğuk bir sesle.

"Evet," dedim sakince.

Birkaç saniye sustu ve devam etti: "Yorulmuyor musun?"

Beni mi düşünmüştü?

“Alıştım yavaş yavaş,” diye konuştum.

“Anladım,” dedi belli belirsiz bir ses tonuyla.

Elimdeki poğaça kâsesini açarken burnuma nüfuz eden o sıcak fırın kokusu gözlerimi kısıp derin bir nefes almama yol açtı. “İster misin?” diye sordum poğaça kâsesini uzatarak.

“Hayır,” dedi uzak bir sesle. “Afiyet olsun sana.”

Tepki vermeden uzattığım eli geri çektim ve birkaç parça ısıtırıp yürümeye öyle devam ettim. Elleri cebindeydi ve direkt önüne bakıyordu, şapkası gözlerine bakmamı engellese de hemen yanımda duruyor olması tüm bunları manasız kılıyordu.

Birlikte birkaç dakika daha yürümeye devam ettik daha sonra aklıma yine o isim takılmıştı. Kenan Çakırca. Acaba bunu sorsam bana söyler miydi? *Hadi Mislina, dene şansını.*

“Bir şey sorabilir miyim?” diye konuştum sakince.

“Tabii,” dedi yumuşak bir sesle.

“Dün akşam bana verdiğin kitabın arkasında Kenan Çakırca yazıyordu. O kim ki?”

Derin bir nefes aldı ve sakince konuştu: “Abim.”

Onun bir abisi mi vardı? Kenan Çakırca, Akif Selim’in abisiydi ve ben bunu daha yeni öğreniyordum.

“Ben kitabın arkasında görünce merak ettim yani önemli biridir diye düşündüm,” dedim konuşmayı uzatmaya çalışarak. Aslında maksadım bununla birlikte daha çok şey öğrenmekti.

“Abim vermişti önceden,” diye yanıtladı. Sakince iç geçirdim. Acaba daha fazlasını sorsam söyler miydi? Bunu yapmamalıydım, belki bir anısı ya da bir anlamı vardı onun için ben şimdi ona sorular sorarsam kalbi acırdı ya da daha başkası olurdu. Onun kalbi acırsa benimki hepten kanardı.

Sonra sustuk yine.

Apartmana yaklaşımaya başladığımızda içimi kemiren o duyumlara kulak verdim ve acıtacağını bildiğim halde konuştum: “Bu arada tebrik ederim Işıl ile mutlu olursun umarım.”

Duraksadı, duraksadım.

Ellerini cebinden hâlâ çıkarmamıştı. Bana mavi gözleriyle bakarken yutkunsam bile fark ederdi. “Birliktelik mi? Kim uyduruyor bunları?”

“Işıl, senin ona ilgin olduğunu ve ikinizin güzel zaman geçirdiğini söyledi,” dedim itiraf ederek. Utanmışım, böyle olmamalıydı ama elimden bir şey gelmiyordu. Tek başıma debelenmekten o kızın sürekli iğneler gibi seni anlatıp durmasına dayanamıyordum Akif Selim.

Yüzünü ekşitti. “Kimseyle güzel vakit geçirdiğim yok üstelik buna zamanım da yok.”

“Fakat uzaktan bakınca mutlu görünüyorsunuz yani güzel zaman geçiyorsunuz,” diye fısıldadım.

“Kendin diyorsun,” deyip dudaklarını birbirine bastırıp serbest bıraktı. “Uzaktan bakınca.” Sonra boş vermiş bir çehreyle önüne dönüp ilerlemeye devam etti. “Benden başka herkes konuşuyor zaten.”

“Ben kötü bir şey söylemek istemedim,” dedim düzelterek.

“Seni kast etmedim.”

Gülümsedim.

Dudaklarıma sinen tebessümü durdurmaya çalıştığım vakit Akif Selim’in gözlerine bakmaya çalıştım lakin dudaklarına ulaşabildim. *Gülümsüyordu, benim için mi? Delireceğim, öyle güzel gülüyor ki...*

Onca yolu arkamızda bırakıp nihayetinde apartmana geldik. Akif Selim kapıyı açarken bana müsaade edip öncelik tanıdı. Memnuniyetle gülümserken hemen arkamdan geldiğini gördüm. Çakır’ı almam gerekiyordu. Yukarı çıkan basamaklara yöneldiğimde Akif Selim’in de beni takip ettiğini gördüm haliyle.

Bir iki basamak attım ve kalbimi sıkıştıracak o öksürük sesiyle duraksadım.

Kaşlarımı çatarak olduğum yerde direkt arkamı döndüm. Akif Selim elini apartmanın duvarına yaslamış deli gibi öksürüyordu. “İyi misin Akif Selim?” diye sordum dev bir telaşla. Öksürüyor, boynundaki damarla kızarıyordu. Elim, ayağım titredikçe o öksürmeye devam ediyordu.

“Akif Selim ne oluyor?” dedim ağlamaklı çıkan sesimle. “Çantamın içinde ilacım var,” dedi nefesi kesiliyor, öksürüğü zinhar dinmiyordu.

"İlaç mı?" dedim büyük bir şaşkınlıkla. Elleri titreyerek çantasına uzandı. Ondan hızlı davrandım. Çantasını açmaya çalıştığımda bedeni daha fazla ayakta tutmayı başaramadan olduğu yere düştü ve öksürüğü kesildi.

Gözleri kapandı.

Gözlerimden gözlerine bir damla gözyaşı süzüldü.

Korkuyorum Akif Selim, aç gözlerini yeter ki ömrün boyunca bir daha bakma hana ama aç gözlerini.

Açmadı.

Açamadı.

Birkaç saattir oturduğum yerde ellerimi ovuşturmaktan saçlarımı karıştırmaktan başka bir şey yapmıyordum. Akif Selim yanımda değildi, bir duvar ötemde nefes alıyordu. Acaba nefes alıyor muydu hâlâ? Onu o halde görünce beynim ve kalbim sanki ölmüştü, sanki yaşamın basitliğini onun için gözyaşı dökerken hayatı ellerinden kayıp gitmek üzereyken anlamıştım. Kimse yoktu yanımda, sadece ben vardım. Hiçbir şeyiydim onun ama her şeyi, her şeyim için yapıyordum.

Gözlerim belli bir noktada sabit kalmıştı bir müddet ve bunu az sonra içeriden çıkacak olan doktor bozdu. Heyecanla ayağa kalkıp karşımda duran kır saçlı, siyah çerçeveli kemik gözlükleri olan doktora baktım. "Nasıl o?" dedim kuru bir sesle. "Daha iyi mi?"

Doktor bey son derece sakin bir halde gözlerini kapatıp açtı. "Sakin olun şu an daha iyi. Hasta ciddi bir astım krizi geçirmiş."

"Anlamadım?" dedim gözlerimi kısarak. "O astım hastası yani, öyle mi?"

"Bildiğinizi düşünmüştüm," dedi doktor bey bana şüpheli bakışlarla.

"Ben," dedim dudaklarımı ıslatıp çekerek. "Bilmiyordum. Her şey bir anda gelişti zaten ne olduğunu anlayamadım. Bir anda yere yığıldı ve gözleri kapandı. Ambulansı aramak yerine daha hızlı olmak için onu kendi imkânlarımızla getirdik." Komşumuz Feridun abiyi çağırmıştım ve bizi o getirmişti.

"Astım krizleri bu tip hastalarda görülebilen tepkilerdir."

“Bu tip hastalar derken?” dedim meraklı bakışlarla.

Doktor bey bana ifadesiz bir bakışla baktı. “Akif Bey’in nesi oluyorsunuz?”

Hiçbir şeyi.

“Sınıf arkadaşımı,” dedim soğuk bir sesle.

“Ailesinden gelen olmadı mı?” diye sordu sonra. Ailesi mi? Bilmiyorum, onun ailesine dair hiçbir şey bilmiyorum. Oysa benim senin hakkında bildiğim şeyler ne kadar basit şeylermiş, meğer ben tanımamışım bile seni Akif Selim.

“Ailesi burada değil,” dedim bir yalan uydurarak. “Bir sorun var ise lütfen benimle paylaşın. Sadece sınıf arkadaşı değiliz biz çok daha ötesiyiz.”

“Bakın,” dedi tok bir sesle. “Akif Bey’in astımı tedavi edilemez bir tipte. Yani astım hastaları ikiye ayrılır. Birincisi erken yaşlarda tedavi olup yok edilebilir ikincisi ise ömür boyu haplarla idare etmek zorunda kalınandır. Akif Bey ikinci tip hastalığı taşıyor.”

Kalbim, neden atmak yerine durmayı tercih ettin?

Doktor bey konuşmaya devam ettiğinde gözlerimin önünde bir sis meydana geldi. Oradaydı, uzakta. Gülmüyordu ama somurtmuyordu da. Ne ellerini uzatıyor ne de kendini benden sakınıyordu. Sadece hiçbir zaman gelemeyeceğini itiraf ediyor ama yine de kabul etmese de ona girmemi bekliyordu.

“Peki,” dedim yutkunarak. “Ama ilaçlarını düzenli kullanırsa bu işe yarar öyle değil mi?”

“Tabii tabii,” dedi doktor bey. “Zaten Akif Bey hastalığını biliyor, bunu yeni öğrenmedi. Kan sonuçlarına baktığımızda ailesinden gelen bir genetiklik olduğunu fark ettik. O an olağan bir kriz geçirmiş sadece. İlacını kullanabilseydi buraya gelmeye gerek kalmazdı ama yine de o an yanında olduğunuz için çok şanslı.”

Ya olamasaydım, ya öylece kimseye sesini duyuramadan kapansaydı gözleri, atmasaydı kalbi, nabızı? Gözlerimi kapattım ve derince bir nefes alıp elimi ağzıma götürdüm. Nasıl tepki verilir, ne nedir bilmiyordum. Şu an yetersizdim, onun için yetersizdim. Ağlamam mı gerekiyordu yoksa güçlü durmam mı? Bilmiyorum işte, bilmiyorum. Akif Selim hasta ve ben çaresizliğimin içinde boğulmak üzereyim. Bunu biliyorum.

Gözlerimi açıp boğazımı temizledim. Doktor bey bana siyah çerçeveli gözlüklerinin altından derin derin bakarken, "İyi misiniz?" diye sordu.

"İyiym," dedim başımı sallayarak. Aklımda onlarca soru işareti vardı belki binlerce. Bunların cevabını bana vermeyecekti o biliyorum, günlerce sorsam da bana net bir yanıt vermeyecekti. Zaten soramazdım ki hakkım mı vardı buna?

"Bir şey merak ediyorum," dedim çekinerek. "Daha doğrusu birkaç şey."

"Dinliyorum," dedi doktor bey son derece ilgili bir münasebetle.

"Akif Selim nelerden uzak durmalı, ne yapmamalı?" Bunu elbette ki ona söylemek için sormamıştım, o zaten biliyordur ne yapması gerektiğini. Ben sadece kendime yanıt aramaya çalışıyordum.

"Astım hastaları sıcak ve nemli ortamlarda pek bulunamazlar. Keskin kokular, çiçekler, tüylü hayvanlar, heyecanlanma, çok sık gülmek, ağlama ve sigara gibi zehir kokan ortamlardan uzak kalmalıdır."

Keskin koku? *Parfüm veyahut başka bir şey. Çiçekler? Sardunyalarım. Tüylü hayvanlar? Çakır ve Kumru.*

Düşünceli tavrımı doktor beyin beni uyarmasına gerek bıraktırmadan, "Anladım," diye yanıtladım. "Şu an daha iyi öyle değil mi? Onu görebilir miyim?"

"Elbette," dedi sıcak bir tavırla. "Şu an çok daha iyi. Hatta birazdan taburcu edeceğiz. Dediğim gibi ilacını gerektiğinde ve yeterince kullanırsa herhangi bir sorun olmaz. Bu tip krizlerin sebebi aşırı stres ve bunalmı halidir. Hastanın ve yakınındakilerin sakin kalması büyük önem taşıyor endişe etmeyin lütfen."

Ne sıkıntın var canımın içi anlat ki bileyim, söyle bana yardım edeyim ana?

"Peki teşekkür ederim," diyebildim sakince.

Doktor bey elindeki mavi dosyaya bakıp gülümseyerek yanımdan geçti. "Önemli değil, tekrar geçmiş olsun."

Geçmiş olsunlar ya geçmeyecek olanların ufak bir tesellisiyse?

Olduğum yerde birkaç dakika öylece duraksadım. Akif Selim hastaydı ve bunun geri dönüşü yoktu. Tamam ölmeyecekti ama ya yanında olamazsam bir dahaki sefere, ya kimse olmazsa o zaman ne olacaktı?

Hayır buna müsaade etmem. Böylesi bir yorgunluğu, çaresizliği kabullenemem. Burnumun dibindeyken nefessiz kalışına seyirci kalamam.

Şimdi sakın olma sırasıydı, onun yanında olmalıydım. Bunu istemeyecekti ama yanında kalmalıydım en azından içim feraha erecekti. Derin bir nefes aldım ve sağa dönüp içeri girdim. Akif Selim çoktan toparlanmış kolundaki enjektör izinin üzerindeki yara bandını çıkarmaya çalışıyordu. Kafasını kaldırmadan bana baktı ve bu bakış kısacık sürdü. Yanına gittim. "Biraz daha iyi misin?"

Nasıl konuşmalıydım onunla? Her şeyi biliyormuş gibi yoksa önemsiz olduğunu hissettirmiş gibi mi?

Yara bandını çıkardı ve çöp kutusuna atıp kazağının kolunu aşağı doğru indirerek ayaklandı. "Buradan çıkmak istiyorum sadece."

"Ben doktorla konuştum," dediğimde duraksadı ve düz düz baktı.

"Ne konuştun?" diye sordu soğuk bir sesle. Kızacak mıydı? Yoksa daha mı fazlası olacaktı?

"Durumunun iyi olduğunu ve çıkmaman için herhangi bir sebep olmadığını," diye söyledim. Mürekkep mavilerinin etrafında sisler dola-
nıyordu. Bu ahenk kesilen nefesiydi. Çalınan soluğu, elinden alınan zamanıydı. Bu gözlerin içinde var olan adam gözlerimin önünde yaşamaya çalışan belki de hayatını tek bir ilaca adanmış bir adamdı.

"Güzel," dedi başını sallayarak. "Çıkabiliriz o halde." Ardından sedyenin başındaki ceketini alarak üzerine geçirdi. Daha sonra çantasına uzanmaya teşebbüs ettiğinde onu durdurdum. "Ben taşıyım onu."

Kaşlarını çatarak çantasına baktı ve onu tek omzuna sırtladı. "Daha ölmedim."

İki kelime canımı ağzıma tıkmayı nasıl başarabilmişti? Yutkundum ve ona belli etmeden kızaran gözlerimi diğer tarafa çevirip saçlarımı düzelttim. Bu esnada Akif Selim çoktan odadan çıkmış, acil kapısına doğru yürümeye başlamıştı. Onu takip ettim. Dışarı çıktığımda hava epey kararmıştı ve soğuk rüzgâr tenimin çıplak yerlerini rahatsız etmeye başlamıştı. Montumun kollarını sündürerek çantamı iyice bedenime yapıştırdım ve gözlerimi kısarak Akif Selim'e baktım. "Durak şu tarafta."

"Orobüsle gitmeyeceğim," diye konuştu bana bakmadan.

"Ama hastasın zaten," dediğim an bana öyle bir baktı ki söylediğim şeyin altında ezilseydim belki canım daha az yanardı. "Yani henüz yeni kendine geldin. Taksiyle mi gideceksin yoksa?" dedim bir umutla.

Kapüşonun şapkasını kafasına çevirerek ellerini cebine koydu ve yürümeye başladı. "Yürüyeceğim, temiz hava her zaman iyidir."

Arkasından saf saf bakmak yerine onu takip ettim. "Üşüyeceksin ve yorgunsun zaten," dedi bana bakmadan. "Benimle yürümek zorunda değilsin."

"Dediğin gibi," dedim gülümseyerek. "Temiz hava her zaman iyidir."

"Biraz inatçısın sanki," dedi sorgulayıcı tarzda. "Hım?"

Heyecanlanmayacağım, heyecanlanmayacağım, heyecanlanmayacağım.

"Yok," dedim sakın kalmaya çalışarak. "Birlikte yürümek iyi gelir belki. Yani istemiyorsan karşı kaldırıma geçebilirim."

Duraksadı ve gözlerime baktı. "Aynı zamanda biraz fazla yanlış anlıyorsun her şeyi."

Tepkisizliğim onu yeniden harekete geçirdi ve yürümeye devam ettik. "Bu arada Feridun abi ile getirdik seni buraya ama onun işi çıktığı için gitmek zorunda kaldı. Geçmiş olsun dileklerini de iletti," dedim ışıkların oraya vardığımızda. Yeşil ışık henüz yeni yanmıştı ve biz yan yanaydık. Hareketsiz geçecek olan birkaç saniyeydi bu.

"Sen neden gitmedin peki?" diye sordu mesafeli bir sesle.

"Kimse yoktu ve seni yalnız bırakmak istemedim... Yani olur da herhangi bir şeye ihtiyaç duyarsan diye."

Arabalar hareket ediyordu ve ben sadece asfaltın üzerinden geçen tekerlekleri odağıma almıştım ama bu sanrı Akif Selim'in bana bakmasına kadar sürmüştü. Duruşunu bozmadan sadece suratını yan çevirip gözlerimin içine baktı. *Ama sen bana böyle bakarsan sürekli ben yapamam Akif Selim, tutamam kendimi daha fazla ya ağlarım güzelliğine ya da hiçbir zaman benim olmayacak kalbine.*

"Umarım yine seni kızdıracak bir şey yapmamışımdır," dediğimde yüzünü ekşitti. "Yine mi? Sana daha önce ne zaman kızdım ki ben?" Kesinlikle yanlış anlamak ve kendimi yanlış ifade etmek için doğmuştum. Dudaklarımı sıktım ve sıkıntıyla, "Yani sadece sana yardımcı olmak istedim," dedim.

Çehresinde herhangi bir mimik peyda olmadan sadece boş boş bana baktı. O böyle dikkatle bakarken gözlerimi kaçırmamak imkânsızdı ve

kaçıramadım. "Dört kez yani kelimesini kullandın," diye konuştu. "Fazla gereksiz bir ayrıntı ama dikkatimi çekti."

"Bu iyi bir şey mi?" diye sordum sonra hemen toparladım. "Yani kötü değil..."

"Beş oldu," dedi cümlemleri bölerek.

Kalbim sıkışıyor, saçlarım yüzümde dağılıyordu. Ben bile fark etmezken o saymıştı, takıntılı biri olduğunu sanmıyordum yoksa ben çok mu kelime tekrarına düşüyordum da böyle düşündürmüştüm onu?

Hafifçe gülümsediğimde kırmızı yandı ve biz karşı kaldırıma doğru yürümeye başladık. Onunla konuşmalı mıydım hastalığı hakkında? Ya da çok ileri giderdim değil mi? Hakkım yoktu, biz sadece herkesin konuşabileceği türden muhabbet ediyorduk onunla. Bir dakika! Muhabbet etmek mi dedim ben az önce. Evet öyle dedim. Onunla konuşmaya cesaret edemeyen ben şimdi onunla muhabbet mi ediyordum sahi?

Onu seviyorsan iyiliğini düşün çünkü yaşarsa yaşarım.

Hastane ile apartmanın arası çok yoktu. Allah'tan öyle bir yerde oturuyorduk ki her şey için yeterli imkânımız mevcuttu. Saat usul usul geceye doğru kayarken gökteki kamer varlığını tüm aydınlığıyla belli ediyordu.

"Birkaç şey sorsam haddimi aşmış olur muyum?" diye söyledim ürkek bir şekilde.

Ellerini cebinden çıkarmadan yürümeye devam ediyordu. Konuştuğunda dudaklarının arasından buharlar fırlar etti. "Haddini aşacak biri değilsin."

Gülümsedim. Acaba fark ediyor muydu yüzümdeki tebessümü?

"Ama her şeye gülümseyen birisin," dediğinde gözlerimi irileştirdim. *Mislina, fazla dikkat çekiyorsun buna bir son ver lütfen.*

Derin bir nefes aldım ve ciddileşerek sordum. "Ne zamandır böylesin? Yani..." Gözlerimi kapatıp güldüm. "Yani dedim yine, farkında değilim." Konuşmadığında aramızdaki anlamsız diyaloga son verip sordum: "Kaç yaşından beri bununla baş ediyorsun?"

"Çok yaşımdan beri," dedi dümdüz bir sesle.

"Doktor aileden genetik olduğunu söyledi, öyle mi?" diye sordum.

“Doktor ne diyorsa odur,” diye cevapladı direkt. Pekâlâ. Sanırım hadimin sınırlarına ulaşmıştım ama içim içimi yiyordu. Hastaydı, o ömrü boyunca bu hastalıkla mücadele edecekti. Keşke sürekli yanında olmama izin verebilseydi. “Peki,” dedim usulca içime kapanarak. Konuşmadı.

Yolun geri kalanını hiç konuşmadan yürümüştük. Hiç konuşmasak bile yanımda olduğunu bilmek, bana sanki sabaha kadar onu dinlemişim hissi veriyordu. Apartmanın kapısını açtı ve bana öncelik tanıyarak arkamdan girdi. Merdivenlere adım attığımda daha birkaç saat öncesine kadar hareketsiz bedeninin başında ağlamaya başlamıştım. Bunu hatırlamak istemiyordum, o anı tekrar yaşamak istemiyordum. O da bunu istemezdi, eminim.

Yukarı çıkmadan önce aklıma Çakır geldi. Onu almalıydım. Arkamı döndüğümde Akif Selim’in yüzüyle karşılaştım. Derin bir yutkunma, tutulan bir nefes ve ağırırken delicesine çarpan bir kalp. *Anlıyorum, çok seviyorum ama lütfen bunu sürekli hatırlatma. Delireceğim bir gün bu sevdadan biliyorum ama utandırma daha fazla.*

“Çakır’ı yani köpeğimi Sezer bugün dışarı çıkarmıştı onu alacağım,” dedim savunma yapar gibi. Bir basamak aşağıda duruyor, bu sayede boylarımız daha da eşitlenmiş oluyordu. Gözlerine bu kadar yakından bakarken kendimi denize çekiliyor gibi hissetmiştim. İçim öylesine hoştu ki.

“Sekiz oldu,” dedi sakince.

Nazikçe güldüm. O da sakince tebessüm ettiğinde sağa doğru kaydıldı ve geçmem için bana müsaade etti. Elimi merdivenlerin demirlerine koydum ve heyecandan düşmemek için iyice sıktım. Daralan göğüs kafesimin içinde bir kelebek kozası vardı sanki ama bu kelebek ölmek için bir gününü yaşamak yerine en başından yenik olmayı seçmişti. Heyecanımın adını ancak böyle adlandırabilirdim işte. Bir gün bile yetersiz kalırsa sensiz kalma korkusuyla hiç yaşamamak için.

O bir basamak çıkarken ben bir basamak indiğimde sakince tuttuğum nefesi verdim ve gözlerimi kısıtım. “Sardunya!” diye seslendi bana. Bir kez daha beni yıktı yeniden diriltirken.

“Efendim?” dedim heyecanımı közleyerek arkamı döndüğümde.

Başındaki kapüşonun şapkasını eliyle itti, bu esnada saçları iyice dar-madağın oldu. “Teşekkür ederim,” dedi yüzüme bakarken. “Yani her şey için.”

Gülümsemem ve gülümseme giderek hüyümeye başladı. Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Dokuz oldu," dedim bakışlarımı kaçırıp gülümserken. Duraksadı ve neyi ima ettiğimi anlayınca alnının ortasını kırıştırıp gülümsemeye başladı. Öylesine güzel bir anın içindeydim ki bana neler hissettirdiğini bilmesem bile bunu yaşamak her şeye yeterdi.

Gülüştünü dudağının kenarından sildi. "İyi geceler," diyerek yukarı çıktı. Ardından bakamasam da bir süre olduğum yerde kaldım. Elim yüzümün kıvrımlarına gitti, gülümsüyordu ve onu güldürmüştüm. Evet evet, bunu ben yapmıştım.

Gülmeye devam ederek basamakları indim ve çok fazla gürültü oluşturmadan kapıya vurdum. Birkaç saniye sonra kapıyı Sezer'in annesi Nuray abla kapıyı açtı. "Merhaba Nuray abla," dedim sessizce. "Sezer bugün Çakır'ı dışarı götürmüştü de onu almaya geldim."

"Hoş geldin Mislina," dedi sakince. O an Çakır koşarak paçalarına dolandı. Gülererek eğildim ve tüylerini okşamaya başladım. "Sakin ol." Çakır dilini çıkararak yüzüme dokunmaya çalışıyor, diğer yandan kuyruğunu sallıyordu. "Özlendik sanırım."

"Biraz," dedi Nuray abla gülümseyerek.

Yavaşça toparlandım ve gözlerinin içine bakıp, "Teşekkür ederim her şey için, Sezer'le konuşurum daha sonra," dedim.

"Ne demek, o da büyük keyif alıyor," diye yanıtladığında yüzümdeki tebessümü hiç eksiltmeden ona iyi geceler dileyip eve çıktım.

İçeri girer girmez koridorun ışığı yakıp kapıyı kilitledim. Çakır hemen salona koşarak etrafta gezinmeye başlamıştı. Kolumdaki çantayı askılığa bıraktım ve direkt salona yürüdüm. Bitkindim ama mutluydum. Mutluydum ama yeni hüzünlere davetiye açmıştım. Akif Selim hastaydı, o benim sevdiğim her şeyden uzak kalıyordu, zorundaydı. Sardunyalarıma ve onların pencere önündeki duruşuna baktım. Gittim ve yapraklarına dokundum. *Artık sizi severken aklıma hep o gelecekti, Akif Selim sizinle aynı ortama giremeyecekti.* Tamam belki birkaç dakika olabilirdi ama daha fazlası mümkün değildi. Peki ya Kumru? Bakışlarımı Kumru'ya çevirdim ve ritmik adımlarla yanına ilerledim. Suyu ve yemi bitmişti. Kafesinin çıplak bıraktığı kısımlardan tüyelerine dokundum.

“Benden başkası dokunamayacak sana,” diye konuştum dalgın dalgın. “Biliyor musun Kumru bugün bir şey öğrendim. O hasta, aldığı her sağlıklı nefese şükrediyor belki de. Sağlığı için, hayatta kalmak için ne sana dokunabilecek ne de sardunyalarım... Hoş, zaten dokunma ihtimali yoktu ama olur ya hani bir umut o yaprakları öptüğüm yerden sarılır diye...” Halsizce iç çekip devam ederken gözlerimden bir damla çeneme doğru süzüldü ve buna mani olmadım. “Doktor kötü bir durum olmadığını ama ilacını kullanması gerektiğini söyledi. Yanında olduğum için çok şanslıymış biliyor musun? Acaba asıl şanslı olan kişi kim?”

Küçük bir sessizlik sonrası devam ettim. “Kriz geçirdi bu akşam ve doktor stresten, bunalımdan kaynaklandığını söyledi. Ne yaşıyor içinde sence Kumru? Biliyorum o hep sessiz ve içine kapanık bir adamdır ama böylesi bir soyutluğun içini doldurduğu somut acılar onu yok ediyor gözlerimin önünde.” Gülümserken canımın sızladığını hissettim. “Bir gün anlatır mı dersin?” Sonra sersemce bir şekilde güldüm. “Günden güne onunla konuşmaya başladığımı fark ettim. Hele bugün öyle çok konuştuk ki hâlâ gerçekliğini sorguluyorum.”

Sırtımda bir battaniye, kalbimin içinde sıcak bir su torbası olsaydı eğer ruhumun neden bu kadar ısındığını söyleyebilirdim ama öyle değildi. Ne bir battaniye ne de bir su torbası. Sadece sıcacıktı içim.

Dudaklarımdaki mesutluğu ruhuma yedirerek Kumru’nun suyunu ve yemini verdim, daha sonra birkaç gündür sulamadığım sardunyalarımın ihtiyaçlarını karşıladım. Gece çoktan olurken gözlerime düşen ağırlığa yenik düşerek kendimi yatağımın içinde buldum.

Ertesi sabah güzel bir cumartesiye uyandım. Hava açıktı ve güneş ışınları perdemi delerek odamın zeminine düşüyordu. Yatakta hiç oylanmadan ayaklandım ve üzerime bir hırka geçirip lavaboya gittim. Orada birkaç dakika geçirdikten sonra mutfığa girip kendime bir kahve suyu koydum. Saat henüz dokuz civarıydı. Mutfaktan çıktım ve salonun perdelerini hafifçe açarak içeri güneşin girmesini sağladım. Sokaklar kalabalık değildi ama hoş bir sabahın görüntüsü vardı.

Üst yan balkona baktım, acaba Akif Selim uyanmış mıydı? Daha iyidir değil mi şu an? Evet öyledir. Belki. Dişlerimi dudaklarıma geçirdim ve telefonumu elime alarak *WhatsApp*’a girdim.

Edebiyatın İçine düşen Tarih

Sevde: *Hepiniz çevrim içisiniz. Yakalandınız.*

Kadir: *Yasak mı? Belki hoşlandığım kızın profilinde geziyorumdur.*

Sevde: *Huu, yenge mi getireceksin bana?*

Kadir: *Benimle olan biri senin hiçbir şeyin olamaz.*

Sevde: *O niye?*

Kadir: *Boş ver.*

Kadir: *Hem senin WhatsApp'ta ne işin var? Git takıl Instagram'da Burak mıydı neydi konuşsana onunla.*

Sevde: *Konuşmadığımı kim söyledi ki?*

Kadir: *İyi.*

Yazılanları okurken Kadir'in aldığı yüz ifadesini ve mesaj yazarken titreyen parmaklarını hissediyordum.

Sevde: *Mislina hem çevrim içisin hem de mesajları okuyorsun. Bir şeyler yazmamak için bir sebep söylesene?*

Mislina: *Zorunda mıyım?*

Kadir: *O nasıl bir goldür, kral.*

Sevde: *Sen sussana.*

Sevde: *Yazıklar olsun sana, yazıklar olsun. Beni şu geri zekâlının yanından rezil ediyorsun.*

Kadir: *Doğru konuş.*

Sevde: *Sen de doğru davran.*

Kadir: *Zaten doğru davranıyorum, seni kıracak bir şey mi yaptım da doğru davran diyorsun. Geri zekâlı diyen de benim ya zaten.*

Sevde: *Kadir neyin peşindesin?*

Kadir: *Umurunda olduğunu sanmıyorum. Sen keyfine bak.*

Sevde: *Trip?*

Kadir: *Hayır.*

Sevde: *Evet şu an nedenini bilmediğim bir şey için bana trip atıyorsun farkında mısın?*

Kadir: *Değilim.*

Mislina: *Bir sakın olur musunuz lütfen? Ben sadece şaka yapmıştım, bunda alınacak bir durum göremiyorum, neyin tartışması bu?*

Sevde: *Yu orasını zaten anladım da bunun derdi ne?*

Kadir: *Boş ver Sevde, takılma bana.*

Sevde herhangi bir şey yazmazken ikisi de çevrimdışı oldu. Acaba Kadir'e mesaj atmalı mıydım? Sanırım ciddi anlamda bu huzursuzluğun içindeydi ve istemeden Sevde'yi kırıyordu. Kadir benden daha cesur olsa da benden daha fevri davranıyordu. Kabullenemiyordu bazı şeyler, gözlerinin önünde Sevde'nin başka birisi için mutlu olduğunu kaldıramıyordu. Haklıydı ama kırarken kırıldığını bilmiyordu.

Sevde: *Ya tüm moralimin içine ettin, hazır hava güzel cumartesi takilalım demiştim ama sağ olsun her şeyi mahvetti.*

Kadir cevap yazmadığında ben yazdım.

Mislina: *İyi düşünmüşsün ama ben gelemezdim ki zaten, iki gün sonra vizeler başlıyor farkındaysan otur ders çalış.*

Sevde: *Oturduğum yerde hıçkırma hıçkırma ağlamak istiyorum.*

Mislina: *Güzel fikir.*

Sevde: *Şaka? Kızım ne yedin sen sabah sabah?*

Mesajı gördüğümde birden kahve için su koyduğum aklıma geldi. Koşarak mutfığa gittim ve kaynayan suyun takılı olduğu fişi prizden çektim.

Mislina: *Henüz kahvaltı yapmadım ama yapacağım. Sen de lütfen çalış ya vizelere, altta ders bırakma.*

Sevde: *Mümkünmüş gibi konuşmasana.*

Mislina: *Neden olmasın?*

Sevde: *Baydın sabah sabah, içine Mehmet Hoca mı kaçtı? Gerçi sen hep böylesin ama ben seni böyle seriyorum.*

Diğer yandan sıcak su bir kupaya boşaltıp, tezgâhın üzerinde duran kahve kavanozundan iki kaşık kahve alarak içine döktüm.

Sevde: *Tamam hadi çalış sen ben de çalışırım belki.*

Mislina: *Görüşürüz.*

Mesajı gönderdikten sonra uygulamadan çıktım ve kahvemi karıştırarak salona geçip oturdum. Aç değildim pek ve sabah kahvaltılarını daha sonraya bıraktığım zamanlar oluyordu. Bugün işe gitmeyecektim çünkü hafta sonları iznim vardı. Yine de dışarı çıkacak elimdeki parayla birkaç mutfak malzemesi alacaktım. Kahvemi usul usul içmeye başlar-ken bir koşu gittim ve kaldığım yerden kitabı okumaya devam ettim. Henüz yarısına bile gelmemiştim ve iki gün içinde bunu bitirmek zorundaydım üstelik bu hafta her güne birkaç sınavım vardı ve ben buna hazırlıklı değildim.

Yaklaşık yirmi sayfa okuduktan sonra kahvemin bittiğini ve okurken sağlam olan odağımı yitirdiğimi fark ettim. Daha fazla zorlamak yazarın satırlarına ihanetti. Anlamadan gelişigüzel göz attığım paragraflara bunu yapma hakkına sahip değildim. Kitabın kapağını kapattığımda saatin onu geçtiğini gördüm. Çakır'ın mamasını verdikten sonra etrafı toparlayıp odama gittim.

Hay aksi! Bugün günlerden perşembeydi.

Heyecanla çalışma masamın başına oturdum ve çok sevdiğim bir şiirin belli kısmını yazdım.

Cahit Zarifoğlu, Sevmek de Yorulur

*Yüzün soygundan geçmiş bir yerde
durmuş ki bakışın boynun bozgun
üstünden bir nehir geçer gibi
ya gecedir ondan ya bulanık sudan
bir hasta gibi ağrıyorsunuz*

Şiiri yazdıktan sonra heyecanımdan ödün vermeden oturduğum yerden kalkıp yukarı kata çıktım. Çabucak kutusunun içine kâğıdı bırakıp Akif Selim'in kapısına bakıp tebessüm ettim. "Güzel geceler."

Apartmandan dışarı çıkıp direkt Hüseyin amcamın dükkânına uğradım. Burası öyle çok büyük bir yer değildi ve haliyle istediğim her şeyi bulamıyordum ama yine tüm eksiklerimi yalnızca Hüseyin amcamın

¹ Cahit Zarifoğlu, *İşaret Çocukları*, İnsan Yayınevi, İstanbul, Aralık 1967, s. 23.

dükkânından temin ediyordum. "Kolay gelsin Hüseyin amca," dedim gülümseyerek içeri girerken.

Beni görür görmez oturduğu yerden kalkıp gülümsedi. "Hoş geldin kızım, gel içeri."

Davetine olumlu yanıt verirken sönmekte olan sobanın başına gidip üzerindeki ıhlamur dolu çaydanlığa baktım. "Anlaşılan Ayşe teyzem hasta olmanı istemiyor."

"Bakma sen ona," dedi gülererek. "Evden çıkarken kaç kat giydirip yolluyor bir bilsen."

"Ayşe teyzemin vardır bir bildiği hem düşünüyor işte seni fena mı?" dedim gülümsememi bir an olsun yüzümden düşürmeden.

Beyazlaşmış sakallarının hareketi kıvrılan dudaklarına eşlik ederken, "Bakma sen benim şikâyetçi halime, o olmasa ben çoktan," deyip başını salladı. "Ohoo, öteki tarafa göç etmiştim."

"Allah korusun Hüseyin amca, deme öyle."

Dudaklarını ıslatıp çekerken, "Boş ver sen bu ihtiyarı. Gel bir bardak sana da doldurayım ıhlamur, için ısınır," diye konuştu.

"Eksik olma Hüseyin amca ama benim birkaç almam gereken şey var onları alayım dönüşte mutlaka uğrayacağım," diye sakin bir sesle yanıtladım.

"Peki kızım," dedi sıcakkanlı bir şekilde. Birkaç dakikanın ardından dükkândan çıkıp en yakın markete girdim. Reyonlarda gezinirken eksik olanları hatırlıyor ve çok olmamakla birlikte azar azar alıyordum. Makarna, hazır çorba, salça, kahve, biraz yeşillik ve meyvenin yanı sıra Kumru ve Çakır'ın mamalarını da almıştım. Biraz pahalıydı ama onlar için kendimden fedakârlık yapmayı uzun zaman önce öğrenmiştim.

Marketteki işim bittikten sonra Hüseyin amcadan ekmek alarak eve çıktım. Saat henüz öğle civarıydı ve tüm gün evde olacağım için çok rahat bir şekilde kitabımı okuyabilirdim. Aldıklarımı yerleştirdikten sonra elimde birkaç abur cuburla odama kapanıp kitabımı okumaya başladım.

Yaklaşık iki yüz sayfa okudum. İnsan yalnızca zihnine ayak uydurduğu zaman bu kadar kaptırıyordu kendini, bu kadar akıp gidiyordu zaman. Gün iyiden iyiye dönmüştü ve hava kararmıştı. Oturduğum yerden kalkarken yüzümü ekşittim, sanırım her yerim tutulmuştu. Kitabı kapattım ve çalışma masamın üzerine bırakarak odadan çıktım.

Akşam ezanı okunduktan sonra mutfığa girip kollarımı sıvadım. Uzun zamandır doğru dürüst bir şey yapmıyordum bile. Ufak bir tencere çıkarıp ocağın altına yaktım. Güzel bir şehriye çorbası iyi giderdi. Biraz yağ ve salça ile tencereyi karıştırıp üzerine su ekledim ve kaynamaya bıraktım. O esnada kendime küçük bir tabak salata yapmaya başladım. Tenceredeki su kaynadıktan sonra şehriyeleri döküp karıştırdım. Yaklaşık yirmi dakika sonra ocağın altını kapatıp çorbayı dinlerdim. O sırada salatamı soslayıp masamın üzerine koydum. Çok geçmeden sofraya oturmuş karnımı doyurmaya başlamıştım bile. İnsan yalnız başına olunca bazı şeylerin tadını tam alamıyordu, bir şikâyetim yoktu elbette ama yine bir ses isteniyordu.

Usul usul karnımı doyurduktan sonra tencerede hâlâ bir miktar çorbanın olduğunu gördüm ve gözlerimden yüzüme düşen o sırtışa engel olamadan etrafı hızlıca toparlayıp elimde ufak kâse bir çorba ile evden çıkıp üst kata çıktım.

Acaba çok mu ileri gidiyordum? Hayır, gitmiyordum. O hastaydı ve ben ne yiyip ne içtiğini merak ediyor kendime hazırladığım çorbadan ona da ikram ediyordum. *Yanlış anlamamı istemem Akif Selim, sadece senin iyiliğin için.*

Derin bir nefes alıp kapısını çaldıktan sonra geri çekildim. Az sonra kapı aralandı ve o karşımdaydı. Üzerinde ince örgülü bir hırka, içinde düz siyah bir tişört vardı. Gözlerime bakıp kaşları çatılırken konuşmaya başladım. "Ben çorba yapmıştım da sana da ikram etmek istedim. Yani açsındır umarım."

"On oldu," dedi sakince. Gözlerimi kıstığımda gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Hakikaten fazla dikkatli bir adamdı.

"Ben de kendime kahve yapmıştım ama bir bardaklık daha sıcak su var," deyip bakışlarını kaçırdı. "Yani içmek istersen?"

"On bir," dedim gülerek, kaçırdığı bakışlarını yakalarken gülüşüme nazaran karşılık verdi ve kapıyı açarak beni içeri daver etti. *Duraksadım, hadi Mislina sevdiğim adam sana kapı araladı neyi bekliyorsun ki daha?* Akif Selim içeri geçerken tekrar derin bir nefes aldım ve ayakkabılarımı çıkarıp kenara koyduktan sonra içeri girdim.

Evinin mimarisi benimki gibiydi. Mutfığa girdiğinde onu takip edip elimdeki çorba kâsesini tezgâhın üzerine bıraktım. Bu sırada çok hızlı bir şekilde mutfığı gözlemledim. Son derece sade ve az eşya vardı. üstelik çok da düzenli bir yerdi.

“Şeker atıyor musun?” diye sordu sakince.

“Biraz,” dediğimde duraksadı. “Bir küp şeker yeterli,” diyerek cümlemi topladım. Akif Selim kahvemi hazırladıktan sonra kenara çekildi ve elinde kupayı bana uzattı.

“Teşekkür ederim,” diye aldım uzattığı kupayı.

“Rica ederim,” diyerek baktı yüzüme.

Az sonra salonuna geçtik. Buranın daha boğuk ve sıkıcı bir yer olduğunu fark ettim. İki tane koltuk vardı ve bunun biri tekliydi, karşıda bir pencere dibinde rahat bir sandalye ve başında duran büyük bir abajurdu ama benim dikkatimi çeken asıl şey, duvarın tamamını kapsayan koca kitaplıktı. Hayranlıkla kitaplığına bakıp, “Bu kitapların hepsini okudun mu?” diye sordum.

“Okumadıklarım çok azdır,” diye yanıtladı. Okulda ve onu gördüğüm her yerde kulağındaki kulaklıkla vakit geçirirken evdeki vaktini kitap okumaya ayırıyordu büyük ihtimalle.

“İnsan burada hiç sıkılmaz,” dedim hevesle konuşarak.

Akif Selim tekli koltuğa otururken ayakta kalmaktan kaçarak ikili koltuğun ona uzak düşen kısmına oturdum. Çekingendim, onun asla bir kötü niyeti yoktu ama olsun ben kendimi onun gözünden farklı lanse ettirmek istemezdim hiç. Kahvesinden bir yudum alırken ona eşlik ettim.

“Vizelere çalışıyorsun değil mi?” diye sordum kısık sesimle. Bir şekilde konuşmak istiyor ama hep en kötü yönünü seçiyorum.

“Çalışıyorum,” diye cevapladı beklemeden.

“Şayırdım,” dedim kaşlarımı yukarı kaldırarak, belirsiz bir ifadeyle bakarken kendimi kötü hissedip savunmaya geçtim. “Yok hayır, yani seni ders çalışırken hayal edemedim de bir an.”

“On iki oldu,” dediğinde iç geçirip gülümsedim. “Ne zamana kadar saymaya devam edeceğiz?”

“Dikkatimizden kaçana kadar,” deyip kahvesinden bir yudum aldı. Gözlerini gözlerimden ayırmazken yanaklarımın pembeleştiğini hissettim.

Kahvesini dudaklarından çekip, “Ayrıca ön yargılı olmak iyi bir şey değil,” diye konuştu.

"Hayır ön yargı değil bu sadece uzaktan öyle birine benzemiyorsun," dedim.

"Evet," dedi başını aşağı yukarı doğru sallayarak. "Bu ön yargı."

Kötü bir şey mi söylemişim? Hayır. Onun karşısında konuşurken neden her şeyi mahvediyordum, neden doğru dürüst iki kelam edemiyordum sanki? Sıkıntıyla nefes alıp verirken telefonum çalmaya başladı. Hızla elimdeki kahve kupasını bırakıp telefonuma baktım. Arayan annemdi, telaşa kapılmadan ayaklandım. "Müsaade edersen, telefonla konuşabilir miyim?" diye sordum.

"Tabii," dedi sakince. Daha sonra salondan çıktım ve mutfığa gittim. Beş kez çalmıştı onu daha fazla meraklandırmadan açıp kulağıma götürdüm. "Hele şükür Mislina, neredesin annem sen?"

"Sessizdeydi duymamışım anne," diye yanıtlarken gözlerimi kapattım.

"Neden sessize alıyorsun telefonunu? Ararsak nasıl ulaşacağız sana?" diye hafif sert bir dille sorularını sıraladı. "Anne sınav haftası da o yüzden, konsantremin bozulmasını istemiyorum," diye bir şeyler uydurdum anında.

"Ne zaman bitiyor sınavların çok mu var daha gelmene?" diye sorduğunda, "Pazartesi başlıyor anne iki haftaya gelirim," diye yanıtladım ardından o sormadan ben sordum. "Babam nasıl, iyi mi?"

"İyi iyi," dedi gülerek. "Şehriye çorbası yaptım sever biliyorsun, onu içti şimdi de uzanıyor odada."

"Sahiden mi?" diye sordum heyecanla. "Ben de bugün o çorbadan yaptım," der demez dudaklarımı ısırıp düzelttim. "Yani yurttan o çorbadan çıktı da hoş bir tesadüf oldu."

"Mislina, anneciğim yorma kendini bu kadar. Konuşurken bile hissediyorum yorgunluğunu. Başaracağını biliyorum güzel kızım benim dua ediyorum bol bol."

"Annem benim," dedim telefonuma sarılarak. "Eksik olmayın sakın. Az kaldı, sınavlarım bitsin geleceğim."

Sanki karşımdaydı ve kollarımı boynuna dolamış başımı göğsüne koymuştum. "Neyse, ben kapatayım arkadaşlarım rahatsız olmasınlar."

"Tamam," deyip, "Arkadaşlarına selam söyle, Allah zihin açıklığı versin güzel yavrum," diyerek telefonu kapadı. İçimde gereğinden fazla bir huzur meydana gelirken bir yandan da ona yalan söylediğim için bu huzurun üzerinde hep bir gölge dolanıyordu ama mecburdum anne, lütfen ileride kızmayın bana, çünkü ben kötü bir şey yapmıyorum.

Mutfakta fazla durmadan içeri geçtim. "Annem," dedim zoraki bir tebessümle.

Yerime geçip otururken, "Duydum," dedi dümdüz bir sesle, devamını iştirken göz bebeklerinizi birbirini selamladı. "Peki, annene neden yalan söylüyorsun?"

Gözlerinden gözlerime kurduğu köprünün üzerinde bekliyordum yalnız değildim o da benimleydi. Bir cevap bekliyordu benden. Kalbim sıkışmaya başlarken donuk ve mesafeli çehresi bir an olsun ayrılmadı gözlerimin önünden.

"Ben," diyebilirdim daha fazla kayıtsız kalamayarak. Ne diyecektim ki? Ne diyebilirdim sanki? Her şey senin için, her şeyi sırf senin için yaptım diyebilir miydim gerçekten? Hayır, hayır yapamazdım. Sıkıntıyla ellerimi ovuşturmaya başlarken derin bir nefes aldım ve aniden duraksadım. Bir dakika...

"Sen beni mi dinliyordun?" diye sordum bir anda tüm okları üzerimden devirip ona yöneltirken.

Aksine muazzam bir soğuklukla dudaklarını oynattı. "Hayır dinlemiyordum aslında bunu kasıtlı yapmadım sesin içeri kadar geldi." Ona bakarken daha anlayışlı bir sesle, "Annene," dedi sakince. "Neden yalan söylüyorsun?"

"Çünkü üzölmelerini istemiyorum," dedim düz bir sesle. Parmaklarımla oynamayı derhal durdurmam gerekiyordu çünkü bu tavır beni iyiden iyiye telaşa sürüklüyordu. "Geçen yıl yurttaki kalıyordum ama bir takım sebeplerden oturu buraya gelmek zorunda kaldım."

Kollarını yukarı doğru havalandırırken, "Zorunda kaldın?" diye imaj etti. Nefesim boğazımı tırmalarken farkında olmadan elimdeki telefonu vaktiğini terk ettim. Duygularımı veyahut davranışlarımı çok iyi gizleyen biri sayılmazdım, en azından Akit Selim'in katısına oturup iki kelam bir şeyler paylaşmak cümlelerimi tartıp biçmeden söylememeye sebep oluyordu. Şimdi ona gerçekleri söylemek ise tamamen delice bir tavır olundu.

Başımı usulca salladım. "Ever." *Hadi Mislina, gizle onu kendinden, hadi.* "Yurtta bir kavgaya karıştım ve yapamadım bir daha, olmadı. Sanırım böylesi en uygunu benim için."

Ne? Ben ve kavga etmek öyle mi? Demiştım ama düşünmeden konuşmak bana göre değildi ama karşımdaki Akif Selim olunca düşünmek bile konuşmanın önüne geçemiyordu.

Elindeki kahve kupasını tutmaya devam ederken suskun suskun süzdü gözlerimi. Tavrımı mı sorguluyordu yoksa bana inanmak daha mı kolayına giderdi bilmiyordum. Yapamam Akif Selim, henüz seni sana anlatmaya hazır değilim yapamam.

"Sen?" dedi buz gibi bir sesle ama tuhaf olan şuydu ki bu ses içimi ısıtmak yerine ısıtmıştı. "Senin gibi naif bir insan nasıl kavga edebilir?"

Sıkı sıkıya kavradığım telefonum yine farkında olmadan serbestlik kazanırken, "Niye ki kötü bir izlenim mi bıraktım?" diye açık bir şekilde sordum.

Dudaklarını usulca büktü ve derin bir nefes alarak kahve kupasını sehpanın üzerine bıraktı. "Hayır," dedi ılık bir sesle. Daha sonra doğruldu ve bakışlarını kaçırdı. Ne? Dudakları yeniden kıvrılıyordu, bunu fark ettiğimde dudaklarım yine yanağıma doğru çekildi. "Kavga etmek seni kötü biri yapmaz. Ben şaşırdım sadece..."

"Ön yargı," dedim düz bir sesle ama bu tavrım asla ona dönük bir karşılık değildi sadece kendimi ifade etmeye çalışıyordum. "Bu ön yargı değil mi?"

"Değil," dedi dudaklarındaki tebessüm kırıntılarını silerken. "Sadece şaşırdım hepsi bu."

"Bazen elimizde olmayan şeyler oluyor, bunu istemeden yapıyoruz... Yani biriyle kavga etmeyi, biriyle ters düşmeyi önceden seçemiyoruz."

Birini sevmeyi, biri için yaşamayı bilemiyoruz fakat kalbim öyle güzel bir ayrıntı ki onlarca kişinin içinden yalnızca biri için atıyordu. Her anışında o birine yeniden vurulurken o kişi tarafından vurulduğunu bilse de asla uslanmak nedir bilmiyordu.

"On üç," dedi birdenbire. Sözlerim karşısında beklemediğim bir tepki alırken gülümsedim.

Sessizlik kulaklarımızı sağır ederken Akif Selim'in bana bakan gözleri kızarmaya başladı. Kaşları usul usul çatıklaştıkça yutkunamadığımı

fark ettim. "İyi misin?" diye sordum endişeli bir halde. Oturduğu yerden kalkmaya çalışırken ona yardım etmek için ayaklandım lakin buna müsaade etmeden, direkt kitaplığının oraya gitti ve alttaki çekmeceyi açarak ilacını çıkardı. Muhtemelen onu ağzının içine doğru sıkacaktı. Ben görmeyeyim diye arkasını temelli bana döndü ve birkaç kez o spreyi sıktı. Gözlerim acıyla kapanırken yaşadığı durumu düşündüm. Sırf ben görmeyeyim diye girdiği vaziyetleri... *Lütfen kendine davranma böyle, ben de senin bir yarın sayılırım canımın içi lütfen saklama kendini böyle.*

Bir süre öylece durduk olduğumuz yerde. Akif Selim kendini toparlamaya çalışırken hiçbir şey yapamamak öyle zoruma gidiyordu ki... Ellerim yavaşça kalkıp sırtına doğru dokunacağı sırada arkasını döndü ve ellerim buldu yine ellerimi. "Daha iyi misin?" diye sordum ürkekçe.

Gözlerini kapatıp açarken başını aşağı yukarı salladı. "Ben gideyim artık sen de biraz dinlen. Kusura bakma," diye konuştum.

Yüzünün yarısını yüzümün önüne serdi. "Sen bakma asıl."

"Olsun," dedim gülümseyerek. Daha sonra aceleci davranarak, "Neyse iyi akşamlar dilerim," dedim ve koridora yöneldim. Dinlenmesi gerekiyordu onu yalnız bırakmalıyım. Arkamdan geldiğini fark ettiğimde, "Zahmet etme lütfen dinlenmelisin," diye mırıldandım. Beni âdeta duymazlıktan geldi ve kapıyı açtı. Gitmek istemesem de buna mecburdum, hem ne olduğunu yahut ne olacağını sanıyordum sanki? Karşılıklı bir bardak kahve içtik diye bu muhabbetin devamının geleceğini mi?

Olsaydı ne güzel olurdu.

Ayakkabılarımı emanet bir biçimde ayaklarıma geçirdim ve derhal arkamı döndüm. Cildi gerçekten yorgun gözüküyordu. "Dinlen lütfen, olur mu?" diye fısıldadım.

Bunu duymuştu. Gülümsedi. "Olur."

Gülümsedim gülümsediğini görünce. Göğüs kafesimin içinde bir can atıyordu onun için de bir o bilmiyordu orada olduğunu. "İyi geceler o zaman."

"Sana da," dedi tavrını bozmadan. Gülümsüyordu hâlâ. Bana böyle bakınca gidesim gelmiyordu. Ama gitmeliydim ve gittim. Son bir kez gülümseyerek ayrıldım kapısının önünden.

Eve indiğimde koridorun ışığını söndürmeden salona girdim. Çakır uzanmış, masum masum kuyruğunu sallayarak bana bakıyor, Kumru ise

öylece gagasıyla bir şeyler yapmaya çalışıyordu. Evimdeki ve gönlümdeki huzura teslim olmuştum çoktan. Salondan çıktım ve koridorun ışığını kapatarak odama kapandım. Pazartesi günü vizelerim başlıyordu ve ben doğru dürüst çalışmamıştım bile. Uykum yoktu ama çalışılacak onlarca dersim vardı.

Üzerime rahat bir şeyler geçirdim ve saçlarımı tekrar topladım. Kitaplarımı çalışma masamın üzerine bırakırken telefonumu da sessize alıp direkt sandalyeye oturdum. Kalemlemlerimi elime almadan kitabımın belli bir sayfasını alıp notlarımı yeniden gözden geçirmeye başladım.

Geceyi iyiden iyiye yarılıyordum. Gözlerim yorgunluktan bitap düşerken nihayetinde buna daha fazla direnemedi gözlerimi ovuşturdum ve kafamı kaldırıp öylece bekledim. Yetişmesi gerekiyordu bunların, bitmesi gereken birçok not ve yapılacak birçok ezberim vardı.

Kaygı karmaşası içinde yuvarlanırken telefonum gözlerimin ağına düştü ve onu elime alarak interneti açtım. *WhatsApp* profilime girdiğim an direkt Akif Selim'e göz attım. Ona mesaj atmak istiyordum çünkü onu merak ediyordum. Ne yazacaktım? Ne yazsam bana cevap verebilirdi? Bunu denemeden bilemezdim ki.

Mislina: *Merhaba. Daha iyi misin diye sormak istedim.*

Gönderdim bile.

Parmaklarımla ritim tutmaya başlarken çok kısa bir süre sonra mesajım mavi tik oldu. Heyecana kapılarak mesajını okudum.

Akif Selim: *Biraz daha iyiyim. Sen hâlâ uyumadın mı?*

Yazdığı mesajı seslice okudum ve sakın kalmaya çalışarak yanıt yazdım.

Mislina: *Ders çalıştım biraz, geceye kaldım yani bugün.*

Akif Selim: *Geceye kalmak...*

Akif Selim: *Sanki günün diğer vakitlerini önemsiz kılıyor da bir tek burada nefes alıyormuşum gibi.*

Mislina: *Niye öyle söyledin ki?*

Akif Selim: *Bir sebebi yok. Öylesine.*

Mislina: *Anladım.*

Akif Selim: *Ayrıca derslerin iyi değil mi senin? Bu kadar zora sokmanın bir manası yok, yapabilirsin.*

Dudaklarım iyiden iyiye bu askıda kalma işini benimsemişti. Derslerimin iyi olup olmadığını da nereden biliyordu böyle? Dikkat mi etmişti gerçekten veyahut öylece konuşmak mıydı niyeti?

Mislina: *Teşekkür ederim.*

Akif Selim: *Teşekkür etmeni gerektirecek bir şey söylemedim.*

Mislina: *Olsun yine de söylemek istedim.*

Akif Selim: *Peki.*

Mislina: *Peki sen? Yanlış anlamamı istemem ama derslere katılmıyorsun pek, rahat çalışabiliyor musun?*

Akif Selim: *Evet.*

Kısacık bir cevap sonrası omuzlarım düşmüştü. Konuşacak konu kalmamış üstelik saat de epey geç olmuştu.

Akif Selim: *İyi geceler o halde tekrardan.*

Mislina: *İyi geceler.*

Ardından çıktı profilinden ama ben kalakaldım öylece. Kaldım çünkü o giderken farkında olmasa bile burayı bana bırakmıştı. Sırf defalarca ve defalarca okuyayım da huzurun eşiğine kedi gibi kıvrılıp uzanayım diye.

Mesajlarımı yeniden okudum, birçok kez. İnsanlarda dikkat ettiğim en önemli ayrıntılardan biri güzel cümle kurabilmeleri ya da cümleyi güzel yazabilmeleriydi. Akif Selim düzenli ve kuru cümleler kuruyor olmasına rağmen sanki bana karşı çok başka şeyler yazıyor gibi hissediyordum. Belki de onunla mesajlaşabilmenin bile kocaman bir adım olduğunu idrak ettiğim içindi.

Biraz daha oyalandım gecenin koynunda, bir süre daha bu sonsuz laciverti kendime mavi yaptım ve öylece bıraktım masayı, girdim yatağımın en güzel köşesine. Yarın pazardı zaten, yapılacaklar listesi: Çakır ve Kumru yla ilgilen, sardunyanın ile konuş, ders çalış, daha çok ders çalış. Yemek ye ve uyu... Harika bir plan.

Ah! Akif Selim'i listeye koyamazdım ki o hep benim kalbimde ve aklımdaydı.

Sonra kapattım gözlerimi ve güzel bir hafta sonunun sabahına uyan-
dım. Sessiz ve ılımlı bir halde aralanırken gözlerim, pencereme çarpan
kuşların sesi yüzümdeki tebessümlere selamlarını iletmişti. Ellerimi göz-
lerime götürdüm ve mayhoş bir şekilde ovuşturdum daha sonra direkt
çalışma masamın üzerindeki telefonuma uzanıp saate baktım.

Daha fazla oyalanmadan yataktan çıktım ve panduflarımı ayakları-
ma, sandalyemin üzerinden duran hırkamı da üzerime geçirdikten sonra
lavaboya gittim. Cildime nefes aldırırken odama tekrar geldim ve saçları-
mı tepeden bağlayıp yüzüme kremlerimi sürdüm. Sabah rutinlerimi hal-
ledip kahvaltımı yaptım. Kumru ve Çakır ile vakit geçirdim biraz son-
ra sardunyalarımıla konuştum sakın sakın. *Ruh hali hastalıklı bir insan
değildim sadece insanların hastalıklı ruhlarından bunalmış bir insandım.*

Evimde televizyon olmadığı için ses de olmuyordu hem olsa bile
kullanacağımı sanmıyordum. Yeterince kalabalık bir ailem vardı zaten.
Biraz ortalıkta vakit geçirdim ve kendimi odama kapattım. Kapattım ve
yeme, içme ve diğer ihtiyaçlarım dışında çıkmama kararı aldım. Kitabı-
mı bitirecek ve kaldığım yerden sınavlarıma çalışmaya devam edecektim.

Öyle de yaptım. Tüm gün, koskoca gün odadan birkaç kez çıkmış-
tım. Gözlerimin ağrıdığını, bedenimin bu sandalyenin üzerinde oturma-
dan bitap düştüğünü hissediyordum. Elimdeki kalemi usulca kitabımın
arasına bırakırken üzerimden bir kuş geçmiş gibi hissettirmişti. Kitabım
henüz bitmemişti ve akşam yemeği sonrası onu tamamlamayı düşünü-
yordum. Mutfığa girip direkt sandviç hazırlamaya başladım. O sırada
telefonum çalmaya başladı. Elimdekileri bırakıp salona yürüdüm ve seh-
panın üzerine koyduğum telefona baktım. Numara apaçık meydandaydı
ama bende kayıtlı değildi. Telefon ısrarla çalmaya devam ederken fazlası-
na müsaade etmeden açtım ve kulağıma götürdüm.

“Efendim?” dedim direkt.

İlk saniyeler de bir ses işitemesem de daha sonrasında boğuk ve
ağlamaklı bir tını duydum. “Mislina, Ezgi ben.”

Kaşlarımı çattım ve konuştum: “Efendim Ezgi? Sesin kötü geliyor,
iyi misin?”

“Onun için aradım, bilmiyorum doğru mu yapıyorum ama bu gece
sende kalabilir miyim?” diye sordu. Sorduğu soruyla afalladığımda bu
ister istemez beni mesafeli davranmaya itmişti. “Mislina?” dedi varlığını
kontrol eder gibi. “Yurtta kalmıyordun değil mi?”

Ona bunlardan bahsetmemiş miydim?

"Rahatsızlık vermek istemem cidden sadece şu an için gidecek bir yerim yok ve aklıma ilk sen geldin," dediğinde güldü lakin bu gülümseme yanında birkaç hıçkırığı da getirmişti. İyiden iyiye endişelenirken devam etti: "Kusura bakma sakın, ben boş bulundum. İyi geceler."

"Ezgi," dedim anında sözünü keserken. "Herhangi bir sorun olmaz, gelebilirsin."

Eğer telefonu kapatsaydı için içimi yiyebilirdi. Sanki onu o hale ben getirmişim gibi.

"Gerçekten mi?" diye sordu sanki ölen umutlarını yeniden diriltmişim gibi.

Gülümsedim. "Gerçekten."

"Teşekkür ederim," diye konuştu hemen. "Çok teşekkür ederim."

"Önemi yok," diye geçiştirdim. "Neredesin, konum atayım sana?"

"Olur," dedi ve birkaç kelamın ardından kapattı. Telefonu kulağımdan çekerken saf saf ekrana baktım. İyi mi yoksa kötü mü yapıyordum bilmiyordum ama o kızı öylece bırakamazdım. Üstelik sadece birkaç haftadır tanıyor olmamıza rağmen beni araması da yalnızlığının resmini ortaya döküyordu.

Fazla beklemeden etrafı düzenledim. Daha sonra Ezgi gelene kadar yiyecek bir şeyler hazırladım. Akşam neredeyse olmak üzereydi ve aç olma ihtimali çok yüksekti. Telefonumu birkaç kez daha kontrol ettikten sonra kapı çaldı. Yerimden kalkıp doğruca kapıya gittim ve gözetleme penceresinden dışarıya baktım: Gelen Ezgiydi.

Onu daha fazla bekletmemek adına kapıyı açtım. Bana gülümseyen ama gözlerinin altında getirdiği karamsarlıkla baktı. "Merhaba."

"Hoş geldin," diyebildim sadece ve kapıyı biraz daha aralayıp girmesi için müsaade ettim. "Geçsene."

Ufak bir tereddüdün ardından başını eğdi ve ayakkabılarını çıkarıp içeri girdi. Kapıyı kapattım ve ona döndüm. Elindeki poşeti bana uzatırken, "Bunları aldım yani zahmet olmak istemem," derken hayretle uzattığı poşeti tuttum.

İçinde bir miktar hamur işi ve içecek vardı. “Ne gerek vardı?”

“Olsun,” dedi mahcup olan oymuş gibi. Saçları dağınıktı en az ruhu kadar. Ne olduğunu sormalı mıydım? Elbette sormalıydım çünkü bu halde olma sebebini bilmem gerekliydi. “Sen iyi misin?” dedim çekingen bir şekilde.

Çenesini omzunun üzerine koydu ve bana uzun uzun baktı. Gözleri epey kızarıktı. “Daha iyiyim,” dedi sanki yeterli bir cevap vermiş gibi. “Zor bir gün geçirdim sadece,” deyip üzerindeki montu çıkarmaya başlayarak. “Her gün olduğu gibi.” Bunu fısıldamış olmasına karşın onu duyabilmişim. Ne diyeceğimi bilemeden onu izlerken montunu çıkardı ve askıya astı. “Evin çok güzelmiş. Ben aslında seni yurttan kalıyor sanıyordum ama şansımı denemek istedim. Allah’tan şans ilk kez güldü.”

Gülümsedim. “Senin adına sevindim yani ben de sevindim.”

Tuhaf bir halde gözlerime bakıp, “Biliyorum oradan bakınca ne alaka ben diyorsun, hatta bu kız hiç bana göre değil de diyorsundur ama düzenini bozmayacağım Mislina. Sadece bir gece,” dedi.

“Yok,” dedim hızla. “Böyle düşünmen beni üzer. Lütfen rahat ol, hoş geldin tekrar.”

Sıcak bir tebessümle onu yeniden selamlarken güldü. “Ne garip değil mi? Hayatımızda olan insanların hayatımızın dışındakilerden daha değersiz olması.”

Bu söz üzerine anlamalıydım ki onu değer verdiği biri üzümüştü. Zaten insanlar değer verdiklerinin açtığı yaralardan kanarlardı.

Ezgi’nin sözlerine karşılık verememiş susmayı tercih etmişim. Bunu fark edince fazla yormadı ve elini omzuna koyup dost edasıyla birkaç kez usulca vurdu. “Tekrar teşekkür ederim.”

“Önemi yok,” deyip güldüm. “O zaman sofrayı kuruyorum.”

Elini omzumdan çekerken, “Olur,” diye konuştu. O esnada Çakır koşarak Ezgi’nin bacaklarının arasında gezinmeye başladı. Ezgi nereden geldiğini şaşırıırken, “Ne oluyor be?” diye yükseldi.

Güldüm. “Çakır fazla misafirperverdir de.”

“Köpeğin olduğunu bilmiyordum,” dedi ve keyifle eğilerek Çakır’ın tüylerini okşamaya başladı. “Demek ismi Çakır.”

“Öyle,” dedim yanıt vererek. Daha sonra, “Neyse ben mutfağa gideyim,” dedim ve onları yalnız bıraktım.

Birkaç dakika sonra içeriden ses geldi. “Kuşun da mı var?” Gülümседim. “Çiçeklerin de?” Gülümsedim. “E botanik bahçesi burası.”

Ezgi’nin tatlı serzenişlerine gülümserken poğaçaları tabaklara koydum ve birkaç kahvaltılık çıkardım. Ardından demlenmiş çayları da doldurup ona seslendim. Çok vakit geçmeden geldi ve oturdu. “Ellerine sağlık zahmet veriyorum sana da.”

“Afiyet olsun,” deyip yerime oturdum. “Zahmet olmadın, ben de zaten bir şeyler hazırlıyordum kendime. İyi denk geldi.”

Buruk bir halde gülümseyip çayını karıştırmaya başladı. Hiç konuşmadan yemeğimizi yedik. On beş dakika kadar sonra ayaklandı. “Bir sakıncası yoksa balkonda sigara içebilir miyim?” diye sordu.

Duraksadım. Böyle şeyleri garip bulmuyordum ama bu evde olması muhakkak tuhafıma gitmişti. “Elbette,” dedim ve ayaklanarak balkonun kapısını açtım. Zifiri gibi soğuk yüzüme çarparken yüzümü ekşittim. “Yalnız epey soğuk, istersen hırka vereyim sana.”

“Gerek yok,” dedi düz bir sesle ve hiç tereddütsüz balkona çıkıp kapıyı kapattı. Daha sonra sigara paketinden bir dal alıp dudakları arasına koyarak çakmak yardımıyla onu yaktı. Zehri anında içeri çekerken buz kesmiş havanın cildini ne denli üşüttüğünü fark edebilmişim. O garip bir kızdı ve ben onu doğru dürüst tanıımıyordum bile. Benden sadece yardım istemişti ve ben bana uzatılan bu elleri asla geri çeviremezdim.

Ezgi balkonda sigarasını içerken ben de mutfağı toparladım. Yarınki sınavlarım henüz askıdaydı ve ben ders notlarımın tamamını çıkarmış sayamazdım bile. Islak bezle mutfak tezgâhını sildikten sonra Ezgi içeri girdi. Haliyle sigara kokusu da onunla beraber gelmişti.

“Yarın sınavlarım var ve çalışmam gerekiyor odamda ders çalışacağım, ayıp olmaz değil mi?” diye sordum.

Kaşlarını çattı. “Saçmalama. Ben de uyurum zaten yarın işe gideceğim erkenden.”

“O zaman ben sana yastık, yorgan bir şeyler getireyim,” dedim sakince. Evimde fazla eşya yoktu ama her zaman ikinci bir kişi için bu tarz eşyalarım hazırды.

Ezgi sessiz kalırken mutfaktan çıktım ve odamdaki gardırobun üzerinden ince bir yorgan ve yastıkla salona yürüdüm. “Çakır seni rahatsız ederse benimle kalabilir o,” dedim gözlerine bakarak.

Kızıl saçlarını tepeden toplarken omzunu silkti. “Problem olmaz sen rahat rahat çalış.”

“Peki,” dedim ve yatağını açmaya başladım ama beni hemen uyardı. “Ben yaparım o kadarını, çok sağ ol her şey için.”

“Olsun,” dedim inat eder gibi onu duymazlıktan gelerek. “Misafirsin sen.”

“Ya ya,” dedi dalga geçerek. Pek takılmadım bu tavrına ve az sonra yatağını yapıp geriye çekildim. “Oldu bile. İyi geceler,” dedim derin bir nefes alarak.

Başını sallayarak gözlerini kapatıp açtı. “Sana da.”

Odadan çıkarken, “Işığı kapatayım mı?” diye sordum. “Fark etmez,” dediğinde kapattım ve ilerideki sehpanın üzerinde duran gece lambasını açıp direkt odama kapandım. Telefonuma baktığımda henüz sekiz civarında bir vakitte olduğumuzu görmek beni bir hayli rahatlatmıştı. Bu gece uyku yoktu, uyursam eğer konularım asla yetişmezdi. Sabaha kadar ders çalışmak kulağa ve bedenime iyi gelmese de buna katlanmak zorundaydım. Üstelik sadece bir gün değil, bir hafta böyle sürüp gidecekti bu durum.

Kitabımın kalan kısmını en sona bıraktım ve önce eksik notlarımı tamamlamam gerektiğini düşündüm ve oturdum çalışma masamın başına. Odamın ışığı kapalıydı ve başımın ucunda bana yetecek kadar bir abajur ışığı vardı üstelik ayın ve yıldızların ışıltısı pencereden içeriye çok rahat girebiliyordu.

Yaklaşık yarım saat kadar çalıştım. Sıkılmadan hem kendim seslice tekrar ediyor hem de bu sayede yazıyla daha kolay ezber yapmış oluyordum. Diğer yandan da kendi kendime metin analizleri yaparak iyice hafızımı zorluyordum. Başımı kaldırdığım an kapı çaldı. Kaşlarımı çattım ve çok geçmeden kapı açıldı ve ben derhal odamdan çıktım.

Ezgi üzerini henüz değiştirmemiş kapıyı açmıştı. “Buyurun?” dedi karşısındaki kişiye. Meraklı bakışlarla koridorda yürümeye başladığımda bir ses işittim.

“Mislina nerede acaba?”

Duraksadım. Bu ses Akif Selim’in sesiydi. Adımı öyle güzel söylemişti ki bir an için adımın Mislina olup olmadığını sorgulamaya gerek duymuştum. Ezgi o an başını çevirdi ve bana baktı. Dudaklarımı hızla yaladım ve sakın kalmaya çalışarak karşısına çıktım. “Merhaba,” dedim. Hayır, sesim titremişti. Ezgi o sırada bizi yalnız bırakarak salona çekildi.

Akif Selim, “Rahatsız etmiyorum değil mi?” diye sordu.

“Yok,” dedim hızla kafamı sağa sola sallayarak. “Rahatsız etmiyorusun.”

Bir tepki vermezken elindeki tabağı bana uzattı. “Ben çorba tabağını getirdim. Teşekkür ederim tekrar.”

Düşünceli bir vaziyetle uzattığı tabağı kavrarken, “Rica ederim de ne gerek vardı ki? Yani kalabilirdi sende.”

“On dört,” dedi direkt gözlerimin içine bakarak. Gülümsedim. Hâlâ sayıyor olması ve kaldığımız yeri unutmamış olması öyle hoştu ki...

“Sanırım bu gidişle bunun sonu hiç gelmeyecek,” diye konuştum sessizce. Gözlerini kıstı ve alnına dökülen açık kahverengi saçları kumral teninin içinde parlayan mürekkep mavilerini hiç olmadığı kadar güzel göstermişti. “En azından bazı şeyler sonsuza kadar...” diye karşılık verirken bu beni duraksatmıştı.

Elim usulca bedenime doğru gelirken karşısında bu kadar zayıf durmak çok zordu. “Daha iyi misin?” diye sordum sonra. Gözlerimi gözlerinin önünden bir an olsun ayırmadan, “Evet,” demekle yetindi.

“Sevindim,” diye yanıt verirken yanlış bir kelime telaffuzu yapmış gibi düzelttim. “İyi olmana.”

Hiçbir şey söylemediğinde konuyu daha fazla uzatıp onu öylece sıkmak istemedim. Zaten o da buna müsaade etmeden geriye çekildi. “Neyse, iyi geceler.”

“İyi geceler,” diye fısıldadım kırılğan bir sesle. Akif Selim saniyeler sonra gözden kaybolduğunda bir süre onu eve girene kadar bekledim. Nihayetinde anahtar ve kapı sesini işittim ve yüreğime su serpip kapıyı kapattım. Derin bir nefes alıp arkamı döndüğüm vakit Ezgi’yi kollarını göğsünde birleştirmiş ve omzunu salonun kapısına yaslamış bir halde

gördüm. Bana tuhaf tuhaf bakarken kıvrılan dudakları ürkmemi sağlamıştı.

"Bu değil mi?" diye sordu kendinden emin bir şekilde.

Boşluğa düşmüş gibi, "Kim?" diye sordum.

"Âşık olduğun adam?" diye sormadan direkt ima etti hatta direkt söyledi.

Kanım vücudumdan çekilircesine reaksiyon gösterirken bakışlarımı kaçırdım. "Yok."

"Beni kandıramazsın."

Kaşlarımı çatarken konuşmaya devam etti: "İki dakikada anladım be..." Daha sonra beni taklit etti. "*Daha iyisin değil mi?*"

Bu tavrı beni cidden rahatsız etmişti. Hem de çok. Suratım düşerken duraksadı. "Amacım seni utandırmak ya da seninle dalga geçmek değil Misline, sadece yıllar önce sana çok benzeyen birini gördüm az önce. Sanırım onu özledim."

"Kimi?" diye sordum mâni olamadan.

Derin derin baktı gözlerimin içine ama bu bakışlarında içinde öldüremediği lakin kendini çoktan mezara gömmüş bir kız vardı. "Kendimi."

Sesi buz gibi kulağımda yankılanırken ona alık alık bakmakla yetindim. "Sen?" diye sordum havada kalan sesimle. Ona kendini hatırlattığımı söylemişti ve kendini özlediğini ima etmişti. Sevdiği veya kavuşmadığı biri olmalıydı.

Dudaklarını sıkı sıkıya birbirine bastırırken gözleri kızardı. Ağlamak için çaba sarf ediyor gibiydi. Çaresiz bir halde bekliyordum öylece. O da benden pek farklı sayılmazdı. "Boş ver," dedi omzunu silkerek. Sonra eliyle gözlerinin altını sıkı sıkıya silip burnunu çekti. "İyi geceler."

"Sana da," dedim kırık bir sesle. Hiçbir şey söylemeden öylece gece lambasını da kapatıp yatağına girdi. Ezgi'nin yaraları vardı, herkesin olduğu gibi. Ama hiçbir yara birbirine benzemezdi ve bizler hep başka yara bantlarına ihtiyaç duyardık, bizi iyileştirmekten ziyade daha çok kanatanlara...

Elimdeki tabağı mutfığa koydum ve odama yeniden kapandım ve ben o gece sabaha kadar ders çalıştım. Gözlerim kan kusana kadar kitap yaladım diyebilirdim sanırdım. Birkaç saatlik uykuyla uyandım ve zoraki

bir halde istemeye istemeye sıcacık yatağıma terk etmek zorunda kaldım. Hayır, şu an o yastığa ve yorgana o kadar ihtiyacım vardı ki...

Odanın içi hâlâ karanlık sayılırdı ve saate baktığıma sekize çeyrek kaldığını gördüm. Sınavım dokuzdaydı ve hızlı olmam gerekiyordu. Acele acele üzerimi giyindim ve cildimi renklendirerek çantamı alıp odadan çıktım. Koridorda ilerlerken mutfaktan sesler geldiğini işittim. Esneyerek oraya yürüdüğümde Ezgi bana bakıp gülümsedi. "Uyandın mı? Okula gitmeden önce bir şeyler hazırladım senin için."

"Ne zahmet ettin?" dedim mahcubiyetimle konuşarak.

"Olur mu? Benim için yaptıklarından sonra bunlar az bile," deyip çaydanlığı aldı. Onu durdurmak zorunda kaldım. "Yalnız benim çıkmam lazım Ezgi. Bir saat sonra sınavım var."

Bana bakıp, "Gözlerinin altı şişmiş kızım senin," diye azarladı. "Senden önemli mi bu sınavlar Allah aşkına?"

"Önemli vallahi," dedim anında.

Güldü. "İyi, bir parça al şu poğaçanın ucundan o zaman," deyip çaydanlığı geri yerine bıraktı. Hızlı davranarak poğaçadan bir parça aldım. "Çıkarken kapıyı kapatıver bir de çıkmadan Çakır ve Kumru'nun mamelelerini verir misin? Salondaki çekmecedeki duruyor."

"Veririm tabii," dedi onaylayarak. "Zaten ben de çıkarım birazdan."

Poğaçayı midemden aşağı gönderdikten sonra boğazımdaki atkırı düzelttim ve hızlı hızlı yutkundum. "Tamam pastanede görüşürüz o zaman."

Ezgi, "Görüşürüz," diye arkamdan seslenirken anahtarı aldım ve ayakkabılarımı giyinip çabuk adımlarla apartman merdivenlerini iniverdim. Dışarı çıktığım anda yüzüme ve çene diplerime doğru giren ayaz hava keskin bir acıyla tenime batmaya başladı. Montuma sığındım ve karşı kaldırıma doğru önüme bakmadan yürümeye başladım.

Az sonra durağa geldiğimde Akif Selim'in de arkamdan geldiğini gördüm. Belki de benden bir dakika kadar sonra evden ayrılmıştı. Sakin adımlarla durağa yürürken doya doya izledim uzaktan uzağa, zaten o esnada otobüs çoktan gelmişti.

Bilerek durak sırasının en sonuna geçtim, sırf en son ikimiz binelim de ayrı yerlere savrulmayalım diye. Öyle de yaptım. Yaklaşık altı kişiden sonra ben, hemen ardımdan da Akif Selim bindi. Otobüs hareket

etmeye devam ederken yavaş adımlarla arkaya ilerliyor onun olası bir durgunluğunda fazla uzağında kalmak istemiyordum.

En arkada üç tane boş yerin olduğunu gördüm ve oraya ilerlemeye başladım. Üçlü yer boştu ve kapıya yakın olan tarafa ben dip tarafa da Akif Selim oturmuştu. Aramızda bir boş yer vardı. Yüzüme bakmadan geçip oturduğunda kulaklığının olduğunu gördüm, her zamanki gibi.

Ona bakmadan yönümü diğer tarafa çevirdim ve çantamı kucağıma alarak öylece yolu izledim. Yaklaşık on dakika kadar bir yolum olmasına rağmen gözlerimin kapandığını hissettim ve buna memnuniyetle izin verdim.

Ne kadar sürenin geçtiğini bilmediğim bir anın ortasında birinin beni kolumdan nazikçe dürtmesiyle uyandım. Kaşlarım çatılırken gözlerimi araladım. Akif Selim başımda dikiliyordu ve güzel elleri, koluma hafifçe birkaç defa dokunmuştu. "İneceğiz birazdan," diye fısıldarken kalbimin atışı dalgınlığıma dev bir dalga gibi çarpmıştı.

Utanarak toparlanırken kendini geri çekip kapının diğer yanına geçti. Ben de ayaklandığımda otobüs çoktan durmuştu. Akif Selim inmem için bana öncelik tanıdığına gülümsedim. Çantamı koluma geçirirken, yavaş adımlar atıyor aynı yolu yan yana yürümek için âdeta fırsat kolluyordum. Öyle de oldu, siyah deri montunun altına giydiği siyah kotu ve botlarıyla yanımda yürümeye başladı. İçim bir hoş olmuştu. Yanımdaydı ve biz yan yana yürüyorduk. Ona belli etmeden diğer tarafa bakarak gülümsediğimde kendime mâni olamadan esnedim.

Ağzımı elimle kapatırken, "Geç mi uyudun?" diye sordu. Afalladım.

Dudaklarımı ıslatıp önüme dönerken, "Biraz," diye konuştum.

"Sınavları bu kadar stres yapıp kendini bu kadar zora sokmana gerek yok ki." *Beni düşündü, beni düşündü, beni düşündü...*

"Öyle ama yine de yeterince çalıştığımı kendime kanıtlamadan içim rahat etmiyor," dedim sakince.

Soğuk bir sesle, "Bu halin bana bile bir şeyleri kanıtladı," dediğinde alnımı kırıştırdım ve derin bir sessizliği ruhumda kabul buyurdum. "Yani," dedi düzelterek. "On dakikalık yolda bile uyuyakaldığına göre kendine de kanıtlamışsın çoktan."

Gülümsedim ve tek gözümü kısarak ona baktım. Çehresinde boş bir ifade gölgelenirken, "On beş oldu," diye itiraf ettim.

Anında gülümsedi ve hafifçe kafasını sağa sola salladı. "Demek ki dikkati iyi olan tek kişi ben değilmişim."

Sözleri hoşuma giderken okulun giriş kapısına gelmiştik bile. Kartlarımızı okuttuktan sonra hâlâ yan yana yürüyor olmamız aşırı hoşuma girmişti. Birlikte okulun kapısına doğru yürürken Sevde'nin sesiyle duraksadım ve yan tarafa döndüm. O sırada Akif Selim, "Görüşürüz," diyerek uzaklaşmayı tercih etti. Arkasından baktım ve fısıldadım: "Görüşürüz."

Sevde kolumu tutup, "Mislina?" diye şüpheli bakışlarla gözlerimin içine baktı. "Hayalet Bey ile birlikte mi geldin okula? Çocuk az önce konuştu mu yoksa ben yanlış mı gördüm?"

"İnsan değil mi o?" dedim gülümseyerek. "Neden konuşamam ki?"

Ellerini kolumdan çekip gözlerini devirdi. "Müthiş açıklama, sağ ol ya." Sevde konuşurken yeniden esnedim. Beni durdurdu ve elini gözlerimin altına koyup, "Aha, yine sabaha kadar kitap yedim ben duruşu bu," deyip surat astı. "Ama sorsan hanımefendi asla çalışmamıştır ve sınavdan doksanı çıkararak herkesi kandırır."

"Hayır," dedim düz bir sesle. "Vallahi affedersin ama eşek gibi çalıştım."

"Aferin," dedi gözlerini kısarak. "Hiç bana çekmemişsin. Böyle devam et, Sevde kötü örnek, Sevde pis arkadaş."

Kafamı alay eder gibi sağa sola sallayıp koluna girdim. "Sen en yakınımsın deme öyle," deyip birlikte okuldan içeri girdik. "Sınavın başlamasına çok az kaldı hadi gidip oturalım yerlerimize. Ama önce şu listeden nerede oturağımıza bir bakalım." Zemin katta bulunan sınıf listesinden yerlerimizi öğrendik ve yukarı çıktık. Akif Selim çoktan yerine oturmuştu bile. Kaşlarımı çattım ve ona bakmamaya çalışarak yerimi tespit ettim. O da ne? Hemen arkasında otuyordum. İçim bir tuhaf olurken Sevde yüzünü ekşiterek mırıldandı: "Ay şaka mı bu ya? Hamza'nın arkasında oturuyorum ve arkamda İpek var. Bir cahil ordusuyla beraberim, komutanları benim orası ayrı."

Sözlerine gülümserken, "Hiç mi çalışmadın?" diye sordum.

"Çalıştım," dedi düz bir sesle. "*Tutunamayanlar*'ın yazarı Peyami Safa mıydı?"

Gözlerim irileşirken, “Sevde bence hiç sınava girme ve şerefle zayıf al,” diye itiraf ettim.

Omuz silkti. “Sen bile böyle diyorsan, ölmüşüm anam ben ölmüş... Neyse ya artık yaparız bir şeyler.”

“İnşallah,” dedim ve o arka sıralara giderken montumu askıya asıp yerime oturdum. Akif Selim önümde oturuyordu ve benim dikkatim sınav başlamadan dağılmıştı bile. Kulağındaki kulaklığı henüz çıkartmamıştı ve dinlediği müziği az çok duyuyor gibiydim.

Az sonra Mehmet Hoca ve yanında bir öğretim görevlisi daha içeri girdi. Mehmet Hoca sınav başlangıç ve bitiş süresini tahtaya yazıp ardından bize döndü. “Öğrenci kimliklerinizi masanızın üzerine çıkarın ve telefonlarınızı kapatın. Ben toplayacağım onları.”

Sınıfta gergin bir homurtu yükselirken Mehmet Hoca, “İlk defa sınav girmiyorsunuz hanımlar, beyler ne bu haller?” diye sordu.

Taha, “Hocam sınavda tutunamayacağımı hissediyorum,” diye söylendiğinde birkaç kişinin gülümsemesine şahit oldum, aksine Mehmet Hoca, “Sınavda birkaç kişinin bu espriden sonra kusacağını hissediyorum,” diye yanıtladı.

Taha memnuniyetten uzak bir vaziyetle, “Aman hocam sizinle de hiç münakaşa edilmiyor,” dedi.

Mehmet Hoca sıralarımızın üzerine koyduğumuz telefonları elindeki hasır sepetin içine koyarken, “Ha şunu bileydin,” diye söylendi.

Daha sonra telefonlarımızın olduğu sepeti kürsüsüne bırakıp elindeki yoklama kâğıdını en ön sıradan başlattı. Kâğıt usul usul dolaşırken Mehmet Hoca boş durmayıp kimliklerimizi kontrol etmeye başladı. Bir süre sonra imza kâğıdını aldım ve adımın Akif Selim’in hemen altında olduğunu görmek içimi bir hoş etmişti. Fazlaca vakit kaybetmeden imza sıramı savdım ve arkama uzattım.

Mehmet Hoca sınavın başlamasına az bir vakit kala sınav kâğıtlarını dağıtmaya başladı ve o esnada Taha konuştu: “Geliyor gelmekte olan!”

Hafifçe tebessüm ettiğimde Mehmet Hoca’nın da dudaklarının kıvrıldığını gördüm. Bu adam gerçekten tam bir öğretmendi. Sıcakkanlı, disiplinli, kültürlü ve her zaman öğrencisiyle arasında kurduğu mesafeyi korumayı başarabilen biriydi. Okuldaki birçok kişi onu örnek alıyordu

kendine, benim de onlardan pek bir farkım yoktu. Hani olur ya, bir öğretmen bir çocuğun hayatında tahmin edemeyeceği kadar iz bırakır Mehmet Hoca da öyle bir adamdı.

Sınav öncesi tüm hazırlıklar bitmiş Mehmet Hoca saatine bakmıştı. “O halde...” dedi ve derin bir nefes alıp yüzünü koca sınıfa çevirdi. “Başarılar dilerim.”

Derin bir nefes aldım ve konsantremi toparlayarak kâğıdıma odaklandım. Toplam iki soru vardı. İlk soruyu görünce bir hayli sevindim çünkü çalıştığım yerden çıkmış olması beni tatmin etmişti. Uzun uzun elimi hiç kaldırmadan tüm kâğıdı doldurdum. Sonra ikinci soruya geçtim, bu soru Oğuz Atay’ın *Tutunamayanlar*’ıyla ilgiliydi. Kitabın tahlilini ve birçok şeyini istiyordu bizden. Sakince kalemi bıraktım ve parmaklarımla oynayıp onları biraz gevşettim. Gözlerimin ağrıdığını hissediyordum ve bu tamamen geç yatmamdan kaynaklıydı. Boğazımı temizledim ve giriş cümlemi oluşturarak soruyu detaylıca açıklamaya başladım. Öyle ki kâğıdım yetmemişti.

“Hocam,” dedim elimi kaldırarak. “Bir kâğıt alabilir miyim?”

Mehmet Hoca gülümseyerek boş kâğıdı sıramın üzerine bıraktı ve arkasını döndü. “Bir kâğıt da ben alabilir miyim?” Akif Selim’in sesini işitince dikkatimin dağılmaması için kendimle mücadele etmeye başladım. Mehmet Hoca kürsüsüne inen yolu yarıda kesti ve arkasını dönerek Akif Selim’in sırasına boş kâğıdı bıraktı.

Başımı önüme eğdim ve nedenini bilmediğim bir halde sırtıarak kaldığım yerden devam ettim. Pes etmeksizin iki kâğıdı da doldurduğumda öğrenciler üçerli beşerli sınıftan ayrılmaya başladı. Akif Selim’in de ayaklandığında gördüğüm vakit son noktayı koyup kalemi elimden bıraktım. Üzerimi giyinirken sınav kâğıdımla birlikte aşağı inip onu Mehmet Hoca’ya uzattım. Diğer görevli ise telefonların başında bekliyordu. Telefonumu aldım ve usulca sınıftan dışarı çıktım. Hemen arkamdan Sevde geliyordu. Gözlerini irileştirerek koluma yapıştı. “Birinci sorunun cevabı neydi?”

Güldüm. “Sevde bir kâğıdı dolduracak türden cevap verdim oraya, sen düşün.”

Gözlerini devirdi. “Yalnız harbi ineksin sen.”

Omzumu silktim. “Sadece çok çalıştım ve bunun karşılığını almak hoşuma gider elbette. Hem dur bakalım, verdiğim cevaplar yetersiz olabilir Mehmet Hoca’nın insafına kaldık.”

“Yahu öğrencilik hayatım boyunca ikinci kâğıdı görememiş bir insanım ben, sen daha neyin edebiyatını yapıyorsun?” Sevde’nin sözlerine gülümsemekle yetinirken birlikte kantine indik.

Berat bizden evvel sınavdan çıkmıştı. Kadir de onunlaydı. “N’aber?” dedi Sevde çantasını masaya bırakarak.

Sakince geçip oturdum. Berat hissizce, “Aynı tas aynı hamam,” diye konuştu. Manasız kafiyesi gülümsetirken Berat bana döndü. “Senin bu yorgunluğun ne böyle? Gözlerinin altının ne durumda olduğunun farkındasın değil mi?”

Açıklama yapmak için dudaklarımı aralayacağım zaman Sevde ben-den önce davrandı. “Bu yüzden çatır çatır kâğıt doldurdu ya Berat.”

Kadir buz gibi bir sesle, “Kıskanma,” diye konuştu. O an masada derin bir sessizlik oldu çünkü Kadir bunu şaka amaçlı değil düpedüz ciddi bir anlamda söylemişti.

Sevde neye uğradığını şaşırırken, “Ne diyorsun ya?” diye Kadir’e yükseldi.

Kadir istifini bozmadan bana bakıp, “Umarım bu çektiklerine değer bir not alırsın Mislina,” dedi. Bir an için kendimi çıkmaz bir yoldaymışım gibi hissetmiştim. Sevde en yakın arkadaşım ve Kadir de sevdiğim bir arkadaşım. Sevde, Kadir’in duygularından bihaberken onun bu tavrı Sevde’yi yanlış anlaşılmalara sürükleyebilir ve bu beni son derece üzebilirdi.

“Teşekkür ederim,” dedim sessizce.

Sevde dişlerini sıkarak Kadir’e bakmaya devam etti. “Senin birkaç gündür benimle olan derdin ne Kadir? Bir şey mi yaptım sana, istemeden seni kırdım mı?”

“Yo,” dedi Kadir bir hayli uzak bir sesle. “Ben kırarım insanları.”

Kadir’in içine sığmayan duyguları artık kontrolden çıkmak üzereydi. Dönüşü olmayan bir yola girmişti ve bunun önünü ardını hesaplamadığı hareketler yapıyordu. Sevde, “O zaman söyle, söylesene bana, ne yap-

tım sana?” diye sordu. Kadir öylece Sevde'nin gözlerinin içine bakarken kalbim hızlı hızlı çarpmaya başladı. Çocuk resmen acı çekiyordu kızın gözlerine bakıp da onun gözlerinde başka birini gördükçe.

Sevde, “Kadir?” diye sorduğunda telefonu titredi. Dikkati dağılırken telefonuna baktı dudaklarında ufacık bir tebessüm oluştu. Kadir bunun sebebini biliyordu. Sevde umursamadan mesaja yanıt verirken konuştum: “Kim o?”

Başını kaldırmadan, “Burak,” dedi. “Sınava kadar bir şeyler içelim mi diyor.”

Neden kalbim paramparça olmuştu şu an, neden Kadir'in canının acıdığı kadar acıyordu canım? Kadir'i bildiğimden mi yoksa aynı acıları yaşıyıp kendi kendimi tükettiğimden mi?

“Gidecek misin?” diye sordum çekinerek.

Başını salladı ve mesajı göndererek bana baktı. “Zaten buluşacaktık ama ilk buluşmamız böyle olacak sanırım.”

Onu cevapsız bırakırken Kadir'in yüzündeki ifadesizliğin resmini çizibilirdim. Sevde ayaklanarak tekrar bana baktı. “Misline kusura bakma seni de yalnız bırakıyorum...”

“Biz varız,” dedi Kadir düz bir sesle. “Sen işine bak.”

Sevde sinirlerine sahip çıkarak elini omzuma koydu ve daha sonra kantinden çıktı. Berat dudaklarını sarkıtarak, “Bu kız ne ara sevgili yaptı kendine?” diye sordu.

Hızla, “Sevgilisi değil zaten bir süredir konuşuyorlardı. Bilmiyorum, canıma sürecindeler sanırım,” dedim.

Kadir hissizce gülerek, “Tanıma sürecine soktuklarım,” diye mırıldandı.

Berat hayretle Kadir'in yüzüne bakarken, “Senin neyin var ulan hakikaten? Kızın burnundan getirdin,” diye sorup, yükseldi. Kadir konuşmamayı tercih ederken Berat derin bir nefes alıp ayaklandı. “Neyse, işim var benim. Görüşürüz sonra.”

“Görüşürüz,” diyerek ona karşılık verdikten sonra Berat, Kadir'in ensesini sıktı ve gülerek kantinden çıktı. Onunla konuşmalı mıydım? İyi

değildi, duyguları günden güne karmakarışık bir hale geliyordu bunu elbet fark ediyordum.

Hafifçe eğildim ve yutkunarak, “Kadir iyi misin?” diye sordum.

Dudağının sol köşesi yanağına doğru yükselirken, “İyiyim,” diye konuştu. Gözleri belli bir noktada dalgınlığına hapsolmüştü. “Sadece az önce sevdiğim kız başka birinin mesajına gülümsedi, başka birinin adını dudaklarına doladı ve o başka biri onu benden aldı... İyiyim Mislina.”

Hüzün vuran gözlerim, hüznün kıyısında yaşam kuran kalbine uzanırken ellerim kollarını buldu. “Düşünme böyle. O sadece bir boşlukta ve ilgiye ihtiyacı var.”

“Çok mantıklı bir sebep,” dedi sözlerimi keserek. “Sırf onun için, bir gün elinden tutarım diye kaç ilgiyi reddettim kaç kişiyi öldürdüm ruhumda haberi yok...” Kafasını sağa sola sallarken elini ağzına götürüp tırnağını ısırdı. “Ben kendime mâni olamıyorum, onu kırıyorum, üzüyorum... Böyle olmamalıydı Mislina, ben katlanırım sanıyordum ama ölüyorum ya ölüyorum lan.”

“Yapma böyle,” dedim kısık sesimle.

Beni derhal reddetti. “Sanırım en iyisi ondan uzaklaşmak. Görmezsem, sesini duymazsam geçer belki,” deyip başını usulca çevirerek kısık gözleriyle bana baktı. “Geçer mi?”

Ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Karşımda gördüğüm kişi bendi, Kadir’de kendi yansımamı görüyordum ve belki de bu yüzden bu kadar dokunuyordu sözleri.

Geçer veya geçmez demek ne kadar doğru olurdu ki? İki cevap da onu mutlu etmezdi, etmeyecekti. Bunu fark ederek toparlandı. “Bir süre aynı yerde bulunmasak iyi olur.” Sonra elleri kolumu buldu. “Ama ben senin hep yanıdayım tamam mı? Lütfen sakın sana sırt çeviriyor gibi algılama ama anla işte be... Anla.”

“Anlıyorum,” dedim çaresizce. Seni delirecek kadar iyi anlıyorum Kadir.

“Sen çok iyi bir dostsun,” diye itiraf etti. “Teşekkür ederim yanımda olduğun için, en azından beni anlamayı denediğin için.”

“Sen de,” dedim gülümseyerek. “Emin ol sen de sahip olduğum en kıymetli insanlardan birisin.”

Aslında Kadir bana Berat ve Sevdâ'den daha uzakta kalan biriydi lakin duygularımızın kardeşliği bizi yakınlaştırmıştı. Kadir benim hislerimi bilmesede onu anladığımı fark ediyordu. “Görüşürüz sonra,” dedi ve zoraki bir gülümsemeyi dudaklarına bulaştırıp kantinden çıktı.

Masadan kalkanlar beni yalnızlaştırırken, ayaklandım ve çantamı koluma takarak bir kahve aldım ve kantinden çıktım. Sakin adımlarla okula doğru yürürken, duvar dibinde kalan ve arada bir yerde ağlayan bir kız sesi duydum. Merakım beni oraya yönlendirirken sakince sesi duyduğum yere gittim.

Ve durdum.

Işıl ağlıyordu.

Işıl, Akif Selim'e sarılmış ağlıyordu.

Şaşkınlıkla ve kalp kırıklığıyla olduğum yerde onlara bakarken elimdeki kahvenin yere düşmemesi için onu sıkı sıkıya tuttum. Işıl ağlıyordu, nedenini bilmiyordum ama yüzünü Akif Selim'in boynuna gömmüş ağlıyordu.

Gözlerimin önü kararırken sallantılı adımlarla sağa doğru geçtim ve saf saf kendimi gizledim. Gözyaşları ne sebepten ötürü olsa bile sevdiğim adamın boynunu ıslatıyordu, o iç çekip onun kokusunu soludukça aldığım nefesler dar geliyordu.

Elimde bir kahve var Akif Selim, az önce sıcacıktı ama şimdi buz gibi. Bir bardak kahve borcum vardı sana, buna sayarsın onu da zira bende ne içecek heves ne de nefes kaldı.

VI

"Bulutlar Da Ağlar"

RYAN STAR - LOSING YOUR MEMORY

Paralel evrende kendime ait bir dünya kurdum. Orada sadece ben ve Akif Selim var. Sardunyalarım, Kumru'm ve Çakır'ım bana sakın darılmasınlar çünkü onların olduğu yerde Akif Selim nefes alamaz. Onlar olursa eğer, canımın cananı heder olur. Velhasıl bir dünyam var işte. Mutluyuz burada. Ben Akif Selim'i izliyorum uzun uzun ve o bundan hiç şikâyetçi değil. Konuşmuyoruz sadece bakıyoruz birbirimize. Henüz ellerimiz bile değmedi birbirine. Diyorum ya; Akif Selim ile beraberim gerek yok başka bir şeye.

Ama yalnızca paralel evrende var olabiliriz biz, gerçek evren bize yasak.

Elimdeki kahvenin ciddi manada soğuduğunu hissediyordum yoksa tenim mi donmuştu bir anda? Hayır yahu, aralık ayındayız Mislina bu havalar soğuk olur bilmiyor musun? Yoksa Akif Selim'in uzaklığından değil, Işıl'ın hayalini kurduğum tabloyu yaşadığından değil. Kesinlikle, hava çok soğuk.

En az onlar kadar.

Gücümü toparladım ve derince bir nefes alıp oradan ayrılıp ilk gördüğüm çöp kutusuna kahveyi usulca bıraktım. İkinci sınavıma birkaç saat vardı ve ben ne yapacağımı bilmiyordum. Sevde yoktu, Berat veya Kadir... Onlardan başka arkadaşım da yoktu ki. Hoş, onları aradığımdan değil ama yalnız hissediyordum kendimi. Akif Selim de yalnız bırakmıştı zaten beni, ne gerek vardı ki?

Tamam, ben iyiyim. İyiyim.

Okula girdim ve sakın adımlarla kütüphaneye çıktım. Düşünmemeliydim, birkaç saat sonra saatlerce çalıştığım ve geçmek için dirseklerimi acıttığım dersin sınavına girecektim. Unut Mislina.

En azından unutmuş gibi yap.

Çantama sıkı sıkı sarılarak destek aldım ondan. Daha sonra sakın adımlarla kütüphane kapısından içeri girip sessiz bir köşe seçtim kendime. Neden boş bir bedeni taşıyormuşum gibi hissediyordum? Neden ayaklarımın altından kayıp giden şeyin basit bir yol değil de, hayallerim olduğunu zannediyordum?

Çantamı masanın üzerine koydum ve gözlerimi kapatıp başımı da çantamın üzerine koydum. Işıl, ağlıyordu. Gözyaşları Akif Selim'in boyuna akıyordu, onun teninde yeniden can buluyordu belki de. Hayır hayır bunu unutayım lütfen.

Delireceğim. Artık dayanamıyorum.

Olmuyor. Tam oldu, Akif Selim ile konuşabiliyorum artık dediğim vakit attığım on ileri adım bana yirmi geri adım olarak dönüyordu.

Ne üzücü bir durum, ben asla uslanmıyordum. Akıllanmaz aptal bir âşıktım.

Yaklaşık bir on dakika kadar zihnimi susturmayı denedim. Zor olmuştuk çünkü kendimle yüzleşirken Akif Selim'i paylaşamıyordum. Aklim git dese de kalbim kal diyordu. Kalbim kazanan taraf olurken aklım sadece susmakla yetinmişti.

Başımı kaldırdım ve saçlarımı düzenleyip kitaplarımı çantamın içinden çıkararak karıştırmaya başladım. Zar zor zihnimi topladım ve tamamen sınava konsantre oldum. Aşağı yukarı bir saat kadar sabırla burada durduktan sonra sakince toparlandım ve sınavın olacağı sınıfa indim. O esnada Sevde'yi kulağında telefonla gördüm. Beni görünce telefonu hızla indirip yanıma geldi. "Ben de tam seni arıyordum."

"Kütüphanedeydim," dedim bitkin bir vaziyette.

Sevde durumu hemen fark edip gözlerime baktı. "Sen iyi misin? Mislin durgun gözüküyorsun."

"Gece çok çalıştım, biraz da kütüphanede göz gezdirdim baş ağrısı yaptı muhtemelen," deyip geçiştirdim.

Elini yüzüme koydu ve cildimin durumunu kontrol etti. "Hay Allah'ım ya Rabbim. Zaten çalışmışsın ve başaracağını biliyorsun keza ben de öyle, neden zorluyorsun ki?" diyerek beni gülümsetmeye çalıştı. "Tamam, bölüm dereceliğine oynuyorsun onu da anladık."

“Ay hayır,” dedim saf bir tebessümle. “Hem tek başımaydım, kütüphanede ders çalışmaktan başka bir alternatif düşünemedim.”

Kaşlarını çatarken eliyle saçlarını düzeltti. “Kadir’lesindir diye düşünmüştüm. Bilseydim daha erken gelirdim.”

Omzumu silktim. “Yok yahu, onun da dersi varmıştı zaten. Hem boş ver beni,” diyerek içinde bulunduğum ve herkesin çok kolay tahmin edebildiği ruh halimden sıyrılmaya çalıştım. “Nasıl geçti Burak’la görüşmen?”

“Güzeldi,” dedi keyiflenerek. “Birbirimizi tanımaya çalışıyoruz.”

“Peki sen?” dedim merakla. “Ondan etkileniyor musun?”

Biraz düşündü. “Hoş çocuk. Zeki ve mantıklı konuşuyor. Aramızda bir şeyler olmaması için herhangi bir sorun yok.”

Kadir’in kalbini anlatsam sana, hâlâ aynı düşünür müsün acaba?

Ona destek olur gibi koluna hafifçe dokunup gülümsedim. “Umarım her şey yolunda gider ve mutlu olursun.”

Derin bir iç çekip ellerini semaya doğru kaldırdı. “Âmin.”

Ardından ikimiz de tebessüm ettik ve bulunduğumuz katta sınavın olduğu sınıfa girdik. Akif Selim oradaydı. Sağ tarafta oturuyordu. Kolları masanın üzerinde ve başı da eğik bir halde öylece bekliyordu. *Yapma Mislina, ondan uzak kal.*

Kalbimin sıkışıklığını hiçe saymaya çalıştım, sanki kolaymış gibi. Sınav yerimde sol taraftaydı ve Akif Selim’le aynı periyottaydı. Üzerimdekileri çıkardım ve kalemimi hazırlayıp sınavı beklemeye başladım. Henüz vaktimiz vardı. Sevde hemen önümde otuyordu. Arkasını dönüp güldü. “Şş, kopya falan çekme sakın benden! Kapanacağım kâğıdıma.”

Gülümsetmişti. “Sen nasıl bir arkadaşsın öyle. Yazık yazık.”

Gülmeye devam etti. “Öyle bir arkadaşım ki emin ol senin iyiliğini düşünüyorum. Benden kopya çekersen sınıfta kalırsın haberin olsun. Bu kıyağımı unutma.”

Başımı kararlı bir biçimde salladım. “Asla. Asla unutmam.”

Kendi aramızda bir şeyler konuşmaya devam ettiğimiz vakit sınıfın ayaklı gazetesi Kübra elinde telefonuyla karşımda dikildi. “Mislina, oku-

lun itiraf sayfalarına bir göz at istersen. Hayır yani, bu kadar kişiyi bekletmen ayıp!"

"Ne?" dedim afallayarak. "Ne diyorsun sen?"

Kühra her okulda rastlayabileceğiniz türden bir tipti. Elinde telefonu hakkı olmayan şeyleri konuşan veyahut onun bunun lafını çıkarak insanları rahatlıkla birbirine yakıştırabilen biriydi.

"Diyorum ki," dedi tane tane konuşarak. O sırada sınıfın içindeki uğultu dinmişti. "Bu kadar özel davranma kendine. Birine bir karşılık vermek sana bir şey kaybettirmez," dediğinde sinirle elimi sıktım lakin bunu belli etmemeye çalıştım. Kübra durmadı ve telefonuyla birkaç saniye vakit geçirip güldü. "Durun millet. Birini okuyayım." Sonra yüzü ekşidi. "Kıyamam zavallı âşık. Senin için neler döktürmüş."

Sevde sinirle dişlerini sıkarken onu durdurdum. Bana kızgın gözlerle bakarken ona sakın kalması gerektiğini belli ettim.

Kübra o itirafı okumaya başladı: *"Henüz iki aydır biliyorum seni. Arada kantinde karşılaşıyoruz ama hiç pas vermiyorsun be güzelim. Gözlerinin güzelliğinden mi, yoksa o çillerinin sana kattığı o auradan mı bilemiyorum. Ama bir sağına soluna bakın istersen, bu kadar ulaşılmaz olman beni yoruyor. İsim vermiyorum baş harfin M ile başlıyor ve edebiyat öğrencisisin. Bence gayet açık şu an. Bu kıza yazan diğer lavuklara sesleniyorum, o benim duydunuz mu? Benimle olur musun güzel gözlüm? Rumuz: Bahtsız bedevi."*

Sabırla Kübra'yı dinledim. Kübra iyiden iyiye keyiflenirken son derece soğukkanlı durmaya devam ettim. "Güzel gözlüm," dedi bana yönelip, o anonim yazdığı yazıyı taklit ederek. "Bana bir şans versene."

Onu asla kale almazken Sevde, benim kadar sabırlı duramayıp hızla ayağa kalktı. "Hayırdır güzelim çok kıskanmışa benziyorsun?"

Sevde asla benim gibi sabır sahibi olan biri değildi. Her zaman beni savunurdu, buna ihtiyacım olduğundan değil sadece onun yapısı böyleydi. Yanında başka biri de olsa o hep kendini birilerini savunurken bulurdu.

Kübra'nın yüzü bozulurken konuyu çok başka tarafa çekmeyi denedi. Her haksız kişinin düştüğü durum gibi. "Avukatı mısın sen Misli-na'nın?"

Sevde keyifle gözlerini kırıp açarken sırıttı. "Aynen. Her türlü böceksavarlığını yaparım. O yüzden," dedi ve bir adım öne çıktı. "Şimdi git o ucuz ve aptal dedikodularını başka birinde dene. Ayrıca kaç yaşındasın sen? Bu tip aptal şeyleri en son lise birde görmüştüm."

Kübra epey gerilirken telefonu sıkıca kavradı ve karşımdan çekilip Sevde'nin bir önüne oturdu. Sevde homurdanmaya devam etti. "İşsiz. Sanki biz okumayı bilmiyoruz."

"Boş ver," dedim bu tatsızlığa son vermek adına.

Kısık gözleri beni buldu. "Hayır efendim, boş veremiyorum. Ben senin kadar sakın kalamam, kim yahu bu geri zekâlı gelmiş burada yaylana yaylana bir boklar anlatmaya çalışıyor? Okulda olmasaydık yemin ederim yoldardım bunu."

"Sevde sakın," dedim hayretle.

"Olamıyorum Mislina. Bu kızın kaçınıcı terbiyesizliği bu? Geçen sene bana da yapmaya çalıştı bir şeyler ve ağzının payını o zaman da vermiştim. Bunlar bu dilden anlıyor."

Çaresizce iç geçirirken o esnada kaçamak bakışlarla Akif Selin'i gözletdim. Duruşunu hiç bozmamıştı bilhassa daha soğukkanlıydı. Acaba bana yazılanları duymuş muydu? Elbette duymuştu. Peki azıcık da olsa herhangi bir düşünce içerisine atmış mıydı kendini? Manasızca kendimi kötü hissettim, sanki tüm bu aptal dedikodulara fırsat veren benmişim gibi.

Sınıfta yeniden hâkimiyet süren o uğultu Filiz Hoca ve Şükrü Hoca'nın içeri girmesiyle dindi. Şükrü Hoca elindeki sınav kâğıtlarıyla tahranın önünde durup bize baktı. "Telefonlar kapansın ve sıranın üzerine bırakılsın ve öğrenci kimlikleri de sıranızın üzerinde dursun. Zaten bunları biliyorsunuz. Birkaç dakikaya başlayacağız."

Telefonumu kapattım ve sakince sıranın üzerine koyup Şükrü Hoca'nın onları toplamasını bekledim. Dediği gibi birkaç dakikaya sınav başlamıştı. Konsantre olup kendimi tamamen kâğıdım odakladım.

Sınav kâğıdımın iyiden iyiye dolduğunu görüyordum çünkü bayağı bir şey yazmıştım. Zihnimde ne varsa bunların hepsini kullanmayı seviyordum. Filiz Hoca amfinin ortasında gezinirken Şükrü Hoca ise öğretmen kürsünün oradan gözcülük yapıyordu.

Son cümlelerimi tamamlayacağım sıra sanırım Kübra'nın sınav kâğıdı, Sevde'nin ayağının yanına düştü çünkü Sevde ayaklarına doğru eğildi ve bir kâğıt tutup istemsizce biraz inceledi.

Kübra, Sevde'nin boşluğundan faydalanıp direkt söz aldı. "Hocam, Sevde kâğıdımdan faydalaniyor sanırım."

Anında doğruldum. Şaşkınlıkla Sevde'yi izledim lakin sırtı bana dönük olduğu için şu an yüzünün aldığı şekli tam anlamıyla resmedemiyordum. Sevde, "Ne? Ne faydalanması be? Bu kâğıt seninmiş, ayağımın dibine düştü ben de kimin olduğuna baktım," diye savunma yaparken Filiz Hoca anında yanında bitti. "Sevde ne yapıyorsun?"

Sevde, "Hocam kopya falan çekmiyorum ben," diye kendini izah etmeye çalıştığında kendimi tutamadım ve konuştum: "Hocam Sevde haklı, kâğıdın düştüğünü ben de gördüm ve kız sadece onun kime ait olduğuna baktı. Sevde asla kopya çekmez."

Filiz Hoca bana dönerek, "Senin konuşmaya hakkının olduğunu sanmıyorum," dediğinde sertçe soludum. Bu haksızlıktı. Kübra'nın gözlerine baktığımda âdeta bir ateşin zaferi fokurduyordu. Sevde'nin yüzündeki endişeyi hissetmek beni çok kötü hissettirmişti. Filiz Hoca, Kübra'nın kâğıdını alıp Sevde'ye bakmadan konuştu: "Ne olursa olsun kâğıda bakmamalıydın."

Az sonra aşına olduğum o sesin ritmi kalbimi tekletti. "Filiz Hocam!" Akif Selim'in sesini duyduğum an ona baktım. Gözleri tamamen Filiz Hoca'ya odaklanmıştı. "Kızlar doğruyu söylüyor. Kâğıdın düştüğünü ben de gördüm. Hatta kâğıdın sahibi onu bizzat kendi eliyle düşürdü. Yargısız infaz yapıyorsunuz şu an."

Şaşkın bir çehreyle Akif Selim'in gözlerine baktım ve ona böyle bakan yalnız ben değildim. Sevde ve diğer öğrenciler de buna dâhildi. Kübra gerginleşirken, "Ne diyorsun ya? İşim gücüm yok oyun mu oynayacağım?" diye Akif Selim'e yükseldi.

Onun bu tavrı sinirlerimi epey zorlarken Akif Selim son derece soğukkanlı bir tavırla parmakları arasında duran kalemi döndürerek, "Başkalarının özeline karışacak kadar oynuyorsun," diye yanıt verirken gözleri direkt gözlerimi buldu.

Allah'ım neler oluyor?

Heyecanım kat be kat artarken dilinden dökülen sözcüklerin anlamını tartışmak için vaktim çok dardı. Bu iyi bir şey miydi? Yoksa benim özelimden rahatsız mı olmuştu?

Filiz Hoca, "Sınavda olduğunuzu unuttunuz herhalde," diye konuşmaya başladığında elindeki kâğıdı Kübra'ya vermeyip Sevde'nin kâğıdını aldı. "İkinizin de sınavı bitti."

Sevde, "Hocam ne yapıyorsunuz siz? Ben kopya falan çekmedim diyorum," dediğinde Filiz Hoca ciddiyetle kaşlarını çatı. "Ben de sınavınız bitti diyorum. Ne kadar yazdıysanız onun üzerinden notlandırılacaksınız."

"Ama bu haksızlık," diye attım kendimi öne doğru. "Gözünüzle görmediniz bile."

Filiz Hoca, "Anlaşılan senin sınavın da bitti?" diye imalar savururken kararlı bir vaziyet gösterip başımı salladım ve hiç düşünmeden zerre gıcunmadan sıramın üzerindeki kâğıdı Filiz Hoca'ya uzattım. "Buyurun."

Sevde bana kızgın gözlerle bakarken onu umursamadım. İlk kez böyle bir şey başıma geliyordu ve ilk defa kendimden bu kadar ödün vermiştim ama asla pişman değildim.

Filiz Hoca üçümüzün de sınav kâğıdını aldı ve arkasını dönerek kürsüye indi. Sevde ile hızlı hızlı toparlandık, bu esnada Kübra çoktan çıkıp gitmişti bile. Sevde sinirle, "Korkak hemen kaç! Ama ben de Sevde isem sana ne yapacağımı biliyorum bekle sen," diye homurdandı.

Hâlâ sınavın bitmediğini ve öğrencilerin bu durumdan epey rahatsız olduğunu ona fark ettirip kolundan tuttum. "Tamam, boş ver hadi çıkalım." Sevde'nin siniri dinmezken göz aklarına Akif Selim'in ayaklanıp üzerine siyah deri ceketini geçirdiğini ve elindeki kalemi de cebine atıp sınav kâğıdıyla birlikte kürsüye indiğinin görüntüsü düştü. Çaktırmadan onu izlerken fazlaca vakit kaybetmeden Sevde ile kapıdan çıktık.

Sevde, "Allah'ım delireceğim ya," diye sesini yükseltirken kapanan kapı tekrar açıldı ve Akif Selim dışarı çıktı. Hiç bize bakmadan koridora yöneldiği vakitte Sevde onu durdurdu. "Şey... Akif." Usulca duraksadı ve arkasını tamamen dönmeden çenesini omzunun üzerine koyup önce bana sonra Sevde'ye baktı.

Sevde öne çıkarken mahcubiyetin resmiyeti yüzünde çivilenmişti. “Ben teşekkür ederim.”

Akif Selim kaşlarını yavaşça çattı. “Ne için?” Sonra mürekkep mavisî gözleri yeniden gözlerimi buldu. Kalbimin artık buna daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordum. Parmak uçlarım bile titriyordu. “Ben gördüğümü söyledim yani buna sessiz kalamazdım.”

Anında gülümseyiverdim. Bana bakan gözleri kısılrken dudaklarının kenarında minicik bir kıvrılma söz konusu oldu. Hatırlamış mıydı? Utançla gözlerimi kaçırırken Sevde yeniden konuştu: “Olsun, yine de teşekkür etmek istedim.”

Gözlerim bir müddet sonra yeniden gözlerini bulduğunda hiçbir şey söylemeden önüne döndü ve koridordan uzaklaşarak gözden kayboldu. Benden uzağa attığı her bir adımın üzerinde adım yazılıydı. O benden giderken aslında bana geliyordu çünkü bilmiyordu ki ben bir gölgeydim mütemadiyen onu takip eden çünkü ben bir gölgeydim bıkmadan peşinde sürüklenen.

Arkasında bıraktığı boş duvarları izlemeye devam ederken Sevde şüpheyle konuştu: “Ulan ben bu çocuktan hiç haz etmezdim ama harbi delikanlıymış he. Vallahi ön yargıma sokayım.”

Onu duyuyordum ama asla cevap vermiyordum. O da bunu anladı ve koluma dokundu. İrkildim. “Burada mısın?”

Dudaklarımı ısırdım. “Efendim?”

Sevde şaşkınca, “Ohoo? Uçmuş bu,” diye mırıldanırken saf saf gülümsemeye devam ettim. Uçtum sahiden, uçtum ve onun kalbine konudum. Kanatlarımdan henüz öpmemi ama öpmesi için vazgeçmedim olduğum yerden.

Sevde durumu geçiştirirken, “Neyse boş verelim şimdi,” dedi. “Peki ya sen? İyi halt ettin kâğıdını vererek. O kadar çalışıp duruyorsun, bir salak uğruna değdi mi?”

Gözlerimi devirdim. “Sorun değil Sevde, gerçekten.” Sonra gülümse-dim. “Hem bitirmiştin ki birkaç bir şey daha ekleyecektim ama dayanamadım o anda. Sinirlerim bozuldu.”

Sevde kaşlarını yukarı kaldırarak, “Sen bile sinirlendin bak,” deyip gözlerini ölümcül bir derece kıstı. “O kız yolunmayı hak etti. Görürsün

bak, ben bu işin peşini bırakmam. Zaten adamakıllı bir şeyler yazamadım.”

Omzuna dokundum. “Sakin olsana bir. Onun istediği de bu zaten, söylediklerini hazmedemedi ve sana bir adilik yaptı, ee biliyor senin bunu onun yanına bırakmayacağını. Hop bir de git kıza rakıl sonra ver elini uzaklaştırma. Diyorum ki, ekmeğine yağ süreceksin haberin yok.”

“Zıkkımın kökünü yesin,” dediğinde kafamı sağa sola salladım ve derin bir nefes alıp saatime baktım. “Mesai saatim başlamak üzere, ben işe gideyim.”

Sevde üzgün bir çehreyle gözlerimi süzdü. “Nasıl bir insansın sen? Her şeye nasıl bu kadar vakit ayırabiliyorsun, nasıl yetişiyorsun anlamıyorum. Ben diğer koltuktaki kumandayı almaya üşendiğim için saatlerce hiç sevmediğim şeyleri izliyorum ama sen,” deyip dudaklarını büktü ve gurur duyarak, “Helal olsun yavruma be,” dedi.

“Deme öyle. Mecburum biraz diyelim.”

“Bak eğer zorlanıyorsan sana yardım ederim her konuda,” deyip gözlerini kıstı. “Dersler hariç.”

“Yok, teşekkür ederim,” dedim ve kolumdaki çantamı iyice sahiplenerek omuzlarımı yükseltip düşürdüm. “Düşünmen yeterli... Neyse ben gidiyorum o halde.”

“Görüşürüz,” derken birbirimize sarıldık ve ben çoktan okul dışında bulmuştum kendimi. İçimde çok garip hisler geziniyordu şu an. Dengesizleşmişim. Bunun sorumlusu elbette kendim olsam da Akif Selim’in de muhakkak payı vardı. Saatler önce onları Işıl ile öyle görmek beni darmadağın etse de dudağının kenarına sinen o tebessüm beni toplama-ya yetiyordu. Bun adı neydi bilmiyorum. Kandırılmak mı? Asla. Akif Selim bana neden böyle bir şey yapsın ki? Üstelik benimle açık açık kimseye ayıracak vakti olduğunu bile söylemişti. Neden yalan söyleme gereği duysun ki?

Güvenliğe doğru yürürken Kadir’in okula giriş yaptığını gördüm. Birbirimize rastlayınca gülümsedik. “Nereye böyle?” diye sordu.

“Sınav bitti mesai başladı,” dediğimde başını aşağı yukarı salladı. “Sen nereden asıl?”

Omzunu silkti. “Birazdan ben de sınava gireceğim, o vakte kadar biraz kafamı dağıtayım dedim.”

“Peki,” dedim kısık sesimle. “Dağıldı mı?”

Duraksadı. Görünen o ki dağılmaktan ziyade iyice sarmaş dolaş olmuştu. Nasıl olabilirdi ki zaten bahsettiği şey? Kaçmaya çalıştığımız şey basit bir yağmur değil, bizi her daim takip eden gök gürültüsüydü.

Kaçar gibi, “Sınavın nasıl geçti?” diye sorduğunda, “Kötü değil,” deyip çenemi tutamadım, belki de bunu kasıtlı söylemekti amacım. “Filiz Hoca kopya çektiğini zannedip Sevede’nin kâğıdını aldı.”

Kadir müthiş bir endişeyle, “Ne? Kopya mı çekti?” diye sorduğunda, “Hayır tabii ki tamamen bir yanlış anlaşılma ama iş işten geçti,” diye ona durumu izah ettim.

Kadir, “Onun kopya çekmediğini biliyorum Mislina, Sevede asla başkalarının emeklerine göz dikecek biri değil,” dedi.

Endişesinin üzerine kat çıkarak bir elini beline diğeriyle de alnını kavrayarak uzun uzun düşündü. “E ne olacak şimdi? Rektörlüğe kadar büyümez umarım.”

“Sanmam,” dedim sakince. “Hem merak etme, yazmıştı birkaç bir şey belki de daha fazlasını.” Kadir’in zinhar dinmek bilmeyen endişesi gözlerinin altını karartırken duraksadım. “Sevede bu kadar güzel sevildiğini bilse ne yapardı acaba?”

Kadir elini belinden çekip gözlerimin içine baktı. Konuşmaktan ziyade her şeyi resmediyordu gözleri. “Ne yapacak, yine o Burak denen herifle konuşmaya devam ederdi.”

Düşüncesini reddettim. “Sevede sen acı çekerken ya da senin ona olan duygularını bildiği halde gidip başkasına rahatça gülebilecek biri değil.”

Kadir, “Biliyorum Mislina, ben sadece içimi rahat ettirmeye çalışıyorum ama içimde o olduğu sürece şuram,” derken usulca elini sol göğüs köşesine bastırdı. “Hep acıyacak ve işin garibi ben artık bu acı olmadan yaşayamayacağımı anladım.”

Kadir’in kalbinden dökülüp de diline vuran sözleri karşısında kendimi tamamen savunmasız hissetmişim. Bunu fark ettiğinde gülümsedi. “Seni yoruyorum sanki ha? Beni dinlemek zorunda değilsin.”

Kaşlarım çatılırken, “Saçmalama lütfen. Böyle hissetmen beni üzer. Sonuçta biz arkadaşız, elbette ki hislerini benimle paylaşacaksın,” deyip koluna hafifçe vurdum ve sııttım. İyi hissetsin diye.

Kadir son zamanlarda epey durgunlaşmış ve köşesine çekilmişti, bunun sebebini ben biliyordum ve sebebi belliydi. Sevda düştüğü vakit yüreğe orayı yakmaktan asla geçmezdi, sorun şu ki yaksa bile geçmezdi, orayı kül edene kadar durmaz sırf işin sonunda yürekte biriken külleri işiştikten sonra onun ruhuna üflesin diye.

Kadir ile vedalaşarak doğruca işe gittim. Yarın bir sınavım ertesı gün iki sınavım vardı ve diğır günler de böyle devam ediyordu. On dakika kadar sonra pastaneye gelmiş ve pek dikkat çekmeden direkt mutfağına girmiştim. Arkamdan bir ses işitirken bunun Kaan olduğunu fark ettim. “Mislina,” dedi sakince.

Duraksadım ve ona döndüm. “Efendim?”

Üzerindeki beyaz önlüğünde çikolata lekeleri vardı. Kaan hem servis yapıyor hem de mutfakta çalışıyordu. “Hiç. Nasılsın diye sormak istedim sadece.”

Uzak bir mesafeyle gülümsedim. “İyiyim, teşekkür ederim. Sen nasılsın?”

Güldü. “Gördüğün gibi,” deyip eliyle üzerini gösterdi. Hiçbir şey söylemediğimde utana sıkıla elini yüzüne götürüp alnını kaşıdı. “Ben çıkışta işin yoksa biraz yürür müyüz diye sormak istedim.”

Sıkıntıyla yüzümü ekşittim. “Üzgünüm ama benim vaktim yok, bu sıralar çok yoğunum.”

“Anladım,” dedi yumuşak bir sesle. “Ama kendine dikkat et yine de. Ben çok karışmak istemem tabii.”

“Esağfurullah,” dedim hızlıca. Kaan’ın bana karşı yaklaşımını artık daha iyi anlıyordum ve benimle konuşmak istiyordu ama ben yapamazdım ki. Ondandır ciddi bir atak gelirse şayet bunu ona açıkça belli edecek ve durduk yere kimsenin kalbini kırmayacaktım.

Onu ardımda bırakıp ilerledim. İçeri girer girmez burnuma dolan sigara kokusu yüzümü ekşitti. Ezgi yine pencere önünde durmuş sigarasını içiyordu. “Merhaba,” dedim üzerimdekileri çıkarmaya başlarken.

Öksürerek bana döndü ve gülümsedi. “Hoş geldin.” Sonra tekrar öksürdü.

Endişeyle kaşlarımı çattım. “İyi misin?”

Omzunu silkip dudakları arasına yerleştirdiği sigarayı çekip konuştu: "İyiyim merak etme. Şu zıkkımın şeyi işte."

"Zıkkım diyorsun ama hâlâ içmeye devam ediyorsun." dediğimde alay eder gibi bakıp kaşlarını delicesine bir ima ile havalandırdı. "Sen sevmiyorum diyorsun ama onun bir bakışına elin ayağın Teksas Tilkisi gibi titreyip duruyor. Onu ne yapacağız acaba?"

Gözlerimi kıstım ve dudaklarımı büzdüm. "Teksas Tilkisi ne? Hem ne alaka bu şimdi?"

Sigarasını can havliyle bitirdi ve pencere pervazında söndürüp dışarı attı. "Vallahi çok alaka." Ezgi dışarıyı seyrederken "Hava bayağı bozuk tam yağmur havası," diye söylenirken gökyüzünü görmeye çalıştım. Bulutların rengi kararmıştı ve sahiden de yağmur havası vardı. Malum aralık ayındaydık, bu gayet normaldi.

"Sever misin yağmuru?" diye sordum dalgın dalgın konuşarak.

Ezgi sırtını bana dönmüş sessizce gökyüzü izliyordu. "Hayır, soğuk ve kasvet sevmem ben."

Ses tonundaki titreşim ve sözleri beni duraksatırken, "Neden ki?" diye sordum. "Ben çok severim mesela. Yağmurun sesini, kokusunu ve altında ıslanmayı..."

"Edebiyat ruhu var işte sende." Soluklandı. "Bu arada," derken arkasını döndü ve çantasından çıkardığı anahtarı bana uzattı. "Dün akşam için teşekkür ederim Mislina."

Uzattığı anahtarı kavrarken omzumu silktim. "Önemi yok. Rahat edebilmişsinizdir umarım."

Onayladı. "Son zamanlarda uyuduğum en sağlam ve en güzel uykuydu."

Kendi içimde şüpheye düşsem de bunu ona belli etmeksizin gülümsedim. "Sevindim."

"Sınavların nasıl geçti?" diye sordu ilgili bir şekilde.

Önlüğümü giyinirken, "İyi geçti," dedim.

Güldüğünü gördüm. "O kadar uykusuz kaldığına değdi yani."

"Umarım," derken elimde olmadan iç çektim.

Ezgi ile işimizin başına dönerek saatlerce burada oyalandık. Görünen o ki iki kişi yetmiyordu ve ben çıktıktan sonra kalıcı birkaç kişiyi alacak-

lardı. Akşam olduğunda elimdeki eldivenleri çıkardım ve bir bardak su içerek soluklandım. O esnada Ezgi dudagındaki bordo rujunu tazeliyordu. Elindeki küçük aynasını dikkatlice yüzüne tutarken diğer yandan da dudagını boyuyordu. Ben de hemen duvardaki küçük aynanın karşısına geçtim ve yüzüme ve halime baktım. İyice dağılmıştım. Saçlarımı düzeltirken Ezgi, "Ruj vercim mi?" diye sordu.

"Hayır teşekkür ederim," dedim onu reddederek. "Eve gidiyorum zaten."

"Biliyorum," dedi. "Kaan'a açıklama yaptığını duydum daha doğrusu onu reddettiğini."

"Ben kimseye açıklama yapmadım, sadece durumu izah ettim."

Dudaklarındaki kapattı ve ruju her iki dudağına yedirmeye başladı. Elindeki aynayı hızla kapatarak tekrar bana baktı. "Her neyse işte. Bence daha sağlam izah etmelisin durumunu yoksa bu gidişle Kaan senden bir ışık görene kadar durmayacak. Ona hayatında başka bir adam olduğundan bahsedebilirsin mesela."

Gözlerim hayretle açıldı. "Sorun şu ki hayatımda bir adam yok."

Ezgi baygın bakışıyla, "Bak ben salak değilim, tamam mı?" diye sordu. "Senin kalbinde kimin olup olmadığı zaten beni ilgilendirmez ama gördüğüm şeyi de inkâr etme çünkü salak yerine konulmaktan nefret ederim."

"Seni salak yerine koymuyorum."

"İnkâr ediyorsun ama?"

"Evet öyle çünkü hayatımda değil yani Akif Selim'in benden haberi yok."

Güldü. "Aptalın önde gideni olmalı."

Kaçlarımı çattım. "Öyle söyleme."

Daha çok güldü. "Kusura bakma ama ona bakarken gözlerinin deli gibi parladığına eminim ve bunu fark edemiyorsa aptaldır yani. Yoksa kör mü?"

"Ezgi uzatmasak mı?" diye sordum nazikçe. "Akif Selim'i ve ona hissettiklerimi konuşmak istemiyorum. Durum çok başka yani..."

Cümlemi tamamladı. “Korkma seni bununla dalgaya alacak değilim en azından saygısız biri değilim. Ben biraz böyle pat biriyimdir. Alışmak zorunda da değilsin zaten bildiğim kadarıyla burada geçicisin, o vakte kadar idare edeceğiz birbirimizi.”

“Ezgi benim seninle bir sorunum yok ve olamaz da,” dedim sakince. “Karakterlerimiz çok uç geliyor ve bu gayet normal. Çevremdeki insanlar genelde bana yakındır o yüzden.”

Dudaklarını sarkıttı. “Sorun yok.”

“Seni kırdım mı?”

Kıkırdadı. “Mislina bu kadar düşünceli olmak bazen yorucu olabilir. Ben çok kırılgan bir insan değilim ayrıca bu sözlerde kırılacak bir şey yok.” Gözlerini kapatıp açtı. “Kırmadın aksine bana iyi geldin sen. O kadar uzun zaman oldu ki etrafımda temiz, saf yürekli insanlar görmeyeli.”

“Öyle biri olduğumu mu düşünüyorsun?” diye çattım kaşlarımı.

Sahte bir korkuyla geri çekildi. “İnanmıyorum yoksa azılı bir katil misin?”

Gülümsedim. “Hayır.”

Gülümsedi. “Bazı insanların yüreği gözlerindedir ve senin gözlerinde yüreğini görebiliyorum ben.”

Bu çok hoşuma gitmişti. Ezgi'ye olan güvenim her geçen gün daha sağlamlaşıyordu ve beni yanıltacak birine de benzemiyordu. Öyle olmasını umuyordum.

“Neyse,” dedi sonra da umursamadan. Eşyalarını topladı ve vedalaşarak ayrıldı. Üzerimi giyindim ve onunla vedalaşıp pastaneden ayrıldım. Hakikaten de hava soğuktu ve rüzgâr yağmurun habercisiydi. Yanımda şemsiyem yoktu ve elimde tuttuğum birkaç kitabı korumak zorunda olduğum için adımlarımı olabildiğince hızlı atmaya başladım.

Eve doğru bir hayli yaklaşmışken birden bastıran yağmur ve hemen öncesinde işittiğim hatta kulaklarımı acıtan o gök gürültüsü daha hızlı olmam için bana âdeta mesaj veriyordu fakat nafileydi. Hem şiddetli rüzgâr hem de yağın yağmur adımlarımı olabildiğince kesmişti.

Hızlı ve sert yağın yağmur bedenimi bayağı ıslatmıştı ve ben henüz eve varamamıştım bile. Birkaç adım sonra apartmana uzanan kaldırıma çıktım fakat Hüseyin amcanın dükkânın açık olduğunu gördüğümde

yüzümde beliren o tebessüm her şeye bedeldi. Kitaplarımı göğsüme siper ettiğim için fazla ıslanmasalar da yine de yağmurdan az da olsa nasiplenmişlerdi.

Nefes nefese kendimi Hüseyin amcanın dükkânından içeri attığımda nefesimi kesen asıl şeyin sobanın başında ellerin ısıtan Akif Selim olduğunu anladım. Kendimi frenlerken Akif Selim'in bana bakan şaşkın gözleri nereden geldiğimi unutturmuştu. Sersem bir vaziyetteydim. Her yerim sıırılsıklamdı ve saçlarım yüzüme yapışmış iyice dağılmıştı.

Saf saf elimi saçlarıma götürürken Akif Selim'in de kıyafetlerinde ve saçlarında ıslak yerler gördüm. Sanırım o da dışarıdaydı ve muhtemelen yağmura yakalanmıştı ama en azından benim kadar çok ıslanmamıştı. Gözlerini benden çekerek başını önüne eğdi. Hüseyin amca, "Hoş geldin kızım. Gel buraya tut ellerini şu sobanın üzerine, her yerin ıslanmış," diye beni içeri davet ederken biraz çekingen bir şekilde başımı salladım ve gülümseyerek yanlarına gittim. Hüseyin amca sandalyesinde oturuyordu ve Akif Selim ayakta dikilerek ellerini ısıtıyordu.

"Kitaplarını bırak buraya," dedi Hüseyin amca önündeki tezgâhı göstererek. Hiç konuşmadan dediğini yaptım ve kitaplarımı usulca tezgâhın üzerine bırakıp ardından çantamı da oraya koydum. Saç tellerimden aşağı süzülen yağmur damlaları montuma bir bir düşerken fazla zaman kaybetmeksizin Akif Selim'in karşısında dikildim. Soba delicesine yanmıyordu ama kurumamıza yardımcı oluyordu. "Merhaba," dedim sessizce.

"Merhaba," diye karşılık verirken saatler sonra sesini işitmek içimi bir hoş etmişti. "Çok ıslanmışsın, saçlarını kurut önce."

Kalbim yine benden habersiz deli gibi atmaya başladığında eğik olan başımı fırsat bilerek gülümsedim.

Yağan yağmur Hüseyin amcaı ayaklandırırken, "Maşallah ne güzel yağıyor. Bereket bunlar bereket," diye konuştu. Onun böyle konuşması içimi sıcakık etmişti çünkü bana babamı hatırlatmıştı. Akif Selim ellerini sobanın üzerinden çekerken ellerini izledim. Elleri çok güzeldi.

"Sen de," dedim eğik olan başımı kaldırarak. "Sen de ıslanmışsın. Üşütüp hasta olma."

Akif Selim, "Senin kadar ıslanmadım önce kendini düşünmelisin," diye mırıldandı.

Utanarak gülümserken saçlarımı yüzümden çekip onları dağıtmaya başladım usulca çünkü kurutmak için en iyi olanağım buydu. Akif Selim, ben bu işlemi yaparken kendini biraz geriye çekmişti ve gözlerine baktığımda belli ettiği bir uzaklık vardı.

“Sınav kâğıdını neden verdin?” diye sordu bir anda.

“Öyle gerekti,” dedim neyi kast ettiğini saniyesinde anlayarak. “Zaten hemen hemen yapmıştım hepsini,” diye de ilave ettiğimde gözlerine bakmaya yeltendiğimde gözlerime bakarken yakaladım. Sanırım şu anda kalbim tekmelenmişti. Ona gidiyordum ve o hana çoktan uğramıştı bile. Evet, biz şu an buyduk. Biz olmak, ne kadar özgür ve güzel hissettiriyor Akif Selim ah bir bilsen. Sabah gördüğüm o görüntüyü bile unutturuyor. Umarım bir gün, en azından benim kadar olamasan da hissettiklerimi sen de hissedersin anlarsın halimden.

Akif Selim konuşmazken dudaklarımı araladım. “Bu arada ben de teşekkür ederim. Sevde'nin yaşadığı duruma sessiz kalmadığın için.”

“Arkadaşın veya başka kim olsa söyledim, teşekkürle gerek yok.”

“Olsun,” dedim gülümseyerek. Nemli saçları ve solgun teni hasta olacağını hissettiriyordu ama onun pek de umurunda değildi. Gözlerimizi ayırmıyorduk birbirinden. Dalgın dalgın saçlarımı karıştırmaya devam ettiğimde ne olduğunu anlamadığım bir vakit de Akif Selim hızla elini saçlarıma götürdü ve onları aynı hızla geriye attı. “Dikkat,” dedi sesindeki endişeyi belli ederek. “Saçlarını yakacaksın.”

Saçlarıma dokundu.

Bedenimi doğrulturken şaşkın ama bayağı şaşkın bir halde önce ellerine sonra saçlarıma ve sonra da mürekkep mavisi gözlerine baktım. *Ne derdim, konuşabilir miydim şu an?* Kalbim duyuyor musun sesimi, duyuyorsan şayet bu kadar hızlı atmayı derhal kesmelisin.

“Teşekkür ederim ben dalmışım biraz,” dedim gözlerinin içine bakarken.

Kafasını hafifçe sağa sola salladı. Ama o kadar tatlıydı ki sanırım kalbim pamuk şekerden yapılmış bir şeydi zira bu erimenin bir anlamı olamazdı. “Daha dikkatli ol yine de saçların ziyan olmasın durduk yere.”

Kalbimin sıkışırken bu kadar hızlı atması normal miydi?

Onun tek bir cümlesi bile bana onlarca kitaba denk düşecek hayaller kurdururdu. O bana tek bir kelime söyler ben onu koca bir cümle haline getirir ve bizi satır satır yazardım.

Ellerimizi ısıtmaya devam ederken Akif Selim biraz tereddüde düşer gibi. "İşe daha ne kadar devam edeceksin?" diye sordu.

"İki hafta kadar kaldı," diye konuştum bir yandan şaşırırken. "Neden sordun ki?"

"Hiç," diye geçiştirdi sessizce.

Ben de susmak zorunda kaldım ama o sırada sessizliğimiz gök gürültüsüyle bozuldu. Gözlerim dev bir tedirginlikle büyürken aklıma direkt Çakır ve Kumru geldi. Hüseyin amca bize dönerek, "Bu yağmur dinmez kolay kolay," dedi.

Eve gitmem gerekiyordu. Saçlarım kurumamıştı ve kuruması zaten olağan bir ihtimal değildi. Sobanın başından çekilirken, "Ben eve gideyim artık," dedim.

Hüseyin amca direkt müdahale etti. "Kızım bu yağmurda apartmana girene kadar sıtılsıklam olursun."

Çantamı koluma geçirdim. "Bir şey olmaz Hüseyin amca, koşarım," dediğim anda duraksadım. Akif Selim ne olacaktı peki? Hadi ben koşardım ama o koşamazdı. Koşarsa nefes nefese kalır yine krizi başlardı. Zihnimi çürüten gerçekler yeniden peyda olurken hareketlerimi yavaşlattım. Hüseyin amca birkaç saniyeliğine ortadan kaybolmuş daha sonra elinde şemsiyesiyle karşımızda dikilmişti.

"Akif, al bunu oğlum. Çok ıslanmadan gidiverin," diyerek elindeki siyah şemsiyeyi Akif Selim'e uzattı.

Akif Selim, "Sen ne ile gideceksin eve?" diye sorduğunda Hüseyin amca gülümsedi. "Ben bulurum bir yolunu, olmadı Feridun'a seslenirim beni bırakır evime kadar." Gözleri beni buldu. "Hadi siz gidin, dineceği yok bu yağmurun."

Yönümü usulca Akif Selim'e çevirdiğimde bana elindeki şemsiyeyle öylece baktı. Onunla aynı şemsiye altında eve yürüyüp, aynı yağmurun altında ıslanacaktık. *Bundan büyük gök gürültüsü, bundan daha fena kalp çarpıntısı olur mu?*

Akif Selim hiçbir şey söylemeden kapıya doğru yürüdüğünde kitaplarımı kucakladım ve Hüseyin amcayla vedalaşıp Akif Selim'in yanına gittim. Hemen arkasıdaydım ve yağmur damlaları üzerimize sıçırıyordu. Bana omzunun üzerinden birkaç saniye baktı ve sonra şemsiyeyi açarak dışarı çıktı. Ben henüz dışarı çıkmamıştım. Bana döndü ve gözle-

rini kısararak şemsiyeyi kendi bedeninin üzerinden çekip benim kafamın üzerine tuttu.

Heyecanlanırken onun ıslanmasına razı olamadan hemen yanına vardım. Kolum koluna çarpmıştı, kalbim kalbine bu denli çarpmamıştı. Yağmur ve gök gürültüsü havanın kasvetiyle ahenk içindeydi. Apartman uzakta değildi ama yine bu mesafe ıslanmak için yeterliydi. Akif Selim şemsiyeyi tutuyordu ve ben de kitaplarımı. *Tuttuğum yalnızca kitaplarım değildi, kalbim, nefesim, heyecanım ve sarılmamak için direndiğim kollarımdı.*

Hızlı hızlı adımlarla yürümeye devam ettik. Konuşmuyorduk zaten neyi konuşabilirdik ki? Işıl'ı sorabilir miydim ona? Asla. Buna cüretim yoktu ve şu güzel, şu hayallerime dahi sığdıramadığım anı bozmak istemezdim.

Akif Selim şemsiyeyi biraz daha bana doğru tutarken, "Dışarıda kalıyorsun," diye konuştum.

"Sorun değil," dedi ve ekledi. "Zaten yeterince ıslanmışsın. Biraz daha ıslanırsan çok hasta olacaksın."

"İhlamur içerim yine," diye tebessüm ettim.

"Bitirmedin mi daha?"

"Hayır, biraz daha var."

"Eğer ki biterse ben sana yine veririm merak etme."

"Çok mu seviyorsun sen ihlamuru?"

"Sevmek değil de şifa bulmak diyelim."

"Çok sık mı hasta olursun?" diye sordum bu kez ve kendimi onunla konuşurken durduramıyordum. Sürekli konuşmak ve onun sesini duymak istiyordum.

"Hayır," dedi bana cevap verdiğinde.

Susma vaktim gelmişti sanırım. Birkaç dakika hiç konuşmadan ilerlerken kollarımla kapattığım kitaplarımı daha sıkı sarmaladım ve başımı sakince Akif Selim'in çehresine doğru çevirdim. Saç tellerinin ucunda damlacık oluşturan su tanecikleri pır pıt yüzünü düşüyor, oradan da boynuna doğru kayıyordu. Şemsiye olmadan saçlarına değen su damlalarının varlığı hâlâ onunlaydı. Ona baktığımı fark ettiğinde, "Ne oldu?" diye soruverdi.

Sudan çıkmış ördek gibi kalakalırken bozuntuya vermeden, "Yağmuru sever misin?" dedim ve fısıldadım. "Akif Selim?"

Birkaç saniye bana bakmadan duraksadı, "Sanırım," dedi ve gözlerini yavaşça gözlerime kaydırды. "Mislina."

Adımı o kadar az telaffuz ediyordu ki dudaklarından dökülen bir tek kelime bile bana adımı her seferinde bana öğretiyordu. Çok yakışıyordu ağzına ve çok güzel hitap ediyordu. Öylesine nazık, öylesine yumuşaktı ki kalbime dolduğuyla kaldı.

Gözlerimin içine bakmayı kesip adımlarımızı atmaya devam ettik. İçimi bir titreme aldığında bunu belli ederek güldüm. "Bir anlığına geleceği gördüm sanki."

Mırıldandı: "Demek ki o ıhlamurlara ihtiyacın olacak."

"Olsun," dedim öylesine konuşarak.

Gözleri beni bulduğunda şemsiyenin sapını kavrayan elleri aşağı doğru kaydı. "Olmasın."

"Olmasın," dedim gülümseyerek. Yanımdaydı. Delirecektim ama aynı çatının altında penceresi ve kapısı olmayan bir evin altında gibiydik. Gözleri bana böyle bakarken ruhumun kurak olmasının imkânı bile olamazdı. Ona bakmaya devam ettiğimde kafasını caddeye doğru çevirdi. Bakışlarım onu takip etti ve gülümsediğini gördüm. Bunu benden gizleyerek gülümsediğinde ağzını araladı ve şöyle dedi: "Olma."

Göğsüme doğru bastırdığım kitaplarım sanki onun bedeniydi ve ben onu canım pahasını koruyordum. Sanki başını kalbimin üzerine koymuştu ve onun adını haykıran ritimlerimi dinliyordu. Yoksa nasıl gülümseyebilirdi bu kadar güzel, nasıl sevmezdim o böyle güzel gülümserken?

Ve sen Akif Selim, gülüşün yağmur damlalarının arasına karıştı, gök gürültüsünü bile kıskandırıp korkuyu sevgiye çeviresin diye...

Az sonra apartmana girdik. Onunla birlikte merdivenleri usul usul çıktık ve birbirimizin gözlerine birkaç saniye boş boş bakıp hemen ardından iyi geceler sözleriyle vedalaştık.

Akif Selim yukarı çıkarken evimin kapısını açtım fakat onun kapısının sesini duymadan içeri girmedim. Saniyeler sonra içeri girdiğini fark ettiğimde gülümseyerek ayakkabılarımı çıkardım ve onları elime alarak içeri girdim. Kapıyı kapatır kapatmaz elimdeki ayakkabıları koridordaki

dolabımın içine koydum ve ıslak bedenim ve eşyalarımı umursamadan salona girdim. Işıkları yaktığımda Çakır'ın kanepenin kenarına kıvrılarak uyuduğunu gördüm.

İçim sıcacıktı. Dışıma rağmen.

Işıkların yandığını fark eder etmez gözlerini açtı fakat yerinden kalkmadı sanırım uykusu epey ağırdı. "Tatlı rüyalar Çakır Bey," dedim sevecen bir sesle salonun ortasına doğru ilerlerken. Elimdeki kitapları sehpanın üzerine bıraktım ve sonrada çantamı kanepenin üzerine. Üzerimdeki ceket neredeyse sıtılsıklamdı ve üşümeye başlamıştım.

Sardunyalarımın yönünde olan kalorifer peteklerine dokunurken yüzüm biraz düşer gibi oldu çünkü bu sıcaklık ısınmak için yeterli değildi. Fatura bütçemi aşsa da bir seferliğe mahsus bunu yapabiliirdim yoksa sahiden hasta olacaktım, biliyordum.

Hem Akif Selim de bunu istemezdi öyle değil mi? Evet bunu istemezdi, kendi de söylemişti.

Olma...

İsmi aklımdaki yerini yeniden alırken yüzümdeki o sırtıkan tavır yeniden belirdi ve o esnada Kumru ile göz göze geldim. "Bakma öyle, mutluyum ne yapayım?"

Sersem gibi onunla konuşmaya başlarken kalorifer peteğinin derecesini yükseltip sonra yeniden Kumru'ya baktım. Kalbim deliriyordu, içim içime sığmıyordu sanki. "Kumru biz aynı şemsiyenin altındaydık az önce düşünabiliyor musun? O ve ben... Omzum omzuna değdi, gözlerim gözlerine uzun uzun baksa anca bu kadar çıldırmış hissederdim sandı." Gözlerim kısılırken sırtmaya devam ettim. Şu an tam bir şapşalım. "Yaşadığımız on dakikayı on sene boyunca sana anlatabilirim, tekrar ve tekrar. Hem sen dinlersin beni, yoksa benim bu hallerimi senden başka kim çeker ki?"

Yağmur şiddetini bir an olsun azaltmamıştı ve gök gürlemeye devam ediyordu. Elektrikler gidebilirdi ve benim bir an önce bu halimden kurtulup duş almam gerekiyordu. Perdemi birazcık araladım ve cama vurup sonra aşağı süzülen o yağmur damlalarının her birine adını söyledim.

"Bana Akif Selim'i getirdiniz..."

Saçlarımın ıslaklığı tenime uyum sağlamaya başlarken bunun fazlasına müsaade etmeksizin olduğum yerden ayrıldım ama önce Kumru

ve Çakır'ın mamalarını hallettim. Kitaplarımı ve çantamı alıp odama gittim. Üzerimdeki ıslak kıyafetleri odamdaki kalorifer peteğinin üzerine serdim, temiz iç çamaşır ve kuru kıyafetlerimle duşa girdim.

Sıcak suyu ayarlamaya başladığımda omuzlarımdan sarkan birkaç saç teline dokundum, dokunduğu yerden, Gülümsemeye başladım. Allah'ım sanırım aklımı kaçırdım. Saçlarıma dokundu diyorum, tamam belki şefkatli ya da başka bir mana da değildi ama dokunmuştu. Onları düşünmüştü.

Tamam, kesinlikle sakinim.

Duştan çıkıp doğruca giyindim ve saçlarımı kurutmadan havluyu sardım. Daha sonra kendime bir kahve yapıp yarınki sınav için kitaplarımı alarak salona gittim. Pencereimin kenarındaki geniş ve içe çökük olan yere kurularak oturdum. Kahvemden bir yudum alırken yağmurun sesini tıpkı bir ninniymiş gibi dinlemeye başladım.

Yarın yine bir kitaptan sınavdık, Allah'tan bu seferki kitabı geçen sene okumuştum ama yine de sayfalarında gezinerek hızlıca bir tahlil yapmam gerektiğini düşünüyordum. Kitabın kapağını açtığım vakit şimdiye dek işittiğim en kuvvetli gök gürültüsü beni neredeyse yerimden zıplatacaktı. Gözlerim korkuyla açılırken kalp atışlarım hızlanmaya başladı.

Ve sonra elektrikler gitti.

“Olamaz,” dedim fısıldayarak. Her yer kararırken olduğum yerden hareket etmedim ve sakın hareketlerle kahvemi bulup elime aldım, ani bir hareket yapıp onun yere dökülmesini istemezdim tabii ki.

Karanlıktan korkan bir insan değildim ama gök gürültüsü işin içine girdiği zaman bu durum pek aynı kalmıyordu. Üç veyahut beş dakika geçmişti ama elektrikler hâlâ gelmemişti. Soğuyan kahvemle birlikte ayaklandım ve dikkatli adımlarla sehpanın üzerine koyduğum telefonu- ma uzandım.

Müthiş, şarjım neredeyse bitmek üzereydi.

Yüzüme vuran ışık gözlerimdeki buğuyu karartırken vakit kaybetmeden telefonumun ışığıyla mutfığa gittim ve çekmecenin kapağını açıp mum aramaya başladım. Kısa süren bir arayışın ardından elime geçen bir mumu derhal yaktım ve yavaşça salona tekrar gittim.

Salon aydınlanmıştı. Duvarlar açık kızıl renge boyanırken Çakır'ın paçalarına dolanmasıyla, “Korkuyor musun sen?” diye konuştum. Elim-

deki mumu salonun ortasındaki sehpanın üzerine bıraktım ve Çakır'ı kucığıma alarak kanepeye yerleştirdim. Bacaklarıma yatar yatmaz yumuşak tüylerini okşamaya başladım. O sırada hemen yanımda duran telefonum titredi. Kaşlarımı çatarken telefonumu elime aldım ve ekranı kilidini kaydırıp gelen bildirime baktım.

Mesaj kutumda Akif Selim adını görür görmez yüzümde oluşan o tebessüme yine ve yeniden yer açtım.

Kimden: *Akif Selim*

"Mum veya evini aydınlatacak bir şeyin var mı?" (21.13)

Kime: *Akif Selim*

"Evet, mumum var. Senin yoksa verebilirim?" (21.14)

Çok geçmeden cevap yazdı.

Kimden: *Akif Selim*

"Hayır, var benim de. Ben sende yoksa yardımcı olabilirim diye sormak istedim sadece." (21.16)

Kime: *Akif Selim*

"Teşekkür ederim düşündüğün için." (21.17)

Yahu ben neden böyle konuşuyorum?

Kimden: *Akif Selim*

"Rica ederim, iyi geceler o halde." (21.18)

Bitti mi konuşma yani?

Üzülüyorum Allah'ım.

Kime: *Akif Selim*

"İyi geceler." (21.18)

Mesajı gönderdikten sonra telefonumu kapattım ve başımı geriye yaslayarak tavana bakmaya başladım, diğer yandan Çakır'ın pamuk gibi olan tüylerini de okşamaya devam ettim. Bu sessiz ve huzur veren tını dakikalar sonra gelen elektrikler sayesinde pürüzlendi. Gözlerim dev bir şık süzmesinin gözlerime batmasıyla irkilirken doğruldum ve Çakır'ı kucığımdan indirdim. Saçlarım da hâlâ havlu sarılıydı ve epey ıslaktı. Önce gittim onları kuruttum sonra da kitaba biraz daha göz gezdirdikten sonra uyudum.

Sabah olduğunda bugünkü sınavımın öğleden sonra oluşunu fırsat bilip güzel bir kahvaltının ardından bir müddet daha kitabın geri kalanını gözden geçirdim ve hazırlanarak evden ayrıldım. Apartmandan çıkmadan evvel Sezerlerin evine uğradım. Kapıyı çaldığımda annesi Nuray abla açmıştı. "Merhaba, Sezer okuldan geldikten sonra Çakır'ı gezmeye götürebilir mi acaba?" diye sordum çünkü benim vaktim yoktu ve onun dışarı çıkması gerekiyordu.

Nuray abla gözlerini kısarak taze bir tebessümle, "Okuldan geldiğinde söylerim, zaten kendi köpeğini de götürüyor muhtemelen seninkini de götürür," diye konuştu.

"Çok teşekkür ederim," deyip cebimden çıkardığım anahtarı ona uzattım. "Bu benim evin anahtarı, şöyle uzatayım size."

Kadın uzattığım anahtarı alırken, "Tamamdır," diye karşılık verdi. Bu insanlara güveniyordum çünkü Sezer'e birkaç kez ders vermiştim ve ailesi inanılmaz iyi insanlardı.

Bu işimi de hallettikten sonra otobüsle okula gittim. Her yer küçük küçük su çukurlarıyla doluydu. Kartımı okutup okula girdikten sonra sınavıma henüz bir saate yakın bir zaman vardı. Zaten ben genelde sınavlara hep erken gelen taraftım, son dakikacı olmak garip ve riskli bir sorumluluktü.

Okula doğru yürürken Sevd'e mesaj attım.

Kime: *Sevde*

"Okulda mısın?" (12.23)

Kimden: *Sevde*

Değilim. Burak'la beraberiz ama yalnızsan gelirim hemen." (12.24)

Kime: *Sevde*

"Yok yok, sorun değil. Sınıfta görüşürüz, keyfine bak." (12.24)

Sevde beni onayladıktan sonra telefonumu çantamın ön bölmesine koyup sakın adımlarla kantine ilerledim. İçeri girdiğimde pek kalabalık bir ortamın içine düşmemiş olmak beni mutlu etmişti çünkü kalabalığı seven biri değildim. Direkt bir kahve alıp kendime boş bir masa aramaya başlarken en köşede tek başına oturan Akif Selim'i gördüm. Nabzımın ritmi değişmeye başladı.

Yanına gitmeli miydim?

Ters bir şey söylemezdi değil mi?

Ortada kalmanın dikkat çektiğini düşündüğüm için usulca Akif Selim'in masasına yürüdüm. Bir kolunu oturduğu koltuğun başlığına atmış diğer eliyle de önündeki bardakla oyalanıyordu ve başı eğikti. Dağınık saçları alnından aşağı doğru sarkmıştı ve kulağında kulaklık yoktu.

"Oturabilir miyim?" diye konuştum sessizce.

Başını kaldırdı ve bana baktı, gözleri gözlerimin rengine karışırken kalbim kalbine dolandı. "Tabii," dedi yumuşak bir sesle konuşurken ardından kolunu koyduğu yerden çekti ve biraz toparlandı. Gülümseyerek sandalyemi çektim ve karşısına oturdum.

Kahve bardağını iki elimle kavrayıp ona odaklandım. Yani kahveye. Kötü bir şey yapmadım ben değil mi? Kibarca yanına oturdum ve o da itiraz etmedi, ama niye sanki bir suç işlemişim gibi hissediyordum? Okulda daha önce hiç aynı masada oturmadığımız için olabilirdi belki.

"Erken geldin sanırım," diye başladım sözlerime.

"Öyle oldu," diye mırıldandı. Başımı onu onaylarmışçasına aşağı yukarı milim hareketlerle oynatırken kahvemi kavrayan ince ve uzun parmaklarımı usul usul hareket ettirmeye başladım.

"Bu arada," dedim konuşarak. Gözlerine neden bakamıyordum ki sanki? "Dün akşam için teşekkür ederim."

Omzunu silktiğini gördüm. "Teşekkür etmen gereken kişi ben değilim, hatta ikimiz de Hüseyin amcaya borçluyuz o teşekkürü."

İkimiz...

Göğüs kafesimin içinde bir ağrı olurken gülümseyerek Akif Selim'e baktım. "Ever," dedim sakince. "Kesinlikle ona bir teşekkür borçluyuz."

Gülümsedi.

Gülümsedim.

Aramızda böyle birkaç saniyelik bir süreç yaşanırken Akif Selim güzel gözlerini kahveme dikti. "İçmezsen soğuyacak."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çatarken, avucumun içine hapsolan kahve barına baktım ve yüzüme yapışan o sersem şaşkınlığım bir anda dağıldı. Kahveyi çevreleyen parmaklarımı genişlettim ve dudaklarıma yaklaştırarak bir yudum aldım, o esnada Akif Selim'in dikkatle bana baktığını

hissettim. Bu epey utandırmıştı. Kahve damlasını usulca yutkunurken bardağı dudaklarımdan uzaklaştırıp kafamı sağa çevirdim ve utançtan pembeleşen yanaklarımı saklamak ister gibi saçlarımın birkaç telini oraya savurdum ama bu şiddetli bir mevzu olmamıştı.

Bu durumun fazla göze batan bir hadise olduğunu fark ettiğimde sakince Akif Selim'e döndüm. "Edebiyatı seviyor musun Akif Selim?"

"Belki," diye konuştu direkt ve tok bir sesle.

Kaçlarımı yukarı havalandırdım. "Seviyorsun o zaman?"

"Yanlış soruyla yanlış cevaplar alacaksın," diye karşılık verirken, yüzümdeki ifade tıpkı bir labut gibi devrilmeye başladı. Derin bir nefes aldı ve kollarını masanın üzerine koydu, aramızdaki mesafe kat be kat yaklaşmıştı. Olduğum yerde kalakalırken mürekkep mavisi gözleri gözlerimi boyamaya başladı. "Edebiyat beni seviyor mu, doğru soru."

"Seviyor mu?"

"Belki."

"Tuhaf," dedim kuru bir sesle. "Tuhaf birisin."

Dudaklarını büktü ve kendini geriye çekerek gözlerini kıstı. "Değilim, herkes gibi insanım sadece."

"Belki."

Temiz yüzünde bir bahar vardı. "Bir şey sormak istiyorum," dedim utana sıkıla sonra yanlış bir imada bulunmuş gibi cümlemi yeniden kurdum. "Daha doğrusu sorabilir miyim?"

Hiçbir şey söylemeden gözlerini kıstı ve yavaşça kafasını aşağı yukarı salladı.

"Arkadaşın var mı? Bu okulda seni hiç biriyle konuşurken görmedim de," deyip sessizce dişlerimin arasından tısladım. "İşıl dışında."

"Hayır," dedi düz bir sesle. Dikkatimi tamamen ona emanet ettim. "Arkadaşım yok çünkü iyi bir arkadaş değilim."

"Neden böyle dedin ki şimdi?" diye sordum cümlesini açmasını bariz ima ederek ama o bunu ne kadar onaylardı bilmiyorum. "Bence sen iyi bir arkadaşsın."

"Arkadaş mıyız ki biz?" diye sorduğu vakit kanım durdu. Bunu sahidem beklemiyordum ama söylediğim şey bunu söylemesi için gayet mantıklı bir gerekçeydi.

Gözlerinin bebeğine bakarken aklından geçenleri okumak istedim. Acaba ona olan hislerimi bilse ne derdi bana? Bunu onu sevmeye başladığım ilk andan beri düşünüyordum hatta öyle ki bazen kafayı yiyecek raddeye geliyorum. Ya kızarsa, ya bağırırsa, ya görmezden gelirse? Ya hiç sayarsa? Tek bir iyi ihtimalin olmaması ona olan hislerimin kuvvetindedir belki de, nihayetinde bu aşkı tek başıma sırtlandığım için sonuçları da yalnızca beni ilgilendirirdi.

Boğazımı temizlerken acınası bir halde gülümsedim. "Bilmem," deyip omzumun altına silktim. Aynı acıyı omuzlarıma pay ettim lakin diğeri daha ağır basmıştı. Sol kısım, sanırım omzumdan akan acı kalbime damlamıştı. "Öyle miyiz?"

Birkaç saniye düşünür gibi oldu. ilk kez gözlerine bakmaktan çekindim, çekindim çünkü bana bakınca ne görüp ne hissettiğini bilemedim. Akif Selim, "Dediğim gibi," deyip dudaklarını birbirine bastırdı. "İyi bir arkadaş değilimdir."

İyi bir bilmece olabilirsin ama.

"Kimse yalnız olmamalı," diye konuşmaya başladım bu sefer. Kesinlikle bir kurnazlık yapıp ağzından kendi kârım için laf almıyordum, sadece onu daha derinden tanımak istiyordum. Ardından gülümsedim ve kahve bardağımla oynamaya başlayarak devam ettim. "Ama sanırım bu da senin felsefen."

"Belki."

Düşünmeden kısa ve öz cevaplar vermesi beni zora sokuyordu, gerçi ben buna alışkındım. Zihnimde fokurdayan o kadar çok soru vardı ki, sabaha kadar burada böyle durup onu soru yağmuruna tutabilirdim. Binlerce soru sorsam dâhi yine de seviyorum seni, yine de sever misin beni diyemezdim. Varsın bu da benim zayıflığım olsun.

Aramızda sessizlik yaşanırken derin bir nefes alıp yüzüne baktım. "Dün sınıfta olanlar..."

"Selim?"

O tanıdık olduğum isim yanıma geldi. Işıl lakayt bir şekilde Akif Selim'in yanına oturdu ve koluna girerek başını omzuna koydu. Hayır, bu kadarı da ağır değil mi sence de kalbim?

Kalk masadan Mislina, kendini düşünüyorsan kalk.

Işıl, "Dün akşam aradım ama açmadın," diye konuşurken gözlerini onların üzerinden çektim. Bu çok acıydı, buna katlanmak zorunda değildim. Oyle de yaptım usulca toparlanmaya başlarken onlara asla bakmadım.

Akif Selim, "Uyuyakaldım," dediğinde Işıl hemen yanıtladı: "Saat dokuzu geçiyordu, o kadar erken nasıl uyuyabiliyorsun?"

Gözlerim kızarmıştı onları böyle görünce. Çantamı sahiplendim ve onlara bakmadan, "Hoşça kalın," diye konuştum. Sesim kırılğan bir madde olsaydı şayet şu an paramparça olmuş bir şekilde ellerimi kanatıyor olurdu. Işıl, "Bay," derken Akif Selim hiçbir şey söylemedi.

Güçlü kalamıyordum ama bunu kendim için yapmalıydım. Önce o sarılma şimdi de bu. Madem herkes bir şeyler uyduruyor Akif Selim, peki sen neden herkese itibar ediyorsun?

Ona karşı bir şey hissediyor olabilir miydi?

Arkamı döndüğüm zaman kendimi sıktım ve ilerlemeye başladım ta ki Akif Selim'in sesini işitene dek. "Rüyamda bir çiçek karanlıkta kalmıştı ve ben onu öylece bırakmak istemedim," dediğinde olduğum yerde buz kestim ve elimi kalbime götürüp oraya sıkıca bastırdım. "Geç veya değil uyumak güzel ama o çiçeği karanlıkta bırakmamak daha güzel."

Ne oluyordu?

Elimin altında atan şey bizi birbirimize, pardon beni ona bağlayan şeydi yoksa nasıl olur da tek bir lafıyla bu kadar çıldırmış gibi atabilirdi? Eminim, bu kalp sana Akif Selim... Bir gün öğrenmek istersen eğer sol tarafım ilelebet seni bekleyecek canımın içi.

Kısacık bir duraksamanın ardından fazla dikkat çekmemek için kantinin çıkışına doğru yürümeye başladım ama tam o sıra da Berat ile karşılaştım. "N'aber?" diye sordu gülerek.

Dilim tutulmuştu sanki de ona anında cevap verememiştim. "İyidir, senden?"

Kaşlarını çattı. "Ben iyiyim de sen bir garip gözüküyorsun." Ufak bir endişeyle koluma dokundu. "Bir sorun yok değil mi?"

"Hayır," dedim boğazımı temizleyerek. "Sınav var ya birazdan, onun heyecanı sanırım."

Berat, "Yapacağına eminim," dedi bana destek olarak.

“Öyle işte, boş ver.”

“Sevde nerede?” diye sordu sonra. “Burak var ya hani. şu Instagram’ından konuştuğu çocuk onun yanında,” dediminde dudaklarını bük-tü. “İyi.”

“Neyse hadi sınıfa gidelim,” dedim sakince. “Sınav saati yaklaşıyor.”

Kantinden çıktık ve sakın adımlarla sınıfa yürüdük. Bu zaman di-liminde aramızda pek bir muhabbet yaşanmamıştı. Sınıfa girdiğimde elimdeki boşa yakın kahve kutusunu çöpe attım ve yerime geçtim. Sınıf yavaş yavaş dolmaya başlarken dakikalar sonra Sevde nefes nefese içeri girdi ve hızlı adımlarla sırama yaklaşıp elindeki çantayı önüme koyarak eğildi. “Öldüm.” Sesi epey yorgundu ve nefesi de bunu kanıtlar nitelik-teydi.

“Ne oldu?” dedim şaşkınlıkla.

Kafasını kaldırdı ve aniden sıırıtmaya başladı. “Çok güzel şeyler oldu.” Ardından yanağını çabucak öptü ve kulağıma fısıldadı. “Sınav bitsin konuşuruz.”

Alnım kırışırken heyecanı elle tutulsa ancak bu kadar hissedilebilirdi. Sevde üç sıra arkama otururken derin bir nefes alarak gözlerimi kapatıp açtım ve o anda Akif Selim’in sınıftan içeri girdiğini gördüm. Gözlerimiz çarpışırken ilk kez bu bakışmayı uzatmak istemedim ve anında başımı eğip sıramın üzerine baktım. Belki de doğru olan buydu. Işıl ile arala-rında bir şeyler olabilirdi ve bu onun en doğal hakkıydı tıpkı benim onu sevmem gibi.

Işıl’ın ona karşı olan hisleri neydi bilmiyorum, takıntı mı yoksa Sev-de’nin de dediği gibi onu hırs yapması mı? Belki de onunla muhabbe-timi kesmeliydim. Evet, bunu yapmak korkunç bir fikirdi ama zaten onunla konuşmak da benim için delilikti. Az önce ben ne gördüm ya da ondan önceki gün? Onların arasındaki şey farklı, sarılmak, sığınmak, do-kunmak... Bunların olmasına ihtiyacım olduğundan değil elbette, zaten hislerim ve kelimelerim bana dokunmanın ötesinde bir yerde olduğumu pek âlâ fark ettiriyordu.

Zor da olsa, zoruma da gitse Akif Selim’le olan muhabbetim artık istediğim gibi olamazdı. Mesela hasta olursam kapısına çıkıp ıhlamur isteyemez veya yağmur yağsa şemsiyemizi tut diyemezdim çünkü bu kendime haksızlık, bu bana yazık.

Akif Selim hemen arka sıraya oturduğunda dudaklarımı sertçe birbirine bastırdım ve parmaklarımla oynamaya başladım. Saçlarımı kuşağımın arkasına sıkıştırırken Kübra sınıftan içeri girdi ve bana ters ters baktı. *kafasında problem var sanırım bu kızın.* Kübra yan taraftaki sıraya geçerken Sevde ses tonunu yükselterek konuştu. "Aman dikkat edin, maazallah kâğıt falan düşürür de kumpas kurar size çünkü kendisi beş yaşında bir kreş çocuğu."

Kübra dişlerini sıkarak Sevde'ye dönerken, "Ne diyorsun sen ya? Yüzüme konuş," dediğinde Sevde'nin keyifli sesini duydum. "Hangisine?"

Kübra duyduğu lafla yerinden zıplarken gözlerimi irileştirdim ve sıramda kıpırdandım. Kübra, Sevde'ye doğru hırsla yürürken Sevde sabırsız davranıp ona koştu fakat ne ara ne olduğunu bilmeden ortalarında bulmuştum kendimi. Kübra'ya bakıp, "Sakin ol," dedim.

Kübra kibirle gözlerimin içine baktı. "Sen otur tırnağın falan kırılır şimdi."

Kaşlarımı çattım. "Ne diyorsun sen?"

Sevde hızla beni kenara çekti ve Kübra'nın karşısında durdu. "Bak burası kahvehane değil tamam mı? Eşkıya gibi yerinden fırlayıp üzerime yürüyemezsin sen benim, bizim."

Kübra alayla güldü ve bu ciddi anlamda tatsız bir görüntüydü. "Di-yene bak."

Sevde keyifle güldü. "Sen cidden kaşınıyorsun. Zorla beni tahrik ediyorsun ama bir güzellik yaparım sana merak etme."

Kübra öne çıkarken onu elimle durdurdum. "Yeter!"

"Masum kızımız içindeki cadıyı çıkarıyor mu yoksa?" diye kısılan gözleriyle gözlerime bakarken bana olan bu tavrına anlam verememiş-tim, hem de en başından beri. Ben kimseyle bu zamana kadar bir husu-met yaşamamış kendimi böyle tatsız konuların göbeğinde bulmamıştım. Peki neden böyleydi? Üstelik masumun içindeki cadı da ne demekti? Masum olmak nasıl ve neye göre belirleniyordu ki? Suskunluğum, sakin-liğim ve kendim olmam mıydı tüm bunların karşılığı?

"Senin benimle derdin ne? Bunu cidden merak ediyorum Kübra. Bak sana adınla hitap ediyorum, senin yaptığın gibi değil."

Kübra gözlerinde var olan ateşi gözlerime püskürttü. "Çünkü senin gibi bir sürtük benim sevdiğim adamı elimden aldı. İtiraf sayfalarında,

buna aşkını itiraf edenlerden biri de benim sevdiğim adam. Anladık çok güzelsin, anladık çok havalısın ama bunlar bana sökmez.”

Kanım dondu.

Kalbim ve zihnimin damarları kördüğüm olmuş gibi birbirine kilitlenirken Sevde öfkeyle Kübra'nın göğsüne vurarak onu geriye itti. “Ne biçim konuşuyorsun kızım sen? Kızın ne suçu var? Senin sevdiğin adam,” dedi ve hırsla fısıldadı: “Yavşaksa kız ne yapsın, zihniyetine tükürdüğüm.”

Kübra hızla kendini savunarak, “Sen de sıktın artık,” diye seslendi Sevde'ye beni işaret ederek. “Aptal olmayın artık bu kız ilgiyi seviyor ve erkekler peşinden koştukça bir tarafları kalkıyor.”

Sevde şaşkınlıkla güldü. “Ergen misin sen? Girdiği triplere bakın şunun ya!”

“Sen kes sesini!” diye hırladı Kübra.

Sevde en sonunda dayanamayıp çıkış yaptığında onu durdurdum. Sakindim ve sakın kalmam gerekiyordu. Kalbim kırgındı yalan yok çünkü ben ilk kez böyle bir şeyle karşılaşıyordum. Bu hakaretleri hak etmemiştim. Ben öyle biri değildim. “Boş ver,” dedim yutkunarak. “Boş ver.”

Daha sonraya Kübra'ya karşılık vermeden sınıfın kapısına yöneldim. Sevde hemen peşimden geldi ve kolumdan tutup beni kendine çevirdi. “Nereye gidiyorsun?”

“Yalnız kalayım biraz,” dedim sessizce. “Yoksa bana yakışmamasından korktuğum şeyler yapacağım.”

“Sınav başlayacak,” dedi Sevde çabucak konuşarak. “Hem bakma o salağın laflarına. Üzülmene değmez güzelim benim. Gülüp geç.”

Sevde beni güldürmeye çalıştığında tekrar konuştum: “Tamam bir elimi yüzümü yıkayayım, geleceğim. Sınav başlamadan buradayım söz.”

“Yemin et,” dedi gözlerimin içine bakarak. “Hemen gelmezsen atarım kendimi hocanın önüne sensiz başlamasın diye.”

Dudaklarımın kıvrımına buruk bir tebessüm yuva kurarken, “Tamam merak etme,” dedim ve yutkunarak sınıftan çıktım. Gözlerimin acıyordu sanki ellerimin titrediğini hissediyordum, hızlı adımlarla handime boş bir sınıf buldum. Kapıyı kapatır kapatmaz sıranın üzerine oturdum ve kapıya arkamı döndüm.

Derin bir nefes alıp ellerimi birbirine kavuşturup "Ben öyle biri değilim, ben öyle biri değilim..." diye sayıklarken...

"Değilsin."

Duyduğum ses beni duraksatırken başımı doğrultrum ve ellerimi birbirinden ayırdım. Bu Akif Selim'in sesiydi. Parmaklarımla gözlerimin altındaki nemi sildim ve derin bir nefes alarak oturduğum yerden inip arkamı döndüm. Tam karşımda duruyordu. Yüzüne hakımıyordum ve bu çok kötüydü. "Neden buradasın?" diye sordum sessizce.

"Başkalarının ne düşündüğü bu kadar umurunda mı?" diye sorup fısıldadı. "Mislina?"

"Hayır," dedim ruhsuzca. "Ben sadece bunu hak etmedim ve kötü hissettim kendimi... Bu kadar."

Akif Selim, "Bazen hak etmediğimiz şeyler yaşarız. En basitinden benden pay biçelim hadi. Kimseyle konuşmayıp tüm gün okulda kulaklığıyla havalı olmaya çalışan çocuk, artist, ulaşılabilir adam..." Sonra histerik bir biçimde güldü. "Bunların hepsini duyuyorum ve biliyorum ama bu kimin umurunda ki? Ben bildiğim kişiyim," deyip başını kararlı bir şekilde aşağı yukarı salladı. "Umurumda olan sadece bu."

"Bunları iyi hissedeyim diye mi söylüyorsun Akif Selim?"

Kafasını sağa sola sallarken kaşlarını çattı. "Hayır. Böyle bir amacım yok, ben kendini bu kadar üzmenin sana bir faydası olmayacağını söylüyorum."

"Aslında üzülmедim ama kendimi o ortamda daha fazla tutmak istemedim."

"Çok hassas bir insansın," diye süzdü gözlerimi. "Oysa bana kavga ettiğini bile söylemiştin."

Afalladım ve bu durumdan hızla kurtuldum. "Bu seferki öyle bir şey değil. Her neyse," diyerek kafamı iki yana salladım. "Öyle işte."

Karşımda böyle dururken ve benim için bir şeyler söylerken içimde tuttuğum şeyden kurtulmak istedim. Belki utanacak belki hiç yaşanmamış olsun isteyecektim ama artık bunu yapmak zorundaydım. "Bu arada sanırım Işıl ile aranda bir şeyler var ve ben kendimi kötü hissediyorum yani yanlış anlama ikiniz açısından. Sonuçta Işıl seninle birlikte ve benimle konuşmanı hoş karşılayacağını sanmıyorum."

"Anlamadım?" diye yüzünü ekşitti bir anda.

Soluklandım. "Sabah sanırım bizi konuşurken görünce rahatsız oldu ve seni zor bir durumda bıraktım. Bunun olmasını istemem Akif Selim."

Sözlerimi beklemediğini görebilmiştim. Bunu bu şekilde söylemek benim için o kadar acıydı ki ama artık net bir şeyler görmek istiyordum. Aralarında ne varsa bilmek kendim için hakkımdı. Akif Selim mesafeli bir sesle, "Onunla aramda bir şeyin olmadığını sana söylemiştim," dedi. "Neden tekrar sorma gereği duydun?"

"Işıl bir kadın olduğu için onu anlayabiliyorum diyelim."

"Peki beni anlamayı denedin mi?" diye sordu bir anda. Savunmam zayıfladı ve sabırsızca ekledi. "Dışarıdan ne görüyorsun bilmiyorum fakat bu düşüncelerin çok yersiz üstelik ben, kiminle konuşup konuşmayacağımı bilirim, hiç kimse bunu kısıtlama hakkına sahip değil."

"Seni kızdırmak değildi benim amacım."

"Sana kızmadım ki."

"Sahi mi?" diye bakakaldım öylece yüzüne.

Gülümseyecek gibi olduğunda bunu hemen önleyerek yutkunup ekledi, sanırım söyleyeceği şey bitmemişti. "Işıl'ın babası mide kanseri ve çok üzgün. Kötü bir durumun içinde ve ona iyi geldiğimi söylüyor. Saçma değil mi? Ona iyi geliyormuşum..."

Bana şifa olduğunu bilsen uzatır mısın acaba bir kez elini?

"Ama asıl saçma olan ne biliyor musun?" diye sorduğunda bundan şikayetçi değilmiş gibi bakıyordu. "Sana bunları açıklıyor olmam hem de hiçbir mecburiyetim yokken."

"Doğru," dedim hızla. "Ben seni zor durumda bırakmak istemem ve bana açıklama yapmak zorunda da değilsin söylediğin gibi." Duraksadım. "Işıl'ın babası umarım iyi olur ve sen de ona iyi gelmeye devam edersin."

Çehreme boş boş bakmaya başladı. Bu şu ana kadar onunla aramda geçen en tuhaf konuşmaydı. Dudaklarını ıslatırken gözlerini kısarak konuştu: "Yine de kendini üzmemekten vazgeç çünkü değmiyor."

"Peki ya bir gün değerse?" diye sordum anında karşılık vererek. Kısı-
n gözleri bir miktar daha kısıldı ve omuzlarını yükseltip sonra düşürdü.
Değdiğini anlayınca devam edersin yoluna o zaman."

Sözleriyle beni âdeta bir labirentin içine hapsetmişti. Bir şeyleri söylüyordu ama bunu apaçık belli etmektense kaçak dövüğe başvuruyordu, evet sanırım onun için en doğru tanım buydu. Sabah kantinde Işıl'a yaptığı o açıklamadaki kişi bizzat bendim, bunu anlamayacak kadar saf değildim ama bazen öyle şeyler söylüyordu ki emin olduklarım kucağımda dev bir şüpheyile bana geri dönüyordu.

İkimiz de konuşmadık. Akif Selim kolundaki saate bakarken kaşlarını çatıp, "Sınav başladı sayılır, gitsek iyi olacak," dediğinde dudak içi etimi ısırıp belli belirsiz kafamı salladım ve çok geçmeden buradan ayrılıp sınıfa doğru yürümeye başladık.

Kısa bir vakit sonra sınıfa girdik ve yerimize oturduk. Akabinde iki eğitim görevlisi elinde kâğıtlarla geldi ve klasik sınav hazırlığı bittikten sonra direkt kâğıtlarımızla baş başa kaldık. Sakindim ve öyle olmalıydım. Gecelerimi serdiğim bu sayfalara aptal bir şey yüzünden haksızlık etmemeliydim ve öyle de yaptım.

Sarı saçlı kadın yanıma geldi ve sınav kâğıdımı aldı. Elimdeki kalemi bıraktım ve usulca toparlanmaya başladım. Yanımda duran montuma uzanırken Akif Selim'in de toparlandığını gördüm, ılık nefesi sanki saçlarımın arasında geziniyordu. Arkamı dönsem güzel gözleriyle bir kez daha tanışacaktım. Öyle de yaptım. Montumu kendime çekerken gülümsedim. "Nasıl geçti?" diye sordum sessizce. Sınav bitmişti ve herkes toparlanıyordu.

Akif Selim, "Fena değildi, senin?" diye sordu.

"Benim de," dedim aynı tınıyla. Herhangi bir tepki vermediğinde önüme döndüm ve montumu giyindim. Daha sonra boynuma çiçekli fularımı geçirmeye başladım o sırada Sevde yanıma geldi ve yüzüme baktı. "İyisin değil mi?"

Gülümseyerek gözlerimi kapatıp açtım. Montumun yakasındaki minik çöpü elime alırken Akif Selim'in yanımdan geçip gitmesiyle istemsizce duraksadım ve yandan yandan onu izledim. Sakince sınıf kapısına yöneldi ve saniyeler sonra gözden kayboldu.

Hazırlanmam bittiğinde Sevde anında koluma girerek, "Daha ikinci gündeyiz ve üç sınav olduk. Allah'ım daha karanın görünmesine çok var çok," diye tatlı serzenişlerde bulunurken ekledim. "Vizeleri boş ver, iş finallerde."

“Aman sus hatırlatma,” deyip dertli bir şekilde iç çekti. “Bir de benim alttan iki dersim var. Ne halt edeceğim acaba?”

“Çalışırsan yaparsın,” dedim koridorda sakince yürümeye devam ederken.

Sevde bana göz devirip, “Aydınlandım şu an Allah razı olsun,” diye homurdandı ve sesine neşe kırıntıları serpiştirdi. “Ya ben sana sınavdan sonra anlatacaklarım var demiştin ya hani, anlatayım mı?” Başımı aşağı yukarı sallamakla yetindiğimde, “Ama önce bir yemek yiyelim, ölüyorum açlığımdan,” diye ilave etti.

“Tamam,” dedim düz sesimle. “Dışarıda mı yiyeceğiz?”

“Hım,” dedi mırıldanarak. Okulun büyük kapısına doğru çıkan merdivenlerin son basamağındayken, “Berat ve Kadir’e de haber verelim mi? Ayıp olmasın,” diye söylendim.

Sevde kolumdan çıkarak saçlarını düzelttiğinde kendimizi çoktan okul binasının dışında bulmuştuk ve yağmur kokan bir havanın esaretine girmiştik. Gözlerim küçülürken gülümsedim, dün akşamı hatırlamıştım. Sevde şüpheyle bana bakarak, “Berat işe gitti sanırım ama Kadir’e sorabiliriz,” dedi ve kafasını sağa sola sallayıp dişlerinin arasından tısladı. “Gerçi o da bir garip de neyse.”

“Deme öyle,” dediğimde kantin tarafından gelen Kadir’i görmemle gülümseyip elimi kaldırdım. Sevde o tarafa döndü ve Kadir’in bana bakarken gülen gözleri Sevde’yi görünce düştü ve bir daha toparlanamadı. Saniyeler sonra bir araya gelirken, “Yemeğe gidiyoruz,” dedim. “Sen de gelsene.”

Kadir nedensizce kasılırken, “Yok gidin siz,” deyip ekledi: “Kız kıza muhabbetiniz farklıdır hem.”

“Olur mu hiç,” dedim gülümseyerek. “Ortak konuşabileceğimiz bir sürü şey var. En başta vizeler mesela.”

Sevde hiçbir tepki vermezken Kadir de onun yüzüne bakıp, “Gerek yok Mislina bu zoraki bir tutum olur,” deyip Sevde’ye bir nevi gönderme yaptı.

Sevde anında kendisine yapılan imayı fark edip gözlerini kısarak Kadir’e baktı. “Gelebilirsin Kadir, Mislina’ya Burak’ı anlatacağım sen de dinlemek istersin belki.”

Hayır, yapma böyle.

Kadir'e bakamadım çünkü bakarsam kendimi görürdüm, kendimle yüzleşmek için iyi bir zaman diliminde olmadığımı biliyordum. Sevde, "Ama senin benim mutluluğumu isteyeceğini sanmıyorum ve bunları dinlemek istemezsin. Öyle değil mi Kadir?" diye sordu.

Kadir boş bir ifadeyle, "Biliyor musun?" diye konuştu. "Mutlu olup olmaman beni ilgilendirmez keza hoşlandığın adam da, ne yaparsan yap."

Kandırma kendini lütfen.

Sevde, Kadir'in bu sözlerine, "Ben seni anlamıyorum ya, şu son zamanlarda sana ne oluyor bilmiyorum. Eskiden olsa gülerdin, benimle mutluluğumu paylaşırdın ama şimdi o Kadir yok karşımda. Niye böyle oldu?" diye yakındı.

Sevde'yi suçlayamazdım çünkü Kadir'i bilmiyordu onu kimse suçlayamazdı çünkü her sevilen onu seveni sevmek zorunda değildi. Kadir omuzlarını düşürdü ve silik bir çehreyle gülümsedi. Gülüşü benim bile canımı sızlattı o nasıl hissediyordu Allah bilir.

"Kendin diyorsun işte," deyip Sevde'nin gözlerinin içine içine bakıp usulca fısıldadı. "Eskidendi her şey."

Sevde gözlerini kısıp kendini geri çekerken burnundan soluyarak elini hızla saçlarına atarak onları geriye doğru savurdu. "Ya bana mantıklı bir şey söylesene be çocuk. Ne yaptım diyorum, ne?"

Kadir, "Çocuk?" diye kuru bir sesle bunu tekrarlariken kafasını sağa sola sallayarak güldü. "Boş ver Sevde, bir çocuk için bu kadar hırpalama kendini." Sonra derin bir nefes alıp dudaklarını ıslattı. "Umarım mutlu olursun." Sonra bir adım yana kayarak ses tonunu kendine göre ayarlayarak Sevde'nin yüzüne baktı. "Çünkü bu çocuk senin mutlu olmanı her zaman istedi ve hâlâ da istiyor."

Gerçek sevgi buydu belki de hatta sevgi gerçekten böylesine bir tanım hak ediyordu. Bir adamı sevmek bir çiçeği sevmekten farksızdı. Adamı seversiniz ama onun sizden haberi yoktur, sevginiz büyütür onu ama o bilmez bunu, başkasına güler başkasına çevirir yüzünü acıtır sizi... Ama yine de seversiniz işte çünkü mutludur o bir gün gideceğini bilsek bile... Çiçeği seversiniz, onu budarsınız, sularsınız ama sanır ki toprakta-
dır tüm marifet, es geçersiniz. Yapraklarını okşarsanız ama güneşe döner yüzünü ve sadece ona açar, ta ki siz ona ilgi gösterene dek... Ama yine de seversiniz işte çünkü çiçekler açmak içindir her ne kadar bir gün solacağını bilsek bile.

Kadir daha fazlasını eklemeden sakince yanımızdan ayrılırken ellerimi çantamın kemerine götürüp onlara tutundum. Sevde şaşkın bir suratla bana dönerken ne söylerse söylesin ona asla benden duymak istediği sözcükleri alamayacak olması canımı sıkacaktı. "Mislina?" dedi bana bakarak. Ses tonu kararmıştı, sanırım ona da Kadir'in nasır tutan kalbinin pası bulaşmıştı. "Ben onu kırmışım."

"Hayır," dedim çabucak koluna dokunarak. "Sen kimseyi kırmadın."

"İki hafta önceki Kadir nerede peki?" diye sordu kendi kendine konuşur gibi. "Delireceğim ben ona bir şey yapmadım. Yemin ederim üzmedim ki onu."

Hüznün yaprakları bu sefer sadece Kadir'in başından aşağı dökülmemişti ama o yaprakların sararışında aynı mana gizli değildi. Kadir, Sevde'ye olan aşkından tükeniyordu, Sevde ise Kadir'in ona olan bu uzak tutumundan kendini sorumlu tutuyordu. Her türlü ikisi de bir noktada ortak bir acıyı kalplerine konuk ediyordu, tek bir farkla... Kadir artık o acıyı konuk etmekten ziyade onu sahiplenmiş ve yüreğinin vatanı haline getirmişti.

"Üzmedin evet," dedim ona iyi gelmek isteyerek. "Ailevi sorunları olabilir ya da ne bileyim canı sıkındır işte. Hani biz kızlar da bazen böyle ruhani bu bunaltıya giriyoruz ya belki erkekler de giriyordur."

Sevde boş boş gözlerime bakıp, "Bu ruhani bunaltısı neden sadece benim üzerimden geçiyor peki? Sana iyi davranıyor ama bana gelince..." deyip derin bir soluk aldı. "Neyse sorun etmeyeceğim ama sanmayın ki tek kırılan o, ben de kırılıyorum hem de fazlaca."

Biliyor.

Biliyorum.

Okulun önünde daha fazla beklemeden cadde üzerinde bir kafeye geçip oturduk. Sevde kendine hamur işi söylerken ben de salata rica etmiştim. "Kızım zaten tıg gibisin salata ne ya?" deyip kafasını sahte bir sinirle sola devirdi.

Gülümsedim. "Zaten evden çıkmadan," deyip söylediğim yanlışı anında düzelttim. "Yani yurttan çıkmadan yemiştım epey, pek acıkma-
am."

"Her türlü acıkıyorum vallahi, hem öyle hiç de haz etmem ot yemek-
ta," derken gözlerini devirdi. Haline sadece gülümsemekle yetindiğim-

de suratındaki garip mimiklerin üzerine bir sünger çekerek bana baktı. "Bu arada yurt nasıl gidiyor? Bursa'ya gidecek misin vizelerden sonra?"

"Gideceğim evet," diye yanıtlarken iç çektim. Birkaç gündür annemlerle konuşmuyordum ama bu sorun edilecek bir durum değildi çünkü bir yıldan fazladır onlardan ayrıydım ve bu süreçte daha uzun zaman bile konuşmadığımız anlar oluyordu. "Haftaya giderim muhtemelen."

Gideceğim gitmesine de Çakır ve Kumru'yu kime emanet edeceğim ben?

Pekâlâ Kumru'yu yanımda götürebilirdim, Çakır'ı da Sezer'e emanet edebilirdim belki.

"Sen?" diye sordum.

"Ben de," dedi Sevde olumlu bir yanıt verirken. "Tek çocuk olmak nasıl bir his Mislina, sıkılmıyor musun ya da bir kardeş ister miydin?"

Sorduğu soru sanki yıllardır özlem duyduğum şeye dem vurmuş gibi hissettirse de aslanan o değildi. Tertemiz bir hava soluyarak kollarımı masanın üzerine koydum. "Bilmem ki, küçükken annemlere bir kardeşim olmasını istediğimi belirtirdim ama beni pek kale almazlardı." Bu sırada ikimiz de gülüştük ve sonra devam ettim: "Bebeklerim vardı benim böyle simli saçları falan, onlara kıyafet dikerdik annemle... Babamla koltukların üzerindeki minderleri indirip evin içine kulübe yapar annemi çıldırtırdık... Sonra babam beni sırtına bindirir halının üzerinde gezdirirdi, annem sobanın üzerinde portakal soyar tüm evi mis gibi kokuturdu." Sonra derin bir rüyanın içine hapseder gibi hissettim kendimi. "Şimdi daha iyi anlıyorum da aslında onlar benim hem kardeşim hem arkadaşım olmuşlar."

Sevde anlattıklarımı dinlerken yüzümde o nazikçe yer alan tebessüm bana aslında özlemini duyduğum şeyleri hatırlatmıştı. Bunu fark etmiştim. "Öyle işte," dedim geçiştirerek.

Sevde bana durgun durgun bakarken, "Benim böyle anılarım pek olmadı ama güzel bir çocukluk geçirdim ben de. Ayşenur'la sürekli kavgader ve aynı kıyafetleri giymek için yarış içine girerdik ama yine de kardeş işte, dönüp dolaşıp yine ona sarılıyorsun sonunda," diye konuştu.

Ayşenur, Sevde'nin kız kardeşiydi ve o da üniversite eğitimi görüyordu. "Anlıyorum desem yalan olmaz sanırım," dediğimde keyifle kaşlarını yukarı kaldırıp indirdi. Kısacık bir sessizliğin ardından Sevde derin bir

nefes aldı ve otuz iki diş sırtıtmaya başladı. “Anlat hadi,” dedim sevincine ortak koşarak.

Dudaklarını ıslattı ve iç çekti. Sevde gerçekten mutlu görünüyordu, onu böyle görmek iyi hissettirse de diğer yanda Kadir’in o uzak bakışları gözlerimin önüne perde gibi iniyordu. Dediğim gibi, kimseyi suçlayamazdım. Ne o bir başkasını seviyor diye ne bir başkası onu... Sevgi adres sormadığı gibi hesap da istemez.

“Dün kahve içtik birlikte sonra biraz yürüdük,” deyip gözlerini irileştirdi. “Bir ara ellerimi tutmak istedi ama ben pek hızlı davranmak istemedim. Nihayetinde bir kez tutmak istiyorum ellerinden, iyice tanımam gerekiyor ki ona göre sağlam adımlar atabileyim değil mi?” diye sordu.

Başımı sallamakla yetindim.

“Birçok ortak yönümüz var. İkimiz de Beşiktaşlı yız mesela... Küçükken defalarca kez Harry Potter izlemiş ve hâlâ açıp izliyormuş,” dedi ve güldü. “Benim gibi.” Sonra durağan bir sesle devam etti: “Müzik zevki, görüşleri, tarzı... Birbirimize benziyoruz işte Mislina. Böyle ne bileyim daha çok erken belki ama yanındayken kendimi iyi hissediyorum, enerjisi bana geçiyor. Onunla bir şeyler olacak biliyorum ve istiyorum da,” dedi hevesli hevesli. Ne diyebilirdim ki? Tepkisizce yüzüne bakarken kaşlarını çatır gibi oldu. “O kadar anlattım bir şey söylemeyecek misin?”

Tıpkı bir kâbustan irkilir gibi kendimi silkerken geriye doğru yaslandım. “Ne diyebilirim ki? Gözlerinin içi gülüyor, mutlusun ve neye inanıyorsan kalbin neyi söylüyorsa peşinden git... Git çünkü keşke dememek için bunu yaşa.”

Sevde sıcacık bir tebessümle, “Teşekkür ederim,” derken aynı samimiyetle gülümseyerek ona bir nevi karşılık vermiş oldum. Daha sonra kollarını tekrar masaya koyup şüpheyle gözbebeklerimin içine içine bakmaya başladı. “Peki sen Mislina? Sahiden kalbin birine vurgun değil mi? Ya da ne bileyim birini beğenmiyor musun? Seni heyecanlandıran kimse yok mu?”

Soruların duygularımın altında ezildi, kusura bakmayasın.

“Hayır,” dedim düz bir sesle. “Kalbimi yakıp kavuran kimse yok.”

Sevde sol kaşını kaldırıp, “İnanayım mı buna?” diye sordu.

Son derece soğukkanlı bir halde, “Buna sen karar ver, ben olmadığını luyorum,” diye konuştum. *Yalanlarımın günahı boynuma, sebebi sen a bile.*

Sevde pek tatmin olmasa da üzerime daha fazla gelmedi. Birkaç dakika sonra siparişlerimiz gelmişti ve onları yedikten sonra ben işe gitmek zorunda kalmıştım. Ezgi bugün gelmemişti ve tüm işi tek başıma yapmak zorunda kalmıştım aslında gocunmazdım ama yine de iki katı enerji sarf etmek haliyle yormuştu.

Akşam saat sekiz gibi bulaşıkları makineden çıkardım ve yerlerine dizdikten sonra hazırlanıp çıktım. Düne göre hava bugün daha yumuşaktı. Karanlık yolları caddenin renkli ışıkları ve serserice ses çıkaran arabaların gürültüsü aydınlatıyordu. Pastaneden yaklaşık yüz metre kadar uzaklaştıktan sonra biri arkamdan seslenmeye başladı. Duraksadım ve sesin sahibine döndüm.

Bu Kaan'dı.

Hızlı adımlarla yanıma doğru gelirken, dudaklarının arasından firar eden gri toz dumanın havanın soğukluğunu resmediyordu. Olduğum yerde ona bakarken biraz sonra yanıma geldi. "Efendim?" dedim sakince.

"O taraflarda işim var, birlikte yürürüz diye gelmiştim," deyip ekledi. "Rahatsız etmiyorsam eğer."

"Yok," dedim aynı sakinlikte. "Yürüyebiliriz."

Usulca gülümsediğinde ona gülümsedim ve yönümüzü önümüze çevirip yürümeye başladık. Ellerim çantamın kemerine sarılmıştı yine. Kaan, "Edebiyat okuyordun değil mi?" diye sorduğunda yavaşça başımı aşağı yukarı salladım. Sözlerine devam etti. "Ben de açıktan okuyorum. İşletme."

"Güzel bölüm," dedim öylesine konuşur gibi.

Sıkıntıyla iç çekti. "Öyle... Bir gün kendi pastanemi açmak istiyorum."

"Bu çok güzel bir hayal," dedim sahici bir samimiyetle. "Umarım gerçekleştirirsin."

Kaan kafasını bana çevirdiğinde, "Umarım," diye fısıldadı. Hâlâ bana bakıyordu ve ben çekiniyordum. Garip bir histi bu, acaba Akif Selim de ona böyle baktığını anlayınca benim gibi mi hissediyordu? Öyleyse şayet bu zor bir durumdu.

Kaan ile yavaş yavaş sohbet ede ede yürüdük daha doğrusu sadece o konuştu desek daha doğru olurdu sanırım zira benim ona karşılık verdiğim yahut onunla ilgili sorular sorduğum hakikat değildi. Az sonra

apartmana uzanan kaldırıma çıktık. Biraz daha yürüdüğümüzde duraksadım ve Kaan'a döndüm. "Daha ilerisine gitmeme gerek yok çünkü geldim."

Kaan oturduğum apartmana bakarken gülümsedi. "Demek burada oturuyorsun."

Sebepsizce gerilirken yüzünü bana çevirdi. Kahverengi gözleri karanlıkta iyice karaya dönmüştü. "Görüşürüz o halde." Kafamı sallamakla yetindim ve onunla vedalaşarak önüme döndüm. Derin bir nefes alarak yağmur kokan havayı içime solurken kafamı yukarı kaldırdım, kaldırdım ve bana bakan bir çift mavi gözün uzak bakışlarıyla karşılaştım.

Akif Selim balkondaydı ve bana bakıyordu.

Ona baktım.

Duraksamadım, tamam adımlarımın arasındaki mesafeyi azalttım sadece.

Baktı, baktı ve sonra bomboş bir çehreyle arkasını dönerek içeri girdi. Saniyeler sonra da ışığı kapandı.

Ne olmuştu şimdi?

Bir bakışın ardında var olan ruhu, bana mıydı tüm garezi?

Şaşkınlığın ve onun içine düşen endişenin kollarına asıldım. Zihnim bir mayın tarlasıydı ve ben nasıl yürümem gerektiğini artık unutuyor gibiydim. Bu beni ben olmaktan uzaklaştırıyordu.

Sakince apartmandan içeri girdim ve Sezerlere uğrayıp Çakır'ı alarak çıktım. Güvendiğim insanlar beni hayal kırıklığına uğratmamıştı ve endimi epey şanslı hissetmiştim. Birkin bir biçimde odama geçtiğimde antamı yere bırakıp kendimi de yatağın üzerine sırt üstü sererek ellerim karnımda tavana bakmaya başladım. Gözlerim yorgunlukla kapanırken kapı çaldı.

İrkildim.

Akif Selim olabilir miydi?

Çabucak ayağa kalktım ve elimi kalbime götürerek ona sakın kalması için komutlar verdim. Koridorun ışığını yaktığımda Çakır koşarak apartmana dolandı. "Dur bir deli oğlan," dedim gülerek hemen ardından kapıyı açtım.

Keşke açmasaydım.

Sevde karşımdaydı.

Gözlerim irileşirken dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Sevde bana hayretle bakarken durdu ve omzunu kapiya yaslayıp fısıldadı: “Ne haltlar karıştırdığını umarım bana da anlatırsın.”

“Sevde?”

Yüzünde şaşkın ama kendinden emin bir ifade vardı. Çakır bacaklarımın dolanırken Sevde, “İçeri girebilir miyim?” diye sordu. Bir anlık boşluğa düştüm ve gözlerimi kırıştıtararak, “Tabii,” diye onu içeri buyur ettim.

Sevde ayakkabılarını çıkarmaya başladığında Çakır ona biraz tepkili davrandı. Normal olan da buydu. Eğildim ve Çakır’ı sakinleştirmeye başladım. Sevde nihayetinde içeri girdiğinde sağa sola bakınmaya başladı. Kapıyı arkasından kapatırken, “Hoş geldin,” diyebildim. Az sonra ne gibi açıklamalar yapacaktım bilmiyordum.

Sevde bana döndü ve sakince konuştu: “Hoş bulduk.”

“Bir şey içer misin?” diye sordum tavrımdan ödün vermeden. Sevde kafasını sağa sola salladı ve gözlerini kısarak ima ile sırtıttı. “Misline, bana anlatman gerekenleri merak ediyorum. Sence de bir yerden başlasan mı artık?”

Nereden ve nasıl başlanır bilseydim şayet bu kaçamakların arkasına sığınmazdım. Ama üzgünüm, yapamadım. Çakır salona doğru koşarken başımı usulca aşağı yukarı sallayarak onu salona davet ettim. Işıkları yakıtımda Sevde gözlerini irileştirip pencereye yöneldi. “İnanmıyorum bu çiçekler çok güzel ama.”

Gülümsedim. “Öyleler.”

“Ne çiçeğiymi bunlar?” diye sordu sahici bir merakla.

“Sardunya.”

Bir gün mürekkep mavisine boyanacağına inandığım ve hep bu hayal ile ayakta kaldığım kıymetli çiçeklerim.

Sevde büyük bir ilgi ile çiçeklerime bakarken kafasını kaldırdı ve sağ tarafta kafesin içinde duran Kumru’yu gördü. Sevde alnını kırıştıtararak Kumru’nun yanına yürüdü. “Misline, evinde bilmediğim başka ne var Allah aşkına?” Sonra gülererek bana baktı. “Ha pardon! Burası senin evin öyle değil mi?”

“Sevde yapma böyle,” dedim yanına doğru adım atarak. Sonra kaşlarımı çatarak, “Hem sen nereden buldun ki burayı?” diye sordum. Aklıma saçma sapan senaryolar yazmak gelmedi hiç, gelmiyordu.

“Burak’la beraberdik ve bu taraflarda bir mağaza varmış, oraya girdik. Çıkarken seni gördüm bir çocuk vardı yanında ve ister istemez merak ettim,” diyerek dişlerini sıktı ama bu öfke silsilesi değildi. “İyi ki de merak edip takibe düşmüşüm Mislina Hanım.”

“Sevde her şeyi açıklayabilirim.”

Sevde gözlerini kapatıp açtı. “Ben de onu bekliyorum zaten.”

Kafamı aşağı yukarı sallarken omuzlarımı düşürdüm. “Tamam, her şeyi anlatacağım. Şöyle oturalım o halde.” Koltuğu gösterirken kuşkusuz oturduk ve ben derin bir nefes alıp Sevde’nin gözlerinin içine baktım. Hakikatli bir merakla anlatacaklarımı dinlemeye hazırlanmıştı kendini. Umarım ben de anlatacaklarım için kendimi hazırlamışımdır.

“Ben uzun zamandır burada yaşıyorum,” dediğimde kaşlarını çatı. “Uzun zamandır?”

“Bir seneden fazladır işte,” diye mırıldandığımda gözlerini irileştirerek, “O vakitten beri yalan söylüyorsun yani?”

Bu kendimi kötü hissettirmişti. “Deme öyle,” dedim yumuşak bir sesle. “Bile isteye yalan söylemedim. Tanıyorsun beni.”

Güldü. “Ben seni tanıyorum da bunlara anlam veremiyorum sadece. Yurt falan yok yani?”

Kaşlarımı yukarı kaldırıp indirirken, “Yok,” diye konuştum.

Sevde sitem eder gibi başını sağa sola sallamaya başladığında kazığının kollarını sündürerek avuç içimde topladım ve dudağımın içini usulca ısırıp devam ettim. “Yurtta yapamadım Sevde, yalnız kalmak çok zordu. Burada çiçeklerim var, köpeğim ve kuşum... Hepsinin bir dili var sanki.”

Sevde gülümseyerek Kumru’ya baktı. “İsimleri de var mı?”

Başımı aşağı yukarı sallarken hevesle söylendim. “Kumru ve Çakır.”

Çakır isminin telaffuz edildiğini fark ettiğinde kuyruğunu sallaya sallaya yanıma geldi. Kendini sevdirmeyi her zaman sevmişti ve bu ilgiyi de her daim hak ediyordu. Sevde, “Peki neden yalan söyledin ki?” diye sorduğunda duraksadım.

Asıl sebebi bilmeli miydi?

“Öyle gerekti diyelim,” dedim kaçamak cevaplarla.

Sevde şaşkın bir çehreyle, “Sorun da bu ya zaten, neden yani neden?” diye sordu. “Aklım almıyor zaten bunu neden sakladığını?”

“Bilmiyorum Sevde, öyle gerekti işte,” diye farkında olmadan ona biraz yükseldim. Duraksadı, sanırım onu incitmiştim. “Ben seni kırmak istemedim.”

“Kırılmadım ki,” dedi sakince.

Yüzüme ilkbaharın çiçekleri dokunuyormuş gibi ısıldadım. “Sahiden mi?”

“Hey Allah’ım ya,” dedi keyifle gülerek bu beni de keyiflendirmişti. Sonra duraksadı ve gözlerini kısarak bir müddet düşündü. “Ya hem bu kadar safsın hem de bu kadar profesyonel yalan söyleyebiliyorsun.”

“Ben de,” deyip tek gözümü kısıtım. “Yalan falan demesen mi artık? Kendimi kötü hissediyorum da.”

Derin bir nefes alarak ayaklandı ve tekrar pencereye yanaştı. Kollarını göğsünde birleştirerek dışarıyı seyre daldığında, “Vallahi orasını ben bil...” Aniden duraksadı ve kolları çözülüyordu. “Oha! Hayalet Bey?”

Akif Selim?

Heyecan yaparak ayaklandım ve yanına yürüyüp yola baktım. Akif Selim apartmandan çıkmıştı ve başına kapüşonunu geçirerek ilerlemeye başlamıştı. Bu saatte nereye gidiyordu acaba? Yüzüm düşerken Sevde bana bakıp, “Aynı apartmanda oturuyorsunuz siz,” diye konuştu. Ona bakamadım bile. Uzun uzun Akif Selim’in arkasından bakmaya devam ettim. Her saniye gözümünden daha da uzaklaşıyor ve bu üzüyordu. Hak-kım olmasa da nereye gittiğini bilmeyi çok isterdim.

Sevde koluma dokunarak, “Misline iyi misin?” diye sordu. İrkilerek Sevde’ye baktığımda alnının ortası kıvrıştı ve usul usul bir şeyleri fark etmeye başladı. Sanırım anlamıştı. Kendini bir iki adım geri çekerek bana mesafeli bir şekilde bakmaya devam etti. Bu mesafesi sanırım az sonra söyleyeceği şeylerin doğru olmasını umduğu içindi.

“Misline sen?” dedi kısık sesiyle.

“Evet ben,” dedim sakince. Kulaklarını kapat Akif Selim çünkü birazdan adını zikredeceğim. Gerçi bunu gün içerisinde defalarca kez yapıyorum ama bu seferki farklı biraz.

Sevde'nin şaşkın çehresi ona bir şeyleri itiraf etmem için bana destekten çok köstek oluyordu ama asla kötü bir ifade yoktu halinde. "Sen Akif'i..."

"Seviyorum."

Sevde'nin ağzı oval bir şekil aldığı anda eliyle kapatma gereği duydu. Gözlerimi kapattım ve başımı öne eğdim. Bu tavrım utançtan veyahut başka bir duygudan kaynaklı değildi. Sadece seviyorum dedikten sonra başkasının gözlerine değil de onun gözlerine bakmayı istediğim içindi.

Bakamadım ama çünkü o yoktu.

Sevde koluma dokunduğunda nedensizce irkilerek kendimi geri çektim. Kız kendini bir an kötü hissetti çünkü buna ben sebep olmuştum. Gözlerimi açtım, "Bakma öyle," dedim bakışlarımdaki kırgınlığı ses tonuma devirerek. "Ben kötü bir şey yapmadım."

Sevde, "Kızım manyak mısın sen? Ne kötüsü, kötü ne alaka?" dedi art arda söylenerek. "Ama şu konuda dürüst ol lütfen." Sustum, dudaklarını ıslatıp bana hakikatli bir şekilde baktı. "Tüm bu yalanlar onun içindi değil mi? Bu eve taşınman ya da diğerleri hepsi onun için."

Sessiz kalışıma kafasını sallayarak tepki verdi. "Anladım ben anlayacağımı." Derin bir iç çekip hemen aynı derinlikte soluk alıp verdiğimde devam etti. "Bunca zamandır onu seviyordun... Bunca zamandır hiçbir şeyi belli etmedin Mislina." Edemedim. Sevde yüzünü buruşturarak gözlerimin içine baktı. "Işıl? Işıl'dan bu yüzden haz etmiyorsun sen. Peki ya ben? Onların arasını yapacaktım az kalsın. Ne kadar salağım benim burada en yakın arkadaşım bu haldeyken..."

Sözlerini kesmek zorunda kaldım. "Saçmalama. Senin ne suçun var? Bilmiyordun bile Sevde."

"O?" dedi dik bir sesle. "O biliyor mu?"

"Hayır," dedim buruk bir tebessümle. "Bilse eğer durabilir miyim burada böyle? Bilse eğer gidişini sessiz, çaresiz izleyebilir miyim Sevde?"

Bu öyle zor bir ikilemdi ki düşünsenize; hesapsız kitapsız onu hayatınızın merkezine koymuşsunuz, her saniye onu düşünüyorsunuz, geceleri ve gündüzleri onunla uyanıp kalkıyorsunuz bu deliliğin en güzel evresi elki, sevmek zaten akıllıca bir iş olsaydı yazarlar yazdıkları satırlara ruhlarını gömerek sevdalandıkları kadınlar için kalem kırmazlardı. Onu bu

kadar özel sevip de yanına gidip 'Nereye?' diyememenin acısını ben kime anlatayım Allah aşkına? Okuduğum kitaplar bile küsmeye başladı artık, sanki hiç gelmeyecek bir gemiyi yanlış limanda beklediğimi anlamışlar gibi.

Sevde hiç konuşmadan bana uzun uzun bakarken dudaklarımın kenarına bir sardunya yaprağı kondu. Bu gülümsetirken acı veren türdendi. "Öyle işte. Tüm bunlar onun için kalbim gibi. Sakladım çünkü öyle olması gerektiğine inanıyordum, sakladım çünkü onu benden başkası görsün istemiyordum."

Herkes ona bakarken ben görüyordum ya, işte asıl mesele burada başlıyordu.

"Nasıl oldu peki? Onu ne ara bu kadar sevdin de seni bu hale getirdi?"

"Ben halimden çok memnunum," dedim duygularımı savunarak, o da zaten benden böyle bir tavır beklentisi içerisine girmek için sormamıştı bu soruyu. "Bilmiyorum," dedim sonra omzumu silkerek. "Birkaç saniye göz göze gelmiştik sadece. Onun için basit bir rastlantıydı belki ama benim için her şey burada başladı. Sevde," dedim ve soru sorar gibi ümidi sırtıma yükledim. "Ben onu görünce bir kalbim olduğunu anladım. Bundan kastımın ne olduğunu anlıyorsun değil mi?"

"Elbette," dedi gülümseyerek. "Baksana haline bir, şu gözlerindeki saf ışıltı, sesindeki o titreme ve tavrındaki masumiyet... Akif Selim sana bu açıdan yaklaşmış olsaydı muhakkak anlardı."

Kelimeler benimle olmak istemiyor gibiydi.

Sevde, "Biliyor musun?" diye sordu sessizce. "Biri beni böyle sevmiş olsaydı, oturup güzelliğine ağlardım."

Kalbim ibreyi başka yöne çevirdiği vakit oltanın ucuna başka bir adam takıldı. Bu adam Kadir'di.

"Berat'a karşı onu savunman boşuna değildi," diye düşündü derine inmeden. "Bunların hepsini bize hissettirmeden üstü kapalı yapabildin Mislina."

Yapmıştım sahiden değil mi? O yokken onu korumuştum, bu korumak da sayılmazdı aslında sadece insanların onun kalbini kötü bellemesinden endişe etmiştim. Ama Akif Selim bugün bana demişti ki; Ben bildiğim kişiyim, umurumda olan sadece bu.

"Peki ne zamana kadar sürecek böyle?" diye sordu en uzak olduğum yerden.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Okul bitene kadar belki, belki daha öncesi..."

"Belki daha sonrası?" dedi ima ile kaşlarını yukarı kaldırarak. Birkaç kelime bile beni umut kokan okyanusa atmayı başarıp dibine kadar bu umuda batmamı sağlıyordu. "Sen onunla konuşabiliyor musun?" diye ekledi bir yeni sorusunu.

"Önceden hiç irtibatımız yoktu, daha yeni yeni," dedim sakince sonra gülümsemeye başladım. "Onunla iletişim kurmak çok özel hissettiriyor çünkü o kadar özel bir adam ki asla kırıncı davranmıyor ya da kaba diye adlandırdığımız erkekler var ya onlar gibi değil." Derin bir iç çekiş. "Sanırım onu tarif etmem imkânsız."

"Yo," dedi Sevede keyiflenerek. "Öyle bir anlatıyorsun ki insanın âşık olası geliyor."

"Ya," dedim hevesli hevesli.

"Ya," dedi aynı iddiayı sürdürerek sonra kollarını açarak, "Gel kız buraya, koca yürekli saf âşık seni," diye konuştu. Sırıttım ve açtığı kollarına kavuştum. Bir dost, bin arkadaştan ötedir bilir misiniz? Onca ses sizi duyur da hepsi emaneten bakar yüzünüze ama tek bir kişi anlar halinizden. Dost olmak için, can olmak için vaktin ne mühimi var? Önemli olan neyi paylaştığındır, hesabını tuttuğun takvimin değil.

Bir müddet sonra birbirimizden ayrıldık. Sevede bilmiş bilmiş kafasını sallamaya başladığında, "Artık bunu bildiğime göre çorbada benim de bir tuzum olur," diye mırıldandı.

Kaşlarımı çattım. "Ne gibi?"

"Yahu arkadaşlar bugünler içindir," dedi ve eliyle omzuma birkaç defa hafifçe vurdu. "Sen orasını bana bırak."

"Sevede yapma hiçbir şey," dedim endişe eder gibi. "Ben memnunum diyorum halimden."

Gözlerini devirdi. "Ya zaten bir şey yapmayacağım, sadece kendi üzerime düşen kısmıyla ilgileneceğim."

"Nedir peki?"

Göğüs kafesini kabartırken yanaklarının içini havayla doldurup boşalttı. "Vallahi orasına da karışma bir zahmet."

"Bak Sevde," diye atıldığında geri çekildi ve kolundaki saate bakıp, "Hayda! Saat epey geç, gitmezsem yurda almazlar beni," diye yükseldi.

Ruh halim başka bir duyguya bürünürken mahcup bir şekilde gözlerine baktım. "Kusura bakma böyle de çok garip oldu. Yemek falan yedik hem."

"Artık bir dahaki sefere," diye konuşurken koridora doğru yürümeye başladı. "Nasıl olsa arkadaşımın bir evi var, misafir kabul eder arada umarım."

"Tabii ki ederim," dedim peşinden giderek. "Kapım her zaman açık sana."

Çantasını boynuna takarken, saçlarını havalı bir şekilde geriye savurarak üzerindeki kıyafetlere çeki düzen verdi. "Otobüsler karşı duraktan geçiyor değil mi?"

Başımı sallayarak onu onaylarken, "Çok geç oldu ben de geleyim mi seninle?" diye sordum.

"Bir şey olmaz, hem sen nasıl geri döneceksin? Giderim ben, sanki bilmediğim yer."

"Ne bileyim," dedim omuzlarımı düşürerek. "İnsan endişeleniyor."

"Boş ver," dedi uzatarak. "Otur ve güzel güzel yarınki sınava çalış, ben de öyle yapacağım çünkü," diyerek derin bir nefes alarak gözlerini irileştirdi. "Umarım öyle yaparım."

Gülümsedim ve ona kapıyı açtım. Sevde evden çıktı ve ayakkabılarını giymeye başladı. "Neyse yarın görüşürüz," dedi işini hallettikten sonra. "Görüşürüz. Haberleşiriz zaten," dedim düz bir sesle. Karşılık vermezken vedalaştık ve kapıyı ardından kapattım.

Kapı kapandığında sanki kalbimin içindeki sandığın kapağı da kapanmış gibi hissetmiştim. Sevde artık her şeyi öğrenmişti. Aslında bu iyi olmuştu çünkü artık yalan söyleyecek mecalim kalmamıştı. Temiz bir soluk alıp vererek odama gitrim ve üzerimi değiştirip pijamalarımı giyindim. Hemen ardından yüzümü yıkayarak kremlerimi sürdüm ve saçlarımı dağınık bir topuz yapıp salona yürüdüm. Aç değildim lakin halsiz

hissediordum. Kumru ve Çakır'ın mamalarını verdikten sonra elimde sürahiyle sardunyalarımın yanına gidip onları sulamaya başladım.

"Benim güzellerim acaba bugün nasıllar?" dedim, onları hem sulayıp hem de severek. Güzel yapraklarını özenle sevip, topraklarının üzerindeki yabancı maddeleri ayıklamaya başladım. "Keşke Akif Selim'in yanından da Işıl'ı bu kadar kolay alabilsem." Bu bir istek ya da hırs değildi sadece bir an için öyle olmasını istemiştim.

Yabancı maddeleri topraktan temizledikten sonra kendime bir kahve suyu koydum. Sınav haftasıysa şayet kahvesiz yapamazdım. Sürekli kahve içmek zarardı ama ben zaten bunu ancak bu tür şeylerde yapıyordum. Su kaynayana kadar telefonuma uzandım ve annemleri aradım. Ne zamandır doğru dürüst bir iletişim kuramamıştık. Bu sorun değildi ama özlemek hiçbir şeye benzemiyordu.

Birkaç saniye sonra annemin sesiyle yüzümde güller açtı. "Anne?"

"Mislina?" dedi annem, sesindeki sevinci ruhumun derinliklerine kadar hissettirerek. "Kızım kaç gündür konuşamıyoruz, ne yapıyorsun iyi misin?"

"İyiyim anne, sınav haftası ya çok yoğun oluyorum ama bu aramak için bir bahane değil elbette, kusura bakmayın."

"Ne kusuru kızım? Biz iyiyiz sen de güzel güzel çalış sınavlarına," dedi annem yumuşak bir ses tonuyla. Başıma ne gelirse gelsin, canıma ne olursa olsun annemin sesini işittiğim an her şey sıfırlanıyor sanki ruhum yeniden formatlanıyordu.

Gülümsedim. "Nasılsınız anne? Babam nasıl?"

"Sofrayı topladım şimdi, baban da içeride sabah okuyamadığı gazeteleri okuyor," dediğinde gözlerimin önünde ikisini canlandırdım. Annem ve babam yaşlı insanlar değillerdi ama ikisi de kırkını çoktan devirmişti. Babamın kır saçları vardı, eh bir de hafif belli göbeği. Annem ise çok uzun boylu değildi. "Sen yedin mi yemeğini?"

"Aç değilim pek kahve içeceğim sadece," diye mırıldandım.

Annem anında yükseldi. "Ne demek aç değilim? Hasta mısın yoksa?"

"Hayır anne," dedim gülerek. "Okul çıkışı yemiştım bir şeyler. Ders çalışacağım zaten birazdan."

"Olsun, yememezlik etme sakın he. Sınavların nasıl gidiyor? Ne zaman geleceksin? Vallahi baban artık gün saymaya başladı."

İçim sıcacık oluverirken, "Cuma günü akşamına bilet alacağım üç gün var işte," diye konuştum. O vakte kadar sınavlardan can kalırsa şayet.

"Az kalmış iyi," dedi. "Canın bir şey istiyor mu annem? Yapayım."

"Yok anne eline sağlık," deyip dudaklarımı dişledim. "Ama patlıcan oturtmaya hayır demem tabii."

"Kurban olurum," dedi annem, sesi sanki canıma sarılıyordu. "Yaparım tabii."

Gülümseyip telefonumu iyice kavradığım vakit kahve için hazırladığım su kaynamaya başlamıştı. Onun altını kapatarak anneme yöneldim. "Anne bir isteğin yoksa ben kapatıyorum."

"Yok kızım, canının sağlığı. Haydi Allah zihin açıklığı versin, dikkat et he havalar soğuk."

"Ederim," dedim gülerek. "Babamı öp benim için. Allah'a emanet olun."

Annemle vedalaştıktan sonra telefonu kapattım ve cebime koyarak kahvemi hazırladım. Aralık ayındaydık ve havalar gitgide soğumaya başlıyordu. Kışı severdim hatta çok severdim. Geçen yıl kar topu yapamıştım belki bu sene yapardım. Hatta belki Akif Selim ile yapardık bunu. Sağlığı için koşmazdık, bir ihtimal ikimize ait bir kardan adam yapardık.

Kurduğum hayallerin güzelliği içimi elimde tuttuğum kahveden daha çok ısıtmıştı. Pijamalarımın üzerine gri örgülü hırkamı çektim ve ayağымda panduflarım, elimde kitaplarımla salona yürüdüm. Odamda ders çalışabilirdim ama pencere dibinde çalışmak ayrı bir güzel oluyordu.

Tamam tamam.

Akif Selim'in yolunu gözlemek de sevdaya dâhil...

Yorgun düşüyordum ama mecburdum. Annem için, babam için bile ders çalışmaya mecburdum. Dönem uzatıp onların verdiği emekleri boşa çıkarmak istemiyordum. Kahvemden bir yudum aldım ve pencerenin

dibine çöktüm. Şehir ıslı ıslıldı. Araba sesleri, sokak lambaları ve dükkânların kalabalığı... Bana kaybettiğim ne varsa onu hatırlatıyordu sanki.

Akif Selim nereye gitmişti bu saatte? Üstelik hâlâ da geri gelmemişti. En son göz göze geldiğimizde tepkisizliği canımı sıkıyordu ama bir yandan da ne olabilir ki diye düşünmeden edemiyordum. Beni kıskanacak hali yoktu ya?

Hayır, bu çok komik. Akif Selim beni neden kıskansın ki?

Dediği gibi biz arkadaş bile değiliz onunla.

Omuzlarımı düşürdüm ve kahvemi yanıma koyarak kitaplarımı açtım lakin içimde zerre ders çalışma isteği yoktu ve benim yarın iki tane sınavım vardı. Biri kolay olduğu için onun üzerine pek düşmüyordum ama diğeri için bu gece dirsek çürüteceğim kesindi.

Elime kalemimi aldım ve ajandamı kucağıma alarak kitaplarımın altını çizdiğim yerleri not çıkararak yazmaya başladım. Yazarak çalışmak daha iyi oluyordu benim için. Herkesin kendine has bir ders çalışma üslubu vardı, ben de yazarak çalışanlardandım.

Dakikalar geçiyordu. Kahvemi yudumluyor kafamı enseme doğru yatıyordum... Canım sıkıldıkça Kumru ve Çakır'la konuşuyor onlara kafamdan uydurduğum kısa hikâyelerden bahsediyordum.

"Kumru?" diye seslendim. *Canım kuşum umarım benim bir deli olduğumu düşünmüyorsundur ve sen de Çakır keza siz de öyle sardunyalarım.* "Ben Akif Selim'i çok seviyorum." Sonra kıkırdadım kendi kendime. "Üzgünüm, bugün yeni bilgi yok. Bugün de onu çok sevdim."

Sıkıntıyla saçlarımı karıştırırken başımı pencereye doğru çevirdim. Akif Selim geliyordu. Heyecanla bağdaş kurduğum bacaklarımı çözdüm, pencere dibine âdeta bir kedi gibi sinerek onu izlemeye başladım. Elleri montunun cebindeydi ve montunun içine giydiği gri kapüşonun şapkası da kafasındaydı. Baş eğik sakın adımlarla yürüyordu. Dudaklarının arasından sızan gri toz bulut havanın soğukluğunu epey belli ediyordu. Üşümüştü, bunu hissedebiliyordum.

Şimdi gitsem yanına, onu evime davet edip sıcak bir şeyler içmeyi teklif etsem gelir miydi? Gelebilir miydi?

Bunu yapamazdım, yapsam da olamazdı zaten. Burası Akif Selim'in mezarıydı ve ben de bu mezarın bekçisiydim. Buraya girdiği zaman ne-

fesini kesecek her türlü şeyle karşılaşmış olacaktı ve onu zora sokacak her şey benim canımdı.

Akif Selim usulca apartmana girdi. Yerimden hızla ayaklandım ve kapıya koştum. Gözetleme deliğine tabiri caizse gözlerimi sokup gelmesini bekledim. Birkaç saniye sonra bulunduğum katın ışığı yandı ve Akif Selim kapımın önünden geçip yukarı kata çıktı. Merdivenleri çıkışını dâhi izlemiştim hiçbir detayını atlamak istemediğim için.

Katların ışıkları söndüğünde omuzlarımı düşürdüm ve koridorun ışığını kapatıp salona geçtim. Pekâlâ Mislina, lütfen zihnine ve kalbine söyle seni birkaç saat ondan uzak tutsun zira derslerini anlayamayacaksın. Zor olsa da kendi kendime verdiğim komutları yaptım ve gözlerimi ovuşturarak derslerime konsantre oldum. Anlaşılan o ki uzun ve yorucu bir gece beni hasretle bekliyordu.

Ben de ona kavuştum.

Ertesi sabah bir hayli erken bir vakitte uyanarak hazırlanmaya başladım. Sanırım üç saat önce uyumuştum ve deli gibi esniyordum. Kafam çorba gibiydi ama kendimden emindim, yapacaktım. Saat sekizi biraz geçiyordu ve benim sınavım dokuzdaydı. Acele etmeme gerek yoktu çünkü otobüs ile gidecektim. Hazırlandım ve mutfaktaki çekmeceleri kurcalayıp birkaç parça krakeri ağzıma atıp evden ayrıldım.

Apartmandan çıktığımda soğuk hava direkt burnumun ucunu hedef almıştı. Üzerimdeki kaşe kabanımın önünü iyice kapatarak başımdaki kırmızı bereyi düzelttim. Otobüsün gelmesine yaklaşık on dakika vardı ve ben sanırım biraz erken çıkmıştım. Her neyse... Kitaplarıma sarılarak karşı durağa yürüdüm ve boş olan bankların birin oturdum.

Otobüs gelene kadar telefonumu çıkardım ve internetimi açtım. *WhatsApp* dışında, *Instagram* kullanıyordum ama çok aktif olduğum söylenemezdi. Üstelik bu hesap benim pek bir işime yaramıyordu çünkü Akif Selim'in sosyal medya hesabı yoktu. Kendisine sormamıştım ama uzun uğraşlar sonucu yaptığım araştırmalar bana olumsuz yanıt vermişti.

Takip isteklerinden gözüme kestirdiklerimi kabul ettikten sonra sınıf grubuna gelen mesajları okumaya başladım.

Aü Edebiyat

Sinan: *Gençler kalemim yok, fazla kalemi olan varsa getirebilir mi?*

Taha: *Kardeş Allah'ını seversen kaç senedir okuyorsun, kalemim yok mevzuları geride kaldı be.*

Sinan: *Ulan ne alakası var oğlum? Kalem istemek de mi mazide kaldı? Hayda!*

Çisil: *Sinan bende var, getiririm.*

Sinan: *Teşekkür ederim.*

Taha: *Çisil Hanım demek öyle?*

Murat: *Hanımlar, Beyler burası karışacak vaziyet alın.*

Gül: *Ahahahaha*

Taha: *Hah! Geldi bizimki.*

Gül: *Ahahahaha*

Furkan: *Ya o değil de çalışkan biri önüme oturabilir mi? Çalışmadım hiç.*

Taha: *Furkan kardeşim bir sen akıllısın be.*

Taha: *Yalnız harbiden yok mu paylaşımcı bir arkadaş? Ben mübarek bir insanım dualarım tutar.*

Çisil: *Senden gelecek dua olsa olsa beddua olur.*

Taha: *Çok komikti, güldüm.*

Gül: *Ahahahaha*

Taha adlı kullanıcı gruptan ayrıldı.

Gül: *Ne oldu ya? Fotoğrafın gitti.*

Murat: *Aha kız konuştu, vallahi konuştu. Dur ss alayım da Taha'ya atayım.*

Gül: *Ahahahaha*

Murat adlı kullanıcı gruptan ayrıldı.

Minik bir tebessümle yazılanları okudum gruptan çıkarak telefonumun ekranını kapatıp cebime koydum. Başımı sağa çevirip otobüsün gelip gelmediğini kontrol ettim ama henüz vakit vardı. Sıkıntıyla nefes alıp verdiğim sıra önüme döndüm ve duraksadım.

Akif Selim geliyordu.

Nedensizce yutkunarak bakışlarımı ondan kaçırmaya çalıştım fakat bu çok zordu. Kaçamak bakışlarla başımı hafifçe öne eğdim ve gözlerimin ağına düşen kısımlardan onu izlemeye başladım. Elleri cebindeydi ve üzerinde sadece dunkü montu ve içine giydiği gri kapüşonu vardı. Kafasındaki siyah berenin dışından taşan saçlarının birkaç teli alına dökmüştü. Bir bere bir insana ancak bu kadar yakışabilirdi sanırım.

Bir dakika! Kulaklığı yoktu.

Yüzümde manidar bir tebessüm yer edindiğinde dudaklarımı ıslattım ve hafifçe öksürüp boğazımı temizledim. Yanıma geldi ve oturdu.

Oturdu. Yanıma. Yan yanayız.

Kalbim bu kadar hızlı atmama işini seninle tekrar konuşmamız gerekiyor sanırım.

“Günaydın,” dedi sakince. Ses tonu soğuk havayı ısıtırken içimdeki çigliği yerle bir etti.

“Günaydın,” diye mırıldandım. Birbirimizin yüzüne değil, başımızı eğmiş önümüze bakıyorduk. Ayaklarımıza yani.

Ama bu çok güzeldi.

Ona belli etmeden salak salak sırıtmaya başladığımda farkında olmadan esnedim ve hızla elimi ağzıma götürdüm. “Çok affedersin,” dedim buna bir son vererek.

“Sanırım uykunu alamadın yine?” diye sordu düz bir sesle.

Başımı aşağı yukarı sallayarak konuştum. “Sınav haftası ya ondan böyleyim.”

Akif Selim bir müddet -taş çatlasa bir on saniye- sustu ve buğulu bir sesle dudaklarını araladı. “Kendini çok yoruyorsun sanki Misline. Ne yapıyorsun bilmiyorum, bilemem de ama gördüğüm kadarıyla yoğun bir hayatın var.”

“Bundan yaklaşık bir ay önce param çalındı ve ben de ev kiramı ödemek için çalışmak zorunda kaldım ama alışıyorum ve alıştım sanırım bu düzene,” dediğimde farkında olmadan bir kez daha esnedim. Akif Selim bu esnada gülümsedi. Hayır hayır göz göze gelip de güldüğünü fark ettiğimden değil, o ses tonunu hissettiğimden.

“Üzüldüm,” dedi sakince sonra. “Yani paranın çalınmış olmasına. Polise gittin mi?”

Başımı salladım. “Gittim ama herhangi bir geri dönüş olmadı zaten bu saatten sonra da olacağını sanmıyorum.”

Sonra ikimiz de sustuk. “Ben bu Cuma vizelerden sonra Bursa’ya evime gideceğim. Senin ailen nerede Akif Selim?” diye sordum. “Aslında nerelisin diye sormak istedim.”

“Ailem burada,” dedi düz bir sesle. Ses tonu uzaklaşırken ruhu da bir adım geriye çekildi.

“Peki, özel olmazsa annen veya baban hayatta mı?” diye sorup elimi yüzüme götürerek gözlerimi kapattım. “Çok özür dilerim böyle sormalıyım. Kaba davranmak istemedim.”

Onu kırmış olabilirdim ya da ne bileyim belki sormamam gereken bir şeyi sorarak ona kötü şeyleri anımsatmış olabilirdim. Yine önce konuşup sonra düşünmüştüm.

Ellerimi yüzümden indirdiğimde Akif Selim’in mürekkep mavisi irisleriyle karşılaştım. Kafasını bana çevirmişti ve tuhaf tuhaf gözlerimin içine bakıyordu. “Sende ne var biliyor musun Mislina?” diye sordu.

Kalbin...

Öyle garip bir şekilde telaffuz etmişti ki adımı devamını düşünemedim. Adımın bittiği yerde kıvrılıp uyumak istedim dudağının köşesinde.

“Bir şeyi söyledikten sonra sanki yanlış bir şey söylemişsin gibi hemen düzeltiyorsun. İnsanları kırmaktan ve yanlış anlaşılmaktan korkuyorsun.”

“Bu kötü bir şey mi?”

Dudağının kenarını kıvrıdı. Ah! Sanırım iyi değilim.

“Aksine,” dedi sakince. “Bu çok güzel bir şey ve nedensizce hoşuma gidiyor.”

Yüreğim bir volkan olsaydı şu an patlamış ve lavları da etrafa saçılmış olurdu.

Gülümseyerek gözlerimi kıstım. “Teşekkür ederim.”

“Bunu kast etmedim ama,” dedi sesinde belli etmekten çekinmediği bir neşe ile. *Akif Selim bana böyle davranma lütfen, benimle böyle konuşma ki her defasında kendime mâni olmak zorunda kalıp kalbimle baş başa olmayayım.*

“Peki,” diyebildim sessizce.

“Sorunu yanıtsız bırakmayayım o halde,” dediğinde dikkatimi ona verdim. Gözlerini gözlerimden çekip başka bir rüyanın kapısını tıklattı lakin açan olmadığı için kapıda öylece kalakaldı. “Annem hayatta değil babam ve abim yaşıyor.”

Bu acıtmıştı. “Çok üzgünüm. Başın sağ olsun.”

Akif Selim bir şey söylemeden yeniden gözlerimin içine baktı. Ona sormak istediğim binlerce soru vardı ama farkında olmadan yarasına dokunmuştum ve bu sersem merakım diğer sorularım için yüz bırakmamıştı. “Ne zaman peki?” diye sordum çekinerek.

“Zamanın bu tür şeylerde fazla acımasız davrandığını düşünüyorum.”

Bir şey söylememiştim. O esnada otobüsün geldiğini gördüm. Birlikte ayaklandık ve hemen cüzdanımı çıkarıp içinden kartımı aldım. Birkaç saniye sonra otobüs durağın önünden durdu ve kapıları yavaşça açıldı. Akif Selim kibar bir şekilde bana yer verirken gülümsedim ve otobüse bindim.

Kartımı cihaza tuttuğum vakit işittiğim ses yüzümdeki şaşkınlığa yer açmıştı.

“Yetersiz bakiye!”

Gözlerim irileşirken kendi kendime mırıldandım: “Hay aksi. Nasıl unuturum ben para yüklemeyi?” Kendi kendimle olan iç savaşıma Akif Selim müdahale etti ve kartını iki defa okutarak arkamda durdu. “Kendine kızmayı bırakabilirsin. İnsanlık hali, olabilir.”

Sesi saçlarımın içine karışmıştı ve kulağımın işittiği bu mayhoş tını beni sarhoşluğuyla darmadağın etmişti. Şoför bey kapıları kapattığında

otobüs hareket etmeye başladı. Usulca arkalara doğru ilerlemeye başladım, Akif Selim de peşimden geliyordu. Çıldıracağım, bu kadarına kalbim dayanmıyor Allah'ım.

Maalesef tüm koltuklar doluydu ve ayakta kalmıştık. Otobüsün orta bölmesine varıp pencere kenarındaki boşlukta duraksadım. Akif Selim de hemen yanıma geldi ve sarı demirlerden birine pek hakikatli olmadan tutundu. Mahcup bir ifadeyle fısıldadım: "Teşekkür ederim Akif Selim."

"Bir şey yapmadım ki kim olsa aynını yapardı."

Cüzdanımdan çıkardığım bozuk paraları Akif Selim'e uzattığımda kaşlarını çatarak bana baktı. "Ne bu? Lütfen koyar mısın onları yerine?"

"Ama olmaz," dedim ısrar ederek. "Huyum böyle, kimseye borçlu kalmak istemem. Lütfen al."

Kafasını sağa sola sallayarak gözlerini benden çevirerek yola odaklandı. "Onu almayacağımı biliyorsun."

"Akif Selim?" dedim onu uyarır gibi.

Bakışlarını bana çevirdi. "Mislina?"

Durduk bir nokta üzerinde. Cümle bitmiş sayılmazdı ama noktanın üzerinde olduğumuzu biliyordum. Biz şu an ne yapıyorduk? Atışıyorduk değil mi? Sahiden bu oluyordu. Aksine üzmüyor beni mutlu ediyordu. Onun hiç bilmediğim bu sevecen ve hoş hallerini keşfedip her seferinde başka bir huyuna rast geldikçe kendimi özel hissediyordum. Kendini başkalarına karşı bu kadar sabit gösteren bir adamın yalnızca kendim tarafından keşfedilmiş olması muazzam bir histi. Yani umarım bu cümlelerdeki en doğru özne benim adımdır.

Kaşlarını hafifçe yukarı kaldırıp indirdi. "Güzel huyların var ama onu almayacağımı bilmen gerekir."

Güzel huyların var... Güzel huylarım... Bana böyle dedi... Bana... Hayır, aklımı yitirmedim sadece onu böylesine sevdiğim için bir miktar deliyim o kadar.

İtiraz edip üzerine düşmenin olumlu bir sonuç olacağını sanmıyordum. Öyle oldu. Parayı cüzdanıma koydum ve yüzümü, bedenim dâhil pencereye çevirdim. Akif Selim de öyle duruyordu. Bir elimde kitaplarım vardı ve tek elimle demiri kavramıştım. İkimiz de konuşmuyorduk.

Gözlerimin şişkinliğini hissedebiliyordum ve o kısımları kapatmak için makyaj yapmıştım biraz. Dalgın dalgın yolu seyre daldığım vakit otobüs ani bir frenle duraksadı ve kontrolümü sağlayamayıp Akif Selim'e doğru savruldu. Akif Selim ne olduğunu anlamadan kollarımdan tutarken nefesimi tuttum.

"Hop hop hop," dedi şaşkın bir ses tonuyla. "İyi misin?"

Değilim...

Derin bir nefes aldım ve sakince toparlandım. Akif Selim'in kollarımı kavrayan güzel parmakları usulca orayı serbest bırakırken dudaklarımı ıslatıp yine mahcup bir çehreyle güzel gözlerine doğru süzüldüm. "Özür dilerim, ben dengimi sağlayamadım."

"Hiç bıkmayacaksın değil mi?"

"Neyden?"

"Sürekli özür dileyip, teşekkür etmekten."

"Hayır," dedim sakince. Sonra güldüm.

O da güldü.

Ama nasıl güzel güldü.

"Öyle durumlara düşüyorum ki bunları söylemek mecburiyetine giriyorum," diyerek ses tonumu sivrileştirdim. "Yani az önce mecburiyetten değildi, sahici bir özürdü yanlış anlama."

Akif Selim gülmeye devam ederek, "Anlamıyorum Mislina, sahiden seni yanlış anlamıyorum lütfen sen de bunu anla," dedi.

"Peki," dedim içimi cıvı cıvı eden bir tebessümle. Beresinin sağ tarafını düzeltmeye başladığında gözleriyle benim beremi işaret etti. Şaşkınlıkla, "Hı?" diye mırıldandım. "Bereni düzelt," dedi sakince. Bu bir emir değildi, bir istektir. Gözlerimi kıstım ve gülümsememi dudaklarımdan asla silmeden beremi düzelttim.

Birkaç dakika sonra otobüsün duracak düğmesine basıp birlikte indik. Giriş kartlarımızı okuttuktan sonra birlikte okul binasına girdik ve hiç konuşmadan sınıfa girdik. Akif Selim yerine geçerken, "Başarılar," diye temennilerde bulundu.

“Sana da,” dedim ardından gülümseyerek. Akif Selim yerine geçerken arka sıralarda oturan Sevede ile göz göze geldim. Sabırsız bir şekilde beni yanına çağırdı. Başımı öne eğdim ve sınıftakilerin dikkatini çekmeden Sevede'nin yanına yürüdüm.

Kolumdan tuttuğu gibi dudaklarına kulağımın arkasına götürdü. “Ne konuşuyordunuz? Ay kalbim dayanmıyor çocuk istiyorum.”

Gözlerim dehşetle irileşirken kolumu ellerinden kurtarıp gözlerine baktım. “Manyak mısın sen?”

“Düşünsene minik Akif Selimler, Mislinalar geziniyor etrafta.”

Elimi ağzına götürdüm ve onu susturdum. Allah'tan bir hayli sessizdik ve bizi bizden başka kimse duymuyordu. “Sevede yapma gözünü seveyim ya, dalga geçmen için anlatmadım sana duygularımı.”

Yüzü düştü. “Aşk olsun Mislina, dalga mı geçiyorum ben?”

“Vallahi orasını bilemeyeceğim,” dedim beremi kafamdan çıkarıp saçlarımı düzeltirken. “Hem burada bari söyleme şöyle şeyler. Ne uçtun ha!”

“Sevede İşbilir ile keyifli yolculuklar dileriz efendim.”

“Ha ha ha,” dedim onu dikkate almayıp montumu çıkarırken.

Sınav on dakikaya başlayacaktı. Üzerimdekileri sınıfın askılığına astım ve Sevede'nin önündeki sıraya geçip oturdum. Akif Selim benden üç sıra önde otuyordu ama yan sıradaydı. Bulunduğum yerden onu rahatlıkla izleyebiliyordum. Beresini çıkarmamıştı kafasından. Elindeki kalemi parmaklarının arasında naif bir şekilde dans ettiriyordu. Elim çenemin altına koydum ve hayale dalar gibi saf saf sıırtmaya başladım.

Sanırım hayatımın en güzel sabahlarından birini yaşamıştım.

Yaklaşık on dakika sonra üç eğitim görevlisi sınıfın içine girdiğinde hemen önümde oturan Taha söylenmeye başladı: “Yok muydu biraz daha, dekanı da çağırısaydınız. Sanki devlet sırlarını çalacağız abi.”

Taha'nın sesini işiten birkaç kişi ona gülmeye başladığında sarı saçlı ve uzun boylu kadın kimliklerimizi kontrol etmeye başladı, diğer yandan da imza kâğıdı elden ele dolaşıyordu. Bir süre sonra her şeyi halletmiştik. Kahverengi küt saçlı kadın sınıfa bakıp, “Sınavınız başlamıştır, başarılar dilerim,” diye konuştu.

Derin bir nefes aldım ve sınav kâğıdımı sahiplenerek onu karalamaya başladım. Bir yandan deli gibi esniyor, esnedikçe gözlerimin kızardığını hissediyordum diğer yandan ise hızlı olmaya çalışıp zamanı en iyi şekilde yetirebilmek istiyordum. Sınav esnasında arada bir Akif Selim'e bakıyor, hunharca bir şeyler yazdığını gördükçe gözlerimi ondan çekiyordum. Bir süre sonra soruları cevapladım ve sınav bitimine on dakika kala kâğıdımı teslim ettim.

Kabanımı üzerime geçirdim ve beremi de kafama taktıktan sonra telefonumun ekranından kendime baktım, zaten sınav da hemen hemen bitmek üzereydi. Sevde kâğıdını verip yanıma geldiğinde hazırlanmaya başladı. "Kantine gidelim mi?" diye sordu uykulu bir ses tonuyla.

"Olur," dedim sessizce. "Benim de uykumu açmak gibi bir meselem var."

Güldü ve omzunu omzuna çarptırdı. "Senin uykunu başka şeyler de açabilir aslında."

Gözlerimi devirdim. "Ama sen her hususta bana böyle davranacaksan işimiz iş, Allah aşkına davranma şöyle anca utandırırıyorsun."

"Ay iyi be," dedi yapay bir öfkeyle. Hazırlandıktan sonra sınıftan çıkıp kafeteryaya yürüdük. Berat yalnız başına oturuyordu.

Yanına gidip çantamı masanın üzerine bıraktım. "Merhaba. Sınav nasıldı Berat?" diye sordum.

"Fena değildi de bir soruyu boş bıraktım," deyip yüzüme baktı. "Senin nasıldı?"

"İyiymi," diye yanıtladım net bir şekilde.

Sevde söylenerek, "Kötü olma ihtimali benim sınavımın iyi geçme ihtimali kadar uzak zaten," dedi. Berat keyifle, "Ha kötü geçti yani sınavın?" diye sordu Sevde'ye doğru.

Sevde yüzünü buruşturdu ve ellerini birbirine vurarak onu alkışladı. "Ne zekâ ama. Bravo vallahi, nasıl anladın bir çırpıda?"

Berat onu dikkate almazken Sevde ile birlikte kahve almaya gittik. Kahvelerimizin hazırlanmasını beklerken Sevde bana dönüp, "Yiyecek bir şeyler de alalım, kahvaltı yapmadım doğru dürüst," dedi. Konuşmadan onu onaylarken aniden koluma vurdu ve sırıttı. "Aha seninki geliyor. Ay ay ay."

E bu kız benden daha heyecanlı...

Sakin kalmaya çalışarak onu uyardım ve usulca arkamı döndüm. Akif Selim buradaydı ve hemen ardında Işıl vardı. Bu yüzümün düşmesine sebep olurken Sevde kulağıma yönelip, “Hayır bu kız da artık sıkı. Çocuk istemiyor belli ki ne diye arkasında dolanıp duruyor,” diye fısıldadı.

“Babası hastaymış,” dedim önüme dönerek. Gözleri irileşirken omuzları düştü ama daha sonra omzunu silkti. “İyi de ne alaka ki?”

“Akif Selim ona iyi geliyormuş.”

“Kim dedi?”

“Akif Selim.”

Güldü ve kaş göz edip, “Ha bunları konuşuyorsunuz siz, hayırlı işler efendim,” diye konuştu.

“Ay Sevde,” diye geçiştirdim.

Sevde koluma dokundu. “Sen bize yiyecek bir şeyler al ben geliyorum.”

“Nereye?” diye sordum merakla. Hiçbir şey söylemeden yanımdan geçerken Işıl’ın yanına gidip önce bana göz kırptı sonra da Akif Selim’i gösterdi. Utanmıştım. Hem de bir hayli utanmıştım. Raflardaki bisküvilerden sevdiklerimi almaya başladım daha sonra kasaya yöneldim. Akif Selim yanımdaydı.

“Merhaba,” dedim çekinerek.

“Merhaba,” dedi sakince. Daha sonra kahvelerimiz hazırlanmıştı. Kahvesini eline aldığı anda, “Şekeri uzatır mısın?” diye sordu. Başımı salladım ve köşede duran küp şekerlerden bir tane alıp ona uzattım. Parmaklarımızın uçları birbirine değerken içimdeki dürtünün hissiyatı bedenimi titretmeye başladı.

“Bir küp şeker kullandığımı unutmamışsın,” diye konuştu.

Gülümsedim ve gözlerine baktım. “Hafızamın iyi olması benim suçum değil ki.”

Birkaç saniye gözlerime baktı ve sonra gülümsedi. Dudaklarını birbirine bastırdı ve gözlerini yavaşça kapatıp açarak yanımdan ayrıldı. Uzun uzun arkasından bakmadım ve ücreti ödedim. Sevde de hemen yanıma

geldi. Kahvelerimizi almış Berat'ın yanına ilerlerken, "Ee?" diye dürttü beni.

"Ne ee?" dedim boş boş.

"Bir şey konuşabildiniz mi? Gerçi o çocuğun dilinin uzunluğunu merak ediyorum, iki santim falan mı acaba?"

Hiçbir şey söylemezken Berat'ın yanına geldik. Onun önünde bir çay bardağı vardı. Elimizdeki bisküvileri açtık ve masanın ortasına koyduk. Diğer sınav bir saat sonraydı. Kahvemden bir yudum alırken Kadir'in bize doğru geldiğini gördüm.

Sandalyesini çekip otururken, "N'aber?" diye sordu ortaya doğru.

"İyidir senden?" diye döndüm ona doğru.

Sıkıntıyla göz devirip, "Ne olsun. Sınavların biri başlayıp biri bitiyor," diye sitem etti.

Sevde, "İyi geçiyor mu bari?" diye sorduğunda, Kadir beklemediğim bir şekilde gülümsedi. "Fena değil."

Sevde ondan ters bir yanıt almadığı için mutlu olmuştu, bunu kısılan gözlerinde görebilmiştim. "Sevmeye başladın sanırım tarihi?" sordu Sevde gülümseyerek.

Kadir, "İnsan alışınca sevip sevmediğinin bir önemi kalmıyor," diye yanıtladı. Sevde ve ben Kadir'in verdiği cevaba sessiz kalırken Berat eliyle Kadir'in omzuna vurup güldü. "Kardeşim felsefe okusaymışsın keşke."

Kadir kafasını sağa sola sallayıp, "Aman abi, tarihi zar zor idare ediyorum felsefe demeyin bana," diye homurdandı. Eski Kadir'in geri döndüğünü hissediyordum. Aslında o hiç eski olmamıştı zira insanlar eskimezdi biz sadece belli bir dönem içerisinde belli sıkıntılar yaşayan kişilere bu tanımı uygun görürdük.

Ne kadar acımasızca.

Sevde kahvesinden bir yudum alırken telefonuna gelen mesaja baktı. Yüzünde oluşan tebessümün sebebini anlamıştım. Gözlerim Kadir'e kaydı. Bana baktı ve gülümsedi. *Saklamaya çalışıyorsun biliyorum, bu gülümsemenin ardına diktiğin ve susuzluktan öldürdüğün gül yapraklarını saklıyorsun Kadir.*

Sevde mesajlaşmaya başladığında Kadir ona seslendi: "Ee Sevde o çocukla nasıl gidiyor?"

Sevde kaşlarını çatı ve Kadir'e baktı. Sanırım onun bu konu hakkında merakını dile getirmesine şaşırmıştı. Tıpkı benim gibi. "Henüz adı konmuş bir şey yok ama güzel gidiyor," dedi.

Kadir sakince, "Anladım," diye geçiştirdi.

Sevde telefonunu masaya bıraktı ve kollarını göğsünde birleştirip Kadir'e baktı. "Kadir istersen sana da bir kız ayarlayabiliriz."

Boğazıma bir yumru otururken Kadir son derece soğukkanlı bir şekilde, "Çok düşüncelisin ama gerek yok iyiyim ben böyle. Ayrıca ayar oluyorum bu sana şunu ayarlayayım laflarına. Ben kimi seversem ya da beğenirsem hallederim," dedi.

Sevde şaşkınlıkla kendini geri çekerken, "Tamam yahu kızma, kötü bir niyetimin olmadığını biliyorsundur diye söyledim," dedi.

Kadir oturduğu yerden toparlandı ve hafifçe öksürerek, "Yok kızmadım. Neyse ya benim birkaç işim var sonra görüşürüz," diyerek toparlandı. Berat da onu takip etti ve kısa bir vakit sonra yanımızdan uzaklaştılar.

Masada yalnızca ikimiz kalmıştık. Sevde krakerinden bir ısırik alıp derin derin düşündü ve mırıldandı: "Bazen düşünüyorum kendi kendime; bu Kadir kesin birini seviyor."

Doğru düşünüyordu ve o kişinin kendisi olduğunu bilmiyordu. Herhangi bir karşılık vermektense sustmayı yeğledim.

"Neyse," dedi Sevde geçiştirerek. "Öğreniriz nasılsa."

Sınav vaktine kadar kantinde vakit geçirdik. Birkaç konuya tekrar göz gezdirerek iyice oturttum hafızamın içinde. Daha sonra Sevde ile birlikte sınıfa çıktık. Artık sürekli sınava girip çıkmaktan hayatım monotonla bağlanmıştı ama yine de şikâyetçi değildim.

Sınav olacağım sıraya gittim ve elimdeki kitapları çantamın içine koyup üzerimi çıkarmaya başladım. Beremi kafamdan alırken sıramın üzerinde bir pet şişesi vardı. Dudaklarımı büktüm ve şişeyi kavradım ta ki altındaki kâğıdı görüp elimdeki bırakana kadar.

Katlanmış kâğıdı açtım ve içinde yazan notu okudum: *Dışarıdan izlemlediğim kadarıyla sıkıcı bir hayatın var. İznin olursa sana iyi gelmek isterim... Bu arada krakerler tuzluydu sanırım, suya ihtiyacın olacak...*

VII

"Gökyüzünde Asılı Kalmış Yağmurlar"

TO BLOSSOM BLUE - LAKE OF TEARS

Sözler ve anlamlar, bir kalpte iki durak gibi.

Elimdeki notu incelemeye devam ettim. Gözlerim kısılırken parmaklarımın ucundaki kâğıdı çözmeye çalışıyordum. Bu kime aitti? Sağıtma soluma bakındım. Akif Selim oradaydı, eski yerinde. Ne? Saçmalama Mislina, tabii ki o değil.

Önüme döndüm ve kâğıdın üzerindeki yazıyı analiz etmeye başladım. Lacivert bir dolma kalem kullanılmış, üstelik güzel bir şekilde küçük bir not defteri yaprağının üzerine yazılmıştı. Ben yazım şeklinin ve noktalama işaretlerinin insanın karakterini az çok yansıttığına inanan insanlardandım ve muhtemelen bu kişi dağınık birine benzemiyordu.

Sevde kaşlarını çatarak bana baktı. "Ne oldu?" diye sordu.

Beklemedim ve elimdeki kâğıdı ona gösterdim. Ses tonumu kısıp kulağına yaklaştım. "Bunu biri masama bırakmış," dediğimde Sevde kâğıdı aldı ve ben de o sıra masanın üzerindeki su şişesini kavradım. "Bir de bunu."

Sevde önce notu okudu sonra su şişesine bakıp, "Bu kim şimdi?" diye sordu. Yüzü ekşirken ümitsizce omuzlarımı düşürdüm. "Bilmiyorum."

Duraksadı ve başını kaldırarak derin bir nefes aldı. Düşünceli hali içimde birikmiş şüpheyi közlerken bir anda yerinde sıçradı. "Kübra?"

"Yok artık," dedim şaşkınlıkla. Ses tonumuzu ayarlamaya çalışıyorduk ikimiz de gerçi Sevde bu konuda benden daha acemiydi. "Ne yok artık?" dedi sahte bir öfkeyle bana bakarak. "Aklı sıra seninle oynamak istiyor işte... Ulan ben bunların ciğerini bilirim be!"

"Emin misin?" diye sordum.

“Bence değildir yani ne bileyim çok erken olmaz mı hemen bir atak yapması? Mutlaka ondan şüphe edeceğimi bilir.”

Eğer ki bu notu o yazmışsa umurumda bile olmazdı, gidip hesap sormaz direkt kâğıdı yırtarak çöpe atardım fakat içimden bir ses bu kişinin Kübra olmadığını âdeta haykırıyordu. O esnada Kübra'nın sınıf kapısından içeri girdiğini gördüm. Benimle birkaç saniye göz göze geldi lakin tepkisiz bir biçimde yerine geçip oturdu. Sevde elindeki notu sıkıca kavradı ve hırsıyla, “Dur bekle şimdi öğreniriz,” diyerek Kübra'nın yanına yürüdü.

Peşinden yürüdüm. “Sevde, hayır.”

Sınıftakilerin gözleri beni bulurken, içine düştüğüm mahcubiyeti sırtlanmış olmak canımı sıkıyordu ve son zamanlarda bu giderek artıyordu. Sevde elindeki notu Kübra'nın sırasının üzerine koydu. “Sen mi yazdın bunu?” diye sordu.

Kübra boş ve manasız bakışlarla sıranın üzerindeki nota bakıp, “Bence?” diye sordu.

Sevde alay edermiş gibi güldü. “Kör müsün?”

Sıkıntıyla başımı salladım ve Sevde'nin koluna dokunarak, “Boş ver lütfen,” diye konuştum. Ses tonumun titreyişi gerçekten berbattı. Sevde kolunu çekti. “Bir dakika!” deyip yeniden Kübra'ya döndü. “Aklın sıra kızı mı işleteceksin sen?”

Kübra, “Ne diyorsun sen ya?” diye hayretle oturduğu yerden bana baktı. Dudaklarımı hızla ıslatıp çektim ve otoriter bir sesle gözlerinin içine bakarak konuştum. “Az önce biri sırama bu notu bırakmış, senin yapmış olma ihtimalin yüzde kaç?”

“Sıfır.”

“Yalan söyleme.”

Kübra gözlerini devirerek yeniden konuştu: “Ben yazmadım diyorum anlamıyor musunuz?” Sonra hadsiz bir şekilde güldü. “Hem niye şaşıryorsun ki Mislina? Ha not kâğıdı, ha itiraf sayfaları... Her türlü bu okulun reklam malzemelerinden birisin. Keyfini çıkar bence.”

“Doğru konuş,” dedim düz sesimle. “Bu konuya bu kadar takık olmana anlam veremiyorum. O kadar sıkı ki artık bu saçmalıkların. Bunaldım cidden.”

Kübra dudaklarını büzerek, "Biliyor musun Misline? Bir gün içindeki cadıyı çıkartacaksın ve tüm herkes bu saf ve masum klişe ayaklarını kendi gözleriyle görecek," diye homurdandı. "Şimdi bırak bu üslup krallığı tavrılarını."

Kaşlarımı çattım. "Ne diyorsun sen?"

Kübra konuşmadı ben ise sadece boş boş bakınmakla yetindim. Onun siniri banaydı ve bu aşırı yersizdi. Aslında o empati yapabileceğim en yakın örneklerden biriydi ama ben gidip de Işıl'a böyle davranmıyordum, ona hakaret ederek yahut bu tip aşağılamalarla rencide etme çabası içine girmiyordum. Sanırım en büyük problemim herkesi kendim gibi görmemdi.

Derin bir nefes aldım ve sıranın üzerindeki notu alarak Sevde'yi geri çektim. "Sınav başlayacak birazdan üstelik çok dikkat çekiyoruz hadi gidelim."

Sevde usulca soluklandı ve geriye doğru çekilerek yerine geçti, ben de gözlerimi kapadım ve sanki ruhumun yeniden bir şarj ihtiyacı varmış gibi öylece bekledim ama bu çok uzun sürmemişti. Omuzlarım düştü ve arkamı döndüğümde Akif Selim ile göz göze geldim.

Bana bakıyordu. Ne uzaktı ne de yakın.

Her zaman olduğu gibi mesafesinden asla ödün vermemişti.

Bu durumu uzatmamak adına elimdeki kâğıtla birlikte yerime geçip oturdum. Su şişesini sıramın kenarına iteklerken minik kâğıtla fazla zaman kaybetmeden çantamın küçük kısmına koydum. Başım ağrımaya başlamıştı, cidden bu olaylar çok olmaya başlamıştı ve ben bunlara aşına değildim.

Elimi çenemin altına koydum ve sabırla hocaların gelmesini bekledim, bir yandan da Akif Selim'i izliyordum. Başı öne eğikti, parmakları arasında duran siyah uçlu kalemle uğraşıyordu.

Az sonra iki hoca sınıfa girdi. Klasikleşmiş sınav düzeninin ardından hemen sınava başladık. Soruları usul usul çözüyor, yorulduğum vakit kafamı hafifçe kaldırıp Akif Selim'i gözetliyordum. O ise hiç durmadan yazıyordu. Filiz Hoca bana baktığında hafifçe öksürdüm ve yeniden kâğıdım odaklandım. Ucu bucağı olmadan kâğıdımı doldurmaya başladım, dakikalardır aklımda ne varsa yazıya döküyordum. Parmaklarım

kalem tutmaktan içine göçtüğünde doğrularak buna bir ara vermek istedim. Gözlerim aralanırken Akif Selim'e baktım.

Bir dakika!

O zorlanıyordu. Ellерinin titrediğini gördüm, yakasıyla oynadığını ama her şeye rağmen hâlâ kendini zorlayarak yazmaya devam ettiğini de.

İrkildim. Endişenin kolları bedenimi tıpkı bir sarmaşık gibi çevrelemeye başladı. Kimseye durumunu belli etmemeye çalışıyordu, bunun farkında olmam öyle canımı sıkıyordu ki. Oturduğum yerde dudaklarımı kemirmeye başladım, gözlerim kızardı. Hızlı hızlı kâğıdını doldurmaya devam edip, ayaklarını da aynı hızla hareket ettirip sabırsızca davranması canımı haddinden fazla kanatmıştı.

Nihayetinde dayanamayarak kâğıdını teslim edip apar topar sınıftan çıktı. Ağlayacaktım, onu o halde görmek gözyaşlarımı bana dost belletmişti. Gözyaşlarım onunla benim aramdaki en sahici bağdı ve ben o bağın kopmaması için gözyaşlarıma her daim sahip çıkmayı başarabilen bir insandım.

Çünkü ağlamayı seviyordum çünkü ucu muhakkak ona dokunuyordu.

Dudaklarımı hızlı hızlı dişlerimle ezmeye başladım, bu canımı acıtmıyordu. O gitmişti ve gidişini öylece ve o halde izlemek aşırı savunmasız bir gözlemdi. Kâğıdına baktım, az çok yazmıştım bir şeyler. Bir anda toparlandım ve sınav bitimine yirmi dakika kala çıktım sınıftan. Her şey üzerime yığılmıştı âdeta. Montumu alelacele sırtlandım, çantamın içine beremi sıkıştırdım ve bir yandan da su şişesini elimde tuttum.

Boş koridorda Akif Selim'i aramaya başladım. Erkekler tuvaletinde olabilir miydi?

Yüksek ihtimalle orada olabilirdi, peki ben yanına gitsem çok akılsızca hareket etmiş olur muydum?

Kesinlikle.

İçimdeki telaşı dindirmeden yürümeye başladım mermer koridorda. Sonra duraksadım hem de geçen gün kendimi içinde bulduğum sınıfın önünde. Bu istemim dışında gelişen bir duraksamaydı. Yutkundum ve kalbimin ritimlerinden oluşan bu yolu sakın adımlarla ilerlettim.

Sınıfın kapısını açtım ve içeri girdim. İşte oradaydı.

Akif Selim sınıfın penceresini açmıştı ve ayakta dikilerek temiz havayı içine içine çekiyordu. Ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım çünkü onun bu görüntüsü o kadar güzel ve masumdu ki yanında olmak istediğim kadar sırf rahatsızlık duymasın diye çıkıp gitmek istiyordum.

Ama gidemezdim.

Gitmedim.

Arkası hâlâ dönüktü. Herhangi bir tepki bile vermedi, sahiden kimin olduğunu da mı merak etmiyordu?

Yanına doğru ilerledim. Koca amfi bomboştu ve bu sınıfı tek başına güzel yüreğiyle ısıtmayı başarabiliyordu. Soğuk bir ruhun içinde çıra gibi yanan bir kalbe sahip adamdı o, en azından yandığı yerden yakabilmeyi güzel başarıyordu.

Sıkıntıyla arkasında durdum, aramızda üç adım ya vardı ya da yoktu ama daha fazlasına cesaret edemiyordum. Parmaklarımla oynamaya başladığımda güzel sesi kulağıma dokundu. "Daha iyiyim, merak etme."

İrkildim. Beni fark etmişti.

"Ben seni merak ettim," diye konuştum sakince. "Sınavda sanırım bir şeyler oldu ama daha iyisin değil mi?" Kelimeleri tıpkı çamaşır asıyormuş gibi sıraya dizmekte neden zorlanıyordum ki sanki?

Kollarını koyduğu cam pervazına baktım. Elleri üşümüşe benziyordu çünkü dışarı epey soğuktu ve sert rüzgâr yüzümüze çarpıyordu, beni geçtim bundan direkt o etkileniyordu. Çenesini omzunun üzerine koydu ve gözlerini kısarak belli belirsiz tebessüm etti. "İyiyim."

Ama bana böyle bakarsan ben iyi olamam ki.

Gülümsedim. "Sevindim."

Gülümsedi ve yeniden önüne döndü. "Neden erken çıktın sınavdan, henüz vakit vardı?" diye sordu. Ne diyebilirdim ki, seni merak ettim duramadım daha fazla mı diyebilirdim sanki? Bunu söyleyecek yürek var mıydı bende?

Yoktu.

"Bitti çünkü sınavım," dedim düz bir sesle. "Peki senin? Sınav esnasında hızlı hızlı yazdığını gördüm, yetiştirebildin mi?" diye sordum.

"Cümlelerim henüz bitmemişti ve yarım bırakmak istemedim," dedi sessizce. Sanki yarım kalmasından korktuğu tek şeyin o sınav kâğıdı değil de başka bir şeyin olmasından korkarmış gibi.

Yanına gitmek istedim, onunla yan yana olmak istedim.

Kendimi kısa bir süre içinde onun yanında buldum. Sonra önemi fark edilemeyecek ama anlamı derin bir şey yaptı. Usulca kenara kaydı. Saçmaydı değil mi? Sadece bir iki adım yana kaydı işte, ne olabilirdi ki?

Elimdeki şişeyi ve çantayı hemen bir adım arkamdaki sıranın üzerine bıraktım ve kollarımı tıpkı onun yaptığı gibi yapıp pencerenin pervazına koydum. Rüzgâr bir hayli sert esiyordu ve saçlarım bundan nasiplenmeye çoktan başlamıştı bile. Akif Selim bunu fark ederek pencereyi hafifçe kapattı.

"Hastalığını sınıftakiler biliyor mu Akif Selim?"

"Senden başka kimse bilmiyor," dedi anında. Arafta kalmıştım bu sözü için. Gözlerimi güzel yüzüne çevirdim. Hafif kirli sakalları çok güzel görünüyordu. Açık kahverengi ve her daim dağınık olan saçları hele... Ama bu özensizlikten değildi, onun tavrı buydu. Saçlarını böyle kullanmayı seviyordu. Hafif kemerli burnu... Kusursuz bir suratı yoktu belki ama kalbinin muazzamlığı tüm kusurlarını kapatıyordu. Hem kusur nedir ki zaten? Hangimiz dört dörtlüğüz sanki?

"Hastalığının seni diğer insanlardan ayırdığını düşünüyor musun? Yani hani olur ya 'ben hastayım, ben şöyleyim, ben böyleyim uzak durun benden' tarzı düşüncelere yer veriyor musun zihninde? Elbette ki böyle değilsin ama yine de merak ediyorum," dedim.

"Hayır," dedi sorularıma düşünmeden yanıt vererek. "Hiçbir zaman bu sorun etmedim. Sonuçta bu da benim imtihanım ve daha kötüsü yaşadığı için şükrediyorum." Gözleri beni buldu. "Ama evet, kendimi diğer insanlardan ayırıyorum çünkü yaşadığım şeyin farkındayım ve hâlâ nefes alabildiğim için şanslı hissediyorum. Birçok insan bunun değerini bilmiyor Mislina, bunun ne kadar acımasızca olduğunu anlıyorsun değil mi?"

Kafamı aşağı yukarı sallamakla yetinebildim sadece. Devam etti: "En sonunda bu yaşadığım beni başkalarına muhtaç bırakmıyor," deyip yeniden gökyüzüne baktı ve ses tonunu cılızlaştı. "Ufak bir spreyci dışında."

Bir konuşabilsem, dilimin ucuna kadar gelip de orada düğüm olmuş karmaşıklığı bir çözebilsem sana iyi gelmek istediğimi söylemek isterdim. “O spreyi yanında taşıyor musun?” diye sordum sonra.

“Her zaman değil,” dedi kuru bir sesle. “Ona sürekli ihtiyacım olmuyor.”

“Ama yine de dikkatli olmalısın,” diye söylendim endişemi fazlaca belli etmeden.

“Olurum.”

Sonra sustuk yeniden. Aslında konuşacak ne çok konu vardı bir bilsen. Bir yıldır içimde seni öyle biriktirdim ki, kalbimin her sokağı senin hatıralarınla bezeli, her durağında senin adın var... Bir gün kendini benden dinlemek isteyeceğini ümit ederdim hep ve hâlâ ediyorum, belki ümidim günbegün azalıyor ama ben onu her gün yeniliyorum ve bunu yapmak için sadece gözlerine bakıyorum, başka bir şeye ihtiyacım yok çünkü.

Sakince sükûnetimizi korumaya devam ettik ta ki Akif Selim bir anda öksürmeye başlayana dek. Elinin tersiyle ağzını kapatmaya çalışarak bana arkasını döndü. “İyi misin?” diye sordum endişeyle. Ellerim havalandı ama asla omzuna konmadı. “Akif Selim...” Öksürmeye devam ediyordu, hızlıca davranarak hemen arkamda duran su şişesine uzandım ve kapağını açarak ona uzattım. “İç bunu.” Şişeyi kavradı ve sandalyenin üzerine oturarak içmeye başladı ve arkası dönüktü.

Dişlerimi birbirine sımsıkı kenetlemiş, ondan gelecek herhangi bir güzel tepkiyi bekliyordum. Şişeyi ağzından çekti ve derin bir nefes aldı ben de o esnada pencereyi açtım sonuna kadar. İçeri soğuğun girip girmemesi umurumda bile değildi, o nefes alsın kâfiydi.

Parmaklarımla oynamaya başladım, ona dokunamadığım için kendimle mücadele ediyordum. Nefesi düzene girmemişti ama nefessiz kalışından değildi bu. Bir cesaretle elimi kaldırdım ve omzuna dokunmak istedim. Yutkunarak ona ulaşırken, bir anda ayaklandı. Elim bir hızla inerken gözlerim gözlerini buldu. Su şişesini bana uzattı. “Teşekkür ederim Mislina.”

“Rica ederim,” dedim ılık bir sesle.

Ayakta durmaya son verip az önceki yerine oturdu. Karşısına oturdum ben de ama önce pencereyi kapattım zira içerisi gerçekten soğumaya başlamıştı. Kabanımın son düğmesini ilikledikten sonra Akif Selim’in gözlerine baktım. Bana bakıyordu. Karşı karşıyaydık. Sanki koca bir

sınıf değildi bizi içine hapseden bir galaksiydi. Onca yıldızın ve göktaşının içindeki sonsuzlukta kaybolmuş sadece benim izini sürebildiğim ve sadece bizim bildiğimiz bir yerdi.

“Canını,” diye başladı dudaklarını aralayarak. “Çok mu sıkıyorlar?”

Başımı öne eğdim, sanırım gözlerine bakarak konuşmamaktan korkuyordum. “Bilmiyorum, sadece bu olanlara anlam veremiyorum bazen. Neden durduk yere bir şeylerin merkezine konuyorum ki? Ben onların kafasında tasarladığı bir robot değilim,” deyip gülümseyerek kafamı kaldırdım. Bana bakıyordu, tüm dikkati yalnızca gözlerimin içine odaklıydı. Gülümsemem duraksarken mırıldandım. “Ama sanırım başkaları böyle sanıyor.”

“Kendin diyorsun işte,” dedi sakince. “Bşkaları dediğin an bitmiştir. Hayatında olmayan insanlar umurumda olmamalı.” Sonra gözlerini kapatıp açarak güldü. “Sana akıl hocalığı yapıyormuşum geliyor bazen ama seni anlayabiliyorum.”

Sahiden mi? Sahiden beni anlayabilir misin Akif Selim?

Gülümstedim. “Yok estağfurullah,” diye mırıldandım. “İnsanlar birleriyle uğraşmayı seviyor sanırım, günlük hayatta yaşadığı sıkıntı ve stresi hiç alakaları olmayan kişilerden çıkarmak garipsenecek bir durum değil.”

Akif Selim, “Çok pozitif düşünüyorsun,” dedi. “Bu zavallıca bir durum. Kimse yaşadığı şeyler yüzünden başkalarına haksızlık yapmamalı.”

“Haklısın,” dedim sakince. “Ama her insanın karakteri bir değil işte.”

Akif Selim, “O not kâğıdında ne yazıyordu peki?” diye sordu birdenbire. “Yani haddim değil tabii ki ama merakımdan soruyorum sadece. Canını sıkmış bir durum belli ki.”

“Hayatımın sıkıcı olduğundan ve onun bana iyi geleceğinden bahsediyordu. Açıkçası bana arkadaşlık teklifinde bulundu,” dedim ve omuzumu silktim. “İsmi bile belli değil... Belki de niyeti benimle uğraşmak.

“Ne yapmayı düşünüyorsun peki?” diye sordu sakince. Soğukkanlıydı.

“Bilmiyorum,” dedim omuzlarımı aynı anda kaldırıp indirerek. “Bunun devamı gelir mi yoksa daha da mı artar kestiremiyorum ama fark etmez, sonuç ne olursa olsun olumsuz olacak.”

“Sebep?”

Yutkunamadım.

Sebep sensin diyemedim, sebebim sensin diyemedim. Bir müddet gözlerinde takılı kaldım öylece, saniyeler dakikaların üzerine devriliyordu sanki ve biz bu süreçte zamanın akıp giden kuytusunda tükeniyorduk. Nefes aldığımız süreç içerisinde hâlâ konuşamadığımız için hâlâ beni anlamadığı ve ona kendimi anlatmadığım için.

Gözlerimi kaçırırken, “Bir sebebi yok,” dedim gülümseyerek. “Üstelik böyle bir üslupla gelen birine ne kadar güvenebilirim ki?”

Kafasını kararlı bir şekilde aşağı yukarı salladı. “İnsan kendinden başka kimseye güvenmemeli.”

Sen hariç canımın içi.

Bir şey söyleyemedim. Tuhaf bir diyalog olmuştu aramızda ve ben yanlış anlaşılmadığım için mutluydum çünkü ne zaman dudaklarımın arasında bir kelam dökülse ya ağzıma yüzüme bulaştırıyordum ya da susmadığım için kendime kızıyordum. Bu sürekli böyle değildi elbette ama yer yer bunun göze battığı kısımları elimle tutabilecek kadar hissediyordum.

Derin bir nefes alırken gözlerim irileşti. “Benim işe gitmem lazım,” dedim. “Geç kalmayayım.”

Akif Selim bir şey söylemediğinde ayaklandım. Beremi çantamın içinden çıkarıp kafama geçirirken beni izlediğini fark ettim. Bu utanırmıştı ama karnımın içindeki minik kelebeklerin kanat seslerini de işitmeme sebep olmuştu. Beremi düzelttim ve kabanımın düğmelerini kontrol ettikten sonra çantamı taktım. Akif Selim ayaklandı ve karşımda dikildi. Karşımsındaydım. “Görüşürüz Akif Selim.”

Gülümseyerek gözlerini hafifçe kıstı. “Görüşürüz Mislina.”

Birkaç adım önüne düştüğümde, “Bu arada,” diyerek durdurdu beni. “Efendim?” dedim yönümü tamamıyla ona çevirerek. Elindeki su şişesini hafifçe sarstı. “Sana bir su borcum var.”

Güldüm. “Sorun değil.”

“Olsun,” diyebildi sadece.

“Peki,” diyebildim çaresizce. Bana böyle baktıkça değil gitmek iki adım dahi geriye adım atsam gelmiyordu ama zoru başardım ve yanından ayrıldım. Bir saatten az vardı mesaimin başlamasına. Sevde ile henüz

görüşmemiştim, sınav bitmişti muhtemelen. Okuldan çıkmadan direkt sınıfa yürüdüm Sevde ile vedalaşmalıyım. Sınıfın kapısına vardığımda içeri girmeden gözetledim onu, üzerini giyiniyordu. Yüzünde boş vermişlik ifadesi vardı, sanırım sınavı çok iyi geçmemişti. Sınıftakiler dışarı çıkmaya başlarken, kendimi geri çektim ve Sevde'yi bekledim. Birkaç dakika sonra hazırlanarak koridora çıktı.

Sevde, "Neredeydin?" diye sorup, sanki yanlış bir giriş cümlesi olduğunu anlamış gibi sorusunu yineledi. "Daha doğrusu ne ara çıktın sınavdan?"

"Bitirdim erkenden," dedim sakince. "Senin nasıldı?"

Gözlerini devirdi. "Yaz okuluna gideceğim bu gidişle. İyi geçmiyor sınavlarım, bilmiyorum."

"Düşünme öyle," dedim koluna dokunarak. "Hem daha finaller var, eminim ki onlarda daha çok toparlayacaksın."

"Ben vizelerde böyleysen," deyip sıkıntıyla soluklandı. "Finaller pat küt girer bana."

Hafifçe güldüm ve kafamı sağa sola sallayarak söylemlerine itiraz ettim. "Hiç de bile, eminim ki yapacaksın." Sonra kaşlarımı yukarı kaldırdım. "İstersen finallere beraber çalışabiliriz Sevde. Çok iyi bir edebiya-tım yok ama seni çalıştırabilirim bu sayede ben de çalışmış olurum. Ne dersin?"

Duraksadı ve gözlerini kısarak bana alıcı gözüyle baktı. Dudakları yavaş yavaş kıvrılırken, "Ben senin gibi bir arkadaşı hak edecek ne yaptım acaba?" diye sordu.

Gözlerimi kaçırdım. "Yani... Bilemiyorum pek."

"Bak bak," dedi keyifle. Bu durum beni de keyiflendirmişti. "Neyse," dedim buna bir son vererek. "Benim işe gitmem lazım."

"Bitmedi şu işin artık?" diye sitem edercesine sordu.

"Az kaldı."

"İyi bari."

Daha sonra Sevde ile birlikte okuldan çıktık. O yurda gitmişti ben de ime. Pastaneden içeri girdiğimde Kaan'ı servis yaparken gördüm. Beni ordüğünde gülümsedi ve aceleci davranarak yanıma geldi. "Merhaba."

"Merhaba," dedim sakince. Sonra bir adım ileri atıldım. "Kolay gelsin."

Beni duraksatmadan, "Sana da," diye konuştu arkamdan. Restoran kısmına girip direkt bulaşikhane bölümüne geçtim. Ezgi buradaydı ve yıkanan bulaşıkları makineden çıkarıyordu. "Merhaba," diyerek üzerimdekileri çıkarmaya başladım.

"Hoş geldin," dedi durgun bir sesle. Canı sıkkın görünüyordu. Çantamı rafların birinin üzerine koyarak, "Nasılsın?" diye sordum. Dün gelmemiştii ve ciddi bir probleminin olup olmasından kuşkulanıyordum.

"Fena değil," deyip bardakları yerlerine dizmeye başladı. "Sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim," dedim geçiştirir gibi. Beremi saçlarımdan çekip çantamın içine koydum. İçeride adını bilemediğim bir sessizlik vardı ve huzur vermiyordu. İlk defa bir sessizliğin kulaklarımı rahatsız etmesinden şikâyetçi olmuşum. Fazla vakit kaybetmeden üzerimdekileri çıkarıp askıya astım daha sonra önlüğümü giyip Ezgi'nin yanındaki yerimi aldım.

"Ben hallediyorum," dedi durgun bir sesle.

"Olsun yardım edeyim," dedim ve onu duymazdan gelip yardım ettim. Bardakları kavrayan ellerine baktım, parmakları titriyordu. Kaşlarımı çattım, o gerçekten kötü görünüyordu. Nefes alışverişi bir hayli sıkıntılıydı onun için endişe etmeye başladım.

Ellerinin titremesi giderek şiddetlendiğinde, "Ezgi iyi misin?" diye sordu. Duraksadı. Bana bakmıyordu ama hareket de etmiyordu. Elimdeki bardağı sakince tezgâhın üzerine koydum. Ellerim koluna uzanmaya cesaret ettiğinde başını kaldırıp gözlerimin içine baktım.

Dehşetle irkildim.

Gözleri kan çanağıydı ve yüzünün belli kısımlarında morluklar vardı.

"Sana ne oldu böyle?" diye sordum korkuyla. Cevap veremedi, dudakları titriyordu ve gözyaşlarının vanasını açmamak için âdeta direniyordu.

"Sana," dedi yutkunarak, ses tonu öyle kırık ve bitkindi ki içimde bir şeyler yeniden ölmüştü. "Sarılabilir miyim Mislina? Gerçekten birine ihtiyacım var."

"Tabii ki," dedim başımı sallayarak. "Sarılabilirsin."

Bardağı bıraktı ve kollarını bedenime dolayarak bana sarıldı. Ne olduğunu anlayamamıştım, hissettiğim şeyler sadece acıydı ama eminim ki bu hisler onunki kadar kuvvetli değildi. Ellerim sırtını kavradığında omuzları sarsılmaya başladı. O ağlıyordu. Yutkunmaya çalıştım, neler olmuştu böyle? Birbirimizi çok iyi tanımasak da onu ilk kez böyle görüyordum, bu üzüyordu.

Hiçbir şey söylemeden ona sarılmaya devam ettim. Ağlaması dinmiyordu, bu elinde değildi belki de. Gözyaşlarımızı kendimiz yönetebilişeydik şayet bundan en kârlı çıkan insan ben olabilirdim ya da olmazdım.

Birkaç dakika sadece ağladı. Sonra gözyaşları usul usul yerini kesik çıkırıklara bırakmaya başladı. Ağlayan birini susturmak yerine kendi kendini dinlemesini tercih ederdim. Zorla ağlaması susturulan bir insanın gözyaşları dışına akmadığında marifet etmiş sayılmazdık, çünkü dışa vurmayan her acı içi yakıp kavururdu. Bundan daha büyük bir zelzele de olamazdı.

Kendini benden uzaklaştırırken burnunu çekip güldü. “Berbat görünüyorum değil mi?”

“Hayır,” dedim hızla. “Aslında kötü görünüyorsun yalan yok.”

“Biliyorum,” diye ekledi sessizce.

“Ne oldu?” diye sordum kuru bir sesle.

Konuşmadı ve pencereye doğru yaklaşarak cebindeki sigara paketinden bir sigara alıp dudaklarının arasına koydu. Pencereyi hafifçe açarak diğer cebinden çıkardığı çakmakla dudaklarının arasından çıkardığı sigarayı ateşe verdi.

Gözlerini kısarak zehrini içine çekti ve dışarı üfledi. Bundan hoşlanmamıştım ama onu yargılayamazdım. Bir müddet öylece onu izledim. “Bundan bir sene evvel,” dedi bana bakmadan konuşarak. Sırtını duvara yaslamıştı ve yüzünün yalnızca bir tarafını görebiliyordum. “Sevdiğim adamı kaybettim.”

Kalbim o an raş bağladı sanki. “O hastaydı, bir bağımlıydı.”

Kaşlarımı çattım ama Ezgi benim düşünmeme fırsat tanımadan sigarasından bir zehir daha soluyarak içine çekti. Dudağının kenarında oplanmış minik kan torbası güldüğünde acıyor olmalıydı. “Onu ilk ordüğümde bir sokaktaydı ve çaresizce yağmurun altında bekliyordu...”

Yanına gittim,” derken bir sefer daha güldüğüne şahit oldum ama bu seferki daha içtendi. “Ne saçma değil mi? Hiç tanımadığım birinin yanına gittim hem de o karanlığın içinde bir başımayken.”

O anlatıyordu ben ise sanki onları uzaktan izliyormuşum gibi hayal ediyordum.

“Sonra yanına oturdum. Bana bakmadı, terslemedi bile.” Derin bir nefes alarak iç çekti. “İslanmıştı, vücudunda kuru yer yok denecek kadar ıslanmıştı hem de. Şemsiyemi açtım ve ikimizi o küçük çatının altına aldım. Kollarıyla bacaklarını sarmalamıştı ve titriyordu. Bunun soğuktan olduğunu zannetmiştim ama meğerse...” diyerek gözlerini kapatıp açtı. “O krize girmişti, başlangıcındaydı.”

Boğazım düğüm düğüm oldu.

“Omzuna dokundum ve ‘senin için ne yapabilirim?’ diye sordum. Cevap verememişti. Ben böyle uzaktan bakıldığında kibirli bir insan olarak gözüksem de önceden duyarlı biriydim.” Önceden dediği yerde takılı kaldım fakat sanki onun hakkında herhangi bir yargıya varmamamı istiyormuş gibi devam etti. “Titreyerek gözlerimin içine baktı. Gözlerinin altı morarmıştı ve ben az çok birtakım şeyleri anlamıştım ama kaçmadım. Ona yardım etmek istedim, nihayetinde düşmanın da olsa insan yardıma ihtiyaç birine el uzatmalıydı öyle değil mi?”

“Öyle.”

“Elinden bir şey gelmez dedi bana kısıp sesiyle ve belki de tüm hikâyemiz böyle başladı,” diye konuştu Ezgi. Gülümsüyordu, yüzündeki morlukların içinde çiçekler açmıştı bir anda. “Ertesi gün oldu. O sokaktan yeniden geçtim çünkü yolumun üzeriydi... Tamam, belki biraz onu merak ediyordum da.”

Gülümserken gülümsetiyordu da. Başka birinin hikâyesini dinlemek hiç bu kadar ruhuma dokunmamıştı.

“O bir bağımlıydı ve bu benim ona âşık olmama engel değildi, olmadı.”

İşte sevdanın güzelliği buydu. Aşkta kimlik aranmazdı, hesap sorulmazdı ya da önceden randevu alınmazdı. Bir bakıştı belki tüm dengeleri bozan, bir yürek çırpınışıydı. Akif Selim hastaydı ama bu benim onu sevmeme engel miydi? Gülüyorum sadece... Her şeyi geçtim, onu hiç bilmeden hasta olduğunu öğrenmiş olsaydım da durum farklı olmazdı

çünkü ben onu seviyorum ve hastalığı ona ait. Ona ait her şey benim ruhumda çoktan kabul görmüştü.

“İki yıl onunla bir ilişki yaşadım. Bu iki yılı bana vaat edilecek elli yıla değişmezdim çünkü bu iki yıl bana tam anlamıyla yaşadığımı hissettirmişti. Onunlayken gülüyordum, beni dünyanın en güzel insanıymış gibi hissettiriyordu... Ona koşulsuz şartsız vurulmuştum işte.”

“Peki sen nasıl onun yanında kalabildin? Uyuşturucudan etkilenmedi mi hiç?” diye sordum sahici bir merakla.

“Hayır,” dedi kafasını sağa sola sallayarak. “Benim yanımda kullanmazdı onu pek, üstelik bırakmaya da çalıştı ama biliyorsun işte kolay değil.”

Ezgi dudaklarının arasındaki sigarayı ustaca kavradı ve hafifçe sola dönerek sigaranın külünü dışarı döktü. “Sonra,” dedi soluklanarak. Bu sırada sırtını yeniden duvara yasladı. “Bir cumartesi gecesini bana evlilik teklifi etti... Dedi ki; *sana sağlıklı bir hayat veremem, iyi bir koca olamam belki ama seni her şeyden çok severim, bu yeterli olur mu Ezgi? Elimden bu kadarı geliyor ama daha iyi bir adam olmak için çabalayacağım...*” Sonra gözlerini kapattı, bir damla gözyaşı çenesinden aşağı süzüldü fütursuzca. Neden ağlamamak için direniyordum sanki? Beni tutan neydi? “Kabul ettim,” dedi gözlerini açmadan. Gözyaşları ağzının kenarında takılı kaldı. “Elimizde avucumuzda hiçbir şeyimiz yoktu ama kabul ettim işte. Ben başkalarının bana vaat ettiği saraylardansa onunla tek göz bir odada kalmayı yeğlemiştim.”

Dudaklarını ıslatıp çektiğinde fısıldadım: “Sonra ne oldu?” diye sordum.

Sustu.

Anlamıştım.

Derin bir nefes aldı ve gözlerini açarak bana baktı. Kirpiklerinin ucunda birikmiş minik su damlalarında saf bir tuz yoktu, acıdan yoğunlaşmış bir zehir vardı ama yine de masumdu. “Evlenme teklifi ettiği gecenin sabahı öldü,” diyebildi.

Konuşamadım, konuşsam ne diyecektim ki sanki? Üzgünümünden başka hangisi işe yarardı ki? Onu tam anlamıyla anlayabilir miydim? Hayır. Ben sözlerden çok maneviyata önem verirdim. İyi hissetmesi için ona süslü süslü birçok şey söyleyebilirdim ama hiçbirisi sarılmanın ya da yanında olmanın yerini tutmazdı.

“Öyle işte,” dedi Ezgi sigarasını bitirerek. Burnunu yeniden çekti ve sırtını duvardan ayırdı. Bana anlattıkları henüz tabakaydı ve eminim ki derine gömdüğü, gömüp de yüzeye çıkarmaktan korktuğu bir hikâyesi vardı. “Bir adam sevdim, tek bir adam sevdim... Meğer ben onunla birlikte ölüme bilet almışım, o gitti hem de bir hoşça kal bile demeden... Biliyorum beni bekliyor ve belki bir gün ben de onun yanına gideceğim.”

“Ezgi yapma,” dedim aklıma kötü kötü şeyler gelirken.

Kaşlarını çattı. “Korkma, intihar edecek kadar kafayı yemedim,” diyip gözlerini kaçırarak mırıldandı. “Henüz.”

Dudaklarım aralandı. “Neden bu haldesin öyleyse? Seni bu hale kim getirdi?” diye sordum.

“Boş ver,” diye reddetti.

“Hayır,” dedim karşı çıkarak. “Şu yüzünün haline bir bak, ne demek boş ver?”

“Duvara toslamış bisiklet gibi mi görünüyorum?” diye sordu gülümseyerek. Tebessümünü neşeden uzaktı.

“Evet,” diye itiraf ettim. “Öyle görünüyorsun.”

Ezgi otoriter bir şekilde gözlerime baktı. Soğukkanlı duruyordu. “Annem ve babam ayrı benim. Annem uzun zamandır başka bir şehirde yaşıyor ben de babamla kalıyorum.”

Kısa bir sessizlik, birkaç saniyeden daha az belki.

“Babam bir ruh hastası olduğumu düşünüyor,” dedi düz bir sesle.

“Anlamadım?”

“Her gece uykularımdan kan ter içinde uyanıyorum, her gece onunla konuşuyorum Mislina,” dedi. “Babam bunu hoş karşılamıyor, beni psikoloğa götürmeye çalıştı ama kabul etmedim... Çok uğraştı ama iyiyim ben, sadece rüyalarımnda bizi yaşıyorum... Hem elimde avucumda bir bu kaldı, onu da benden almalarına izin veremem ki...”

Düşünmek istemiyorum.

“İşler çığırından çıkmaya başladığında kabul ettim, beni psikoloğa götürmesini istedim bu hoşuna gitti ta ki birkaç hafta öncesine kadar...” Kilitlendim, nedensizce ürperiyordum. Ondan korkmak değildi bu, yaşadıklarının ağırlığındandı. “Babam odamdaki çekmecedeki hap buldu.”

“Ne?” dedim şaşkınlıkla. “Sen?” dedim dilim boğazıma yapışmış bir şekilde.

“Ben,” dedi kafasını aşağı yukarı sallayarak. “Onu benden alan meretin tadına bakmak istedim, ufacık bir şeyin kocaman bir bedeni gerçekten devirmesinin gerçek olup olmadığını anlamak istedim... Ama yapamadım. Yapmadım. Bu intihar olurdu, bu aptallık olurdu.”

“Ezgi, sen?”

“Babam hapı görür görmez delirdi ve hincını benden çıkardı,” dedi metanetli kalmaya çalışarak. “Zaten beni evden atmanın bir yolunu arıyordu, ona bu fırsatı ben vermiş oldum. Kendi ellerimle.”

“Bir dakika ya,” dedim gözlerimi kısarak. “Seni bu hale getiren kişi baban mı yani?”

Gözlerimin içine baktı sadece ve bu konuşmasından daha acıydı. Hangi baba kızına bunu yapardı? Hangi insan evladı kendi kanından olan birine bunu müstahak görürdü? Ezgi’nin gözlerine baktıkça aklı-mı kaybedecek gibi oluyordum. Gözlerinin çukurundaki birikmiş o kan torbaları, yüzünün yerli yersiz her yerindeki irili ufaklı çizikleri ve daha nice minik yarayı... Tamam, zor da olsa bunu görmezden gelemim hadi. Peki ya ruh yarası? Bu kızı evden atarken zaten kırık olan kalbine bir çelme de babası atmamış mıydı? Sonuç ne olursa olsun, babalar kızlarının koruyucu melekleridir onları şeytanların içine atan cellâtlar değil.

“Ezgi sen neler yaşı...” dediğimde beni susturdu. “Sakın Mislina. Bunları bana acıman için anlatmadım sana çünkü bu zamana kadar kendimi hep güçlü olmaya çalıştım... Ama,” dedi ve ses tonunu bu anda tıttı. “Artık yoruluyorum. Mutlu olmak değil mesele üst üste binmiş mutsuzluklardan bunalıyorum.”

Samimiydi, asla yalan söyleyecek gibi durmuyordu. O gerçekten ana içini dökmüştü ve buna ihtiyacının olduğunu da görebiliyordum.

“Peki nerede, ne yapıyorsun şu an?” diye sordum merakla.

Ezgi, “Birkaç gündür bir yer buldum kendime ertesi günler için garantim yok, o vakte kadar başımın çaresine bakacağım bir şekilde,” diye mırıldandı.

Düşünmeden konuşuverdim. “Benimle kalabilirsin.” Kaşlarını çattığında dudağımı ısırtıp serbest bıraktım. “En azından bir süreliğine gerçekten benimle kalabilirsin Ezgi.”

"Ben bunu kabul edemem. Mislina, seni düzeninden alıkoyamam," diye itiraz ettiğinde kafamı sağa sola salladım. "Aksine, düzenimi bozacağını sanmıyorum hem ben bu cuma Bursa'ya annemlerin yanına gideceğim, Çakır'ı ve sardunyalarımı sana emanet edebilirim değil mi?"

"Elbette," diyerek güldü.

Ben de güldüm. "Bak işte, ortada herhangi bir olumsuzluk yok."

Ezgi, "Mislina ben iyiyim, gerçekten başımın çaresine bakabilirim," dediğinde sözünü kestim. "Bu halinle mi? Üstelik sana gel bana yerleş demiyorum ki, en azından toparlayana kadar benimle kalabilirsin diyorum. Bir davet de sayılır aslında."

Kötü bir şey yapmadığımın farkındaydım çünkü o sahiden yardıma muhtaçtı ve ben göz göre göre onu bu halde bırakamazdım, üstelik dediğim gibi Çakır ve sardunyalarım da bakımsız kalmayacaktı. Ezgi iyi bir kızdı.

"Ben ne diyeceğimi bilmiyorum," dedi mahcubiyetle. "Beni tanıyorsun bile doğru dürüst ama annemin bile yapmadığını yapıyorsun." *Kalbime dokunan birkaç iyi insan.* "Teşekkür ederim Mislina, çok teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedim yumuşak bir sesle, sonra olduğum yerde irkilererek gözlerimi irileştirdim. "Ama ben bu cuma Bursa'ya nasıl gideceğim? Henüz işimin bitmesine bir hafta var."

"Ben seni idare ederim," dedi Ezgi. "Üstelik sigortan yok ve alman gerekenden daha azına kanaat ediyorsun. Bir sorun olacağını sanmıyorum ki zaten pazartesi bildiğim kadarıyla yeni biri gelecekmiş."

"Emin misin?"

"Yalan söylemiyorum," dedi düz bir sesle. "Hem öğrencisin kaba davranacaklarını sanmıyorum. Merak etme sana destek olacağım."

Gülümsedim. "Ben de sana bunun için teşekkür ederim o halde."

"Önemi yok," dedi omzunu silkerek. "Senin yaptıklarından sonra bu ne ki?"

"Lütfen söyleme öyle, ben insanlık görevimi yapıyorum," dediğimde alay eder gibi güldü ama bu tavrı bana değildi. "O zaman sen türünün son örneğisin."

Gülümsedik. Daha sonra işimize kaldığımız yerden devam ettik. Çıkışta müdür ile konuşmaya gittim ve Ezgi de benimle birlikte geldi. Adam sorun çıkarmamıştı, bu derin bir nefes almamı sağladı. “Gördün mü?” dedi Ezgi bana bakarak. “Bir sorun olmadı.”

“Gördüm,” dedim sıcakkanlı bir şekilde. Pastaneden çıktığımızda hava epey kararmış ve keskin rüzgâr tenimi delicesine ısırmaya başlamıştı. Ezgi ile vedalaşarak ters yönler ayrıldık. Ellerim cebimde eve doğru yürümeye başladım. Sert hava gözlerimin kızarmasına sebep oluyordu. Bir an önce kendimi eve atıp, sıcacık battaniyemin altına girmek istiyordum.

Evimin olduğu kaldırıma çıktım ve ellerimi cebimden çıkarmadan başım önde eğik yürümeye devam ettim. Bu sokaklar geceleri her ne kadar renkli olsa da korkutucu bir yanı illaki oluyordu. Beremin saçlarımdan kaydığını fark ettiğimde elimi cebimden çıkardım ve onu düzelttim. Bu sırada dudaklarımın soğukluğunu dilimin sıcaklığıyla dengeleyerek onları ıslattım.

Az bir yol daha kat ettiğimde ileride birkaç adamın kahkaha atarak eğlendiğini gördüm. Ellerinde gazete sarılı şişeler vardı ve hemen duvar dibinde kendilerinden geçermişçesine eğleniyorlardı. Karşı kaldırıma geçmeyi düşündüm ama bu kaldırım beni evime götürecekti.

Derin bir nefes aldım ve dua ederek yoluma devam ettim.

Yanlarına yaklaştığımda, iri ve göbekli olan, “Pişt, güzelim bir bak,” diye bana seslendi. Ürperdim ve korkuyla ilerlemeye başladım. Peşimden gelmeye devam etti ve üstelik bu sefer yalnız da değildi. Ayyaş bir şekilde şarkı mırıldanmaya başladılar arkamdan. “Gezme ceylan bu dağlarda seni avlarlar...”

Allah belanızı versin!

Bildiğim tüm duaları ediyor elimden geldiğince hızlı yürüyordum, koşarsam yakalanırdım ama yürümek daha mantıklıydı en azından dikkat çekmezdim. Pes etmediler ve arkamdan gelmeye devam ettiler, ağlamak üzereydim ve evime çok az bir mesafe kalmıştı.

“Sana diyorum güzelim,” dedi az önceki. Kalbim ağzımın içinde atıyordu sanki ve parmaklarım uyuşmuştu. Nefes nefese ilerlemeye devam ettiğinde bir el omuzlarıma dokunarak beni kendine çekti.

"Bırak beni," diye bağırdığım an biri kulağıma eğilerek, "Şş," diye mırıldandı. Ama bu ses... Bu ses Akif Selim'e aitti. Titreyerek gözlerine baktım. Bana sarılıyordu tam anlamıyla bir sarılma değildi beni kolunun altına almış, kolluyordu. "Bir şey yok Misline sakın korkma tamam mı?" diye konuştu telaşını belli etmekten kaçınarak.

Nefes alamıyordum.

"Vay vay vay," dedi arkamızdaki ses gitgide yaklaşıırken. "Güzellik avlanmış çoktan... Birader!" diye ikaz ettiler Akif Selim'i kast ederek. Korkuyla yutkundum. Akif Selim herhangi bir tepki vermemişti, tek yaptığı beni sıkıca sarmak ve yolumuza bakmamızı sağlayarak ilerlemektir.

Adam, "Sana diyorum birader!" diye bağırdı. "Bir tur versene elinin altındaki."

Kanım dondu. Bu nasıl bir şeydi böyle!

Akif Selim durdu ve derin bir nefes alarak, "Arkanı dönme sakın," dedi. Daha sonra kolunu omzumdan indirerek arkasını döndü. Akif Selim, "Ama sen benim gibi sabırlı bir adamı bile çileden çıkarmayı başarak kadar ne yaşadın?" diye sorduğunda nefesimi tuttum ve arkamı döndüm.

Akif Selim adamın üzerine yürüdü ve hiç beklemeden onun yakalarını kavrayarak sağlam bir kafa attı.

Çığlık atmamak için elimle ağzımı kapadım. Adam yere düşerken diğerleri geri geri kaçmaya başladılar. Hızlı hızlı nefes alıyordum keza Akif Selim için de durum bundan farksızdı. Akif Selim, "Ulan sizin gibi şerefsizler yüzünden kadınlar, çocuklar geceleri yolda yürümeye korkar oldu. Ne hakkınız var onlara bu korkuyu yaşatmaya utanmazlar! Yazık olan yazık," diye hiddetlendi. Onu ilk kez bu kadar sinirli ve çileden çıkmış bir halde görüyordum.

Derin derin nefes alıp verirken yanına gittim fakat buna müsaade etmeden kolumu tuttu ve beni çevirdi. Konuşmuyordu, sadece çok öfkeliydi. Ağlamaklı olduğumda Akif Selim bir müddet sonra beni kenara çekerek duraksattı. "İyi misin?" diye sordu. Ses tonu epey endişeliydi.

Başımı hızla aşağı yukarı salladım. "İyiyim. Sen iyi misin?" diye sordum ve elimi kaşına doğru götürdüm ama bu eylem yarıda kalmıştı. Dokunamadım ona. "Canın acıdı mı?"

"Mühim değil," dedi geçiştirir gibi. Gözlerimin içine bakarken gözlerinin bebeği titriyordu. Ona sarılmak istedim şu an ona delicesine sarılarak ağlamak istedim. "Sana," dedi ve yutkundu. "Dokundular mı? Bir şey yaptılar mı?"

"Ha-hayır," dedim hızla. "Hiçbir şey yapmadılar bana ama eğer ki sen olmasaydın..." dediğimde beni susturdu. "Şş," dedi. "Bir şey olmayacaktı. İnan bana," dedi ve susarak gözlerini kapattı. Hava soğuktu ve dudaklarımızdan sızan dumanlar dans ediyor, birbirlerine sarılıyordu. "Olmayacaktı işte. Sen iyisin."

"Sen de iyisin Akif Selim," dedim. "Sen çok iyi birisin."

Bir şey söylemedi etraf çok karanlıktı fakat sokak lambalarının ışığı gözlerinin rengini apaçık belli ediyordu. "Ben," dedi dudaklarını aralayarak. "Şiddet yanlısı bir insan değilim ama bu kişilerle anlaşma yaparak orta yolu bulmaya çalışmak büyük şerefsizlik olur."

"Sen nereden geliyordun peki?" diye sordum gözlerine bakarak.

Sakince yanıtladı: "Akşam yürüyüşü diyelim."

Dün akşam da dışarı çıkmıştı.

"Anladım," dedim nefesimi usulca dudaklarımın çizgilerine yedirerek. Akif Selim, "Hava soğuk, üşüyeceksin," dedi. "Hadi gidelim artık."

Başımı aşağı yukarı salladığımda yeniden bana baktı. "İyisin gerçekten değil mi?"

"Evet," dedim. "Gerçekten şimdi daha iyiyim."

Bir şey söylememeyi tercih etti. Birlikte apartmana doğru yürüdük. aşadığım olayın şokunu atlatamamıştım henüz ve kendime gelmem için yüzümü gözümü defalarca kez yıkamam gerekiyordu, bu sadece basit bir örnek sayılırdı aslında.

Akif Selim apartmanın kapısını açtı ve bana öncelik tanıyarak buyur etti. Işıklar tek tek yanmaya başlarken sakın adımlarla merdivenleri çıkmaya başladık. Yanımdaydı bu sefer, hep arkamda olur ama bu sefer yanımdaydı.

Birkaç saniyeden daha fazla bir süre sonra kapımın önüne geldik. Duraksadım ve ona baktım. Şükür ki yüzünden bir yara yoktu fark ettirmekten iç çektim. "Her şey için teşekkür ederim."

“Yine ve yeniden söylüyorum, teşekkür edecek bir mesele değildi,” dediğinde itiraz ettim. “Yanıyorsun. Sen tüm teşekkürleri hak ediyorsun Akif Selim.”

Mahcubiyetle başını aşağı eğdi ve geri geri adımlar atarak kendi katına yöneldi. Onu izlemek isterdim ama bu çok göze batardı. Çantamdan anahtarımı çıkardım ve kapının deliğine soktum. “Sen de,” diye duraksattı beni.

Ona baktım. Bir adım basamak çıkmıştı ve ileriye gitmeden olduğu yerde bana bakıyordu. “Sen de iyi birisin Mislina. Hep iyi ol, olur mu?”

Gülümsedim. “Hep iyi olalım Akif Selim, olur mu?”

Gülümsedi. “Olur.”

Gülümserken dudağının kenarında minik bir derinlik oluşmuştu. “İyi geceler Mislina. Güzel uyu.”

“Sen de Akif Selim, güzel uyu.”

Birbirimize veda ettik kısa bir süreliğine.

Eve girer girmez kapıyı hemen kapattım ve kendime mâni olamadan elimle ağzımın üzerini kapattım. Delirecek gibiydim. Korkunç bir andı yaşadığım ama o sonra o gelmişti. Akif Selim gelmişti bana. Sırtımı yasladığım kapının arkasından çekildim ve üzerimdeki montu çıkarı portmantoya astım. Hâlâ iyi değildim. Çakır ve Kumru’ya uğramadar evvel direkt odama geçtim ve çantamı usulca masamın dibine bıraktım.

Birkaç dakika daha burada oyalandıktan sonra salona gidip ışıkları yaktım. Çakır uyuyordu, Kumru ise her şeyden bir haber minik başını sağa sola oynatıyordu. Işığı yaktığımda Çakır’ın gözleri hafifçe aralandı ama asla yerinden kalkmadı. Önce gidip mamalarını verdim sonra da sardunyalarımı ilgilenip kendimi mutfığa attım. Bu aralar onlara vakit ayıramaz olmuştum. Kendime bile doğru dürüst vakit ayıramıyordum ki.

Buzdolabının kapağını açıp ekmeğimin arasına domates ve peynir döşerken diğer yandan da kahve yapmak için su ısıttım. Kahvesiz ayakta kalamıyordum hatta bir bardak kahve bile beni zar zor ayakta tutuyordu. Hazırladığım sandviçi yerken saate baktım. Henüz dokuzdu. Gözlerimi kısıp derhal bir plan yaptım. Sandviçimi yedikten sonra elimdeki kahve kupamla odama geçtim. İçerisi ne çok soğuk ne de çok sıcaktı ama yine de kalın örgü hırkamı giymemi gerektirecek bir ortamdı. Ayağımdakileri çıkarmadan kahvemizi çalışma masamın üzerine bırakıp kitaplığımın

gerekli kitapları masanın üzerine koydum. Tam bu sırada cuma akşamı için bilet almadığımı hatırladım. Neyse ki fazla telaşa düştüğüm söylene-
mezdi. Telefonumu elime alarak internette yarın akşam saat sekiz otuz
civarına yer ayırttım.

Bu süreçte vakit kaybetmeden telefonumu masanın en köşesine bı-
rakıp derin bir nefes alarak derslerimin başına geçtim. Yarım saate yakın
başımı hiç kaldırmadan sesli bir şekilde önce okuduklarımın altını çiziy-
yor sonra da bunu kendi kendime anlatıyordum.

Diğer sayfayı çevirirken masanın belli olurcasına titrediğini gördüm.
İnterneti açık bırakmıştım ve sanırım gruptan birileri yazıyor olmalıydı.
Gözlerimi kısıp bunu susturmak için telefonumu elime aldım ve yanıl-
gılarımın üzerini kırmızı kalemle çiziverdim.

Akif Selim: *Daha iyi olduğunu umuyorum.*

Kalbim minik bir atak geçirirken dudaklarımın kıvrılmasına mâni
olamadım.

Çevrim içiydi.

Sakin olmaya çalışarak parmaklarımı klavyenin üzerine götürüp bir
şeyler yazmaya başladım.

Mislina: *Daha iyiyim.*

Kendi kendimi kasmaya devam ederken *yazıyor* ibaresini görmek bu
minik krizime âdeta çelme takmıştı.

Akif Selim: *Anladım.*

Akif Selim: *İyi ol.*

Mislina: *Sen de.*

Mesajı gönderdim ve anında mavi tik oldu. Birkaç saniye yazmasını
bekledim lakin yazmadı. Parmağımla telefonumun arka kapağında ritim
tutmaya başlarken bir ses dosyası attı.

Akif Selim: *Bu parçayı dinlemeyi severim. Özellikle bu saatlerde ve ders
çalışırken zihnindeki seni canlı tutmaya epey yardımcı olur.*

Ona cevap yazmadan gönderdiği dosyayı açtım ve ritmi duyar duy-
maz sebepsizce ruhumun üzerinden aşağı kurumuş çiçeklerin döküldü-
ğünü hissettim.

Akif Selim: *Lake of Tears - To Blossom Blue*

Parçayı hızla açtım ve gülümseyen bir çehreyle yazmaya başladım, sanki onunla konuşurken suratım hep asık oluyormuş gibi ne kuruntu yapıyorsam...

Mislina: *Şu an dinliyorum ve hoşuma gitti.*

Akif Selim: *Beğenmene sevindim.*

Bayılıyorum sanırım,

Sana...

Mislina: *Hoş bir müzik zevkin varmış Akif Selim.*

Ay, iltifat ettim sanırım. Utandım. Umarım yanlış anlamaz. Çok âmin.

Akif Selim: *Ruhuma iyi gelen şeyleri dinlemeyi biliyorum diyelim.*

Ruhuma iyi gelen şeyleri seviyorum. Seni yani.

Mislina: *Hep bu tarzlar da mı dinliyorsun?*

Akif Selim: *Çoğunlukla evet.*

Mislina: *Anladım.*

Konuşmayı uzatabilirdim ama onu alıkoymaya hakkım yoktu ve benden önce davranıp yazdı.

Akif Selim: *Neyse, çalışıyorsun şu an ben de çalışmaya devam edeyim biraz daha. Alıkoymak istemem, tekrar iyi geceler dilerim.*

Salak salak sırtıtmak da sevdaya dâhil canımın en içi.

Mislina: *Estağfurullah... Sana da iyi geceler.*

Ve sonra çevrim içi ibaresi kayboldu ama ben kaybolmayıp mesajlarımı yeniden okudum. Gün geçtikçe daha çok iletişim kuruyor ve bu iletişimin esnediğini fark edebiliyordum. Artık umut uçurum kadar uzak değildi bana, belki çok çabuk hevese kapılmıştım ama yine de içimde bir his vardı işte... Çok sevmekten, sevdikçe delirmekten alıkoyamadığım gibi kendimi, hayallerimi süsleyen onu da umudumun adı yapıvermişim.

Mesajlarımızı okuduktan sonra göğsümün içine gül yaprakları serpiştirip telefonu eski yerine bırakıp kaldığım yerden çalışmaya devam ettim. Ama nasıl çalışma... Sanki karşımda o vardı ve ben gözlerinin içine bakarak sırtıyordum. Alt tarafı edebiyat çalışıyorum yahu neyin mutluluğu bu?

Delirmeye ramak kala, sevmeyi çoktan geçtik. . .

Esneyerek mutfağa girdim ve yeniden bir kahve suyu koydum. Kısa bir müddet sonra odama yeniden kapandım ve çantamın fermuarından sarkan kulaklığı görüp gülümsedim. Daha sonra o kulaklığı alıp telefonuma takarak kulağıma yerleştirdim. Çok sık müzik dinleyen biri değildim ama Akif Selim'in attığı şarkıyı dinlemek için sabırsızlanıyordum. Parçayı açar açmaz iç çektim. Acaba o da benim gibi ruhunu tamamen bu nakaratlara teslim ediyor muydu? Elbette ediyordu, etmese paylaşırmıydı benimle?

Bir yandan parçayı dinliyor diğer yandan kaldığım yerden çalışmaya devam ediyordum. Aslında şarkı dinlerken ders çalışabilen bir insan değildim ama bu parça gerçekten tam bir istisnaydı gerek naipliğinden gerekse bana bu parçayı önerenin güzelliğinden.

Tüm geceyi bu şarkıyla geçirmiş yine tabiri caizse deliler gibi çalışmıştım. Yalan yok, hakikaten çok çalışmıştım çünkü hakkını vermek istiyordum. Hem ailemin üzerimdeki emeğini hem de geçirdiğim bu süreci.

Uyumadan evvel günlerden perşembe olduğunu hatırladım ve şiirin bir kısmını yazdım.

Ahmed Arif, Hasretinden Prangalar Eskittim

Seni, bağırabilsem seni,

Dipsiz kuyulara,

Akan yıldıza,

Bir kibrit çöpüne varana,

Okyanusun en ıssız dalgasına

Düşmüş bir kibrit çöpüne.³

Yazdığım bu şiiri apartmanda bir ruh olup parmak uçlarımda yukarı kata çıkarak Akif Selim'in kutusuna bıraktım. Bir gün okuyacaktı biliyorum ama ben olduğumu bilmeyecekti.

İyi uyu Akif Selim, şiirler getirdim sana iyi uyu.

³Ahmet Arif, *Hasretinden Prangalar Eskittim*, Metis Yayınları, İstanbul, Kasım 2011, s. 90.

VIII

"Küçük Bir Veda"

SASHA SLOAN - OLDER

Evden ayrılmadan evvel Çakır ve Kumru'nun mamalarını verip Çakır'a dokundum. "Bugün yine Sezer seni almaya gelecek, uslu ol tamam mı?"

Yattığı yerden kuyruğunu sallamaya başladığında gülümseyerek evden ayrıldım. Giriş kattaki Nuray ablanın kapısında asılı olan kutuya anahtarımı bıraktıktan sonra apartmandan çıktım. Güvenilir insan olduklarını bildiğim için sorun etmiyordum, bir an olsun bile bu şüpheyi içime düşürdüklerini görmemiştim. Sanırım bu çok iyi bir şanstı benim için. Evet öyleydi.

Apartmandan çıkar çıkmaz kulaklarımın içine dolan soğuk bana âdeti *bereni giy* iması yapıyordu ve ben de bunu reddedemedim. Çantamdan çıkardığım kırmızı beremi kafama geçirip ufak bir düzeltme yaptıktan sonra karşı duraya yürüdüm. Duraya yaklaştım her şeyin daha net olduğunu fark ettim.

Tıpkı durağın yanında elleri cebinde, başını öne eğmiş Akif Selim gibi.

İşte asıl şimdi sabah oldu.

Hevesli hevesli yanına gittiğimde, "Günaydın," diye mırıldandım lakin beni duymadı çünkü kulaklığı vardı ve başı öne eğikti. Gülümserken bunu yeniden deneyip hafifçe kulağına doğru yaklaşıp, "Günaydın," dedim. Başını aniden kaldırdı ve bana bakıp şaşkınlıkla sol kulağındaki kulaklığı çıkardı. "Duymamışım, kusura bakma... Günaydın."

"Olsun," dedim sakince. "Sorun yok."

Üstelemeden gözlerini yeniden önüne çevirdi ama çıkardığı kulaklığını geri takmadı. Bu önemsizmiş gibi görünen ayrıntı nedense dikkati-

me takılmıştı. *E çünkü benim bu, her hareketinden bir pay çıkarmazsam olmaz.*

Birkaç dakika hiç konuşmadan otobüsün gelmesini beklediğimizde esnedim ve elimle ağzımı kapatıp yüzümü diğer yöne çevirdim. Gözlerimin kızardığını hissediyordum ve bu tamamen uykusuzluktandı. Yutkunarak başımı çevirdiğimde Akif Selim'in kısık ama gülümseyen göz bebekleriyle karşılaştım. *Ne de güzellerdi öyle, en az gökyüzünün saflığı kadar.*

"Kaç saatlik uykuyla duruyorsun şu an?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Gözlerimi kaçırıp güldüm. "Üç buçuk saat civarı."

"Şaşırdım desem yalan olur," dediğinde kendi de esnemeye başladı.

İçimdeki bu gülme hissi katlanırken aynını ben ona sordum: "Peki sen?"

Esnemekten hafifçe kızaran gözakları onu da ele vermişti. "Senden pek aşağı kalır yanımlar yok ama senin kadar yorulduğumu söyleyemeyeceğim. Daha çok uyumalı ve dinlemelisin."

"Bitti sayılır," diye konuşup hemen ilave ettim: "Yani işim."

Akif Selim hiçbir şey söylemezken sadece gözlerime bakınmakla yetindi, o esnada da otobüs geldi. Duraktaki insanlar önden binerken biz en sona kalmıştık. Akif Selim kibar bir şekilde bana öncelik tanırken kartımı okuttum ve otobüste ilerlemeye başladım. Sabahları dolu oluyordu ama bu sıralar şansımızdan mıdır boş geliyordu.

Usul usul o yöne ilerlemeye başladığımda Akif Selim'in de beni takip ediyor oluşu kalbimdeki ve göğsümdeki sıkışmaya mâni olamıyordu. Birkaç saniye sonra cam kenarına geçip otururken Akif Selim de geldi ve hemen yanıma oturdu.

Allah'ım kalbime bir şeyler oluyor.

Bacaklarımız birbiriyle temas ederken Akif Selim rahatsızlık vermek istemezmiş gibi kendini biraz diğer tarafa çekti. Yutkunarak bakışlarımı cam kenarına çevirdim ve dudaklarım dâhil yüzümdeki bu tebessümü gizlemeye çalıştım.

Otobüs ilerlemeye başladığında Akif Selim az önce çıkardığı kulaklığını bana uzattı. "Dinlemek ister misin?"

Allah'ım sahiden kalbime bir şeyler oluyor.

Uzattığı kabloyu kavrarken gözlerine baktım. "İsterim."

Gülümsedi ve kabloyu elime verdi. Kulaklığı beremin altından geçirip kulağıma taktığım anda şarkı çalmaya başladı, hem de dün gece bana gönderdiği parçaydı. Kendime engel olamıyor, içimde çağ gibi büyüyüp giden bu heyecanın kollarına sarılıyordum. Henüz onun kollarına sarılacak kadar değildim ama çok sevdiği kulaklığını bile benimle paylaşan bir insan, çok sevdiğim kollarını neden sarmasın ki bedenime?

Hayallerimin bana seslendiğini fark ediyorum Akif Selim ve bu sensin biliyorum lütfen, lütfen buna devam et olur mu? Çünkü bir tek hayallerimin canımı acımaz oldu.

On dakikalık yol boyunca iki sefere yakın aynı parçayı dinlemiştik. Akif Selim'e kulaklığını teslim ettikten sonra birlikte otobüsten inip okul girişine doğru yürümeye başladık. Akif Selim, "Bu akşam gidiyordun Bursa'ya, değil mi?" diye sorduğunda ufacık bir anın şaşkınlığına düşüp durumu derhal toparlamıştım.

Başımı sallayarak, "Evet bu akşam," diye yanıt verdim.

"Peki evdekileri ne yapacaksın?" diye sorduğunda istemsizce gülüp Akif Selim'e baktım. "Evdekiler?"

Kaşları havalandı ve buğulu bir ses tonuyla, "Çiçeklerin ve dostlarından bahsediyorum," dedi.

"Onlardan bahsettiğini anladım zaten, bir an evdekiler deyince garip hissettim sadece," deyiverdim. Ek olarak onlardan dostların diye bahsetmesi çok hoşuma gitmişti. Evcil hayvanların yahut başka bir şey dememiş olması farklıydı çünkü onlarla aramdaki bağ bundan daha öte bir şeydi ve Akif Selim'in de bunun farkında olması hoştu.

Aramızdaki sessizliğin artmaması adına konuşmaya devam ettim: "Kumru'yu yanımda götüreceğim yani kuşumu, Çakır ve sardunyalarımı da bir arkadaşşıma emanet edeceğim."

Akif Selim tatmin olmuşçasına başını usulca aşağı yukarı sallayıp susmakla yetindi. Birlikte okul bahçesine girdiğimizde henüz sınava yirmi dakika kadar olduğunu fark ettim. Kafeteryaya yöneleceğim vakit Akif Selim benden önce davranıp, "Kahve içeceğim, istersen beraber içebiliriz Misline hem bu sayede uykun iyice açılmış olur," diye konuştu.

“Tabii,” derken çoktan ikimiz de kantine yönelmiştik. Sakin bir ortamın bizi karşılamış olmasına sevinmiştim. Birlikte birer kahve alıp boş bir yere oturduk. Aramızda ne bir organize olma ne de haberleşme olmuştu, sadece kahvelerimizi alıp bir masaya yerleşmiştik.

Akif Selim tam karşıma oturmuştu ve ben cidden sakın kalamıyordum. Oysa bu kadar normalmiş işte, bu kadar olağanmış. Benim için imkânsızmış gibi görünen her şey aslında ne kadar kolaymış. Bir kahve almak ve onu karşılıklı içmek... Tabii bu evrelere ulaşmak için sabrettiğim yolun sancısı kalbiminkiyle eş değerd, olsun sonunda o varsa eğer her şeye değerd.

Çantamı masanın üzerine bırakıp beremi kafamdan çıkardım. Bu sırada birkaç saç teli haliyle gözlerimin önüne gelmişti. Onları düzelterip kahvemden bir yudum alırken Akif Selim’in gözleriyle rastlaştım. Bana bakıyordu, kahve bardağım burun kemerime kadar yüzümü kapatmıştı ve ben o güzel bakışına kahve içerken yakalanmıştım.

Bardağı aniden dudaklarımdan indirip çabucak onları ıslatıp çektim. Akif Selim sanki dalgınlıktan irkilirmişçesine gözlerini üzerimden çekerken hafifçe öksürdüm. Utanmıştım.

Karnımın içinde küçük bir kedi patilerini sürtmeye başlamış gibiydi, bu hem huylandırıyor hem de hoşuma gidiyordu. Tıpkı Akif Selim gibi... Hem utandırıyor hem de çok hoşuma gidiyordu.

“Ailen burada olduğuna göre bir haftalık sürecini evinde mi geçireceksin Akif Selim?” diye sordum sakince.

Başını belli belirsiz aşağı yukarı sallarken gözleri masanın üzerindeki kahve bardağına ulaştı. Uzun ve güzel parmakları karton kutuyu kavrar-ken histerik bir biçimde iç çekti. Nedense içim titremişti? Bir sıkıntısı olduğunu fark ediyordum. “Ever,” dedi kısık bir sesle.

“Peki bir gününü nasıl geçiriyorsun?” diye ek bir soru yönelttim. Kızmayacağını ya da ters bir tepki vereceğini düşünmediğim için bu kadar cesur davranıyordum belki de. Öyle de oluyordu zaten.

Düşük omuzlarını kaldırmadan gülümsedi ama benimle göz teması içinde değildi, kahve bardağıyla oynuyordu usul usul. “Kitap okuyarak, film izleyerek, müzik dinleyerek, yürüyerek,” dedi ve güzel gülüşünü göz bebeklerimin içine yansıttı. “Yemek yaparak.”

Gözlerim anında kısıldı ve kendime mâni olamadan sııttım. “Yemek yapabiliyor musun?”

“Hıhım,” diye salladı kafasını sessizce. Sonra kaşlarını çatır gibi oldu ama bu kızma ifadesinden kasıtlı değildi. “Şaşırdın sanırım?”

“Yalan söylemeyeceğim,” dedim. “Şaşırdım.” Hiçbir şey söylemezken bunu fırsat bildim ve devam ettim: “Peki ne tür yemekler yapıyorsun?” deyip dudaklarımın üzerini elimle kapattım. “Böyle söyleyince de bir garip oldu sanırım.”

“Yok,” dedi Akif Selim. “Hiçbir şey garip değil.”

Dudaklarını usulca diliyle nemlendirerek gözlerimin içine baktı, ama nasıl baktı... “Bilmem, az çok yapıyorum bir şeyler.”

“Anladım,” dedim başımı aşağı yukarı sallarken. Sonra başımı yan yatırıp güldüm. “Seni mutfakta çorba karıştırırken ya da soğan ve salçayla uğraşırken hayal edemedim.”

“Hayal etmene gerek yok ki,” dediği vakit başımı kaldırıp üzerimde olan gözleriyle birleştirdim. “Bir gün senin için de yaparım.”

Benim için?

Bir gün?

Bayılıyorum ben gidiyorum vallahi.

Zihnimin içindeki kelime makinesi doğru düzgün bir cümleyi telaffuza hazırlarken, Işıl bir anda masada belirdi ve son derece keyifli bir halde sandalyesini çekip Akif Selim’in yanına oturarak onun kahvesine uzandı ve bir yudum aldı. “N’aber?” dedi önce bana sonra Akif Selim’e dönerek. “Sana mesaj attım ama dönmedin. Görmedin sanırım.”

Akif Selim bir şey söylemediğinde Işıl omzunu silkip onun koluna uzanmaya yeltendi lakin tam o esnada Akif Selim ayaklanarak gözlerime baktı. “Sınav başlamak üzere, geç kalmayalım.”

Işıl şaşkınlıkla, “Selim?” diye sorgularken Akif Selim oralı olmadan bir iki adım geri çekilerek bana yeniden seslendi: “Hadi Mislina.”

Çantamı ve beremi alıp masadan kalkarken Işıl’ın bana olan bir hayli ters ve sert tavırlarına şahit oldum ama bu ne kadar umurumdaydı orasını tartışmaya dâhi gerek yok.

Akif Selim benden birkaç adım önde yürüyor ben de hemen onun ardından gidiyordum, tabii bu kantinden çıkana kadar sürmüştü. Sonra kibar bir şekilde kapıdan çıkar çıkmaz yavaşladı ve onunla yan yana olmamızı sağladı. “Kahveni bitirmiştin değil mi?” diye sordu yürümeye devam ederken.

“Evet,” diye mırıldandım sakince sonra ekledim fakat bunu bilerek sormuştum, aklımdaki minik soru işaretlerini yok etmesi açısından. “İşıl kötü oldu biraz, yani sen öyle davranınca...”

“Bir şey yapmadım ki üstelik son zamanlarda hata yapıyor gibiyim, böyle davranmayı hiç istemediğim halde bunu sürdürmek...” Devam edemedi ve o da aslında kendinin içinde olduğu durumun farkındaydı, belki de en başından beridir bu böyleydi. “Üstelik hakikaten sınava yedi dakika civarı kaldı.”

Daha sonra hiç konuşmadan sınıfa girdik. Akif Selim kendi sırasına yönelirken duraksadı ve gözlerime baktı. “Başarılar.”

Gülümsedim. “Sana da.”

Başını hafifçe aşağı yukarı sallayıp yerine geçerken Sevde’nin irileşmiş ve şaşkınlıktan aralanmış gözleriyle tokuştum. Yanıma gelmeden yanına gittiğimde kolumdan tuttu ve heyecanla kulağıma fısıldadı: “Lütfen az önce *seni seviyorum dedi* de bana.”

Gözlerim irileşirken kendimi geri çektim. “Yuh! Abartma Sevde.”

“Diyecek ama bir gün, görürsün bak diyecek.”

“Sevde, Allah aşkına söyleme şöyle, pişman etme beni sana anlattığıma,” dediğinde kaşlarını çatı. “Sahiden mi?” diye sordu.

“Tamam, öyle demek istemedim ama lütfen yapma şöyle. Hiçbir şey yok aramızda.”

“Ama bu olmayacağı anlamına gelmiyor ve olacak biliyorum,” diye kıvrak bir çıkış sağlarken gözlerimi devirdim ve hayıflanarak üzerimi çıkarmaya başladım. O esnada da iki hoca sınıfa girmişti. Hızla yerime geçip oturdum. Akif Selim pencere dibindeki tarafta ve bir sıra önümde kalmıştı.

Üzerindeki montu çıkarıp onun cebinden kalemini alıp sıranın üzerine bıraktı. Sakin ve kendinden emin halleri yüzümdeki bu sersem te-

bessümün mimarı olmaya başlarken buna bir son verip önüme konan imza listesini imzalayıp bir ön sıraya gönderdim. Hemen ardından da sınav başlamıştı.

İki tane sorunun olduğu beyaz kâğıda dikkatimi verip yazmaya başladım. Gecenin emeğini son damlasına kadar sunmak yapabileceğim en cömert davranış olabiliyordu. Sınavın ortalarına doğru başımı kaldırıp saate baktığımda yeterli vaktimin pekâlâ yeteceğinden emindim. Başımı indirip kâğıdına yöneldiğim sırada beni yine bir gülümseme tuttu.

Benim için yemek yapacağını söyledi.

Benim için yemek yapacağını söyledi.

Bu yazarın üslubu ve bakış açısı nasıldı?

Benim için yemek yapacağını söyledi.

Huh!

Sakinim.

Yüzümdeki ifadeyi dikkat çekmemek için güç bela dindirdim ve kaldığım yerden yazmaya devam ettim. Aradan yirmi dakika geçince usul usul kâğıdını verenlerin çıktığını gördüm, bunlardan biri de Akif Selimdi. Sınav kâğıdını kürsüye bıraktı ve montunu sırtlanarak sınıftan çıktı. Aceleci davranmadan adımları ve soyadımı yazıp bitirdim. Kâğıdımı teslim ettiğimde Sevde'nin de sınavının bittiğini gördüm.

Birlikte sınıftan çıktık. "Nasıldı?" diye sordum.

Dudaklarını büzerek, "Garip bir şekilde fena değildi he," dedi. "Senininki nasıldı diye sormayacağım," diye devam ettiğinde güldüm ve çantamın kemerini kavrayarak koridorda yürümeye başladım.

Sevde hafifçe öksürdü ve bana baktı. "Mislina ben sana şey diyeceğim." Ona baktım. "Burak'ın sınavına yarım saati var daha, seni tanıştırmak istiyorum onunla. Gelir misin?"

"Beni mi?" diye gereksiz bir sual çıkarken dudaklarımdan düzelttim. "Bilmem, yani olur."

Gülümsedi. "Biliyorum belki erken ama sonuçta aynı okuldayız, yeni biriyle tanışmak için bu tarz ilişkilere de gerek yok."

"Haklısın," diyebildim ki haklıydı. Benim Burak ile tanışmam için Sevde'nin sevgilisi olmasına gerek yoktu.

“O zaman gidelim,” dedi Sevde neşeli bir sesle. “Kantinde bekliyor.”

“Peki,” dedim sakince. Kalabalık bahçenin içinden geçerken kantine girdik, içeri girince dışarının soğuğu bir anda eriyen buz gibi hissettirmişti. Pek sakın bir ortamın bizi karşılamadığını görünce Sevde ile sağımıza solumuza bakınarak ilerledik, birkaç saniye sonra Sevde koluma girdi. “Ha! Gel şurada.”

Tepki vermeden beni götürmesine izin verdim. Pencere dibindeki masaya yaklaşırken Burak’ı gördüm. Yanına gittiğimizde ayağa kalkıp gülümsedi. “Merhaba,” dedi önce Sevde’ye baktı sonra da bana. Sevde girişken bir şekilde beni gösterip, “Mislina, bahsettiğim arkadaşım,” dedi.

Burak başını aşağı yukarı sallayıp, “Memnun oldum, Burak ben de,” dedi. Gülümsemekle yetiniverdim. “Otursanıza,” dedi kibar bir şekilde sonra ekledi: “Bir şey içer misiniz?”

“Hayır, teşekkür ederim,” dedim sakince. Sevde de aynını söylediğinde Burak üstelemeden yerine oturdu. Koyu kahverengi saçları, yeşile çalan gözleri vardı ve suratına biraz bakabildiğimde hiç kötü bir enerji almamıştım. Sıcakkanlı birine benziyordu.

“Nasıl geçti sınavın?” diye sordu Sevde’ye. Uzaktan ve sessiz bir şekilde onları izlemeye başladım. Görünüş olarak yakıştırmıştım... Böyle de konuşunca içim acıyordu, Kadir zihnimin hep bir yerinde haykırıyordu ve ben onu duydukça Sevde’ye istediği desteği tam anlamıyla veremiyordum. Bunun suçlusu ne bendim ne Kadir’di ne de Sevdeydi. Kimsenin suçu yoktu.

Sevde, “Fena değildi,” diye yanıtladı. Henüz aralarında adı konmuş bir şey yoktu ama gidişat olumlu şeylerin olacağının habercisiydi. “Sen çalıştın mı?” diye sordu hemen ardından.

Burak kaşlarını yukarı kaldırarak güldü. “Hayır.”

“Ha bütlere kalmak yani niyetin?” diye sordu Sevde keyifle.

Burak hafifçe eğildi ve Sevde’nin gözlerinin içine baktı. “Senin de bütlere kalacağını biliyorum.”

Sevde irileşen gözleriyle sırtıırken, “Bak ya hakaret resmen,” diye konuştu.

Burak şaşkınca, “Yalan mı söyleyeyim yani?” diye sordu. Sevde duraksadı ve kafasını sağa sola salladı. Açıkçası içten içten epey güzel gö-

ründüklerini fark etmiştim, üstelik Sevd'e'nin gözlerinin içi parlıyordu keza Burak'ın da öyle.

Utangaç bir şekilde kafamı kantinin kapısına çevirdiğimde Kadir'in içeri girmesi ve onunla göz göze gelmemiz çok ani olmuştu. Kadir gözlerini hemen gözlerimden çekip Burak ve Sevd'e'ye baktı. Kaşlarını çattı ama gözlerinin içindeki o acıyı delirirmiş gibi hissetmek de benim canımı acıtmıştı.

Dişlerini sıkıldığını fark ettiğimde gözlerini üzerlerinden çekip içeri girdi ve direkt içecek reyonuna yaklaştı. Yanına gitmeliydim. Evet, yanında olmalıyım. Sevd'e'ye bakarak, "Ben bir Kadir'in yanına gitsem ayıp olur mu?" diye sorduğumda gözleri Kadir'i buldu ve ona bakarak, "Tabii gidebilirsin ne ayıbı," dedi sakince.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve müsaade isteyerek yanlarından ayrıldım. Boş bir masa bulup oraya yerleştiğimde Kadir'e işaret edip buraya gelmesini istedim. Beni kırmadı ve yanıma gelerek elindeki limonlu sodayı masaya bırakıp sandalyesini çekti. "Sana da alayım mı?" diye sordu direkt.

"Hayır, teşekkür ederim," diye nazik teklifini reddettiğimde sıkıntıyla soludu ve karşıma geçip oturdu. "Nasılsın?" diye sordum gülümseyerek.

Kaşlarını çatmış bir halde Sevdelerin masasına bakarak, "Burak denen dallama bu mu?" diye sordu.

"Deme öyle," dedim Kadir'e. Bu Burak'ı korumak Kadir'i frenlemek maksadında değildi, her ne kadar hoşlanmadığımız insanlar olsa da hayatta onlara bu tarz bir hitap kelimesini kullanmak hoş durmuyordu. "Ve evet," dedim fısıldayarak. "O."

Omzunu silkerek güldü ve sodasından bir yudum alıp kontrolsüz bir biçimde masanın üzerine bıraktı. Gergindi ve böyle olmasına şaşırılmış sayılmazdım. Ben de Akif Selim'i ve Işıl'ı görünce kendimi kötü hissediyordum ama Kadir hislerini ve tepkilerini saklamak konusunda benden daha başarısızdı.

"Tanıştınız mı?" diye sordu önüne dönerken. "Evet," diye yanıt verirken bir şey söylemeden dik dik gözlerimin içine bakmaya başladı. Bu tavrına asla kırılmamış ve gücenmemiştim, sadece onu anlamaya çalışıyordum ve elimden geldiğince de bunu başardığımı düşünüyordum.

"Sevde," dedi kısık sesiyle. Cümlesi ağzının içini yara ediyor gibiydi.

“Onunlayken mutlu mu?”

Aralık olan dudaklarım kapanırken bir müddet is kokan gözbebeklerine baktım. Bunu kendine neden yapıyordu bilmiyorum belki de bazı şeylerden tatmin olması onu rahatlatacaktı. “Kadir, bunu kendine yapma lütfen,” dedim sakince.

Güldü ama bu neşenin hamuruyla yoğrulmamıştı. “Ben bir şey yapmıyorum Mislina, sadece soruyorum... Sustuğuna göre mutlu. Tamam bu kadar işte.”

“Aralarında henüz adı konmuş bir şey yok ama,” deyip sustum. Bu kadar acımasız olmak istemiyordum. “Ama olacak,” diye devam etti Kadir. “Bunu görebiliyorum.”

Hızla öne doğru çektim kendimi ve ellerimi masaya koydum. “Kadir lütfen onu da anlamaya çalış. Kızın hiçbir şeyden haberi yok, olsa bile kimi seveceğimizi seçemeyiz. Lütfen kendine kötü davranmayı bırak.”

“Biliyorum Mislina, senden daha iyi biliyorum ama olmuyor anlıyorsun?” diye konuştu. Ses tonu biraz dik ve toktu. “Unutmayı deniyorum ama her şey onu görene kadar sürüyor... Sanırım seneye okulumu değiştirmek zorunda kalacağım.”

Gözlerimi irileştirdim. “Saçmalama istersen. Bu kadarını yapma. Üstelik Sevde kendi yüzünden olduğunu öğrenirse ne halde olur biliyorsun. Sil bu düşünceyi aklından.”

“Zaten onun iyiliği için,” dedi hayretle gülerek. “Mutlu ama ben onu o halde gördükçe mutlu olamıyorum, ben bu haldeyken zihni yiyip bitecek kendini. Sonuçta yakın arkadaşız, üzülür belki.”

“Tabii ki üzülür,” diye savundum. “Ama senin bu yaptığına kaçak dövüşmek derler onu da bilesin. Aşmayı değil kaçmayı tercih ediyorsun.”

“Ben mi kaçak dövüşüyorum?” diye sordu ellerini göğsüne koyarak. Gözlerimi kapatıp açtım, amacım onu tamamen gaza getirip kurmaca fikrini çürüterek yok etmektir. “Hiç de bile.”

“Tabii tabii,” dedim üzerine giderek. Gözlerini kısarak kaşlarını çattı fakat ürkütücü değil ağa takılmış bir balık gibi görünüyordu. Kıkırdadım ve gözlerimle masanın üzerindeki sodayı işaret ettim. “İç iç, hazmedersin belki söylediklerimi.”

Kadir, "Mislina," diye imalar savururken oralı bile olmadım. Kadir dediğimi yaptı ve sodasından bir yudum alarak bana baktı, bu sırada ikimiz de gülmeye başladık. "Ha şöyle ya," dedim keyifle. "Bir silkelen, eski Kadir gelsin artık..."

Bana destek olarak elini saçlarına atıp sahteden, "Allah saçım bozuldu," diye söylendi. Halimize gülerken Sevde ve Burak'ın ayaklandığını gördüm, bunu Kadir de fark etmişti ve yüzündeki ifade değişmişti bir anda. Burak muhtemelen sınav olmaya gidiyordu ve çok geçmeden gitmişti. Sevde yanımıza gelerek sandalyesini çekip oturdu. "N'aber Kadir?"

Kadir kızın yüzüne bakmadan sodasına yönelerek, "İyidir senden?" diye mırıldandı.

Sevde iç çekerek bana baktı. "İyiyim ben de."

"Görüyorum," dedi Kadir dudaklarından sodayı çekerken. "Umarım daim olur," diye de ekledi.

Sevde, "Teşekkür ederim," diye karşılık vermek yetinirken Kadir'in gözlerine bakıp gülümsemeye çalıştım. Belki de doğru olanı buydu, akışına bırakmaktı. Zorla güzellik olacak değildi ya.

"Bitti mi sınavların?" diye sordu Sevde, Kadir'e.

Kadir, "Bugün bitiyor," deyip derin bir nefes aldı. "Sonra Bolu'ya gideceğim."

Kadir'in ailesi Bolu'daydı ve orada yaşıyordu. Sevde, "İyi gelir ailenin yanına gitmek," diye bir şeyler söylerken Kadir tatsız bir biçimde suratını kasti ve boş boş gözlerini kapatıp açmakla kaldı. Ailesiyle ilgili bir problemi olduğunu düşünüyordum, bunu fark ediyordum hatta.

Kadir sodasını bitirirken toparlandı. "Neyse ben kalkayım, şu sınavı da verip kurtulayım."

"Akşam mı gideceksin Bolu'ya?" diye sordu Sevde başını biraz kaldırarak.

Kadir onun gözlerine bakmadan daha doğrusu bakamadan mırıldandı: "Evet, bileti aldım."

"O zaman iyi yolculuklar şimdiden, dikkatli ol," dedi Sevde. Kadir, "Olurum," diye geçiştirirken biraz şaşkın bir halde Kadir'e baktım. "Hiç söylemedin ki apar topar oldu böyle."

Kadir gözlerime bakarak güldü. "Yolluk mu hazırlayacaktın Mislina?"

"Hayır," dedim ve gülerek ilave ettim. "Ne bileyim ani oldu işte."

"Dersler başlayana kadar gider gelirim sen de gideceksin sanırım," dediğinde kafamı aşağı yukarı salladım. "Ne güzel... O zaman hadi dikkat edin."

"Sen de," dedim arkasından. Kadir yanımdan uzaklaştığında Sevde'nin şüpheci bakışları beni buldu. "Sana gülüyor ama bana gülmüyor."

"Fark etmedim," derken gözlerini devirdi. "Yapma Mislina, çocuk konuşurken gözlerime bile bakmıyor. Bir sorunu var ama ne? Vallahi bu belirsizlik beni öldürecek bir gün!"

"Deme öyle," diye mahsustan azarladım onu. "Belki bir sıkıntısı vardır he."

"Tabii ve bu sıkıntısı bir tek bana gelince fark ediliyor," diye dişlerinin arasından bir şeyler gevelerken derin bir nefes alarak saçlarını geriye doğru savurdu ve sonra dudaklarını nemlendirip bana baktı. "Neyse, kendi bileceği iş. Ona ters bir şey söylemedim ve yapmadım..." Tepkisiz kaldım. Bana baktı. "Nasıl? Burak iyi biri değil mi?"

"Negatif bir elektrik almadım ve bunu hemen sana söyleyemem, üstelik benim iyi demem sana bir şey kazandırmaz," dediğimde yüzünü düşürdü. "Ne demek kazandırmaz? Görüşlerini elbette önemsiyorum Mislina."

Konuşmadım.

"Sen de akşam gideceksin ya hani Bursa'ya?" diye başka bir konuya geçiş yaparken doğruldum. "Çakır, Kumru ve sardunyaların ne olacak?" diye sordu sonra kıkırdadı.

"Çalıştığım yerde Ezgi diye bir kız var, birkaç gün ya da daha fazla benimle kalacak," dediğimde Sevde gözlerini irileştirdi. "O kim? Ayrıca nasıl bu kadar çabuk güveniyorsun insanlara Mislina?"

"Bu durum biraz farklı Sevde," dedim açıklama yaparak. "Ayrıca çabuk güvendiğimden değil, bana sahiden güven verdiklerinden böyleyim. Belki yanıliyorum belki düşeceğim ama kalbim ve aklım bana doğru yaptığımı söylüyor."

"Kim o kız? Bahsetsene biraz," diye başlayıp kollarını masanın üzerine koydu.

“İş yerinden işte. İlk başlarda biraz ters düşmüştük ama şimdi daha iyiyiz. Üstelik kızın gerçekten yardıma ihtiyacı var Sevde, biliyorsun beni bir şey yapmadan duramam.”

“Bilmez miyim?” dedi kendinden bir halde beni süzerek. “Ayaklı hayır kurumu seni.” Belli belirsiz gülümsediğimde sert bir nefes alıp verdi. “Ha! Diyorsun ki kız benim evimde kalacak, hem de sen yokken?”

“Diyorum evet,” dedim sözlerime sahip çıkarak.

Sevde dudaklarını sarkıttı. “İyi, öyle olsun madem.”

“Alındın mı sen?” diye sordum gözlerimi kısıp üzerine giderek. Bakışlarını diğer yöne çevirdi ve omzunu silkti. “Ne alınacağım? Yeni bir kanka yapmışsın, üstüme gül koklamışsın alt tarafı nedir ki yani... Hiç de alınmadım.”

“Ne gülü ya?” dedim gülerek.

Bana bakıp güldü. “Bizim sınıftaki Gül var ya hani şu pusuya yatıp sırasının gelmesini bekleyen kız, o işte.”

Sevde ile vedalaştıktan sonra iş yerine doğru yürümeye başladım ve o sırada arkamdan seslenen Kadir’e baktım. Şaşkınlıkla gözlerimi kısarak, “Kadir ne oldu?” diye sordum.

“O taraflarda işim var beraber yürürüz diye düşündüm,” dediğinde gülümsedim. “Olur, yürüyelim tabii.”

Sözlerimize kat çıkmadan yönümüzü çevirdik ve sakın adımlarla ilerlemeye başladık. Havanın soğuk olmasını seviyordum aslında ilkbaharı da severdim ama sığınacak bir kabanımın olması ve kendimi ısıtma çabalarım nedensizce hoşuma gidiyordu.

“Ne zaman bitiyor işin?” diye sordu Kadir.

“Bugün,” diye yanıtladım.

“Paranı çalan hırsızdan bir haber yok değil mi?”

Umutsuz bir şekilde kafamı sağa sola sallayıp iç çektim. “Yok, olmayacak da zaten.”

“Çok berbat bir durum,” dedi Kadir yüzünü ekşiterek. “Keşke bulabilseydik o pisliği de benzetseydim bir güzelce.”

Güldüm. "Aman sakın. Sen lazımsın bize."

Kadir, "Merak etme Mislina, çizik dâhi almam ben," diye kibirli bir sesle karşılık verirken, "Tabii tabii," diye güldüm. Gülümsediğinde, "Berat'ı gördün mü bugün?" diye sordum. "Sınava girmedi sanırım."

"Bugünkü sınava giremedi, işleri yüzünden," dedi Kadir. "Çocuk yemeden içmeden çalışıyor vallahi helal olsun. Ben de bir iş bakacağım zaten olmuyor böyle."

"Kadir bir sıkıntın var senin," diye konuştum anında. Kaldırımın ortasında duraksayıp ona baktım lakin gözleri kendini ele vermemişti. "Bana anlatabilirsin, bunu biliyorsun."

"Tabii ki biliyorum," dedi sıcakkanlı bir tavırla. "Ama kötü bir şey değil, herkes gibi ufak tefek dert tasa işte. Boş ver."

"Emin misin?" diye üzerine gittim.

Gülümseyerek gözlerini kapatıp açtı. "Eminim."

"Peki öyle olsun," diye kendimi geri çekerken yürümeye devam ettik. On dakika kadar sonra pastanenin önüne geldiğimizde Kadir'le birbirimize döndük. Elini omzuna dokundurup çekerken, "Görüşürüz, dikkat et kendine," dedi.

"Sen de," dediğimde karşı kaldırımdan gelen Ezgi'yi gördüm. Elinde birkaç market poşeti vardı. "Ezgi?" diye yürüdüm bir iki adım. "Nereden geliyorsun?"

"Marketten bir şey alınacakmış, beni gönderdiler daha doğrusu ben gitmek istedim," dediğinde tepkisiz kaldım. O sırada Ezgi'nin gözleri Kadir'e kaydı ve bu çok kısa sürdü. Tuhaf bir ortamın içine düşmüş gibi olurken onları tanıştırdım. "Kadir, Ezgi buradaki arkadaşım."

Kadir başını aşağı yukarı sallayıp, "Memnun oldum," dediğinde Ezgi de aynı şekilde başını salladı ama konuşmadı. Bu kısa süreç biterken Kadir bir sefer daha görüşürüz diyerek yanımızdan ayrıldı. Dışarıda fazla beklemeden içeri girerken elindekileri mutfağa bıraktı. Ben de direkt bulaşık bölümüne girdim.

Üzerimdekileri çıkarmaya başlarken Ezgi içeri girip kollarını sıvama-ya başladı. "Hazırsın değil mi?" diye sordum kıyafetlerini ve eşyalarını kast ederek. Huzursuzca iç çekip çekmecedan eldivenlerini çıkarıp giy-

meye başladı. "Ya bak ben emin değilim, üstelik bir şey olursa bunun altından kalkamam. Bu büyük bir sorumluluk."

"Saçmalama," dedim. "Hem sardunyalarım ve Çakır'ı senden başkasına emanet edemem."

"Tamam orası öyle de," deyip omzunu silkti. "Ne bileyim Mislina, garip geliyor işte anlıyor musun? Kimse üç günlük kıza evini açmaz, hele de sen evde yoksan."

"Sana güveniyorum ben," dedim ılımlı bir sesle. Kendini kötü hissettiğinin son derece farkındaydım ve bu beni de etkiliyordu. Gözlerinin altındaki morluklar ve çizikler henüz yok olmamıştı ve bu uzun bir süre daha böyle devam edecekti. Güldüm. "Ha! Tabii evimin içinde sigara içmezsen iyi olur. Balkonu kullanırsın."

"Ulan sen en zor günlerimde yanımdasın, bırak balkonu şehir dışındada bile içerim o mereti," dedi keyiflenerek. Bu beni de gülümsetmişti.

İnsan insana iyi gelmeliydi çünkü yaralar paylaşmayı bildiğimiz zaman iyi ederdi.

Günün geri kalan kısmını çalışarak geçirmiş, bir iki saat erken çıkmak için izin almıştım ve Ezgi de benimleydi. Yaklaşık iki saat sonra otobüsüm vardı ve biz eve yeni gelmiştik. Ezgi elindeki küçük bavuluyla içeri girerken biraz sakıncalı durup, "Bir tuhaf oldum," diye mırıldandı. "Anne ve baba yok ama burası aile kokuyor Mislina."

Söylediği şey kalbimi ısıtmıştı, öyle miydi sahiden? Benim kendime ait minik dünyamın içinde kocaman bir aile mi vardı?

Çakır'ın tasmağını çıkarırken sabırsızca kuyruğunu sağa sola sallayarak paçalarımaya dolanmaya başladı. Kıkırdadım. "Aha bu da benim ailemin afacanı. Bir dur bir dur."

Biraz acele ediyordum çünkü henüz belli başlı bir hazırlık yapmamıştım. Aslında Bursa'da kıyafetlerimin bir kısmı vardı ama kış olduğu için yünlü kazaklarımın birkaçını yanımda götürecektim. Nihayetinde Çakır serbest kaldığında koşarak salona gitti.

Üzerimdeki kabani çıkarırken sus pus duran Ezgi'ye baktım. "E hadi, çıkarsana kıyafetlerini."

Maahcup bir şekilde üzerindeki kileri çıkarmaya başlarken, "İstersen benim odamda kalabilirsin," dediğimde kafasını sağa salladı. "Yok, o kadarına yok işte. Salonda yatarım ben, sen çarşafının yerini bana söyle hallerim."

"Sorun olmaz kalabilirsin odamda," diye ısrar ettiğimde gözlerini devirdi. "Ya senin otobüs saatin yaklaşmıyor mu? Çocuk değilim Misline, bir şekilde hallederim emin ol."

"Tamam o zaman," dedim üstelemeden. Birlikte odama girdik, bu sayede hem ona birkaç bir şey anlatacak hem de kıyafetlerimi hazırlayacaktım. Dolabımın içinden çıkardığım sırt çantamı yatağımın üzerine koyarak fermuarını açtım. "Küçük değil mi o çanta?" diye sordu Ezgi.

"Yok," dedim rafımdan birkaç kazak çıkartarak. "Zaten bir hafta kadar kalacağım ve orada da kıyafetlerim falan var."

Ezgi başını sallarken bir yandan gerekli olanları çantamın içine koyuyor diğer yandan onunla konuşmaya devam ediyordum. "İşe giderken anahtarı az önce gördüğün kadın var ya Nuray abla, onun kutusuna bırak, oğlu Çakır'ı dışarı çıkarıyor. Sardunyalarımı da iki üç günde bir sulaman yeterli olacaktır zaten. Onun dışında evde yemek yok maalesef, şu sınavlar yüzünden pek vakit ayıramadım."

"Olsun düşünme sen beni yaparım ben bir şeyler," deyip ekledi: "Buzdolabını falan hallederim."

"Hayır buna gerek yok," dedim dik bir sesle.

Vurdumduymaz bir halde tırnaklarıyla oynamaya başlarken mırıldandı: "Otobüs saatin diyorum Misline."

Ezgi'yi fazla daraltmadan çantamın içini doldurmaya devam ettim. Birkaç kitap, diş fırçam ve macunum, ek olarak kremlerimi de ilave ettim. Ezgi, "Yemek yemedin ama sen," diye mırıldandığında, "Servis ediyorlar kek falan, olmadı kraker alırım merak etme," dedim.

"Her zaman bir b planım var diyorsun yani," dediğinde gülerek ona eşlik ettim. Aradan geçen zamanın farkında değildim. Hızlı olmaya çalışıp evin içinde bir ileri bir geri turlamaya başlayarak, Ezgi'ye bir şeyler anlattım. Salona girip Çakır ve sardunyalarımı vedalaştım. Sonra da Kumru'nun kafesini elime alarak kapıya yanaştım. Ezgi kafesi eline alıp, "Giyin üzerini ben tutayım," dedi. Memnuniyetle teklifini kabul edip

kabanımı giyinerek saçlarıma beremi takıp ayna karşısına geçtim. Ezgi bana bakıyordu. “Ben de seninle mi gelseydim acaba? Geç ya saat?”

“Otobüsle gideceğim zaten gara bir sıkıntı olmaz,” dedim.

“Gece kaç gibi inersin? Baban alacak mı seni?”

“Haberleri var, inmeden yarım saat önce arayacağım,” diye konuş-
tum beremle kulaklarımı kapatırken.

Kendime çeki düzen verdikten sonra Ezgi’nin muzip bir şekilde gül-
düğünü gördüm. “Şu yukarıdaki nasıl fark etmiyor bu güzelliği aklım al-
mıyor. Cidden sen fark edilmeyecek bir insan değilsin ya. Eminim artık
bu çocuk kesin kör.”

Yanaklarım pembeleşirken Akif Selim’i ima etmesi kalbimi titretmiş-
ti. Konuşup konuşmamak arasında ikileme düşerken susmayı tercih ede-
rek aynanın karşısından çekilip çantamı sırtladım. *Evet...* Şey, bu biraz
ağır.

Ezgi elindeki kafesi bana uzatırken onu tuttum ve Kumru’ya fısıl-
dayıp, “Aa! Nereye gidiyoruz biz acaba?” diye gülümseyerek konuştum.

Ezgi bu halime güldü. “Ne hayat dolu bir insansın sen böyle...”

Gözlerimi Ezgi’ye çevirdim. Yüzünde acıdan yoğrulmuş bir harita
vardı, bu haritanın başkentinden oluk oluk sancı akarken çevresindeki
sular o sancıyı yıkmaya, yıkamaya hazırdı. “Ezgi,” dedim ve ona sarıl-
dım, kafesimin izin verdiği kadar. O da bana sarıldı ve birkaç saniye
sonra ayrıldık. Gözlerinin içine bakıp, “İyi ol tamam mı?” diye güven
veren bir sesle konuştum.

Gözlerinin içindeki ışığın parıltısını hisseder gibi oldum. “Şüpheli
olmasın.”

“Olmasın tabii,” dedim omzuna dokunarak.

Hakikatli tavrına sahip çıkarak kapıyı açtı. “Tamam, geç kalacaksın
hadi.”

Açılan kapıdan dışarı çıkıp botlarımı giydim sonra onunla son kez
vedalaşıp evden ayrıldım. Apartmandan çıkmadan birkaç saniye evvel
duraksadım ve başımı kaldırıp merdiven boşluğundan yukarı baktım.
Gidiyorum Akif Selim ama geleceğim söz... Belki seni özleyeceğimi bil-
meyeceksin ama yine olmayan ellerimize kavuşmak için sabredeceğim.

Derin bir nefes aldım ve apartmandan dışarı çıktım. Direkt gözlerime ve yüzüme hitap eden sert rüzgâr tenimi ısıtırken başımı öne eğdim ve karşı kaldırıma yürüyerek durağa gittim. Birkaç kişi vardı sadece. Kumru'yu bırakmadan telefonumu çıkardım ve saate baktım. Güzel bir aksilik olmazsa rahatlıkla otobüsümüne yetişebilecektim. Telefonu kapatmadan interneti açıp otobüs saatine baktım, gelmesine dört dakika kadar bir süre vardı. Bu beni tatmin ederken ellerimin üşümemesi için telefonu kapatıp cebime koydum.

Daha sonra gülümseyerek Kumru'yla konuşmaya başladım. Ah! İnsanlar deli olduğumu düşünebilirlerdi ama bilmiyorlardı ki Kumru insanlardan daha anlayışlı bir canlıydı. "Eve gittiğimizde annem seni soracak ve ben de yalan söylemeyeceğim..." Biraz yaklaşıp fısıldadım: "Ama Akif Selim hâlâ sır, onu söylemek yok tamam mı?"

Kendi kendine gagasını kafesinin demirlerine vurmaya devam ettiğinde kıkırdayıp ona sarıldım, yani kafese. Üşüye bilirdi o da canlıydı. "Acaba üzerine bir tül falan mı örtseydim senin ben?"

Bu saf hallerim duraktakilerin dikkatini çektiğinde utanarak bakışlarımı kaçırdım ve kızaran burnumu çekip otobüsü beklemeye başladım. Gözlerim apartmana kaydı, Akif Selim'in ışıkları yanmıyordu. Dudaklarım aralandı, az önce yandığını hatırlıyordum oysaki...

Kaşlarımı çatıp başıma öne eğerken durağa doğru gelen birini gördüm: Bu Akif Selim'di. Kalbim ve parmaklarımın ucu önünü ardını alamadığım bir şekilde titremeye başlarken yutkundum ve Kumru'nun kulağına fısıldadım: "Geliyor Kumru, buraya geliyor... Lütfen sakın ka-
layım."

Birkaç saniye sonra Akif Selim yanımdaydı. "Merhaba," dedi ellerini cebinden çıkarırken. Yüzü solgundu ve üşümüş görünüyordu.

"Merhaba," diye karşılık verdim.

"Otogara mı gidiyorsun?" diye sordu sonra.

"Hı hı," dedim sakince. Sakinim tabii ki...

"Peki," dedi gözlerimin içine bakarak. "Sana eşlik edebilir miyim?"

"Olur," dedim kısık sesimle. Heyecandan kalbim çıkacaktı. "Ama seni işinden alıkoymak istemem Akif Selim."

“Sorun yok,” dedi düz bir sesle. “O taraflarda işlerim var zaten.”

Duraksadım ama bunu fark etmedi. Ne işin var diye sormak istiyordum delicesine ama buna hakkım yoktu. “Peki,” diyebildim sakince. Bir şey söylemezken gözleri Kumru’ya takıldı. Bu biraz garip hissettirmişti, ona ne gözle baktığını bilmemek canımı sıkıyordu. Aksine gülümser gibi oldu.

Bu kalp atışlarıma minik bir pıtırta kazandırırken otobüs geldi. Yine bana öncelik tanıyarak yer verdi. Akşam saatleri olduğu için otobüs boştu. En arkaya gidip oturdum, yanım boştu ve umarım gelip buraya otururdu.

Öyle de oldu.

Çantamı ayaklarımın dibine koyarken Kumru’yu kucağıma aldım. Akif Selim hiç tereddütsüz onun ve benim yanımdaki yerini alırken, “Sanırım arkada bırakmak istemediğin birileri var,” diye mırıldandı.

Evet, başta sen.

“Öyle,” dedim gülümseyerek. Ne de sık gülümsüyordum ben böyle, keşke bir kumbaram olsaydı da fazla gelen tebessümlerimi onun içinde biriktirip ihtiyaç duyduğum zaman kullanabilseydim.

Otobüs hareket etmeye başladığında yirmi dakikadan daha az sürecek bir yolculuğumuz olacaktı. Yol ilerledikçe ikimiz de susmaya devam ediyorduk. Gözlerimi kapattım ve güldüğümü anlamasın diye dudaklarımı birbirine bastırdım. Bunun yeterli olmadığını anladığımda çehremi diğer yöne çevirdim. Kalbim ağzımın içinde atıyordu âdeta...

Benimleydi, yanımdaydı...

Birkaç dakika pozisyonumu bozmadan öylece bekledim sonra kafeste birkaç ses hissettim. Hafif bir şaşkınlıkla kafamı çevirdiğimde Akif Selim’in Kumru ile oynadığını gördüm. Ama... Ama hayır, bu kadar güzel olmaması gerekiyordu.

“İsmi neydi?” diye sordu.

“Kumru.”

İç çekti ve kafese uzaktan uzaktan dokundu. “Güzel Kumru.”

Güzel, Akif Selim...

Çaktırmadan onu hayran hayran izlemeye devam ettiğimde bunu uzatmadı ve ellerini çekip diğer yöne çevirdi bakışlarını. Fırsat kollayarak Kumru'yu biraz kendime çekip çok sessizce konuştum: "Sanırım seni sevdi..." Akif Selim'e baktım göz ucuyla, gülümsüyordu... Gülümsetti. "Hayır Kumru, seni çok sevdi..."

Kendimi geri çektim ve ben de yüzümü ona ters çevirerek dışarıyı izlemeye başladım.

Peki neden bu yüzümdeki sırtıkan ifadeyi silemiyordum? Peki neden onun da güldüğünü hissediyordum?

Bu bir rüya değil, rüyalar bu kadar güzel olamaz.

Olsaydı şayet uykularımdan uyanmak istemezdim hiç...

Çok geçmeden gara indik. Sırtımda çantam, elimde kuşum ilerlemeye başladık. Akif Selim de benimleydi. Gitmiyordu.

"Ne kadar var kalkmasına otobüsün?" diye sorduğunda telefonuma baktım. "On beş dakika kadar."

"Tamam," dedi gözlerini kısarak. "O vakte kadar şu kafeteryada bir bardak çay içebiliriz o halde. Üşümemelisin."

"Sorun değil," dedim pürüzlü bir sesle. "Hem senin de vaktinden almak istemem."

"Vaktim var benim merak etme," dediğinde gülümsedi. Bana da ona âşık olmaktan, defalarca kez bunun bir üzerine çıkmaktan başka çare bırakmamıştı. Garın kafeteryasından içeri girdik, pek kalabalık sayılmazdı ama boş yer bulmakta biraz zorlanmıştık. Ben yerime geçip otururken Akif Selim elinde iki bardak çay ile masaya geldi sonra da karşıma oturdu. "Teşekkür ederim," dedi nazik bir sesle.

"Afiyet olsun," dedi sakince. Kumru masanın üzerindeydi ve ona baktıkça sırtıtmak geliyordu içimden.

Çaylarımızı içmeye başladık. İçimde bir ton soru birikmişti, sorsam kızar mıydı?

"Sakıncası yoksa birkaç bir şey sorabilir miyim Akif Selim?" diye sordum. "Zaten sana sürekli soru soruyorum ve umarım seni sıkımdır."

“Esağfurullah,” diye mırıldandı. “Hiç sıkılmıyorsun, gerçekten.”

Kalbim çiçeklendi. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve utana sıkıla ağzımı araladım. “Son zamanlarda akşam yürüyüşlerini artırdın sanırım, bir sorun yoktur umarım.”

Gözlerime bakmaya devam ederken son derece soğukkanlı bir şekilde, “Hayır bir sorun yok,” dedi. Yalnız bu tatmin etmemiştii ve o da bunu çok iyi biliyordu. Daha fazlasını öğrenmek istediğimi anlamış gibi dudaklarını nemlendirip gülümsedi, gülüşünün kenarında bir çocuğun hıçkırığından sarkmış gözyaşı belirmişti. “Babama gidiyorum.”

“Babana?” diye soruverdim kendime mâni olamadan. “Nerede yaşıyor ki?”

Akif Selim, “Bakım evinde,” dediğinde sözlerinin devamının gelmesini istemedim, bunu kendini kötü hissetmemesi için düşünmüştüm. Lakin aksine devam etti: “Babam ileri derecede Alzheimer hastası.”

Kilitlendi ruhum, düğüm düğüm oldu kalbimin bağları... Gözlerine baktım, gülüyordu göz bebekleri...

“Ben,” dedim boş bulunmuş bir sesle. Devamını getirmek öylesine zordu ki ne söylersem onu incitmezdim ne söylersem kaba olmazdı hesap edemiyordum. “Ben çok üzgünüm.”

Cümlesini yarım bırakmaktan korkar gibi devam etti: “Ben aslında her gün onunla yeniden tanışmaya gidiyorum.”

“Zor olmalı,” diyebilirdim ağlama hissini bastırmaya çalışarak.

“Hayır,” dedi yumuşak bir sesle. Gözleri umut saçıyordu. “Belki beni tanımıyor, belki bilmiyor oğlu olduğumu ama ben biliyorum... Ben her gün beni tanımayan bir adama babam diye gidiyorum çünkü öyle. Hiçbir şeyi değiştirmes onun beni tanımasını çünkü ben tanıyorum onu. Babam o benim.”

Dudaklarımı birbirine kenetledim çünkü titriyorlardı. Elllerine dokunmak istedim çünkü ihtiyacı olduğunu hissettim. Gözlerim ellerine kaydı, beyaz ve tertemizdi... Yapamazdım, ben yanındayım diyemezdim. Korkuyordum, aramızda belki çok başka bir bağ olacaktı ve ben bunu bozmaktan onu kendimden uzaklaştırmaktan delicesine korkuyordum.

“Sen,” dedim gülen gözlerimle. “Her şeyden önce çok iyi bir insan ve çok güzel bir evlatsın, Akif Selim. Eminim ki baban seni hatırlamış olsaydı her gün sana minnettar kalırdı.”

“Bilmem,” dedi öylesine konuşur gibi. “Sadece onu yalnız bırakmam gerektiğini ve hiç usanmadan onunla her gün yeniden tanışmam gerektiğini biliyorum.”

Onu sadece dinledim. İçimden çok şey söylemek gelse de susmak da bir eylemdi. Otobüsün hareket saatine üç beş dakika kaldığında ayağa kalktım, o da benimle kalktı. “Ben teşekkür ederim, her şey için,” diye döndüm yüzüne.

“Buna gerek olmadığını biliyorsun,” dedi sıcacık bir içtenlikle.

“Olsun,” diye fısıldadım.

“Peki.”

Kumruyu elime aldım ve derin bir nefes alıp gözlerine baktım. Mavilerine sarılıp öpeceğim günlerin hasretine düşüyordum günden güne. “O zaman,” dedim ayrılmak istemezken. “Görüşürüz Akif Selim.”

Gülümsedi. “Görüşürüz Mislina. Dikkatli ol olur mu?”

“Olurum, sen de dikkatli ol,” dedim ve kendime mâni olmaya çalışarak yanından güç bela ayrıldım. Kalbim çıldırmış gibi çarpıyordu. Arkamdaydı ve onu öylece bırakmak bana acıdan başka bir şey kazandırmıyordu. Yavaş adımlarla otobüse doğru yaklaşıırken arkamı dönüp hâlâ orada olup olmadığını kontrol ettim.

Oradaydı,

Montunun şapkasını kafasına geçirmiş, elleri cebinde bana bakıyordu.

Gülümsedim sonra,

Güldü o da bana.

Önüme döndüm ve otobüse bindim. Bu kısa sürecek bir hasret Akif Selim, ben gelene kadar kalbime sahip çık olur mu? Çünkü ben öyle yapacağım.

IX

"Mesafeler"

SHAMRAIN - DRIFTER

Arkanızda bıraktığınız biri oldu mu hiç?

Ya da ne bileyim zorunda kaldığınız ve böyle olması gerektiğine inandığınız?

Aslında benim durumum çok farklıydı. Ben onu arkamda bırakmış sayılmazdım evet arkamda kalmıştı ama yanımda geldiğini biliyordum. Sonuçta onu hissetmem için varlığından ziyade ruhunu bilmek daha doğru değil mi?

Altı saatlik yol boyunca kafamı pencereye yaslamış, kulağıma taktığım kulaklıkla sadece onun bana gönderdiği müziği dinlemiştim. Altı saat boyunca bıkmadan, usanmadan sürekli bunu dinlemiştim. Dinlemiştim çünkü bu şarkı ikimizin arasındaki bağın küçük bir sembolüydü. Aynı kulaklıktan dinlediğimiz ilk parça. Son olmamasını dilemek hadimi aşıyorsa şayet, bundan gocunmuyordum.

Saat üçe doğru eve geldik. Babam sırtımdaki çantayı kendi sırtlarken evimizin kapısına yaklaştım ve Kumru'yu bırakmadan kapıyı çaldım. Gece olmasına rağmen evin ışıkları yanıyordu, sanırım annem yolumu gözlüyordu. Bursa'daki havanın Ankara'ya göre daha ılık olmasına henüz alışamamıştım. Aylardır kuru bir yazın içinde olduğum için birdenbire yaşadığım bu farklılık tuhaf hissettirmişti.

Babam gülererek kapıya baktı. "Annen uyumamış hâlâ."

"Sabah görecekti zaten niye bekledi ki bu vakte kadar?" diye sorduğumda babam bana bakıp, "Annen işte, bilmiyor musun kızım huyunu?" diye soruma soruyla karşılık verdi. Gülümsemeye başladığımda kapı aralandı ve annem irileşen gözleri ve sevinçten dudaklarının yanaklarına çekildiği bir çehreyle beni karşıladı.

“Oy,” dedi kollarını açıp bana sarılarak. Bir elimde Kumru olduğu için annemi doğru dürüst sarmalayamamıştım. “Hoş geldin annem,” dedi saçlarımdan öperek.

“Hoş bulduk,” dediğimde babamın bıkkın ses tonunu işittim. “Ya hanım içeri bir girseydi kız, zaten hava soğuk.”

Annem kollarımdan ayrılırken babama ters ters baktı ama bu ciddi bir tavır sayılmazdı. “Ne olmuş sanki Hikmet Bey? Özlemişim kızımı.”

“Onu biliyorum,” dediğinde sabırsızca davranarak içeri girdi. “Ama dışarıda sarılmayın hem çok geç oldu hem de hava sahiden soğuk.”

Nihayetinde hepimiz içeri girdik ve kapıyı kapattık. Evimi özlemiştim. Kapıdan içeri girdiğimde beni karşılayan ufak ve dar koridoru, hemen sağ tarafımda duran askılığı, ilerleyince karşıma çıkan annemin dikiş makinesini... Bunlar bana birçok şeyin sıcaklığını veriyordu. Aile olmanın yanında ailenin içinde gerçekten yaşadığının hissini.

Kumru’yu usulca yere bıraktığımda annem duraksadı ve kaşlarını çatarak yere bıraktığım kafese baktı. “Mislina?” diye sordu şüpheli bir ses tonuyla. “Bu nereden geldi?”

Onlara gerçekleri açıklayacaktım ama şu an sırası olduğunu sanmıyordum. “Anne sabah konuşsak olur mu? Gerçekten çok uykum var, uyumak istiyorum bir an önce.”

“Konuşuruz annem de,” deyip şüpheli bakışlarından ödün vermemeye devam etti. “Ben merak ediyorum bu kuş nereden geldi?”

Üzerimdeki kabani askılığa asarken Kumru’yu elime aldım ve annemin yanağına bir öpücük bırakıp, “Sabah anne sabah,” diyerek salona geçtim. Babam çantamı kenara bıraktığında, “Teşekkür ederim baba,” diye konuştum.

“Hadi git de uyu sen,” dedi gözlerime bakarak. “Yol yorgunusun zaten.”

“Tamam,” dedim başımı aşağı yukarı sallayıp. Çantamı almak için eğildiğimde annemin sesini işittim. “Yatağını açmıştım.” Çantamı sırtlatarak ona döndüm. “Tamam. İyi geceler o halde.”

Annem gözleriyle gülerek bana minik bir öpücük attı. “Güzel geceler.” Yaşını ve yaşı kaç olursa olsun bu huyundan vazgeçmeyecekti. Bundan elbette şikâyetçi değildim, aksine çokça hoşuma gidiyordu.

Anne ve babama iyi geceler dedikten sonra elimde Kumru, sırtımda çantam ile odama girip kapıyı kapattım. Fazla oyalanmadan Kumru'yu çalışma masamın üzerine bırakıp çantamı da hemen masamın altına koydum. Odamdaki dolabın kapagını açıp pijamalarımı çıkardım ve giyinmeye başladım.

"Annemleri sevdin mi?" diye sordum saf saf Kumru'ya bakıp. Her şeyden bir haber minik başını hızlı hızlı hareket ettiriyordu. Bu beni gülümsetirken gittim ve kafesine dokunarak ona iyi geceler diledim. Saçlarımı tepeden toplayıp annemin benim için açtığı yatağıma sabırsızlıkla girerken telefonumu da başımın ucundaki komodinin üzerine koymayı ihmal etmedim.

Duvardaki saate baktığımda üçü geçtiğini gördüm. Bu sırada esnedim ve aralanan ağzımı elimin tersiyle kapattım. Otobüste hiç uyumamış olmam böyle bir sonucu doğurmuştu ve artık uyumam gerekiyordu.

Yatağın içinden çıkmadan yükseldim ve duvardaki düğmeye uzanıp ışığı kapattım. Işığı kapattığım vakit perdenin arasından içeri ay ışığı sızmaya başladı. Halının üzerinde güzel çizgiler bırakırken bir kez daha esnedim ve yatağıma uzanarak yorganı iyice üzerime çektim.

Çok kısa bir süre sonra gözlerimi kapatıp kendimi uykunun kollarına teslim ettim... Edemedim...

Telefonuma gelen bildirim sesi gözlerimin açılmasına sebep olurken, komodinin üzerine uzandım ve telefonun kilidine bastım. Yüzüme direkt vuran parlak ışık gözlerimin kısılmasına sebep olurken ekranda gördüğüm isim bu hareketi anında terslemiş, gözlerimi daha iri açmaya itmişti.

Kilit ekranını kaldırdım ve mesaj kutuma girdim.

Akif Selim bana mesaj göndermişti. Hem de şu an.

Heyecanla başımı yastığımdan kaldırdım ve yatakta toparlanarak dudaklarımı ıslattım. Ellerim titremeye başladığında mesajını okudum.

Kimden: *Akif Selim*

"Ben merak ettim. Sağ salim varabildin mi?" (03.14)

Sırıtmaya başladım.

Derin bir nefes aldım ve rayından çıkmış kalbimi duymazlıktan gelmeye çalışarak ona mesaj yazmaya başladım.

Kime: *Akif Selim*

"Evet, az önce geldim." (03.15)

Kimden: *Akif Selim*

"Peki. Yol yorgunusundur, ben tutmayayım seni. İyi geceler." (03.15)

Okuduğum mesaj bir yandan gülümsetip diğer yandan hüznün sarı yapraklarını omuzlarımdan aşağı dökerken gözlerimi kıstım. Ufacık da olsa onunla iletişim kurmak çok hoşuma gidiyordu. Bir şekilde bunu devam ettirmek ve onunla daha fazlasını yaşamak istiyordum. Derin bir nefes aldım ve kendime mâni olamadan bir şeyler yazıp gönderdim.

Kime: *Akif Selim*

"Mühim değil. Bu saate kadar neden uyumadın ki?" (03.16)

Ne?

Kimden: *Akif Selim*

"Film izledim ve uyku tutmadı pek." (03.17)

Bunu yaptırdığıma inanmıyordum. Kendi iç sesimle münakaşa ederken gülümsemeye çalıştım. Akif Selim'in söylediği şey aklıma gelmişti. İnsanları kırmaktan korktuğumu ve her sözümü irdelediğimden bahsetmişti. Gülümsemem büyürken telefonumun ekranının ışığının karardığını gördüm. Hızla buna bir son verip ona mesaj yazıp gönderdim.

Kime: *Akif Selim*

"Anladım." (03.17)

Vay canına Mislina. Gerçekten bu cümleyi kurmak için epey düşünmüş olmalısın.

Sanki yarım kalmış bir cümleymiş gibi parmaklarımı klavyenin üzerine götürdüm ve ona yeniden mesaj yazdım.

Kime: *Akif Selim*

"Sakıncası yoksa izlediğin filmin adını söyler misin Akif Selim? Yol boyunca bana gönderdiğin o parçayı dinledim ve çok sevdim. Film konusunda da zevkli biri olduğunu tahmin etmek zor olmamalı." (03.18)

Ha?

Bu şey bu, iki mesaj arasındaki yedi farkı bulunuz. Mesajı gönderir göndermez sıırıtmaya başladım. Yüzümdeki bu ifadeyi silmek her seferinde çok zor oluyordu.

Kimden: *Akif Selim*

"Bazen bu duvarların içinde miyim yoksa dışında mıyım anlayamıyorum... Piyanist. Bir filmi defalarca kez izlemem ama bu filmi severim." (03.18)

Söylediği filmi anında hafızama kaydettim ve gülümseyerek mesajına döndüm.

Kime: *Akif Selim*

"Teşekkür ederim, merak ettim uygun bir zamanda izleyeceğim." (03.18)

Kimden: *Akif Selim*

"Teşekküre gerek duymadığımı biliyorsun." (03.18)

Seninle ilgili bildiğim diğer şeyleri bilmediğin gibi.

Kime: *Akif Selim*

"Biliyorum ama az çok sen de beni biliyorsun yani sık sık teşekkür ettiğimi." (03.19)

Kimden: *Akif Selim*

"Biliyorum." (03.19)

Mesajı okurken koridorun ışığı yandı. Olası bir aksilik olmaması için dudaklarımı büzdüm ve ona son mesajımı yazdım yani sadece bu gecelik, yani umarım öyle olurdu. Üstelik onun da daha fazla uykusuz kalmasını istemezdim.

Kime: *Akif Selim*

"Geç oldu Akif Selim, bence sen de artık dinlenmelisin. İyi geceler dilerim." (03.20)

Kimden: *Akif Selim*

"İyi geceler Mislina." (03.20)

Mesajı okur okumaz gülümsedim ve iç çekerek zor da olsa ekranı kapatıp komodinin üzerine tekrar koydum. Daha sonra yatağa uzanıp

yorganıma sıkıca sarılarak gözlerimi kapattım. Yorgundum ama mutluydum da. Bu gece hiç bitsin istemiyordum sanki bugün aklımdan çıkmasın hiç çünkü her detayını tebessümle hatırlayabileceğim birkaç saat bıraktım ardımda.

Gözlerimi ovuşturarak yorganımı üzerimden çektim ve doğrularak Kumru'ya baktım. Ona bakarken gülümsedim. "Günaydınlar!"

Küçük kutusundaki yemin bittiğini fark ettiğimde esneyerek ayaklarımı yataktan aşağı sarkıttım ve dizlerime kadar çıkmış pijamayı aşağı ittim. Kıyafetlerim çantamın içinde olduğu için eğildim ve çantamı alıp çalışma masamın üzerine koydum fakat önce Kumru'nun yeminin olduğu kutuyu çıkardım. Ardından üzerimi değiştirip elimdeki diş fırça ve macunumla odamdan çıktım.

Annem mutfaktaydı. Ona uğramadan direkt lavaboya gittim ve elimi yüzümü temizledikten sonra dişlerimi fırçalayarak lavabodan çıktım. Elimdeki fırça ve macunu bırakmadan mutfığa yöneleceğim sıra babamın elindeki iki ekmekle içeri girdiğini gördüm. "Günaydın baba, hoş geldin," dedim ve elindeki ekmek poşetini aldım.

Babam üzerindeki kabanı çıkarırken, "Hoş buldum," dedi.

"Dışarı çok mu soğuk?" diye sorduğumda aralık ayının neredeyse bitecek olmasını idrak ettim. Elbette elle hissedilir bir soğuk vardı. Kabanını askıya astı ve gülümseyerek ellerini hızla yüzüme koydu. Tenimde hissettiğim soğukla irkilerek sııttım. "Ay, bayağı soğukmuş."

Babam, "Öyle tabii," deyip mutfakta kahvaltı hazırlayan anneme seslendi. "Annen şimdi bir çay koyar ısınırız. Öyle değil mi hanım?"

"Öyle öyle," dedi gülerek. Elimdeki ekmek poşetiyle mutfığa girip onları tezgâhın üzerine koydum. "Mislina ekmekleri dilimler misin?" diye sordu annem hemen.

"Elimdekileri bırakıp hemen geliyorum," dedim ve odama girdim. Diş malzemelerimi çantama tekrar koyarken Kumru'nun yemini ve suyunu verip yeniden annemin yanına gittim.

Ekmek tahtasını alıp ekmekleri dilmeye başlarken, "Özlemişsindir," dedi annem keyifle. "Her gün yurttaki kahvaltı yapıyorsun ya."

Duraksadım ve birkaç saniye bekledim. Bu durumun içine düşmek hem beni zorluyor hem de onlara gün geçtikçe haksızlık oluyordu. “Ya,” dedim gülmeye çalışarak. “Özlemem mi hiç?”

“Sınavların iyi geçti değil mi?” diye sorduğunda isyan eder gibi gözlerimi irileştirip konuştum. “Yani o kadar çok çalıştım ki anne, umarım geçmiştir.”

Annem elindeki kahvaltılıkları sofranın üzerine koyarken, “Şüphem yok, hem düzeltirsin sen kötü olsa bile,” dedi. İç geçirerek, “Umarım,” diye mırıldandım.

Kısa bir vakit sonra sofrayı kurduk ve kurulduk. Onlarla aynı sofrada oturmayı öyle özlemiştim ki evdeki halimin sonsuza kadar süreceğini sanıyordum. Annem çayından bir yudumdan alırken önüme kızarttığı patatesleri koydu. “Sen yokken biz böyle şeyler yemiyoruz, seversin diye kızarttım.”

“Ellerine sağlık,” dedim ekmeğimden bir ısırık alırken. Babam yemek yerken pek konuşmazdı. O yüzden bizim de çok sık konuşmamızı istemezdi. Annem de bunu bildiği için bana bakıp gözleriyle babamı işaret ederek güldü. Babam bunu fark edince, “Ne oynuyor o kaş göz?” diye sordu.

Annem, “Aman canım senin de gözün bende mi?” diye sorusuna soruyla karşılık verirken babam keyifle, “Evet,” diye yanıtladı. Bu annemi utandırırken beni de bir hayli keyiflendirmişti.

Kahvaltının bitimine doğru sofranın üzerindeki peçeteliğe uzandım ve bir tane alıp ellerimi sildim. Oturduğum yerden kalkarken annem, “Sabah konuşuruz demiştin ya Mislina, konuşacak mısın?” diye sordu. Duraksadım. Anne ve babamın meraklı bakışlarıyla karşılaştığımda artık zamanın geldiğini anladım. Evet, artık bu yalan dolu dünya sona ermeli ve ben bundan sonra karşılaştığım sonuçlara katlanıp göğüs germek zorundaydım.

“Anne siz içeri geçin ben size kahve yapıp geliyorum olur mu?” diye söylendim.

Annem kaşlarını çatı. “Kızım daha yeni kalktık kahvaltıdan.”

“Anne kahve yapacağım diyorum,” diye üzerlerine giderken, “Hem uzun zaman sonra elimden bir şeyler içmiş olursunuz fena mı?” deyip ekledim.

Babam derin bir nefes alıp masadan kalkarken anneme seslendi: “Kız doğru söylüyor, hadi geçelim içeri.”

Annem üzerimdeki garip halleri sezmeye başladığında gözlerimi kaçırmadan yüzüne baktım. Kaçırsam ne olacaktı ki sanki bu yoldan artık geri dönüşüm yoktu ve ben şu an yakaladığım cesareti bir daha zor yakalardım.

Onlar oturma odasına gittiklerinde sofrayı toplamadan direkt kahve yapmaya başladım. Bunu yaparken kuracağım cümleleri tartıp biçiyor, herhangi bir açık vermemek için hazırlanıyordum. Çok geçmeden elimde iki kahveyle oturma odasına gittim ve önlerindeki küçük sehpa fincanları bırakıp, “Afiyet olsun,” diyerek tekli koltuğa oturdum.

Babam kahvesine uzanırken annem meraklı gözlerle bana bakmaya başladı. Oldukça sabırsız oluşu bana yardımcı olmazken bir yerden başlayıp bitirmem gerektiğini biliyordum.

Annem, “Söylesene kızım ne söyleyeceksen,” diye düz bir sesle konuştuğunda gözlerimi kapattım ve yüzümü buruşturup derin bir nefes aldım. Sonrası malum... Gözlerimi açılırken dudaklarım da onları takip etti. “Ben yurttta kalmıyorum.”

Babam ağızındaki kahveyi hızla çekerken annemin irileşen gözleriyle tanıştım. Kalbim deli gibi sıkışıyor ve bir şey nefes almamam için âdetta boğazımı sıkıyordu sanki. Sonucu ne olursa olsun onlara artık bunu söylediğim için mutlu olsam da yine de devamının nasıl geleceği merak konusuydu.

“Ne?” dedi annem epey şaşkın bir ses ve hâl ile. “Ne demek yurttta kalmıyorum?”

“Kalmıyorum,” dedim başımı öne eğip parmaklarımla oynamaya başlarken.

Babamın dik sesini işittim. “Kızım ne diyorsun sen? Yurttta kalmıyorsun da nerede kalıyorsun?”

Yutkunarak başımı kaldırdım ve anımdan savundum kendimi. “Eve çıktım.”

Annem yükseldi. “Eve mi çıktın? Kızım sen ciddi misin yoksa bizimle oynuyor musun?”

“Hayır anne,” dedim ciddileşerek. “Doğruları söylüyorum yemin ederim. Ben yurttta kalmıyorum.”

Babam tok bir ses ve çatılmış kaşlarıyla bana bakıp elindeki kahve fincanının çabucak sehpanın üzerine bıraktı. “Ne zamandır? Nasıl ve neden?” Sonra sabırsızca nefes alıp verdi. “Mislina bunların cevabını ver bana!”

Babamın bu tavrı oldukça normaldi ve ben asla gıcınmamıştım. Haklılardı ve üstelik daha yeni başlamış sayılırdık. Başta bu yalanları söylemek zorunda kalmasaydım belki de bunların hiçbiri olmayacaktı ama sorun şu ki, başta o yalanları söylemek zorunda kalmasaydım belki de Akif Selim’e bu kadar yakın olamayacaktım. Elbette ki tüm bunlar iki tarafı da haklı çıkarmaya yetmiyordu ama ne yapabilirdim sanki? Bu kadar çaresizken, bu kadar tek başımayken dilimi anca bu kadar koruyabilmişim kendimden. Kalbimi koruyamadım zaten...

Dudaklarımı ıslattım ve babamın çehresine bakamayıp başımı yere eğdim. “Baba özür dilerim size yalan söyledim ama lütfen fevri tepki vermeden bir dinleyin beni.”

Babamın ve annemin tepkilerini görmemek için gözlerimi bile kapatabilirdim ama bu kadar zavalıca olmayacaktı her şey. Başımı kaldırdım ve yeni bir soruyu sırtlanmadan her şeyi açıklamaya başladım.

“Ben uzun bir zamandır yani yaklaşık bir seneden fazladır yurttan değil kirada kalıyorum.” Bu esnada babam ve annem göz göze gelerek ağızlarını araladılar. Tahmin edilesi bir tabloydu. “Yurttan çıktım çünkü yapamadım anne. Ders çalışamadım doğru dürüst, uyuyamadım, alışamadım...” Hâlâ yalan söylüyordum, evet onlara karşı tam anlamıyla dürüst sayılmazdım ama Akif Selim’i onlara anlatmak için çok erkendi. Belki anlatmak hiç nasip olmayacaktı ama yine de yurttan kalmama sebebinin bir adam yüzünden olduğunu öğrenirlerse işler daha da zorlaşırdı. “Size yalan söyledim çünkü korktum,” deyip dudaklarımı nemlendirdim. “Vereceğiniz tepkiden ya da ne bileyim tek başıma kalmamdan rahatsız olmanızdan.”

Annem, “Tek başına mı kalıyorsun bir de?” diye sorduğunda gülümseyerek kafamı sağa sola salladım. “Hayır, Çakır ve Kumru ile,” deyip hızla ekledim. “Ha, sardunyanlarım da var.”

Bana tuhaf tuhaf bakmaya başladıklarında babam, “Çakır kim? Kumru kim?” diye sordu.

Dudaklarıma sinen tebessümü usul usul silip onların gözlerine daha narin bir biçimde bakmaya başladım. Beni anlamalarını diliyor bilhassa bunu çok istiyordum. “Çakır benim köpeğim, Kumru da kuşum.”

Babam gözlerini kısarak odamın kapısına baktı. “Kuşun?”

Oradan direkt annemin sesini işittim ama o daha şüpheciydi ve sanki yapbozun kayıp bir parçasını bulmuş gibi gözlerimin dikine dikine bakmaya başladı. “Kumru?” diye sordu kendi kendine konuşarak. Ses tonu ve sorgulayıcı tavrından her şeyi anladığımı fark etmiştim. Birkaç saniye sonra yüzündeki o ifade tamamen değişti ve kısılan gözleri irileşti. “Kumru senin arkadaşın değil miydi Mislina?”

Konuşmadan kaşlarımı yukarı kaldırıp indirdim.

Annem iyice telaşa kapıldı. “Nasıl yani? Mislina ben anlayamıyorum kızım.”

“Anne bir sakın ol,” dedim sakın kalmaya çalışarak. “Kumru benim arkadaşım değil kuşum ama emin ol arkadaştan daha öte benim için.”

İkisi de bu sözlerim üzerine duraksadı ve bana aklını yitirmiş bir insanmışım gibi bakmaya başladılar. Onların bu tavrının aksine gülümse dim. “Bakmayın bana öyle.”

“Nasıl bakmayalım Mislina?” diye sordu babam. “Biz seni yurttan alıyor, kızımız sıcacık yatağında odasında kalıyor derken sen neler yapıyorsun kızım?”

“Baba deme öyle,” dedim hızla. “Ben çok mutluyum inanın. Yalnız değilim, yatağım soğuk da değil ya da ne bileyim aklınızdan ne geçiyorsa o değil işte... Ben sadece idare ediyorum bir şekilde.”

Annem kaşlarını çattı. “Kızım hangi parayla idare ediyorsun sen? Burs paran ve babanın gönderdiği bir miktar sana nasıl yetiyor? Elektrik, kira, o bu şu... Daha okulu saymıyorum bile, nasıl yettiriyorsun anneciğim?”

Gitgide yumuşayan tavırları bana cesaret aşılariken omuzlarımı dikleştirip gözlerine baktım. “Apartmanda birkaç öğrenciye ders veriyorum sonra okulun kütüphanesinde çalışıyorum. Başımın çaresine bakıyorum anne.”

Babam, “Biz seni oraya rahat rahat ders çalışabilesin diye gönderdik Mislina, bunlar da nereden çıktı böyle?” diye sordu ve ses tonu anneme göre haliyle daha sertti. “Yurdu beğenmediysen daha iyisine bakardık, bu yaptığın çok büyük sorumsuzluk. Bize bunu söylemen gerekirdi!”

“Farkındayım baba,” dedim yeniden ses tonumu kısarken. “Ama dediğim gibi idare ediyorum. Bana güvenmiyor musunuz?” diye sor-

duğumda ikisi de tepkisiz kaldı. *Güvenmek mi? Az önce onlara aylardır yalan söylediğimi itiraf etmiştim, bu soru fazla acemice olmadı mı biraz?*

Babam kaşlarını çatarak huzursuzca soluklandı. "Sence güveniyor muyum Mislina? Bu ufak bir konu mu?"

"Değil," dedim bekletmeden. "Ne deseniz haklısınız, buna asla karışmam ben sadece beni anlamanızı istiyorum sizden. Halimden memnunum ben, çok memnunum. Hem rahatım hem de para kazanıp başımın çaresine bakmayı öğreniyorum. Üstelik güvendeyim, gözünüzü arkada bıraktıracak bir durum söz konusu değil."

Babam tekrar yükseldi. "Bunu nereden bileyim? Sen bu kapıdan, benim dizlerimin dibinden çıktığın an güvende değilsin. Gözüm nasıl arkada kalmaz? Yurtta olduğunu sanırken bile her gece içimiz içimizi yiyor, şimdi bir de eve çıktım diyorsun... Sence nasıl hissedeyim?"

"Haklısınız," diyebildim sadece. Bunun üzerine laf söylersem haksızlık yapmış olurdum. "Benim kötü bir niyetim yoktu dediğim gibi sadece korktuğum için yalan söyledim size."

Babamın sinirini hâlâ canlı bir biçimde hissetmem işleri daha da zora sokarken annemin halimden az çok anlaması bunu örseleyebilirdi. "Yavrum biz sana ayrı eve çıktın diye de kızmıyoruz. Tamam büyük bir sorumluluk ve dediğin gibi kira için çalışıyorum diyorsun... Madem böyle bir karar aldın neden bizden gizledin evladım?"

"Dedim ya anne, kızmanızdan ya da izin vermemenizden çekindim," diye savundum kendimi.

Babam sert bir ses tonuyla, "Şimdi daha mı iyi oldu peki Mislina? Bizi böyle nereden geldiğimizi şaşırtacak bir durumla baş başa bırakmak daha mı iyi oldu kızım?" diye sorular sordu.

Bir şey diyemiyordum. Sanırım artık kendimi savunmaktan çok susma hakkımın mantıklı olduğunu düşündüm. Aslında şu anki durumuma sevinebilirdim çünkü üzerimden büyük bir yük kalkmıştı. Nihayetinde bazı gerçekler ortaya çıkmış ben de kendimi daha fazla yormamıştım.

Kimse konuşmuyor, sadece onların sıkıntıyla alıp verdikleri solukları dinliyordum. Verdikleri tepkiler son derece olağan ve tahmin edebileceğim türdendi. Asla bir kırılganlığım olmazken annemin sanki daha fazla açıklama yapmama ihtiyacı varmış gibi hissediyordum. Başımı kaldırıp

gözlerine baktığımda, “Özür dilerim,” diye mırıldandım. “Sizi hayal kırıklığına uğratmak istemezdim.”

Annem kaşlarını çatarken sahte bir kızgın surat yerleştirdi suratına. “Bizi hayal kırıklığına uğratmadın, biz sadece nereden geldiğimizi şaşırdık... Yalan söylemen elbette alkış tutulacak bir durum değil ama olan olmuş ne yapalım,” deyip babama baktı. “Öyle değil mi Hikmet Bey?”

Babamın siniri henüz geçmiş sayılmazdı ve kolay kolay da geçecek gibi durmuyordu. Babam önce anneme sonra da bana bakıp, “Öyle,” diye söylendi. Daha sonra ayaklanarak, “Ben şu faturaları bir hallederim,” deyip kapıya yöneldi.

Dudaklarımı sarkıtıp arkasından baktım. Onu kırmıştım. Annem neyse de babamı hayal kırıklığına uğrattığımı anlamıştım. Babam evden çıktığında anneme baktım. Omuzlarını düşürmüş, bana uzak uzak bakıyordu. Bu durum beni bir hayli kötü hissettirdiğinde, “Anne sen yapma bari gözünü seveyim,” diye mırıldandım.

Bir müddet vermeden bekledi sonra derin bir nefes alıp vererek omuzlarını düşürdü. “Kuşun,” dedi gülmeye başlayarak. “Çok tatlı.”

Annemin sözlerini işitir işitmez sıırıtmaya başladım ve bu ifade dudaklarıma ev sahipliği yaparken yerimden duramadan gidip anneme sarıldım. Kadın nereden geldiğini şaşırdı, “Dur deli kız,” diye gülmeye başladı. Aldırış etmeyip ona sarılmaya devam ettim. Buna ihtiyacım vardı, buna cidden çok ihtiyacım vardı.

Annemin kollarından ayrıldığımda saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıp bir iki adım gerileyerek, “Tekrar özür dilerim anne, böyle olsun istemezdim inan,” dedim. Neden isteyeyim ki sanki? Yalan söylemek hoşuma mı gidiyordu? Babamı kırmak, onu kendimden uzaklaştırmak mıydı amacım?

“Ah Mislina ah,” dedi annem. Sonra ayaklanıp mutfağa yürüdü. “Neyse olan olmuş artık, baban gelsin daha detaylı konuşuruz.”

Annem mutfağa girdiğinde olduğum yerde nedenini bilmediğim bir şekilde beklemeye başladım. Sonra yeniden sesini işittim. “Odanı toparla da pazara çıkar, dolapta yiyecek doğru dürüst bir şey kalmadı. Aslında sen gelmeden almıştım ama kızımın pazar alışverişine çıkmayı özlediğimi fark ettim.”

Bu sözleri içimi ısıtırken gülümseyerek ona karşılık verdim. “Tamam çıkarız.”

Odama girip pencereyi hafifçe açtım. Dışarıso soğuk olsa da temiz havanın her zaman yararlı olduğu görüşündeydim. Yatağımı toplamaya başlarken duraksadım ve komodinin üzerinde duran telefonuma baktım. Ezgi'yle dünden beri konuşmamıştım. Onu merak ettiğimi fark ederken beklemedim ve telefonuma uzanarak numarasını tuşladım.

Kısa bir müddet sonra kulağım onun sesiyle doldu. "Mislina?" diye konuştu direkt.

"Günaydın Ezgi, nasılsın?" diye sordum sakince.

Ezgi, "İyiyim sen nasılsın? Ya ben dün gece sana mesaj atacaktım ama uyuyakalmışım kusura bakma," diye konuştu. Ses tonu yorgun geliyordu.

"Sorun değil," dedim kendini kötü hissetmesini istemeyerek. "Ben de iyiyim, birazdan annemle pazara çıkacağız," diye söylendim. Bunu keyiflenmesi için söylemiştim. Ne durumda olduğunu bilmesem de gülümsemiş olmasını diliyordum.

Ezgi, "Ne güzel," diye içlenirken ekledi. "Ben de birazdan Çakır'ı dışarı çıkaracağım. Bir mahsuru yok değil mi?"

"Hayır," dedim sevecen bir tavırla. "Çok iyi olur hatta."

"Buna sevindiğimi söylemeden geçemeyeceğim," deyip bir süre sustu ve daha sakın bir ses tonu ile devam etti: "Mislina teşekkür ederim. Günler sonra ilk defa bu kadar huzurlu bir gece geçirip, aynı huzurla sabaha uyandım. Senin sayende tekrar teşekkür ederim."

"Ne demek lafı bile olmaz. Bunları duymak çok iyi hissettirdi inan bana. İyi ol."

"Olacağım," deyip güldü. "Deniyorum henüz diyeyim."

Gülümsemesine eşlik ettim. Çok geçmeden de onunla vedalaşarak telefonu kapattım. Annemi fazla bekletmemek adına yatağımı toplamaya başladım. Diğer yandan da Kumru'yla konuştum: "Annemlere her şeyi söyledim Kumru, yani Akif Selim dışında her şeyi... Seni de anlattım biliyor musun?" deyip kıkırdadım. "Hadi yine iyisin he."

Yatağımı topladıktan sonra hazırlandım ve odamdan çıktım. Annem ellerini kurulayarak mutfaktan çıkarken, "Hazırlandın mı?" diye sordu. Başımı aşağı yukarı salladım. "Tamam üzerime bir kaban geçireyim de çıkalım," deyip odasına gitti. Çok geçmeden dediğini yaptı ve ben de dün askılığa astığım kabanı üzerime geçirdim. Birlikte evden çıkıp sokakta yürümeye başladık.

Bu mahalleyi oldum olası tanır ve severdim, üstelik küçükken bazı günler akşam olmadan eve girmez kapı önünde oynardım. O yüzden bizi tanıyan ve bilen çok olurdu. Annem kolunu açarken gülümsedim ve açtığı koluna girdim. Mahallede sakin adımlarla ilerlemeye devam ettik. Pazar evimize çok uzak sayılmazdı ama epey yürüdüğümüz gerçeği de değiştirilmezdi.

“Okulda rahatsız eden birileri var mı?” diye sordu annem sakin sakin yürümeye devam ederken.

“Yok anne, kim olacak?” diye sorup geçiştirdim.

“Ne bileyim kızım,” dedi düz bir sesle. “Olur ya hani densiz insanlar...”

“Uzak duruyorum onlardan merak etme,” deyip içine su serpmeye çalıştım. Onlar ne kadar sakin insanlar olsalar da konu ben olunca evham yapmakta üstlerine yoktu. Umutsuzca önüme bakarak yürümeye devam ederken, “Babam çok kızdı bana, acaba küstü mü?” diye sordum.

Annem sesi duyulacak bir biçime gülerken, “O sana istese de küsemez merak etme. Hak ver sadece işte, bunları benden daha iyi biliyorsun anlatmama gerek bile yok,” dedi.

“Biliyorum,” dedim. “Sence evden çıkmamı isteyecek mi anne?”

Annem, “Yok sanmam, baban şimdi kızgın olabilir e haksız da sayılmaz biliyorsun babanı ama bir şekilde seni anlayacaktır,” deyip bana bir nevi teselli cümleleri sundu.

Annemle çok geçmeden pazar yerine indik ve büyük çadırların kurulu olduğu alanın içine girdik. Kalabalıktı ve etraf çok gürültülüydü. Açıkçası Bursa’da olduğum zamanlarda pazara sıklıkla annemle gelirdim ve bu anı özlediğimi fark ettim.

Etrafa çok bakmadan ilerlemeye başladım. Annem duraksadı. “Dün patlıcan oturtma yapmıştım ama dur şuradan bir kilo da dolmalık biber alayım, sen seversin.”

“Anne yorma kendini,” dedim ona bakarak. “Patlıcan yeter.”

“Olmaz,” dedi inat edip kaşlarını yukarı kaldırarak. “Hem yarına pişiririz olmadı, Allah’ın günü bitmiyor ya.”

“Peki,” dedim yelkenleri suya indirir gibi. Annem kolumdan çıkmadan iki adım ötede duran çadırın altına yürüdü. Fiyatın uygun geldiğini

düşünerek satan adama seslendi. “Taze değil mi?” diye sordu biraz bağırarak. Etraf gürültülü olduğu için bağırması olağandı.

Adam, “Taze ablacığım, dalından koparıp getirdik,” diye annemin ses tonunu ezercesine bağırırken gülesim gelmişti fakat buna bir son verip duraksadım. Annem kolunu uzatıp, “Tamam bir poşet verir misin seçeyim?” diye sordu. Adam beklemeden hızla poşeti annemin önüne bağırıp ürünlerinin reklamını yapmak için bağırmaya devam etti.

Bir kilo kadar poşeti doldurduktan sonra parasını ödeyip buradan ayrıldık. Kış aylarında olduğumuz için portakal ve mandalina daha sık görünüyordu tezgâhlarda. Mandalina görünce gülümsememe mâni olmazken annemin radarına yakalandım. “Ne gülüyorsun kendi kendine?”

“Hiç,” dedim gülmeye devam ederek sonra mandalina tezgâhını gözlerimle işaret edip, “Evde mandalina yoksa biraz alalım mı anne?” diye sordum.

“Birmek üzereydi,” dedi annem ve sonra derin bir nefes alıp, “Biz babanla haftada kaç kilo meyve tüketiyoruz bir bilsen,” deyip güldü. Ona eşlik ettikten sonra iki kilo kadar da mandalina alıp ayrıldık. Poşeti tutarken gülümsemeye devam ettim.

Gören deli zannedecekti.

“Canının istediği bir şey var mı?” diye sordu annem ilerlemeye devam ederken.

“Hayır,” dedim sakince. “Sen ne yaparsan yerim biliyorsun.”

Annem bundan memnun kaldığında ses etmedi ve ilerlemeye devam ettik. Annem tezgâhtaki fiyatlar hakkında yorum yapmaya başlarken onu dinledikçe gülümsemeye devam ediyordum. Bir müddet daha pazarda gezmeye devam ettik. Domates tezgâhın önünde duraksadığımı da annem domateslere bakıp, “Alsak mı bir kilo, iyiymiş domatesler, diye konuştu.

“Bilmem,” dedim sakince. “Varsa alma bence.”

Annem kararsız kaldığı sıra hemen yanımda bir ses işittik. Manidar bir şaşkınlıkla karşımızdaki kişiye baktık. Bu Halime teyzeydi. Bizim eski komşumuz. Evleri yıkılmak zorunda kaldığı için bir alt sokağa taşınmışlardı. “Nasılsın Leyla?” diye sordu anneme bakıp sonra gözleri beni buldu.

Annem, "İyiym Halime ne olsun, Mislina dün Ankara'dan geldi pazara çıkalım dedik," diye izah etti.

Halime teyze bana bakıp, "Hoş geldin Mislina, nasıl gidiyor okul?" diye sordu.

Gülümsedim. "Çok iyi gidiyor Halime teyze."

"Maşallah kızım," dedi kinayeli bir ses tonuyla. Aslında onunla arama oldum olası bir mesafe koymak istemiş ve bunu az çok başarmıştım zira küçüklüğümden beri beni, benden iki yaş büyük oğluna alacağını söylemesi pek tatlı bir konu değildi.

Annem mırıldandı: "Senin çocuklar nasıl? Salih geldi mi askerden?"

Meşhur Salih...

"Geldi geldi," dedi hevesli hevesli. "İki aydır da işini kurdu maşallah."

Hiç orali olmadan bakışlarımı kaçırdım. Annem memnun bir şekilde başını aşağı yukarı sallamaya başlarken ayaküstü biraz sohbet ettikten sonra Halime teyzeye veda edip ayrıldık.

Annem iç çekti. "Şu Salih ne iyi çocuk. Helal süt emmiş, işinde gücünde..."

"Yani?"

"Bu devirde zor böyle insan bulmak," dedi laf çarptırarak.

"Allah sahibine bağışlasın ne diyeyim anne," dedim geçirirerek.

Annem derin bir nefes alıp, "Âmin," diye mırıldandı.

Onun bu hallerine takılmadan ilerledim. Yarım saat sonra eve geldik. endimi âdeta boşlukta hissediyordum. Evimi çok seviyordum ama Ankara'daki evimi de şimdiden özlemiştim. Akif Selim'i özlemiştim.

Elimdekileri mutfaktaki tezgâhın üzerine bıraktıktan sonra kabanımı çıkarıp askıya astım. Daha sonra anneme bakıp, "Yardım edilecek bir şey var mı anne? Odalar falan süpürülecek mi?" diye sordum.

"Sen gelmeden dibi bucağı temizledim ben yok," diye yanıtladı. "Sonra yemek yaparız beraber."

"Olur," dedim sıcak bir sesle. "O zaman bir sorun yoksa ben odama geçeyim bir."

“Geç bari,” dedi sakın bir sesle. İznimi aldığım vakit odama girdim ve kapıyı kapatıp Kumru’ya baktım. “Ben geldim!” Suyunun bitmiş olduğunu gördüğümde kafesinin kapısını açıp minik su kovaasına su doldurup kafesin kapağını kapattım. “Çakır’ı özledin mi Kumru?”

Cevap vermedi. Aa niye acaba?

Kendi halime güldükten sonra yatağımın üzerine kurularak telefonu elime aldım. İnternetimi açar açmaz bildirimler düşmeye başladı. Gerek sınıf grubundan gerek bizimkilerin grubundan.

Aü Edebiyat

Melike: *Vizeler açıklanmış.*

Taha: *Lan, ne çabuk!*

Fuat: *Sakin ol dostum, sadece iki tanesi açıklanmış.*

Taha: *Sonuç aynı kardeşim, ha iki ha beş.*

Taha: *Merak ettim kaç aldın sınavlardan?*

Fuat: *Birinden 35, birinden 23 almışım.*

Taha: *Niye şaşırmadım acaba?*

Fuat: *Sen kaç aldın lan peki?*

Taha: *Bir saniye hemen bakıyorum.*

Murat: *Bekleyin gol geliyor, bekleyin.*

Gül: *Ahahahah*

Murat: *Gol dedik Gül geldi.*

Gül: *Ahahahah*

Taha: *Hay anasını be. Birinden 45 birinden 32 almışım.*

Taha: *Oğlum kâğıdı yaladım yuttum nasıl ya?*

Murat: *Demek ki giderde sorun yaşamışsın kardeşim, çıkamamış.*

Gül: *Ahahahah*

Taha: *Komik mi?*

Murat: *Komik.*

Taha: *Gül gülüyorsa değil.*

Gül: *Ahahahah*

Taha: *Dedim ben.*

Mesajları devamını okumadan siteye girdim ve heyecanla notlarıma baktım. Link açılırken gördüğüm manzara yüzümde olumsuz bir tepki oluşturmamış bilhassa gülümsetmişti. Verdiğim emeğin karşılığını almak tatmin ediciydi. Diğer notların açıklanmadığını gördüğümde bizim gruba girdim.

Edebiyatın İçine Düşen Tarih

Berat: *Gençler, vizeler ne alemde?*

Kadir: *Amerika'ya olandan mı?*

Berat: *Kadir, kızlar var, ağzımı bozmayayım istersen kardeşim?*

Kadir: *Boz kardeşim sen de boz ağzını.*

Sevde: *İğrenç.*

Sevde: *İğrenç ya bu notlar.*

Berat: *Hayırdır, çok mu kötü?*

Sevde: *Bayağı hem de. Moralim bozuldu çok.*

Kadir: *Üzülme düzeltirsin.*

Sevde: *Finaller daha zor oluyor ama Mislina yardımcı olacaktı bana umarım düzeltirim.*

Kadir: *Mislina yardımcı olacaksa tamam. Geçtin bil.*

Sevde'nin konuştuğu yerde mesajlar bitmişti. Konuşma hakkı bana geçtiğinde parmaklarımı klavyenin üzerine götürdüm ve yazmaya başladım.

Mislina: *Merhabalar.*

Sevde ve Kadir çevrim içiydi.

Sevde: *Ha! Nereledesin sen?*

Mislina: *Annemle pazara gittik, henüz yeni dönebildim.*

Sevde: *Oh mis. Vizeler açıklanmış haberin vardır.*

Mislina: *Biliyorum, baktım.*

Sevde: *Nasıl notların?*

Mislina: *İyi.*

Sevde: *Çok iyi yani.*

Mislina: *İyi işte, beklediğim gibi.*

Kadir: *Mislina çak bir beşlik yapmak istiyorum sana şu an. Sevindim adına.*

Mislina: *Teşekkür ederim Kadir.*

Sevde: *Ya benim notlarım kötü, ne yapacağım ben ya?*

Mislina: *Üzülme hemen, daha finaller var ve birlikte çalışacağız dedik unuttun mu? Düzelteceksin sorun etme.*

Sevde: *Ay inşallah.*

Birkaç mesaj daha yazıp gönderdikten sonra gruptan çıktım lakin uygulamadan çıkmadım. Akif Selim'in adı üçüncü sırada yazıyordu. Kaşlarımı çattım ve profilinde bir değişiklik olduğunu gördüm. Profiline fotoğraf koymuştu. Bu beni heyecanlandırırken dikkatlice profile girip fotoğrafına tıkladım. Siyah kapüşonun şapkasını başına geçirmiş, kulaklığı da kulağındaydı. Fotoğraf siyah beyazdı ve net değildi. Yüzünün belli bir kısmı görünüyordu ve bu benim salak salak sırıtmama mâni değildi.

Parmaklarımı fotoğrafının üzerine götürdüm, yüzüne dokundum halbuki sadece ekrana dokunuyordum. Deliriyordum, onu özlemiştim hem de çok. Buna hakkım yoktu belki ama insan kimi özleyeceğini seçemezdi ki...

Fotoğrafına uzun uzun baktım. Fotoğrafından çıkarken elimi üstte gelen bildirim tuşuna götürdüm...

Götüremedim...

Ne?

Parmaklarım talihsiz bir şekilde arama tuşuna giderken fevri bir heyecanla yerimde zıpladım ve aramayı anında durdurdum ama bildirim çoktan gitmişti. Şaşkın ve bir o kadar da endişeli bir şekilde elimdeki telefonu hızla yatağın üzerine atarak şaşkınca duvarı izlemeye haşladım. "Allah'ım ne yaptım ben?" diye sorular sormaya başladım kendi kendime.

Gözlerimin ucuyla telefonuma baktım ve ekranın hâlâ açık olup internetin de kapalı olmaması canımı sıkıyordu. Titreyen parmaklarımla

beraber interneti kapatıp telefonu kilitleyerek onu aldım ve çalışma masamın en ücra yerine koydum. Ellerim titriyordu, bu açığı nasıl verebilirdim? Belki bir açık değildi ama onu nasıl yanlışlıkla arardım? Bir dakika! Kendim diyorum işte, yanlışlıkla oldu.

Ne yani çocuk sormayacak mı nasıl yanlışlıkla oldu diye?

Şey, ben az biraz profil fotoğrafına bakıp iç çekerek yeniden yeniden âşık olurken elim arama tuşuna çarpıverdi Akif Selim, yani asla seni ilgilendiren bir durum yok ortada.

Derin bir nefes alıp omuzlarımı düşürdüm. Ekşiyen ve şaşkınlıktan değişen suratımda tebessümler belirmeye başladı. *Evet, delirme seansımız başlamıştır.*

Annem, "Mislina odanda ne yapıyorsun Allah aşkına, gel meyve soydum birlikte yiyelim," diye seslendi.

Dudaklarımı ıslatıp çektim ve sakın kalmaya çalışarak bağırdım. "Geliyorum anne."

Burada böyle kendimi yiyip bitirecek değildim, üstelik belki Akif Selim bunu sorgulamazdı bile. Neden abartıyorsam sanki? *Alt tarafı profilinde gezerken yanlışlıkla aradım onu. Hiç yani, nedir sanki?*

Annemi meraklandırmadan odamdan çıktım ve halimdeki heyecanı fark etmemesi için sakın kalmaya çalıştım. Annem oturma odasında soyduğu mandalinaları yanına koymuş bir yandan da yiyor, diğer yandan televizyona bakıyordu. Durağan bir şekilde yanına gittim ve oturdum. Annem gözlerini televizyondan çekmeden konuştu: "Anlat bakalım şu işin aslını? Nasıl çıktın eve, ne yiyip ne içiyorsun?"

"Öğrenci evi işte anne, ne buluyorsam yiyorum."

"O nasıl laf öyle?" diye sorarken gözleri beni buldu.

Mandalinamı ağzıma atarken kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Anne ne yiyebilirim Allah aşkına sen de? Makarna, sandviç falan işte."

"Kızım her gün onlar yenir mi? Yurtta olsaydın ne güzel sıcak yemek yerdin," deyip bana iç çekti. "Ben zaten kendimi de pişiriyorum bir şeyler, son zamanlarda sınavlar falan derken elim değmedi ki."

"Ah Mislina ah," dedi annem hayıflanarak. "Zaten aklımız sende kalıyordu, şimdi iyice kurt düşürdün içimize be kızım."

“Anne abartma gözünü seveyim,” dedim şaşkın şaşkın. “Gören de aç susuz dışarıda kalıyorum zanneder.”

“Öyle de,” dedi mandalinasını bitirerek. “Yine de ana yüreği merak ediyor işte.”

“Oy,” dedim ve sırtarak dizlerine uzandım. “Hadi fırsattan istifade sevsene saçlarımı azıcık, seni özlediler.”

Annem ellerini sehpanın üzerinde duran ıslak mendille sildikten sonra saçlarımı okşamaya başladı. Gözlerimi kapadım ve onun ellerinin kıymetini bilip varlığına bir sefer daha şükrettim. Bir müddet annem saçlarımı sevmeye devam etti ve vakit öğleni geçince birlikte yemek yapmak için mutfığa girdik. Her ne kadar bedenim burada olsa da ruhum az önce yaşadığım olayın çemberindeydi. Anneme fark ettirmemeye çalışsam da hâlâ hissedilir derecede bir heyecanım vardı.

Annemle mutfakta zaman geçirmeye devam ederken kapı çaldı. Babamın geldiğini hesaba katarak gittim ve kapıyı açtım. Tahmin ettiğim gibi babam gelmişti, elindeki ekmek poşetini bana uzatarak, “Al kızım şunları,” dedi.

Duraksadım ve halindeki değişimi fark edip memnuniyetle ekmeği alıp, “Hoş geldin baba,” diye karşıladım onu.

Cevap vermeyip üzerindeki kabanı çıkarırken kapıyı kapattım ve elimdeki ekmek poşetini mutfak tezgâhına bıraktım. “Anne, babam geldi. Sence onunla konuşmalı mıyım?” Annem musluğun altında duran ellerini yıkamaya devam ederek mırıldandı. “Gerek kalmaz, o çağırır birazdan seni.”

Annem cümlesini bitirir bitirmez babamın sesi duyuldu: “Mislinal!”

Annem kaş göz edip, “Bak gördün mü?” diye güldü.

Derin bir nefes aldım ve kendimden emin bir biçimde mutfaktan çıkıp babamın yanına gittim. Oturma odasındaki ikili koltuğa oturmuş bana bakıyordu. Kızgın değildi ya da bana mesafeli bakmıyordu.

“Buyur baba,” diye dikildim karşısında.

“Otur şöyle,” derken yanını gösterdi. Bekletmeden gittim ve gösterdiği yere oturdum. Bana döndü. “Sana neden kırgın olduğumu anladın değil mi?” diye sordu.

“Biliyorum,” dedim düz bir sesle. “Ne söylesen haklısın ama böyle olsun istemezdim yani size yalan söylemek istemezdim.”

Babam hırıltılı bir şekilde nefes alıp verirken yönünü tamamen bana çevirdi. “Yalan söylemiş olmana elbette ki kızdım ve hâlâ kızgıyım... Ama,” dedi ılımlı bir sesle. “Artık olan olmuş. Yurtta huzursuz olduğunu söylüyorsun buna karşı çıkacak biri değiliz, bizi üzen yalan söylemen. Sen bize en başından böyle böyle deseydin her şey çok başka olurdu.”

“Üzgünüm baba,” diye konuştum. “Bazen elimde olmuyor. Niyetim sizi üzmemek değildi.”

Babam omuzlarını düşürdü ve daha fazla kayıtsız kalmadan omzuma dokunarak, “Tamam,” dedi. Ses tonu işlerin yoluna girdiğini belli ederken başımı kaldırıp gözlerine baktım. Umut vaat ediyordu bakışları. “Sana güvenim sonsuz benim.”

Gözlerim dolduğunda kendime mâni olamadan kollarımı onun boynuna doladım ve sarıldım. Babamın kolları da benim sırtımı kapladığında annemin sesini işittim. “Oh, baba kız keyifler güzel bakıyorum.”

Babam benden ayrılarak, “Aman hanım sen de,” diyerek söylendi. Annem elindeki tabakları sofraya koyarken ben de ona yardım etmek için ayaklandım. Saat ikiyi henüz yeni geçiyordu. Annemle sofrayı kurduktan sonra hep beraber öğle yemeğine oturduk.

Babam, “Afiyet olsun,” deyip çorbasından bir yudum aldı. Biz de ardından başladık. Sakin ve sorunsuz bir yemeğin ardından yeniden odama kapandım. Odaya girdiğim an az önceki sakinliğim tuzla buz olmuş, tüm bedenim karşı koyamadığım bir heyecanın tesiri altında kalmıştı. Usulca telefonuma yaklaştım ve telefonu elime alıp kilidini kaldırdım. Herhangi bir bildirim yoktu. Kaşlarımı çatarken interneti açtım ve yine herhangi bir bildirimin olmadığını gördüm. Sınıf grubu ve maillerim dışında herhangi bir bildirim yoktu.

Kısaca Akif Selim bunu fark etmemişti bile.

Ben de boşu boşuna telaş yaptığımla kalmıştım.

Ümitsiz bir şekilde omuzlarımı aşağı sarkıttım ve telefonu tekrar masanın üzerine koydum. Canım sıkılıyordu, ailemin yanında olmayı seviyordum ama Ankara'daki evimde o kadar çok şey yapıyordum ki sıılmaya bile vaktim olmuyordu.

Tüm gün evin içinde gezdim durdum. Birkaç saat kitap okudum sonra annemle televizyon seyrettim ve akşam yemeği sonrası odama kapandım. Bunları yaparken zihnim sadece Akif Selim'in adını haykırmıştı. Her ne kadar rezil olduğumu yüzüme vurmadığı için sevinsem de yine sorsun isterdim. Hayır, kendimi daha fazla zora sokmak istediğim için değil onunla iletişim kurmak içindi tüm bu çabam.

Huysuzca soluklanıp Kumru'ya baktım. "Canım sıkkın Kumru, uyuyacağım sanırım. İyi geceler." Yatağıma girmem fazla vaktimi almamış, çok geçmeden odanın ışığını kapatmıştım. Saat henüz on bile değildi. Gözlerimi kapattım ve uyumaya çalıştım ama nafileydi. Yatakta bir sağa bir sola dönmekten kafayı yiyecektim.

Kendimi uykunun kollarına teslim etmek için âdeta çırpınıyordum.

En sonunda pes ettim ve gözlerim açık bir halde penceremin dışına bakmaya başladım. Gökteki ay öyle güzeldi ki, bir an elimi uzatıp dokunmak istedim. İç çekip hayaller kurmaya başladım, iç çekip yine onu düşünmeye başladım. Benimle olduğunu farz ettim, yanımda olduğunu düşledim. Zararsızdı ama özlemi yüreğimde paramparça bir yaraydı.

Gözlerimi usul usul kırparken gülümsemeye başladım. Yaşadığımız şeyleri düşündüm. Belki çok az şey yaşamıştık ama ben bunlarla bir ömür yetinebilirdim. Her gün aynı hayalleri kurmak canımı acıtmaz, her gün onu biraz daha çok sevmek beni gocundurmazdı.

Uzun uzadıya gökteki ayı izlemeye devam ettiğimde esnedim ve yavaşça kapanan gözlerime yenik düştüm. Aradan on saniye geçti ya da geçmedi telefonum çalmaya başladı. İrkilerek kızarık gözlerimi araladım ve yatmadan önce komodinin üzerine koyduğum telefonuma uzandım. Karanlıkta yüzüme vuran telefon ışığına gözlerim kısık bakarken ekranda gördüğüm isimle deliye döndüm.

Akif Selim arıyor...

Parmaklarımın arasında çalan telefon kalbimi deliye çevirmişti. Yatıgım yerden hızla doğruldum ve öksürüp boğazımı temizledim. Diğer yandan da elimi kalbimin üzerine koyarak derin bir nefes alıp verdim. Sonra açtım telefonu ve kulağıma götürdüm.

"Akif Selim?"

"Mislina?"

"Efendim?" diye sordum sakince. Tabii, kesinlikle sakinim.

"Bir şey mi oldu? Sabah aramışsın ama telefonumun şarjı bitmiş, gün içerisinde takmayı unutmuşum, henüz görebildim."

Dişlerimle dudaklarımı kemirmeye başladığımda buna bir son verip, "Ben... Sınav," dedim sonra bir anda. "Sınav sonuçları açıklanmış da grupta yoksun ya haber vereyim dedim. Mesaj atacaktım ama yanlışlıkla arayınca çekindim ve çıktım."

Sanırım paçayı kurtarmıştım.

"Çekinmek mi?" diye sordu, bu süreçte gülümsediğini hissettim. Sesinin ipeksi dokunuşu ruhumu okşuyordu. "Çekinmene gerek yok. İnsanlık hali olabilir, ben bir şey oldu sandım o yüzden rahatsız ettim seni."

"Esağfurullah rahatsız etmedin beni," dedim yumuşak bir sesle. Etsen de sesim çıkmaz zaten. "Merakta bıraktığım için kusura bakma lütfen."

Güldü. "Bakmam."

Güldüm. "Bakma."

Yüzümde açan bu çiçeklerin gece vakti ne işi vardı yeryüzünde. Güneş ışığı değildi onları büyüten ay ışığıydı belki de.

Birkaç saniye konuşmamış bunu fırsat bilerek nefesini dinlemiştim. Gözlerim kendiliğinden kapandığında, "Neyse çok geç olmadan kapata-yım ben iyi geceler," dedi.

"İyi geceler," diledim ve daha tok bir sesle ekledim. "Akif Selim rica etsem bu gece benimle bir şarkı daha paylaşabilir misin?"

"Paylaşırım elbette," dediğinde gülümseyip iyi geceler diledikten sonra telefonu kapattım. Telefonu kapatır kapatmaz direkt *WhatsApp*'a girdim.

Akif Selim: *ShamRain - Drifter*

Akif Selim: *Dokunsun ruhuna... Güzel geceler Mislina.*

Mislina: *Güzel geceler Akif Selim.*

Ve ben o geceyi onun ruhuyla geçirdim. Dokundum ruhuna.

"Kah Çiçeği"

TEOMAN - KUPA KIZI VE SİNEK VALESİ

İnsan bazen güzel şeylerin gelmesini beklemek yerine ona gitmelidir. Oturduğumuz yerden bir şeyleri istemek ve buna rağmen dönüt olmuyor diye isyan etmek çok da akıl kârı değil. Kendimden biliyorum çünkü. Ben yurttan çıkmasaydım, onun bir alt katına taşınmasaydım böyle olur muydu? Onu gördüğüm zaman yüzümden tebessümümü eksik etmeseydim, gözlerime bakar mıydı? Bakmazdı. Kim olsa öyle yapardı zaten. Ha! Ben hariç tabii.

Benim için güzel şeyler Akif Selim'in adını duyana kadar sadece bir hayaldi, o ise hayallerime bile sığdıramadığım bir insandı. Yürüyorum ona, bazen tökezliyorum ama çabuk toparlanıyorum. Karanlıkta değilim çünkü ona uzanan yollarda çamurlar ya da zehirli sarmaşıklar yok, kabul ışık az ama önümü görebiliyorum. Ben Akif Selim'in bana gelmesini beklemektense ona gitmeyi tercih ettim çünkü o buna degecek biri. O, zamanı geldiğinde tek başıma yürüdüğüm bu yolları bana mubah kılıp, ellerimi parmak bogumlarıma kadar sahiplenerek kadar tutacak biri. İçini biliyorum, görüyorum, hissediyorum...

Öyle,

Bir hayal kurdum işte.

Kendi dünyamı böyle besliyorum. Güzeliz ama.

Ve sonra gözlerim kapanır ve film başlar.

Bir hafta sonra...

Otobüsten iner inmez Ankara'nın nefes kesen ayazını ruhumun derinliklerine kadar hissetmişim. Bunu bile çok özlemişim. Zaten bu şehri seviyor, içinde nefes aldığımı hissediyordum. Sabahın altısı gibi gara inmiş ve yarım saat sonra eve gelmişim. Apartmana girer girmez derin

bir nefes aldım ve merdiven boşluğundan yukarı baktım. İçimi bir huzur kapladı. Gülümsedim.

Kumru'yu hafifçe yukarı kaldırarak fısıldadım: "Geldik Kumru. Hoş geldik değil mi?"

Minik başını hızlı hızlı oynatırken bu hallerine tebessüm edip daha fazla deli gibi burada kalmaktan kaçıp yukarı doğru çıktım. Saat yediye geliyordu ve günlerden pazardı. Ezgi bugün işe gitmeyecekti. Kapımın önüne geldiğimde çantamdan anahtarımı çıkardım ve sessiz olmaya çalışarak kapıyı açtım. Kapı açılır açılmaz Kumru'yu içeri bırakıp ayak-kabılarımı çıkarmaya başladım. O esnada Çakır'ın nefesini duydum ve koşarak yanıma geldi. Anında bana sokulurken ben de ona hızla sarıldım ve tüylerini okşayarak, "Seni yerim," diye konuştum. Hızlı hızlı kuyruğunu sallarken, "Ama sessiz olmalıyız öyle değil mi? Yoksa komşularımız benden korkabilir, seni yiyorum diye," deyip gülümsememi kesmeye çalıştım.

Çakır'ın üzerinden kollarımı çekerken çıkardığım ayakkabılarımı elime alıp parmak uçlarımda yükselerek eve girdim. Kendi evimdi ama Ezgi uyuyor olabilirdi, onu rahatsız etmek istemezdim.

Kapıyı usulca kapattım ve Kumru'yu elime alarak salona doğru yürüdüm. Ezgi uyuyordu. Salona tam girmeden rotamı kendi odama çevirdim. Kapıdan içeri girerken Çakır da beni takip etmişti. Bu şapşal halleri beni bir hayli gülümsetirken Kumru'yu çalışma masamın üzerine bırakıp sırt çantamı yere koydum.

Çakır bacaklarıma dolanırken, "Birileri beni çok özlemiş," diye konuştum keyifli bir şekilde. Boy aynamın karşısına geçip başımdaki be-yi çıkararak dağılan saçlarımı düzelttim. Kabanımı da çıkardığım gibi ipinin arkasına astım. Annemin çantamın içine koyduğu çilek reçeli vanozunu alarak doğruca mutfığa gittim.

Dolabın kapağını açtığımda yüzümde aniden bir gevşeme oldu. San-ki çok katıyım ya hep. Ezgi yemek yapmıştı. Tencerelerin içinde epey maharet isteyen şeyler görünce gülümsedim. Dolabın kapağını kapatıp ocağa çay için su koydum. Saat henüz erkendi ama ben biraz acıkmıştım. Ekmek sepetine baktığımda yarım ve biraz bayatlamış bir ekmekle karşılaştım. Sepetin kapağını kapatıp hafifçe esnerken suyun kaynamasını bekledim. Çok bir vakit geçmezken kaynayan suyun altını kapatıp çayı karıştırmak için çaydanlıkta kaynatılan suyu altından alarak ocağa altı kısık bir biçimde koydum.

Tekrar saate bakarken yedi buçuğa doğru yol aldığını gördüm. Ezgi uyanana kadar Hüseyin amcaya gidip ekmek almalıydım. Zaten o da muhtemelen dükkânını yeni yeni açacaktı. Üzerimi giyindim ve az bir mesafe de olsa beremi saçlarıma geçirip evden çıktım. Bunu seviyordum. Evimle uğraşmayı, sabah erkenden uyanıp ekmek almaya gitmeyi... Beni nedensiz yere mutlu ediyordu.

Ellerim cebimde apartmanın çıkış kapısına doğru indim ve ellerimi cebimden çıkarıp apartmanın kapısını usulca açarak dışarı çıktım. Dışarı çıkar çıkmaz nefes kesen bir soğuk anında tenime nüfuz etmeye başladı.

Aralık bitiyordu, sadece iki gün vardı.

Kar henüz Ankara'ya uğramamıştı.

Birkaç dakika yol yürüdükten sonra Hüseyin amcanın dükkânına girdim. Girdim ve Akif Selim'e rastladım.

Adımlarım kendiliğinden taş keserken, buz tutmaya yüz bulan kalbim onu görünce eriyivermişti. Ben şu an daha iyi anladım ki onu özlemiştim, onu çok özlemiştim.

Akif Selim elindeki bir ekmek ve sütle kasada beklerken Hüseyin amca bana baktı. "Misli?" dedi sevecen bir ses tonuyla. Akif Selim'in bakışları direkt bana kaydı ve gözleri gözlerimi buldu.

Heyecanlandım.

Geldiğimi fark etmemişti sanırım, Hüseyin amcanın sesiyle irkildi. Olsun, adımı duyar duymaz adres sorar gibi gözlerime odaklanması her şeye bedeldi. Akif Selim gözlerime bakmaya devam ederken boğazımda oluşan bu garip yumruyu hazmedemeden ona ufacık bir halde tebessür edip içeri doğru yürüyerek Hüseyin amcaya baktım. "Günaydın Hüseyin amca."

Tonton bir ifade yer edindi yaşlı suratında. "Sana da günaydın kızım."

Akif Selim'e de günaydın demeliydim. Birkaç adım daha ilerleyip pek cesurca olmasa da mırıldanarak, "Günaydın Akif Selim," dedim. Hüseyin amca aldıklarını poşetlerken Akif Selim elindeki beş lirayı rezgahın üzerine bırakıp kafasını bana çevirdi. "Günaydın."

Sadece bir hafta tamam belki birkaç gün daha fazla da olabilirdi... Ama anlamıyorum neden? Ben onu nasıl bu kadar delirmiş gibi özleyebilirdim ki? Gözlerime batıkça ona sarılıp başımı göğsünün üzerine

yaslayasım geliyordu. Sarılmasına gerek bile yoktu, sadece kalp atışlarını duymak istiyordum.

Onun gözlerine bakarken sıkışan kalbim Hüseyin amcanın seslenişiyle birazcık rahatlar gibi oldu. "Buyur Akif," dedi elindeki poşeti Akif Selim'e uzatırken. Akif Selim uzatılan poşeti alırken arta kalan para için konuştu: "Hüseyin amca onlar kalsın, diğer sefer için üstüne eklerim."

Bu tavrı beni içten içe gülümsetirken Hüseyin amcanın görülmeye değer yüz ifadesine döndüm. "Sen ne istemiştin Mislina?" diye sordu.

Bir şeyler aklıma sonradan dank etmiş gibi irkilirken ekmek dolabına yöneldim. "İki ekmek alacaktım."

Saniyeler geçmeden ekmeğimi alırken arkamı döndüm. Akif Selim hâlâ buradaydı. Gitmemiştii. Bu beni bir yandan şaşırtıp diğer yandan gülümsetirken halimi belli etmemeye çalıştım. *Hayır, neden gülüyorsam sanki? Belki dışarısoğuk ve henüz üşümeye hazır değil.*

Ekmeklerin parasını ödeyerek Hüseyin amca ile vedalaştım. Akif Selim ben kasadayken dışarı çıkmaya başlamıştı ve şu an önümdeydi. Dükkânın dışına çıkarken yan yana geldik. "Ne zaman geldin?" diye sordu sakın bir ses tonuyla.

Dudağımın kenarı kıvrıldı. Hayır, abartmıyorum bu kadar basit bir soruya bile düşmüş olabilirdim.

"Birkaç saat önce," diye karşılık verdim. İkimizin de başı öne doğru eğikti ve birbirimizin ayaklarını izliyorduk, yani en azından ben bazen onunkilere bakıyordum. "Anladım," dedi aynı sakinlikle. Bursa'dayken onunla o aramadan sonra hiç konuşmamıştık. Elbette her saat profiline girip fotoğrafına bakmıştım ama cesaret edip bir merhaba ya da iyi geceler yazamamıştım. Aslında kendi halimde olmak da iyi geliyordu. Saf çıklar gibi yorganın altında fotoğrafına bakıp hayaller kurmak, yer yer ısıldayarak bir şeyler söylemek gibi... Ne delice!

"Tatilin nasıldı?" diye sordum birden.

"Evdeydim," derken sesindeki o tatlı tını gözlerimin kısılmasına sebep oldu ve gözlerimi gözleriyle buluşturdu.

"Bayağı keyifliydi yani?" diye ona karşılık verdim.

Gözleri kısılırken düşünceli bir tavırla güldü. "Yani."

"Kıskanmış olabilirim," dediğimde kısılan gözleri iyice küçüldü ve alını kırıştı. Hayır, yanlış anlamasını istememiştım. Durumu hemen to-

parlayarak gözlerimi ondan çektim ve beremi düzeltmeye çalışıp, "Benim tatilim seninki kadar keyifli değildi demek istedim evdeydim hep," diye ekledim. Başımı iyice diğer tarafa çevirirken dişlerimi alt dudağıma geçirip yüzümü ekşittim. *Rezillik*.

"Açıklama yapmana gerek yok ki," dedi. "Neyi kast ettiğini elbette anladım."

Ya, işte bu daha büyük rezillik!

Daha fazla açık vermemek için yüzümü yola çevirdim ve biraz çekingen bir şekilde nefes alıp, "Yok ondan değil, hani ben hep bir şeyleri sonradan ekliyorum ya o yüzden söyledim," diye konuştum. Bir gün umarım ben de onunla rahat rahat konuşacaktım. Bunu gerçekten çok istiyordum.

"Şu an yaptığın gibi yani?" diye sordu. Sesinde tatlı bir tını vardı.

Gözlerimi çabucak kapatıp açarken, "Sanırım," diye yanıtladım.

"Bir şeyi merak ediyorum," diye sorduğunda yutkundum. "Ben senin diğer insanlarla nasıl pek konuştuğunu bilmiyorum, onlarla da böyle sürekli bir konuşmanı düzeltme çabası içine giriyor musun?"

"Hayır," dedim hızlıca. "Yani ben aslında bu kadar kasan bir insan değilim ama ciddiye yanlış anlaşılacak istemem çoğu konuda," dedim. Beni dikkatle dinlerken duraksadım ve ona döndüm. Ben durunca o da durdu. Kaçamak bakışlarla mavi gözlerine baktım. "Seni sıkıyor mu bu tavrım?"

Çatık kaşları sorduğum soru karşısında düzeliirken dudağının kenarını kıvrıdı.

İçim,

Gidiyor vallahi.

"Asla," dedi yumuşak bir sesle. "Kendini kasmıyorsun, üstelik bu tavrının hoşuma gittiğini de söylemiştim sanki?"

Gözlerim küçülürken minik bir kedi yavrusu gibi büzüşmek istedim sebepsizce. "Evet," dedim kısıp sesimle. "Söylemiştin." Nasıl unutabiliyim ki? Seninle ilgili neyi unutabilirim ben Akif Selim?

Birbirimizin gözlerine bakmaya devam ettikten sonra önümüze döndük ve ilerlemeye devam ettik. O kadar yavaş yürüyordum ki bu yavaşlık Akif Selim'in adımlarına da dolanmıştı. Gülümsedim. Onu da kendime

uyduruyordum âdeta. "Vize sonuçların nasıl geldi?" diye sordum merak ederek.

"İyi," dedi düz bir sesle. "Senin nasıl?"

"Benim de iyi," dedim sakince. "Ama finallere daha sıkı asılmalıyım."

"Vizelere nasıl asıldığını az çok gördüm," deyip hayret eder gibi ekledi. "Finallerde seni düşünemiyorum. Gözlerin, zihnin... Her öğrencinin görevi elbette ama sen bir başkasın."

Bir başkasın...

Töve bismillah.

Bir tane daha bismillah.

Kalbim ani bir sıkışmayla hızlı hızlı çarpmaya başladı. Zaten onun yanıdayken bu sürekli içinde bulunduğum bir durumdu ama bu sefer ki sahiden bir başkaydı. Biliyorum belki farklı maksatla söylemedi ama gönül bu işte, yoruyor başka şeylere. En azından kendi kendimi avutuyorum böyle.

"Biliyorum ama yapamıyorum sanki bir şey bilmiyormuşum gibi geliyor," dediğimde devam etti: "Bu birçok şeyi bildiğini gösterir. İnan bana."

"İnanıyorum."

İçim içime sığmıyordu. Çok basit gibi görünen bu diyalog aslında benim için o kadar özel ve derindi ki sanki bir akşam onunla karın altında oturmuş ve yan yana bir bardak kahve içiyoruz. Ha! Kahve içtik evet ama kar yağarken aynı gökyüzüne bakmadık hiç...

Apartmanın önüne geldiğimiz vakit içeri girecekken beni durdurdu. Mislina," dedi sesi tenimi teğet geçerken.

"Efendim Akif Selim?" diye döndüm yüzüne.

Başını eğdi ve elindeki poşetten süt kutusu ve biraz da su çıkardı. "Rica etsem bu sütü apartmanın arkasındaki kedilere verir misin? Su ile karıştırmayı da unutma. Ben çok yaklaşıyorum onlara."

Göğüs kafesimin içini dolduran bu kar çiçekleri nedendir bilirim, onun güzel kalbinden filizlenmiş de yaprakları benim göğsüme düşüvermiş.

Uzattığı süt ve su kutusunu memnuniyetle aldım. "Elbette."

"Teşekkür ederim," dediğinde gözlerine bakıp gülümsedim. "Çok sık teşekkür ediyorsun Akif Selim."

Bana karşılık vererek güldü. "Hâlâ bir sen değilim Mislina."

Cevap veremedim ve yalnızca gözlerinin bebeğine bakıp yutkundum. Bu bakışma fazla uzamazken çabucak apartmanın arkasına yürüyerek kedilerin yerini buldum. Oradalar. Küçük bir girintinin içine sıkışmışlar ve birbirlerine kenetlenmişlerdi. Bu beni hem gülümsetip hem de farklı duygulara yol açarken sakince yanlarına gidip, az ileride duran boş tabağa süt kutusunun kapağını açıp onu doldurmaya başladım ve biraz da su ekledim.

Hemen etrafımı sardılar ve tabağa yaklaşarak onu çember içine aldılar. İşim biter bitmez onları rahat bırakmak için geri çekildim. Bir müddet onları izledim ve yanlarından ayrıldım. Sağa döndüğümde Akif Selim'in içeri girmeyip olduğu yerde beklediğini gördüm. Birkaç adım sonra yanına vardığımda, "İçeri girseydin ben verdim sütlerini," dedim.

"Olsun," dedi ve çenesini dikleştirip başını gökyüzüne kaldırarak temiz bir hava aldı. "Bu hava her zaman iyi geliyor insana."

"Öyle," diye konuştum ona katılarak. Başını indirdi ve gözlerime bakıp bir şey söylemeden apartmanın kapısını açarak önce beni buyur etti sonrada arkamdan kendi girdi. Yan yana merdivenleri çıkmaya başlarken ikimizin elinde de ekmek olması beni fena halde gülümsetmişti.

Hiç konuşmadan merdivenleri çıktık. Kapının önüne geldiğimizde ise birbirimize gülümseyerek vedalaştık. Eve girer girmez elimdekileri mutfağa bırakıp bayramlığını giyinmiş çocuklar gibi neşeyle koridora çıkıp üzerimdekileri çıkarmaya başladım. Yüzümdeki bu ifadeyi asla silemiyordum. Göğsümün nabızı adını haykırıyordu ve bu sesi yalnızca o dindirebilirdi.

Üzerimdekileri askıya asıp mutfağa girdim. Perdeleri biraz yukarı çekerken içeri sızan güneş ışığını kabullendim. Çay neredeyse olmak üzereydi ve saat de sekizi geçiyordu. Aslında pazar kahvaltısı için erkendi ama yapabilecek bir şeyim yoktu. Üstelik geç saatlere kadar uyuyabilen biri de değildim.

Sofrayı kurmaya devam ederken diğer yandan da bir şeyler mırıldanıyordum. Sorun şu, neyi söylediğimi asla bilmiyordum. Çayları doldurmaya başlarken Ezgi gözlerini ovuşturarak kapının önünde belirdi. "Mislina?" diye baktı uykulu bir şekilde.

Gülümseyerek, "Günaydın hadi gel," dedim ekleyerek.

Ezgi dağınık bir vaziyette karşımda durmaya devam ederken, "Ne zaman geldin?" diye sordu.

"Çok olmadı," derken elimdeki çaydanlığı ocağın üzerine bıraktım.

Bir şey söylemezken elinin tersiyle ağzını kapatarak esnedi. "Ya yat uyu Allah aşkına, sabah sabah ne bu enerji?"

Gülümsemeye devam ederek dilimlediğim ekmekleri masanın üzerine bıraktım. "Vallahi ben böyleyim Ezgi, kusura bakma."

"Amam tamam," dedi keyifle. "Bir şey demedim. Dur elimi yüzümü yıkayayım da geleyim."

"Çayın soğumasın çabuk ol," diye arkasından seslenirken homurdandığını duydum. Ona pek takılmadan sandalyemi çekip oturdum ve çaya attığım bir kaşık şekeri karıştırmaya başladım. Bu çay kaşığının çıkardığı ses ve sıcak ekmek kokusu bile insana huzur aşılayabiliyordu. Saçlarımı geriye iterken dilimlediğim ekmeklerin birine uzanıp üzerine çilek reçelinden sürüp yemeye başladım.

Annem aslında daha bir sürü şey koyacaktı ama onları taşımamın pek mümkünatının olmadığını bildiği için vazgeçti. Ezgi birkaç dakika sonra mutfığa girdi ve sandalyesini çekip karşıma oturdu. "Gelir gelmez niye yordun ki kendini?" diye konuştu çayına şeker atarken.

Ağzımın içi boş kaldığında, "Sanki ne olacak, iki üç bir şey hazırladım," deyiverdim. "Hem sen niye yemek yaptın ki o kadar? Zahmete girmişsin."

"Olmaz," dedi düz bir sesle. "Boş bir dolapla karşılayamazdım seni. Üstelik elime de yapışmadı ya."

Gözlerine bakıp gülümsedim. O da bana minnet dolu bir çehreyle bakmaya başladı. "Seni iyi gördüm Ezgi," diye mırıldandım. "Umarım öylesindir. Daha iyisin değil mi?"

Gözlerini kapatıp açarken yüzündeki gülümsemeyi düşürmedi. "Daha iyiyim. Sayende."

"Estağfurullah," diye aralandı dudaklarım. "Hem Çakır ve sardunya-larıma da arkadaşlık etmiş oldun."

"Öyle," dedi keyiflenerek. "Uzun zamandır bu kadar sakin ve huzur-a geçen bir haftam olmamıştı."

"Buna sevindim," dedim samimi bir şekilde. Daha sonra reçelli ekmeğimi yemeye devam ettim. Elim reçel tabağına uzanırken onu Ezgi'nin önüne yaklaştırdım. "Annem yaptı, yesene."

"Öyle mi?" dedi bir hevesle. Başımı aşağı yukarı sallarken bir dilim ekmek aldı. "Ekmeler de sıcak gibi kızım ne ara aldın da geldin?"

"Hüseyin amca, apartmanın yanında bir dükkânı var görmüşsündür belki," diye sorarken kafasını pek tatmin edici olmasa da aşağı yukarı doğru salladı. "Erken kaldırır kepenkleri. Gittim aldım. Hem..." dedim başımı eğip gülerek.

"Hem?" diye sordu Ezgi merakla.

"Akıf Selim de oradaydı," diye mırıldandım. Adını başkasının karşısında söylerken bile bir tuhaf hissediyordum.

Başımı eğdiğim yerden kaldırırken Ezgi gözlerime dik dik bakıp gülmeye başladı. "Şimdi anlaşıldı bu yeni gelin kırıtmaların."

"Ne?" dedim şaşkınlıkla.

Ezgi gülmeye devam etti. "Ağzın kulaklarında sabahın beri. Ben sabahın köründe o kadar yol çekeceğim de böyle güleceğim... Ölme eşeğim ölme."

"Yok," dedim sessizce. "Ben hep böyle biriyim aslında."

"Senin nasıl biri olduğunu az çok biliyorum ama bu tavırlar da sadece senin eserin değil, orada bir hemfikiriz," diye konuştu düz bir sesle. Bir şey söyleyemedim. Dakikalardır süre gelen bu kanımın kaynama hali elbette onun eseri idi. "Ayrıca," dedi Ezgi omzunu silkerek. "Senin bu yukarıdaki az değil he... Her gece başka bir kadın giriyordu eve."

"Ha?" dedim gülerek. "İnanmam."

"Ben gördüğümü söylüyorum," diye ciddi tavrını sürdürdü. "Hatta merdivenlerden yukarı baktım, onun evine giriyordu kadınlar."

Duraksadım ve kaşlarımı yukarı havalandırarak kendimden emin bir halde onu reddettim. "İnanmam Ezgi zorlama."

"Yalan mı söylüyorum yani?"

"Kusura bakma ama evet."

"Yazık," dedi yüzünü ekşiterek. Ona boş boş bakarken sırtını arkaya doğru yaslayarak ekmeğinden bir dilim alarak tavana doğru baktı.

“Yukarıdakine yazık. Bu kadar sevilip, kendine bu kadar inanan birinin olduğunu bilse var ya... Of Mislina bu çocuk seni nasıl fark etmiyor? Gözüne mi sokmamız lazım illaki?”

Omuzlarım histerik bir biçimde sallanırken güldüm. “Ezgi sen daha ne gördün ki? Senin gördüğünü ben yaşıyorum, bir seneden fazladır yaşıyorum hem de.”

Ona bu kadar yakinken aramızda kilometrelerce yol varmış gibi uzak olmayı biliyorum, kapımın önünden geçerken günaydın diyememeyi biliyorum, okulda yanına gidip oturamamayı biliyorum... Bir senedir bunları ezberledim artık, bıkmadım ve bıkmıyorum. Akif Selim benim gökyüzüm... İnsan göğe bakmaktan sıkılır mı? İnsan nefes almaktan yorulur mu hiç?

Ezgi derin derin gözlerime bakarken, “Zor değil mi? Sıkılmıyor musun?” diye sordu hakikat dolu bir ses tonu ile.

Kafamı anında sağa sola salladım. “Ben onu o da beni sevsin diye sevmiyorum ki... Tamam dualarımın başlığı onun adı ama o gelmiyor diye ben de gidecek değilim ya. Bekliyorum, olduğum yerde bıkmadan ve usanmadan bekliyorum.”

“Peki,” dedi sırtını yasladığı yerden çekerken. “Aranızda nasıl bir muhabbet var?”

İç çektim ve ardından düşünceli bir vaziyette gözlerimi kısıtım. “Her konuştuğunda kalbim yerinden çıkacakmış gibi oluyor. Ne arkadaşız ne de değiliz. Bilmiyorum. Onunla konuştuğumda beni terslemiyor, sert konuşmuyor... Akif Selim’i sana anlatmaya kalksam akşama kadar kalamayız bu masadan.”

“Belli halinden,” dedi gülerek. “Hem seni tersleyecek erkek de öküzdür, gerçi her kızı tersleyen erkek öküzdür ama sen daha farklısın. Mesela ben senin gibi değilim. Bilmiyorum beni fark etmeyen birine bu kadar dayanabilir miydin?” diye sorup kendi cevapladı. “Hiç sanmıyorum.” Onu sessizce dinlerken iç çekti ve çayına uzandı. “Hem geçti artık benden.”

“Deme öyle,” dedim kırık bir sesle. “Kendine küsemezsin.”

“Dedim ya ben sen değilim,” diye savundu kendini. “Çok acımasızca olabilir ama empati yapmayı dener misin? Bir gün uyandığında Akif elimi sonsuza kadar bir daha hiç göremeyeceksin, onu bu kadar çok verken veda bile edmeden gidecek... Sever misin yerine birini?”

Yüreğim acıdı, bu öyle bir histi ki hayali bile bileklerimdeki nabza prangalar indirdi. Düşünmekten en çok uzak kaldığım ve sakındığım konu buydu. Bu sorunun cevabını biliyordum. Yapamazdım. Onun yerine bir başkasını koyamazdım. Yazık olurdu ikimize de. Yazık olurdu bunca yıl kalbimde dönüp duran hislere de.

Suratına boş boş baktım. Gözlerimin ardına sakladığım binlerce gece vardı. Ezgi benden bir yanıt beklerken sabırsızca davranarak, "Sevemezsin değil mi Mislina?" diye sordu.

"Sevemem," dedim yıkık dökük. Bu acı dolu ses tonum başka bir şeye yorduşumdan değil, henüz ona kavuşamadan ondan ayrı kalma ihtimaliyle yüzleşmekten korktuğumla alakalıydı. "Bu çok başka bir şey olmalı."

"Öyle," dedi. Yine de güçlü bir kızdı o, tabii işin içine ölüm girdiği vakit kırılmaz dediğiniz o kalkanlar bile pamuk ipliği gibi yerle bir olabiliyordu. Ezgi çayından bir yudum daha alıp gülmeye çalıştı. Kendini zorladığını gördüğümde içim acıdı. "Neyse ya sabah sabah senin de keyfini kaçırdım."

"Düşünme öyle," dedim kötü hissetmesine müsaade etmemeye çalışarak. Bir şey söylemedi. Birkaç dakika daha karnımızı doyurduk. Sofradan kalkarken esnedim. Ezgi kaşlarını yukarı kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Gözlerin kanlanmış. Git uyu bence sen. Hem daha gün yeni ayıyor, bugün de pazar evdeyiz."

"Şuraları bir toplayayım da uyurum," diye ayağa kalktım.

"Saçmalama. Ben toparlarım. Lütfen git dinlen."

"Olmaz öyle," diye itiraz ettiğimde üsteledi. "Git ve yat!"

Sesi epey ciddi çıkarken bakışları da buna ortak koşmuştu. "Tamam," dedim sakince ve yavaşça mutfaktan çıkıp odama kapandım. Her ne kadar ayakta olsam da uykum vardı. Kumruya bakıp gülümsedim. Çantamın içindekileri sonra çıkaracaktım. Hemen üzerime daha rahat bir şeyler çekip yatağımın içine kıvrılıverdim.

Bunu seviyordum. Soğuk bir mevsim de üzerimde kocaman bir yorganın içinde minicik kalmak... Onunla aynı gökyüzüne bakmak kadar güzeldi, şayet ki onunla aynı anda gökyüzüne bakıyor olsaydık.

Aradan ne kadar bir süre geçtiğini bilmeden uyandım. Elim çalışma masamın üzerinde duran telefona uzandığında saate baktım. Öğleye ge-

liyordu. Çok da uyumuş sayılmazdım. Zaten evdeydim, akşama kadar uyusam da bir şey değıştireceğini sanmıyordum. Mesaj kutuma baktığımda Sevde'den bildirimlerin olduğunu gördüm, onun dışında birçok kez de aramıştı. Telefonum sessizde olduğu için onu duymamıştım. Sakince interneti açıp direkt *WhatsApp*'a girdim. Sınıf grubu yine coşmuştu, mesajlara göz attım.

Aii Edebiyat

Taha: *Şimdi yarın işbaşı yapıyoruz ya, serbest kıyafetle mi geliyoruz?*

Çisil: *Abi sen bu kafayla nasıl bu yaşa kadar geldin ya?*

Taha: *Abi mi? Kırdınız Çisil Hanım.*

Çisil: *Yapıştırırız Taha Bey, dert etmeyin.*

Taha: *Kabul ediyorum.*

Çisil: *Ben de. Beyninin göç ettiğini.*

Murat: *Ahahahaha*

Murat: *İçime adı lazım değil Gül kaçtı sanırım.*

Gül: *Ahahaha*

Taha: *Oo cenabet reis, özlendin.*

Gül: *Ahahaha*

Taha: *Şakaydı.*

Fırat: *Beyler biri benim yerime imza atsın yarın.*

Taha: *Oğlum adamlar göz açtırmıyor ne imzası?*

Fırat: *Zaten salı günü yılbaşı, yarın ne gerek var okula?*

Taha: *Tam adamına sordun biliyor musun?*

Çisil: *O kadar haklısın ki.*

Taha: *Çisil Hanım bakıyorum da sizi benim mesajlarımın altında çok sık görmeye başladım. Acaba?*

Murat: *Taha burası zinasız bir grup kardeşim, özelden yaz.*

Taha: *Ulan ne dedim şimdi?*

Murat: *Taha hadi kardeşim hadi.*

Taha: *Yarın görüşeceğiz, bu böyle yarım kalmayacak.*

Gül: *Ahahaha*

Taha: *Ya kızım bir sus, zaten ortalık karışık.*

Gül: *Ahahaha*

Taha: *Hay*

Taha: *Ben*

Çisil: *Şşş.*

Taha: *Susuyorum Çisil Hanım, siz yeter ki isteyin.*

Özlem: *Only You... Tutamadım kendimi pardon.*

Taha: *Sen kimsin?*

Gül: *AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA*

Murat: *Kız işleri büyüttü lan. Korkuyorum.*

Özlem: *Ön sıralarda oturuyorum ben, tanımazsın.*

Taha: *Doğrudur. Memnun oldum.*

Murat: *Ulan ikinci senen sığırın önde gideni, ayıp!*

Taha: *Ben Çisil Hanımdan başkasını tanımam.*

Gül: *Ahahahaha*

Taha: *Seni unutmak ne mümkün reis. Affet.*

Taha: *Neyse. O zaman ben yarın serbest kıyafetle geliyorum.*

Murat: *Çuvalla gel lan çuvalla.*

Taha: *Yirmi üç Nisan'da yarış mı yapacağız seninle Murat Efendi?*

Melike: *Abi ne boş yaptınız ya?*

Taha: *Çıkışlar sağdan.*

Melike: *Şu grubu boş yere meşgul etmeyin be!*

Taha: *Sessize al o zaman.*

Melike: *Belki önemli bir şey oldu ve ben sessize aldığım zaman göremedim, bunun hesabını kim verecek?*

Taha: *Sen.*

Çisil: *Melike burası bir sınıf grubu, isteyen konuşur isteyen konuşmaz. Gelip burada millete karışma. Çok bıktıysan sessize al ya da çık.*

Melike: *Pardon da sana ne?*

Çisil: *Hepimize söylüyorsun bunu. Elbette savunacağım kendimi.*

Melike: *Üzerine alınmış olman beni ilgilendirmiyor.*

Çisil: *Güzel kafaymış, güle güle kullan.*

Taha: *Vallahi ben çekirdeğimi aldım elime. Devam edin kızlar.*

Taha: *Çisil Hanım siz de biraz acıyın, yavaş vurun.*

Melike: *Abi sen nasıl bir yavaşaksın ya?*

Taha: ?

Taha: *Harbiden kafan güzel ha senin. İroniden, goygoydan bir bok anlamayan muhatap olmasın benimle.*

Taha: *Çok rahatsızsan çıkar gidersin, bir sürü kişi var burada. Birine sorar öğrenirsin.*

Melike: *Çıkıyorum.*

Taha: *Abi sen nasıl bir pişkinsin ya?*

Çisil: *Taha boş ver şunu.*

Melike: *Bozacının şahidi şıracı.*

Çisil: *Sana ne lan. Yürü git, bozdurma benim ağzımı.*

Taha: *Çisil Hanım siz zahmet etmeyin, ben bozarım kendimi.*

Melike: *Üf, baydınız. Gidiyorum.*

Çisil: *Yallah köyüne.*

Taha: *Vur vur, daha ölmedi. Füze at füze.*

Çisil: *Tamam sen de abartma be.*

Taha: (:

Özlem: *Only You...*

Taha: *Sen kimsin?*

Özlem: *Az önce tanışmıştık.*

Taha: *Doğrudur. Memnun oldum.*

Gül: *Ahahahah*

Taha: *Görev tamam. Dağılın!*

Boş vermişlikle gruptan çıktım ve Sevde'nin mesajlarına döndüm.

Sevde: *Mislina baksana kızım şu telefonuna?*

Sevde: *Ölmedin inşallah.*

Gülümseyerek ona döndüm.

Mislina: *Hayır, ölmedim. Sabah erken geldim, sonra da uyudum daha yeni uyandım. Telefon sessizdeydi kusura bakma.*

Sevde çevrim dışı olduğu için mesajımı henüz görmemişti. Telefonu elimden bıraktım ve biraz daha yatakta oyalanıp kalktım. Yorgun değilim ama buradan kalkmak istemiyordum. Gözlerim Kumru'ya kayarken yeminin ve suyunun bittiğini gördüm. Ayaklarımı zemine bastığım vakit evdeki sıcaklığın pek yeterli olmadığını gördüm. Dereceyi yükseltmeliydim. Zaten yarın burs paramı alacaktım, ha tabii faturalar ve kirayı da unutmamak lazımdı. Babamın gelirken verdiği ve annemin de son dakika çantamın içine sıkıştırdığı bir miktar para daha rahat etmemi sağlayacaktı.

Kumru'nun yemini ve suyunu verdikten sonra onu salona götürdüm. Ezgi telefonuyla meşguldü beni görünce, "Günaydın," diye konuşarak güldü. "Sana da," diyerek Kumru'yu yerine koydum. Oradan sardunya-larıma uğradım. Toprağı nemli duruyordu ve suya pek ihtiyaçları yoktu. Yapraklarını severek onları kokladım. İçim huzur doluydu. Onlarla bir süre vakit geçirip Ezgi'ye döndüm. "Üşüyor musun? Dereceyi yükselttim."

"Yok, üşümüyorum," dedi kafasını sağa sola sallayarak. "Düşünme sen beni."

Kaşlarımı çatarken kapı çaldı. Oyalanmadan gidip kapıyı açtığımda karşımda Sezer'i gördüm. "Günaydın abla," dedi sevecen bir sesle.

"Günaydın Sezer," diye karşıladım onu.

"Çarşamba günü Türkçe sınavım var da, bize gelir misin birkaç saatliğine?" diye sordu.

Ufacık bir süre düşünerek gözlerimi kapatıp açtım. "Gelirim tabii. On dakika sonrası uygun mu?"

“Uygun abla,” dedi gözleriyle gülerken.

Elim saçlarına giderken, “Anlaştık o halde. Sen kitaplarını hazırla, ben geliyorum,” diye tembihledim onu. Kendinden emin bir şekilde minik dudaklarını araladı. “Kitaplarım her zaman hazır abla.”

“Aferin sana,” dedim gülümseyerek. Sezer yedinci sınıfa gidiyordu ama epey azimli bir çocuktü. Önceden ücret alsam da şimdi o Çakır’ın dışarı çıkarıyor ben de ona ders veriyordum. Yine de ne zaman başım sıkışsa ailesi her zaman destek oluyordu. Sezer’le vedalaştıktan sonra kapıyı kapattım ve yeniden Ezgi’ye döndüm. “Ezgi ben birkaç saat yokum, ders vermeye gideceğim.”

“Tamam,” dedi beni dinleyerek. Çabucak odama gittim ve üzerimi değiştirip çok geçmeden Sezerlere indim. Nuray Hanım beni içeri buyur ederken direkt Sezer’in odasına gittim. Sezer’in bir de lise son sınıf abisi vardı. Adı Ersin’di. Çok sık olmasa da ona bazen edebiyat çalıştırıyordum. Sezer çalışma masasının önündeki sandalyeyi oturmam için ayarlarken, “Gel abla,” diye konuştu.

“Teşekkür ederim beyefendi,” diyerek nazik bir biçimde söyledim.

Kitaplarının sayfalarını açmaya başlarken homurdandı. “Abla bizim öğretmen kazık gibi soruyor. Abim de şey diyor kendi öğretmenlerine ‘Gavura sorar gibi soruyor’ diyor.” Sezer bu esnada gülümserken buna kayıtsız kalamadan ona eşlik ettim.

Derin bir nefes alıp kitapları yaklaştırdım. “Zor diye bir şey yok. Çalışırsan yaparsın.”

“Vallahi kusura bakma dünyanın en büyük yalanı,” derken sitem dercesine elini kafasının üzerine koydu ve tarlası yanmış işçi gibi kara ara düşünmeye başladı. “Bence çok çalışmak iyi değil. Olmuyor.”

“Çok çalış demiyorum ki sana,” dedim minik suratına bakarken. “Verimli çalış. On saat çalışıp bir şey anlamamaktansa bir saat çalışıp her şeyi kavramak daha mantıklı.” Sonra parmağımı kafasının üzerine koyup güldüm. “İş burada bitiyor yani. Kendini vermen lazım.”

“Abla sende de tam öğretmen kafası var,” dedi gülerken. “Gerçi öğretmen olacaksın. Bence çok güzel olacak,” deyip bana hayretle baktı. Vallahi yaşıım büyük olsaydı senin gibi bir fıstığı kaçırmazdım.”

“Bak bak,” dedim kaşlarımı yukarı kaldırarak. “Neler duyuyorum?”

“Şaka yapıyorum ama çok güzelsin,” dedi yumuşak bir sesle.

“Sen de çok yakışıklısın,” diye döndüm ona. Bir şey söylemeden gülümseyip yüzüme bakmaya devam etti. Yeniden önüme döndüğümde bu sefer bir sorusu beni duraksattı. “Akif abi de edebiyat okuyor değil mi?”

Gözlerimi gözlerine çevirirken, “Evet. Aynı sınıftayız biz,” diye açıkladım.

“Onunla daha önce hiç konuşmadım ama iyi birine benziyor,” dedi. “Öyle biri mi?”

Gülümseyerek gözlerimi kısıtım. “İyi biri, evet.”

Sözlerimin üzerine güldü. “Ama biraz çekiniyorum ben. Günaydın dersem konuşur mu benimle? Sonra mal gibi kalmayayım da.”

“O nasıl laf öyle?” dedim gülerek. “Uzaktan bakınca çekinilecek bir tipi varmış gibi duruyor ama aksine, son derece anlayışlı biri.”

“Demek sen çok konuşuyorsun onunla,” diye sıkıştırdı beni.

“Konuşuyoruz ama çok sık değil. Sınıf arkadaşınız nasılsa konuşuyoruz bir şekilde.”

Sezer, “Vallahi ben yedi senedir aynı sınıfta olduğum biriyle bile doğru dürüst konuştuğumu bilmem,” diye konuşurken kafamı sağa sola salladım ve onu engelledim. “Tamam, yeter bu kadar muhabbet. Artık ders vakti.”

“Derste de hocaları böyle oyalıyorum bazen zaman geçsin diye,” dediğinde gözlerimi irileştirip ona sahte bir bakışla kızdım. Omuzlarını silkti. “Ne yapayım abla, sürekli ders ders ders... Bıktırıyorlar insanı.”

“Hadî boş ver sen onları,” dedim masanın üzerinde duran kalemi elime alarak. “Biz işimize bakalım.”

Sezer’le bir saatten fazla bir zaman geçirdikten sonra eve çıktım. Ezgi mutfaktaydı ve bir şeyler hazırlıyordu. “Acıkmışsındır, sabah çok erken yaptık kahvaltıyı,” dedi tabakları sofraya koyarken. “Sanırım,” dedim kapının ağzından. Daha sonra Çakır’ın mamasını vermeye gittim. En yakın zaman da alışverişe çıkmalı ve ihtiyaçlarımı almalıydım keza Çakır ve Kumru’nun ihtiyaçlarını da.

Ezgi ile yemek yedikten sonra salona geçtik. Gün sanki inatla geçmek bilmiyordu. Kendimi koltuğa bıraktığım zaman telefonum titredi. İnternetim açık kalmış olmalıydı. Telefonumu elime alıp bildirimlere girdim. Sevde’den mesaj vardı.

Sevde: *Ne zaman geldin?*

Mislina: *Bu sabah.*

Dün gece onunla otobüse binmeden konuşmuştuk.

Sevde: *Ezgi miydi adı o kız yanında mı hâlâ?*

Mislina: *Evet burada.*

Sevde: *Hım. İyi.*

Mislina: *Trip?*

Sevde: *Değil.*

Mislina: *Basbayağı trip. Gerek yok ki buna, biliyorsun işte durumları.*

Sevde: *Ya benimki olması gereken trip işte. Arkadaşıma başka bir arkadaş falan. Boş ver.*

Mislina: *Bence de. Yarın alırım hesabını.*

Sevde: *Buyur gel.*

Birkaç mesaj daha yazıp kapattım. Oradan pek aktif olmadığımı *Instagram* hesabıma girdim. Ayda yılda bir fotoğraf yüklerdim. Birkaç dakika boş boş gezindikten sonra buradan da çıktım. Ezgi oturduğu yerden bana bakarken, "Televizyon olsaydı keşke evinde," diye mırıldandı.

"Bilgisayarım var onu kullansaydın," dedim düz bir sesle.

Başını aşağı yukarı sallarken, "Televizyonun yeri farklı," diye ekledi. Diyebilecek bir şeyim olmadığı için susmayı denedim.

Daha sonra ona dönüp, "Yılbaşında da çalışacak mısın?" diye sordum.

Bıkkınlıkla gözlerini kapatıp açtı. "Mesai bile yapabilirim."

"Hadi ya," dedim üzüldüğümü belli ederek.

"Aman boş ver," diyerek toparladı. "Sanki bana mı yılbaşı? Aynı tas aynı hamam."

"Deme öyle," dedim yumuşak bir ortam oluşturmaya çabalarken. "Ben de kuşlamam umurumda olmaz ama en azından bir yılbaşı ruhu oluyor ister istemez."

Güldü. "Bizim ruh ölmüş ölmüş."

Buruk bir tebessümle ona eşlik ettim lakin bu pek tatmin edici olmamıştı. Ezgi telefonuna geri dönerken ben de odama geçtim ve yarınki derslerim için ufak çaplı bir hazırlık yaptım.

Ertesi sabah aynı vakitte uyanıp hazırlanarak evden ayrıldım. Ezgi benden önce çıkmıştı. Sakin bir şekilde durağa yürüdüm ve ilk gelen otobüse bindim. Akif Selim ile karşılaşmamıştım. Çok geçmeden otobüsten indim ve okul bahçesine girmeden evvel kartımı okutarak içeri adım attım. Okulu seviyordum, en azından benim açımdan sıkıcı geçmiyordu. Üstelik kış aylarında okula gelmeyi daha bir ayrı seviyordum.

Boynumu saran arkım tenimi sıcak tutarken binaya girdim ve merdivenleri kullanarak yukarı çıktım. Pek kalabalık olduğunu söyleyemezdim çünkü muhtemelen şehir dışında olanlar yılbaşını da aradan çıkarıp öyle geleceklerdi. Aslında annemler de bana böyle söylemişlerdi ama daha fazla dayanamamıştım. Her ne kadar birlikte olmasak da ve her ne kadar bu hurafe de olsa yılbaşına Akif Selim ile girmek bambaşkaydı. Geçen yıl da annemlerin yanındaydım ama bu sene böyle olması gerektiğine inanıyordum. En azından aynı şehirde nefes almak bile umudumun dallarında kurumaya yüz tutan tomurcuklara gebe kalabiliyordu.

Sınıftan içeri girdiğimde Sevde'nin gülümseyen suratıyla karşılaştım. Yanına gittiğimde oturduğu yerden kalktı ve bana sarıldı. "Günaydın," dedim ayrılırken. "Günaydınlar," diye karşılık verdi. Çantamı sıranın üzerine bırakırken arkımı çıkarmaya başladım. Sevde de o esnada yerine geçip oturdu.

"Tükenmişlik sendromuna girdim sanırım," dedi Sevde bıkkınlıkla.

"Hayırdır inşallah," diye çattım kaşlarımı gözlerine bakarak.

Omzunu silkti. "Zerre bir şey yapasım gelmiyor. Hele şu notlarımın vaziyetinin içine edem."

"Çalışmadın ki ama," dedim eğilip bükülmeden. "Bunun olacağını biliyordun."

"Sağ ol ya," diyerek gözlerini devirdi.

Atkımı sıramın üzerine bırakırken, "Dost acı söylermiş kusura bakma... Hem canını da sıkma, finallere beraber çalışacağız söz," diye devam ettim. Bir şey söylemedi ve ben de üzerimdekileri çıkarmaya devam ettim. Kafamdaki bereyi çıkarırken Sevde öksürerek gözlerime baktı. Duraksadım ve öksürmeye devam ederek kaş göz işareti yaptı.

Anlamıştım.

Sakin kalmaya çalışarak dudaklarımı birbirine bastırdım ve az sonra yanımdan geçip giden Akif Selim'in arkasından bakakaldım. Üzerinde kaşe siyah yakaları kalkmış bir kaban vardı. Botlarının içine ise pantolonun uçlarını koymuştu. Gözlerimi derhal sırtından çekerken Sevde'nin gözleriyle karşılaştım. "Ne güzel süzdün kız öyle?" dedi inadına konuşur gibi.

Yüzüne doğru eğilerek fısıldadım: "Allah aşkına sus."

Durdu ve hızla elini dudaklarına götürerek oraya fermuar çekti. Boş boş suratına bakmaya devam ederken kendine mâni olamadan gülme-ye devam etti. Burada karşısında durdukça utanç duygusu bedenimde fazlasıyla söz hakkına sahip oluyordu. Sıranın üzerine çıkardığım kıyafetlerimi topladım ve askılığa götürdüm. Başım önde ileriye doğru yürürken Akif Selim'in yan sırada olduğunu gördüm. Ona bakmadan elimdekileri gidip astım ve yerime geçtim. Sevde duvar dibine kaymıştı. "Bir günaydın deseydin çocuğa," diye dürttü kolumu.

Sessiz kalışım söyleyecek mantıklı bir cevabımın olmadığını ispatlamıştı. Çantamın içinden kitaplarımı çıkarmaya başladığımda Berat, sı-nıftan içeri girerek önümüzdeki sıraya oturdu ve direkt arkasını döndü. "Nasılsınız kızlar?" diye sordu samimiyetle.

"İyiyiz," dedim öncelikli davranarak. "Sen?"

Başını mütevazı bir şekilde eğerek, "Aynı," diye geçiştirdi. "Bursa nasıldı?" diye sordu sonra.

"Aynı," dedim onu taklit eder gibi. Gülümsedi.

Berat önüne dönerken Mehmet Hoca'nın da içeri girmesiyle kapı kapandı. "Günaydın hanımlar beyler," dedi bizi selamlayıp elindeki kitapları kürsüye koyarak. On sıralardan birileri hocayı yanıtsız bırakmazken kollarımı sıramın üzerine çıkardım ve dikkatimi Mehmet Hoca'ya verdim.

Mehmet Hoca sınıf listesini çıkarırken gülümseyerek konuşmaya başladı: "Vizeleriniz nasıldı?"

Taha direkt konuştu: "Hocam ayakkabı numaram bile daha güzel."

"O kadar diyorsun," dedi Mehmet Hoca gülerek.

"Hocam kurban olayım yalayıp yuttum ben o kâğıtları, reva mı yani şimdi?" diye homurdandı Taha.

Onun akabinde birkaç kişiden de sesler çıkarken Mehmet Hoca sınıfa bakarak, "Demek ki istediğimiz cevabı verememişsin," diye konuştu.

Taha şaşkınlıkla gözlerini irileştirirken, "Hocam istemediğiniz cevapları bile yazdım, az kalsın hayat hikâyemi dolduracaktım da zor tuttum kendimi," diye açıkladı.

Mehmet Hoca keyifle güldü. "Bize bu iyiliği yaptığın için hayatım boyunca sana minnettar kalacağım."

Sınıfta gülüşmeler başlarken saçlarımın gerisine doğru bakmaya çalıştım. Akif Selim'i görmek ümidiyle. Gözlerim omuzlarımın üzerinden aşip ona ulaştığında Mehmet Hoca'ya bakan suratını çevirmeden gözlerini gözlerimle buluşturdu. Kalbim ani bir refleksle çarparken bu beklediğim durum karşısında ne tepki vereceğimi bilemedim.

Gülümседim usulca, gözleri kısıldı ve o da belli belirsiz bir şekilde bana gülümседi.

Daha fazla dayanamayıp gözlerimi onun gözlerinden çekip başımı öne eğdim ve yüzümdeki bu bahar çiçekleriyle baş başa kaldım. Karnımın içinde birtakım kasılmalar oluşmaya başlamıştı. Saf saf sıırtmaya devam ederken Mehmet Hoca'nın uyarısıyla duraksadım. "Misline?"

"Efendim hocam?" diye kaldırdım başımı.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu sakince. Bu soru tuhaf hissettirmişti çünkü onca kişinin arasında kendimi yalnız bırakılmış gibi hissetmiştim.

"İyi gidiyor hocam, sizin?"

Gözlerini kapatıp açtı. "Hamdolsun."

Gülümsemekle yetinirken gözleri Akif Selim'e kaydı. "Sanırım bu notlardan şikâyetçi olmayan isimlerin başında Akif Selim ve Misline geliyor."

Sevde anında kolumu dürterken kulağıma eğilerek güldü. "Mehmet Hoca bile sizi *shipliyor*," deyip gülmeye devam etti.

Yanaklarım yanmaya başlarken Sevde'yi susturma zahmetine girmeden Mehmet Hoca'ya odaklanmaya devam ettim. O ise bir bana bir Akif Selim'e bakıyordu. "Yine şaşırmadım. Tebrik ediyorum sizleri. Yani verilen tüm kâğıtlarda dikkatimi en çok çeken sizdiniz. Çok temiz bir kaleminiz var çocuklar."

“Teşekkür ederim hocam,” dedim dudaklarımın arasından fışır eden birkaç kelimeyi takip ederek. Mehmet Hoca naif bir şekilde gülümserken Akif Selim konuşmamayı tercih etmişti. Başımı önüme eğdim ve dudaklarımı birbirine bastırıp gülmeye devam ettim. İsimlerimiz aynı cümle içinde ne güzel duruyordu öyle, bunu başkasının ağzından duymak daha özel bir hismiş.

Mehmet Hoca sınıf listesini ön sıraya bırakıp geri çekildi. “Bugün pek bir ders işlemeyeceğim sizinle, zaten yarın yılbaşı biliyorsunuz.”

Melike konuştu: “Hocam bir planınız var mı?”

“Yok,” dedi Mehmet Hoca sakince. “Sizlerin?”

Melike gülerek soruyu yanıtladı: “Öğrenciyiz hocam, pek bir şey yapacağımız yok gibi duruyor. Hem yılbaşı işte, ne fark ediyor ki? Sabah uyanıyoruz aynı şeyler aynı işler güçler...”

Mehmet Hoca kollarını kürsüye koyarak sınıfa baktı. “Her ne kadar Melike’nin sözleri haklı olsa da yine de insan yeni yıl ruhuna girmeli. Her seneye umutla kucak açmalı.”

Taha güldü. “Vallahi hocam ne zaman öyle niyetlensek ağzımızın payını alıp oturuyoruz aşağı.”

Çisil ona destek oldu. “Çok haklısın.”

Taha dudağının kenarını kıvrırarak mırıldandı: “Sizden takdir görmek ne büyük şeref.”

Bir ders saati boyunca muhabbet ettik Mehmet Hoca’yla. O gerçekten benim hayatımda iz bırakacak bir adamdı hem karakteriyle hem de düşünceleriyle.

Sevde bana dönerek, “Diğer derse yirmi dakika var hadi kantine inelim,” dedi. İtiraz etmedim ve çantamı alarak ayaklandım. Berat da bizimle gelirken sınıftan çıkmadan evvel Akif Selim’in de ayaklandığını gördüm. Bu bakış çok uzun sürmeden dinerken birlikte koridorda yürümeye başladık.

“Kadir’e de mesaj atalım,” dediğimde Berat telefonunu kilitleyerek, “Attım çoktan,” diye yanıtladı. Birkaç dakika sonra kantine indiğimizde boş bir yer bulup oturduk. Sevde, “Çantayı niye getirdin?” diye sorduğunda kaşlarını havalandırıp çantamın fermuarını açarak içinden çıkardığım kestane şekerini masanın üzerine bıraktım. “Bursadan getirdim.”

Sevde heyecanla bakarken, "Sen nasıl bir kralsın kızım ya," diye konuştu. Gülümsedim. Dün Ezgi ile de paylaşmıştım ve tabii ki Akif Selim için de ayırmıştım. Şerbetli tatlılarla arasının ne kadar iyi olduğunu maalesef ki tam bilemesem de umarım beni kırmazdı ve onları kabul ederdi.

Kutunun kapağını açıp ortaya koyduğumda bir el hepimizden erken davranıp içinden bir adet kestane şekerini çekip aldı. Şaşkınlıkla o kişiye baktığımda bunun Kadir olduğunu gördüm. Şekeri ağzına götürürken bana göz kırparak yerine geçip oturdu.

Sevde ters ters Kadir'e bakıp, "Bir dur bismillah," diye homurdandı.

Kadir omzunu silkerken ağzındakini yemeye devam etti. Berat bana bakıp, "Kesene bereket," dediğinde gülümsedim. "Afiyet olsun."

Kadir ağzındakini yedikten sonra ayaklandı. "Ne içiyoruz?"

"Ben bir şey almayayım," dedim sakince.

Berat, "Abi bana bir maden suyu kâfi," diye konuştu. Kadir onu onayladıktan sonra Sevde'nin gözlerine baktı ama çok güzel baktı. "Sen... Sevde?"

Ses tonu bile bakışlarıyla doğru orantıdaydı. Sevde dudaklarına bulanmış şekeri emdikten sonra Kadir'e karşılık verdi. "Bir su alabilirim."

"Tamam," dedi Kadir sakince. Daha sonra arkasını dönerek dolaba yürüdü. O esnada konuşan kimse olmazken Kadir iki soda bir suyla yanımıza geldi. Sevde suyuna uzanırken, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. Kadir, "Rica ederim," diye yanıt vererek sodasından bir yudum alıp arkasına yaslandı. Daha sonra keyiflenerek dudaklarını araladı. "Yarın yılbaşı. Planı olan?"

Berat gözlerini devirdi. "Bu sene de amorti, ne planı oğlum?"

Sevde de somurtkan bir suratla Berat'a destek olurken, "Al benden de o kadar," diye söylendi. Kadir fırsatını beklermiş gibi gözlerini Sevde'nin gözlerine çevirip, "O niye? Burak mıydı neydi adı yok mu onunla bir programın?" diye sordu.

Sevde, "Burak Antalya'da, gelmedi daha," diye cevap verdi. Kadir'in yüzüne baktığımda çok da elle tutulacak bir değişimin olduğunu fark ettiğim söylenemezdi. Sevde su şişesini ağzından çekerken Kadir'e yan gözüyle baktı. "Senin peki?"

"Yok."

Sevde bir şey diyemediğinde ben konuştum bu sefer. “Olsa ne olacak ki? En güzel yılbaşı evde geçirilen yılbaşı bence.”

Berat, “Yurtta diye düzeltelim biz onu,” dediğinde Sevde ile göz göze geldim. Berat kendini kast etmiş olsa da ucunun bana da dokunmuş olduğunu fark etmiştim. Benim bu durumumdan Sevde dışında kimsenin haberi yoktu. Aslında bilseler de pek bir şey değiştireceğini sanmıyordum. “Evet,” dedim sıkılğan bir tavırla.

Gözlerimi onlardan kaçırırken az sonra kantinin kapısından içeri Akif Selim girdi ve birkaç saniye sonra göz göze geldik. Ona bakarken gözlerinin beni bulmuş olması yanlış anlamasına yol açabilirdi. Başımı hafifçe eğerek gülümsediğimde beni yalnız bırakmayıp gülümsedi ve önüne dönerek ilerlemeye devam etti. O esnada masanın altından biri botlarıma vurdu. Önüme döndüğümde Sevde’nin sinsi çehresiyle karşılaştım.

Kız tam bir utandırma makinesi.

Gözlerimi ondan kaçırdım ve yeniden Akif Selim’i izlemeye başladım. Bu çok cüretkâr olmamıştı ama onu izleyebilmişim. Bir bardak kahve aldı ve kimseyle muhatap olmadan gitti. Biz de biraz daha muhabbet ettikten sonra diğer ders için Kadirle vedalaşarak sınıfa çıktık. Akif yerindeydi ve kulaklığıyla meşguldü. Dersin başlamasına çok az bir vakit kala Sevde ile yerimize geçtik lakin Sevde ani bir hareketle bana dönerek, “Ay ben buradan tahtayı çok iyi göremiyorum arkaya mı geçsek acaba?” diye sorup Akif Selim’in olduğu sırayı gösterdi. “Akif’in yanı boş mesela... Hadi oraya gidelim.”

Şaşkın bir şekilde önce Akif Selim’in sırasına sonra da Sevde’nin sırasına baktım. “Buradan görüyoruz gayet de.”

Sevde bıkkın bir vaziyette bana bakıp gözlerini devirerek fısıldadı: “Sen saf mısın Mislina? İkinize ortam yapmaya çalışıyorum şurada be kızım.”

“Ama olmaz, tek oturmayı seviyor ve onu rahatsız etmek istemiyorum.”

Güldü. “Emin ol, sen gelene kadar tek oturmayı seviyordur. Amma düşünceli bir şeysin ha sen de azıcık bana ayak uydursan şimdiye minik Akif Selimleri görebilirdik.”

Gözlerimi irileştirdim. “Ya deme ulu orta şöyle şeyler gözünü seveyim.”

Gülmeye devam ettiğinde kitaplarını toplamaya başladı. “Tamam şaka yapıyorum, hadi takip et beni.”

Bir anlık bir boşluğun içine düşerken bu yaptığımızın pek adilce olmadığını bilsem de kitaplarımı toplayarak Sevde’yi takip ettim. Akif Selim’in yanına gittiğimizde Sevde benden evvel davranarak, “Sakıncası yoksa bu ders burada oturabilir miyiz? Tahtayı pek göremiyoruz da,” diye konuştu.

Allah'ım çarpma bizi.

Akif Selim kulaklığını kulağından çıkararak bize baktı ve sonra da bir sandalye dibe kayıp başıyla onayladı. Sevde, “Teşekkürler,” deyip geri çekildi ve bana yer verdi. “Geç Mislina.”

Ona dik dik baktığımda gülmemek için kendini epey tuttuğunu gördüm. İçimden birçok sesin feryadını duysam da sadece birine kulak verdim, o da Akif’in yanına bir an önce oturmam gerektiğini söylüyordu. Utana sıkıla Akif’in yanındaki sandalyeye oturdum. Gerçi bu sandalyeler birbirine bağlıydı. Kitaplarımı sıranın üzerine bırakıp, “Merhaba,” diye mırıldandım.

“Merhaba,” dedi sakince.

Kalbim deli gibi çarpmaya başlamıştı. Bir yanımda Akif Selim vardı, diğer yanımda her an beni utandıracak olan Sevde. Hareket edemiyordum. Akif Selim’in yanındaydım, omuzlarımız birbirine değecek kadar yakındık. Sevde eliyle dudaklarının üzerini kapatıp kulağıma doğru yaklaştı. “Böyle böyle olacak ha gayret.”

“Sus,” dedim dişlerimin arasından.

“Ay sana da iyilik yaramıyor ki,” diye sitem edip uzaklaştı.

Bu ders Filiz Hoca’nın dersiydi ve açıkçası bu kadından pek haz etmiyordum, hele de Sevde’ye yaptığı haksızlıktan sonra. Filiz Hoca içeri girdi ve donuk bir çehreyle yoklama kâğıdını ön sıraya bırakıp kürsüye geçti. Aradan birkaç dakika geçtikten sonra Sevde kitaplarını toparlamaya başladı. “Ne oldu?” diye sordum.

“Bu kadın tahtada ders işlemiyordu, unutmuşum.”

“Yani?”

"Yerime geçiyorum," deyip gözlerini kısarak fısıldadı: "Sen gelmiyorsun."

"Ne yapıyorsun sen ya?" dedim zorda kalmış gibi. Daha önce bu kadar güzel bir tuzağın içine düştüğümü hatırlamıyordum. Sevde yerine geçtiğinde onun oturduğu yere kaymayı düşündüm ama Akif Selim'in rahatsız olduğunu pek düşünmediğim için bundan vazgeçtim.

Notlarımı tuttuğum ajandamın kapağını açıp kalemi elime aldım fakat yazarken biraz dikkatli olmak zorundaydım zira ona yazdığım şiirlerin benden çıkmış olduğunu anlardı. Ben sadece o okusun diye bırakıyordum o şiirleri, benim olduğumu bilsin diye değil.

"Fazla düzenlisin."

Sesiyle duraksarken ellerimin ucu titremeye başladı. "Alışkanlık diyelim."

Bir şey söylemezken kalemi tutan parmaklarımı sıranın altına sakladım ve titremesi geçene kadar orada tuttum. Sahiden titriyorlardı. Aniden konuştuğu için mi? Yoksa ben aksini iddia ederken onun gerçekten beni izlediğini bildiğimden miydi bilmiyordum.

Filiz Hoca dersi başlatırken notlarımı almak için kalemimi hazırda tuttum. Akif Selim'in sırasının üzerinde bir bardak kahve, telefon ve kulaklık dışında bir şey yoktu. Kaşlarımı çattım. Not tutmadığını daha doğrusu deftere yazmadığını söylemişti peki nasıl oluyor da bu kadar başarılı olabiliyordu aklım almıyordu. Sanırım o dersi derste dinleyip daha iyi anlayanlardandı. Yoksa başka seçenekler pek akıllıca gelmiyordu.

Tüm ders boyunca diken üzerinde otururmuşçasına kendimi kasmaktan rahat edemedim. Nasıl rahat edebilirdim ki sanki? Yanımda o vardı ve aklım ona uçmuştu.

Filiz Hoca dersi noktaladıktan sonra kitaplarımı toplamaya başladım. O ise yavaş yavaş telefonu kulaklığına takarak kulaklığını kulağına geçirdi. Kitaplarımı kucağımda topladıktan sonra ayaklandım ve Akif Selim'e döndüm. "Görüşürüz."

Gülümsedi. "Görüşürüz."

Saf bir çehreyle gözlerimi yüzünden çekip paniklemiş bir bedenle sıradan çıkıp kendi yerime geçtim. Sevde geldiğimi fark edince bana bakıp güldü. "Teşekküre gerek yok."

"Ne teşekkürü ya?" dedim hayretle. "Kendimi kasmaktan bir hâl oldum."

"Kendini kas diye mi ayarladım ben bunu yani?"

"Habersiz olunca anca bu kadar oldu," deyiverdim.

"Tamam, yarınki ders programına bakıp iki saat evvel söylerim, hazırlarsın kendini," dediğinde boş vermiş bir halle gülümseyip ciddileştim. "Hem yarın okul yok."

Sevde içlenir gibi omuzlarını düşürerek kafasını sağa sola salladı. Tam o anda aklıma güzel bir plan geldi ve bunu Sevde ile paylaştım. "Sevde, yarın bana gelsene. Ezgi ile de tanışırsın hem birlikte bir şeyler yaparız. Yılbaşı kutlaması değil de kız gecesi gibi bir şeyler işte."

Sevde gözlerime boş boş bakarken, göz bebeklerinin bir karara varmaya çalıştığını fark ettim. "Bilmem," dedi sakince. "Aslında güzel olur. Zaten eve gitmeyeceğim yapacak bir şeyim yok," deyip dudağını ısırarak düşünmeye devam etti. "Yurt var ama onu halledebilirim sanırım."

Net bir şey söylemezken üzerine giderek konuştum. "O zaman yarın bendesin."

Omuzlarını yukarı kaldırdı ve gözleri boş bir döngü içinde gidip gelirken gülümseyerek göz kapaklarını kapatıp açtı. Bu beni tatmin ettiğinde Sevde ile vedalaşarak okuldan çıktım. Durağa varmadan evvel hemen birkaç metre ilerideki bankadan bursumu alıp geri döndüm. Otobüs durağına yürümeye başladığımda durağın bir hayli kalabalık olduğunu gördüm. Sakin adımlarla durağa ilerlemeye devam edip kuyruğun hemen arkasında durdum ve cüzdanımı açıp otobüs kartımı çıkardım. Birkaç dakika sonra tıklım tıklım bir otobüse binecektim. *Nasıl heyecanlı ama!*

Cüzdanımı çantamın içine koyup derin bir nefes alırken durağın arkasında öylece bekleyen Akif Selim'e rastladım. Elleri cebindeydi ve havanın soğüğundan nasibini almışa benziyordu. Onu daha fazla izmeden başımı öne eğdim ve az sonra gelen otobüse odaklandım. Kuyruk giderek azalırken otobüs dolmaya başlıyordu. Sırada üç beş kişi kalmıştı ama otobüs epey sıkıştı. Yine de binmeden edemezdim. Nihayetinde sıra bana geldiğinde Akif Selim yanımda belirdi ve gözleriyle usulca işaret ederek bana yer verdi. Nazik tavrına gülümseyerek yanıt verirken otobüse bindim ve kartımı okutarak bir iki adım ilerledim. Daha fazlası olmamıştı çünkü içerisi epey kalabalıktı.

Akif Selim hemen arkamdan binerken yanıma yaklaştı ve bir eli, yukarıda duran bandajlı tutacaklara asıldı. Diğeri ise sırtımın gerisinde duran koltuğun plastik kısmına tutundu. İki elimle bir yere tutunduğumda

otobüs hareket etmeye başladı. Biz yakındık, biz bayağı yakındık hem de. Ani bir hareketle yüzüm boynuna çarpabilirdi.

Yanımdaki çocuk beni istemeden de olsa sıkıştırdığında sıkıntıyla iç geçirdim. Bunu fark eden kişi Akif Selim olmuştu ve sırtımın arkasında duran eliyle çocuğun omzuna dokunarak, "Birader biraz ilerlersek iyi olur," diye konuştu.

Adını bilmediğim ama bizim okuldan olman ihtimali bir hayli yüksek olan çocuk, "İlerleyecek yer yok ki," dedi düz bir sesle. Akif Selim sakince soluklanırken astımı olduğunu hatırladım ve yersiz bir panikle yutkundum. İçerisi boğucuydu ve her an bir sıkıntı yaşayabilirdi. Akif Selim bir şey söylemezken bana dönüp, "Rahatsız mı oluyorsun?" diye sordu.

"Yok," dedim çabucak. "İyiim ben."

Gözlerine bakamıyordum, o kadar yakındık ki kafamı çevirdiğim an kalbimi ellerine verebilirdim. "Sen?" diye sordum ardından.

"Sorun yok," diye cevapladı.

Güç bela bir yolculuğu daha atlattıktan sonra birlikte otobüsten indik. Akif Selim derin bir nefes alırken, "Böyle ortamlar seni geriyor değil mi?" diye sordum sakince.

Kaldırımı çıkarken pek neşeli olmayan bir şekilde gülümsedi. "İdare ediyorum."

Sesindeki matem içimi bir hoş ederken birkaç kelam daha etmeden apartmana girdik. Konuşmuyorduk ve bir şeyler duymaya ihtiyacım varmış gibi hissediyordum. Zaten ondan gelen her şeye her daim ihtiyacım olduğu yadsınamazdı ama yine de tek bir kelimesi için kalbimi sonuna kadar açmayı göze alabiliyordum. Kapımın önüne geldiğimde omuzlarımı düşürdüm ve ona baktım. "Görüşürüz Akif Selim."

Duraksadı ve dudaklarını birbirine bastırıp gözlerini kapatıp açtıktan sonra bastırılmış dudaklarını aralayarak, "Görüşürüz," dedi.

Akif Selim yukarı çıkarken ben de evime girdim. Saate baktığımda öğleyi yeni yeni geçtiğini gördüm. Beremi ve atkımı çıkardıktan sonra direkt banyoya gidip ellerimi yıkadım ve hemen ardından Çakır ve Kumru'nun ihtiyaçlarını giderdim. Alışverişe çıkmalı ve temizlik yapmalıydım. Evet, kesinlikle planım için hazırdım.

Mutfağa girip birkaç bir şey atıştırdıktan sonra beremi ve atkımı yeniden giyerek yanıma aldığım küçük çantamla evden ayrıldım. Önce bir beş dakika Hüseyin amcaya uğradım hemen sonra da büyük bir mağazaya girdim. Buralar işlek caddeler olduğu için aradığım her şeyi hemen hemen rahatlıkla temin edebiliyordum. Mağazadan içeri girdiğimde kendime ufak bir alışveriş arabası alıp gezmeye başladım. Önceliğim elbette yiyecek bölümüne uğramaktı ve oraya doğru yol aldım, diğer yandan da bütçemi hesaplamaya başladım. Burs paramla ev kirasını öderim, habamın verdikleriyle faturaları halleder ve biraz artırır, annemin verdiği ve benim kazandığım parayı da harçlık yaparım. Bir şekilde idare etmeyi biliyordum ve halimden çok memnundum.

Yiyecek reyonuna geldiğimde birkaç poşet makarna, pirinç ve baklagil alıp devam ettim. Aslında yarın için de bir hazırlık yapmam gerektiğini düşündüm. Kız kıza bir gece olacağı için abur cuburu bir seferliğe mahsus abartabilirdim sanırım. Yiyecek reyonundan sonra temizlik reyonuna gelip birkaç deterjan alarak oradan Çakır ve Kumru için mama aldım. Mağazada gezinerek gözümün çarpan ve unuttuğum bir şey varsa aklıma gelirse diye düşündüğüm şeyleri görmeye devam ettim. Sanırım bu kadardı. Kasaya doğru ilerledim ve aldıklarımı okutarak mağazadan ayrıldım.

Yavaşça ilerlemeye devam ederken hemen az önce bir mağazanın daha önünden geçerken ani bir kararla duraksadım. El ürünlerinin yapıldığı minik ve kendine has bir dükkândı aslında burası. Birkaç saniye dışarıdan içeriyi izledim ve kararımı verip içeri girdim.

Yaşlı bir teyze beni görünce gülümserken onu selamladım ve ürünleri incelemeye başladım. Atkılar, çoraplar ve eldivenler... Duraksadım ve gülümsemeye başladım. Akif Selim'e eldiven alabilirdim. Daha az önce üşüyen ellerini cebine soktuğunu görmüştüm, benim ellerim onunkileri ısıtmasa da bu eldivenler onu bir nebze de olsa soğuktan koruyabilirdi. Belki.

Bir elimdeki poşetleri yere bırakıp eldivenlere göz atmaya başladım. Hepsi gerçekten güzel görünüyordu. "Bunları sen mi ördün teyze?" diye sordum yaşlı kadının gözlerine bakarak.

Kadın oturduğu yerden ayaklanarak gülümseyen bir suratla yanıma geldi. "Evet kızım."

"Çok güzeller," dedim samimi bir sesle. Kadın bir şey söylemeden gülümsemeye devam etti. Fazlaca düşünmeden elime aldığı sıyah eldivende karar kılarak ücretini ödeyerek dükkândan çıktım.

Vakit kaybetmeden eve geldim ve elimdekileri tezgâhın üzerine bırakarak üzerimdekileri çıkarmadan doğruca odama gittim. Aldığım eldivenleri yatağımın üzerine bıraktım ve sırtımaya başladım. *Tamam ben şimdi aldım da bunları, ne diye vereceğim ya da o kabul edecek mi?* Reddedeceğini düşünmüyordum, ben asıl bunları ona verirken nasıl halden hale gireceğimi merak ediyordum.

Eldivenler için güzel bir kutu ayarlayıp onları içine koyarak dolabımın içine bıraktım ve üzerimdekileri çıkarıp rahat bir şeyler giyindim. Suratımda fazla bir makyaj yoktu ama olanı da silmek için banyoya gittim. Yüzümü temizledikten sonra saçlarımı tepeden toplayarak banyodan çıktım.

Evet, temizlik için hazırım.

Önce mutfakı topladım hemen ardından küçük elektrik süpürgeyi çıkararak odaları süpürmeye başladım. Tabii Çakır da benimle birlikte geziyordu. Tüyü çok sık dökülen bir köpek olmadığı için her gün süpürgeyi çalıştırmıyordum. Odaları hunharca süpürdükten sonra bir kovanın için deterjanları döktüm ve viledayla yerleri silmeye başladım.

Bir yandan siliyor diğer yandan bir şeyler mırıldanıyordum. Elbette vakit de aleyhime işliyordu. Neyse ki bugün için yemek hazırlama telaşına girmeyecektim çünkü Ezgi'nin yemekleri hâlâ yenmemişti. Akşamı kadar öteydi, beriydi her şeyi yapmaya çalıştım. Birkaç parça ütülenecek kıyafetlerim de dâhil birçok işimi aradan çıkardım ve Ezgi gelmeden sırayı hazırlamaya başladım. Tabakları dizerken telefonuma gelen mesajı okudum.

Kimden: *Ezgi*

"İki ekmek alıyorum." (18.21)

Kime: *Ezgi*

"Tamam." (18.21)

Mesajı gönderip işime kaldığım yerden devam etmeye başladım. Ezgi'den yana hiçbir sıkıntım yoktu, ona ne zaman gideceksin diye de sormazdım zaten bu benim karakterime aykırı bir davranış olurdu. Bu hissettiğini görüyordum ve benimle bir müddet daha kalabilirdi. Isınan

çorbanın ve yemeğin altını kapattıktan sonra Ezgi geldi. Dışarının soğuşunu da yanında getirdi tabii. Kızaran bir burunla elindekileri mutfak tezgâhına bırakırken, “Yarın kar yağacak gör bak,” dedi.

Küçük bir çocuk gibi heveslenerek güldüm. “Ay inşallah.”

Bana ters ters bakıp, “Kardan adam da yaparsın sen şimdi,” diye söylendi.

Omzumu silktim. “Birlikte yaparız.”

Gözlerini devirdikten sonra burnunu çekti ve şapkasını kafasından çıkartırken bana bakıp mimik değişime uğrayarak gözlerini irileştirdi. “Ayrıca yarın patrondan izinliyim, adam yılbaşı diye tatil etti beni.”

“Ciddi misin?” diye sordum gülererek.

Kafasını aşağı yukarı sallayarak, “Evet, nasıl oldu anlamadım ama çok iyi oldu be,” dedi en az benim kadar neşeli bir sesle. Ardından yeniden gözlerini devirip homurdandı. “Ayrıca eşek gibi çalışıyorum zaten münasip olanı da buydu.”

“Yılbaşı diye gece mesaisine bırakmadığına şükret sen,” dedim olaya farklı bir açıdan yaklaşarak.

“O da doğru,” dedi ve üzerini değiştirmeye gitti. Ben de o esnada ekmekleri dilip sofraya koydum. Ezgi derin bir nefes alıp sandalyesini çekerken yemeğe başlamadan bir şey konuşmaya başladım: “Yarın bir arkadaşım gelecek, adı Sevde. Birlikte olacağız yani tüm gün. Rahatsız olmazsın öyle değil mi?”

“Ev senin Mislina sorman hata,” dedi çorbasına daldırdığı kaşığına konsantre olarak. Yerime geçerken, “Olsun ben yine de fikrini almak istedim,” dedim. Kaşlarını yukarı kaldırarak, “Sorun yok,” diye konuştu.

Konuyu pek uzatmadan kapattım ve yemeğimi yemeye başladım.

İnsan, ruhunu kolayca değiştiremezdi ama bunun için çaba gösterdiğinde güzel sonuçlar elde edebilirdi.

Gün ikindiye devirirken Ezgi yle hunharca mutfakta hamur işi pişiriyorduk. Az ve farklı şeyler yapmak işi keyifli bir hale getirmişti. Ellerimdeki şeker tanelerini silmeye başlarken kapı çaldı. “Sevde geldi sanırım,” dedim ve elimdeki bezi bırakıp kapıya koştum. Gelen Sevdeydi. “Hoş geldin,” dedim kapıyı iyice aralarken. İçeri girdi ve elindekileri bana uzattı. “Bunlar ne?” dediğimde kapıyı kapattım.

"İlk sefer evine pek usulünce girememiştim, öyle ev hediyesi ve birkaç bir şey işte," diye söylendiğinde mahcup olmuş bir tavırla omuzlarını düşürüp gözlerine baktım. "Zahmet ettiğini biliyorsun."

"Cık," dedi kaşları yukarı kalkarken. İkimiz de bu hallerimize güldükten sonra Sevde'nin kıyafetlerini askıya astım ve onu Ezgi'yle tanışması için mutfığa götürdüm. Ezgi ellerini kurularken bize döndü ve ben öncelik ederek içeri girdim. "Sevde, Ezgi... Ezgi, Sevde."

İkisi de uzatmış ellerini tutarken birbirlerini selamladı. İlk bakışta pek bir anormallik sezdiğimi söyleyemezdim. Sevde kollarını sıvamaya başlarken, "Yardım edilecek bir şey var mı?" diye sordu.

Dudaklarımı büzdüm ve haşlanan patateslere baktım. "Patatesleri soyabiliriz."

Sevde, "Olur," dediğinde patatesleri önce soğuk suda yıkadım sonra tencereyi masanın üzerine bırakıp yanına temiz bir kap bıraktım. Biz patatesleri soymaya devam ederken Ezgi de fırındaki poğaçalara bakıyordu. "Siz aynı sınıftaydınız değil mi?" diye sordu.

Sevde kafasını aşağı yukarı sallarken ben de, "Evet," diye yanıtladım.

Aramızdaki muhabbetler buradan başlayarak büyürken akşamı etmiştik bile. Hazırladıklarımızı oturma odasındaki sehpanın üzerine koyduk ve bir hırka, yünlü terlikle bir terlikle hepimiz gece için hazırдық. Sevde patlamış mısırı ağzına atarken, "Filmi seçtiniz değil mi?" diye sordu.

Güldüm. "Evde Tek Başına Serisi?"

Sevde hayretle gülerken, "Şaka? Bir şey söyleyeyim mi? Bayılırım," deyip gülmeye devam etti. Ezgi de pek isteksiz görünmüyordu. Saat iyiden iyiye gecikmeye başladığında ışıkları kapattık ve film için bilgisayar karşısına geçtik lakin içimde bir burukluk vardı. Annemlerle konuşmuşum ama Akif Selim'i bugün hiç görememişim.

Ezgi filmi açmaya çalıştığında Sevde'nin sözleriyle afalladım. "Onu düşünüyorsun."

Karanlıkta parlayan gözlerine bakarak iç geçirdim. "Boş ver."

Ezgi, "Gece henüz bitmedi ki belki görürsün," diye konuştu. Çocuksu bir hisle omzumu silkip titreyen telefonuma baktım. Sınıf grubu ve bizim gruptan mesajlar vardı.

Aü Edebiyat

Taha: *Gençler seneye görüşürüz.*

Gül: *Ahahahah*

Taha: *Gül? Bir kere ağlasana!*

Gül: *Ahahahah*

Taha: *Tamam, geçmiş olsun.*

Gül: *Ahahaahah*

Taha: *Seneye görüşürüz derken ciddiyydim.*

Taha adlı kullanıcı gruptan ayrıldı.

Edebiyatın İçine Düşen Tarih

Kadir: *Hepinize mutlu yıllar.*

Berat: *Mutlu yıllar.*

Gülümsedim ve onlara döndüm.

Mislina: *Mutlu yıllar.*

Sevde yüzüme vuran telefon ışığına aldanarak bana baktı. "Kim o?"

"Kadir ile Berat," diye açıkladım durumu.

Ezgi filmi başlatırken geri çekilerek şüpheyle bana çevirdi gözlerini. "Geçen günkü çocuk mu?" diye sordu Kadir'i kast ederek.

Kafamı aşağı yukarı sallarken Sevde tok bir sesle, "Sen Kadir'le tanıştın mı?" diye sordu.

Ezgi, "Ayaküstü bir tanışmaydı," deyip geçiştirdi. Aralarındaki diyalog ilginç bir hâl almadan ikisi de sustu ve kucaklarımıza aldığımız abur cuburlarla birlikte filmi izlemeye başladık.

Filmin yarısında açık olan perdelerden ötürü gözlerime değen bir şeyle karşılaştım. Gözlerim irileşip dudaklarım yanaklarıma doğru çekilirken oturduğum yerden kalkıp, "Kar yağıyor," dedim.

Ezgi bu durumdan pek etkilenmezken Sevde de benim heyecanıma ortak koştu. Ayağa kalktım ve ellerimi pencere pervazına koyarak dışarıyı izlemeye başladım. İri ve tane tane yağan kar taneleri öylesine âşık olunasıydı ki her birine dokunmak istiyordum fakat bu imkânsızdı. Hızlanan kalp ritimlerle etrafı izlemeye başladım. Cadde yeni yeni beyaza bürünüyordu ve tamamen bir beyazlık için birkaç saatin daha olduğunu anlamıştım. Gözlerim ilerideki sokak lambasına kaydı ve yere

doğru düşen ışığa baktım. Kar taneleri oradayken daha hızlı hareket ediyor gibiydi.

Ezgi, "Misline ilk defa kar görmüyorsun, filme döner misin?" diye mırıldandığında Sevede ona eşlik ederek güldü. "Olur mu hiç? Akif Selim düşer belki gökten kar tanesi diye..." Sonra ekledi: "Hatta şarkısı bile var... İmm... *Hah! Bir kar tanesi ol kon dilimin ucuna...*"

Kaşlarımı çatıp onlara geri dönerek kalktığımda yere oturdum. "Dalga geçmeye yer arıyorsunuz."

İkisi de yüzünü bana çevirip, "Dalga geçmiyoruz," dedi Ezgi. "Sadece sanırım seni kıskandım."

"Ya," dedim bir anda hüznü omuzlarıma bindirerek. "Kıskanılacak biri değilim ki."

Sevede soğuk soğuk güldü. "Bence Akif Selim'i kıskanmak daha mantıklı... Böyle sevmek kime nasip olur ki?"

Ezgi sakince başını bilgisayara çevirdi ve filmi izlemeye kaldığı yerden devam etti. Onu öyle görmek beni bir hayli üzse de yapabilecek bir şeyim yoktu, en azından yanındaydık bu gece... Belki tam manasıyla bir ilaç değildi ama yarasına tuz basmaktan daha iyiydi.

Muhabbeti büyütmeyip filmi yaralamadan kaldığımız yerden devam etmeye başladık. Aklım tabii ki Akif Selim'deydi. Üst kattaydı ve şu an ne yapıyordu bilmiyorum. Oysa bu geceyi onunla geçirmeyi öyle çok isterdim ki... Birkaç saniyede olsa güzel gözlerine bakıp dilek tutmak, onu dilemeyi öyle çok isterdim ki...

Bir gün Akif Selim,

Belki bir kar tanesi olup kalbimin ucuna konduğunda.

Saat on biri geçerken film çoktan bitmiş ve biz saf saf birbirimize bakmaya başlamıştık. Daha doğrusu Sevede, Burak ile mesajlaşıyordu Ezgi ile ben de hazırladıklarımızı yiyorduk. Mutsuz değildim ama mutlu da sayılmazdım. Ezgi bu halimi görünce, "Çıksana yukarı ne olacak sanki," diye konuştu.

"Yapamam."

"Sebep?"

"Ne diyeceğim?" diye sorduğum soruyu kendim cevapladım. "Akif Selim ben gecenin bu saatinde öylece kapına geldim ama mutlu yıllar sana deyip gideceğim mi?"

Ezgi güldü. “Fena değil.”

Gözlerimi devirdim ve iç çekerek kafamı umutsuzca sağa sola salladım. “Başka yılbaşına belki.”

Ezgi içi şişmişçesine oturduğu yerden kalktı ve pencereye yaklaşıp göğüs kafesini havayla doldurup serbest bıraktıktan sonra tiz bir sesle bağırdı: “Mislina!”

“Ne oldu?” dedim müthiş bir endişeyle ayaklanarak.

Eliyle beni çağırdı. “Orada Mislina, Akif aşağıda.”

Şaşkın bir bedenle pencere önüne gittim ve direkt ona baktım. Oradaydı. Akif Selim, sokak lambasının altındaki bankta oturuyordu. Üzerine kar yağsa da bu pek umurumdaymış gibi gözükmüyordu. Elleri cebindeydi ve öylece gözleri yerde yağın karı izliyordu. İçim giderken kalbim sıkıştı. Ağlayacaktım, öyle savunmasız öyle masum duruyordu ki... Gidip sarılmak hiç bu kadar nabzımı zorlamamıştı.

Sevde elindeki telefonu bırakarak koluma dokundu. “Yanına in.”

“Ama,” dedim itiraz etmeye çalışarak. Buna izin vermedi. “Ne demek ama? Mislina, çocuk orada öylece oturuyor... Baksana... Yanına git hadi.”

Ezgi aynı desteği omzuma dokunarak verdiği kızıran gözlerini çabucak açıp kapattım ve başımı hızla salladım. “Tamam,” dedim. Gülmeye başladılar. İçimde tarifini veremediğim bir his vardı. Ellerim titremeye başladığında biri kabanımı biri de beremi giydirmeye başladı.

Ezgi, “Çok güzelsiniz çok,” diye konuştu.

Sevde kabanımın düğmelerini iliklerken, “Aksini iddia eden olmaz zaten,” deyip derin bir nefes aldı. Askılıktaki atkımı boynuma doladım ve aynada kendime baktıktan sonra koşarak odama gittim. Ona aldığım eldivenleri aldım. Kızlar şüpheyle elimdekine baksalar da onlara açıklama yapacak sakinliği kendimde görmüyordum. Elimdeki kutuyu bırakmadan mutfak raflarına Akif Selim için ayırdığım kestane şekerini kavradım. Kar yağıyordu ama bu bir şeyler yemeye engel değildi.

Kızlar elimdekileri görünce, “Maşallah sen de dünden hazırsın,” diye tepki verdiler.

Sırıttım. “Konu Akif Selimse her zaman hazırım.”

Sevde, “Oy,” dedi saçlarımın buklelerini dağıtırken.

Botlarımı giyerek kapıdan dışarı çıktım. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Ezgi, "Sakin," diye konuştuğunda derin bir nefes alıp gözlerimi kapatıp açtım. Daha fazla burada durursam bir daha bu cesareti kendimde bulamayabilirdim. Onlarla vedalaştım ve merdivenleri inmeye başladım. Hayatımda çok heyecan yaşamıştım ama daha önce böylesine ilk kez tanıklık ediyordum.

Her duyguyu seninle selamlıyorum Akif Selim.

Senin sayende.

Nihayetinde çıkış kapısına vardım ve dudaklarımı birbirine değdirdim. İçimi huzurla doldurarak yanına yürümeye başladım. Kar onun gibiydi, naif, saf ve temiz... Usul usul ama iri iri yağan kar havayı yumuşacık ederken kalbimi de ısıtmayı ihmal etmemişti.

Oradaydı, hâlâ aynı şekilde oturuyordu.

Sakin adımlarla -yalan- yanına gittim ve başında dikildim. "Merhaba," dedim yumuşak bir sesle.

Akif Selim başını kaldırdı ve gözlerime baktı. Güzel suratına bir kez daha vurulurken şaşkınca, "Merhaba," deyip toparlandı ve ellerini cebinden çıkardı. "Ne işin var burada? Yani... Bu havada neden buradasın?"

"Sen neden buradaysan ben de buradayım," dedim ve ekledim: "Oturabilir miyim?"

"Tabii," dedi ve kardan tamamen beyaza bürünmüş banka bakıp, "İslanırırsın ama," dedi.

Gülümsedim ve elimle oturacağım yeri temizleyerek, "Sorun olmaz," dedim. İslanacağımı biliyordum ama onun yanında olduktan sonra hasta olsam bile ne kadar umurumda olurdu ki?

Yeniden yan yanaydık ve kar üzerimize yağıyordu. "Çok güzel yağıyor," dedim dalgın dalgın.

"Öyle," diye fısıldadı.

Dudaklarımı ıslattım ve biraz çekingen bir hâl ile ona dönmeden ayaklarımıza baktım. "Neden buradasın Akif Selim?"

"Peki sen neden buradasın Mislina?"

"Önce ben sordum ama."

Gülümsemediğini hissettim, güzel dudaklarının kıvrımına kar düşse içim giderdi üşür diye oysa inadına yapar gibi karın altındaydık âdeta. "Babamın yanından geldim ve eve çıkasım gelmedi," dedi sakince.

Bu beni üzmüştü. "Baban nasıl?" diye sordum sakince.

"Babam gibi."

Yutkunamadım. Öylesine savunmasız duruyordu ki bir delilik yapıp ona sarılmamak için kendimle mücadele etmeye başlamıştım. Aramızda birkaç dakika sessizlik yaşanırken kızaran ellerine baktım ve derin bir nefes alıp elimdeki kutuyu usulca ona uzatarak gözlerine baktım. "Ben sana bunu aldım. İçimden geldi."

"Ne bu?" diye sordu gözlerime bakarak.

"İçimden gelen ufak bir hediye," dediğimde gözlerime bakmaya devam ederek uzattığım kutuyu aldı ve kapağını usulca açarak güzel elleriyle eldivenlere dokunarak onları çıkardı. Deli gibi heyecanlıydım. "Bugün alışverişe çıktım, bunları gördüm ve almak istedim. Umarım kabul eder ve beğenirsin."

Akif Selim hiçbir şey söylemeden usulca eldivenleri kavramaya devam etti. Gözleri onlardayken gözlerim kirpiklerindeydi. İçim ölüyordu, nefes alıp verdikçe o sıcak dumanda içim defalarca ölüyordu. "İçine söyle." dedi kafasını kaldırıp gözlerime bakarken. "Seni hiç terk etmesin."

Kalbim durdu.

Kalbim attı.

Ne dediğini ilk başta idrak edemediğimi anlamış gibi gülmeye başladığında kafasını sağa sola sallayarak, "Teşekkür ederim Mislina, teşekkür ederim," dedi.

"Rica ederim," diye mırıldandım ve kucığımdaki kestane şekeri kurasına aldırış etmeden çıplak ellerimi birbirine geçirdim. Akif Selim vakit kaybetmeden eldivenleri giymeye başladı. Birini giyip birini giymediğinde kaşlarımı çattım. "Ne oldu?" diye sordum.

Elimi tuttu.

Allah'ım sana geliyorum.

Teni tenimi kavrarken nefes almayı unuttuğumu fark ettim. "Durumu eşitleyelim," deyip sol elime eldiveni giydirmeye başladı.

Ağlayabilirdim.

Her an oturup güzelliğine ağlayabilirdim.

Akif Selim eldiveni giydirdikten sonra elimi usulca kucığına bıraktı ve gülümsemeye başladı. Kar durmadan ağır ağır yağıyor ve ben üşümek yerine sanki sıcak bir yaz akşamının altında ayı selamlıyordum. Utanarak başımı öne eğdiğimde kucığımdaki kestane şekeri kutusunu açmaya başladım. "Sever misin bilmem ama Bursa'dan gelirken getirdim," deyip ona uzattım. "Kestane şekeri?"

Duraksadı ve uzak uzak kutunun içine baktı. Alacak gibi durmuyordu ama almasını istedim. Parmağı sakince bir adet kestane şekerini kavradı. "Teşekkür ederim."

Güldüm. "Çok sık teşekkür ediyorsun Akif Selim."

"Hâlâ bir sen değilim Mislina."

"Hâlâ mı?"

"Olamam ve olamaz da kimse," diye itiraf ederken gözlerimi gözlerinden ayırıp önüme döndüm. Kalbim deli divane olmuştu, ayık kafalı bir sarhoştum sanki. Dakikalarca burada böylece oturduk. Hiç konuşmadık ama konuşsak bu kadar mutlu olamazdım herhalde.

Saatime baktığımda on ikiye yalnızca iki dakika kaldığını gördüm. "Birazdan on iki olacak."

"Her gün olduğu gibi."

Bir şey diyemedim. Bir gün bu sözlerine karşılık sana sarılacağım Akif Selim, ne zaman sana verecek bir cevap bulamazsam sana sığınacağım. Umarım bundan rahatsız olmaz ve beni itmezsin.

İki dakika sonra şehirde havai fişekler patlamaya başladı. İkimiz de gökyüzüne baktık. Onunla aynı kar altında, aynı gökyüzü altındaydık ve aynı yere bakıyorduk. Bu bir rüyaysa hiç uyanmayayım, bu bir serapsa hiç bitmesin bu yangın...

"Mutlu yıllar Akif Selim..."

Tepkisiz kaldı.

Gözlerimi kapattım ve huzuru ciğerlerimin köşesine kadar kabullendim. Ta ki az sonra kulağıma dokunan o ılık ses tonuyla yerle bir olana kadar.

"Mutlu yıllar... Kar Çiçeği."

"Bir Damla Sancı"

THE SWEEPLINGS - ACROSS THE SEA

İçimde bir bahar, güzden kalma yaprakların sarısıyla sarmış kuruyan kalbini.

Dışında bir sonbahar, kederden arta kalmış ruhuna sığınmış sanki yıvasız bir yazar.

Erim ve kemiğim iç içe geçmiş de acıyı tek duvar diye dikmiş bedene, kıyamıyor ki... Ne ruhuma ayrı bir sızı ne de vücuduma gayrı bir merhem. Tek bir yerden kanıyorum Akif Selim, senden yana senden ötürü ve senden beri.

Benim sayı doğrumda senden evvelim yok, senden sonram da.

Olmayacak.

Odanın perdesini hafifçe kaldırarak beyaza bürünmüş caddeye baktım. İçimde bir huzur vardı ki sanki dünyanın en güzel kuşları bana konser veriyordu. Caddede gezinen arabalar yollardaki karı az çok yok etmişlerdi fakat kaldırım kenarlarındaki ve kaldırımlardaki beyaz ve taze kar yüzümdeki tebessümün ortakçılarından biriydi şüphesiz.

Perdeyi biraz daha kaldırıp hafifçe kenara çekildiğimde gözlerim dün gece onunla oturduğumuz banka kaydı. Sokak lambasının hemen yanındaki o huzur eşiğine. Kalbim yumurtadan yeni çıkmış yavru civciv gibi hayata gözlerini açısıyla kanatlarını çarparken kalbimin kanatları havalandı.

Gülümsüyordum, hep gülümsüyordum ki.

Kendimi uzaktan izleme şansım olsaydı şayet ya deli derdim ya da divane.

Ne fark eder ki,

Akıllı biri böylesine düşer mi aşka?

Perdemin eteklerini usulca indirerek arkamı döndüm ve sandalyemin üzerine bıraktığım kalın, gri örgülü hırkamı sırtlanmaya başladım. Çıplak ayaklarım ılık zeminle buluşurken boy aynamın karşısında dikildim.

Sırıma artık,

Yeter.

Sırt,

Hiç ölmeyecek ama onun için ölmeyi göze alacaktıydın gibi sırt.

Saçlarımı toplayıp tepeden bileğimdeki tokayla tutturdum ve toka-
dan firar eden tellerini de kulağımın ardına sıkıştırdım. Aynaya bakar-
ken hemen çalışma masamın üzerinde duran siyah eldivene ilişti göz be-
beklerim. Sakince aynanın karşısından çekildim ve eldiveni kavrayarak
gülümsedim.

Onun ellerine almıştım, oysa o ellerini sakındı ellerim üşümesin diye.

“Allah’ım,” diye fısıldadım yüreğimde bir huzur ve ferahlık ile. De-
rin bir nefes alıp verirken onu yerine bırakıp odadan çıktım. Mutfğa
yönelmeden evvel elimi ve yüzümü yıkadım. Saat henüz erkendi ve ben
yine vaktimden şaşmamıştım. Evin içindeki ışık güneşin yeni yeni bize
misafir olduğunu belli ederken salona girdim. Kızlar uyuyordu. Sevde’yi
görünce gülmemek için elimle ağzımın üzerini kapattım zira bu kadar
deli yatıyor oluşu kahkahalarımı duymasına sebep olabilirdi. Ağzı açık
ve kolları bir yanda ayakları ayrı bir dünyadaydı.

Onları uyandırmadan mutfğa girdim ve bir şeyler hazırlamak için
kollarımı sıvadım. Dünden arta kalan kurabiye kutularını kenara ko-
yarken derin bir nefes alıp az sonra yapacağım şey için malzemelerimi
çıkardım.

Pişi yapacaktım.

Dakikalar geçerken hamurumu hazırladım ve mayalanması için ha-
murun üzerini kapattım. Arta kalan boş zamanda odama girdim ve ya-
tağımı toplamaya başladım. Bugün okul yoktu ve gün içerisinde kızlarla
planladığımız herhangi bir planımız da.

Evin içinde bir şeylerle vakit geçirdikten sonra yeniden mutfğa gir-
dim ve hemen hemen mayası gelmiş hamura şekil vermeden önce çay
için su koydum, ardından kahvaltılıkları sofraya dizmeye başladım. Bu

esnada Çakır çoktan evin içinde gezinmeye başlamıştı. Güldüm. “Günaydınlar efendim.”

Dilini çıkararak kuyruğunu sallarken ona takıldım. “Şu kahvaltıyı bir halledeyim sonra Kumru ve sana döneceğim tamam mı?”

Birkaç adım kapının eşiğinde gezindikten sonra gözden kayboldu. Ben de çayı demledikten sonra hamurlarıma şekil verip onları kızartmaya başladım. Kızların uyanmaması ve yağ kokusunun odalara yayılmaması için mutfağın kapısını da kapatmışım. On dakika kadar hamurlarımı kızarttıktan sonra sırtıkan bir suratla pişilerimi tabağa alarak sofranın ortasına bıraktım.

Etrafı toparladıktan sonra mutfaktan çıkıp kızların yanına gittim. Ezgi yeni uyanıyordu ve beni görünce başını yastıktan kaldırıp gözlerini ovmaya başladı. “Günaydın,” dedi sakın bir sesle.

“Günaydın,” dedim Sevede’ye yönelirken. Üzerindeki kalın battaniyeyi kaldırarak omzuna dokundum. “Sevede uyan hadi!”

Ezgi doğrularak ayaklarını zemine bastı ve bu esnada dizlerindeki pijama bileklerine doğru sarktı. Sevede’nin tepkilerime dönüt vermemesi beni güldürürken üzerine eğildim ve daha tok bir dokunuşla omzuna vurdum. “Sevede uyansana artık.”

“Bugün okul mu var sanki?” dedi gözleri kapalı bir halde yarım ağız konuşurken. Gözlerimi devirdim. “Okul yok diye akşama kadar yatacak mısın?” diye sordum.

“Mantıklı,” dedi tek gözünü açıp bana aşağıdan bakarken. “Şu tipe bakar mısın ya? Ne bu enerji? Yarasa gibi uyumuyor musun hiç Allah aşkına?” diye söylendi mızımız bir halde lakin bu tatlı halleri beni gülümsetmeye devam ederken Ezgi’nin ayaklandığını ve sakince koridora yöneldiğini gördüm. Salondan çıkarken konuştuğunu da duydum. “Kar iyi geldiyse demek ki.”

Ona tuhaf tuhaf bakarken beni umursamadan buradan ayrıldı. Sevede ise bu anı kendine pay biçerek toparlanmış bana sinsi sinsi bakmaya başlamıştı. “Ne?” diye sordum uzak bir mesafeyle.

Bir şey söylemedi ve yüzündeki o imalı ifadeyi devam ettirerek odadan çıktı. Kafamı sağa sola sallayarak Kumru ve Çakır’ın mamalarını verdim. Hemen ardından elimi tekrar yıkayarak mutfığa girdim. Kız-

lar toparlandığında Sevede içeri girer girmez gözlerini irileştirdi. "Hayda! Anne evindeyim ha sanki."

"Sevede," dedim çayları keyifli bir halde bardaklara dökerken.

Hemen sonra Ezgi girdi ardından. "Sabah sabah niye uğraştın kı? Hadi uğraştın bizi niye uyandırmadın?" diye sordu düz bir sesle. "Yardımdı ederdik, mahcup düşürüyorsun bizi Mislina!"

"Hayır," dedim itiraz ederek. "Böyle düşünmenizi asla istemem. Misafir gibi hissetmeyin hem kendinizi. Ne olacak ki? Alt tarafı bir sofra hazırladım."

Sevede kıkırdarak saçlarını geriye attırdı. "Kızım senin içinde sanki bir melek yatıyor, bunu biliyorsun değil mi?"

Alay eder gibi kafamı sağa sola sallayarak elimdeki çaydanlığı ocağın üzerine bıraktım. "Uçma Sevede uçma."

Sevede omzunu silkip tabaktaki pişiye uzanırken yerime geçtim. Ezgi güldü. "Doğru ya dün uçan sendin. Nasıl, ayakların yere indi mi bari?"

"Anlamadım?"

Ezgi ve Sevede birbirine baktı ve saniyeler sonra keyifle gülmeye başladılar. Bir şeyler dönüyordu ve bundan utanan taraf olmak pek hoşuma gitmiş sayılmazdı. Sevede bana dönerken elimi tuttu ve güldü. "İnanmıyorum, umarım bu elini yıkamamışsındır Mislina."

"Ya ne oluyor?" diye sordum elimi geri çekerek.

Ezgi avucunun içine aldığı çenesiyle bana bakmaya başlarken gözlerini usulca kapatıp açarken konuştu: "Sanırım dün biz seni daha doğrusu sizi biraz izledik."

"Kimi?" dedim saf saf. "Akif Selim ile beni mi?"

Ezgi gözlerini devirdi. "Yok, seninle Noel Baba'yı."

Sevede kıkırdarken başımı hafifçe öne eğdim ve o anı hatırladım. Her şeyi yaşarken birilerinin bizi izlemiş olması pek hoş değildi ama onlar arkadaşım sayılırdı ve onlar olmasaydı belki de cesaretimi kanatlandıramazdım ve ona uçamazdım.

"Şey," dedim başımı hafifçe kaldırıp ikisinin de gözlerine bakarak. "Ne kadarını izlediniz?"

Sanki ortada çok büyük bir olay varmış da bunu saklıyorummuş gibi dedim.

Elini tuttu Mislina, daha ne kadar büyüyebilir ki?

Bayılmadığına şükredeceğin yerde neler diyorsun?

Özür dilerim, *kendim*.

Sevde bir şeyleri hesaplıyormuşçasına gözlerini kısarken, "Eline bir şeyler verdi sanırım ama tuttuğunu gördük. Onun dışında havai fişekleri izlediniz, sonrası... Imm... Sonrası yok vallahi," diye konuştu. Ezgi de ona katılırken gülümsedim ve başımı tekrar öne eğdim.

Sevde hemen fark etti ve hızla koluma dokundu. "Yoksa... Yoksa başka şeyler de mi oldu?"

Duraksadım.

Ekledi. "Oha! Öptü mü?"

Gözlerim irileşirken seri bir hareketle başımı kaldırarak gözlerine baktım. "Ama sana uçma dedim Sevde, ne yapıyorsun şu an?"

Ezgi çayını karıştırırken düz bir sesle mırıldandı. "Uç Sevde uç, bugün elini tutan yarın kalbini de tutar Mislina."

Ezgi'ye çevrilen gözlerim onun bana bakan gözbebekleriyle kesiştiğinde kalbimin içinde bir umut daha yeşerdi. Utanmış bir vaziyette iç çekerken Sevde koluma dokundu ama bu sefer ki daha şefkatliydi. "Hayali bile güzel değil mi Mislina?"

Ezgi ekledi. "Ben böyle şeylerden pek hoşlanmam ama o kadar güzeldiniz ki... Anlatamam, sahiden çok güzeldiniz Mislina."

"Ya," dedim yüzüm kızarıırken. İçimde bir fırtına koparken ağaçlardan kopan yapraklar yüzüme esmeye başladı.

Ezgi devam etti. "Bilmiyorum niye böyle düşündüm ama... Sanki sana, senin gibi birine ihtiyacı varmış gibi hissediyorum. O vakitte ve o halde yağan karın altında oturan biri..." Sonra konuşamadı ve sanırım bu ona birini hatırlatmıştı. Canından bile çok sevdiğini birini.

Sevgilisini, eşini ve ruhunu. Onu ilk gördüğünde deli gibi yağan yağmurun altında öylece oturduğundan bahsetmişti. Akif Selim ise karın altında oturuyordu. Elbette bağdaştırmak akıllıca değildi ama insan canı kadar sevdiği birini kaybedince masadaki çay kaşığını bile bir şeyler bağlıyordu. İstmeden de olsa bunu yapıyordu.

Ezgi sustuğunda yüzümdeki mimikler mürekkebini yitirmiş kalem gibi kururken Sevde buna izin vermeden dikildi. "Ya," dedi çocuksu bir hevesle. "Ona da yaptığın pişilerden götürsene."

Boş boş yüzüne baktım.

"Ne bakıyorsun öyle?" dedi beni teşvik ederken. "Hadi kalk ve hazırla bir tabak."

"Ama daha uyanmamıştır," dediğimde Ezgi azarlar gibi konuştu: "O çocukta öğleye kadar uyuyacak tip yok Mislina."

Sevde ekledi. "Al benden de o kadar. Kızım insan sarrafı yaptın iki dakikada bizi he!"

Karnım sıcacık olurken hırkamı omuzlarımdan yukarı iyice çektim ve heyecanla ayağa kalkıp elime bir tabak alarak birkaç tane pişiyi tabağa koydum. Sevde halime gülerken beni taklit etmeyi de unutmadı. "Akif'im sana pişi getirdim, kokmuştur."

Ezgi'nin gülerken sarsılan omuzları görüş alanıma girerken Sevde devam etti. "Güzel kokuyorlar, değil mi Akif?"

"Ya yapma şunu," dedim ciddiyetsiz bir şekilde. Deliler gibi gülesim geliyordu ama heyecandan onu bile doğru dürüst becerememiştim. "Hem sahiden kokmuştur yani."

"Tabii," dedi Sevde gözlerini kapatıp açarken. "Kokmuştur kesin."

"Ay öleceğim," dedim derin bir nefes alırken.

Sevde üç kez sofraya vurdu. "Ağzından yel alsın, söyleme şöyle şeyler."

"Tamam demiyorum bir şey," deyip tabağı iki elimle kavrayarak üzerindeki pişilere baktım. Evet, en güzellerini almıştım. Allah'ım delirdim.

Ezgi bir kez daha güldü. "Hadi, Allah muhabbetinizi artırsın."

"Âmin," dedim iç çekerek. Sonra bu tuhaf ifademe anlam veremeden hızla mutfaktan çıktım. İkisinin de arkamdan güldüğünü çok iyi biliyordum ve duymuştum. Elimdeki pişileri bırakmadan odama gittim ve Akif Selim'in eldivenini hırkamın cebine koydum. Sonuçta bunlar artık onundu ve bende kalması saçmaydı. Değildi ama bende kalırsa üzüme sin diye aldığım bu hediyenin bir manası kalmamış olacaktı.

Üzerime çeki düzen verdikten sonra evden çıkarak emin adımlarımla yukarı doğru çıkmaya başladım. Çok değil sadece saniyeler sonra ku-

pısının önünde durduğumda derin bir nefes aldım ve dudaklarımı kemirerek gözlerimi kapatıp açtım. Aşamıyordum ki her seferinde aynı heyecanı yaşamayı bilakis üstüne kat çıkarak bunu büyültmeyi bir türlü aşamıyordum.

Hafifçe yutkundum kapısına bir adım daha yaklaşarak birkaç sefer kapısını tıkladıp beklemeye başladım. Dişlerimle dudağımın içindeki eti ezerken kapı açıldı ve Akif Selim karşımda belirdi. Nefesim kesildi. Buğulu gözleri ve güzel yüzü bana bakarken ona gülümsedim. “Günaydın,” diyebildim sesim titrerken.

“Günaydın Mislina,” dedi bir adım öne çıkarak.

“Ben pişi yaptım da,” dedim ona elimdekileri gösterirken. Gözleri oraya kayarken devam ettim. “Sana da getirmek istedim. Sever misin?”

Sustu ve bir müddet sonra güzel gözleri yeniden gözlerimi buldu. Bu bir kavuşma anıydı. Dudaklarının kenarı yavaşça kıvrılırken kafasını usulca salladı. “Zahmet etmişsin.”

“Yok estağfurullah,” dedim hızla olumsuz düşünmesine mâni olarak. Sonra elimdeki tabağı ona uzattım. Akif Selim beni bekletmeden tabağı kavrarken parmakları parmaklarımı teğet geçti ve karnımın içinde yaprakları ateşle sıvanmış bir çiçek dövmeye başladı. “Teşekkür ederim, ellerine sağlık daha doğrusu.”

“Afiyet olsun,” dedim gülümseyerek. *Konuş onunla, daha çok konuş. Bir şeyler söyle hadi.* Elim cebimdeki eldivene uzanırken onu kavradım ve Akif Selim’e uzattım. “Bu arada dün gece benden kalmış ama bu senin.”

Gülümsedi ve uzattığım eldivene uzandı. “Sende kalabilirdi.”

“Olmaz,” dedim sakince. “Eşi olmadan eldiven ne işe yarar?”

“Dün gece işe yaradı sanki?” dedi bir anda gözleri kısıılırken. “Hım?”

Utanarak bakışlarımı kaçırdığımda gülümsediğini fark edebilmek daha da utandırıyordu. Gözlerinden kaçarken bile onu bu kadar net görebiliyordum. Gözlerine düştükçe ayağa kalkmam bu yüzden bir hayli zamanımı alıyordu.

“Evet,” dedim kısık sesimle. “Öyle oldu.”

“Öyle oldu,” diye tekrarladı beni. Bu ses tonu gözlerine bakmamı sağlarken bana bakışına anlam vermeye çalıştım. Bakıp da ne gördüğünü öylesine merak ediyordum ki hakkımda neler düşündüğünü düşünmek-

ten kendimi alıkoyamıyordum. Kalbimin kırılacağı türden değildi ama hislerim, istediğim gibi de değildi fakat işin sonunda üzüleceğimi sanmıyordum nedense. İyi de olsa kötü de olsa, Akif Selim beni kırmazmış gibi geliyordu.

Önceden istemeden de olsa kırdığı için bağışıklık kazanmıştım sanırım. Belki de ondandı.

Sessizlik yine ikimizin ortak noktası olduğunda konuşacak hiçbir şeyimizin olmaması canımı sıkıyordu ama onunla ne konuşulur bilmiyordum pek daha doğrusu sıkılmak ve onu oyalamaktan korkuyordum. "O zaman," dedi sıkıntıyla ve bir adım geri gittim. "Sana afiyet olsun, görüşürüz."

"Görüşürüz," dedi kafasını belli belirsiz sallarken. Karşısında savunmasız kalırken buna güç bela bir son vermek istedim ve arkamı dönerek merdivenlerden indim.

Eve girdiğimde kendimi mutfığa attım, kızlar kahvaltıya devam ediyordu. Ezgi yüzüme bakarken yerime geçip oturdum. "Aldı mı?" diye sordu Ezgi cevabını bildiği şeyi sorarken.

Ellerimi gösterdim. "Sence?"

Ezgi güldüğünde Sevde kafasını sağa sola salladı. "Kokmuştur canım kokmuştur."

Gözlerimi devirdim. "Aynen Sevde aynen."

Sevde kıkırdarak yanaklarımı sıktı. "Acayip keyifli seninle uğraşmak."

"Ya," dedim kendimi ondan kurtarıırken.

Ezgi ayaklanırken dolabın üzerinde duran sigara paketine uzandı. "Balkonda içerim hemen," dedi balkona yönelirken.

Endişeyle seslendim. "Ama hava soğuk üşürsün."

Güldü ve elindeki paketi göstererek, "Ateş bu ateş," diye konuştu.

Gülümsedim ve içim rahat etmese de bunu kabullenmek zorunda kaldım. Ezgi balkona çıkarken Sevde iç çekerek dışarıyı izlemeye başladı. "Çok güzel kar yağmış, bir şeyler yapsak ya?"

"Bilmem," dedim baktığı yöne bakarken. "Kardan adam yapalım."

"Bilmiyorum," diye mırıldandı ve ekledi: "Ama dışarı çıkmak istediğim canım, ne bileyim karda yürümeyi seviyorum." Yüzüne döndüğümde

bana bakarak konuşmaya devam etti bu sefer. “Sonra çıkalım, bir şeyler yaparız oradan ben de yurda geçirim.”

Düşünmeden onu onayladım. “Peki.”

Gülümsedi. “Yarın da Burak geliyor zaten.”

“Siz şimdi kesin sevgili misiniz Sevde?”

Duraksadı ve gözlerini kısarak sırtıtmaya başladı. Yüzünde fark edilebilir bir tebessüm meydana geldiğinde Sevde’nin mutlu olduğunu anlamıştım ve o zaten mutluydu. Burak ona iyi geliyordu, bunu fark edebiliyordum. Her ne kadar gönlüm Kadir’in üzülmüne dayanamasa da Sevde’yi mutlu gördükçe bir şey diyemiyordum. Kimseye kızma hakkım yoktu, kimsenin kimseyi yargılama hakkı da. Kadir onu seviyordu ama Sevde bundan bihaberdi. Ee? Suç kimin peki? Kadir’i sevmediği için Sevde’nin mi? Yoksa kalbine söz geçiremeyip, onu uzaktan uzaktan seven Kadir’in mi? Cevap yok çünkü suçlu da yok.”

Herkes sevdasının imtihanına sahiptir, kişi zaten bilir işini.

Unutmak gerekirse unuttur,

Sakınmak gerekirse sakınır,

Sevgi karşılık göremiyor diye körelmez.

“Ya aslında,” dedi Sevde hevesle. “Öyle biz sevgiliyiz diye bir konu geçmedi ama nasıl derler hani konuşuyoruz ama aramızda adı konmuş bir şey yok.”

“Anladım,” dedim hızla.

Gülümsedi. Ezgi dakikalar sonra içeri girerken kızaran burun ucuna bakıp tebessüm ettim. “Hava soğuk demiştim,” dediğimde omzunu silk-ti. “Soğuk diye üşümeyecek değiliz ya!”

Bir şey demedim ve içlenirken aklıma bir anda düşen fikri sesli düşünerek Sevde’ye döndüm. “Aa! Bizimkileri de arasana, belki bir şeyler yaparız beraber.”

“Kimi?” diye sordu Ezgi yerine geçerken. Kızıl saçlarını geriye savururken bana merakla bakmaya başladı. Ona cevap verdim: “Arkadaşlarımız. Kadir ile tanışmıştın, bir de Berat var işte. Bir sakıncası olur mu senin için?”

Dudak büktü. "Yok canım," deyip gözlerini kıstı. "Nereye gelecek-ler?"

Gözlerim sebebini bilmediğim bir manayla evimin duvarlarında gezinmeye başlarken dudaklarımı araladım. "Yani buraya gelecek halleri yok dışarıda buluşuruz. Hem daha yakından tanışırsınız."

Ezgi mesafeli bir sesle, "Pek insan canlısı değilimdir," derken Sevde konuştu: "Bizimkiler iyidir merak etme."

"Yok ben kimseye bir şey demiyorum," dedi Ezgi açıklama yaparken.

"Peki ne yapalım?" diye sordu Sevde bana yönelirken.

Kafamı sağa sola salladım ve iç çekerek çenemi avucumun içine aldım. "Bilmem," dedim öylesine. "Ne zamandır onlarla birlikte bir şeyler yapmıyoruz."

"Doğru," dedi Sevde. "Oluyor arada öyle."

"Sinemaya gidebiliriz," diye bir fikir sundum. İkisi de olumsuz bir şey söylemedi.

"O zaman ben mesaj atıyorum," dedi Sevde telefonunu eline alırken. Kafamı aşağı yukarı sallarken mesajları okumak adına ben de gruba girdim.

Edebiyatın İçine Düşen Tarih

Sevde: *Beyler?*

Sevde mesajı attıktan iki dakika sonra Kadir çevrim içi oldu.

Yazıyor...

Kadir: *Hanımlar?*

Gülümsedim.

Sevde: *Mislina'yla beraberiz, müsaitseniz birlikte bir şeyler yapalım ediyoruz.*

Kadir: *Bana uyar.*

Sevde: *Berat?*

Berat çevrim içi oldu.

Berat: *Ne zaman? Saat kaç gibi?*

Sevde ile göz göze geldiğimizde bakışıp anlaştık. Maşallah bize.

Sevde: *İki saate kadar. Sinemaya gidelim diyoruz, oradan bir şeyler içe-*
riz. Sohbet muhabbet işte.

Berat: *Tamam, görüşürüz o zaman.*

Sevde: *Tamam, görüşelim.*

Planımızı yaptıktan sonra telefonları kapattık. Ezgi bize boş bir çehreyle bakıyordu. Yalnız hissetmesine engel olmak istedim. “Çekinecek bir durum olmadığını biliyorsun, ben sadece hep beraber olmak daha iyi olur diye düşündüm.”

“Sorun yok,” dedi güven veren bir sesle. “Dedim ya fazla insan canlısı değilimdir.”

Sevde elini masaya koydu. “O zaman kalkalım artık.”

Onu onayladım. “Ben mutfağı hallederim.” Elime bardakları alırken ikisi ayaklandı. Ezgi esnerken ağzını kapattı ve esnemenin verdiği yetkiyle sesi bulanık çıktı. “Biz de yataklarımızı toplayalım o halde.”

“Peki,” dedim sakince. Mutfakta yalnız kalırken işe koyuldum ve etrafı toparlamaya devam ettim. Yarım saat gibi bir zaman dilimini harcadıktan sonra mutfaktan çıkarak kızlara döndüm. “Ben hazırlanıyorum.”

“Tamam,” dedi Sevde kafasını aşağı yukarı sallarken. Odama geçtim. Üzerimi giyindikten sonra atkımı boynuma doladım ve beremi de kafama geçirdikten sonra çantamı alarak odadan çıktım. Kızlar ayna karşısında hazırlanıyordu, daha doğrusu Sevde. Ezgi çoktan giyinmişti. Onun tarzı daha garipti bana uzaktı ama ona yakışıyordu.

Sevde bana bakıp dudağının kenarını kıvırdı. “Ceku! Hazırsan çıkalım balım.”

Güldüm. “Hazırım Arif.”

Kıkırdadı. “Akif diyecektin dilin sürçüverdi sanırım.”

“Hayır,” dedim omzumu silkerken. “Akif Selim böyle şeyler söylemez.”

“Bak bak,” dedi bana dönerek. “Nereden biliyorsun?”

Dudaklarımı büktüm. “Biliyorum işte.”

O Kar Çiçeği, sardunya der bana... Belki bir sefere mahsustu ama kullaklarım ilk defa bu kadar canlı ve güzel bir şeye şahit olmuştu.

"Peki," dedi Sevede üstelemeden. "İleriki seviyelerde görürüz ne der ne demez." Bir şey söylemedim ve birlikte evden ayrıldık. Dışarı çıktığımızda ılık bir hava bizi karşıladı. Gözlerim beyazı kucaklarken caddenin silik kırağısını es geçti çünkü orası beyazdan geçmişti. Ayaklarımız karın üzerine bastığında ilerlemeye başladık.

Burnumu çektim. "Yürüyerek mi gidelim?"

"Yürüyelim," dedi Sevede. "Çok uzak değil zaten."

Ezgi olumsuz bir şey söylemezken yürümekte karar kıldık ve ilerlemeye devam ettik. Sohbet ede ede sinema salonuna vardığımızda Berat ve Kadir'in çoktan gelmiş olduğunu gördük. İçeri girdiğimizde ikisi de oturduğu yerden kalkıp bize döndüler.

Sevede atıldı. "Çok bekletmedik değil mi?"

Kadir karşılık verdi. "Yok, yeni geldik sayılır."

Sevede kafasını sallarken Ezgi'yi onlarla tanıştırmaya başladım. Kadir'e döndüm önce. "Ezgi... Siz zaten tanışmıştınız ayaküstü."

Kadir gözlerini kısarak Ezgi'ye baktıktan bir süre sonra kafasını aşağı yukarı salladı. Onları yeniden tanıştırdıktan sonra Berat'a döndüm. "Ezgi, arkadaşım."

Berat düz bir ifadeyle Ezgi'yi selamladı. "Memnun oldum, Berat ben de."

Ezgi, "Ben de memnun oldum," diye mırıldandı. Herhangi bir pürüz meydana gelmezken birlikte filmlere bakmaya başladık. Kadir ilk konuşan kişi oldu. "Vallahi şimdiden söyleyeyim, ben öyle romantik filmlere gelemem abi."

Sevede güldü. "Zaten senden romantik şeyler izlemeni bekleyen yok ki."

"O niye?" diye sordu Kadir.

"Kendin diyorsun," dedi Sevede, sanki doğru ya da verecek mantıklı bir cevabı yokmuşçasına. Kadir üstelemezken ortak bir karar alarak macera filmine bilet aldık. En başta Kadir yanında Sevede onun yanında ben, benim yanında Ezgi ve en son sırada ise Berat oturuyordu. Ortalarında kalmıştım. Film başlamadan Kadir telefonunu çıkararak bize seslendi. "Bu tarafa bakın."

Kadir'in uyarısını dikkate alırken karanlıkta olsa bir şekilde fotoğrafta çıkmayı başardık. Bunu sevmiştim, Kadir'in bu hallerini de özlemiştim. Poz vermeye devam ederken Sevde homurdandı. "Karanlıkta da güzel çıkamıyorum ki hiç."

Kadir mırıldandı. "Her halinle güzelsin, dert etme."

İçimde garip bir his meydana geldiğinde Sevde'nin sırtıarak Kadir'in omuzuna hafifçe vurduğunu gördüm. Kadir'in şu an nasıl hissettiğini bilmesem de az çok anlayabildiğimi biliyordum.

Fotoğraf mevzusu kapandıktan sonra arkama yaslandım ve filmin başlamasını bekledim. Sıkıcı reklamları geride bıraktıktan sonra nihayet film başladı.

İki saat sonra filminden çıktığımızda Kadir bize döndü. "Şimdiki plan nedir?"

"Sıcak bir şeyler içebiliriz," diye fikir sundum. Kimse olumsuz bir tepki vermezken iki sokak ötedeki kahveciye girdik. Bir masanın etrafına kurulduktan sonra siparişlerimizin gelmesini bekledik. Sevde, Kadir'e takıldı. "Kardan adam yaptın mı Kadir?"

"Hım," dedi Kadir hissiz bir sesle Sevde'nin gözlerine bakarken. "Adını da Sevde koydum."

"Havucumu da ekleseydin," dedi gülerek.

"Havucu yedim."

"Sebep?"

"Çünkü acıkmıştım."

Kendime mâni olamadan gülerken Berat ve Ezgi'nin de bana katıldı. Masada bozulan tek kişi Sevde olduğunda Kadir'in bana bakıp göz kırptığını gördüm. Onun bu serseri hallerini seviyordum.

"Doydun mu bari?" dedi Sevde üzerindeki bozuk ruh halinden kurtulmak için çabalarken.

Kadir kaşlarını yukarı kaldırıp indirdi. "Hayır."

"İyi, bir yirmi tane daha kardan adam yap o zaman. Anca doyarsın."

"Senden yirmi tane daha mı?" diye sahte bir sitemle sordu Kadir. Sonra elini masaya tıklattı. "Aman düşman başına." Tavrına anlam vermeye çalıştım. Kadir belki de onunla eskisi gibi muhabbet etmeyi özle-

mişti çünkü onun duygularını öğrenmeden evvel ikisi çok iyi anlaşıyordu. Araya başka duygular girince bu anlaşma ister istemez bozuluyordu ve öyle de olmuştu. Son birkaç gündür Kadir bunu aşmaya çalışıyor gibiydi. Belki de artık durumu kabullenmekten yanaydı. Duygular kolayca yok olmasa bile, arkadaş yanının hep var olmasını istiyordu.

Kendime gülümsedim. Biz neydik peki Akif Selim ile?

Arkadaş olmadığımızı söylemişti.

Komşu?

Evet, komşuyuz biz onunla.

Sevde dik dik Kadir'e bakmaya başladığında onun pek alakadar olduğunu söylemezdim. Kısa bir sessizliğin ardından siparişlerimiz geldi. Ben sıcak çikolata alırken diğerlerinin tercihi daha farklı oldu. Berat kahvesinden bir yudum aldıktan sonra Ezgi'ye baktı. "Bu arada seni de sıklmıyoruz umarım."

"Yok," dedi Ezgi düz bir sesle. "İyiyim ben."

Berat kafasını sallarken devam etti. "Mislinin iş yerinden arkadaşydın değil mi?"

"Evet," dedi Ezgi çayını karıştırırken.

Kadir muhabbete dahil oldu. "Merakımdan soruyorum ve üzerime vazife de değil ama okuyor musun?"

Ezgi kafasını oynattı ve ılımlı bir ses tonuyla dudaklarını araladı. "Hayır, lise üç terk benim."

"Anladım," dedi Kadir sakince sonra güldü. "Biz okuyoruz da ne işe yarıyor sanki? Bazen okulu bırakıp gidesim geliyor."

Sevde dalgın dalgın kahvesiyle oyalanırken dişlerinin arasından tısladı. "Peki seni durduran ne?"

Kadir'in yüzüne baktım direkt ve o da bana döndü. Gözlerinin içindeki bebeğin ışığı bir yanıp bir sönüyordu. Tıpkı kalbi gibi, bunu fark ediyordum. Kadir'den bir süre ses çıkmazken Sevde başını onun yüzüne çevirdi ve Kadir'in gözlerimde olan gözleri benden derhal uzaklaşarak en sevdiğine kondu. Sevde'nin yüzüne baktı uzun uzun. İçi gidiyordu, içim gidiyordu onu böyle gördükçe.

Sanırım kendimi izliyordum.

Ortamdaki sessizlik devam ederken Berat bundan kaçmak istermişçesine elleriyle Kadir'in ensesini kavrayarak gülümsedi. "Olur lan arada öyle, bazen ben de böyle hissediyorum. Bir sebebe ihtiyaç duymadan hem de."

Sevde'nin gözleri Berat'ı bulduğunda derin bir nefes alarak arkasına yaslandı. O esnada masanın üzerinde duran telefonu titredi. Telefonu eline alır almaz yüzünde sebebini bildiğim bir tebessüm oluştu. "Ya," dedi sırtarak.

"Ne oldu?" diye sordum merakla.

Bana baktı ve gülmeye devam etti. "Burak. Dün gelecekti ama yarım saate inecekmiş."

"Hım," dedim bir şeyler konuşma zorunluluğum varmış gibi. Kadir sıkıntıyla nefes alırken kafasını başka tarafa çevirerek etrafı süzmeye başladı. Sevde gözlerini kısarak mahcup bir vaziyette konuştu: "Ben gitsem ayıp olur mu size?"

"Olmaz," dedi Kadir buz gibi bir sesle.

Kaşlarımı çatığımda Sevde ona baktı. Sesindeki donuk ve memnuniyetsiz hal dikkatini çekmişti belki de lakin bunu dile getirmeden yeniden bana baktı ve koluma dokundu. "Kusura bakmayın lütfen ama onu karşılamak istiyorum."

Kadir keyifsizce güldü. "Hacdan geliyor sanki."

Ezgi eliyle dudaklarının üzerini kapatırken gülmemek için kendini tuttuğunu gördüm. Sevde gözlerini devirdi ve Kadir'e bakmadan söyledi. "Geliyor ya da gelmiyor, seni ilgilendiren ne ki?"

"Hiçbir şey," dedi Kadir hissiz tavrını idame ettirerek. "Canım konuşmak istedi konuştum, sıkıntı mı var?"

Sevde bir kez daha gözlerini devirdiğinde onu önemsememeye çalıştı. Sonra da çantasını toparlayarak ayağa kalktı. "Okulda görüşürüz," dedi omzuna dokunarak. Gülümseyerek başımı aşağı yukarı salladım. Oradan Ezgi'ye döndü. "Görüşürüz Ezgi."

Ezgi, "Görüşürüz," diye yanıtladıktan sonra Sevde, Berat'a bakıp gülümsedi ve Kadir'i pas geçerek yanımızdan ayrıldı. İtiraf etmeliydim ki Kadir'in çok da bozulduğunu görmemiştim. Arkasından bir müddet baktıktan sonra içeceğinden bir yudum daha aldı. Sonra da, "Ben de kalayım artık, yurda gitmem gerekiyor birkaç meselem var," diye konuştu.

"Bir sorun yok değil mi?" diye sordum ilgiyle.

"Yok yok," dedi güven vererek. Sonra Berat'a baktı. "Şu hesabı bir isteyelim." Dakikalar sonra hesap masaya geldiğinde herkes payına düşeni ödedi. Sevde'nin ücretini de ödemek için cüzdanımdan ek bir para çıkartırken Kadir durdurdu. "Saçmalama Mislina, ben öderim onunkini."

"Sorun yok ki," dedim ılımlı bir ses tonuyla. Elimi usulca kenara itip onun parasını da hesap defterine bırakarak kapağını kapattı. Sevde aslında her zaman parasını öderdi fakat bu sefer unutmuştu.

Kadir ayağa kalkarken Berat ve Ezgi de hareketlendi. Ezgi bana seslenirken yüzümü ona çevirdim. "Benim de birkaç yere uğramam gerekiyor sonra görüşürüz olur mu?" diye sordu. Sorun etmeksizin onu onaylarken birlikte ayaklandık. Çantamın içine bıraktığım eldivenlerimi giyinmeye başladım.

Kafeden çıkıktan sonra herkes başka bir yere dağıldı ve ben de sakin sakin evimin yolunu tutmaya başladım. Sokaklarda hâlâ yılbaşı esintileri devam ediyordu. Caddelerdeki kar usul usul eriyordu ve bu beni üzüyordu. Neyse ki henüz dün yağmıştı ve devamının gelmesi için umudum vardı.

Yürüyerek apartmanın olduğu kaldırıma vardım. Eve girmek istemiyordum, nedensizce canım kar topu oynamak istemişti. Çocuklar gibi saf kahkahalar atarak eğlenmek ve anın tadını çıkararak bir yerlerde kaybolmak istiyordum. Ne acı, şu an bunları yapabilecek kimsem yoktu.

Düşüncelerimden sıyrılarak apartmanın kapısına ulaştım ve elimi kapıya uzatacağım vakit Sezer karşımda belirdi. "Aa," dedi bana bakıp gülerek. "Nasılsın abla?"

"İyiym Sezer," dedim sırtarak. "Sen nasılsın?"

"Ben de iyiym," diyerek elindeki tuttuğu ipi çekiştirerek dışarı çıktı ve ardında bir kızak belirdi. Tebessüm ettim iyice. Şişme montu, yünlü şapkası ve eldivenleriyle çok tatlı görünüyordu. "Nereye böyle?" diye sordum.

"Kaymaya gidiyorum," diye konuştu gülerek. Sonra gözlerini kıstı. "Sen de benimle gelir misin? Tek başımayım, arkadaşım yok."

"Ya," dedim sessizce. Bu hoşuma giden bir fikir olsa da bir an için duraksamıştım. Beni zorladı ve elimi tuttu. "Hadi Mislina abla, bana arkadaşlık et."

“Sezer,” dedim itiraz edecekmişim gibi.

“Hadi...” diye cümlesinin devamını getirecekken gözleri kolumun kenarını teğet geçerken iri iri oldu ve gördüğü kişiye baktı. Kaşlarımı çatırdı ve arkama döndüm. Bu Akif Selimdi. Başı öne eğik bir halde buraya geliyordu ve bizi fark ettiğini sanmıyordum.

Sezer yerinde zıpladı. “Hatta Akif abi de gelsin.”

“Olmaz,” dedim ne konuştuğumu bilmeden.

“Niye?” diye sordu şüpheyle.

Yutkundum ve yüzümü ona çevirdim. Ona verecek doğru dürüst bir cevabım vardı ama söylemek istemiyordum çünkü üzerime vazife değildi. Kaçtım. “Onun böyle şeylerden hoşlandığını pek sanmıyorum.”

“Ya hoşlanıyorsa?” diye sordu üste çıkarak.

Bir şey diyemedim. Kapı ağzında beklemeye devam ederken Akif Selim az sonra yanımızda durdu ve bize baktı. Konuşmadı, konuşan kimse olmadı. Sezer kaçamak bakışlarla bana bakarken kaşlarımı yukarı kaldırdım ve bu fikirden vazgeçmesini ona ima ettim lakin beni dinlemedi.

Sezer, Akif Selim’e kafasını kaldırarak baktı. “Merhaba.”

Akif Selim düz bir ifadeyle onu selamladı. “Merhaba.”

“Ben Sezer,” dedi elini uzatırken.

Akif Selim biraz çekingen bir tavırla ona uzatılan eli kavrarken eldivenlerinin elinde olması hoşuma gitmişti. “Ben de Akif Selim,” dedi kendini tanıtırken.

Sezer kafasını salladı. “Biliyorum, Akif Selim abi.”

Akif Selim tepki vermezken elleri ayrıldı. Tuhaf bir işin içine düşmüş gibiydim. Sezer konuşmaya devam etti. “Biz Mislina abla ile kızakla kayacağız arka mahallede,” dediğinde gözlerimi irileştirdim. Ne? Sahiden mi? Akif Selim’in gözleri beni bulduğunda durumu kabullenerek kafamı aşağı yukarı salladım. Sezer devam etti. “Sen de bize katılmak ister misin?”

Ay, düşüp bayılacağım şimdi şuraya.

Sezer’in cesareti beni epey utandırmıştı. Akif’in güzel gözleri karın içinde mavi bir mercan gibi parlarken zihninden geçenleri merak etmeye başladım. Tabii ki reddedecekti. O kayamazdı, astımı vardı ve bu

onu tehlikeye atabilirdi. Bunun olmasını istemezdim ama yine bir yanımda bencilce davranarak diyerek çocuksu hayalleri ruhumda işliyordu.

Sezer bir kez daha konuştu: "Kızaklardan hoşlanmaz mısın?"

Akif Selim'in yüzü Sezer'in minik gözlerine odaklandı. "Bilmem, belki."

Sezer emin olmamış bir tavır ile kaşlarını yukarı kaldırdı ve kızığını gösterdi. "Benim kızığım büyük, babam yapmıştı zaten. Sığarsınız yani."

Kızarmamalıyım, kızarmamalıyım.

"Sezer," dedim onu bu fikirden vazgeçirmek adına. "Başka bir sefer..."

"Aslında," diye durdurdu beni Akif Selim. Yüzümü ona çevirdiğimde güzel suratında çiçekler açtı sanki. "Eğlenceli olabilir."

Sözleriyle kalbim sıkışırken Sezer dev bir keyifle bir kez daha yerinde zıpladı. "Sahiden mi?"

"Belki."

Sezer, "Sahiden sahiden," dedi kafasını aşağı yukarı sallarken. Sonra bana baktı. "Hadi gidelim o zaman abla."

Elim ayağım bir anda birbirine karışmaya başladı. Bu heyecanımı dışıma vurmamıştım ama içimde fırtınalar kopuyordu. Gülsem gülemiyordum, heyecanlansam dışıma vuramıyordum...

Sezer elinde tuttuğu kızakla arkasını dönerken onu sürüklemeye başladı, biz de Akif Selim ile onu takip ettik. "Yeni arkadaşlar edinmişsin," dedi Akif Selim yumuşak bir ses tonuyla. Gülümsedim ve Sezer'i izledim. "Yeni değil pek ama arkadaş sayılırız."

"Anladım," dedi başını aşağı yukarı hareket ettirirken sonra ekledi. "Ben aslında bunu neden yaptım bilmiyorum."

"Neyi?" diye sordum merakla.

Güldü ve içim bir hoş oldu. Sesinin tatlı tınısı kulağıma ninni diye okunurken konuştu. Sezer'i işaret ederek. "Teklifini kabul ettim ya."

"Eğlenceli olabilir dedin ama," dedim sol kaşımı yukarı doğru kaldırıp çehresine bakarken.

"Belki," dedi kaçamak bir cevapla gülümserken.

Başımı öne eğdim ve onu tekrarlayarak fısıldadım: "Belki."

Kısa bir müddet sonra Sezer bizi dik yokuşun olduğu bir yere getirdiğinde, kayan çocuklar ve gençlerin gürültüsü kulağıma ve gözüme hitap etmeye başladı. Kar burada daha yoğundu. Sezer arkasını dönmeden sesini yükseltti. "Takip ediyorsunuz değil mi beni?"

"Evet," dedim keyifli bir sesle. Akif Selim'in güldüğünü gördüm. Bu çok güzeldi.

Yokuşu çıktık ve nihayet tepede durduk. Sezer kızağını çevirdi ve bize döndü. "Ben tek başıma kayacağım."

"Olur," dedim bir şeyler konuşmak maksadıyla. Bana göz kırparken derin bir nefes aldım ve gülmeye devam ettim. Sezer kızağa yerleşti ve sıkıca tutundu. "Dikkatli ol," dedim arkasından. "Sıkı tuttun değil mi?"

"Evet," dedi bağırarak ve sonra elini havaya kaldırıp indirdi. "Gidiyorum ben... Gittim!"

Sezer cümlesini tamamlar tamamlamaz yağ gibi karın üzerinde kaymaya başladığında ellerimi birbirine kenetledim ve onu izledim. Hafif sarsılır gibi olduğunda, "Ay," diye tepki verdim. Akif Selim'in tebessümü gözlerimin akına gölge gibi düştüğünde utanarak bakışlarımı kaçırdım.

Sezer saniyeler sonra bu macerayı sonlandırırken bize aşağıdan el sallamaya başladı. Ona karşılık verdim lakin Akif Selim bu konuda pek istekli davranmamıştı. Onu suçlamadım. Sezer kızağın ipini yeniden kavradı ve bize doğru çıkmaya başladı. Akif Selim'e döndüm. "Eğer ki astımın sorun oluşturacaksa kaymayalım."

Kafasını belli belirsiz sağa sola salladı. "Olmaz, merak etme."

"Peki," diyebildim kısık sesimle. Bir dakika?

Kaymayalım mı dedim ben?

Sezer nefes nefese yanımıza geldiğinde hafifçe eğildim ve montunun yakalarını düzeltmeye başladım. "İyi misin?" diye sordum.

Sırıttı. "Bomba gibiyim."

"Serseri," dedim gülüşüne eşlik ederken.

Kendini benden kurtardı ve kızağı çevirerek bize baktı. "Haydi, sıra sizde."

Kendimi geri çektim ve dudaklarımı ısırmaya başladım. Sezer saf bakışlarıyla bizi bir şeylere zorlamaya başladı. "Akif abi, öne sen otur, arkaya da Mislina ablam geçsin. Kızağımız büyük."

onu tehlikeye atabilirdi. Bunun olmasını istemezdim ama yine bir yanımda bencilce davranarak diyerek çocuksu hayalleri ruhumu işliyordu.

Sezer bir kez daha konuştu: "Kızaklardan hoşlanmaz mısınız?"

Akif Selim'in yüzü Sezer'in minik gözlerine odaklandı. "Bilmem, belki."

Sezer emin olmamış bir tavır ile kaşlarını yukarı kaldırdı ve kızığını gösterdi. "Benim kızığım büyük, babam yapmıştı zaten. Sığarsınız yani."

Kızarmamalıyım, kızarmamalıyım.

"Sezer," dedim onu bu fıkirden vazgeçirmek adına. "Başka bir sefer..."

"Aslında," diye durdurdu beni Akif Selim. Yüzümü ona çevirdiğimde güzel suratında çiçekler açtı sanki. "Eğlenceli olabilir."

Sözleriyle kalbim sıkışırken Sezer dev bir keyifle bir kez daha yerinde zıpladı. "Sahiden mi?"

"Belki."

Sezer, "Sahiden sahiden," dedi kafasını aşağı yukarı sallarken. Sonra bana baktı. "Hadi gidelim o zaman abla."

Elim ayağım bir anda birbirine karışmaya başladı. Bu heyecanımı dışıma vurmamıştım ama içimde fırtınalar kopuyordu. Gülsem gülemiyordum, heyecanlansam dışıma vuramıyordum...

Sezer elinde tuttuğu kızakla arkasını dönerken onu sürüklemeye başladı, biz de Akif Selim ile onu takip ettik. "Yeni arkadaşlar edinmişsin," dedi Akif Selim yumuşak bir ses tonuyla. Gülümsedim ve Sezer'i izledim. "Yeni değil pek ama arkadaş sayılırız."

"Anladım," dedi başını aşağı yukarı hareket ettirirken sonra ekledi. "Ben aslında bunu neden yaptım bilmiyorum."

"Neyi?" diye sordum merakla.

Güldü ve içim bir hoş oldu. Sesinin tatlı tınısı kulağıma ninni diye okunurken konuştu. Sezer'i işaret ederek. "Teklifini kabul ettim ya."

"Eğlenceli olabilir dedin ama," dedim sol kaşımı yukarı doğru kaldırıp çehresine bakarken.

"Belki," dedi kaçamak bir cevapla gülümserken.

Başımı öne eğdim ve onu tekrarlayarak fısıldadım: "Belki."

Kısa bir müddet sonra Sezer bizi dik yokuşun olduğu bir yere getirdiğinde, kayan çocuklar ve gençlerin gürültüsü kulağıma ve gözüme hitap etmeye başladı. Kar burada daha yoğundu. Sezer arkasını dönmeden sesini yükseltti. "Takip ediyorsunuz değil mi beni?"

"Evet," dedim keyifli bir sesle. Akif Selim'in güldüğünü gördüm. Bu çok güzeldi.

Yokuşu çıktık ve nihayet tepede durduk. Sezer kızağını çevirdi ve bize döndü. "Ben tek başıma kayacağım."

"Olur," dedim bir şeyler konuşmak maksadıyla. Bana göz kırparken derin bir nefes aldım ve gülmeye devam ettim. Sezer kızağa yerleşti ve sıkıca tutundu. "Dikkatli ol," dedim arkasından. "Sıkı tuttun değil mi?"

"Evet," dedi bağırarak ve sonra elini havaya kaldırıp indirdi. "Gidiyorum ben... Gittim!"

Sezer cümlesini tamamlar tamamlamaz yağ gibi karın üzerinde kaymaya başladığında ellerimi birbirine kenetledim ve onu izledim. Hafif sarsılır gibi olduğunda, "Ay," diye tepki verdim. Akif Selim'in tebessümünü gözlerimin akına gölge gibi düştüğünde utanarak bakışlarımı kaçırdım.

Sezer saniyeler sonra bu macerayı sonlandırırken bize aşağıdan el sallamaya başladı. Ona karşılık verdim lakin Akif Selim bu konuda pek istekli davranmamıştı. Onu suçlamadım. Sezer kızağın ipini yeniden kavradı ve bize doğru çıkmaya başladı. Akif Selim'e döndüm. "Eğer ki astımın sorun oluşturacaksa kaymayalım."

Kafasını belli belirsiz sağa sola salladı. "Olmaz, merak etme."

"Peki," diyebildim kısık sesimle. Bir dakika?

Kaymayalım mı dedim ben?

Sezer nefes nefese yanıma geldiğinde hafifçe eğildim ve montunun yakalarını düzeltmeye başladım. "İyi misin?" diye sordum.

Sırıttı. "Bomba gibiyim."

"Serseri," dedim gülüşüne eşlik ederken.

Kendini benden kurtardı ve kızağı çevirerek bize baktı. "Haydi, sıra sizde."

Kendimi geri çektim ve dudaklarımı ısırmaya başladım. Sezer saf bakışlarıyla bizi bir şeylere zorlamaya başladı. "Akif abi, öne sen otur, arkaya da Mislina ablam geçsin. Kızağımız büyük."

Kalbim deliriyor,

Kalbim kafayı yemek üzere.

Ellerim uyuşmaya başladığında karnımın ağrısı nüksetti. Vereceği tepkiyi merakla bekliyordum. Derin bir nefes aldı ve öne çıkarak kızağa doğru eğildi. "Pekâlâ," dedi sakince. "Dediğin gibi olsun."

Sezer sırtıttı. "En iyi arkadaşlarım olma yolunda emin adımlarla ilerliyorsunuz, söylemek istedim."

Dişlerimi göstererek gülümsedim. Akif Selim kızağa oturduğunda onu öylece o halde görmek şu an içinde bulunduğum ruh halimi körükleyerek bunu daha keyifli hale getirmişti. Sezer elimden tutarak çekmişti. "Neyi bekliyorsun acaba abla?"

Kalbimin normal ritmine dönmesini.

Belki.

"Çantamı tutar mısın?" diye sordum sessizce. Gözlerini kapatıp açarken ellerini bana uzattı. Çantamı ona emanet ederken derin bir nefes alarak kızağın başında durdum. *Delireceğim yahu, vallahi boylesini hayal etmemiştim hiç.*

Akif Selim ayağıyla kızağı frenlerken yutkundum ve dikkatli adımlarla kızağa oturdum. Temas ettik. İllaki edecektik. Hemen arkasındaydım, hemen önümdeydi. Bu mesafeyi kapatmak ya da açmak söz konusu değildi zira oldukça yakındık. Soluğum deli divane bir vaziyette beni çıldırtırken dudaklarımın arasından firar eden sıcak buharlar Akif Selim'in saçlarına karışmaya başladı. Gülümsedim, onları koklamaya hiç bu kadar yakın olmamıştım.

Akif Selim kafasını yana çevirirken sol yanağı görüş alanıma girdi. Eskin yüz hatlarına hayranlıkla bakmaya başladığımda bir sefer daha yutkundum çünkü çok güzeldi. Elmacık kemikleri, sıra sıra nasıl bu kadar muazzam dizildiğine inanmadığım kıvrık ve uzun kirpikleri, cam gibi mavi gözleri... Ona o kadar yakındım ki nefesimi bu kadar acımasızca bana düşman ettiği için bile ona kızamıyordum.

"Ellerini omuzlarıma koyabilirsin," diye konuştu güven veren bir ses tonuyla. "Düşmeni ya da herhangi bir aksilik olmasını istemem."

"Tamam," dedim ve ellerimi kaldırarak temkinli bir halde omuzlarına götürdüm.

Ellerini omuzlarının üzerindeki yerini aldığında yeniden konuştu: "Ayaklarını biraz kaldırman gerekecek Mislina."

"Ona da tamam," dedim ve ayaklarımı hafifçe biraz önce uzatıp biraz da kaldırdım. Kalbimi susmak bilmeyen alarım gibi çalmaya devam ediyordu. Etrafımızdaki insanların keyifli halleri muhakkak ki bize de yansıyordu.

Akif Selim ellerini kızıağın önüne götürdü ve oradan tutunarak biraz bağırdı: "Hazır mısın?"

"Hazırım," dedim ve gözlerimi kapatarak sııttım. "Belki."

Güldü ve bu şimdiye kadarkilerin en coşkulu olup en yürek hoplatanıydı.

"Hazır mısın değil misin?" diye yeniledi sorusunu.

Gözlerimi açmadan derin bir nefes aldım ve dudaklarımı kulağına doğru götürerek fısıldadım: "Hazırım!"

Saniyeler sonra bizi serbest bıraktığında kaymaya başladık. Yerli yer-siz bağırıma başladı ama bu çok şiddetli olmamıştı. Sadece ikimizin duyacağı kadardı. Yüzüme esen soğuk rüzgâr cildimi ısıtırken omuzlarında olan ellerimin yerini iyice sağlamlaştırdım. Gözlerimi açıp bu anın güzelliğine şahit olmak istedim. Akif Selim'in yüzünü görmeye çalıştım. Kısılan gözleri ve onu takip eden güzel kirpikleri bir ahenk içinde ritim tutarken eğlendiğini görebilmişim. En azından varsayıyordum.

Ayaklarımı biraz daha kaldırdığımda kızak yavaşlamaya başladı ve bu anın bitmesi canımı sıktı. Olsun, birkaç saniye dâhi olsa bana hayatım boyunca unutamayacağım bir an yaşatmıştı.

Akif Selim ayağını kullanarak kızıağın ters bir yöne sapmamasını önlemek adına bunu durdurdu. Nefes nefese kaldığımda onun da benden farksız olduğunu fark ettim lakin bu ayrı bir parantezin içindeydi. Onun durumu benden farklıydı. Endişe ederek ona yaklaştım ve sıkışan kalbi-me inat sordum. "İyisin değil mi?"

Konuşmadı ve nefes nefese başını aşağı yukarı sallarken gözlerini kapatıp açtı. Endişemin fitili henüz sönmezken tatmin etmek adına konuştu ve sesi boğuk çıkmıştı. "İyiyim Mislina, gayet iyiyim."

"Sevindim," dedim gülümseyerek.

"Eğlenceliydi," diye itiraf etti.

"Belki?" diye sordum nefesimi düzene sokmaya çalışırken.

Yüzünü bana doğru çevirdiğinde az kalsın burunlarımız birbirine temas edecekti. Çenesi omzunda duran ellerimin üzerinde konaklarken mürekkep mavisini gözlerini kısıtı ve gülümsedi. İçim gidiyor, ona bir nefes kadar yakınken dokunamadıkça içim içimden geçiyordu. "Belki yok bu sefer," diye fısıldadı. Gözlerini bir an olsun kırpmadı gözlerime bakarken.

"Belki yok," diye tekrarladım hipnotize olmuş gibi.

Ellerimin üzerinde atan nabızı taşıdığım yünü bile delip geçecek gibiydi.

Akif gözlerini gözlerimin etrafında gezindirmeye başladığında kendi kendimle mücadele vermeye başladım. Terliyordum, bu kadar yakın olmak alışkın olduğum bir durum değildi ve bünyeme fazla geliyordu.

"Çillerin," diye fısıldadı. Sesi tenime döküldü. "Sana çok yakışıyor."

Beklemediğim ve bir anda söylediği bu sözü tüm bariyerlerimi yıkmaya başladığında ne tepki vereceğimi bilemedim. Sevinçten ağlamak, mutluluktan sırtıtmak... Hangi birine kucak açsam elimde kalacağını biliyordum. Onun güzel yüzüne baktıkça ölüyordum ya her seferinde, sanırım bu tüm duyguları yerle yeksan etmeye yetiyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım ilk defa gözlerimi kaçırmadan. O bana bu kadar cesur davranırken benim ondan kaçmam adaletli olmazdı ve bu anı kaçıramazdım.

"Neden?" diye sordu gülümseyerek. "Çillerin sana yakıştığı için mi teşekkür ediyorsun?"

"Hayır," dedim utanarak. Sanırım yanaklarım alev topuna dönmüştü ve ben şu an aynalardan uzakta olduğum için şanslı hissediyordum. Yanlış, Akif Selim'in gözleri zaten bir aynaydı ve hiçbiri onun kadar güzel değildi. "Sen söylediğin için."

Mislina Hanım neler diyorsunuz?

İç sesimle tatlı bir diyalogun içine düşmeden bunu toparladım. Benden evvel davrandı. "Ben söyledim diye gerçek değişmiyor ama biliyorsun."

Sen söyledin diye güzeller onlar, yanılıyorsun.

Gözlerimi kaçırdım. "Belki."

Bu bizim şifreli kelimemiz olabilirdi. Bir şeylerin cevabı ya da kaçma eşiği. Ha! Bir de 'yani' vardı. Nedensizce takıntı haline getirdiğimiz ama sadece ikimizin arasında dönen bu sözde anlam içermeyen kelimeler bizim bağımızı kuvvetlendiriyordu. Ben farkındaydım, belki o da bunun farkındaydı.

Gözlerini kıstı. "Belki ve yani..."

Farkındaydı.

Sırıttım.

"Garip ama bunları benimsedik sanırım."

Gözlerimi yeniden kaçırdığımda bu sefer çocuksu bir hevesle mırıldandım. "Belki..."

Gözlerimiz adres sormadan yeniden birbirini bulduğunda Sezer'in bağırdığını duyduk. "Sıra bende!"

Güldüm. "Sıra onda."

"Farkındayım," dedi bana eşlik ederken. Dudaklarını ıslatıp çekti ve önüne dönerek ayaklandı. Ellerim omuzlarından düşerken kalkmaya çalıştım lakin bunu tek başıma yapmama müsaade etmedi ve bana elini uzattı.

Uzattığı eli tuttum.

Tenlerimiz dokunmasa da birbirine, bundan daha iyisiyle karşılaşmadığımı biliyordum.

Akif Selim kalkmama yardımcı olduğunda başımı sallayarak gülümsemeye devam ettim. O sırada Sezer'in bize el salladığını gördüm. Ona karşılık olarak elimi salladım.

Bu sefer Akif Selim de elini kaldırmıştı.

Şöyle bir tabloyu saatlerce izlemeyi çok isterdim ama şanslıydım ki izlemekten ziyade bunu yaşıyordum. Akif Selim kızağın ipini kavrayarak onu yukarı doğru çevirdi. Birlikte Sezer'in yanına çıkmaya başladık. Bir

sefer daha kayacağımızı sanmıyordum. Nihayetinde Sezer'in yanına vardığımızda Akif Selim ipi usulca yere bıraktı. Sezer ikimizle de göz teması kurarak kıkırdadı. "Nasıl, güzeldi değil mi?"

Güzel desem eksik kalır diye bağırmak istedim bir an.

"Güzeldi," dedim ikimiz adına konuşurken.

"Biliyordum," diye söylendi sahte bir kibirle. Gülümsedik beraber. Sezer yeniden kızağına oturduğunda Akif geri çekildi. "Dikkatli ol."

Sezer yüzünü ona çevirirken göz kırptı. "Olurum."

Saniyeler sonra gözden kaybolduğunda çantamı elime alarak boynumdan geçirdim. Saçlarım çantamın kemerinin altında kalırken onları oradan kurtardım. Akif bu süreçte beni izlemişti ve bunu fark etmemle parmaklarımın karıncalanması bir oldu. Olduğumuz yerde suskunluğumuzu korumaya devam ederken Sezer nefes nefese yine yanımızda durdu. "Yorulдум ama değişiyor."

"Kesinlikle," diye onayladım onu.

"Bir sefer daha kayın o zaman?" diye sorduğunda reddettim. "Yok, yani benim eve gitmem lazım artık. Bence sen de artık git, hasta olursun yoksa."

"İçimde bir sürü şey var," dedi gülerek. "Hastalık benden korksun."

"Diyorsun," dedim gözlerimi kısarken.

Beni onaylarken onunla vedalaştım. Akif Selim, Sezer'e baktı. "Onu dinlemelisin yine de," dedi beni kast ederken. "Hasta olursun bak."

"Ya olmam hasta," dedi yapay bir azarlamayla. "Annem, babam bu kadar üzerime düşmüyor." Daha sonra kızağına oturdu. "Teşekkür ederim."

"Niye?" diye sordum.

"Bana arkadaşlık ettiniz."

Akif Selim yumuşak bir sesle başını aşağı yukarı salladı. "Rica ederiz."

İkimiz adına konuşması beni mutlu etmişti, aslında bu tarz emriva-kilerden pek haz etmezdim fakat o bunu amaç edinerek söylememişti ki ben de bunu böyleye vurmazdım ve vurmadım.

“Görüşürüz,” dedi Sezer bizimle vedalaşarak, ardından kızıyla uzaklaştı.

Eve geldiğimde Ezgi henüz gelmemişti. Saate baktığımda beş civarı olduğunu gördüm ve hava neredeyse kararmak üzereydi. Üzerimdekileri çıkarıp rahat bir şeyler geçirdikten sonra derhal Kumru ve Çakır'ın malmalarını verip sardunyalarıma koştum. Yapraklarına dokundum. “Güzellerim,” diye sevdim onları. “Size anlatacağım çok şey var.” Gözlerim Kumru'yu buldu. “Tabii sana da Kumru.”

“Bir ara konuşalım sabahlara kadar olur mu?” diye sordum kendi kendime. İçlendim hemen sonra. “İçimde biriktirdiğim anlarımı yaşamam belki bir kez daha.”

Sardunyalarımı uğraşmayı bıraktıktan sonra kalorifer peteklerinin ayarını birkaç derece yükselttim çünkü ev istenilen sıcaklıkta değildi ve bu evde yalnızca ben yaşamıyordum. Akşam yemeği için mutfağa girdim ve kollarımı sıvadım. Biraz burada vakit geçirdikten sonra Ezgi gelmişti.

Onu karşılayarak kapıyı kapattım. Üzerini değiştirip mutfağa geldi. “Ne zaman geldin?” diye sordu sakince.

“Çok olmadı,” dedim kırmızılahanayı doğrarken.

Kaşlarını çattı. “Ayrıldığımızda hemen eve gelmedin mi?”

“Yok,” dedim kaşlarımı yukarı kaldırıp indirerek. Merakla masanın üzerinde duran sürahidenden bir bardak su alarak sandalyenin üzerine oturdu ve bardağı ağzına götürerek içmeye başladı, ben de o sırada cümlemin devamını getirdim. “Akif Selim ile kızakla kaydık.”

Sözlerim üzerine gözlerini kocaman açtı ve ağzındaki bardağı püskürterek çekti. “Ne?” dedi nefes nefese kalarak. Telaşa kapıldım ve yanına gittim. “Helal helal,” dedim ikileyerek. “İyi misin?”

“Boş ver beni,” diye geçiştirdi. “Sen iyi misin asıl? Ne demek kızakla kaydık?”

“Kaydık işte,” dedim gülümseyerek, sonra lahanaları doğramaya kaldığım yerden devam ettim.

Ezgi bana imalı imalı bakışlar atarken, “O kar erimiştir ateşinizden.” deyip güldü.

“Abart,” dedim ona ortak koşarcasına. “Sadece kaydık işte.”

“Bilirim ben o kaymaları,” dedi beni sıkıştırarak. Onunla şu an bu durumu konuşmak istemiyordum çünkü ben bile hâlâ kendi içimde bugünün sağlamasını yapamamıştım. Yatmadan evvel dakikalar boyunca tavana bakıp saf saf sırtıyordum, bunu biliyordum.

Salatayı karıştırdıktan sonra Ezgi'nin yapmış olduğu yemekleri tabaklara servis ederek sofraya koydum sonra da oturdum. Acıkmıştım. Kaşığımyı çorbaya daldırırken, “Bizimkileri sevdin mi?” diye sordum.

“Kadir,” dedi düz bir sesle. “Sevde'yi seviyor değil mi?” Duraksadım ve usulca başımı kaldırarak gözlerine baktım. Devam etti. “Hatta çok seviyor.”

“Sen nereden biliyorsun?” diye sordum kısık sesimle.

Güldü ve akabinde omzunu silkti. “Bilmeye gerek yok ki çocuk âdeti, ‘ben buradayım Sevde,’ diye bağıyor.”

Çatalını salataya götürürken mırıldandı: “Sevde bayağı kör ama kıza da hak veriyorum. Hayatında biri var ve ondan başkasına kapatmış kendini, ihtimal vermiyor bir başkasına hele de en yakın dostlarına.”

Nihayet kendi düşüncelerimde aynı doğrultuda ilerleyen birine denk gelmiştim. Her ne kadar zıt karakterler ve hayat tarzımız olsa da bazen aynı doğrunun üzerinde durmak bile yeriordu. Başımı aşağı yukarı salladım. “Öyle evet,” diye mırıldandım. “Kadir de benim gibi.”

Kaşları yeniden yukarı doğru havalandığında histerik bir biçimde güldü. “Senin gibi? Tamam platonik kısmı bunu doğruluyor da diğer türlü... Yok.”

“Nasıl?”

“Akif Selim, Sevde gibi mi?”

“Hayır.”

“Sizin aranızda ne var bilmiyorum ama bir şeyler olacağını görebiliyorum.”

Sustum.

“Ama Kadir ve Sevde,” dedi ses tonu giderek yalnızları oynarken. “Onlar için aynı şeyleri söylemek zor.” Düşünemedim hiçbir şeyi. Ka-

dir'e üzüldüğümü her defasında dile getirsem de diğer yanda gözlerinin içi bir başkası için parlayan Sevde vardı. Ezgi salatasının yedikten sonra yeniden konuştu: "Kadir için üzüldüm ama yapacak bir şey yok maalesef. Kimsenin suçu değil çünkü."

Kafatasımın içinin bir an tamamen boş olduğunu düşünerek Ezgi'nin gözlerinde takılı kaldım. Derin bir nefes alarak çorbasından bir kaşık aldı bu sefer sonra da bana bakmadan söylendi. "Bu arada ben yarın gideyim artık, gereğinden fazla durdum burada."

"Ezgi?" dedim bir anda.

Gözleri gözlerimin ağına düştü. Konuşuverdim. "Benimle yaşamak ister misin?"

"Anlamadım?" dedi afallayarak. Sonra düzeltti. "Emin misin?"

"Niye emin olmayayım ki?" diye sordum omzumu silkerken. "Hem ben de kiracıyım burada, üstelik yokluğumda her şeye gözün gibi bakmışsın. Hem de bana arkadaşlık etmiş olursun." Bu iyi bir fikir olabilirdi, evet benim arkadaşlarım vardı bu evde ama Ezgi daha farklıydı. Her şeyden önce onun gerçekten gidecek bir yeri yoktu, umursamaz biriymiş gibi öylece onu bırakamazdım. O iyi biriydi, ona güveniyordum.

Gülümsedi ama yüzünde hâlâ şaşkın olduğunda dair ifadeler vardı. "Ben ne diyeceğimi bilemedim."

"Tamam demen yeterli," dedim ılımlı yaklaşarak.

Kafasını sallarken gözlerinin dolduğunu gördüm. Bu hali içimde bir şeyleri ezerken doğru bir şeye öncülük ettiğimin farkındaydım. "Teşekkür ederim," dedi sessizce. "Sen Sevde'nin dediği gibi... İçinde bir melek yatıyor. Bunu laf olsun diye söylemiyorum ve böyle konuşan biri de olmam hiç ama annemin babamın yapmadığını iki ayda beni tanıyan sen yapın."

"Düşünme öyle," dedim mahcup olarak. "İdare etmeyi bilmeliyiz, hayat böyle devam eder çünkü."

"Doğru," dedi derin bir nefes alıp verirken. "Tekrar teşekkür ederim."

"Tamam etme artık," dedim gülerek, bana eşlik etti. Dudaklarımı hızla ıslatıp çektim. "Detayları sonra konuşuruz o halde."

"Olur," dedi içi içine sığamazken.

Onu mutlu ettiğimi görmek beni de mutlu etmişti.

Akşamı gece ederken ertesi sabah okula gitmek için erkenden uydum. Ezgi işe gittiğinde ben de ders vaktinden evvel okulda oldum. Kitaplarımı sıramın üzerine bırakıp lavaboya gittim. Okul çok kalabalık değildi ve muhtemelen birkaç günlük tatilini uzatmak isteyenler vardı. Sakin bir şekilde lavabodan çıkıp sınıf kapısına yürüdüm.

Sakinliğim Sevde'nin bir anda koluma girmesiyle bozulurken irkildim. "Hop," dedi keyifle.

"Yavaş," dedim sakince. "Üzerime çıksaydın."

"Ay tamam," dedi alınganlık yapmadan. "Ne yaptın?" diye sordu ekleyerek.

"Lavabodan çıktım," dediğimde gözlerini devirdi ve beni alkışladı. "Vay canına!"

Halimize gülerken sınıftan içeri girdik. Akif Selim gelmişti ve gözlerim direkt gözlerini buldu. Kulaklığının kablolarını düzeltiyordu. Gözlerimi ondan çektim ve sırama doğru ilerlemeye başladım. Sevde konuşmaya devam etti. "Daha yarım saat var derse, kantine inelim."

"Olur," dedim kısık sesle. Kitaplarımı kenara çekerken altından çıkan not kâğıdıyla duraksadım. Şüpheyi ele aldım ve açıp okudum.

"Özlendin."

"Bu ne?" diye sesli bir şekilde düşündüm. Sevde kaşlarını çatarken başındaki şapkayı çıkardı. "Ne ki o?" diye sorduğunda elimdeki kâğıdı alıp okudu ve saniyeler sonra yüzündeki ifade değişti. Gözleri sınıfı talan etmeye başladığında sıkıntıyla soluk alıp vererek homurdandım. "Bir sapığım eksikti."

Sevde sınıftakilere dönerek elindeki not kâğıdını gösterdi. "Bunu kim yazdı?"

Duraksadım, utanmıştım.

Akif Selim'in gözleri önce o not kâğıdına sonra da bana kaydı. Bir şey diyemezken Sevde tekrar etti: "Arkadaşlar kim yazdıysa söyleyebilir mi? Hiç komik değil çünkü."

"Ben yazmadım," dedi Hamdi umursamaz bir halde. Diğer öğrenciler de kafalarını sallarken Sevde omuzlarını düşürerek bana döndü. "Bizim okuldan orası kesin ama kim?"

“Bilmiyorum,” dedim uzak bir sesle. “Bu iki etti ve rahatsız oluyorum artık.”

“Ulan ben bile rahatsız oluyorum,” dedi elindeki not kâğıdına tekrar bakarken. Sonra taklit etti. “*İzlindin*.” Gülemedim bile, ilave etti. “İnsan gibi çık o zaman kimsen ortaya.”

“Neyse boş ver,” dedim elindeki not kâğıdını alıp yırtarken. Bedenimin üzerinde Akif Selim’in gözlerinin hâlâ gezdiğini hissedebiliyordum. Bir şeyler düşünüyor olabilir miydi? Elbette düşünüyordu ama konunun benimle alakalı olduğuna ihtimal vermek yakın bir olanak değildi.

Hareketlerimde kasılmalar meydana gelmeye başladı zira kendimi pekiyi hissetmiyordum. Sevde üzerini çabucak çıkarıp askıya astıktan sonra birlikte kantine indik. Sevde, “Ne alayım?” diye sordu bana bakıp. “Canım pek bir şey çekmiyor benim,” deyip ilerideki boş masayı gösterdim. “Ben şuradayım.”

“Tamam,” dedi uzatmadan.

Emin adımlarla bulduğum boş masaya oturdum ve onu beklemeye başladım. Dersin başlamasına on beş dakika kadar kalmıştı. Kantin sırasının epeyce bir uzun olduğunu gördüğümde derin bir nefes alıp kollarımı göğsümde birleştirdim. Sağıma döndüğümde bir çocuk karşımdaki sandalyeyi çekip oturdu.

“Mislina?” diye sordu. “Mislina mıydı adın?”

Yüzümü buruşturdum. “Yalnız orası boş değil.”

Güldü ve bu içimi kararttı. “Sen boş musun peki?”

İrileşen gözlerim ve göğsümde ayırdığım kollarımla çocuğun yüzüne baktım. Ağzımı bozmaya geçecek bir insan değildi ve burada böylece tepki çekmek istemiyordum. “Kalkıp git masadan!”

“Kızma hemen,” dedi gevşek gevşek gülerken. “Sadece tanışmak istiyorum seninle.”

“Ben istemiyorum.”

“Bir şey kaybetmezsin emin ol.”

“Kalkıp gider misin şu masadan?” diye bir kez daha ikaz ettim.

Kafasını sağa sola salladı ve pışkin bir şekilde gülmeye devam etti. Ne biçim bir insandı bu böyle? Midem bulandı. Kafamı sağa sola salladım

ve ayağa kalktım. Burada durmak istediğimden emin değildim. "Nereye?" diye sordu arkamdan konuşarak. Gözlerimi dahi devirmedim. Birkaç adım daha ilerledikten sonra Sevde elindeki bir soğuk su ve meyve suyuyla karşımda belirdi.

"Ne oldu?" diye sordu şüpheyle gözlerimin içine bakarken.

"Sınıfa çıkalım mı?" diye mırıldandım fazla ayakaltında durmak istemeyerek.

"Benimle de çıkabilirsin," diye seslendi arkamdan o çocuk.

Sevde gözlerini çocuğa çevirdi. "Pardon?"

"Arkadaşın fazla nazlı," diye devam etti çocuk. Ses tonu sinir uçlarımı tahrik ettiğinde Sevde bir adım öne çıktığında onu durdurdum ve gözlerine bakıp elindeki soğuk suyu aldım. Saniyeler sonra suyun kapağını açarak arkamı döndüm ve ne yaptığımı bilmeden buz gibi suyu çocuğun yüzüne döktüm. Herkes buraya baktığında çocuk nereden geldiğini anlamadan ayaklanarak kendini dev bir hızla geri çekti. Su şişesini masanın üzerine hızla bırakıp gözlerine baktım. "Soğuk su... Hazmettin umarım."

Çocuk kollarını kaldırarak ıslanan bedenine baktı. "Manyak mısın lan sen?"

Umurumda bile olmadı ne söylediği. Kantindeki tüm gözlerin üzerimde olduğunu görüyordum ve daha fazla burada onlara gösteri malzemesi olmamak adına hızlı adımlarla dışarı çıktım. Ellerim titriyordu, bunun neden yaptığımı bilmiyordum ama hak etmişti hatta belki de daha fazlasını. Pişman değildim, asla da olmayacaktım.

Hızlı adımlarla okul kapısına yürürken Sevde koşarak peşimden geldi ve beni durdurdu. "Sevde söyleme bir şey..."

"Mislina," dedi bana hayretle bakarken. Duraksadım. Yüzündeki hayret verici ifade büyümeye başladığında koluma dokundu. "Harikaydın. Bu dedim işte, bu kadar."

Cevap veremedim. Ne diyebilirdim ki? Teşekkür mü edecektim sanki. Yaptığım şey bana yakışmamıştı ama onların anladığı dil buydu. Daha ne kadar insanları kibar bir dille kendimden uzak tutmaya çalışabilirdim? Daha ne kadar kimseye bir zararım yokken onların dedikodu malzemesi olabilirdim? Başkaldırmam gerektiği yerde tepkimi vermem gerekiyordu ve bunu az önce yapmıştım.

“Aslında az bile yaptın,” diye mırıldandı sonra. Kafamı sağa sola sallayıp geçiştirdim. Dakikalar sonra sınıfa girip yerimize geçtik. Lacivert renkli ajandamın kapağını kaldırırken sınıftan içeri giren birkaç kişinin gözlerini üzerimde hissettim. Muhtemelen aşağısı şu an fokurduyordu.

Az sonra Kübra ve Tuğba içeri girdiğinde Kübra sesini bana duyurmaya çabaladı. “Ne şovdu ama? Böylelerinden korkacaksın.”

Gözlerimi bile devirmedim.

Sevde duramadı ve Kübra’ya bakıp kıkırdadı. “Şov görmek istiyorsun tüm aynalar emrine amade.”

Kendimi tutamayıp güldüğümde ayağımı Sevde’nin ayağına vurdum. Aldırış etmeyip kıkırdamaya devam etti. Kübra’nın bu sözlerle verecek bir cevabı olmazken bir şey söylemeden yerine geçip oturdu. Sevde önüne dönüp bana baktı. “Zavallının teki bu kız.”

“İlgilenmiyorum,” diye boş verdim.

Güldü. “Ha diyorsun ki zirvede bırakayım.”

Mahcubiyeti göğüsleyerek gülümsedim. Az önceki olayı kast ediyordu ve ben uzatsın istemiyordum. Sevde’den yana şikâyetim yoktu, rahatsız olduğum zaman susardı. Ben okuldakilerine eline istemeyerek de olsa bir koz vermiştim ve bunu kullanacaklarına emindim. Hiç olmazsa sakız gibi dillendirip duracaklardı.

Ama çok sevdiğim biri bana, *Ben bildiğim kişiyim, umurumda olan sadece bu*, demişti.

Dudağımın kenarı kıvrılırken yüzümü usulca sınıf kapısına oradan da Akif Selim’in olduğu sıraya çevirdim. Başını öne eğikti ve elindeki kalemle uğraşıyordu. Birkaç saniye uzaktan izledim onu, sonra Filiz Hoca içeri girerek sınıfın kapısını kapattı.

Sevde fenalık geçirir gibi gözlerini baydı. “Çin işkencesi gibi bu kadının dersi, uyuyorum ben.”

“Vizelerin zaten düşük, bari adamakıllı dinle de finallerde topla,” diye fısıldadım.

Sözlerim onu bir süre düşündürdüğünde mırıldandı. “Tamam, yarın dinleyeceğim ama bugün hazır hissetmiyorum kendimi. Sen yaz ben senden alırım notları olur mu?”

Bıkkın bir tavırla kafamı sağa sola salladım. “Olsun bakalım.”

Filiz Hoca derse başladığında Sevde kafasını sıranın üzerine koyarak gözlerini kapattı ben de elime kalem alıp duyduğum şeyleri not ettim.

Bir saate yakın bir süre boyunca ders işledikten sonra kısa bir ara verdik. Kalem elimden bırakıp arkama yaslandığım sıra belimin ağrıdığını fark ettim çünkü dakikalardır not tutuyordum. Sevde ise uyuyordu. Elimini tersini dudaklarımın üzerine götürerek esnedim ve Sevde'yi dürttüm. "Uyan hadi."

"Beş dakikacık daha!"

Güldüm ve ona minik bir oyun oynadım. "Aa, Burak sen mi geldin?"

Sevde başını sıradan hızla kaldırırken sınıf kapısına baktı ve kimseyi görmediğinde gözlerini bana çevirdi. "Çok kötüsün."

"Hı," dedim gözlerimi kısarak, hemen ardından ajandamı önüne uzattım. "Tuttuğum notları seninle paylaşacak kadar kötüyüm."

"Ay sakaydı," dedi anında keyiflenerek. Yavaşça doğrularak ajandanın sayfalarını karıştırmaya başladı. "Yuh, bir senelik uyku mu uyudum ben? Ne bu notlar?"

"Vallahi orasını da yaz bir zahmet," dedim.

"Tamam tamam," deyip ajandayı kapattı.

Bir sefer daha esnediğimde ayaklandım. "Bir elimi yüzümü yıkayayım, uyku çöktü birden. Geliyor musun?"

"Yok," dedi Sevde telefonunu eline alırken. Üstelemedim ve üzerimdeki hırkanın cebinden telefonumu çıkarıp sınıftan çıktım. Sakin adımlarla koridorda ilerlemeye devam ederken elimde tuttuğum telefon titremeye başladı.

Annem arıyordu.

Durağan bir halde telefonu açıp kulağıma götürdüm. "Anne," dedim gülümseyerek. "Nasılsınız?"

"Mislina," diye fısıldadı zar zor. Ses tonunu işitir işitmez adımlarım yavaşladı ve boğazımda birdenbire bir yumru meydana geldi.

"Anne?" diye seslendim bir kez daha.

Ağlıyor gibiydi, burnunu çektiğini duydum. Kalbim deli gibi sıkışmaya başladı. "Mislina, annem sana bir şey söyleyeceğim ama sakın ol, tamam mı?"

"Ne oldu?" dedim panikleyerek. Adımlarım durdu ve olduğum yerde kaldım. "Anne ne oldu?"

"Aslında söylemezsem daha iyi olurdu ama sonradan öğrenince daha çok kızılıyorsun biliyorum," diye mırıldandı. Nefes alamıyor gibiydi, sesinden sisler yükseliyordu sanki. O sis gözlerimin önünü karartırken boğazımda bir el soluk almama mâni oldu, öyle hissettirmişti.

Devam etti. "Baban sabaha karşı fenalaştı, kalp krizi geçirdi."

"Anne?" dedim titreyen dudaklarımla. Telefonumu kavrayan ellerim de dudaklarıma ortak koşmaya başladı. Nefes alamadım. "Anne ne diyorsun sen?"

Dayanamadı ağlamaya başladı. "Mislina, anneciğim..."

"Şimdi nasıl?" diye sordum hızla. Birkaç saniye sonra ağlayacaktım, gözpınarlarım dolmaya başladı. Gözlerimin akı kırmızıya boyanıyordu. "Anne lütfen bana iyi olduğunu söyle."

"Hemen ameliyata aldılar, doktorlar bu yirmi dört saatin çok önemli olduğunu söyledi," diye konuştu.

"Geliyorum anne, hemen geleceğim."

"Olmaz," dedi annem itiraz ederek. "Gelmeyeceksin. Hem teyzen, dayın ve halan burada. Yalnız değilim annem, yalnız değilim."

Sustum sonra acıyı ömrüme biçmiş bir çocuk gibi gülümseyerek o tebessüme bir damla gözyaşı karıştırdım. "Ama ben yalnızım anne."

Onca insanın arasında yapayalnızım.

Onca gürültünün içinde suskunum, sağırım.

Annem gülümsemeye çalıştı, bunun için çaba harcadığını fark ettim. "Mislina, lütfen beni dinle kızım. Baban iyi olacak biliyorsun, doktorlar önemli bir sürecin içinde olduğumuzu söyledi ama iyi olacak biliyorum. Dua ediyoruz, dua edeceğiz elimizden başka bir şey gelmez."

"Anne lütfen geleyim yanına," diye sızlandım. "Yanında olmak istiyorum."

"Olmaz," dedi reddederek. "Sana söylemeyecektim bile ama sonradan öğrenince kızılıyorsun. Hem daha yeni gittin kızım, buraya gelsen bile bir şey değişmeyecek."

“Anne burada nasıl akşam ederim ben?” diye sordum ona çaresizce.

“Mislina yapma böyle,” diye konuştu boğuk sesiyle. Annem benim iyiliğimi düşünüyordu ama bu çok zordu. Babam şu an ne haldeydi bilmiyordum. Göğsüm çılgınca sıkışmıştı, elimi oraya götürdüm. Koridorda yürüyen öğrencilerin gözlerini üzerimde hissediyordum lakin umurumda bile değildi. Annem devam etti. “Aklın burada kalmasın, iyi olacak baban tamam mı? Biliyorum kolay değil ama baban için anneciğim, onun için metanetli olmak zorundayız.”

“Anne,” dedim usulca. Birçok şey söylemek istiyor fakat iki cümleyi bir araya getiremiyordum. “Seni çok seviyorum, babamı çok seviyorum.”

“Ben de annem ben de,” dedi annem bana doyamıyormuş gibi. İçimde bir deniz hıçkırık birikmişti ve ağlayamıyordum. Tek bir damla akmıştı ama devamı gelmemişti, gözyaşlarım bana direniyordu, onlar bile güçlü olmam için bana küsmüştü.

“Seni arayacağım anne,” dedim kısık sesimle. “Lütfen güçlü kal.”

Annemle vedalaşarak telefonu kapattım ve kesik kesik nefesler alıp verirken ilerlemeye başladım. Güçlü kalamıyordum, ellerim titriyordu. Gözlerim de tıpkı kalbim gibi cayır cayır yanıyordu. Etrafımdakilerin yanımdan geçerken bana olan bakışlarını tanımamaya başladım. Yurkunamıyordum bile. Zihnim kötüyü düşünürken gözlerimin buğusu her yeri zifiri bir karanlığa çevirdi sanki.

Baba,

Lütfen bizimle kal.

Allah'im,

Lütfen onu bize bağışla.

Birkaç adım ilerledim koridorda, nasıl bir halde olduğumu bile bilmiyordum. Yürüdüm, yürüdüm, yürüdüm...

Sonra onu gördüm.

Akif Selim karşımda belirdi. Gözleri gözlerimi bulduğunda bana endişeyle bakmaya başladı. Hıçkırarak ağlamak istedim, kimseyi düşünmeden deliler gibi ağlamak. Yapamadım. İçimden iç gitti ama karşımda ağlayamadım.

Bana yaklaştığında hemen önünde durduğumuz sınıfın kapısını açarak içeri girdim. Sınıf boştu ve buraya daha önce onunla girmiştik. Ken-

dimi burada bulur bulmaz kürsüye doğru ilerleyerek ona sırtını döndüm ve ellerimle yüzümü kapattım.

Kapı sesi duyuldu.

İçeri girdi ve kapıyı kapattı.

Arkamda durduğunu hissedebiliyordum lakin aramızda mesafeler vardı. Korkuyordum. Babamı kaybetmekten, annemin çaresizce benden uzakta kalışından, kendimden... Her şeyden korkuyordum.

Parmaklarım titriyordu, bedenim zaten bir elektrik akımının etkisindeymiş gibiydi. Derin derin nefesler almaya başladım ama ellerim hâlâ yüzümdeydi. Dayanamadım ve ağladım. Akif Selim buradaydı ve ağladığımı görüyordu, biliyordu. Bunu görsün istemezdim.

Ama yapamam Akif Selim, gözyaşlarımı seviyorum çünkü bana bu hayatta kaybetmekten korktuğum insanların varlığını hatırlatıyor.

Dudaklarımın arasından bir hıçkırık fırar ederken burnumu çektim ve ellerimi güç bela yüzümden indirdim. Akif Selim sabırla ona dönmemi bekliyordu belki de. Merak da ediyor olabilirdi. Böyle bir zorunluluğu yoktu ama ne bileyim...

Sıkışan göğüs kafesime inat usulca arkamı döndüm ve eğik başımı Akif Selim'in yüzüne doğru kaldırdım. Bana baktı, bana büyük bir endişeyle baktı. Kaşlarını çatı, güzel gözlerinin bebeği hızlı hızlı büyüdü, küçüldü.

"Babam," dedim fısıltıyla. Devam edemiyordum. Yutkunduğunu gördüm. "Babam kalp krizi geçirmiş ve doktorlar önemli bir sürecin içinde olduğunu söylemişler."

Beni sadece dinledi. Sözlerimi idrak etmeye çalışıyor gibiydi, halime bakıp beni anlamaya çalışıyor gibiydi.

"Akif Selim... ben," dedim hıçkırarak. Elim dudaklarımın üzerine kapandı.

"Mislina," diye yaklaştı birkaç adım. Gözlerimin derinine indi, gözlerim acıdan kavrulurken. "Eğer ki," diye fısıldadı sonra. "Sana iyi gelecekse bana sarılabilirsin."

Ruhum sancıdan kıvranıyordu,

Ruhum merhemine bakıyordu.

Dudaklarımı araladım. Yutkundum ve saf saf mırıldandım: "Sahide..." Cümlemi tamamlamama müsaade etmeden kollarını hafifçe iki yana açarak buruk bir şekilde tebessüm etti. "Gel."

Duramadım.

Gittim ve benim için açtığı kollarına sarıldım.

Ona saklandım, onun beni saklamasını istedim.

Kollarım boynuna dolanırken, kolları sırtıma sarıldı. Elleri bedenimi sarmaladığında gözlerimi kapattım ve yüzümü omuzlarına gömerek ağlamaya başladım. Konuşmuyordu ve sadece sarılarak ağlayışımı dinliyordu. Her şey bir anda olmuştu. Babamın haberi ve kendimi onun kollarının arasında bulmam...

Birkaç dakika ya az ya da daha fazlası ne kadar sarıldık bilmiyordum ama gözyaşlarım kurumamıştı, kolay kolay kurumazdı da.

Kendimi onun kollarının arasından geri çektiğimde bir adım geri giderek başımı öne eğdim. Darmadağın bir halde olduğumun farkındaydım. Ufak tefek hıçkırıklar sızmaya devam etti dudaklarımın arasından, buna karşı koyamadım.

"Baban iyi olacak," diye konuştu Akif Selim. "Bunu biliyorsun değil mi?"

Kafamı aşağı yukarı salladım.

"Misline," diye ikaz etti fakat sesi o kadar naifti ki, kalbim avuçlarının içinde bile atmaya devam edebilirdi. Başımı kaldırdım ve bana olan bakışlarına karşılık verdim. "Lütfen kötü düşünme," dedi. *Elimde değil...* "Ve lütfen," diye yaklaştı ondan uzağa düştüğüm adımımı yakalarken. Elleri yavaşça yüzüme uzandı ve gözlerimin altındaki bir damlaya dokundu. "Ağlama."

Parmakları gözyaşım ile tanışırken iç çektim.

Gözyaşlarımı seviyordum ve nihayet onlarla tanışmıştı.

Dedim ya; onları seviyordum çünkü bana kaybetmekten korktuğum insanların varlığını hatırlatıyordu.

XII

"Vehîlmîş Sözlük"

GAVIN JAMES - ALWAYS

İnsanın bu hayatta hep bir önceliği vardır. Ailesi, sevdiği, kariyeri... Bir şekilde mutlaka biri birinin önüne geçer bir yerde ve bu artık bizim yaşamımız boyunca rehberimiz olarak devam eder. Ben öyle değilim ama. Ne kariyerimi aza çekerim ne ailemi dibe iterim, zor gibi görünse de bunları dengede tutmak elbet mümkün. Bizler asıl mutluluğu bunların arasında seçim yaparak kazanılacağını sandığımız için bu halde olmamalıyız, idare etmek, o seçenekleri eşit paylara bölmek tümüyle olmasa bile bir saniyeliğine bile mümkün.

Babam bana asıl mutluluğun kahvaltı masasında çayını içerken sabah gazetesine göz atmayı, annemle tatlı tatlı itişmeyi, o yemek hazırlarken ekmek almaya gitmeyi ve akşamları televizyon karşısında elma soymanın olduğunu gösteriyordu. Bu kadar basit olsa da aslında ne kadar uzağınız birbirimize.

Şimdi o yanımda yok, hastane yatağında yaşam mücadelesi veriyor. Ben ise burada nefes almaya çalışıyorum.

Elimden başka hiçbir şey gelmiyor.

Ne acı.

Sonraki derslere girmeden okuldan çıkmaya karar vermiştim zira bu kafayla ne ders dinleyebilirdim ne de dinlediğimden bir şey anlayabiliyordum. Kızarmış bir çift gözle kabanımı giyinmeye başladığımda Sevde de en az benim kadar üzgün bir halde bana yardımcı oluyordu. "Seninle gelmemi istemediğine emin misin?" diye sordu kısık sesiyle.

Kafamı aşağı yukarı sallarken beremi saçlarıma geçirdim öylesine. "Gerek yok Sevde, eve gitmem lazım sadece. Burada duramam."

Sevde'nin elleri bereme uzandığında onu düzeltti ve bana nasihat eder gibi baktı. "Ama arayacağım seni sürekli ve o telefonun açık kalacak."

"Tamam," diye fısıldadım geçiştirerek. Şu an berbat bir haldeydim, söylenilenleri unutmaya da oldukça yatkındım. Sıranın üzerinde duran kitaplarımı da çantamın içine koyduktan sonra onu koluma geçirerek Sevde'ye baktım. "Görüşürüz."

"Mislina," dedi hüznün buram buram estiği bir çehreyle bana sarılırken. Gözyaşlarım yeniden gözlerimin perdesinin önüne toplanmıştı fakat o perdeyi kaldırmaya niyetim yoktu, güçlü olmalıydım çünkü biliyordum babam iyi olacaktı.

Bunu Akif Selim de söylemişti, babam iyi olacaktı.

Sevde kollarını sırtımdan çekerken omuzlarımı kavradı. "Ben babanı sadece ismen tanıyorum ve onun ayağa kalkacağına inanıyorum, Hikmet amca iyi olacak göreceksin."

"İnşallah," dedim buruk bir tebessümle. Sevde bana gülümsediğinde omuzlarımda olan ellerini indirdi. Gözlerimi usulca kapatıp açarken onunla vedalaşarak sınıftan dışarı çıktım. Yalnız kalmak istiyordum, aslında bundan emin bile değildim.

Kimseyle konuşmadan okuldan çıktım ve yitik bir ruhla otobüse binerek eve geldim. O kadar ruhsuz ve yorgundum ki uzun zamandır bu kadar dağıldığımı hatırlamıyordum bile. Apartmandan içeri girdiğimde merdivenleri çıkarak kapımın önünde durdum ve anahtar kullanarak içeri girdim.

Kapıyı kapatır kapatmaz Çakır koşarak koridorda belirerek bacaklarına sarılmaya ve onların etrafında dolanmaya başladı. Gülümseyemiyordum bile. Anahtarımı askılığa asarken odama giderek kapımı kapattım ve sakın adımlarla yatağımın üzerine oturarak öylece yere bakmaya başladım.

Hayal edemiyordum, onun yokluğunu hayal etmek çok zordu. İyi olacağına inancım vardı ama bir yanımda hep en kötüsünü düşünüyordu. İnsanoğluyduk sonuçta, bir yanımız yeşerirken diğer yanımız yaprak döküyordu.

Saniyeler ya da dakikalarca burada böylece oturdum, hiçbir yapmadan ve düşünmeden sadece oturdum. Eğer ki üç dilek hakkım olsaydı

hepsini babamdan yana kullanırdım, canı için, canım için ve canımız için. Anne nasıl evin temelini oluşturunca baba da o evi ayakta tutuyordu. Onsuz bir hayatı düşlemek akciğerlerime zehir üfleme gibi sancı veriyordu. Bunu kendime yapmamalıydım ama elimde değildi.

Hayat bu kadar aniyken, düşünmek neden bu kadar zaman alıyordu?

Gözlerim kendiliğinden usulca kapandığında kirpiklerimin ıslandığını hissettim, ne garip ağlıyordum ama bundan bihaberdim. Derin bir nefes alarak telefonumu elime aldım ve annemi aradım. Kalbim acıdan ve telaştan kavruluyordu, ufacık bir iyi habere muhtaçtım.

Annem beni daha fazla bekletmeden telefonu açtığında biraz hevesli biraz da durgun bir halde onunla konuşmaya başladım. "Anne nasılsın? Babam nasıl anne?"

Annem, "İyiyim kızım baban da iyi olacak," dedi sakince ama biliyordum ki göğsüme uzansa omuzlarını sarsa sarsa ağlayacaktı. Yutkundum. "Biliyorum anne o bizi bırakmaz. Bırakamaz ki..."

"Bırakmaz tabii," dedi annem gülmeye çalışarak. Çok zordu bu ses tonunu kabullenmeye çalışıp, şu an ki resmini gözlerimin önünde hayal edebilmek, sızlatıyordu ruhumu. "Sen okulda mısın hâlâ?" diye sordu sonra.

"Eve geldim," dedim kısık sesimle. "Ama buraya da sığamıyorum anne, yanına gelmek yanında olmak istiyorum."

"Şu an değil," dedi annem. "Baban gözlerini hele bir açsın, bir kendine gelsin öyle. Tamam mı?"

"Ama anne..." dediğimde sözlerimi kesti. Bunu benim iyiliğimi istediği için yaptığımı biliyordum. "Mislina, anneciğim ben gayet iyiyim tek isteğim senin de iyi olman. Dua ediyorum sen de et. Baban uyandığında daha da iyi olacağız biliyorsun."

"Uyanacak," dedim iç çekerek. "Güçlüdür o."

"Tabii ki güçlü," dedi annem bana umut aşılayarak. "Allah bize onu bağışlayacak inşallah."

"İnşallah annem," dedim gözlerimi kapatıp bunu tüm hissiyatımla Allah'tan dileyerek. Babam bir şeyi istiyorsa önce o yönde ilerle sonra Allah'a yönel derdi. Neyi istiyorsa ondan iste derdi, babamı istiyorum Allah'ım, onu bize bağışla.

“Güzelce yemeğini ye ve biraz uyu,” dedi annem beni tembihlerken. “Evin sıcak değil mi?”

“İdare ediyorum anne, sen beni merak etme lütfen,” diyerek geçiştirdim. “Halamlar oradalar mı? Yalnız değilsin değil mi?” diye sordum sonra.

“Değilim,” deyip ekledi. “Sen beni düşünme olur mu? Sabah olduğunda yüzümüz gülecek inşallah, bunu düşün.”

Nedensizce gülümsedim çünkü annemin sözlerine her daim umut bağlar ve ona güvenirdim. Annem inandıktan sonra benim inanmamam imkânsızdı, eğer ki umudunu yitirmiş olsaydı halim darmadumandı. Birkaç cümle daha kurup onunla vedalaştım. Telefonumu kapattıktan sonra üzerimi değiştirdim ve öylece yatağım kıvrılarak cenin pozisyonunda gözlerimi yeniden bir noktaya sabitledim.

Yine zamanın acımaz yüzünün dem vurduğu anları ardımda bıraktığım bir anın eşliğinde bir kapı sesiyle aralandı, öylesine kapanan gözlerim. Ayaklarımın kıvrımı yavaşça açılırken, yüzeysel bir nefes aldım ve doğrularak ayaklandım. Zihnim yıkılmış bir binanın en üstünde duran o kırılmamış kiremiti andırıyordu. Tek bir hareketle yerle bir olacak gibiydi.

Odamın kapısını açtım ve koridorda sakince ilerleyerek iki sefer çalınan kapının kulpunu kavrayarak onu araladım.

Akif Selim karşımda belirdi.

Elinde bir tabak buharı üzerinde tüten çorba ve hemen yanında birkaç dilim ekmek ile.

“Merhaba,” dedi sanki nasıl konuşacağını bilmiyormuş gibi. Aynı durumda olabilirdik çünkü ben de ne tepki vereceğimi bilememiştim. Elindeki tepsiyle bana bakarken kalbimin içinde o elle tutulur acının gevşediğini hissetmeye başladım.

Bir tabak çorbanın bile gelişin güzelliği, taşıdığım sancıyı benimle nasıl paylaşırdı aklım almıyordu.

“Merhaba,” diyebildim sakince. Kapının aralığını biraz daha açıp birkaç santim öne çıktım. Akif Selim elinde tuttuğu tepsiyi bana uzattı. “Senin için yaptım,” dedi fısıldayarak, kimsenin duymamasını istemiş gibiydi hali. “İç lütfen olur mu?”

Uzattığı tepsiyi kavrarken parmaklarımız temas etti. "Teşekkür ederim Akif Selim," dedim başımı aşağı yukarı sallarken. "Zahmet etmişsin."

"Hayır, Mislina," dedi aksi bir halde. "Bu haldeyken bir şey yapmasaydım, ayıp etmiş olurum."

Güzel yüzünde görebildiğim birçok şey varken ben yalnızca benim için olanı görebiliyordum, her şeye rağmen ümidi yaşadığımız müddetçe bizimle olduğunu anlatıyordu bakışları. Sözler, gözler kadar kesin hüküm vermezdi bu yüzden ama gözler sözlerin bittiği yerden devam etmez hiç başlayamadığı andan firar ederdi.

"Domates çorbası," dedi gülümserken. "Seversin değil mi? Yani umarım seversin."

"Severim," dedim gülümsemeye çalışırken. Benim için bir şeyler yapması ve düşünmesi o kadar ama o kadar hoştu ki saatler önce kendimi yıllardır hayal ettiğim kollarında bulmak kadar özeldi.

Gözleri kısılırken, "Baban nasıl?" diye sordu.

Omzum eğildi bir anda, omuzlarıma sarılmasını istedim fütursuzca. "İyi olacak," dedim güçlü bir sesle konuşmaya çabalayarak. "Biliyorum, iyi olacak."

"Onun için dua edeceğim," dediğinde içimden ağlamak geldi. Elimde tuttuğum tepsiyi bir kenara bırakmak ve ona yeniden sarılmak... Ama bu sefer ki daha uzun ve daha sıkı olsun isterdim. Kollarım sırtını daha iyi tanısun, kulaklarım kalbinin üzerine eğilsin ve o ritmi canlı canlı duyusun isterdim.

Ne diyeceğimi bilemedim, ona sadece buruk bir halde tebessüm etmekle yetindim. "Gözlerin oldukça kızarık Mislina, çorbanı içtikten sonra dinlen olur mu?" diye konuştu bu sefer de. Kalbim deli gibi 'seni düşünüyor, al işte sürekli senin için bir şeyler yapmaya çalışıyor' diye ritim tutuyordu. Babam o halde olmasaydı kalbimi daha özgür bırakıp o seslerle birlikte ben de ritim tutabilirdim ama şu an sadece gözlemlemekle meşguldüm fakat asla ve asla tek bir saniyesini bile unutmayacaktım. Ne şu an ki kalp ritmimi ne de bana bakarken büyüüp küçülen göz bebeklerini.

"Olur," dedim kafamı aşağı yukarı sallarken. Akif Selim birkaç adım gerilediğinde gitsin istemedim, yalnız kalmak istediğim için eve gel-

miştim ama yalnızlığımı bile sadece onunla paylaşmayı seviyordum. O benim yalnız yanımdı, o benim zihnimin gürültüsünde açmış naif bir şarkıydı.

“Bu arada,” dedim şüpheli bir ses ve tavır ile. “Dersi mi ektin bildiğim kadarıyla üç saatimiz daha vardı.”

Afallar gibi olduğunda dudaklarını sarkıttı. “Canım pek ders havasında değildi.”

“Anladım,” dedim düz bir sesle. Akif Selim hiçbir tepki vermeden dudaklarını oynattı bir sefer daha. “Ben tutmayayım seni içeri gir bir an önce.”

“Ha,” dedim boş bulunup elimdeki tepsiye ve halime bakarak. “Mühim değil.”

Akif Selim, “Olsun,” dedikten sonra geri geri yürümeye devam etti ve biz gözlerimizin arasındaki o köprüyü sürdürmeye devam ettik ta ki merdivenlere ulaşana dek. Önüne döndü ve ağır adımlarla yukarı çıkmaya başladı. Saniyeler sonra gözden kaybolduğunda evinin kapısının kapılarını açtı ve içeri girdi. Bu ses kalbimin sesiyle eş değer de olabilirdi, kapı sesi bile böylesi bir huzura yol açtığı için kendiyle gurur duymalıydı.

Derin bir nefes aldım ve içeri girip kapıyı kapattım. Elimdeki tepsiyle mutfığa yürüyerek sandalyemi çekip oturdum ve tepsiyi masanın üzerine bıraktım. Raflara uzanıp bir kaşık aldım ve onu çorbanın içine daldırarak karıştırdım usulca. Bir kaşık, birkaç kaşık, daha çok kaşık derken tabağımı bitirerek arta kalan ekmek dilimleriyle tabağı temizledim. Bunu yaparken gülümsedim çünkü babam aklıma gelmişti çünkü bana bunu öğretmişti. Farkına vardım da ben ondan çok şey öğrenmiştim ve daha birçok şeyi öğreteceğini de biliyordum.

Tabağımı bitirdikten sonra derin bir nefes aldım ve tepsiyi elime alarak onu tezgâhın üzerine koydum. Bulaşıkları yıkadıktan sonra ellerimi kâğıt havluyla kurulamaya başladım ve o esnada odamda çalan telefonunun sesini duydum. Çabucak oraya vardığımda Kadir’in aradığını gördüm. Omuzlarım düşerken nefesimi de idame ettirmeye devam ederek aramayı kabul ettim.

Kadir endişeli bir ses tonu ile direkt konuşmaya başladı. “Mislina?”

“Efendim Kadir?” dedim onun aksine daha sakin bir sesle.

“Sevde söyledi az önce, baban nasıl?”

“İyi olacak,” dedim göğsümü şişirip içine hava doldururken. Devam etti. “Sen nasılsın peki? İyi misin?”

Kafamı aşağı yukarı salladım usulca sanki beni görüyormuş gibi. Sanırım sahip olduğum en garip alışkanlıklarımın biriydi. Dudaklarımı ıslattım sakince ve konuştum: “İyi olmaya çalışıyorum ben de.”

“Neredesin şu an?”

“Kendimleyim.”

En azından yurttayım diye yalan söylememiştim. “Eğer ki yalnız hissediyorsan gelebilirim yanına bunu biliyorsun değil mi?” diye sordu samimi bir sesle. Gülümsemeye çalıştım. “Biliyorum elbette,” dedim ve ilave ettim. “Ama yalnız kalmak daha iyi sanırım, merak etme.”

“Sen benim yanımda oldun hep, ben de senin yanında olmak istiyorum sadece,” diye söylendi. “Bir şeye ihtiyacın olur da söylemezsen fena bozuşuruz haberin olsun.”

“Tehditler diyorsun?” dedim gülümseyerek, gülümsediğini hissettim çünkü amacı buydu. O gerçekten iyi bir dosttu ve hayatımda her daim kalıcı olmasını istediğim nadir insanlardan biriydi. Onu kaybetmek istemezdim ve bence kimin hayatındaysa onlar da onu kaybetmek istemezlerdi.

“Demiyorum,” dedi beni keyiflendirmeye çalışarak. “Ama sen öyle anladıysan aksini düşünmen için seni zorlamam.”

“Anlıyorum,” dedim gözlerimi kapatıp açarken.

Birkaç saniye sessizliğin ardından devam etti. “Umarım baban iyi olur Mislina ve olacağını hissediyorum. Biliyorum zor ama üzülmemeye çalış.”

“Deniyorum,” diye itiraf ettim.

“Güzel,” dedi tatmin olmuşçasına. “Buna sevindim.”

Bir şey diyemezken beni fazla telefonda tutmaya çalışarak kapattı. Onun üzerine Berat aradı ve sonrada birkaç defa Sevde... Gün içerisinde telefonlarla haşır neşir olmuşum. Annemi her yarım saatte bir arıyor herhangi bir değişiklik olmadığını görünce hüznle geri kapatıyordum. Yine umudum ayak ve el bileklerimi terk etmediği için şükrediyordum.

Akşam olduğunda kapı çaldı ve gelenin Ezgi olduğunu gördüm. Örgü şapkası karla kaplıydı ve titreyerek eve girdi hızlıca. Elindeki çan-

tasını askılığa asarken kapıyı kapattım. "Kar bastırdı yine, çok güzel ya-
ğıyor ama soğuk hava," dedi nefes nefese kalırken.

Konuşmadım, karın yeniden yağmaya başladığının farkında bile de-
ğildim.

"Üşütmemem lazım," dediğinde, "Sıcak bir şeyler yaparım sen de sıkı
giyin hasta olma," diye konuştum. Ezgi kafasını bana çevirerek başındaki
şapkayı çıkardı. Saçlarının bazı telleri nemliydi ve kuruması an mesele-
siydi. Ona boş boş baktığımı fark ediyor gibiydi. "Sen iyi misin?" diye
sordu kaşlarını çatarken.

"Bilmiyorum," dedim gocunmadan.

"Ne oldu Mislina?" diye sordu koluma dokunarak. Onun bu tedir-
gin hali akıtmamak için zar zor tuttuğum gözyaşlarımı harekete geçir-
mek üzereydi. "Babam," dedim dilim acıya acıya. "Kalp krizi geçirdi."

Gözleri irileşirken yüzünde bir soğuma meydana geldi. Rengi attı.
"Durumu henüz netlik kazanmadı, sabahı bekliyoruz..."

Ezgi konuşmamıştı, sanırım bu durumlar için nasıl tepki verilir ve
ne denir bilmiyordu. Benin gibiydi işte, onu anlayabiliyordum. Bana
böyle bakarken burnumu çektim ve dudagımın kenarıyla gülümsedim.
"Babam... Bu zor..."

Cümlemi tamamlama müsaade etmeden bana hızla sarılarak güç
verdi lakin gözyaşlarım titriyor ve akmamak için direniyordu. Ezgi'nin
kollarımı sırtımı kapladığında gözlerimi sımsıkı kapattım ve dişlerimi
dudaklarıma sapladım bu sayede herhangi bir tepki için önlem almış
olacaktım. "İyi olacak baban," dedi Ezgi güven veren bir ses tonuyla.
Bugün herkesin ağzından çıkan söz buydu ve onlar inanıyordu, ben de
inanıyordum.

Babam iyi olacaktı, bunu biliyordum.

Ezgi kendini geri çektiğinde meraklı ve endişeli gözleri kendini he-
men belli etti. "Üzülme sakın."

"Elimde değil ama deniyorum," dedim kararlı bir sesle. "Sen nasıl-
sın?" diye sordum kendimi es geçerek. Üzerimdeki bu buhranı ancak
böyle dağıtabilirdim. Gözlerini devirdi ve üzerindeki kabanın fermuarını
açmaya başladı. "Her zamanki işler işte, boş ver."

Başımı belli belirsiz sallarken arkamı döndüğümde beni durdurdu.
"Bu arada yeri mi bilmiyorum ama Kaan seni sordu."

“Kaan mı?” dedim yüzümü ekşiterek. “Neden?”

Dudaklarını sarkıtırken omzunu silkti ve bu sırada üzerinden kabasını çıkardı. “Bilmiyorum, sanki seninle görüştüğümü biliyormuş gibiydi.”

“Açıkçası umurumda değil Ezgi, hele de böyle bir haldeyken,” dedim. Normalde böyle cümleler kuran bir insan değildim ama bazen böyle olmak gerekiyordu. Babamı bir yana bıraktım kalbim birine aırken başkasını bırak düşünmeyi adımın yanına dâhi koyamıyordum. Acıyordu hislerimin değdiği yüreği.

“Söyledim sadece,” dedi öylesine konuşarak. “Yoksa ben de biliyorum umurunda olmadığını.”

Boş boş baktım, bilincim arafta kalmış gibiydi. Ellerimi gözlerimin üzerine götürdüm ve biraz ovaladım. “Bir şeyler hazırlayayım, açsın değil mi?”

“Sen yorma kendini,” dedi Ezgi aceleci bir sesle. “Ben hazırlarım.”

“Olmaz,” dedim inat eder gibi. “Yorgunsundur zaten iki dakikada yaparım bir şeyler.”

Kaşlarını çattı ve keskin bir dille konuştu: “Uzatma işte Mislina, ben hazırlarım. Geç ve otur lütfen.”

Lavaboya gittiğinde olduğum yerde salonun açık kapısına baktım. Çakır, Kumru ve sardunyarım bugün onlarla pek yüz göz olamamıştım çünkü mutsuzluğumun bulaşmasını istemiyordum. En büyük sırdaşımdı onlar ama yine de üzme niyetinde değildim. Böyle düşündüğüm için akıl sağlığımı kaybetmiş olabilirdim fakat bizim aramızdaki ilişki bundan ibaretti.

Evin içinde boş boş vakit öldürdükten sonra Ezgi ile mutfağa geçtik. Aç değildim ama yemem için ısrar ettiği için ucundan bir şeyler ısıırıyordum. Ezgi, “Lütfen şu yemeğini güzelce ye,” diye ikaz etti.

Göğüs kafesim şişerken kafamı sağa sola salladım. Yüzümün solgun olduğunu bile görebiliyordum gözlerinde. “Canım istemiyor.”

“Böyle durumlarda yemek yemek hep zor olur ama sağlığını düşünmek zorundasın Mislina,” diye ekledi. Sonra önündeki tabağa bakıp güldü. “Gerçi makarna sağlık için ne kadar doğru bir tercih ama şimdilik böyle olsun, yarın erken gelir yemek yaparım.”

“Sorun değil ki,” dedim gülümsemeye çalışarak. “Ne olursa yiyordum ben, asıl sen zorlama kendini.”

Beni pek dikkate almadan omzunu silkti. “Ne olursa yiyorsun... Hı hı, aynen.”

“Ezgi,” dedim pes eder gibi elimdeki çatalı sofraya bırakırken. “Ne Ezgi?” diye sordu gözleri iri iri açılırken. Beynimin içinde bomboş bir tuval vardı ve her duygu değişiminde usul usul renkler o tuvali boyuyordu. Bir şey konuşacak gibi olduğumda telefonum bir defa çaldı. İrkilerek derhal onu kavradım ve kilidi kavrayarak bildirime baktım.

Akif Selim mesaj göndermişti.

Kimden: *Akif Selim*

“Ben merak ettim seni, babanı da. Nasıl, bir haber var mı?” (19.23)

Gözlerimin kıyısına birkaç kurumuş gül yaprağı vurduğunda gülümsedim. Ezgi’nin şüpheli bakışları ve keyifli ses tonunu işittim. “Ne diyor?”

“Ha?” dedim şaşkın şaşkın Ezgi’nin gözlerine bakarken. Az önceki tavrından asla ödün vermezken kaşlarını yukarı doğru kaldırdı. “Yukarıdaki diyorum, ne diyor? Merak mı etmiş seni?”

Birkaç saniye boş boş hiçbir tepki vermezken ısınan yanaklarımla beraber Ezgi’nin yüzünden çevirdim yüzümü ve ekrana baktım. Parmaklarım klavyenin üzerine giderken ona cevap yazıp gönderdim.

Kime: *Akif Selim*

“Hayır, henüz bir haber yok. Bekliyorum.” (19.24)

Telefonun ekranını kapatıp masanın üzerine bıraktığımda çatalımı tekrar kavradım fakat bu tamamen boş bulunmuşluktan ibaretti. Ezgi derin bir nefes alıp salatasını yerken bana imalı imalı bakmayı da ihmal etmiyordu. Saniyeler sonra ondan bir mesaj daha geldiğinde çatalı sakince masanın üzerine bırakıp mesajını okudum.

Kimden: *Akif Selim*

“Beraber bekleyebiliriz.” (19.25)

Ha?

Kimden: *Akif Selim*

"Hava soğuk ve kar yağıyor ama birazdan dışarı çıkıp yürüyeceğim. İstersen benimle gelebilirsin Misline, hem bazen düşünmemek insana iyi gelir." (19.25)

Yüzümdeki tebessüm yeniden alarm verdiğinde parmaklarımın arasında tuttuğum telefon ısınmaya başladı. Haklıydı, bazen düşünmemek iyi geliyordu üstelik onunla olduktan sonra düşünmemek çok daha iyi gelebilirdi. Elbette bu düşüncesizliğe gebe kalan bir tavır değildi maksat kötüye yormamaktı bazı şeyleri. İnsan dört duvar arasına hapsedukça kafayı yemeye ramak kalıyordu.

Tebessümüm büyürken Ezgi bana eşlik ederek kıkırdadı. "Bu kadar gülümsettiğine göre çıkma teklifi falan etti sanırım."

"Evet," deyiverdim bir anda.

"Hı?" dedi Ezgi bozguna uğramış gibi. Dalgınlığımdan sıyrılarak saf saf kafamı kaldırdım ve gözlerine baktım. "Yani şey, dışarı çıkacakmış da beni de çağırıyor."

"Git o zaman," dedi gülmeye devam ederek.

"Gitsem mi?" diye ikileme düşüverdim içimde. Cevabını aslında mesajı okur okumaz vermiştim ama nedense bazen bu durumların ortasında buluyordum kendimi, sanırım bünyem alışkın değildi ondan böyle şeyler duymaya.

Ezgi elindeki kaşığın tersini çevirdi ve bana dik dik baktı. "Yok, beraber fındık kuralım istersen?" Konuşmadım, ekledi. "Haydi giyin üzerini sıkıca, hem kafan dağılmış olur."

"Tamam," dedim sakince ve başımı öne eğip ona cevap yazdım.

Kime: *Akif Selim*

"Gelirim. On dakikaya çıkarım." (19.26)

Akif Selim'e mesaj gönderdikten sonra çabucak toparlandım ve odama gidip üzerime kabanımı geçirdim. Aynaya baktığımda yüzümdeki solgunluğun beni iyice berbat bir hal içerisine çektiğini gördüm fakat hiçbir şey yapmak istemiyordum. Ne bir kalem ne bir ruj. Yüzümdeki ölüyü canlandırmak için ruhumdaki ölüye dokunmayacaktım.

Beremi giyinip kabanımın düğmelerini ilikledikten sonra boynumda doladığım atkıyla birlikte ayna karşısında kendime son bir kez baktım. Odamdan çıkarken Ezgi'nin bulaşıkları kaldırdığını gördüm. Mahcup

bir halde kapının ağzında belirdiğimde, "Sana da ayıp oldu," dedim. Dişlerini sıktı ve elindeki tabağı göstererek bana ölümcül bir bakış attı. "Bak bir daha ağzından böyle şeyler çıkarsa bu tabağı kafanda kırarım he. Hem dün sen bana benimle yaşa dememiş miydin? Ee? Seninle yaşıyorum işte."

"Öyle ama..."

"Yok öyle ama," dedi kaşlarını çatmaya devam ederek. "Haydi git ve kafanı dağıt biraz," derken kıkırdadı. "Akif Selim'ciğinin yanında."

"Ezgi?" dedim tok bir sesle. Oralı bile olmadan yarım bıraktığı işine döndü. Ben de fazla vakit öldürmeden evvel telefonumu cebime koyarak kapıya yaklaştım. Sakin bir vaziyette kapıyı açtığımda Akif Selim'i omzunu duvara yaslamış bir halde gördüm. Beni görünce derhal toparlandı ve başını öne eğerek belli belirsiz kafasını salladı. "Merhaba," diye konuştum sessizce. "Çok beklemedin umarım ya da kapıyı çalsaydın keşke."

"Önemli değil," dedi eli ensesine giderken. Göz teması kurmamamız ısını kolaylaştırdığında eğilerek ayakkabılarımı giyindim. Bu sıkıntılı bir süreçti zira başımda beklemesi beni biraz utandırmıştı ama ne güzel tesadüftür ki Akif Selim yönünü merdivenlere çevirerek orada beklemeye başladı. Kısa bir sürede botlarımı giydikten sonra omurgalarımı düzelttim ve heremi yeniden düzelterek derin bir nefes alıp verdim. "Tamam," dedim hazır olduğumu belli ederek.

"Tamam," dedi Akif Selim sessizce ve ikimiz de aynı anda merdivenleri inmeye başladık. Yan yanaydık ve omzum omzuna değişiyordu. İçinde bulunduğum durum olmasa çok daha heyecanlı hissedebilirdim ama acı şu an tüm duygularımın üzerine kat be kat çöken yanımdı.

Zemin kata indiğimizde Akif Selim benden önce davranarak dış kapıyı açtı ve geçmem için bana müsaade etti. Kibar bir yüz ifadesiyle ona tepki verdikten hemen sonra kendimi dışarı buldum. Kar yağıyordu lakin ince inceydi. Gökten düşen minik su tomurcuğu gibiydi. Hava da çok soğuk sayılmazdı ve ben soğuk havaları severdim. Gözlerimi kapattım ve avucumun içini açarak karı hissetmek istedim. Eldivenlerim cebimdeydi ama henüz giymemiştım. sırf hissedebilmek için onu.

"Karlı havaları seviyorum," diye mırıldandım sanki etrafımda kimse yokmuş gibi. Ne bir insan ne bir çiçek ne bir ev. Kendi ütopyamın tek kahramanıymışım gibi. Aslında bazen gözlerimiz kapalıyken konuşmaya da benzerdi bu. Kimseyi görmediğin ve bilmediğin bir kutunun içinde

çığlıklarını yalnızca senin duyabildiğin bir yer gibi fakat ya hissetmek? Gözler görmese bile kalp hissetmez mi hiç? Hisseder.

Gözlerimi açtığımda onu bana bakarken gördüm.

Güzel çehresinde görebildiğim ve içimi bana dost kılan tek şeyin taze bir gülümseme olduğuydu. İçim bana hep dosttu ama sabahtan bu yana onunla biraz ters düştüğümüz doğrudu. Bazen anlar bize iyi gelmezdi ve sabahki de o anlardan biriydi.

Mahcup olmuş gibi başımı öne eğdim ve ellerimi cebime koyarak ağzımı atkımın içine saklamak istermişçesine onu saklamak istedim, peki biraz da üşümüştüm açıkçası. Konuşmadan yönümüzü ileriye doğru çevirdik ve ağır adımlarla kaldırımda yürümeye başladık. Burası sakın bir yer değildi ama onunlayken sanki göl kenarında bir yerdeymişiz gibi hissediyordum.

“Gündüzü mü yoksa geceyi mi seversin Akif Selim?” diye sordum sakince. Gözlerim attığımız adımlara konsantreydi.

“Gündüzü,” diye cevap verdi düz bir sesle.

“Şaşırdım,” diye itiraf ettim bir anda sonra durumu toparlamaya çalıştım. “Yani ben geceyi seversin diye düşünmüştüm daha çok.”

Botlarımızın ucu kar olurken ayağımızın altında ezildikçe çıkan o ses gülümsememe sebebiyet veriyordu. Akif Selim, “Geceyi de severim ama gündüzü daha çok,” dedi. “Geceler insanın aynasıdır ama gündüzler insandır.”

Bir şey söyleyemezken bu sefer soru soran taraf o oldu. “Sen geceyi seviyorsun sanırım?”

Başımı aşağı yukarı salladım. “Evet.”

“Geceler de güzeldir,” dedi mırıldanır gibi. İçimde tatlı bir mayhoşluk meydana geldiğinde gülümsedim ve bu isteğim dışında bir büyüklüğe yol açmaya başladı. Birkaç saniye kendimi dinledikten sonra konuşma sırasını devraldım. “Gündüzler de güzeldir.”

Gülümsediğini hissettim hatta az çok görebildim de. Sancıdan başkasına ev sahipliği yapmayan kalbim bir nebze olsa bile bana nefes aldır-mıştı. Yağan karın oluşturduğu huzur kalbimde taşıdığım kum saatinin ibresini tıkrıyordu fakat bu çok kısa sürüyor kalbim ferahladıkça o kar

erimeye devam ediyordu. Babamdan iyi bir haber almadığım müddetçe bu sıkıntı böyle devam edip gidecekti.

Birkaç adım daha yürüdükten sonra Hüseyin amcanın dükkânın kepenklerini kapattığını gördük. Yanına vardığımızda Akif Selim sakince konuştu: "İyi akşamlar."

Hüseyin amca gülen yüzüyle bize dönerken, "İyi akşamlar çocuklar," diye konuştu. Gülümseyerek başımı belli belirsiz aşağı yukarı salladım. "Nereye böyle bu havada?" diye sorduğunda kendi kendini düzeltir gibi gülmeye devam etti. "Gerçi siz gençler için böylesi bir soru pek mantıklı olmadı."

Utanarak başımı yere eğdiğimde Akif Selim konuşan taraf oldu. "Yürüyoruz öylesine." Ses tonu yumuşak ve ılımlıydı. Bu hoşuma gitmişti.

Hüseyin amca yüzünden düşürmediği tebessümüyle bize bakmaya devam ederek, "Ben de gideyim eve, Ayşe hanımı bekletmemek lazım," dedi. İkimiz de gülümsedik. Hüseyin amca kaşlarını çatarak sahte bir kızgınlıkta bize seslendi. "Üşütmeyin aman diyeyim, üşütürseniz gelin bize Ayşe teyzeniz size nane limon kaynatır."

"Eksik olmayın Hüseyin amca," dedim gülümseyerek. Hayatımda böyle insanlar olduğu için kendimi oldukça şanslı hissediyordum. Hastalığımı düşünen, bana ufacık da olsa yardım eli uzatanların varlığı bile yaşamak için bir umuttu çünkü insanlar birbirinin her daim umudu olmalıydı.

Onunla vedalaştıktan sonra yürümeye devam ettik. Ellerim hâlâ cebimdeydi, dilerim ki tutsun ellerim ellerinden ve tanısın parmak boğumlarında atan nabızı. Diliyorum Akif Selim, bir gün karın altında olmasa bile gündüzleri seni izlemek geceleri bizi dinlemek istiyorum.

Çünkü gündüzler sensin, geceler biziz.

"Onları seviyorum," dedim içten bir sıcaklıkla. "Eşine nasıl hitap ediyor baksana. Ne olursa olsun aradaki saygıyı kaybetmemiş olmamaları çok güzel."

"Öyle," dedi Akif Selim bana katılarak. "Saygı hayatımızın her döneminde bizimle olmalı. İster yirmi ister kırk yaşında."

Kar, attığımız her adımda yağışını dindiriyordu. Başımı Akif Selim'e çevirdiğimde beresinin dışına taşmış saçlarındaki karların ıslaklığı par-

lıvınlı gözlerimin içine doğru. Lacivert beresi onu olduğundan daha sevimli bir adam yapmıştı. Ona bakarken bana bakıp, "Ne oldu?" diye sordu sakince. Bir an utandım ve bakışlarımı sersemce ondan ayırıp önüme döndüm. "Hiç."

"Hiç?"

"Hi-hım," dedim mırıldanarak.

Üzerime gelmedi ama gülümsediğini hissedebilmişim. Nereye gittiğimizi bilmeden yürümeye devam ettik, koca şehir sanki ufacık bir kutu haline gelmişti. Uzayıp giden caddeler ve o caddelerdeki sesler hepsi bu kutunun içini aydınlatan lambaydı âdeta.

"Böyle yürümeye devam edersek okulu erkenden biz açarız," diye güldüm. Bana eşlik ettiğinde derin bir nefes aldığını fark ettim. "Salep sever misin?" diye sordu sonra.

Gözlerimi kıstım ve tatlı tatlı Akif Selim'in çehresine baktım. Uzağa düşmüş gözleri gözlerime tutunduğu vakit gülümsemeye başladı. İçim sıcacık oluverdi yine. Belli belirsiz bir şekilde kafamı aşağı yukarı salladıktan sonra devam etti. "Peki bir bardak salep içer misin benimle?"

Yüzümde yer edinmiş o ifade her an patlayabilirdi çünkü kalbim böylesi bir incelik ve güzelliğe dayanamazdı. "İçerim," dedim bakışlarımı kaçırıp başımı önüme çevirirken. Dudaklarım bir an olsun düzleşmiyor sanki yanaklarımda asılı kalmış gibi öylece duruyordu.

Dakikalar sonra bir kahveciye girdik onunla. Sanırım çıldırmış olmayıydım, sanırım bu anın güzelliğini ve benim için uzaklığının mümkün olmuş olmasını bile idrak edemiyordum henüz. Onunla cam kenarı bir yere geçtik.

Karşımda oturuyordu, biz karşı karşıyaydık. Baş başaydık.

Küçük ve nezih bir mekândı burası ve ilk defa gelmişim. Eldivenlerimi çıkarıp masanın bir köşesine bıraktığımda Akif Selim de üzerindeki kabanını çıkarmaya başladı. Kaçak göcek onu izledim. Sakince kabanını yanındaki boş sandalyeye bıraktığında düğmeleri açık gömlek ve gri tişörtünü düzeltti. Giyimini beğeniyordum, ona yakışıyordu. Güzel elleriyle beresini çıkarırken bozulan saçlarına birkaç dokunuş yaptıktan sonra gözleri beni buldu.

Afalladım çünkü onu izliyordum.

"Rahat olabilirsin," dedi sakince. "Üşüyor musun?"

Üzerimdeki kabanı çıkarmadığım için böyle söylemişti. Bir an boşluğa düştüğümünden bunu akıl edememiştim. Çabucak toparlandım ve boynumdaki atkıyı çıkararak, "Ha! Yok," dedim. Gülümsedi belli belirsiz. Ben kabanımı çıkarırken menü önümüze geldi. Kabanımı yanımdaki sandalyenin yanına bıraktığımda kafamdaki bereyi çıkardım ve dağılan saçlarımı düzelttim. O esnada Akif Selim önündeki menüye fazlaca göz atmadan mırıldandı: "Ben salep alacağım sadece."

Dudaklarımı ıslatıp çekerken gözlerimi kısıtım ve menüye baktım. "Ben de," dedim.

"Karnın açsa başka şeyler de söyleyelim," dedi Akif Selim gözlerini menüden kaldırırken. "Yok," dedim fısıldar gibi. "Aç değilim."

"Peki," dedi ve garsonu çağırıp siparişlerimizi verdi. Kendimi çok garip hissediyordum, aslında rahat olmam gerekiyordu. Daha doğrusu şu an nasıl hissedeceğimi bile bilmiyordum, kendime öfkeliydi bir yanımda. Babam ne halde bilmiyordum, onu düşünmem gerekliydi. Ellerimi çenemin altına koyup camdan dışarı baktım. "Keşke yağın her bir kar tanesi babam için umut olabilse," diye konuştum kendi kendime fakat Akif Selim'in duyduğunu fark ettim.

"Kar taneleri umut ettiğin kadar temizdir Mislina," diye işittim ses tonunu. Yüzümü ona çevirdiğimde gözlerinin dışarıya baktığını gördüm. Bana bakmadan konuşmaya devam etti: "Umut dediğimiz şey nedir ki zaten, bu kadar büyütme gözünde... Baban iyi olacak ben eminim."

Söylediği şey onda uzun uzun takılı kalmamı sağladı. Ses tonu bir karardı bir derinleşti. Babasını hatırladı belki de ya da kaybettiklerini. Onun yanındayken böyle olmamalıydım ama sadece onun yanındayken böyle olmam gerektiğini hissediyordum çünkü beni anladığını görebiliyordum. Dışarı bakan gözleri yeniden gözlerimi bulduğunda bu sefer afallamadan ya da derhal bir toparlanma söz konusu olmadı. Ona bakmaya devam ettim derin derin hem de. O da bana bakmaya başladı. İkimiz de hiç konuşmadık, sadece zihinlerimizin içindeki yaraları anlamaya çalıştık. Anladık.

Az sonra orta boy fincan büyüklüğünde saleplerimiz masaya geldi. Kendimi hafifçe geri çekerken gözlerimi kapatıp açtım ve fincanın kulpuna dokundum. Akif Selim fincanı kavrayarak dudaklarına götürdüğünde onu takip ederek ben de bir yudum alıp bıraktım. Salebi severdim

heni de çok, özellikle kış aylarının vazgeçilmezlerindendi. Bir yudum sonrası birbirimize baktık. Bir şeyler konuşmak istiyorduk ikimiz de bunu görebiliyordum fakat zihnim yorgundu.

Dudaklarımı usulca birbirine bastırdıktan sonra etrafı süzmeye başladım. "Daha önce buraya gelmiş miydin?"

"Birkaç kez geldim."

Gülümsedim. "Özel biriyle mi?"

Hey! Ne dedim ben? Ben ne dedim?

Bozguna uğramış gibi kendimi toparlarken utançtan gözlerimi masaya kilitledim. "Çok affedersin, öyle bir an dalgınlığıma geldi. Yani... Şu an çok utandım."

Güldü. "Sakin ol, bu kadar heyecan yapmana ya da utanmana gerek yok ki."

"Olsun," dedim gözlerimi kısıp yüzümü ekşiterek. Pancar gibi olduğuma adım kadar emindim. "Kusura bakma lütfen haddim değildi."

Gülümseye devam ederken kafasını öne doğru eğerek gözlerimi yakalamaya çalıştı. "Yüzünü kaldırır mısın lütfen?"

"Kızardım çok."

"Ben de görebilir miyim o kızarıklığı?"

Akif Selim'in tavrı üzerine kafamı kaldırdım ve gözlerimi gözlerine sabitledim. Mavi göz bebekleri öylesine hoştu ki bir an için içinde bulunduğum durumu bile unutturacak kadar güzeldi. Çekingen bir halde onun gözlerinin kıyısına vurdu gözbebeklerim. Beni epeyce dikkatli izlemeye başladığında mırıldandı: "Kızardın evet."

"Farkındayım," dedim kısık sesimle. Ardından tek gözümü kısıtım. "Unutsak olur mu o soruyu acaba?"

"Ama hafızam kuvvetlidir benim Mislina."

"Ya," dedim saf saf.

"Ya," dedi.

Bir şey diyemedim, şu an cidden çok utanıyordum. Basit bir soruydu belki ama onu bu kadar severken böyle bir سوالin benden çıkmış olması hoşuma gitmemiştii. Üzgünüm kendim, yine utandırdım seni. Bir daha olmayacak.

Yalan, eminim ki bundan böyle daha çok utanacağım karşısında.

"Neden böylesin?" diye sordu kollarını masanın üzerine koyarken. Güzel ve temiz elleri görüş alanıma girdiğinde gözlerim bileğindeki saate takıldı. Ne kadar güzel duruyordu öyle, sanki değerliydi onun için. Bilmiyorum öyle bir his uyandırmıştı bende. Oraya bakmaya devam ederken sorusunu yanıtsız bıraktığım ve onun da dikkatini çekmiş olacağım ki "Babamın," deyiverdi.

"Ha?" dedim şaşkınca gözlerine bakarken.

"Babamın saati," diye konuştu tok ve duru bir sesle.

"Dikkatimi çekti," diyebildim öylesine konuşarak lakin onda ne kadar değerli olduğunun hesabını bile yapacak kadar düşünceli değildim. Kurduğu cümle sonrası aslında böyle bir cevap vermemem gerekiyordu ama o beni hep hazırlıksız yakalıyordu. Tıpkı ona hazırlıksız âşık olduğum gibi.

Bir şey diyemedim yine ve susmayı tercih ettim. Akif Selim az önce sorduğu sorunun peşine düşerek gülümsedi. "Sana az önce bir soru sordum ama kaynadı."

"Aslında verecek bir cevabım yok," dedim sakince. "Ben benim işte. Neden böyleyim?" Sonra bir şey takıldı dilime ve yön değiştirerek kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Nasılım ki ben?"

Gülümsedi. *Bu aralar çok sık gülümsüyorsunuz Akif Selim Bey, yoksa benim de bir kalbim olduğumu bilmiyor musunuz? Ustelik o kalbin içi tıka basa sizken.*

"Sensin işte," dedi kaçamak bir yanıtla. "Utangaç, çekingen, ürkek... Bilmiyorum bunlar seni tamamlayan şeyler gibi. Ben seni çok iyi tanımıyorum ama az çok görüyorum seni."

Konuş, ben dinleyeyim sadece.

"Bana güzel bir evlatsın Akif Selim demiştin hatırlıyor musun?" diye sordu. Kalbim sıkıştı ve devam etti. "Sen de öylesin, güzel bir insansın Mislina."

"Teşekkür ederim," deyip güldüm. "Her ne kadar teşekkür etmemden hoşlanmasan da böyle durumlarda anca bu geliyor elimden."

Gülümsemekle yetindi. Sonra saleplerimizi içmeye devam ettik. Çok oturmak burada. Hesap geldiğinde cüzdanımı çıkardım fakat beni durdurdu. "Lütfen ben halledeyim."

"Olmaz," dedim düz bir sesle.

"Mislina," dedi beni yeniden yavaşlatırken. "Sadece bir salep ikram ettim varsaysak ya? Başka seferki senden olur."

Kalbim tekledi. Başka sefer mi dedi o? Bu burada kalmayacaktı yani öyle mi? Derin bir nefes aldım ve mahcup bir şekilde kafamı salladım. "Ama borcum olsun."

"Olsun tamam," dedi gülerek. İçim kıpır kıpırdı, babam o haldeyken bu kadar mutlu olmam canımı acıtıyordu. Elimde değildi, yemin ederim doya doya gülmek istiyordum hiçbir şey düşünmeden ama babam öyleyken bu haksızlıktı. Durgunlaşarak üzerimi giyinmeye başladım ve dakikalar sonra buradan çıktık. Eve doğru yürümeye başladık. Ellerini kabanının cebine attı.

Konuşmadan yürüyorduk ikimiz de. "İyi bir şeyler duymaya insanın ihtiyacı oluyor değil mi bazen? Senin de öyle oluyor mu?" diye sordum önüme bakarken.

"Herkesin oluyordur," dedi sakince. "İyi bir şeyler duyacağını biliyorum, bunu çok söyledim ama iyi hissettiriyorsam yine söylerim. Baban iyi olacak Misline."

"Umarım," dedim iç çekerek. "Anın verdiği etkiyle gülüyorum ama böyle davrandığım için acımasız hissediyorum kendimi."

"Bu yanlış," diye düzeltti beni. "Bazen tebessümler bile acılardan var olur."

Acıdan doğan bir tebessüm...

Bu cümle beni durgunlaştırırken suskunluğumu yeniden sırtlandım fakat susmak değildi niyetim. Eve gidiyorduk ve bu süre zarfı içerisinde bana iyi gelebilecek tek şey oydu.

"İnanıyorsan bunu sakın kaybetme," diye ekledi. "Çünkü insan içindeki umudu öldürdüğünde bir daha toparlanamıyor."

"Sen bunu yapmamış gibi görünüyorsun?" diye sordum aslında cümlemden herhangi bir soru iması yokken ~~fakat~~ doğrulanmak istiyordum. Sokak lambasının altından geçerken zemine düşen gölgelerimize bakıp gülümsedim. Akif Selim o esnada bana yanıt verdi. "Doğru görüyorsun. Bunu hiç yapmadım, ne olursa olsun her şeyde ufacık dâhi olsa umudun olduğuna inandım, eğer inanmasaydım işte o zaman biterdim."

Yutkundum. Onunla derine inmek istiyordum. Bana bir şeyleri anlattığında onu anlamak istiyordum. Sakince soluklandım ve dudaklarımı ıslatıp çektikten sonra gözlerimi kısarak mırıldandım: "Abin ile görüşüyor musun?"

"O şehir dışında," diye yanıtladı.

"Aranız iyi mi peki?"

"Sayılır."

"Kaç yaşında?"

"Yirmi beş."

"Anladım," dedim kafamı sallarken. Daha fazlası için vaktin doğru olmadığını biliyordum. Dakikalar sonra birlikte apartmana girdik. Saat ona doğru geliyordu ve ben annemle konuşmamıştım hiç. Onunla vedalaştıktan sonra anahtarım ile eve girdim. Ezgi salondaydı ve karanlık odada yüzüne vura telefon ışığıyla oturuyordu. Kabanımı çıkarırken koridorun ışığını yaktım. "Ben geldim."

"Hoş geldin," dedi sakince. Üzerimi çıkarıp yanına gittim. "Işıkları neden yakmadın?"

Yüzünü kaldırdı ve bana baktı. "Uyku bastırdı. Öyle sosyal medyaya baktım birazdan yatacağım, seni bekledim."

"Beklemeseydin uyusaydın keşke," diye mırıldandım.

Güldü. "Saat onu gördük diyorsun yani? Aşarız bunu artık Ezgi alış kızım alış durumları falan..."

"Ay daha neler," dedim dalga geçer gibi. "Hem iki saat kadar yoktum sadece. Zamanın nasıl geçtiğinin farkında bile değilim ki."

"Şaka yapıyorum bakma sen bana ya," dedi esneyerek. "Sabah erken kalkacağım biliyorsun. Senin dersin kaçta?"

"Öğleden önce başlıyor."

Esnemeye devam ederek kafasını aşağı yukarı salladığında ayaklandı ve odanın ışığını yakarak, kenara koyduğu çarşafı koltuğun üzerine sermeye başladı. "Ezgi böyle olmuyor ki, sana da bir yatak lazım. Ben kötü hissediyorum."

"Hissetme," dedi tok bir sesle çarşafı koltuğun üzerine özenle sermeye devam ederken. "Hem zerre sorun değil." Bana döndü. "Ya benim

başımı sokacak bir yer, karnımı doyuracak bir çorbam olduktan sonra yerde yatsam bile umurumda olmaz. İnan bana.”

“Peki,” diyebildim üzerine gitmeden. Ona iyi geceler dileyip odama kapandım ve direkt telefonuma sarılarak annemi aradım. Birkaç çalma sonrası cevap verdi. “Anne,” dedim yerimde sıçrar gibi. “Nasılsın babam nasılsın? Ben arayamadım özür dilerim.”

“İyiym anneciğim, baban da iyi olacak inşallah sabahı bekliyoruz,” diye konuştu durgun durgun. “Sen iyi misin?”

“İyiym anne siz iyi olun ben hepten iyiym.”

“Kurban olurum annem,” dedi sanki kokumu içine çekiyormuşçasına. Gözlerim doldu ve ellerim titremeye başladı. “Anne lütfen geleyim yanına. Alayım bir bilet geleyim hemen!”

“Olmaz Misline, gece gece aklım sende mi kalsın istiyorsun? Baban sabah gözlerini açtığında her şey daha iyi olacak emin ol. Lütfen üzme beni de kendini de.”

“Ama anne...”

“Misline lütfen anneciğim,” dedi kısık sesiyle. Epey yorgundu bunu hissediyordum ve bunu hissedip de yanında olamamak beni kötü etkiliyordu. “Sabah ola hayrola. Baban inşallah ayağa kalkacak ve kim bilir sen değil biz geleceğiz yanına.”

Saf saf gülümserken gözümden bir damla aktı aşağı doğru. “Gelin tabii anne, lütfen gelin.”

“Oy,” dedi iç çekerken. “Öperim yanaklarından annem.” Derin bir nefes alıp verdi. “Haydi yat uyu güzelce, sabah arayacağım seni.”

“Sen de dinlen,” dedim burnumu çekerken. “İyi geceler.”

“Hayırlı geceler kızım,” deyip kapattık telefonlarımızı. Derin bir nefes aldım ve her şeyin güzel olacağına olan inancımı kaybetmeden gülümsedim. İnanıyordum, eğer inanmazsan işte o zaman biterdim, demişti çok sevdiğim biri.

Ertesi sabah erkenden uyanmış ve gözlerimi açar açmaz annemi aramıştım. Henüz bir değişiklik olmadığını ama her an her şeyin olabileceğini söylemişti. Ezgi'den daha önce uyanmış ve ona kahvaltı hazırlamaya başlamıştım. Zaman geçmek bilmiyordu sanki, zaman ana kilitlemişti

beni. Çayı demledikten sonra Ezgi gözlerini ovuşturarak mutfağa girdi. "Günaydın."

"Günaydın," dedim sakince. "Sana kahvaltı hazırladım. Bir şeyler ye öyle gir işe."

"Kızım saat sabahın körü, ben gidiyorum erkenden sen ne diye erkenden uyanıyorsun ki?" diye sordu uyuşuk bir sesle. Omzumun silktim. "Dün erken yattım zaten nasıl bir gece geçirdim bilmiyorum. Biraz stresliydi."

"Bir haber var mı?" diye sordu gözlerinde olan ellerini çekerken. Kafamı sağa sola sallarken tezgâhın üzerinde duran zeytin tabağını masanın üzerine koydum. "Hayır, henüz yok."

Ezgi duraksadı ve omuzlarını düşürdü. "Güzel haberler için az bir vaktimiz kaldı ama."

"İnşallah," diyebilirdim diğer kahvaltılıkları da masaya koyarken. Ezgi elini ve yüzünü yıkayıp geldikten sonra çayını döktüm. "Sen yemiyor musun?" diye sordu. Donuk bir çehreyle mırıldandım. "Canım istemiyor."

"Vallahi ben de sabahın köründe kahvaltı yapmam ama hazırlamışsın artık ne yapabilirim," diye söylendi. "Lütfen bir daha yorma kendini. Ben yaparım işimi."

"Sorun değil Ezgi," dedim geçiştirerek. "Cidden sorun değil hem elimi mi yapıştı Allah'ını seversen."

Ezgi bir şey konuşmazken çabucak bir şeyler atıştırdı ve derhal sofradan kalkıp üzerini giyinmeye gitti ben de sofrayı toparlamaya başladım. İçim içimden çıkacak gibiydi. Bir yanımda bahar diğer yanımda sonbahardı. Ben sonbahar insanıydım ama ilkbaharı hiç bu kadar merakla beklediğimi hatırlamıyordum.

Dakikalar sonra Ezgi giyinerek koridordaki aynanın karşısında yüzüne hafif dokunuşlarla bir şeyler sürmeye başladı. Derin bir nefes aldım ve omzumun kapının kenarına dayayarak onu izledim fakat bu tamamen zaman kaybıydı çünkü onu izlediğim farkında bile değildim. "Her gün aynı iş güş," dedi sitem ederek.

"Başka bir iş bulsan daha iyi değil mi?" diye sordum. "Ne bileyim sürekli bulup yıkayıp dizmektenense..."

"Vallahi bu devirde üniversite mezunları bile iş bulamıyor, ben lise terkim," deyip içlendi. "Artık idare edeceğiz ne yapalım, zaten epeydir çalışıyorum orada. Sıkıntı yok."

"Sen öyle diyorsan," dedim mırıldanarak. Ezgi makyajını tamamladıktan sonra kabanını giyindi ve çantasını boynuna geçirip bana döndü. "Hadi görüşürüz. Ha! Beni ara mutlaka tamam mı?"

Gözlerimi kapatıp açtım ve hiç konuşmadım. Ezgi yarım ağız gülümsedikten sonra kapıyı açtı ve botlarını giyerek apartmanın çıkış kapısına doğru inmeye başladı. Ardından kapıyı kapatarak salona yürüdüm. Çakır uyanmıştı ama yattığı yerden kalkmaya niyeti yoktu. Dolabın rafına koyduğum mama ve yemi çıkarıp koltukların önünde duran sehpanın üzerine bıraktım. Sonra mutfığa gidip elimde bir sürahi dolu suyu önce Çakır'ın tasına sonra da Kumru'nunkine boşalttım. "Günaydınlar," dedim gülümsemeye çalışarak. "Dün görüşemedik pek, nasıllarmış hanımefendi?"

Kumru minik gagasını direkt su dolu küçük kâsesine gömdüğünde derin bir nefes aldım ve saf saf sırtıp masanın üzerinde duran yem ve mamaya yöneldim. Onları da önlerindeki boşalmış kâselere döktükten sonra Çakır'ı biraz sevdim ve oradan sardunyalarıma geçtim. Neden bilmiyorum ama ağlayasım gelmişti. Gözlerim dolu dolu olduğunda hiç yanlarına varmadan sürahimi tekrar doldurdum ve öyle gittim.

Güze yapraklarına dokunarak onları bir yandan sevdim diğer yandan suladım. "Ben size hayal kırıklıklarımı, sevinçlerimi, gözyaşlarımı anlatırım hep. Lütfen güzel çiçeklerim... Lütfen bugün de o sevinç anılarıma birini daha ekleyeyim."

Kırmızı ve pembe yapraklarını severken parmaklarımın ucunda değiştirebileceğim bir dünya olduğunu varsaydım. Tek bir dokunuş bile insana iyi gelebiliyordu bunu fark etmiştim.

Onlardan kısa bir mesafe için ayrıldım. Her dakika başı saate ve telefona bakıyor gelecek en ufak bir haber için nöbet tutuyordum. Zaman geçmek bilmiyordu ve her geçen saniye birileri nefesime neşter saplıyordu sanki. Kanamıyordum fakat kanasam daha az acırdı canım bunu biliyordum.

Vaktimi yatağımın üzerine uzanarak geçirmeye başladım. Telefonum karnımın üzerindeydi ve boş boş tavanı izliyordum. Gözlerimi kapattığımda rum kötü hisler bileklerime kadar beni zehirli bir sarmaşık gibi sarıyordu, ben de gözlerimi kapatmamaya çalışıyordum.

Saat ona doğru yaklaştığında dayanamadım ve yattığım yerden toparlandım. Elimdeki telefona uzun uzun bakarken bir anda çalmaya başladı. Annem arıyordu. Âdeta yerimde sıçrayarak ayaklandım ve derin bir nefes alarak telefonu açtım. "Anne," dedim ürkek bir ses tonuyla. Bir yandan da deli gibi korkuyordum. Elimi göğsümün üzerine koyduğum anda annem konuştu. "Mislina, anneciğim baban uyandı. Baban gözlerini açtı Mislina."

"Anne ne diyorsun sen," dedim ağlamaya başlayarak. "Anne doğru bu değil mi?"

"Doğru annem," dedi bir yandan ağlayıp bir yandan gülererek. Kalbimin içinde dev dalga oluşmaya başladı. Göğsümün üzerinde olan elimi oraya bastırıp kuvvetli bir nefes soludum. "Allah'ım şükürler olsun," dedim. "Onu bize bağışladın."

Teyzem ve dayımın sesini işitebiliyordum. Annem, "Doktorlar hayati tehlikeyi atlattığını söylüyor," dediğinde burnumu çektim ama gözyaşlarım damla damla akmaya devam ediyordu kirpik diplerimden çeneme doğru. "O daha iyi olacak."

"Daha iyi olacak anne," dedim onu tekrarlayarak.

"Benim şimdi onun yanına gitmem gerekiyor, seni sonra arayacağım tamam mı?" diye sorduğunda atıldı. "Babamla konuşabilir miyim ben de?"

"Henüz yeni uyandı kızım, doktorlar buna şimdilik müsaade etmezler gibi üstelik yorgundur," deyip ekledi. "Gözün arkada kalmasın sakın baban uyandı ve biz iyiyiz. Sen derslerinden kopma sakın olur mu? Opuyorum annem."

"Görüşürüz anne," deyip gülümsedim. "Babamı da öp benim için."

"Öperim," dedi gülererek. Ardından telefonu kapattı. Telefon kapandığında onu kalbimin üzerine bastırdım ve yutkundum. "Şükürler olsun," diye mırıldandım kendi kendime. Babam bizi bırakmadı, babam dayandı. Ellerim titrerken kalbimin atışlarının yavaşlamadığını hissediyordum. Dünden beri tuttuğum nöbetin böyle güzel sonuçlanması öyle hoş olmuştu ki şu an içinde bulunduğum mutluluğun tarifini anlata-mazdım.

Kapattığım gözlerimi açtığımda sağıma ve soluma bakındım, oda bana dar gelmişti bir an için. Telefonu göğsümün üzerinden çektim ve

kapıya birkaç saniye uzun uzun bakıp beklemediğim bir çıkışla dış kapıyı açıp hızla yukarı çıktım.

Ona gelmiştim, Akif Selim'ime.

Yerime duramıyor ve nefes darlığını üzerimden atamıyordum. Mutluluğumu onunla paylaşmam gerektiğini düşünüyordum, çünkü bana çok geldiğini biliyordum. İki kez kapıyı tıklattım ve bir adım geri çekilerek beklemeye başladım. Çok değil saniyeler sonra kapı aralandığında bana baktı ve kaşlarını çatarak sordu. "Mislina? Bir şey mi oldu? Baban?" diye çekingen bir şekilde fısıldadığında, "O çok iyi," deyiverdim. "Babam uyandı."

Gülümsedi, yüzü aniden gül bahçelerine doğru baktı. "Çok sevindim," dedi başını aşağı yukarı sallayarak. "İnan bana çok mutluyum senin için."

"İnanıyorum Akif Selim," dedim gözlerine bakarak. Elim ayağım birbirine dolaşıyordu. "Sen demiştin ki; eğer inanmazsam..."

O konuştu. "İşte o zaman biterim."

Sonra sustum ve onu izledim. Dudakları kapandı ve bana baktı. Ona sarılmak istiyordum, ona sımsıkı sarılmak istiyordum. Dün hüznü kucaklamıştı kolları bugün sevincimi paylaşsın istiyordum ama yapamazdım ve yapamadım.

Uzun saniyeler konuşmadıktan sonra başımı öne eğdim ve gülümseyerek bir adım geri çektim adımlarımı. "O zaman görüşürüz, okulda..."

"Ben," dedi duraksayarak, beni de duraksattı. Gözlerine baktım o güzel gözlerine. "Okula giderken kapını çalayım mı?"

"Olur," dedim kendime mâni olmadan. Gülümsedi. O kadar duru ve saftı ki o tebessümü dünyanın tüm çiçekleri sadece ona açıyordu sanki.

Birbirimizin gözlerine baka baka vedalaşırken eve geldim ve sevinç nidalarıyla salona koştum. "Kumru," diye sarıldı parmaklarım kafesinin tellerine. "Kumru babam uyandı."

Sonra sardunyalarıma sarıldı ellerim. "Size istediğimiz o haberi getirdim. Babam iyi, babam çok iyi."

Mutluluğumu onlarla paylaştıktan sonra hızla odama gittim ve hazırlanmaya başladım. Belki de şu an dünyadaki en mutlu insan olabilirdim, babam iyiydi ve ben Akif Selim ile birlikte okula gidecektim. Dolabımı

kapattım ve üzerime kahverengi örgü bir kazak, altına kot pantolon geçirdim. Aynamın karşısındaki yerimi aldığımda yüzümü önce temizleyip ardından biraz makyaj yaptım. Saçlarımı da özenle yaptıktan sonra kendimi son bir kez süzdüm ve gülümsedim. Derin bir nefesin ardından çantamı hazırlamaya başladım. Ajandamı ve kitaplarımı içine koyduktan sonra koridordaki askılıkta duran kabanıma sarılarak onu giydim. Hava soğuktu ve kar hâlâ şehri etkisi altına almaya devam ediyordu. Beremi de atkımı da giyindikten sonra hazırdım.

Ay, yorulдум.

Saat on buçuğu geçtiğinde çantamı koluma geçirdim ve bir sefer daha boy aynamın karşısında buldum kendimi. Ne yapayım, çok mutlu ve heyecanlıyım ama.

Yakalarımı düzelttiğim sıra kapı çaldı ve irkildim fakat heyecandı bu. Arkamı döndüm ve kapıyı usulca açtım. Akif Selim karşımda duruyordu. "Hazırsın değil mi?" diye sordu. Başımı aşağı yukarı sallarken dışarı çıktım ve anahtarı kapıdan çıkarıp kapıyı kapattım. Benim öne çıkmamla Akif Selim bir adım geriye doğru yürüdü. Hemen duvar dibinde duran botlarıma uzandım ve onları giyinmeye başladım. Bu esnada Akif Selim hiç konuşmadan sabırla beni bekledi.

Çok sürmeden botlarımı giyindim ve doğruldum. "Gidebiliriz," dedim gülümseyerek. Bana müsaade ederek merdivenin önünden biraz daha kenara çekildi. Memnuniyetle basamakları inmeye başladığımızda o bir basamak arkamdaydı. Bir dakika sonra zemin kata indiğimizde kapı açıldı ve elinde iki ekmekle Sezer içeri girdi.

Kapıyı kapatıp karşımızda durdu ve sıırıtmaya başladı. "Okula mı?"

"Ever de," dedim şüpheyle. "Sen neden gitmedin okula?"

"Hasta oldum sanırım," dedi ve öksürdü. "Yok hastayım ben."

Ellerimi yüzüne dokundurup geri çektim. "Biraz ateşin var gibi. Hem hastasın hem de ekmek almaya gidiyorsun."

"Abla şurası zaten," dedi Sezer. Sonra önce bana sonra Akif Selim'e baktı. "Siz niye hasta olmadınız ki? Kat kat giyinen benim ama hasta olmayan sizsiniz."

Akif Selim güldü. "İltifatına nasıl karşılık versem bilemedim."

Sözleri beni de gülümsettiğinde Sezer'in gözleri kısıldı. "Geçmiş olsun diyebilirsin abi."

Akif Selim'in elleri Sezer'in saçlarına giderken, "Geçmiş olsun," diye konuştu. Onu böyle görmek farklı hissettirmişti. Daha önce başkalarıyla konuştuğunu geç, bir çocukla bu kadar samimi olması bile göğsümü sıcaık etmişti.

Gülümsedim. "Ama dedik sana o kadar hasta olursun diye, dinlemedin ki."

"Ama eğlendik ki," diye mırıldandı ve sordu. "Eğlenmedik mi?"

Akif Selim ile göz göze geldiğimizde ikimizin de çehresinde belli bir memnuniyet vardı. Akif Selim başını aşağı yukarı sallarken Sezer'e döndü. "Eğlendik."

"Dedim size. Siz bundan sonra benimle takılın."

"Bak ya," dedim keyifle. Sezer konuşmayıp kıkırdadığında onunla vedalaşarak karşı duraya yürüdük. Biz duraya geldiğimizde otobüs saniyeler sonra burada olmuştu. Birkaç kişi bindikten sonra önce ben sonra Akif Selim bindi. Kartımı okuttuktan sonra ilerlemeye başladım. Önümdeki hanımefendi boş yere geçip oturduğunda yalnızca bir tane daha boş yerin kaldığını gördüm. Akif Selim kulağıma doğru eğildiğinde, "Şuraya geçebilirsin," diye konuştu.

Ayakta herhangi bir yaşlı göremeyince geçtim ve o boş yere oturdum. Akif Selim ise hemen yanımda dikildi. Kalbim ağzımın içinde atıyordu sanki. Sağ eli sarı direği kavrarken diğeri boşluktaıdı. Nefes alamadığımı hissettirdi çünkü o kadar güzeldi ki otobüs yolculuğumuz hiç bitsin istemiyordum.

Ama birmişti.

Üzdü.

On beş dakika kadar sonra okulun oradaki durakta indik ve yürümeye başladık. "Altıtan dersin var mı Akif Selim?" diye sordum. "Hayır," diye yanıtladı düz bir sesle. "Senin de yoktur."

"Yok," diyebildim mırıldanarak. İçten içe gülümsüyordum da. Fazla muhabbet etmeden okuldan içeri girerek binanın giriş kapısına doğru yürümeye devam ettik. Sakin adımlarla ilerlerken Kadir'le karşılaştım. "Misline," diye konuştu yüzüme. "N'aber?"

"İyidir senden," dediğimde gözleri Akif Selim'e kaydı. Akif Selim ise hiç konuşmadan yanımdan ayrılarak uzaklaştı. Afalladım. Aslında garipsenecek bir durum değildi çünkü onlar tanışmıyorlardı.

“İyidir,” diye konuşurken gözleri beni buldu. Sonra biraz şüpheli bir tavra büründü suratı. “O çocuk? Berat’ın Hayalet Bey dediği çocuk muydu?”

“Hayalet Bey değil o,” dedim aksini konuşarak. “Akif Selim adı.”

“Her neyse,” dedi geçiştirerek. “Şaşırdım sizi yan yana görünce.”

“Neden?”

“Ne bileyim,” dedi düz bir tınıyla. Cevabını bile bilmediğinden emindim ama neyi düşündüğünü pek âlâ hissedebiliyordum. Sonra kafasını sağa sola salladı. “Neyse boş ver. Derse gidiyordun sanırım?”

“Okul da bunun için değil mi?” diye sordum gülerek.

Güldü. “Çok haklısın,” deyip ani bir duraksamayla bana yöneldi. “Bu arada baban nasıl?”

“İyi durumda.”

Güldü. “Şükür.”

“Öyle,” dedim tebessümüne eşlik ederken.

Bir şey konuşmadan gülümsemeye devam ettik ve ayrıldık. Okula girdiğimde karnımda ufak bir ağrı başladı. Yüzümü ekşiterek koridorda ilerlemeye başladım. Sınıfa girmeden evvel hemen sağdaki kızlar tuvaletine girdim. Muhtemelen regl olmuştum. Boş bir tuvalet bulup içeri girdim. Üzerimdekileri kapının arkasına istemeyerek de olsa asıp şüphelerimin doğruluk payına baktım. Evet, tahmin ettiğim gibi regldim. Çantamdan ped alıp işimi hallettikten sonra giyinmeye başladım ta ki tanıdık bir sesin varlığını işitip hareketlerimi kısıtlayana dek.

“Nasıl yani?” diye sordu kalın sesli bir kız. “Sen Selim’e yalan mı söyledin?”

Güldü. Gülen Işıl’dan başkası değildi. “Öyle oldu.”

“Kızım senden korkulur,” dedi az önceki kız. “Zavallı çocuk babanı mide kanseri mi sanıyor yani? Bu yüzden mi sarıldı sana?”

Ne? Duyduğum şeylerle kalbim sıkışmaya başladığında kaşlarımı çattım. Işıl yalan söylemişti, o Akif Selim için yalan söylemişti. Hem de babasını kullanarak. Nasıl bu kadar iğrenç bir bahanenin ardına sığınabilmişti aklıma almıyordu.

Işıl, “Öyle sanıyor ama o bana sarılmadı ben ona sarıldım,” diye konuştu.

“Kızım sen bu çocuğu seviyor musun sevmiyor musun?”

Nefesimi tuttum.

“Aşkından ölmüyorum ama bilirsin elde etmekte zorlandığım her şeyi hırs yaparım ben. O çocuğun bu okuldan biriyle adını duydun mu hiç? O kişi ben olmalıyım anlıyor musun? Yani öyle ahım şahım bir havası yok ama yüzdüm yüzdüm kuyruğuna geldim biraz takılmaktan zarar gelmez.”

Yanındaki kız, “İyi de senin zaten bir sevgilin var ki,” diye karşılık verdiğinden dudaklarım aralandı ve zihnim o geceye gitti. Onları kafede gördüğüm güne. Işıl devam etti: “Of Sena ne kadar safsın sen de. Selim gibi biri nereden bilsin benim başka sevgilim olduğunu? Saf salak ama elde edeceğim onu görürsün.”

Bu kız kendini ne zannediyordu böyle?

Midem bulanmaya başladı.

“Çok değil ya, sadece bir kez tutsun elimden görsün okuldakiler,” diye devam etti. “Okuldaki tiplerle takılmayan çocuğun aklını başından alacak olan kız olacağım işte.”

Ne? Konuştuğu her kelime sevdama daha sıkı sarılmama yol açıyordu. Sevgi bu değildi, onun hisleri saçmaydı hatta onun hissi bile yoktu. Bir amacı vardı, okulda popüler olmak. Güldüm. Akif Selim kendi halinde bir adam oysaki, sen kimsin ki onun üzerinden popüler olacaksın?

Adının Sena olduğunu öğrendiğim kız konuşmaya başladı. “Desene yazık çocuğa.”

Işıl rahatsız edici bir şekilde gülerken, “Boş durana ekmek yok,” diye tamamladı sözlerini. Daha sonra tuvaletteki konuşmalar kesildi. Üzerimi çabucak giyindikten sonra kapıyı açıp boş boş çıktılar yere baktım. “Zavallı,” diye mırıldandım. “Rezil.”

Her şey o kadar kötüydü ki, onlar için üzüliyordum çünkü bir insanın kalbine çamur bulaştıktan sonra ne kadar yıkarsan yıka eskisi gibi parlamazdı. Işıl da onlardan biriydi, ama ben biliyordum o kızın Akif Selim’i sevmediğini biliyordum.

Güzel sevdiğim benim, böylesine temiz bir kalbin varken neden böylesine insanlar buluyor seni?

Gözlerimi kapatıp derin bir soluk alıp verdikten sonra ellerimi yıkayıp tuvaletten çıktım. Karnımda biraz ağrı mevcuttu zaten benim regl dönemimde böyle ağrılar hep olurdu. Biraz sancılı bir halde sınıfa girdiğimde sırama yürüdüm. Sevde başını telefonundan kaldırıp gözlerime baktı. "Ne oldu?"

"Yok bir şey," deyip gözlerimle karnımı ima ettim.

Anında anlarken, "İlaç var yanımda," diye karşılık verdi.

"Sonra alırım," diye yanıtladım.

Üzerimdekileri çıkarmaya başladığımda Sevde irkildi. "Bu arada baban nasıl Misline? Dün konuştuk ama asıl bugün belli olacaktı değil mi?"

Gülümsedim. "Uyandı."

Sevde yerinden kalkıp büyük bir sevinçle bana sarılırken, "Ya," dedi. "Çok sevindim çok. Canım benim."

Kollarımla sırtını kavrarırken gülümsemeye devam ettim. "Ben de."

Sevde benden ayrılırken sırtımaya başladı. En az benim kadar mutlu görünüyordu. "Hadi geçmiş olsun o zaman."

"Sağ ol," dedim gülümsemeye devam ederek. Üzerimdekileri askıya asıp yerime geçip oturduğumda Akif Selim kapıdan içeri girdi. Göz göze geldiğimizde gülümseyerek yerine doğru yürüdü. İçim acıyordu, onu aptal planlarına dâhil etmelerine karlanamıyordum. Elimi çenemin altına koyup gözlerimi tahtaya kilitlediğimde bu sefer içeri giren kişi Işıl'dı.

Doğrudum.

Kalbim hızlı hızlı atmaya başladığında Işıl bana bakmadan yanımdan hızla geçip yukarı doğru çıktı. Onun yanına gidiyordu. Kalbimin kıyısına vurmaya mı niyetliydi yani? Duraksadım ve usul usul yönümü çevirmeye başladım. Çenem omzumun üzerine değdiğinde onları görebildim. Işıl onun yanına oturmuştu.

Işıl yüzsüz yüzsüz gidip onun yanına oturmuştu.

Bir yanım öfkeden diğer yanım hüzünden ağlıyordu.

Ama buna izin vermemeliydim. Gözünün içine baka baka onu kirletmesine, gözlerimin içini acıta acıta kalbimi kırmasına müsaade etmeyecektim.

Çünkü söz verdim,

Bize...

XIII

"Gerçekler ve Güzellikler"

SHAMRAIN - USVAMERİ

Sevginin uğramadığı kalplere başkasının yüreği ağır gelir.

Sevmek yürek ister, zaman ister, hakikat ister. *Yalan bir ruhun varlığı elbet bir gün tokezler.*

Dakikalardır sıramda oturmuş öylece Işıl'ın sınıftan çıkmasını bekliyordum. İçim içimi kemiriyordu çünkü rahatsız olmuştum duyduklarımdan. O kızın onu sevmediğini adım gibi biliyordum ama bu kadar ileri gidebileceğini düşünememiştim. Şimdi ne yapacaktım bilmiyorum, Akif Selim'e gerçekleri söylemek daha mı iyi olur yoksa kendi kendine onun yüzünü fark etmesi daha mı akıllıca olurdu, bilmiyorum.

Sevde çantasından çıkardığı defterin kapağını açıp eline en sevdiği mavi renkli kalemni alarak derin bir nefes alıp verdi. "Hazırım. Ders başlayabilir artık."

Tepki vermeden sadece onu dinledim lakin yanımda top patlasa herkesin aksine daha sakin bir yaklaşım sergileyeceğimden emindim. Sevde sözlerine devam ederken gülümsedi. "Artık derslerime daha çok asılacağım. Gerçekten bak."

"Sevindim," diye mırıldandım içimde yaşadığım durumu ona fark ettirmek istemeyerek. Bu mevzuyu onunla paylaşıp paylaşmama konusunda tereddüde düşsem de önce kendi bildiğimi okumalıyım. Direkt bir davranış sergilemek dikkatleri üzerime çekerti ve ben bunun olmasını asla istemezdim.

Sevde, "Karnın ağrıyor mu hâlâ?" diye sorduğunda kafamı sağa sola sallayarak ellerimi ajandamın üzerine koydum. "Çok değil."

Kulağıma yaklaştı. "İlaç verebilirim."

"Yok," dedim geçirirerek. "O kadar ciddi değil, sadece bir bulantı söz konusu."

"Peki," deyip geri çekildiğinde gözleri arka sıraya kaydı. "Işıl, senin-kinin yanında."

Dudak içi etimi ısırduğım da oraya bakmamaya çalıştım. "Biliyorum, önüne dönsene yanlış anlamasın kimse."

"Ay bir de gülüyor pis pis," diye bu olaya devam ettiğinde gözlerimi kapadım, bu esnada farkında olmadan ajandamın kenarını sıkmaya başlamıştım. "Sevde önüne dön lütfen."

Homurdanarak bana baktı. "Pes sana da hiç kıskanmıyor musun ya?"

Kıskanmak mı? Ölüyorum desem okkalı bir cevap olur mu acaba?

Temkinli bir halde yüzümü ona çevirdim. "Kıskansam ne olacak ki? Ne yapabilirim? Gidip kızı kolundan tutup dışarı mı atayım?"

"Yap vallahi."

Alay eder gibi kafamı sağa sola salladım. "Sevde... Boş ver, cidden." Nasıl olsa kendimden emindim, artık Işıl'ın gerçek yüzünü de biliyordum, boş vermeyip ne yapacaktım? Evet, bir şekilde Akif Selim'in bunu bilmesi gerekiyordu lakin nasıl bir yol çizeceğimden emin değildim. Sadece düşünmeye ihtiyacım vardı.

Sevde önüne dönerken hafifçe öksürdü. "Dur kalktı yanından, izle beni."

"Ne?" dedim kaşlarımı çatarken. Sevde sus işareti yaparken yüzüne sahte bir tebessüm yerleştirip Işıl'a seslendi. "N'aber?"

Işıl buraya döndüğünde dişlerimi sıktım ve önümdeki kalemle uğraşmaya başladım. Varlığına tahammülüm yoktu. İnsanlardan kolay kolay nefret eden biri değildim fakat samimiyetinden şüphe ettiğim insanlar için bu durum esniyordu. Işıl epey laubali bir halde, "İyidir, sen- den?" diye sordu. Ses tonunu işittiğim de gözlerimi kıstım. Çok rahatsız ediciydi.

Sevde, "Çok iyiyiz vallahi ne olsun?" diye konuşup dudaklarını ıslatıp çekti. "E nasıl gidiyor?" Biraz yaklaşarak ses tonunu azalttı. "Akif'le yani?"

Işıl güldü. "Güzel gidiyor. Sanırım o da benden hoşlanıyor."

Sevde dayanamayarak güldü fakat hemen toparladı. “Hım. Alınma ama buradan hiç de öyle gözükmüyor. Yani hani uzaktan bakınca pek de hoşlanıyormuş gibi durmuyor. Hani,” dedi ve fısıldadı. “Mislina’ya bile daha yakın.”

Yutkundum. Konu bana dönmemeliydi.

Işıl’ın yüzüne bakmasam da bana tepeden dik dik baktığını hissedebiliyordum lakin asla ona karşılık vermedim. “Ne alakası var? Selim’in huyu o bir kere, kıramaz kimseyi biliyorsun. Mislina yakın davranıyordur.”

Gözlerim bir anda irileşirken dudaklarımı birbirine bastırarak kafamı kaldırdım ve gözlerimi gözlerine diktim. “Anlamadım?”

“Sakin ol, kötü bir şey demedim... Selim’i biliyoruz, sen belki ona...”

“Bence sen beni bilmiyorsun, Akif Selim’i bilmediğini zaten görüyorum da,” dedim. “Benim adımla ağzına bir daha alayım deme. Kimsin sen ortalığı bulandırmaya çalışıyorsun?”

Işıl, “Kalkmadığından mı oturuyorsun? Niye abarttın ki bu kadar?” diye sordu fakat beni alttan alttan tahrik etmeye çalıştığının bilincindeydim. Ona istediğini vermek niyetinde hiç değildim.

Gülümsemeye çalışarak, “Abartmadım ki olanı söylüyorum sadece. Biliyor musun? Kendini çok akıllı sanan ama ne olduğunu da bal gibi bilen birisin,” deyiverdim.

Işıl bana tuhaf tuhaf bakarken saçlarını geriye savurarak kollarını göğsünde topladı. Aksine arkama yaslanarak kollarımı sıranın üzerinden çekmeden elimdeki kalemle oynamaya devam ettim. “Senin benimle bir derdin mi var?” diye sordu.

“Hayır,” dedim soğuk ve düz bir sesle.

“Ne bu öfke o zaman?”

“Öfke?” diye konuştum. Sonra alay eder gibi yüzüne baktım. Şu an ruhunu taşıdığım kızı sevmiyordum ama ona karşı herkese olduğum gibi olmam aptallık olurdu. “O bile karşımdaki insana değer verdiğimi gösterir. Fazla ciddiye aldın kendini.”

Sevde tebessüm ederken Işıl bir süre bana öylece baktı. Ne düşündüğü ve ne hissettiği zerre umurumda değildi zira duyduklarımın sonra bu tavrım bile ona az gelmişti. Üzerime doğru eğildiğinde istifimi boz-

madan gözlerimi yüzünden çekip sıramın üzerindeki ajandama odakladım. "Derdin varsa söyle güzelim, çözeriz."

Güldüm. "Komiksin."

"Seni güldürebilmek ne güzel."

"Ama pek tat vermedi," derken gözlerimi yüzüne çevirdim. Kendimi o kadar zor tutuyordum ki şu an içimden hiç görmediğim bir Mislina çıkabilirdi fakat yeri değildi ve buna gerek yoktu.

"Sen çok akıllı bir kızsın Mislina," dedi gözlerime bakarak. Tehdit edici konuşuyordu. "Kendini saklıyorsun bir şeylerden, sakınıyorsun sanki."

"Peki," dedim sakince. "Bundan sana ne?"

Işıl kendini geri çekerek kollarının bağını çözdü. "Yok ya, senin har-biden bir sorunun var benimle. Bunu anladım ben. Neyse," dedi Işıl gözlerini kısıp küçümseyici bir halde bakarak. "Anlınız yakında."

Yüzüne dâhi bakmadım. Sevde'ye yöneldi. "Görüşürüz. Bay."

İçten içten gülsem de bu kızın bu kadar pişkin olması sinirime gidi-yordu. Sınıftan çıktığında Sevde koluma dokunarak beni kendine çevir-di. Şaşkın gözlerle, "Bu neydi şimdi?" diye sordu.

Hissizce mırıldandım. "Hiçbir şey."

"Ne demek hiçbir şey?" diye sordu gözleri irileşirken. "Bir an saçın-dan tutup yere sereceksin sandım. Gerçi o kadar olmaz ama yine de bir şüphe etmedim değil."

"O kadarını yapmam," diye mırıldanmaya devam ettim. "Boş vere-lim onu. Hiç haz etmiyorum işte görüyorsun."

Kıkırdayarak kafasını aşağı yukarı salladı. "Gördüm gördüm."

Bir şey söylemeden önüme döndüğümde Meltem Hoca elinde kalın kitaplarıyla içeri girerek sınıfın kapısını kapattı. Derin bir nefes alıp ders moduna geçtim. Sonra aklıma uzun zamandır kütüphaneye çıkmadı-ğım geldi. Kendime kızarak dişlerimi dudaklarıma sapladım. Bir sonraki dersimiz için üç saat boşluk vardı, ders bitiminde oraya çıkıp bir nabız yoklamalıydım.

Öyle de oldu fakat kütüphaneye çıkmadan evvel annemle konuşarak babamın ve onun durumunu sormuştum. Şükür ki her şey iyiye gidiyor-

du. Şu sıralar iyiye giden şeylerin olduğunu bilmek öyle iyi geliyordu ki ruhuma.

Kütüphaneye çıktığım vakit görevli Cem'in yanına gittim. Biraz mahcup bir vaziyette, "Ben epey geç geldim kusura bakma ama sınav dönemiymiş sonra şehir dışına çıkmamıştım derken biraz aksattım burayı. Hâlâ çalışma imkânım var mı?" diye sordum.

Cem burnun kemerine kadar indirdiği gözlüklerle bana baktı. "Sorun değil. Biraz eksik ücret alırsın o kadar ama lütfen daha dikkatli ol. En azından haber ver."

"Teşekkür ederim," dedim gülümseyerek. "Benim kabahatim. Daha dikkatli olacağım."

Cem olumsuz bir tepki vermezken köşede duran karton kutuları işaret etti. "Kutuların içindeki kitapları raflarına diz Misline, bu not kâğıdıyla da eksikleri kontrol et," deyip elime kâğıdı uzattı. Onu derhal kavrayarak başımı aşağı yukarı salladım. "Pekâlâ."

Zaman kaybetmeden çantamı ve kabanımı müsait bir yere bırakarak işimin başına geçtim. Kucakladığım kitapları ait oldukları raflara yerleştirmeye başladım. Zihnim birçok parçaya bölünmüş gibiydi. Biri kitapları takip ediyor, biri Akif Selim'i, biri ailemi, biri çevreyi... Bu garip ama ara ara ağrıtan bir süreçti. Bazen böyle bir şeyin içinde kaybolmadığım için kendime şaşıırıyordum. Belki de çoktan kaybolmuşumdur da birinin beni bulmasını bekliyorumdur. Olur ya hani, buradayım der!

"Merhaba," dedi tanıdığım en güzel ses. Olduğum yerde kalakalıırken sesin geldiği yöne yüzümü çevirdim. Akif Selim karşımdaydı ve bana bakıyordu. "Merhaba," diye mırıldandım. Hazırlıksız yakalandığım için biraz sekteye uğramıştım lakin bunu belli etmemeye çalıştım. "Bir şeye mi bakmıştın?"

"Evet," diye konuştu sessizce. "Sana."

Yüzümdeki ifade bir hayli değişirken gülümseyerek elini ensesine attı ve gözlerini benden kaçırarak elimdeki kitapları işaret etti. "Yani burada çalıştığını biliyorum. Bir bakmak istedim sadece." Duraksadı ve gözleri beni bulurken elini ensesinden indirdi. "Baban nasıl?"

"Daha iyi," diyebilirdim sakince.

"Anladım," dedi başını aşağı yukarı sallayarak.

Bir şey diyemiyordum. Ona o kadar çok şey söylemek geliyordu ki içimden ama ben hiçbir şey diyemiyordum. Bu kötü bir durumdu. Akif Selim, "Yardım etmemi ister misin?" diye sorduğunda, "Zahmet etme, ben hallediyorum," diye cevapladım.

"Zahmet edecek bir durum yok ortada, üstelik içimden geliyor," dedi saf bir sesle.

"Peki," dedim kısık sesimle. Akif Selim gülümsedi ve sakince arkasına dönerek karton kutuların içinden çıkardığı belli sayıda kitabı kucaklayarak yanıma geldi. Gülümsedim. "Raflara diziyoruz sanırım?" diye sordu.

Başımı aşağı yukarı salladım. "Evet... Sen diz ben sonra kontrol edeceğim."

"Pekâlâ," deyip gülümsedi.

Ben kitapları raflarını diziyordum o da bana yardım etmeye devam ediyordu. Dakikalarca bunu yaptık. Etraf epey sessizdi ve onunla aynı işi yaptığımız için kendimi tuhaf hissediyordum. Bana yardım ediyordu. İçinden geldiğini söylemişti. Yanaklarıma doğru çektiğim dudaklarım umarım beni yarı yolda bırakmazdı zira gülümsemekten kafayı yiyecektim.

Kitapları raflara dizdikten sonra Akif Selim'e döndüm. Özenle işini yapmaya devam ediyordu. Elimdeki kâğıt ve kalemi bırakmadan yanına vardığımda, "Kontrol etmeye başlayayım mı?" diye sordum.

"Bir dakika," diyerek elinde kalan üç kitabı da çabucak raflarına yerleştirerek geri çekildi. Eliyle rafları işaret edip gözlerini usulca kapatıp açtı. "Başlayabilirsin."

"Teşekkür ederim," dediğimde kaşlarını çatıp kafasını sağa sola salladı. "Sanırım bu senin için nefes almak gibi bir şey."

Yüzümdeki sıcaklık bir nebze olsun azalmadan gözlerimi kaçırdım. "Sanırım."

"Olsun," diye mırıldandı.

"Olsun," diye ekledim bir şeyler konuşmak istercesine. Akif Selim birkaç adım daha geri çekilerek bana müsaade ettiğinde derin bir nefes alıp kitapların yerlerini kontrol etmeye başladım. Dikkatimi raflara verdiğim vakit Akif Selim'in omzunu kitaplığın kenarına yaslayarak beni izlediğini fark ettim. Bu kalbimi zorlayan bir hadiseydi.

Gözlerimi oraya çevirmeden ellerim titreye titreye kontrollerime devam ettim lakin o esnada karın ağrım nüksetti ve belimi hafifçe eğerek yüzümü ekşittim. Dudaklarımdan ince bir sızı duyulurken Akif Selim telaşa düşmüş bir halde yanıma gelerek, "Ne oldu?" diye sordu. Elleri bana uzanıyor ama dokunmuyordu. Çekiniyordu sanki.

"Biraz karnım ağrıyor," dedim kısık sesimle. "Ama geçer merak etme."

"Dinlen istersen biraz," diye gözlerimi bulmaya çalıştığımda doğrularak geçiştirdim. "Yok o kadar mühim bir ağrı değil. İdare ederim."

"Mislina lütfen," dedi Akif Selim beni zorlayarak. Sonra elimdeki kalem ve kâğıdı kavradı. "Ben hallederim. Sen şuraya geç ve dinlen."

İtiraz edemedim çünkü itiraz edersem onu kırmış olurdum ve bu saçma olurdu. Üstelik karnım cidden epey ağrımaya başlamıştı. Buradan çıktığımda kantine inip sıcak bir şeyler içmeliydim. Karşısında savunmasız bir halde durduğumda dudaklarımı konuşmak için araladım fakat benden önce davranarak gülümsedi. "Rica ederim."

Boşluğun içine düşer gibi olduğumda gülümsedim ve başımı öne eğerek boş bir sandalye bulup oraya oturdum. Regl dönemim çok sancılı geçmezdi ama ara sıra böyle beklenmedik ağrılarla karşılaşmam pek de sürpriz bir gelişme sayılmazdı.

Akif Selim özenle her rafı kontrol ettikten sonra yanıma gelerek kâğıdı önüme bıraktı. "Sanırım bitti."

Kâğıda bira göz atıp kafamı aşağı yukarı sallamakla yetindim. Hafifçe eğilerek bana bakmaya çalıştı. "Peki biraz daha iyi misin?"

"Sıcak bir şeyler içeceğim," diye konuştum sakince. Güzel gözleriyle bana bakmaya devam ederken ayaklandım, çantamı ve kabanımı elime aldım. "Zahmet oldu sana da." Ona başka şeyler söyle Mislina. Haydi. "Sağ ol."

Ha?

İçimden kendi kendime kızmaya başladığımda geçiştirdi. "Teşekkür etmenin farklı bir tabiri bu da öyle değil mi?"

"Öyle," dedim başımı öne eğerken. Yanından ayrılmak istemiyordum, yanımdan gitsin istemiyordum. Hiç konuşmasak bile yan yana olmak istiyordum.

Akif Selim, "Aslında ben de kantine ineceğim, istersen sana eşlik edebilirim?" diye sorduğunda hızla gülümsedim. Çok belli ediyorum kendimi Allah'ım sen yardım et.

"Olur," diye mırıldandım saçlarımı kulağımın arkasına usulca sıkıştırırken. Bir şey söylemezken elimdeki kâğıdı Cem'e teslim ederek kütüphaneden ayrıldık. Birlikteydik. Yan yana yürüyorduk işte. Kabanımı ve çantamı önüme almış öylece merdivenlerden aşağı iniyordum o da yanımdaydı.

Hiç konuşmadan kantine indiğimizde içeri girer girmez orta masada oturan bizimkileri gördüm: Kadir, Sevde ve Berat. Sevde beni daha doğrusu bizi görür görmez kaş göz işaretiyle beni utandırmayı başardığında Berat ve Kadir sadece tuhaf tuhaf bakınmakla yetindi. Utanarak başımı diğer tarafa çevirdiğimde Akif Selim bana döndü. "Çay ya da sıcak bir..." der demez onun sözünü kestim. "Salep var mıdır acaba?"

Duraksadı ve yüzünde büyüyen bir tebessüme kucak açtı. "Bilmem," diye konuştu. "Vardır belki."

"Belki," diye fısıldadım. Kasa sırasının fazla kalabalık olmaması işime gelirken içecek reyonundaki ürünlere baktım. Daha önce hep aynı tarz şeyler içtiğim için salebin olup olmadığını bile bilmiyordum. Akif Selim gözlerini kısarak tabelalara bakarken konuştu. "Evet," dedi gülümseyerek. "Varmış."

"Sevindim," diye mırıldandım içim içime sığmayarak. Yaşadığım anın güzelliği dışarıdan çok sıradan gözükebilirdi ama içeriden bize baktığımda kalbim canlı bir bombayı bedenime sahiplik ediyordu sanki.

Akif Selim gözlerini yavaşça gözlerime doğru kaydırınca birden konuşuverdim. "Sen ne içeceksin? Şey yüzünden soruyorum, dün salepler sendendi ya bugün de benden olabilir aslında."

Kalbim: İyi gidiyorsun Mislina.

Cesaretim: Bir anda niye hız yapıyorsunuz hanımefendi?

Akif Selim dudaklarını birbirine bastırarak başını yavaşça eğdi. "Peki, senden olsun o zaman."

"Tamam," dedim aynı şekilde dudaklarımı birbirine bastırarak. Kasanın sırası bize geldiğinde Akif Selim, "Bize iki salep," diye sipariş verdi.

Birkaç dakika sonra saleplerimiz hazır olduğunda ücreti ödeyerek kendiminkini kavradım. Kantin pek kalabalık değildi fakat burada dik-

kat çekiyorduk. Sevde'nin bakışlarını yakaladığımda onların yanına gidip gitmemek konusunda tereddüde düştüm. Akif Selim yanımdaydı, onunla kalmalıydım. Hafifçe kenara çekildiğimizde gözleri gözlerimi buldu. "Arkadaşlarının yanına mı gideceksin?" diye sordu. "Yani ben tutmayayım seni."

"Eğer sen birinin yanına gitmeyeceksen beraber içebiliriz," diye konuştum yüzüne bakarak.

"Yok," dedi sakince. "Gitmiyorum kimsenin yanına."

"Peki," dedim gülümseyerek. Gülümsediğinde bana müsaade ederek usulca kenara çekildi. Birlikte köşede iki kişilik bir masa bulduk. Elimdeki salebi ve montu masaya bıraktıktan sonra Akif Selim'e baktım. "Ben birkaç dakika sonra gelirim olur mu?"

"Olur," dedi kısık sesiyle.

O yerine geçip otururken arkamı döndüm ve bizimkilerin yanına gittim. "Merhaba," diye konuştum gülümseyerek.

Kadir bana bakıp gülümsediğinde Berat biraz mesafeli bir halde gözlerini kısıp önce Akif Selim'e sonra bana baktı. "Merhaba da... Bizimle oturmuyor musun artık?"

"Ha," dedim tökezler gibi. Gülümsemeye çalıştım. "Akif Selim bana bir konuda yardımcı oldu da öyle birlikte bir şeyler içiyoruz. Yoksa ne alakası var ki sizinle neden oturmayayım?"

Berat omzunu silkti. "Tamam. Sorun yok."

Sevde güldü ve kolumu sıvazladı. "Kız, bize hesap vermek zorunda değil ki." Yüzümü Sevde'ye çevirdiğimde bana göz kırptı. Yanaklarımda hissetmeye başladığım o sıcaklık tamamen utançtandı. O esnada Berat yeniden konuştu. "Mislina bu arada, pek ilgilenemedim ama baban için üzgünüm. Umarım şimdi daha iyidir."

Gözlerimi Berat'a çevirirken başımı aşağı yukarı salladım. "Daha iyi teşekkür ederim."

"Sevindim."

Kadir derin bir nefes alıp verirken çay bardağını masanın üzerine bırakıp bana baktı. "Ayakta kalma daha fazla."

Dudaklarımı mahcup olmuşçasına birbirine kenetledim ve birkaç adım geri çekilerek, "O zaman sonra görüşürüz," diye mırıldandım.

Kadir, "Görüşürüz," derken Sevd'e'nin yüzünden bir an olsun düşürmediği o meczup ifade beni bir hayli utandırmaya devam ediyordu. Bunun büyümesine müsaade etmeden arkamı döndüm ve Akif'in yanına gittim.

Sandalyemi geri çekip otururken kabanımı ve çantamı duvar dibine ittim. Ellerimle salep bardağını kavradığımda başımı öne eğerek salebi izlemeye başladım. Akif Selim salebinden bir yudum alıp bıraktıktan sonra, "İçmezsen soğuyacak," diye konuştu. Gülümsedim ve kolumu hafifçe kaldırıp salebi kavradım. Birkaç yudum içmeye başladığımda hoş tadı damağımın tadını değiştirivermişti. Bardağı dudaklarımdan çekerken yutkunarak onu tekrar masaya koydum.

"Karnın ağrıyor mu hâlâ?" diye sordu sonra. Kafamı kaldırıp gözlerine baktım. "Biraz."

Gözlerini kıstı. "İlaç ya da başka bir şey geçirebilir belki o ağrısı."

"Dediğim gibi idare ediyorum ben," dedim yumuşak bir sesle.

"Tamam öyleyse," dedi pek zorlamadan. Gülümseyerek başımı hafifçe sallamakla yetindim. Mürekkep mavisini gözlerini bir an olsun gözlerimden ayırmıyordu. Karşısında bu kadar dik durabilmek oldukça zordu çünkü sevdiğim adamdı o. Benden habersiz, kalbimden habersizdi. O bana böyle baktıkça ona karşı iki çift laf edememek öyle canımı sıkıyordu ki... Yine de şikâyetçi değildim zira ona olan sevgimi dile getirmeyi bırak, gözlerime uzun uzun bakması, gözlerine doya doya bakmak bile benim için paha biçilemezdi.

Pek konuşmadan saleplerimizi içmeye devam ederken Işıl bir anda yanımızda beliriverdi.

Kollarını göğsünden toplayarak önce bana sonra Akif Selim'e baktı.

"Bayağı hızlısın Mislina," diye konuştu imalı bir sesle. Ne dediğiyle ilgilenmek bile istemiyordum. Huzursuzca soluk alıp verdiğimde Akif Selim geriye doğru çekilerek boş gözlerle önündeki salebi izlemeye başladı. Işıl ise ses tonunu biraz daha kabalaştırarak ekledi. "Ne saman altından su yürüten bir şey çıktın be!"

"Beni kendinle karıştırdın sanırım!"

Samimiyetsizce güldü. "Konuşmayı da biliyormuş."

Sakin kalmalıydım. Işıl laubali hareketlerine devam ederken gözlerine ifadesizce bakmaya başladım. Masaya elini koyduğunda gözlerimin ucu ellerine değdi. “Ne mal olduğun ortada,” dediği vakit Akif Selim sert bir sesle konuştu: “Hareketlerine ve üslubuna dikkat et.”

Hiçbir şey hissedemez ve düşünemezken Işıl şaşkınlıkla Akif Selim’e döndü. “Selim görmüyor musun kızı? Saf ayağına yatmış şeytanın teki.”

“Ne?” diye çıktı dudaklarımdan tiz bir ses. “Senin kafan mı iyi?”

Işıl yeniden bana döndü. “Ne o? Gerçekler acıttı mı?”

Gülümsedim. “Gerçekler? Ne gibi gerçeklermiş bunlar?”

Bugün duyduğum o sözleri ve yalanları şu an yüzüne vurabilirdim. Beklememin bir mantığı yoktu, kendimi onun karşısında bu kadar düşürmemin de. Elbette bana söylediği iki ucuz cümlemin hiçbir değeri yoktu ama yine de Akif Selim’e zarar vermeden onun içindeki pisliği dışarı dökebilirdim.

İnadıma yaparmışçasına gülümseyerek Akif Selim’e baktı, onun gözleri ise benim üzerimdeydi. “Bu kızın yanında durmasına nasıl izin veriyorsun sen?”

Akif Selim düz bir sesle mırıldandı: “İzin mi alacaktım senden?”

Işıl rahatsız edici bir tavırla güldü ama bu cidden tadımı kaçırmıştı. “İzin mi? Selim görmüyor musun kız bir anda hayatımıza girdi. Senin yanında olmalar, birlikte bir şeyler içiyor olmanız... Farkında değil misin neden? Kim ki bu? Senin yanında ben varım, ben oldum sadece. Bu kızı hayatımızda istemiyorum.”

Saçmalıklar silsilesi...

Söylediklerinin cevabını düşünmeyi bırak cümlelerin arasındaki bağı bile kurmak manasızdı. Mühim olan Akif Selim’in vereceği tepkiydi. Ben kendimi biliyordum, kendimi kimseye asla ezdirmezdim sadece sıramın gelmesini bekliyordum. Doğru zaman geldiğinde Işıl’ın yüzünde oluşacak o görülmeye değer ifade... Evet, sabırsızlandım.

Akif Selim gözlerini dehşet verici bir halde kısıp yönünü Işıl’a çevirdi. Kendimi hafifçe geri çekerek ona baktım. Epey gergin görünüyordu. Dudaklarını çabucak ıslayarak konuşmaya başladı: “Birincisi, senin ne haddine bu masaya gelip ahkâm kesmek? İkincisi, Mislina’yı görüyorum

ve diyorum ki keşke daha önce görseymişim. Üçüncüsü, onun bir adı var eşyaların bile adı var. Sen asıl insanları, kim ki bu, diyerek yargılama haddine sahip değilsin. Dördüncüsü, sen benim yanımda değildin hiçbir zaman da olmadın. Sana hiçbir zaman umut vermedim ve sen de çok iyi biliyorsun.” Sözlerini hiç aralıksız sürdürdüğü vakit soluklandı ve konuşmaya devam etti: “Ve Mislina senin değil benim hayatımda anlayabiliyor musun? Bir daha sakın masamıza gelerek ne benim ne de Mislina için bu kadar küçülme.”

Ha?

Akif Selim’in dilinden dökülenleri hayretle dinledikten sonra çok farklı hissetmeye başladım. Benim için söylediği sözleri sanırım günlerce düşünecektim. Çıkış yolu bulmasam da olurdu, düşünmek her zaman hayatımda olan bir durumdu.

Akif Selim gergin bir halde geriye yaslanırken Işıl âdeta şok olmuştu çünkü eminim ki beklemediği bir tepkiydi. Ses tonu dikkatleri üzerime çekecek cinstendi. “Şu ucuz kız için beni kırıyorsun öyle mi? Hadi bunun derdi belli de,” dedi beni kast ederek. “Peki ya sen Selim?”

“Bir dakika ya?” dedim onu durdurarak. “Neymiş benim derdim?”

Işıl dişlerini göstererek sırtıtmaya başladı. “Yapma Mislina. Okulun dikkat çeken kızlarından birisin. Selim gibi birinin yanında ne işin var? Amacın belli.”

“Sana beni kendinle karıştırma dedim,” diye konuştum düz bir sesle. “Ben biliyorum seni, bugün her şeyi duydum.” Duraksadı. Hiç düşünmeden devam ettim. “Tuvalete gittiğimde oradaydın, sizi dinledim. Anlatsana Akif Selim de dinlesin. Hatta daha yüksek sesle anlat herkes dinlesin.”

Işıl gözlerini şüpheyle kıstığında Sevde hızla yanıma gelerek koluma dokundu. “Mislina?” diye sordu kesik kesik konuşarak. Epey gergindim. Akif Selim ise sabırla belki biraz sinirli bir tavırla olabilecekleri bekliyor gibiydi.

Işıl yapmacık bir tebessüm iliştirdi dudağının kenarına. “Ne diyorsun sen ya?”

“Gerçekler diyorum,” diye direttim üzerine basa basa. “Sizi dinledim. Hiç adetim değildir kapı dinlemek ama öyle denk geldi ne yap-

lım.” Hırsla dudaklarımı ıslatıp çektim. “Nereden başlamak istersin? Ben yardımcı olayım mı sana?” Gözlerim bir anlığına Akif Selim’in güzel hareketlerine kayar gibi olmuştu lakin buna müsaade etmeden konuşmaya devam ettim. “Babanın olmayan hastalığından mı? Yoksa hayatında biri varken Akif Selim’e yalan söyleyerek onunla olmak istemenden mi?”

Bu ben miydim bilmiyordum. Böylesi hakikatleri bu şekilde vurgulayacağımı düşünmemiştim ama olmuştu artık olan. Niyetim bu kızın artık yerini öğrenmesi gerektiği idi. Hiç kimse karşısındaki insanı tanımadan etmeden yargılama hakkına sahip değildi fakat o kız söylediği yalanlar sayesinde elde ettiği güçle bu kadar arşa çıkardıysa kendini, onu oradan indirmeyi de bilmeliydim.

Sevde dâhil herkes pürdikkat buraya bakıyordu. Işıl âdeta bozguna uğramıştı. Akif Selim’in suratına baktığımda ise koca bir boşluk görmüştüm. Gözleri ileriye doğru bakıyordu fakat nereye baktığını bile bilmiyor gibiydi. Bizi duyduğundan bilhassa idrak ettiğinden emindim fakat bir şeyleri söylemeye niyetli değildi. Sadece daha fazlasını duymak için sabırla oturuyordu.

Işıl sözlerimin üzerine gülmeye başladı ama bu gülüşü o kadar iyi tanıyordum ki köşeye sıkışmıştı. Ondandı bu yenilgiye çalan tebessümü. “Saçmalıyorsun. Biriyle karıştırdın beni galiba.”

“Hayır,” dedim kendimden emin bir halde. “Sendin o. Kulaklarım çok iyi duyar Allah’a şükür.” Derin bir nefes alıp oturduğum yerden usulca kalktım. Sevde ellerini kolumun üzerinden çekerken Işıl dik dik gözlerimin içine bakmaya devam etti. “Bana ne gözüyle baktığın umurunda değil,” diye konuştum. “Ama kendini ve onu kandırarak leş karakterini sergilemen midemi bulandırıyor.”

“Kızım ne diyorsun sen ya?” dedi safa yatarak. Ardından Akif Selim’e döndü. “Buna inanmıyorsun herhalde Selim? Babam hasta benim, mide kanseri.”

“Hâlâ yalan söylüyorsun,” dedim hayretle. “Ne diyebilirim ki bün-yen alışmış.”

Işıl derhal bana dönüp sözlü bir saldırı yaptı. “Kes sesini!”

Sevde bir adım öne çıktı. “Yavaş ol!”

Işıl'ın ateş ve korku saçan gözleri Sevde'nin gözlerini bulduğunda, "Sana ne oluyor?" diye sordu.

Sevde dudağının kenarını kıvırdı. "Kaşınıyor mu bir yerlerin?"

İkisinin arasında başlayan bu sürtüşme amacımı saptırırken Işıl dağılan durumunu toparlamak isteyerek Akif Selim'e yeniden döndü. "Selim ben yalan söylemiyorum, yemin ederim..."

"Çarpılacaksın dikkat be kızım," dedi Sevde çabucak.

Işıl oralı bile olmazken Akif Selim sakince ayağa kalktı ve hiç kimseye bakmadan yanımızdan ayrıldı. Işıl hızla arkasından yürümeye başladığında o tarafa bakmadım bile çünkü kendimi çok kötü hissetmişim. Hüznü kamçılایan omuzlarım düşerken Sevde bana baktı. "İyi misin?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "İyiym sanırım."

"İyisin," dedi saçlarımı geriye doğru atarak. "Otur şöyle," dedi sandalyemi çekerken. Ne yaptığımı bilmez bir halde sandalyeye oturdumda elimi çenemin altına koydum ve öylece masanın üzerinde duran soğuk sahlebe baktım.

"Ne oldu Mislina?" diye sordu Sevde merakla yüzüme bakarak. "Neyi duydun sen?"

"Boş ver Sevde," diye mırıldandım hissizce. "Sınıfa çıkarım mı? Ders başlayacak."

"Henüz vaktimiz var," dediğinde geçıştirdim. "Olsun. Anca."

Bana mesafeli bir halde bakmaya başladığında üstelemedi. "Peki, çıkarım."

Birlikte sınıfa çıktığımızda gözlerim direkt sırasına kaydı fakat yerinde yoktu. İçimde bir acının varlığı yer edindi ve orayı kazımaya başladı. Bana inanmama düşüncesi çok ağır geliyordu. Gözlerimi kendimi sırama kenetledim ve sakın sakın yerime geçip oturdum. Bu sefer köşeye geçen ben olmuşum. Sanırım zihnimin ve bedenimin dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Sevde umutsuzca yüzünü bana çevirdi. "Cidden iyi olduğuna emin misin?"

Cevap vermedim. İyi miydim değil miydim bilmiyorum. Her şey bir anda gelişmişti. Ben böyle hayal etmemiştim. Bir yanım Akif Selim'in her şeyi öğrendiği için mutluydu ama diğer yanım ise ya tam tersiyse

diye haykırıyordu. Ya bana inanmamışsa? Ya yalan söylediğimi düşünüyorsa?

Buna dayanamazdım.

Sevde'nin ısrarlarına yarım yamalak karşılık verdikten sonra ders başladı ve ben ders boyunca Akif Selim'in boş sırası ve kalbimin soğuk yanıyla baş başa kalmıştım.

Koskoca dersi karmaşık bir zihinle bitirdikten sonra eve gitmek için üzerimi giyinmeye başladım. Sevde montunun düğmelerini iliklerken dalgın dalgın konuştu: "Burak'la bir şeyler yapacağız ama kötüyse seninle olurum."

"Yok," diye konuştum sakince. "Keyfinize bakın."

"Mislina başlayacağım şimdi keyfime ha," dedi kızarak. "O geri zekâlı mı kafana takıyorsun ya? Kızın zaten nasıl biri olduğu belliydi ve sen de foyasını ortaya döktün daha ne?"

"Ben kimseyi kafaya takmadım," dedim kabanımın yakasını düzeltirken. "O kız umurumda bile değil cidden."

"Hım," dedi gözlerini kısarak. "O zaman aklındaki ismi sormama yahut tahmin etmeme bile gerek yok."

Adını içimden geçirirken kalbimin üzerinde bir ağırlık oluşuyordu. Gözlerim ve yönüm onun boş sırasına kaydığında uzun uzun orayı izledim. "Bana inanmadı," diye fısıldadım. Sesim çaresizliğin içinde kendine yer bulmuş ölü bir kuş gibiydi. Kanatlarım kırgındı.

"Saçmalama," dedi Sevde düz bir sesle. "Tabii ki sana inandı."

"Yüzüme bile bakmadı Sevde," diye konuştum gözlerimi kısarak.

"Ağır saçmalıyorsun," dedi kafasını sağa sola sallayarak. "Akif'in yapmaz öyle şey."

Gözlerimi yavaşça sırasından çekerek çantamdan kırmızı beremi çıkardım ve saçlarıma geçirmeye başladım. Düşünmek istemiyordum hiçbir şeyi. Hissiz olmak istiyordum. Bir süreliğine de olsa hissizleşerek kabuğuma çekilmek istiyordum... Ama yapamazdım. İnsanoğlunun elinde avucunda hiçbir şeyi kalmadığında yalnızlık onunla olurdu. Yalnızlık hissizlikten daha öte bir duyguydu.

"Neyse," dedim kafamı sağa sola sallayıp çantamı elime alırken. "Yarın görüşürüz."

"İyi," dedi Sevde gönülsüz bir sesle. "Dikkat et, akşam konuşuruz."

"Tamam," dedim ve okuldan ayrıldım. Hava soğuktu ama evime yürüyerek gitmek istemiştim. Usulca yürümeye başladığımda annemleri hatırladım ve sonra kendime kızdım. Hızla telefonuma sarıldığımda numarasını ruşlayarak onu aradım. Birkaç saniye sonra annemin sesini işitmemle gözlerimin dolması bir olmuştu. "Anne?" diye konuştum çaresizce. "Annem."

"Mislina," dedi annem sıcacık bir sesle. "Ne yapıyorsun annem?"

"İyiyim, dersim bitti eve gidiyorum," dedim. "Sen ne yapıyorsun? Babam iyi mi?"

"Çok iyi Allah'a şükür çorba içiriyorum ona," dedi gülümseyerek. Gözlerimin giderek dolması ve onları epey özlediğimi fark etmiş olmam kalbime iyi gelen bir hâl olmamıştı. "Afiyet olsun," dedim gülümsemeye çalışarak. "Eve geçtiğimde görüntülü ararım konuşuruz tamam mı?" diye sordum. "Çok özledim anne."

"Biz de seni anneciğim," dedi yumuşak sesiyle. "Sen de eve gidince ye bir şeyler, orada havalar da soğuktur sıkı giyin üşütme sakın."

"Olur anne," dedim yürümeye devam ederek. "Akşam konuşuruz, dikkat edin," diye ekledikten sonra telefonu kapatıp kabanımın cebine koydum. Ellerimi cebime atmadan evvel beremle kulaklarımı iyice örterek sakın adımlarla Ankara sokaklarında yürümeye devam ettim.

Yürüyordum, sadece yürüyordum. Şehri dinleyerek, şehri hissederek atıyordum adımlarımı. Bunu denemeliydim. Bir süre kendime izin verirsem şayet her şey daha sağlıklı olabilirdi benim için.

Yaklaşık bir beş dakika daha kendi halimde yürümeye devam ettiğimde büyük bir pastanenin kapısından çıkan Kaan'la karşılaştım. Onu görünce duraksayarak yüzüne baktım. Beni görür görmez gözlerini irileştirdi ve tebessüm ederek karşımda belirdi. "Mislina?" dedi şaşkınlıkla. "Merhaba."

"Merhaba," dedim sessizce.

"Nasılsın?" diye sordu sonra.

"İyiyim," diye yanıtladım سوالini. "Sen nasılsın?"

“Ben de iyiyim,” deyiverdi gülümsemeye devam ederek. Gülümsemeye çalıştım. Kaan’a karşı negatif bir tutumum yoktu ama onunla bu arkadaşlık bile sayılmayacak diyaloglarımızın nereye varacağını bazen merak etmiyor değildim. Ezgi’nin dediğine göre benimle konuşmak istemesi farklı manalara çıkıyordu ve ben bunu istemiyordum.

“Eve mi?” diye sordu konuşmak istercesine.

Başımı aşağı yukarı salladım. “Dersim bitti, eve gidiyorum evet.”

“Anladım,” dedi sakince. “Ben de işe döneceğim bir işim vardı burada o yüzden uğradım. İstersen birlikte yürüyebiliriz.”

“Peki,” dedim sessizce. Kaan yönünü tersine çevirdiğinde yürümeye kaldığım yerden devam ettim. Birlikte sakın adımlarla yürüyorduk. Botlarımın ezdiği kar sesi işittiğim en net ses olurken Kaan konuşmaya başladığında bu durum değişkenlik gösterdi. “Sen neler yapıyorsun peki Mislina?”

“Okula gidip geliyorum öğrenciyim,” diye mırıldandım. “Pek merak edilesi bir hayatım yok yani.”

“Olsun,” dedi Kaan tebessüm ederek. “Öğrenci olmak güzel.”

“Bir şikâyetim yok,” derken kafamı salladım. Dudaklarımı ıslattığım sırada konuşmaya devam ettim. “Ezgi’ye beni sormuşsun, bir şey mi oldu?”

“Ha,” dedi beklemediği bir soruymuş gibi. “Merakımdan sadece.”

“Görüştüğümüzü biliyorsun yani?”

“Görüşüyorsanız diye şansımı denemek istemiştım sadece,” diye açıklama yaptı. Bu pek hoşuma gitmemiştı açıkçası. Sessiz kaldım ve yürümeye devam ettim. Birkaç dakika sonra duraksadı ve bana döndü. “Ben unuttum bir yere daha uğrayacaktım. Sonra görüşürüz o halde.”

Sakince, “Hoşça kal,” diyerek yoluma devam ettim.

Çok geçmeden eve geldiğimde anahtarlarımı askıya asıp doğruca üzerimdekileri çıkardım ve kalın bir şeyler giyinerek ellerimi yıkayıp dostlarımlın mamasını verdim. Onlarla bir müddet ilgilendikten sonra akşam yemeği için mutfığa geçtim. Dolaptaki birkaç sebzeyi tezgâhın üzerine koyup kollarımı sıvadım ve uğraştıktan sonra onları tencereye boşaltıp ocağın altını kıstım.

Yemek pişerken annemleri aramaya karar verdim. Telefonun ekranını yüzüme çevirerek görüntülü aramayı başlattım. Yaklaşık yirmi saniye sonra iletişimim olumlu yanıt aldığımda annemle yüz yüze geldim. Onu ekranda görünce ağlama isteğimin geldiğini fark ettim fakat bununla başa çıkmam gerektiğine inanıyordum. Öyle de yaptım.

Annem sevinçle gülümsemeye başladığında ona el salladım. “Ne yap-tınız?” diye sordum sesimi biraz yüksek tutarak.

“İyiyiz,” dedi annem gülümsemeye devam ederek. “Baban burada, yatıyor.”

“Bir bakayım mı anne? Konuşabiliyor mu?”

“Az çok,” dediğinde annem telefonu tutmaya devam ederek babamın yüzüne doğru götürdü. “Mislina arıyor... Bak ekranda ekranda.”

Annemin haline gözlerim dolu dolu gülümsemeye başladığımda babamı ekranda görmemle o direndiğim gözyaşına yeniliverdim ama hızla onlar görmeden o gözyaşını silerek gülümsemeye çalıştım. “Baba? İyi misin?”

Sırtı ve yattığı yer biraz dik olduğu için yüzünü daha iyi görebiliyordum. Yüzü bir hayli yorgun görünüyordu. Kafasını belli belirsiz sallayarak, “İyiym kızım, sen nasılsın?” diye sordu zar zor. Kendini zorladığını görebiliyordum.

“Çok iyiyim,” dedim gülerek. “Siz beni düşünmeyin, kendinize bakın.”

“Olmaz,” dedi babam kısıp sesiyle. “Düşünürüz.”

Annem ortak koştı. “Gözlerini açar açmaz seni sordu zaten. Üzül-mesin oralarda, söylemeseydin diye.”

Kaşlarımı çattım. “O nasıl söz baba? Ne demek söylememek? Annem izin verseydi oraya gelecektim.”

Babam itiraz ederek kaşlarını yukarı kaldırdığında annem onun yerine konuştu: “Daha yeni gittin zaten. Hem baban çok iyi, maşallah turp gibi baksana şu haline.” Babam o esnada anneme öyle bir baktı ki hem gülesim hem de güzelliklerine bakıp bakıp ağlayasım gelmişti.

“Olsun anne,” dedim gözlerimi kapatıp açarken. “Siz iyi olun da beni boş verin.”

Annem ve babam bana gülümsediğinde annem elini dudaklarına götürdükten sonra beni öperek el salladı. Babamı çokça rahatsız etmeden telefonu kapatarak oturduğum yerden kalktım. Kısık ateşte pişen yemeği kendi haline bıraktıktan sonra odama geçerek kitaplarımı çalışma masamın üzerine çıkardım. Bir şeylerle meşgul olmalıydım yoksa olayların önünü ve ardını düşünmekten kafayı sıyracaktım.

Eski Türkçeye ait notlarımı kurcalamaya başlayarak kalemi elime aldım.

Birkaç ya da yarım saat kadar çalıştıktan sonra başımı notlarımdan kaldırarak dışarıya bakındım. Yemeğin altını kapattığım için düşünecek bir şeyim yoktu. Gözlerimi kısıtım ve pencereden dışarı bakarak mırıldandım. “Düşünecek o kadar çok şey var ki Mislina...”

Kendi kendime söylenmeye başladığım sıra kapı çaldı. Yerimden heyecanla ve hızla kalkarken bu kapı zilinin ona ait olması için dua ettim lakin kapıyı açtığımda karşımda beliren kişi elinden bir defter ve kalemle beliren Sezer’di.

“Yardıma ihtiyacım var,” dedi elindekileri göstererek.

Gülümsedim ve kapıyı biraz daha aralayarak içeri girmesi için müsaade ettim. “Gel bakalım.”

Ayakkabılarını çıkarıp içeri girdiğinde kapıyı kapattım. “Salona mı gidelim yoksa benim odama mı?” diye sordum yüzüne bakarak. Güldü. “Çakır nerede?”

“Salonda,” dedim ona eşlik ederek. “O zaman adres belli,” dediğinde duraksamadan onu salona yönlendirdim. Birlikte salona girdiğimizde Sezer elindeki defter ve kalemi sehpanın üzerine bırakıp koşar adımlarla Çakır’a sarıldı. “Yardıma ihtiyacın var sanıyordum,” diye oturdum keyifle kollarımı göğsümde birleştirerek. “Yok mu yoksa?”

“Var tabii ki,” dedi Çakır’ın tüylerini sevmeye devam ederken. “Ama Çakır’ın beni özlediğini fark ettim.”

“Hım,” dedim düşünceli düşünceli. Sonra sehpanın üzerine bıraktığı defterini elime alarak, “Bakabilir miyim defterine?” diye sordum.

“Bakmasan daha iyi abla,” dediğinde kaşlarımı çattım. “Neden?”

Gözlerini kaçırarak, "Yazdıklarımı anlamamandan korkuyorum," diye mırıldandı. "Üstelik Türkçe defterim ve seninle alakalı olduğu için biraz utandım."

"O kadar da kötü değildir herhalde," deyip güldüğümde defterinin kapağını kaldırarak ilk sayfasına göz attım. Göz atmama kalmadan gözlerimin irileşmesi bir oldu. Hakikaten pek de anlaşılır tarzda bir yazısı yoktu. Yüzümdeki ifadesizlik Sezer'in konuşmasına sebep oldu. "Sümerler benim defterimi görseler o çivi yazısının patentini bana verirler çünkü yazım çivi yazısından bile kötü."

"Yani," dedim sıkıntılı bir sesle. "Ama olsun biraz özenli yazarsan daha iyi olur aslında. Aslında sen daha iyi yazıyordun ama..."

"O yazıların çoğu abime ait abla."

"İnanmıyorum," dedim Sezer'in gözlerine bakarak. "Ödevlerini kendin yapmalısın ama."

"Kendim yapıyorum ama bazen çok yoruluyorum ve yazım kötü olduğu için yapasım gelmiyor," diye açıkladı kendini. Bir şey söylemedim ve gülümseyerek onu yanıma çağırdım. "Neyse bu da senin yazımın diyelim. Ne konuda yardım edeceğim?"

Çakırla vedalaştıktan sonra yanıma oturarak bana baktı. "Çevre ile ilgili güzel kompozisyon yazılacak."

Gözlerimi kıstım ve sehpayı önümüze doğru çekerek defteri onun üzerine koydum. "Bir düşünelim," diye mırıldandım kendi kendime konuşur gibi. Sezer söz aldı. "Ben iki yol bir böcek der geçerim ama sen Edebiyat okuyorsun ya afili şeyler yazabilirsin bence."

"Bak ya," dedim sırtarak.

Omzunu silkti ve biraz öne eğilerek boş deftere bakmaya başladı. Derin bir nefes aldım ve kalemi onun eline tutuşturup, "Sen yazacaksın tabii ki, düşüneceksin de... Ben sadece sana yardım edeceğim," dedim.

Memnuniyetsizce kalemi eline aldığı anda birlikte düşünmeye başladık ve usul usul karalandı o defter.

Yirmi dakika kadar sonra güzel üç paragraf ortaya çıkmıştı. Sezer yorgun bir halde arkaya doğru yaslandığında, "Bezdim," diye homur-

dandı. "Mutfaktaki sarı bez gibi bezdim."

Yüzümü ekşiterek gözlerine baktığımda kıkırdadı. "Gülsene ya."

"Komik değildi ki," dedim düz bir sesle.

"Ama gül yine," dedi kıkırdamaya devam ederek. "Yakışıyor abla sana gülmek."

"Teşekkür ederim beyefendi," diye karşılık verdiğimde Sezer yavaş yavaş toparlanarak defterine ve yazdıklarımıza baktı. "Ben teşekkür ederim abla. Yazımım berbat olsa da güzel şeyler yazdık bence."

"Bence de," dedim onu memnun edercesine. Sezer gülümseyerek defterinin kapağını kapattı ve ayaklanarak bana baktı. "Ben gideyim artık. İyi akşamlar abla."

"İyi akşamlar canım," diyerek yolcu ettim. Hava kararmaya başladığında saatime baktım. Ezgi'nin gelmesine bir saatten fazla vardı ama ben yine de salata yapmak için mutfığa girmeliydim. Saçlarımı tepeden topladım ve salata malzemelerini tezgâhın üzerine çıkarıp buzdolabının kapağını kapattım. Sebzeleri yıkadıktan sonra domatesleri doğramaya başladım.

Birkaç dakika sonra soğanı soyarken gözlerimin kızarmaya başladığını hissettim. Bu acıya hiç dayanamıyordum ve gözlerim hemen kendini ele veriyordu.

Elimdeki bıçakla soğanı doğramaya başladığımda kapım çaldı. Ezgi gelmiş olmalıydı. Burnumu çekip kızarık gözlerle ve elimdeki bıçakla koridora çıktım. Kapıyı açtığımda olduğum yerde duraksadım. Akif Selim karşımda duruyordu.

İrileşen gözleri önce bana sonra elimdeki bıçağa bakmaya başladığında, "Onunla beni kesmeyi düşünmüyorsun öyle değil mi?" diye sordu.

Bu beklemediğim bir tepki olduğunda havada kalmış elimi usulca indirdim boğazımı temizleyerek konuşmaya başladım: "Ben yemek yapıyordum da o yüzden böyleyim..."

"Gözlerindeki kızarıklığın sebebi umarım doğradığın soğandır," diye karşılık verdiğinde kızaran ve acısını hâlâ hissettiğim irislerimi kaçırarak başımı aşağı yukarı salladım. Sonra yeniden ona döndüm. "Bir şey mi oldu?"

Birkaç saniye konuşmak için hazırlandı sanki. Onu öylece orada tutmak istemedim. Kapıyı biraz daha aralık bırakarak onu içeri davet ettim. "Bu arada buyur istersen içeri, kaç seferdir hep kapıda iletişim kuruyoruz. Mahcup oluyorum sana karşı."

"Esağfurullah," dedi Akif Selim sıkılğan bir hal ile. "Mahcup olacak bir durum yok ortada."

"Olsun," dedim itiraz eder gibi. "Buyur lütfen."

Kapının ağzından hafifçe kenara çekildiğimde Akif Selim bir müddet tereddüde düşse de nihayetinde ayakkabılarını çıkardı ve ayaklarıyla onları kenarı iterek içeri girdi. Kalbimin içindeki heyecanın yeniden filiz vermiş olmasına şahitlik ediyordum.

Evimdeydi. Nihayet evime girebilmişti.

Kapıyı kapattığımda ona baktım. "Mutfağa geçebiliriz. Salon senin için pek uygun bir yer değil," diye mırıldandım. Salon onun hastalığı için resmen büyük bir riskti. Benim dostlarım onunla hiçbir zaman baş başa oturup sohbet edemeyecekti.

"Fark etmez benim için," dedi Akif Selim anlayış dolu bir ses ile. Birlikte mutfağa girdiğimizde elimdeki bıçağı bırakıp ellerimi yıkamaya başladım. "Bir şey ikram edeyim," diye konuştum. "Kahve içer misin?"

"Yok," dedi kafasını sallayarak. "Zahmet etme."

"Yok ne zahmeti," diye üstelediğimde buna karşı çıktı. "Gerçekten istemiyorum Mislina."

Duraksadım ve ellerimi kurulayarak başımı hafifçe salladım. "Pekâlâ." Akif Selim'in hâlâ ayakta olduğunu gördüğümde sandalyeyi işaret ettim hızla. "Ayakta kaldın lütfen otur."

Sakince sandalyeyi çekti ve oturdu. Fark ettirmemeye çalışsam da deli gibi titriyordum. Ellerimle oynamaya başladığımda Akif Selim konuşmaya çalıştı. "Ben sanırım seni işinden ettim, devam edebilirsin salata yapmaya," dedi gözlerini kısarak.

Afalladım ve kafamı sallayıp geçiştirdim. "Sorun değil, Ezgi gelmez zaten daha."

"Yeni bir ev arkadaşın mı var?" diye sordu sakince.

“Evet,” dedim dudaklarımı nemlendirerek. “Biliyorsun zaten Ezgi’yi. Henüz tam anlamıyla bir tanışma olmadı aranızda ama...”

Bir şey söylemedi zaten bu tarz konular hakkında fikir alışverişi yapmamız kulağıma normal gelmiyordu. “Otursana,” dedi karşıdaki sandalyeyi göstererek. Kalbimin ritimlerini susturmaya çalışarak sandalyemi usulca kenara çektim ve oturdum.

Güzel ellerini masanın üzerine koyarak parmaklarıyla oynamaya başladı ama benim gibi stresli yahut telaşlı bir halde değil, daha sakin ve daha temkinliydi. Belki de farkında bile değildi. Gözlerine yine bakamıyordum. Bugün yaşananlardan sonra onunla ilk nerede ve nasıl konuşacağız diye düşünüyordum ama o bana gelmişti. Söyleyeceklerini merak ediyordum.

“Mislina,” diye mırıldandı sessizce. Nefesimi bana düşman belletmesinden hiç sıkılmamıştım ki. “Sen...”

“Akif Selim,” deyiverdim bir cesaretle. Kafamı kaldırdığımda bana içten içten bakan o gözleriyle karşılaştım. İçim gitti onlara daha yakından bakamadıkça, içim gitti şu kış ayında dışarıda sarmaş dolaş sarılarak kahkahalar atamadıkça... “Hım?” diye sordu dudakları kapanırken.

“Neden hiçbir şey söylemeden gittin?” diye sordum kırılgan bir ses tonuyla. “Yalan söylediğimi mi düşündün Işıl hakkında?”

Sanırım cesaretimi artık elime almaya başlamıştım. Ona sorular sorarken eskisi kadar zorlanmıyordum çünkü aşırıydık bir şeyleri, bunu fark ediyordum. Ellerimi masanın üzerine koydum ve ben de sıkıntıyla onları ovuşturmaya başladım. Gözlerim gözlerinden aşağı kayıp parmaklarımda son buldu. “Onu dinlemem kötü bir davranış olabilir ama o kız sana yalan söylüyordu, gerçekten. Seni, bana inan diye zorlamam, böyle bir mecburiyetim yok ama bu konuda, özellikle babam hastayken babasının hastalığı hakkında yalan söylemesi...” dedim cümlemin devamını getiremeden. “Bunu kabul edemedim.”

Işıl benim hakkımda bir sürü imalarda bulunmuştu ama ben kendimden adım kadar emin olduğum için hiçbirini dikkate almamıştım fakat tek endişem Akif Selim’e olan duygularımı sezmiş olmasıydı. Şayet ki hislerimin kıyısından kenarından geçerse o zaman zor durumda kalırdım. Günü geldiğinde duygularım yahut kalbim Akif Selim’e teslim

olacaktı belki ama bunu benden duysun benden görsün isterdim. Ona kendi elim ve dilimle teslim olmak isterdim, bir başkasının kilerle değil.

Akif Selim, “Ben seni zor durumda bırakmak istemedim Mislina,” diye başladı konuşmaya. “Hiçbir şey söylemeden gittim çünkü bana yakışmamasından korktuğum tepkiler verecektim.” Derin bir nefes alıp verirken yutkundum. “Sana inanıyorum ben.”

Söylediği sözlerle başımı çabucak kaldırdım ve gözlerine baktım. Gülümseliyordu ama suratı asık da değildi. Sadece bana inandığını görüyordum harelerinde. Bunu sorgulamamın bile mantığı yoktu şu an. “Işıl,” dedi yüzünü ekşiterek. “O benim hayatımda olan biri değil, yanımdaydı ama ben fark etmiyordum. Hatalarım var evet buna ben müsaade ettim ama dahası olmadı hiçbir zaman. İlgisizim herkese, bu yüzden umurumda değildi belki de.”

“Bana açıklama yapmana gerek yoktu,” dedim giderek kısılan sesimle.

Başını kararlı bir vaziyette aşağı yukarı salladı. “Biliyorum. Sana açıklama yapmak gibi mecburiyetim yok ama yapmam gerektiğine inanıyorum çünkü kabahatliyim. Onun söylediği hiçbir şeyi hak etmiyorsun.”

“Ben alınmadım o sözler,” diye geçiştirmeye başladım. “Işıl’ın söyledikleri beni alakadar etmiyor. Ben sadece sana...” dediğim an sözlerim düşman oluverdi yine bana.

“Ama beni alakadar ediyor Mislina,” dedi Akif Selim sözlerimin aksine konuşarak. Masanın üzerinde duran elleri hareketlenmeye başladığında derin bir soluk alıp verdi. Ürperdim. “Sana ‘ben bildiğim kişiyim umurumda olan sadece bu’ demiştim ya hani... Bugün anladım ki umurumda olan tek şey sadece kendim değilmişim... İnsan bazen bir başkasına değen sözler için de üzülüp, sinirlenebiliyor. O fırsatı ona vermemeliydim.”

“Cidden sorun değil,” dedim kafamı aşağı yukarı sallarken. “Ben seni sadece uyarmak istedim. Kandırılmak kötü bir şey sonuçta. Yani sen ona karşı bir şeyler hissedip o kızın sevgisinin tamamen bir hırstan ibaret olduğunu anladığında kötü hissedecektin...”

“Ama ben ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum.”

Ne söyleyeceğimi bilemeyeceğim anlardan birinin içine düşmüştüm. Bana karşı açıktı, aslında ona sorular sorduğum zaman şifreli konuşmak

yerine doğruyu söylerdi ama yine de insanlar kötüydü ve onu karala-sınlar istemezdim. Birbirimize bakmaya devam ederken gülümsemeye başladı. Utandım ve bakışlarımı kaçırdım. “Ondan hiçbir zaman haz etmedin değil mi? Belki de bu yüzden onunla aramda bir şeyler olup olmadığını soruyordun?”

“Evet,” dedim dürüstçe. “O kızda hep bir şeyler olduğunu şüphe et-tim, üstelik Kadir de onun rahat biri olduğunu söylüyordu.” Gözlerini kıstığında düzelterek açıkladım. “Kadir, arkadaşım. Bu sabah gördüğün kişi.” Konuşacak gibi durmuyordu. Üstelemedim. “Şimdi burada onun açıklarını anlatacak değilim,” deyip güldüm. “Dedikodu yaparmış gibi.” Sonra sustum ve gözlerinin içine içine baktım. “Ben üzülmeni isteme-dim Akif Selim, üzülen sen ol istemedim.”

Bana bakmaya devam ediyordu. Köşeye sıkışmış gibiydim ve kaçacak bir yerim yoktu. Akif Selim, “Peki sen? Üzüldün mü?” diye sordu.

“Senin için evet,” diye itiraf ettim. “Ama kendim için hayır çünkü zarar gören sen olacaktın ben değil.”

“Sen,” dedi nefes alıp vererek ama ben nefes alamıyordum. “Bazen beni...”

Kalbim küt küt atmaya başladığında yüzünü eksitti ve öksürmeye başladı. Kendini geri çektiğinde derin bir nefes soludu lakin bunu ver-mekte güçlük çekti. Çabucak ayağa kalktım ve telaşla ellerimi omzuna doğru uzattım ama dokunamadım. Titreyen ellerime baktım. “Akif Se-lim iyi misin? Akif Selim?”

Başını aşağı yukarı sallamaya başlayarak cebinden astım ilacını çı-kardı ve titrediğini gördüğüm elleriyle onu ağzına götürerek birkaç sefer sıktı. Bu esnada gözleri kapandı ve benim gözlerimde birikmiş kan tor-baları yanmaya başladı. Birkaç saniye gözleri kapalı bir halde beklemeye devam ettiğinde endişeli halimden ödün vermeden arkamı döndüm ve bir bardak su doldurup ona uzattım.

Bardağı kavradığında bir yudum içip bıraktı ve gülümseyerek göz-lerini kapatıp açtı. “İyiyim. Arada oluyor böyle.” Kesik kesik nefes alıp verdi. “Ama iyiyim şimdi.”

“Emin misin?” diye sordum kurumuş dudaklarımla. Kafasını aşağı yukarı sallarken gülümsemeye devam etti. “Eminim... Seni de boş yere telaş ettirdim.”

“Hayır,” dedim düz bir sesle. “Ne demek boş yere? Sağlığın söz konusu Akif Selim.”

“Olsun,” dedi kısık sesiyle konuşmaya devam ederken. Sonra elindeki mavi ve beyaz renkli astım ilacına baktı. “Ben soluğumu yanımda taşıyorum, sorun yok.”

Elindeki ilaca bakmaya devam ettikçe hayatı boyunca ona bağlı olarak yaşaması beni üzmüştü ama o bundan şikâyetçi değildi. İlacını cebine koyduktan sonra toparlanmaya başladı ve ayaklandı. Geri çekildim. Gözlerime baktı. “Teşekkür ederim Mislina. Kalbin için de kendin için de.”

Gülümsedim. “Rica ederim.”

“İyi akşamlar o halde,” deyip çıkış kapısına yöneldi. “Ben gideyim.”

“Akşam yemeğine kalabilirdin aslında,” dediğimde nazıkçe geri çevirdi. “Yok gideyim. Belki başka bir sefer.”

“Belki,” dedim gülümseyerek.

Akif Selim evden çıktığında elimi kalbimin üzerine koydum ve derin bir nefes alıp vererek mutfağa girdim ve yarım bıraktığım işime devam ettim. Salatayı yapıp sofrayı da hazırlamıştım ama aradan bir saat geçmesine rağmen Ezgi hâlâ gelmemişti. Birkaç sefer telefonla aramışsam da geri dönüş alamamıştım çünkü telefonu kapalıydı. Yersiz bir telaşın içine düştüğümü sanıp mutfaktan çıkıp salonda beklemeye başladım. Gözlerim dışarıdaydı ve Çakır da hemen yanımda duruyordu. Hava bir hayli kararmıştı, Ezgi’nin şimdiye kadar gelmesi gerekiyordu.

Birkaç sefer daha çaldırdığımda telefonun hâlâ kapalı olmasına anlam veremedim ama kötüye de yormamıştım.

Evin içinde biraz daha vakit geçirdiğimde saate baktım. İki saatten fazladır gecikmişti. Gecikmesi sorun değildi ama bana bunu soylesin isterdim. Pes ederek mutfağa girdim ve soğumuş yemeklere baktım. Omuzlarımı düşürüp sofraya bakarken kafamı sağa sola salladım.

Bu esnada zil çaldı.

“Sonunda,” dedim söylenerek. Mutfaktan çıkıp kapının kolunu kavradım ve onu açtım. “Ezgi nerede kal...”

Onu görür görmez dudaklarımdan tiz bir çığlık koptu.

“Ezgi!”

Çok değil, belki de saniyeler içinde üzerime yıkıldı *kanlar içinde kalmış bedeni*.

XIV

"Özgünlüğün Adı"

ED SHEERAN - PERFECT

Dünyanın hiçbir yerinde kanamamış, ağlamamış bir canlıya rastlayamazsınız. Çiçekler, böcekler, kuşlar bile ağlayabilir... Hissetmek, zaten insan hissettiği sürece gözlerinde biriktirir acıyı veyahut sevinci. İnsan ağladığı kadar büyür belki de kalbinde taşıdığı kadar büyüktür ruhu ama gözyaşları öyle saftır ki bazen kocaman bir okyanusta kaybolabilir bazen de o okyanustaki girdabı tek bir damlasıyla kapatabilir. Ne vakittir ki kederden doğma bir gözyaşına rastlarsak ancak o zaman bir anlam ifade edebilir. Çığlıkları duyulduğu sürece gözyaşları bir anlam kazanır.

Çünkü cellatlar kalbinin aynasını kendine kapatmış insanlardır.

Çünkü cellatlar insandır, *her insan kendisinin celladıdır.*

Kapıyı açmamla birlikte Ezgi'nin kanlar içerisinde kalmış bedeni kollarımın arasına düşüverdi. Olayın şokuyla gözlerimi aralarken diğer yandan farkında olmadan kuvvetli bir sesle bağırdım. Ezgi'nin ağırlığıyla birlikte dizlerimin üzerine düştüğümde telaşla titreyen ellerimi yüzüne götürdüm ve onu kendime çevirmeye çalıştım. "Ezgi!" diye bağırdım tekrar. Sesim de titriyordu.

Korku dolu gözlerle yara bere içinde kalmış çehresine bakarken, gözlerini usulca araladı ve gülümsedi. "Mislina," diye konuştu zar zor. "Yanımdasın değil mi?"

Başımı aşağı yukarı sallarken derin derin nefes aldım. "Evet, yanındayım," dedim hızlı hızlı. Ağlayacak gibiydim. Gülümsemeye devam ederken gözleri koridordaki lambaya kaydı güç bela ve bir müddet orayı izledikten sonra sol gözünden bir damla düştü. Kurumuş dudakları aralandı. "Artık yalnız değilim değil mi?"

Titreyen parmaklarımı gözlerinin kenarını götürdüğümde parmağımın ucuna kan bulaştı, gözyaşının içinde yoğrulmuş bir tattı sanki. Öylesine acıydı ki daha öncesine rastlamamıştım. Gözleri lambayı seyrede dururken gözlerini usulca kapattı ve kollarını iki yana saldı. Tam o esna-

da karşı komşum Feridun abinin kapısı açıldı. “Ezgi,” dedim ellerimle yüzünü kavrarken, gözlerini açmadı.

Feridun abi hemen önümde eğilirken, “Mislina ne oldu?” diye sordu endişeli bir halde.

“Ben bi-bilmiyorum,” dedim olayın verdiği şokla. Kızaran gözlerimi kaldırdığımda telaşla merdivenlerden inerek bana bakan Akif Selim’i gördüm. İşte o an, gözyaşlarıma engel olamadım ve ağladım. *Acı acıya vurgunmuş* meğer tam da şu an anladım.

Feridun abi, Ezgi’yi kendine çevirdiğinde birkaç komşu daha birikti merdiven boşluğunda. Akif Selim korkuyla karşımda belirlediğinde burunumu çektim ve Ezgi’ye baktım. “Ezgi lütfen aç gözlerini,” diye konuştum lakin ses tonum epey kırılgan ve güçsüzdü.

Feridun abi acele bir halde konuşarak, “Arkadaşın kötü bir durumda Mislina, ben arabayı hazırlıyorum derhal hastaneye gidiyoruz,” dedi. Kafamı aşağı yukarı sallarken Feridun abi sağına soluna bakınırken Akif Selim’i gördü. “Koçum yardım edelim.”

Akif Selim hızlı bir halde eğilirken, “Ben hallederim abi sen arabayı hazırla,” diye konuştu. Feridun abi tatmin olduğunda evinden anahtarını aldı ve saniyeler içinde aşağıya indi. Ben dizlerimin üzerinden kalkarken Akif Selim çabucak Ezgi’yi kavradı. Birkaç komşu ona yardım ederken Akif Selim gözlerini gözlerimle buluşturarak, “Ağlama lütfen,” diye fısıldadı.

Bir şey diyemedim, ağlamaya devam ettim.

Onlar Ezgi’yi aşağı taşıırken ben de üzerime bir şeyler geçirip, cüzdanımla birlikte evden ayrıldım. Dakikalar sonra onu arabaya bindirdiğimizde Akif Selim sürücü koltuğunun yanındakini yerini alırken ben de arkaya geçip Ezgi’nin kafasını dizlerime yatırdım. Feridun abi hızlıca arabayı sürerken, “Ne oldu Mislina?” diye sordu tekrar. “Arkadaşının hali neden böyle?”

“Bilmiyorum,” dedim kısık sesimle. Gözlerim yavaş yavaş Ezgi’nin kapalı gözlerine kaydı. Yüzündeki yaralara ve kurumuş kanlara baktım. Şakağından akan o kırmızı damlalar öylesine kurumuştur ki, sanki oraya aittirmiş gibiydi. Dudağı, gözleri, yanakları... Hepsi mahvolmuş bir haldeydi.

Onu dövmüşlerdi. Bu bir kaza olamazdı.

Gözlerimin kenarında kurumaya yüz tutmuş gözyaşıyla birlikte kafamı kaldırdığımda dikiz aynasına ilişen bakışlarım Akif Selim'i gördü. Bana bakıyordu. Gözleri küçülürken dudaklarını araladı ve sessizce konuştu. Sadece, "Ağlama," dedi. Bunu dudaklarında okuyabildim. Burnumu çektim ve gülümser gibi oldum. "Peki," diye mırıldandım sessizce. Dudaklarımı okudu. Gülümsedi.

Varlığına tutunduğum şu sıralarda kalbimde bir ferahlık hissettim. Nefes alıp verirken kanlı ellerimi umursamadan Ezgi'nin dağılmış saçlarını topladım ama ruhuna dokunamadım zira orayı nasıl toplardım bilmiyorum.

Çok geçmeden hastaneye geldikten sonra Feridun abi hızla arabadan indi ve Ezgi'yi kucakladığı gibi acile götürdü. Biz de onu takip ettik. Görevliler hızla bir sedye getirip onu muayene odasına götürdüklerinde peşinden gittim. Akif Selim beni durdurdu. "Mislina!" Ona baktım. "Arkadaşının kimliği yanındaysa girişini yapayım."

"Çantası yanındaydı," dedim çabucak. "Bakayım."

Akif Selim başını sallarken koşar adımlarla Ezgi'nin yanına gittim. Birkaç doktor başında belirlediğinde ben çantasına ulaştım ve içinden çıkardığım kimliği Feridun abiye uzattım. "Abi zahmet olmazsa bunu Akif Selim'e iletir misin, onun yanında kalmalıyım."

Feridun abi hızla elimdekini alırken, "Ne zahmeti Mislina," diye konuştu. "Sen arkadaşının yanında kal."

"Teşekkür ederim her şey için," diye mırıldandım kırılgan bir sesle. "Lafı bile olmaz," deyip odadan çıktı. Yönümü sedyeye çevirdiğimde kısa boylu olan doktorun bakışlarıyla karşılaştım. "Neler oldu?" diye sordu.

"Anlamadım," dedim ellerimi açarak. "Kapıyı açar açmaz bedeni böylece yığıldı üzerime." O esnada Ezgi'nin bedeninde kıpırdanmalar olduğunda gözlerini açtı. İrkilerek, "Uyanıyor," dedim. Doktor bey yönünü ona çevirdiğinde Ezgi, "Neredeyim ben?" diye sordu.

Doktor bey konuştu: "Sakin olun şu an hastanedesiniz. Sizi muayene edeceğiz."

Ezgi'ye bakıp gülümsedim. Ona güç vermek istedim. Bana baktı, gülümsemeye çalıştı lakin başarılı olamadı. Gözlerini yeniden kapattığında dudaklarının titrediğini gördüm. Yıpranan kıyafetlerine baktım. Dizi yırtılmış kot pantolonuna, bileğindeki camı çatlamış saate. Hepsi yaşadıklarının bir tablosuydu âdeta. Gördüklerim canımı yakarken o bunları yaşarken nasıl dayanmıştı kim bilir.

Doktor bey onu bir müddet tedavi ettikten sonra diğer doktor elindeki dosyayı yanındaki hemşireye uzatarak talimat verdi. Onu önce pansuman odasına götürdüler. Kapının dışında beklemeye başladığımda Akif Selim ve Feridun abi yanımda belirdi. Feridun abi, "Nasıl durumu?" diye sordu.

"Gözlerini açtı, yaralarına pansuman yapıyorlar şimdi de," dedim.

"İyi olur inşallah," dedi Feridun abi samimiyetle.

Başımı öne eğerken onu tekrar ettim daha sonra yüzümü kaldırdım. "Abi ben gerçekten tekrar teşekkür ederim, bundan sonrasını ben hallederim. Geç oldu zaten."

Feridun abi, "Olmaz Mislina bekleyeyim sizi," dediğinde Akif Selim araya girerek, "Ben buradayım abi," diye konuştu.

Duraksadım. Onu da yormuştum ama yüreği öyle güzeldi ki korku dolu gözlerinde en az benim kadar hissedebilmişti kederi. Devam etti. "Sağ olasın tekrar. Ben buradayım."

Karıncalanan parmaklarıma engel olamazken Feridun abi, "Öyle olsun madem ama bir ihtiyacınız olursa direkt beni arayın!" dedi gözlerimize bakarak.

Gülümsedim. "Eksik olma abi."

O da gülümseyince bizimle vedalaşarak yanımdan ayrıldı. Koridor-da onunla kalırken gözlerine baktım çekinerek, "Akif Selim buna gerek yoktu, dinlenmelisin. Ben buradayım," diye mırıldandım. Kaşlarını çattı. "Yine kendinden başka herkesi düşünüyorsun." Sonra gözlerini kapatıp açtı. Derin bir soluk aldırması bana bu hareketiyle. "Ben de buradayım."

Bir şey diyemedim yine. Kenara çekildim ve koridoru daha fazla meşgul etmedim. Hastaneler aslında bana onu hatırlatıyordu. Akif Selim'i... Onun da başında beklemiştim birkaç saat gerçi değil bir saat bir ömür de olsa beklerdim lakin bir ömür bizim için uzun bir yolculuk Akif Selim. Seninle yaşadığım her an çok kısa olsa da bir ömür... Gözlerimi kapatırsam açmaya korkarım bir daha.

Akif Selim ile Ezgi'nin pansumandan çıkmasını bekledik ve onu gözlem odasına aldılar. Birkaç saat daha burada kalması gerektiğini söylediler daha doğrusu Ezgi eve gitmek istediğini belirtti doktorlara. Sadece onu şu an için gözlem altında tutmalarının daha iyi olacağı için iğne ve serum takılmasını gerektiğini söylediler.

Ezgi gözlem odasına alındığında derin bir nefes alarak gözlerimi kapatıp açtım. Akif Selim, "O iyi olacak," dedi. Başımı sallayarak yüzüne baktım. Bana umutla bakan o mürekkep mavilerine çekildi içim yine benden habersiz, yine aşktan yana yana. "İyi olacak biliyorum," diye tekrara düştüm.

"Peki ya sen?" diye sorduğunda duraksadım. Bir üşüme hissi uyardırmıştı bedenimde. Kaşlarımı çattığımda gülümseyerek ellerimi işaret etti gözleriyle. "Ellerini yıkamayı düşünmüyor musun Mislina? Yoksa kan görmeyi seviyor musun?"

Sözlerini idrak ederken afalladım ve gülerek ellerime baktım. Derimin arasına sinmiş ve ince ince dağılan kan zerrelere vücudumda ne kadar da eğreti duruyordu. "Tamamen unuttum bunu," diye geçiştirdim. "Ben ellerimi yıkayayım."

Kafasını usulca eğdiğinde birkaç adım ötemdeki koridorda ellerimi yıkamaya başladım. Tuvaletten çıktığımda Akif Selim'i nezih olan koridorun sonundaki bankta otururken gördüm. Yanına yürüdüm yavaşça. Ona yürürken adımlarımın arasındaki mesafenin çok kısa olduğunu fark ettim ama tahminimden daha çabuk varmıştım oraya. Üzerimdeki montu düzelterek hemen yanına oturduğumda cüzdanımı da dibime koydum. Yeri izliyordu. Baktığı yere baktım.

İnsanların sesini işitiyordum. Çocukların çaresizce ağladığı duvarları duydum, annelerin hüznünü gördüm, yaşlıların kamburlarmış sırtlarına tanık oldum. Sanırım hastaneler insanlık için bir kılavuzdu. Halimize şükretmek ve iyi ki diyebilmek için.

İkimiz de hiç konuşmadan öylece önümüze bakıyorduk. O baktığı için oradaydım onu orada bile yalnız bırakmak istememiştim. "Hastaneler insana kim olduğunu hatırlatıyor," diye başladı sözlerine Akif Selim. Ses tonu beni dağıtmaya vermişti bile. Duraksadım ama buna izin vermeden konuşmasına devam etti: "Bazen kim olduğumu unutuyorum ama buraya geldiğim zaman hatırlıyorum. O sedyeye yatınca, kabloları bedenimde hissedince..." Bu sefer kendi duraksadı. Söyleyeceği bir şey olduğu aşikârdı. Yutkunduğunu duydum, bunu ürkütmüştü fakat ona belli etmedim. Kafasını kaldırdı ve diğer yöne bakarak konuştu: "Ameliyathanenin başında çaresizce beklediğimde."

Kafamı kaldırdım ve ona baktım. Yüzü bana dönük değildi ama o kadar görebiliyordum ki gözlerine uzun uzun baksam bu kadar göremezdim diye düşündüm kendi kendime. Nefesi titrer gibi oldu sanki yaşamı avuçlarımdan içine akmaya başladı. Örkek bakışlarım sadece saç-

larını görebildiğinde bana yüzünü çevirdi. Temiz yüzünü sarmış birkaç tel sakalına baktım önce çünkü gözlerine bakarsam ağlarım diye korktum. Bilmiyorum sadece öyle hissetmem gerektiğine inandım. Gözlerim dudağının kıvrımına diktiği güllerin adıyla kıvrıldığında konuştu. "Annem," diye mırıldandı içimi acıtırken. "Bir kış gecesi, tam bu vakitlerde, bu hastanede ve o koridorun sonundaki giriş... Ben dışarıdaydım çünkü bana, bize dönmesini bekledim."

Sustu. Gözlerine bakamıyordum ama neler hissettiğinde o kadar iyi anlamıştım ki dokunsa titrerdi bedenim. Konuşmadı sanki onu duymamı istiyor gibiydi. Kurumuş dudaklarım ve ağrıyan gözlerimi gözlerine doğru taşıdım. Mavilerinin etrafındaki kızarıklık beni mahvetmişti. "Döndü mü peki?" diye sorabildim kısık sesimle.

Gözlerimin içine baktı o kadar derine inmişti ki kim olduğumu unutmuştum. Güzel gözleri kısılırken dudakları da onu takip etti. Gülümsedi ama acı acı is koktu dudağı. "Dönmedi," deyiverdi, sesini kendinin bile duyduğundan emin değildim.

Kalbimin üzerinde adının attığı bir yer vardı, oraya onu yuva diye kurmuştum ama Akif Selim şu an bana o yuvanın camından uzun uzun bakan bir adamdı. Perdeleri yarıya kadar çekilmiş, yağmur damlalarının pencerede bıraktığı izlerin ardına kendine saklamış bir bedendi. O içerdeydi ben dışarıdaydım. Elleri pencereye uzandığında bana konuştuğunu anladım ve ona bir adım attım. Her şey o izin verene kadar sürdü.

Birçok soru sormak istesem de gözlerine baktıkça bu kadarına hakkının olup olmadığını tartmaya başladım. Gülümsemeye devam ederken acısının katlanarak koca bir yokuştan aşağı yuvarladığını hissettim. "Annem akciğer kanseriydi. Bununla uzun yıllar mücadele etti ama başaramadı." Boğazıma bir yumru otururken bunları tekrar hatırladığı için üzülmüştüm fakat hatırlamak değildi mesele zira bunları unutmak mümkün değildi. Kim annesini unutabilirdi sanki?

"Kaç yaşındaydın Akif Selim?" diye sordum sakince. Gülüşü büyüdü. "On beş."

"Çok üzüldüm," diyebildim bir şeyler söylemem gerekiyormuş gibi ama daha fazlasını yapmalıydım. Kızaran gözlerinin altına dokunmalı ve burada olduğumu bilmesini söylemeliydim. Yapamadım, ona sadece üzüldüm diyebildim.

Sevgim bu kadarına yetebildi, elimden gelse kalbinden öperdim.

“Adı,” dedi gözlerini belli bir noktaya sabitlerken. “Zeliha’ydı.”

“Zeliha,” diye tekrar ettim hemen peşinden. “Çok güzel bir isim. Su perisi...”

Anlamı buydu. İstemsizce annesini hayal ettim. Ona sormazdım çünkü bu kadarı şu an için yersizdi ama bir gün anlatacak olmasını bekledim. Bilmiyorum, hayal ettiğimde kar beyazını anlatan bir teni, mavi iri gözlerini... Açık kahve ve kısa saçlarını, ara sıra takıp çıkardığı ince cam çerçeveli gözlüğünü düşledim. Ne kadar doğrudu bilmiyordum ama öyle bir hayal ettim ki sanki hâlâ yaşadığını düşündüm.

“Biz hastalıklı bir aileyiz Mislina,” diye konuştuğunda ruhunun üzerinde depresyon çöktüğünü hissettim. “Annem, babam ve ben...” Sustu ve konuştu. “Annemin yükü daha fazlaydı o hem astım hem de akciğer hastasıydı. Şimdi yok. Şimdi babam var. Babamın imtihanı daha başka, sanırım onunki daha büyük. Bilmiyorum Mislina, insan elinde olmadığı şeyler yüzünden isyan edemiyor ve bu günah. Bu bir imtihan, Allah’ın bize imtihanı. Yine de iyiyim diyorum nefes alıyorsam hâlâ umut var demektir...” Gözlerini bana çevirdi. “Umut var değil mi?”

“Elbette,” diye fısıldadım, gözlerine dolu dolu bakarken. “Umut her zaman var, sen söylemiştin hatta unuttun mu yoksa?”

Kafasını iki yana salladı. “Unutmadım.”

Bakışlarındaki cenneti görseydi bunu bana sormazdı bile, zaten kendi de biliyordu bunu ve ben de görüyordum. O hep kendi içinde yaşayan başkaları bunu artistlik adıyla sınırlandırmıştı. Bunları yaşayan birine göre yine de çok güçlü bir adamdı çünkü isyan ettiğini görmemiştin, kabullenmekten ve bununla başa çıkmaktan başka çaresi yoktu. İnsanın içini görmeyip, onu dinlemediğimiz sürece yargılamak çok kolaydı, şimdi onu dinledim peki ya şimdi kolay mıydı? Bana böyle bakarken ona sarılamamak mı? Elini tutup ‘yanındayım’ diyememek mi? Kolay yok, hiçbir zaman da olmayacaktı.

Sonra önüne döndü ve susma kararı aldı. Konuşmadığında bunu anladım. Onunla birlikte sustum ve beni suskunluğuna konuk etti.

Yarım saate yakın öylece hiçbir şey yapmadan durmuştuk. Yanındaydım ya, günlerce konuşmasak da olurdu. Gözlerimin ağırlaştığını hissettiğime elimde olmadan elimin tersiyle esneyen ağzımı kapattım. Akif Selim kafasını bana çevirdi. “Uykun geldi.”

"Yok," dedim elimi çekerken. "Öyle esneyiverdim sadece."

Üstelemeden önüne döndüğünde burnumu çektim ve kollarımı göğsümde birleştirip beklemeye başladım fakat bu esnada gözlerimin kapandığını bile hissedemedim. Ta ki Akif Selim'in elleri usulca koluma dokunana dek. "Mislina," diye fısıldadı. Gözlerimi açtım hızla ve bana doğru bakan gözlerine baktım. Heyecanlandım uyku sersemi bir halde. "Uyuyorsun."

"Yok," dedim kıpırdanarak. "Gözlerimi kapatmıştım sadece."

Gülümsedi. "Çok yalancı bir kız oldunuz ama siz."

"Vallahi mi?"

Daha geniş güldü. "Tamam, belki biraz."

Utanırken yutkundum ve devam etti. Elini kolumdan çekip yavaşça omzuna koyarak işaret etti. "İstersen başını omzuma koyabilirsin. Uyuman için yani..."

"Rahatsız olursan?" diye sordum saf saf.

Dudaklarını büktü. "Olmam."

Bana bakmaya devam ederken kalbimin sıkışması her geçen saniye artıyordu. Başımı omzuna yaslayacaktım düşünebiliyor musunuz? Başım onun güzel omuzlarındaki yerini alacaktı ve ben uykuya dalacaktım. Çekingen bir halde öylece ona baktım. Aslında bunu yapmayabilirdim, uykumu çok rahat def edebilirdim lakin omzunda nasıl uyunurdu bilmiyordum. Bunu hissetmek istedim. Gözlerimi kaçırarak başımı usul usul omzuna yatırdım. Kalbim de benimle birlikte yattı sol tarafıma doğru. Peşimden geldi sürekli.

"Rahat mısın?" diye sordum kısık sesimle.

Gülümsediğini hissettim. "Bunu benim sana sormam gerekiyor sanırım?"

Gülümsedim. "Rahatım."

"Sevindim."

Sakince soluk alıp verdim ama nefesim bana düşman olmuştu şu an içinde. Gözlerimi kapatmak istemedim. Ona bu kadar yakinken görmeyi istedim. Elllerine baktım. Narin ve temiz ellerine. Tırnaklarını yeni kesmişti, zaten tırnaklarını hiç uzun görmemiştim. Montunun üzerini örttüğü yere kadar sürdü gözlerimin seyri.

Rahattım ama çekiniyordum hâlâ. Yavaş yavaş soluk alıp vermeye başladım rahatsız olmasın diye ya da hareket etmemeye çalıştım. Onu dinlerken gözlerimin kapandığını hesaba da katmamıştım.

Ne kadar uyuduğumu bilmediğim bir süre sonra Akif Selim'in yine koluna dokunarak uyandırdığı bir an ile gözlerimi açtım. Başımı derhal omzundan kaldırarak gözlerine baktım. "Ne oldu?" diye sordum boş bir sesle. Sesimde binlerce rüya vardı.

Akif Selim, "Sanırım arkadaşını taburcu edecekler," diye konuştu. Gözlerimi irileştirdim. "Bu kadar çabuk mu?"

"Bence bunu arkadaşına soralım."

"Haklısın," dedim saçlarımı toplarken. Daha sonra da ayaklanarak yanımdaki cüzdanı elime aldım. Birlikte Ezgi'nin yanına gittiğimizde tepesindeki serumun bitmiş olduğunu ve kolundaki damar yolunun cıkarıldığını gördüm. Irileşen gözlerimle Ezgi'nin başına varıp, "Çıkacak mısın?" diye sordum. "Biraz daha kalsaydın."

Bana ters ters baktı. "Misafirlğe mi geldim buraya Mislina?"

Yüzünü ekşiterek toparlanmaya başladığında ona yardım ettim. Akif Selim kapıda bekliyordu, o içeri kadar girmemişti. Ezgi sancıyla doğrulurken tereddütle, "İyi misin sahiden?" diye sordum.

Geçti. "Gidelim. Hastanelerden nefret ediyorum."

"Ama sağlığın?"

"Ama nefretim?"

Derin bir nefes aldım ve toparlanması için ona yardım ettim. Çıkış işlemlerini hallettikten sonra buz gibi gecenin kollarına sarıldık. Ezgi'nin koluna girdiğimde, "Ayakta bile zor duruyorsun Ezgi," diye homurdandım. "Ölmek mi istiyorsun?"

"Beş yıl sonraki kariyer planlarımda bu var evet."

Gözlerimi devirdiğimde Akif Selim gözlerini kısarak bize baktı. "Taksi gelir birazdan. İsterseniz içeride bekleyin."

Ezgi'ye döndüm. "Geçelim mi?"

Kaşlarını yukarı kaldırmaya çalıştı ama yüzündeki bantlar buna pek müsaade etmemişti. "Üşümek istiyorum."

"Kafayı da üşüttün zaten," dediğimde güldü. Akif Selim'in de güldüğünü gördüm. Kayıtsız kalamayarak onlara eşlik ettiğimde çok geçme-

den taksî geldi. Akîf Selim ile Ezgi'yi bindirdikten sonra onun yanındaki yerimi aldım ve birlikte hastaneden ayrıldık. Akîf Selim taksiciye dönerek, "Abi nöbetçi eczane var mıdır yakınlarda?" diye sordu.

Taksici beyefendi, "Yakın çevrede mutlaka vardır bakalım." diye yanıtladı. Akîf Selim başını sallarken Ezgi'nin bana baktığını gördüm. Hareketleri oldukça kısıtlı olduğu için kaşını ve gözünü seçemiyordum lakin neyi ima ettiğini anlayabilmişim. Ona takılmadan gözlerimi diğer tarafa çevirdim. Gülümsemeye başladım nedensizce. Buna bir son vermeliydim ama yapamıyordum.

Az sonra nöbetçi eczaneden Ezgi'nin ilaçlarını da aldık ve doğruca eve geldik. Ezgi ile indikten sonra Akîf Selim'in taksî parasını verdiğini gördüm. Ezgi'nin sancısı olduğu için fazla dışarıda bekletmek istemediğimden bunu şu anlık es geçtim fakat konuşacaktım. Birlikte güç bela yukarı çıktıktan sonra evin kapısını açtım. Ezgi beni duraksattı ve kulağıma fısıldadı: "Ben hallederim, sen çocuğa bir iyi geceler de bari."

Ezgi yavaşça arkamızda duran Akîf Selim'e döndü. "Teşekkür ederim her şey için."

Akîf Selim, "Önemli değil, geçmiş olsun tekrar," diye karşılık verdi. Ezgi arkasını dönüp içeri girdiğinde saçlarımı kulağımın arkasında toplayıp Akîf Selim'e baktım. Tam karşımda duruyordu. "İçeri geçseydin, yorduk seni."

"Sırtımda taş taşımadım Mislina," dedi düz bir sesle. "İnsanlık vazifemi yaptım."

Elim cüzdanıma gittiğinde, "Bu arada taksî pa..." Sözlerimi kesen şey elimin üzerine konan elleri oldu. Olduğum yerde kaldığımda yutkunarak ellerimize baktım. "Hayır tabii ki," diye konuştu. "Asla almam."

"Ama," dedim başımı kaldırırken. "Zaten yeterince yanımdaydın."

Ellerini ellerimin üzerinden çekerken gözlerini kıstı ve dudaklarını araladı. "Sen de benim yanımdaydın... O hastane koridorunda ve bu kış gecesinde. Yanımdaydın."

Yanımdasın, yanımdayım.

Akîf Selim geriye doğru adım atarken, "Havalar soğuk içeri girmelisin," dediğinde mahcup bir şekilde başımı aşağı yukarı salladım. "Sen de öyle."

"Biliyorum," dedi kısık sesiyle. "Tekrar geçmiş olsun. İyi geceler."

"İyi geceler," dedikten sonra onunla vedalaşarak içeri girdim. Yüzümdeki gülümsemeyle salona vardığımda Ezgi'nin kolruğa uzandığını gördüm. Işıkları yaktığımda gözlerini kapattı. "Işığı kapatır mısın?"

Onu umursamadan yanına gittim. "Kapatamam. Daha iyi misin?" diye sordum yüzüne bakarak. "Üzerini değiştirelim, her yerin darımadığın."

"Sorun olmaz," diye konuştu gözleri hâlâ kapalıyken. "Bu ilk değil."

Duraksadım. "Anlamadım?" diye sordum yeniden. Gözlerini açmazken sehpayı çektim ve üzerine oturarak Ezgi'ye baktım. Kaşındaki ve çenesinin oradaki bantlar, yüzündeki o yaralı ifade her şeyi resmediyordu ama ona ne olduğunu bilmiyordum. Aklıma gelen tek şeyin dilimin ucuna varmaması beni ürkütüyordu çünkü bunun olmuş olmasını istemiyordum. "Ezgi," dedim sakince. "Sana bunu kim yaptı?"

Gözlerini açmadı ama çehresindeki ifade bir ölüyü anımsattı. Taburunu yüzünde taşıyan bir canlı gibiydi şu an. "Doktorlara kaza olduğunu söyledin değil mi?"

"Çünkü öyle," dediğinde kaşlarımı çattım.

"Değil."

"Öyle."

"Değil."

Kaşlarını çattı benim gibi ama onunkiler acıyordu. Dudaklarını düz bir çizgi haline getirirken yutkunduğunu gördüm. Kızıl ve dağınık saçlarının geçmişinden izler taşıdığını hissettim. "Söylemeyecek misin yani?"

"Sadece bir kazaydı."

Anlatmaya niyetinin olmadığını biliyordum ama bana söylemeliydi. "Yalan söylüyorsun."

"Senin gibi."

"Aynı şey değil," dedim hızla. "Böylece kestirip atamazsın."

"Sadece bir kazaydı." Sesindeki o ruhani tını beni gevşetmek yerine sinirlendirirken oturduğum yerden kalktım, "Böylesi bir kaza için fazla güçsüzsün o zaman," dediğimde arkamı döndüm ve hızla koridora doğru yürüdüm.

"Babam..." Sözüyle olduğum yerde taş keserken gözlerim iri iri oldu. Aklımdan geçip de dilimin ucuna düşmeyen şey buydu ve korkuğunu

başına gelmişti. Odanın içinde ürkütücü bir sesi işitir gibi olmuştum. Devam etti. "Duymak istediğin şey bu. Babam Mislina, babam..."

Gözlerim bir irileşir bir küçülürken kurumuş dudaklarımı birbirine bastırarak arkamı döndüm. Gözlerini açmıştı lakin tavana bakıyordu. Tekrar etti. "Babam. Ne acı değil mi Mislina? Babam..."

Kelimelerin canı yanmaya başladığında ürkek bir tavırla yanına yürüdüm. Sehpaya tekrar oturdum. "Ezgi?" diye fısıldadım ne diyeceğimi bilemeden. Bir şeyler konuşursam kendini yalnız hissetmeyeceğini düşündüğüm içindi belki de. "Nasıl, neden?"

Gözlerini tavandan ayırmadan gülümsedi. Akif Selim de böyle gülümsemişti, artık bu tebessümü tanıyordum. Acının var ettiği bir gülüş-tü bu dudaklarında yerli yersiz yuva kurmuş görüntü. "Bilmiyorum," dedi. "Birkaç eşyam evde kalmıştı, onları almak için gittim ve evde karşılaştık. Kafası bozuktu... Sonra..." Yutkundu.

Korku dolu gözlerle yüzüne bakarken derin bir nefes alıp verdim. "Bunu nasıl yapabilir sana? Öldürecek kadar nasıl dövebilir seni böyle Ezgi?"

"Sen," dedi boğuk bir sesle. "Ailesi tarafından şanslı olanlardansın Mislina. Bunun ne kadar büyük bir nimet olduğunu biliyorsun."

"Böyle olmaz," dedim kafamı sallayarak. "Polise gitmemiz gerek." Sonra çabucak ayaklandım. "Zaten biz neden buradayız ki? Ben neden buradayım? Benim polise gitmem gerek."

"Olmaz," dedi zar zor konuşarak. "Yapamam. Lütfen zorlama."

"Neyi yapamazsın?" diye sordum yukarıdan ona bakarken. Gözlerim gözleriyle buluşurken bana dolu dolu bakmaya başladı. "Ezgi şu haline bakar mısın? Doktor kaç gün rapor yazdı sana? Beş. Tam beş gün rapor-lusun. Bu ne demek biliyor musun?"

"Mislina sorun değil," dedi düz bir sesle, sorularıma yanıt vermek yerine kaçmayı tercih ederken. "Lütfen yorma beni."

"Seni yormuyorum," dedim hayretle. "Ama susmana anlam veremiyorum."

Gözleri keskin bir hâl aldı. "Susmak mı?" diye sordu. Sesindeki tını beni azarlar gibiydi. "Susmadığım için bu haldeyim Mislina. Susmasam ne olacak ki? Kime duyurabiliyorum kendimi?"

"Ben duyuyorum," dedim hızla. "Görüyorum seni. Hak etmiyorsun, kimse böylesini bu kadarını hak etmez."

Kendini sıkıtiğini gördüm, ağlamamak için tuttuğunu da. Yaralı bir kırdı herkes bir parça yara taşırdı yüreğinde ama onun yaralarının biri kapanmadan diğeri açılıyordu. Tanıdığım en güçlü insanlardan biriydi de aynı zamanda. Zaten nerede yaralı bir kuş görsem derim ki en iyi o uçar, o kanatlanır semaya...

"Bir sen duyuyorsun," diye fısıldadığında gözlerini kapattı ve derin bir nefes alıp verdikten sonra toparlanmaya çalıştı. Ona yardımcı oldum. "Bu gece benim yatağında yat," diye konuştuğumda beni tersledi. "An-necilik mi oynayacaksın?"

"Gerekirse onu da yapacağım," dedim ona karşı dik bir sesle. "Şu haline bak."

Histerik bir biçimde güldü. "Taş bebek gibiyim değil mi? Şey ama," dedi ve nefes alıp verdikten sonra devam etti. "Bok çukuruna düşmüş bir taş."

"Öyle bir çukura düşmedin," dedim onu kaldırırken.

"Mislina," dedi beni duraksatırken. Gözlerine baktım. Gülümsedi. "Şu yukarıdaki var ya," diye işaret etti kaşının müsaade ettiği kadar. Onu öyle hitap edince bile kalbimdeki ritim değişikliğini hissettim. "Harbi-den on numara biri. Vallahi helal olsun. Ölmeden sizin mürüvvetinizi görmezsem aha da gözüm açık gider demedi deme."

"Ezgi ne diyorsun Allah aşkına? Ne ölmesi?" diye sordum azarlayarak. "Konuşma kötü kötü. Haydi üzerini değiştir ben de sana çorba ısırayım. Yatağını açarım şimdi."

"Burada yatayım," dedi düz bir sesle. "İtiraz etme ama olmaz. Burası benim yerim. Çok da aç değilim, yatayım bir an evvel... Sabah işe gi..." Onu derhal durdurdum. "Anlamadım? İşe mi gideceksin? Tövbe ya Rab-bim sen bana akıl ver. Ezgi beş günlük raporun var raporun!"

"Duramam ben evde," diye konuştuğunda geri çekildim ve ona bak-tım. "Ben yarın o raporu iş yerine götürüyorum sen de burada istirahat ediyorsun. Bilgisayardan film izlersin, müzik dinlersin... Okuldan gelir-ken canın bir şey isterse onu alırım sana ama çalışmak yok tamam mı?"

Ben nefes almadan konuşurken Ezgi bana hayran hayran bakarken gülümsedi. "Neden bu kadar iyisin?"

Afalladım. "Ben mi?"

"Ebem!"

Sersemce güldüm. "İyi miyim bilmiyorum, sadece yapman gerekenleri söylüyorum sana."

"Kanatlarını da ben takacağım senin," diye dalga geçtiğinde gözlerimi devirdim. Ezgi yavaş yavaş banyoya ilerlediğinde yatağını yapmaya başladım. Çakır bir köşede oturmuş öylece sabahtan beri bizi izliyordu. Ona bakıp gülümsedim. "Yorgunuz galiba beyefendi?"

Kuyruğunu sallarken daha geniş güldüm ve Ezgi'nin yatağını yaptım. Aklıma mutfaktaki bozulmamış sofraya geldiğinde oraya gittim. Yemekten evvel açtım ama şu an hiçbir şey yiyip içesim yoktu. Yaptıklarımı dolaba kaldırdıktan sonra salona gittim. Ezgi pijamalarını üzerine geçirmişti. Ağır ağır yatağına yerleşirken, "Işıkları kapatır mısın?" diye sordu.

Işıkları kapattım.

Perdeden içeri sızan ay ışığının verdiği kadar bir aydınlık mevcuttu. Pencereye doğru yaklaştım ve dışarıyı izledim. Kar hâlâ bizimleydi. İç çekerek mırıldandım: "Keşke kar bizi hiç terk etmese."

"Soğuk sevmiyorum," diye karşılık verdi Ezgi.

Ona baktım. "Üşüyor musun? Sahi, kaloriferlerin derecesini yükseltmedim ben."

"Telaş yapma Mislina," diye gülümsedi. Bunu yüzünün değdiği ışıktan görebilmiştim. "Üşümüyorum da. Sadece kışı ve soğuğu sevmiyorum."

"Ben seviyorum," dedim bir şeyler konuşmak isteyerek. "Kış huzur."

Ezgi esneyerek yüzünü ekşitti, sanırım yaraları acıyordu. "Sen tam edebiyatçısın. Sabaha kadar felsefe yapacak tıp var sende."

"Bu beni sıkıcı yapıyordu sana göre," derken sol kaşımı yukarı kaldırdım. Üzerine yorganını çekerken güldüğünü duydum. "E biraz öyle ama bana bir şey olmaz önemli olan yukarıdakinin sıkılmaması. Gerçi onun da itiraz edeceğini sanmam da..."

Gülümsedim ve derin bir nefes alıp yönümü tekrar dışarıya çevirdim. O esnada babam aklıma geldi. Telaşla, "Babamları aramayı unuttum," dedim. "Gerçi bugün aramıştım ama olsun."

Ezgi, "Daha iyi durumda değil mi?" diye sorduğunda başımı aşağı yukarı salladım. Sonra da arkamı dönerek, "Neyse sana iyi geceler ben yatmadan evvel onları bir arayayım," diyerek salondan çıktım. Odama geçtiğimde üzerimdekileri değiştirip annemlerle konuştum. Babamın durumunun daha iyi olması beni iyice ferahlatmıştı. Elimi göğsüme ko-

yarken yatağımlı açıp saatlerdir uğramadığım telefonuma uğradım. İnterneti açtığımlı vakit gelen bildirimlere baktım.

Au Edebiyat

Taha: *Kar topu savaşı yapmadık la biz?*

Fuat: *Gardaşım Angaralı olduğunı bu kadar belli etmeseydin be?*

Taha: *Diyene bakın hele.*

Murat: *Çok haklısınız Taha Bey. Bu konuyu sizinle özel bir zamanda konuşalım.*

Taha: *Kardeşim ben kızlardan hoşlanıyorum yalnız.*

Gül: *Ahahahaha*

Taha: *Fikrimi değıştirdim şu an. Murat Bey sizden elektik aldım, tez vakitte yemeğe çıkalım.*

Çisil: ?

Taha: *Dur bir yengenden izin alayım önce.*

Murat: ?

Taha: *Oğlum sıkıştırma bir dur.*

Özlem: *Son dersin notlarını atabilir mi biri?*

Taha: *Sen kimsin?*

Özlem: *Özlem ben, ön sırada oturuyorum ama bugün bir arka sıradaydım.*

Taha: *Memnun oldum.*

Özlem: *Tanışmıştık ama?*

Taha: *Kafa gidiyor geliyor benim.*

Hamdi: *Öğrenci işleri kaçınıcı kattaydı?*

Taha: *Sen kimsin peki?*

Murat: *Anan Taha anan. İki yıldır aynı sınıftasın salak herif. Instagram'da gördüğün kızın adını öğrenene kadar kırk takla atıyorsun, iki senelik arkadaşından bir habersin.*

Çisil: *Taha?*

Taha: *Murat Bey neler diyorsunuz?*

Fuat: *Kardeşim kirli çamaşırlar diyor.*

Çisil: *Bitti bu iş.*

Taha: *Lan! Benim bir ilişkim mi varmıştı? Ne bitti, Çisil Hanım? Lan! İlişkim varmış yeni öğreniyorum.*

Murat: *Ulan ahahah*

Taha: *İçindeki Gül'ü çıkar derhal.*

Çisil: *Açıklama bekliyorum.*

Taha: *Çisil Hanım her şeyi açıklayabilirim.*

Çisil: *Ben de onu bekliyorum zaten.*

Taha: *İflah olmaz bir stalker'im. Özür dilerim. Haydi barışalım.*

Yüzümde bir tebessümle gruptan çıktıktan sonra Akif Selim'in profile girdim. İstemsizce yan yattığımda yorganın altına girip kendimi sadece ona hapsettim. Telefonun ışığı yüzüme vuruyordu. Dikkatli bir şekilde fotoğrafına gitti elim. Değiştirmemişti. Yine o kapüşonlu ve siyah renkli fotoğrafı vardı. Yüzü çok belli olmuyordu ama ben onu karşımdaymış gibi hayal edebiliyordum.

Uzun uzun belki de dakikalarca fotoğrafını inceledikten sonra alarmımı kurup yorucu bir geceyi sabahın daha güzel olmasını dileyerek kapattım.

Ertesi gün Ezgi ile kahvaltı yapmış saat onda olan dersime gitmek için evden çıkmıştım. Soğuğu çokça sevdiğimden örürü kalın şeyler giymeyi de seviyordum. Atkımla çenemi kapattıktan sonra apartmandan dışarı çıktım. Aksine daha yumuşak bir hava beni karşıladığında karşı kaldırıma yürüdüm. Akif Selim'i gördüm. Elleri cebinde durağın dışında bekliyordu. Onu görünce kalbimde açan çiçeklerin kokusunu soludum ve sırf biraz daha vakit geçirebilmek için hızlı adımlarla yanına gittim.

"Günaydın," dedim yanındaki yerimi alırken.

"Günaydın," dedi gözlerimin içine bakarken. "Nasılsın?"

"İyiyim, sen nasılsın?"

Dudaklarını büktü. "Aynı." Gülümsedim nazikçe. "Arkadaşın nasıl peki? Daha iyi mi?" diye sorduğunda başımı aşağı yukarı salladım. "Evet. Daha iyi olacak."

“Öyle görünüyor,” dedi düz bir sesle. Birbirimize bakmaya devam ederken otobüsün geldiğini gördüm. Durak çok kalabalık olmadığı için kolayca binebilmiştik. Şaşırtıcı bir şekilde boş koltuklar da vardı. Günün bu saatleri aslında pek de dolu olmuyordu. Ben arkaya doğru yürüdükçe Akif Selim’in de peşimden gelmesi içten içe gülümsememe sebebiyet veriyordu.

Nihayetinde arkada ikili bir boş yer gördüğümde pencere kenarına geçip oturdum. Akif Selim de gelip tam yanıma oturdu. Kalbim çıktı çıkacak, alışmalıydım sanırım.

Çantamı dizlerimin üzerine koyduğumda gözlerimi irileştirerek Akif Selim’e baktım. “Bu arada, *Tutunamayanlar* hâlâ bende duruyor. Üzerinden epey vakit geçti ama vermeyi unuttum onu sana.”

“Sorun yok,” dedi dudağının kenarını kıvrırırken. “Sende durabilir.”

“Okudum ama,” deyiverdim. “Üstelik abinin kitabı.”

Dudağının kenarındaki tebessüm silikleştiğinde, “Peki sonra alayım onu,” diye mırıldandı. Gözlerinde göremediğim bir hatıra taşıyor gibiydi ya da bir kâbusu. Abisi ile olan münasebetini bilmiyordum ama günden güne merakım artıyordu. Onun ailesini bilmek çok özel hissettiriyordu. Annesinin adını bile dün öğrenmişim oysa.

Otobüs ilerlemeye devam ederken Akif Selim’in kulaklığını çıkardığını gördüm. Gözlerim siyah kulaklığına giderken onu telefonuna takıp birini kendi kulağına diğerini bana uzattı. “Birlikte dinleyelim mi?”

Gülümseyerek uzattığı kulaklığı aldım. “Olur.”

Kulaklığı kulağıma geçirdikten sonra telefonunun ekranını açarak müzik listesini gösterdi. “Dinlemek istediğin ya da sevdiğin bir parça var mı?” diye sorduğunda kafamı iki yana sallayarak gülümsedim. “Senin zevkini daha çok beğeniyorum aslında.”

Akif Selim o esnada kafasını usulca bana doğru çevirdi. O kadar yakındık ki gözlerinin içindeki denizin dalgalarını bile seçebiliyordum. Göz bebeğinin kenarlarında birikmiş kum tanelerini andıran görüntü öyle hoştu ki... Birbirimize bakarken kalbimin taşları oynamaya başladı, zaten yerinde durduğu yoktu ki.

Gözlerini gözlerimden çekerken, “Bu parçayı severim,” diyerek parmağını şarkının olduğu kısma götürdü ve tıkladı.

ShamRain, Usvameri.

Şarkı kulağımın içine konuk olur olmaz yüzümde naif bir tebessüm meydana geldi, zaten sürekli gülen biriydim ama bu başka bir şeydi. Onun yanındaydım, onunla müzik dinliyordum, aynı kulaklık ve onun kulaklığından... Sanırım kafayı yemediğim için kendimi şanslı hissediyordum.

Yaklaşık yedi dakika süren şarkı bittikten sonra okula epeyce yaklaştık. Kulaklığı çıkarıp onu Akif Selim'e uzatırken, "Çok güzeldi," diye mırıldandım. "Beğenmene sevindim," diye itiraf etti kulaklığı kavrar-ken. "Çok beğendim."

Kulaklığını kabanının içine koyduktan sonra birlikte oturduğumuz yerden kalkarak arka kapıya yürüdük. Akif Selim duracak düğmesine bastıktan yarım dakika kadar sonra otobüs durdu ve birlikte durağın önünde inerek okula doğru yürümeye başladık. Ellerimi cebime koyarken çantamı omzumun daha da üzerine taşıdım.

"Kar topu oynamayı sever misin?" diye sordum boş bulunmuş bir halde.

"Önceden severdim," diye konuştu düz bir sesle. Sonra güldü. "Tabii soluğum müsaade ettiği sürece."

Bu kötü hissettirmişti fakat bunu ona belli etmeden ben de güldüm. "Kardan adam yaptın mı daha önce?"

"Yaptım," deyip sol gözünü keyifli bir halde kısarken bana baktı. "Ama havucunu abim yemişti."

Sıcacık gülümsedim. "Hayal ettim sizi öyle."

Gülüştü usulca silikleşirken gözlerini gözlerimden çekip önüne döndü. Kaşlarımı çattım ama bu ona karşı yapılmış bir tutum değildi. Abisiyle arasının iyi olmadığını en azından önceki zamanlarına göre iyi olmadığını verdiği tepkilerden anlayabiliyordum ve onu sıkboğaz edip sormuyordum bu yüzden.

Daha fazla konuşmadan birlikte okula girdik. Okulun taşlı yollarının kenarında birikmiş karlar yüzümü gülümsetirken etrafta gördüğüm huzur da buna eşlik etmişti. Konuşmadan ilerlemeye devam ederken Sevede'nin mesajıyla duraksadım.

Kimden: *Sevde*

"*Kanrindeyiz biz. Gel haydi.*" (09.26)

Mesajı okurken dudaklarımda belirsiz bir ima oluştu. Sonra alnımı kırıştırdım. Yarın Sevde'nin doğum günüydü. Olduğum yerde duraksadığımda Akif Selim, "Bir şey mi oldu?" diye sordu. "Ben bir arkadaşlarımin yanına uğrayayım sonra görüşürüz olur mu?" diye sordum.

"Olur tabii," deyip gözlerini kısarak bana şüpheyle baktı. "Yani bana sorman bile yersiz aslında."

"Olsun," dedim dudaklarımı ıslatıp çekerken. "Pat diye gidersem saygısızlık olurdu."

"Saygısız biri değilsin Mislina," diye başını sallarken, gülümsedi. "Sonra görüşürüz."

"Görüşürüz," diyerek onunla vedalaştım. Çok geçmeden kantine girdiğimde Sevde kendini belli edencesine elini kaldırıp indirdi. Onu gördüğümde sakın adımlarla yanlarına giderek sandalyemi çektim. "Merhaba," diye oturdum.

Berat, "Sen bizimle oturur muydun ya?" diye sorduğunda gözlerimi devirerek cevapladım: "Berat..."

Geçştirir gibi konuştu. "Tamam tamam, şaka yapıyorum sadece."

Tepkisiz kalmaya devam ederken Kadir'le göz göze geldim. Gülerek bana göz kırparken, "Nasıl gidiyor?" diye sordu. Gülümseyerek saçlarımı geriye attım. "İyidir senin nasıl gidiyor?"

Derin bir nefes alıp verirken eli önündeki çay bardağına uzandı. "Ölmek ve yaşamak arasında bir yerdeyim sanırım."

Sevde yan yan Kadir'e bakarken, "O nasıl oluyor ya?" diye sordu.

Kadir, "Sen anlamazsın cahil," diye dalga geçerken Sevde yüzünü ekşiterek, "Ay konuştu profesörümüz," dedi. Bu Kadir'i gülümsetmişti.

İkisinin arasında geçen bu anlık diyalog epeyce hoşuma giderken Berat'ın sesi ona bakmamızı sağladı. "Hazır buradayken Sevde'nin yarınki doğum gününü konuşalım o halde."

Sevde gözlerini irileştirerek, "Aslında buna gerek yok, tamam severim partileri ya da bu tür organizasyonları ama boş verin," dediğinde Kadir soğuk soğuk güldü. "Kına gecesi organizasyonu yapmayacağız, doğum günü sadece."

Sevde alaycı bir bakışla, "Çok komikti hem kına gecemde senin ne işin var ayrıca?" diye sorduğunda gözlerim direkt Kadir'in yüzüne git-

ti. Sevde'ye bakıyordu ama öyle bir bakıyordu ki gözlerindeki sancının cayır cayır yandığını görebiliyordum. Sevde ekledi: "Tamam belki kız tarafı olarak gelirsin."

Dudaklarımı içten içe ısırmaaya devam ederken Kadir bozuntuya vermeden, "Bana ne kızım? Kendin diyorsun ne işim var senin düğününde?" diye sordu.

Sevde şaşkınlıkla, "Sakin ol şampiyon," diye mırıldandı. İkisinin arasındaki diyalog ters teptiğinde konuyu değiştirdim daha doğrusu başa sardım. "Neyse," dedim sesimle ortamın nabzını dengeleyerek. "Bence Berat haklı, hem bu hep birlikte kutlayacağımız ilk doğum günü olacak."

Berat, "Bir kafede yaparız bence, birlikte keyifli bir zaman geçiririz işte," dediğinde Kadir yine soğuk soğuk güldü lakin Sevde'yle göz teması kurmak yerine elindeki çay bardağına bakıyordu. "Pasta yemeye gelirim."

"Kaç yaşına basıyorsun sen?" diye sordu Berat keyifle.

Sevde, "Yirmi olacağım," diye yanıtladı. "Yaşlanıyorum."

Kadir aynı tavırla, "Allah'ım şöyle dert vermedin ki halimize şükre-delim," diye mırıldandı.

Sevde kaşlarını çatıp sırtını yasladığı yerden öne doğru bedenini çıkarırken Kadir'e baktı fakat Kadir ona bakmamıştı. "Ne derdin varsa çözelim o halde Kadir Bey?"

"Sevde Hanım ne zamandır dertlerimle ilgilenir oldunuz?"

"Anlamadım?" diye afalladı Sevde. "Kadir umarım bu söylediğin sadece kötü bir şakadır. Sen benim arkadaşısın ve elimden geldiğince sana yardımcı olmaya çalıştım. Tamam bazen yetersiz kalmış olabilirim ama bu kadarı da fazla değil mi sence?"

İkisi de birbirinin gözlerine bakıyordu. İkisinin de hissettiği duygular ayrıydı. Kadir asla onunla olamayacağı için yıktığı hayallerine bakıyordu; Sevde ise günden güne zayıflayan bu bağlarının yok oluşunun acısına bakıyordu. Onları anlamak kötü hissettirmişti çünkü bu işin sonunda kazanan değil kaybeden taraf olacaklardı.

İkisi de konuşmamayı tercih ederken Berat buna son verdi. "Tamam uzatmayın artık. İkiniz de gayet iyi arkadaşsınız, neyin uzlaşamaması bu?"

Sevde geriye çekilirken, "Neyse," diye mırıldandı. Sonra bana ve Berat'a bakıp, "Derse gidelim hadi hoca gelir birazdan," diyerek toparlanmaya başladı. O konuşurken gözlerim sadece Kadir'in yüzündeki ifadede saklandı. Sevde ve Berat masadan ayrılırken Kadir'e baktım. Gülümsedi ve gözlerini bana çevirdi. "Kadir," diye fısıldadım yanında olduğumu bilsin diye.

Omzunu silkti çocuksu bir hevesle. "Boş ver Mislina. O haklı. Ben çok abartıyorum. Kızın bir sevgilisi var ve benim bu sersem triplerimi hak etmiyor."

"Hayır," dedim böyle düşünmesini engellemek isteyerek. "Düşünme böyle. Ben biliyorum seni, onu bu kadar çok sevmesen kırıldığını belli etmezsin bu kadar, en azından ben görüyorum seni ve elinde değil bu, bunu da biliyorum." Bir şey söylemeyip sadece gözlerime bakmaya devam ettiğinde güldüm. "Ona hediye aldın mı?"

"Haftalar öncesinden hazırды zaten," diye cevap verdi.

"Ya," dedim iç çekerek. "Ben henüz almadım, ne aldın merak ettim?"

"Kelebek detaylı bir kolye," diye konuştu geçiştirir gibi. "Bilmiyorum, ona yakışacağını düşündüğüm için işte... Zarif biri... Yakışır değil mi ona?"

Gözlerimin buğulandığını hissederken kafamı aşağı yukarı salladım. "Çok yakışır."

Heveslenirken gözlerindeki o heyecanı gördüğümde kalbim paramparça oldu. O, onu çok seviyordu ama hayatında başka biri olduğunu bildiği için mesafesini korumakta güçlük yaşıyordu ve bu yüzden istemeden de olsa onu kırıyordu. Omzunu silkti. "Hediye işte. Burak denen o dallama daha iyilerini alır ve daha özel kalır."

"Bunu yapma işte," dedim üzerine gider gibi. "Sevde öyle biri değil. Onu korumuyorum ve seni de çok seviyorum ama erkek arkadaşı olduğu için onun yeri ayrı oluyor. Üzgünüm bunları seni üzmem için söylemiyorum sadece kendini haksız konuma düşürmekten vazgeç diye diyorum."

"Haklısın," dedi başını sallarken. "Ben abartıyorum ya. Buna engel olacağım artık."

"Kendini ve onu üzmeden ama?" diye sordum kaşlarımı yukarı kaldırıırken.

Gözlerini yavaşça kapatıp açtı. "Deneyeceğim."

Dudaklarımdaki çizgi yanaklarıma doğru tırmanırken derin bir nefes alıp ayaklandım. "Bunu biliyorum," dedim. "Ben derse gidiyorum o halde. Sonra görüşürüz Kadir Bey."

Gülerek bana baktı. "İyi dersler Mislina Hanım."

Onunla vedalaşarak derse gittim. İki saat kadar sonra ders bittikten sonra Sevde, kabanının düğmelerini ilikleyerek bana döndü. "Burak'ın dersi bitmiş, onun yanına bir uğrayayım diyorum."

"Olur," dedim sakince. İçimden böylesinin daha iyi olacağını düşünmüştüm çünkü Ezgi'nin raporunu vermem gerekiyordu ve Sevde'ye hediye alacaktım. Sevde sınıftan çıkarken kalemlerimi çantamın içine attım. O sırada Akif Selim yanımda belirdi. "Eve mi gidiyorsun?" diye sordu.

"Yok," dedim sakince. "Ezgi'nin raporunu iş yerine götüreceğim, oradan Sevde'nin doğum günü için hediye bakacağım."

"Anladım," dedi dudaklarını ıslatırken. "Eve gidiyorsan birlikte gidebiliriz diye sormak istemiştım."

İçimden buna üzülsem de yapmak zorunda olduğum sorumluluklarım vardı. Akif Selim geri adım attığında onu aniden duraksattım. "Akif Selim!"

"Efendim?" diye sordu.

"Hediye seçme konusunda bana yardımcı olabilir misin?"

"Çok iyi değildir bu konuda," dedi düz bir sesle. Dudaklarımı büzdüm. "Ben daha kötüyüm, o yüzden sormak istedim."

Lütfen gel benimle, lütfen...

Dudağının kenarını kıvrırken gözleri kısıldı. "Ama istersen sana eşlik edebilirim."

Kalbim tekledi aniden. "Evet," dedim sevinerek sonra afalladım zira çocuk bana tuhaf baktı. "Yani yardımcı olmanı çok isterim."

"Tamam," dedi kafasını sallarken. "Gidelim o halde."

"Gidelim," deyip çantamı omzuma geçirdim. "Ama önce iş yerine bir uğrayabilir miyiz?"

“Elbette,” dedi yürümeye başlarken. Onunla birlikte okuldan çıkıp kaldırımın üzerinde ilerlemeye başladık. Huzurluydum. Yanımdaydı, yine. Son zamanlar da hep böyleydik. Babamın hastalığı mıydı bizi daha çok yakınlaştıran bilmiyorum ama artık onunla aramdaki bu şeyin günden güne değişerek bana pozitif bir halde döndüğünü görüyordum. Her şeyden bir mana çıkarmak zorunda değildim ama onu sevdiğim için bana olan bakış açısını merak ediyordum. Tutup da bunu soramazdım çünkü çok saçma olurdu, şayet ki sorarsam benden uzaklaşacağını düşünüyordum. Gayet iyiydik, yanımdaydı ve biz anlaşılabiliyorduk.

Çok sürmeden iş yerine geldiğimizde Akif Selim beni dışarıda beklerken ben de zaman kaybetmeden içeri girdim. Yemekhane bölümüne girdiğimde ileride önlüğünün yakasını düzelteren Kaan’a rastladım. Sakince yanına vardığımda, “Merhaba,” diye konuştum.

Beni görür görmez kocaman gülümseyerek şaşkın bir çehreyle suratıma baktı. “Mislina? Merhaba, hoş geldin.”

“Hoş buldum,” dedim sakince. “Ezgi için geldim buraya.”

“Evet,” dedi kaşlarını çatarken. “Bugün gelmedi. Bir sorun mu var?”

Başımı salladım ve çantamın fermuarını açarak içindeki raporu Kaan’a gösterdim. “Bir kaza geçirdi ve raporu var. Onu getirdim.”

Gözlerini irileştirerek rapora baktı. “Geçmiş olsun, ne kazası?”

Geçıştirdim. “Kötü bir şekilde düşmüş.”

“Anladım,” dedi dudaklarını ıslatırken. İçerisinin yoğun ve basık kokusu üzerime sinmeye başlarken bu beni biraz rahatsız etmeye başlamıştı. “Ben bunu müdür beye vereyim,” dediğim vakit beni duraksattı. “Ben iletirim, sen zahmet etme.”

“İşin var senin, ben götürebilirim,” diye itiraz ettiğimde gülümseyerek elimdeki raporu aldı ve yüksek bir yere koydu. “Ben iletirim Mislina.”

“Pekâlâ,” dedim derin bir nefes alıp verirken. “Teşekkür ederim, iyi çalışmalar.”

Arkamı döneceğim sıra elini omzunda hissederken ona döndüm. Uzak bakışlarla yüzünü izlerken elini çekti ve sıkıntıyla gözlerime bakmaya başladı. “Ben böyle şeyleri pek beceremem ama rahatsız etmezsem numaranı alabilir miyim?”

“Neden?” diye sordum şüpheyle.

Gözlerini kaçırarak mırıldandı. “Bilmem konuşuruz belki.” derken yanlış bir cümle kurmuş gibi bu durumu derhâl toparlamaya çalıştı. “Aslında...”

Konuşamadı.

Sakince dudaklarımı birbirine bastırarak kafamı salladım. “Üzgünüm Kaan daha ne için numaramı istediğini bile bilmiyorsun. Böyle birine numaramı veremem. Seni de hiçbir zaman kırmak istemem fakat olmaz.” Sözlerim üzerine bana üzgünce bakarken geri adım attım. “Hoşça kal.”

Pastaneden çıktığımda Akif Selim ellerini cebinden çıkarmadan bana dönerek, “Tamam mı?” diye sordu. Başımı aşağı yukarı salladım. “Tamam. Hediye bakmaya gidebiliriz.”

Birlikte ilerlemeye başladık. Güneş yüzüme vuruyordu. Bu gözlerimi kısmama sebebiyet verirken Akif Selim’in tebessüm ettiğini gördüm. Ben de gülümsedim. “Çok güneş var. Karlar eriyecek.”

“Ocak ayını yarılamadık bile daha yağar gibi,” dedi beni teselli ederken. “En sevdiğin mevsim sanırım kış,” diye de ekledi.

“Evet,” dedim onaylayarak. “Ayrı bir huzuru var. Kar, beyaz, soğuk...”

“Salep?” diye ekledi benden sonra. Bu beni ona bakmaya iterken dudaklarımı nazikçe kıvırdım ve tekrar ettim. “Salep.”

Böyle konuşması çok hoşuma gitmişti, düşüncelerime ortak olmuştu. Biraz daha yürüdükten sonra güzel bir mağazanın önünde durduk. “Buraya bakalım mı bir?” diye döndüm ona. “Benim için sorun yok,” dediğinde içeri girdik.

Kazak bölümüne giderken Akif Selim’in de hemen arkamdan geldiğini hissetmem kalbimi zorluyordu. “Sevde’ye kitap alsam okumaz,” diye konuştum. “Yani pek sevmiyor ama edebiyat okuyor o ayrı.”

“Her edebiyat okuyan kitap sevecek diye bir kanun yok,” deyip ekledi: “Tabii biraz tuhaf bir durum ama...”

“Öyle,” dedim gördüğüm ilk kazağın yanına giderken. Kullanışlı bir şeyler almalıydım. En azından bu aylarda içini sıcak tutardı. Kolye yahut takı almayı düşünüyordum ama Kadir onu almıştı, ben de tek bir hedi-

yeyle kalmayacaktım fakat giyim daha mantıklıydı. Mavi renkli hoş bir kazağı elime alırken, “Bunu sevdim,” dedim.

Akif Selim bir şey söylemezken ona baktım. “Ben pek bu tür şeylerden anlamam ama güzel,” dedi sakince. “Sen sevdiysen tamam.”

“Sevdim,” dedim kısık sesimle. Gözlerine baktım. Çok sevdim Akif Selim.

“Alacak mısın?” diye sordu sonra. Başımı salladım. “Alacağım.”

İçime sinen bu kazağı aldıktan sonra mağazadan çıktık. Akif Selim, “Sandığından daha kolay oldu sanki ha?” diye sorduğunda güldüm. “Ben de beklemiyordum ama bir şeye karar veremezsem çok zaman kaybı yaşarım.”

“Bana gerek yokmuş,” dedi kendi kendine konuşarak. “Yok,” dedim çabucak ona cevap verirken. “Böyle düşünmeni istemem Akif Selim, gerçekten.”

Başımı öne eğerek ayaklarımı izlemeye başladım. İlerideki hediyelik eşya satan dükkânı gördüğümde, “Şuraya da bir bakalım mı?” diye sordum. “Bakalım,” dediğinde dükkâna girdik.

İçeri girer girmez ruhumun kapılarından içeri misafir ettiğim şeyin adı tam anlamıyla bir huzurdu. Ahşap duvarların ve zeminin hâkim olduğu bu dükkân beni öylesine gülümsetmişti ki, kısık kısık duyduğum o müziğin sesi de buna eşlik etmişti. Hevesli bir halde raflara bakmaya başladım. Renkli kupalar, hatıra defterleri, vazolar, maketler... Hepsi öyle hoştu ki.

“Burası oldukça güzelmiş,” dedim etrafıma bakarken. Akif Selim başını sallarken gözlerim kırmızı renkli bir kupaya takıldı. Beni kendine çekerken onu kavrayarak incelemeye başladım. Biri bana böyle bir hediye alsa çok hoşuma giderdi üstelik Sevde zaten minik şeylerle bile mutlu olabilen bir insandı, eminim bu hediye onun da hoşuna giderdi.

“Sence bu nasıl?” diye Akif Selim’e döndüğümde onu ilerideki rafın önünde elinde bir kar küresini incelerken gördüm. Yanına gittim ve elinde tuttuğu kar küresine baktım. Çok... Bu çok güzeldi ve bize benziyordu.

Sokak lambası, bir bank ve iki insan... Gördüğüm şey buydu. Kar da cabasıydı.

“O çok güzel,” dedim kendime engel olamadan. Akif Selim, “Beğen-
din mi?” diye sorduğunda başımı hafifçe sallayarak, “Kim olsa beğenir,”
diye itiraf ettim. Küreyi tutan güzel ellerine dokunarak onu birlikte in-
celemek isterken bundan vazgeçtim. Akif Selim bir müddet daha onu
inceledikten sonra aldığı yere koyarak bana döndü. Elimdeki kupaya
baktı. “Onu mu seçtin?”

“Hı-hım.”

“Hoş,” dedi gözlerimin içine bakarak fakat öyle bir bakıyordu ki
haddimi aşarak onu sevmemi sağlar gibi hakkım olmamasına rağmen
parmak uçlarımda yükselip gözlerinden öpmek ister gibi.

“Alayım o zaman bunu da,” diye fısıldadım gözlerine bakmaya de-
vam ederken. Gözlerini yavaşça kapatıp açarken gülümsedi. Başımı
döndürüyordu. Karnımın sancıyla ağrımına sebep oluyordu, farkında
değildi. Yutkunarak kupayı sıkıca kavradım ve parasını ödeyip onu gü-
zelce hediye paketi yaptırdıktan sonra dükkândan çıktım. Akif Selim ile
birlikte tabii.

Kolumdaki saate baktığımda henüz iki civarı olduğunu gördüm ama
Ezgi evdeydi ve yalnızdı, onu merak etmişim. Telefonumu çıkarıp onu
aramaya başladım. “Ezgi’yi merak ettim,” dedim Akif Selim’e bakarak.
Bir şey söylemezken telefonumu açtı. “Efendim Mislina?” diye sordu.

“Ne yaptın Ezgi?” diye sordum. “Daha iyi misin?”

Nefesini dışarı verirken, “Friends’e bilmem kaçınıcı kez başladım, onu
izliyordum ve gayet iyiyim,” dedi. Gözlerimi irileştirdim. “Sen Friends
izlemiş miydin?”

“İzlediğim tek yabancı dizi sanırım,” deyip ekledi. “Ha, biraz da Do-
ctor Who izlemişliğim var ama konumuz bu değil tabii.” Kısık ve yorgun
sesiyle devam etti: “Sen neredesin? Raporu verdin mi?”

“Verdim,” diye konuştum. “Yarın Sevde’nin doğum günü, biz de ona
hediye baktık. Şimdi de dönüyoruz.”

“Siz kim?” diye sorduğunda gözlerimi belli etmeden Akif Selim’e çe-
virdim. Dudaklarında bir tebessüm meydana gelmişti. “Dur bir dakika
yoksa?” diye şüpheyile konuştuğunda telefonun sesini olası bir yüksek ses
için kısarak Akif Selim’den birkaç santim uzaklaştım. Ezgi devam etti:
“Şu yukarıdaki? Evet, o yukarıdaki var yanında değil mi şu an?”

“Hım,” dedim öksürerek. “Öyle işte.”

“Şimdi eminim işte,” dedi sesi daha belirgin çıkarken. Daha sonra o da öksürdü lakin onun öksürüğü daha hakikatli çıkmıştı. Bu beni endişelendirirken, “İyi misin?” diye sordum. Birkaç saniye bana cevap vermezken öksürüğünün şiddeti azaldı. “İyiyim iyiyim, sen merak etme beni. Keyfine bak. Bugün hediye bakan yarın kendine gelinlik bakar, söyleyeyim dedim.”

Gözlerim koca koca olduğunda telefonun ahizesine doğru fısıldadım: “Ezgi bir susacak mısın? Bakıyorum da gayet iyisin he.”

“Yok,” dedi kuru bir öksürükle. “Düşüncemi dile getirdim sadece.”

“Tabii,” dedim kafamı sallarken. “Neyse, geliyorum ben zaten. İstedğin bir şey var mı?”

“Hayırlı haberler istiyorum, tahminen kaç gün sonra verirsin?”

“Ezgi!” dedim onu uyarır gibi. Öksürerek güldüğünü işittiğimde, “Tamam tamam,” dedi. “İstemiyorum hiçbir şey, teşekkür ederim.”

“Tamam o zaman,” dedim sakince. “Geliyorum zaten. Görüşürüz.”

“Görüşürüz,” dediğinde telefonu kulağımdan çekip kapattım. Onu çantamın içine koyarken Akif Selim bir miktar meraklı bir ses tonuyla, “Siz artık ev arkadaşısınız değil mi?” diye sordu. “Evet,” diye cevapladım sualini. Sualine bir yenisini daha eklemeyen yürümeye devam ettik. Sonra, “Çok yürüdük otobüse binelim istersen?” diye sordu.

“Yorulmadım ben ama sen yorulduysan binebiliriz tabii,” deyiverdim. Alnına düşen birkaç saç teli kafasını sallarken hafifçe oynadı. “Yorulmadım ama epey yolumuz var daha. İlerideki duraktan bizim otobüs geçiyor. Binelim.”

“Tamam o halde,” dedim sakince. Evet, yolumuz daha vardı. Ben yorulmamıştım pek ama onu da düşünmek zorundaydım. Belli etmemiş olsa da yorulmuş olabilirdi, üstelik zaten hava sıcak değildi ve soluğuna ihtiyacı vardı.

Birkaç dakika sonra durağa geldiğimizde bir hayli insanın olduğunu gördüm. “Ayakta kaldık,” diye konuştum kendi kendime. Gülümsedi. “Alışkınız.”

“Haklısın,” dedim yüzüne bakarken. Ankara’nın işlek bir caddesinde beklediğimiz için otobüslerin biri gelip biri gidiyordu lakin yine kalabalık bir şehir olduğu için hele de öğrenci sayısından zengin olduğu için bu otobüsler ne kadar çok olursa olsun muhakkak dolu oluyordu. Çok

geçmeden otobüs geldiğinde kuyruğun sonundaki yerimizi alarak sıranın bize gelmesini bekledik. Sıkıntıyla ilerlerken nihayetinde bindik ve kartımızı okuttuktan sonra arkaya doğru yürümeye başladık fakat bu kısa sürmüştü zira arkada yer yoktu.

Ortaya kaldığımızda tutunacak bir yer dâhi bulamamış olmam canımı sıkarken Akif Selim üstteki tutacakların birini kavrarken ben öylece insanların arasında sıkışıp kalmıştım. Bir elimde hediyelerim diğerinde çantam... Ölmem inşallah ne diyebilirim ki.

Sıkıntılı bir şekilde ayakta durmaya çalışıyordum. Otobüs hareket etmeye başladığında dengemi az çok korumuş olsam da yine de sallanıyordu. Yüzüm Akif Selim'e doğru dönüktü ve bir anı frenle onun göğsüne kapaklanabilirdim. Sıkıntıyla yutkunduğumda Akif kolunun altından bana bakıp, "Koluma girebilirsin Mislina, tutunacak yer yok çünkü," diye fısıldadı.

Allah-u Ekber...

Ona safça bakmaya başlarken, "İdare ediyorum aslında," dediğimde güldü. "Buradan bakınca pek idare ediyormuşsun gibi görülmüyor ama."

"Nasıl görünüyor peki?"

Konuşmadı ve gözlerini kapatıp açıp hafifçe dönerek kolunu biraz araladı. Hemen ardından kulağıma eğildi ve fısıldadı: "Tutun buradan."

"Peki," dedim ve sakince elimi koluna doğru uzatarak koluna girdim. Kol kolaydı. Ah! Delireceğim şurada şimdi!

Yol boyunca birbirimize istemedenden de olsa çarpsak da sonunda otobüsten inebildik. Apartmana doğru ilerleyen kaldırımında yürümeye başladık. Yol hiç bitsin istemiyordum ondan hiç ayrılmak istemiyordum. Gecem ve gündüzüm onunla bir olsun istiyordum. Çok şey istiyordum.

"Buradaki kar daha kalın," dedim etrafı incelerken. "Kolay kolay erimez umarım..." dediğim an arkamdan birinin tam sırtıma kar topu attığını hissettim. Olduğum yerde büyük bir şaşkınlıkla durdum ve arkamı döndüm.

Karşımda gördüğüm kişi bana sırtıtarak bakan Sezer'di.

Akif Selim de arkasını döndüğünde Sezer elindeki karları bize gösterdi. "Demek beni sattınız hemen. En yakın arkadaşlarım benden habersiz geziyor. Oh valla."

Akif Selim şaşkın şaşkın, “Sen hasta değil miydin?” diye sorduğunda güldüm. Ses tonu gülümsetmişti. Sezer kafasını iki yana sallayarak, “İyileştim,” dedi.

“Ne ara?”

“Ben çok güçlüyüm bir kere,” dedi Sezer. “Hem süper kahramanlar hasta olmazlar.”

Akif Selim, “Süper kahraman mı?” diye sordu gözlerini kısarken.

Sezer kafasını aşağı yukarı sallarken kollarını iki yana açıp, “Evet,” dedi. “Sezerman!”

“Ne?” dedim kendime hâkim olamadan gülerek. Akif Selim de bana eşlik ettiğinde Sezer elindeki karları birleştirerek bize bakmaya başladı. Bu çok sinsi bir bakıştı. “Ve Sezerman’ın canı oyun istiyor.”

Elindeki karı top haline getirmeye başladığında Akif Selim ile göz göze geldim. “Üç deyince kaçsak mı?”

“Bir,” dedi gülerek.

“İki,” diye ekledim.

Sezer, “Üç!” deyip elindeki kar topunu bize attı. Kar topu Akif Selim’in dizlerine isabet ettiğinde Sezer, “Benim boyum anca oraya yetiyor ya,” diye isyan etti.

Akif Selim adımlarını duraksatıp bana bakarken, “Bunu o istedi,” dedi. Gözlerini kısmıştı. “Savaşalım.”

Eğleniyordu. Enerjisini hemen hissettiğimde başımı aşağı yukarı sallayıp gözlerimi kararttım. “Savaşalım.”

Birbirimize baktıktan sonra eğildik ve çıplak ellerimizle bir miktar kar kavrayarak doğrulduk. Sezer bize masum masum bakmaya başladığında, “Şey, aslında bu haksız rekabet oluyor şu an. Yani siz iki kişisiniz ama ben tek kişiyim,” diye söylendi.

Akif Selim sol kaşını yukarı kaldırırken, “Niye? Sen süper kahraman değil miydin? On kişiyle bile mücadele edebilmen lazım,” dedi.

Onu başımla onaylarken üzerimize doğru yürümeye başladı. Biz de buna müsaade ettik. Hiçbir şey yapmadan karşımızda durduğunda üzgün bir suratla, “Ama kırmızı içliğim yok ki ya da siyah pelerinim, özel gücüm bile yok,” diye mırıldandı.

Konuşmadık sadece onu dinledik. Karşımızda kedi gibi bize açıklama yaparken bir anda kocaman bir kahkaha atarak ikimizin de arasından geçip koştu. “Ben bir yancı bulayım yanıma! Siz beni yersiniz yer!”

Akif Selim ile şaşkınca ona bakarken, “Oha!” diye kaçtı dudaklarımdan bir ifade. Göz göze geldik ve olduğumuz yerde birbirimize bakmaya devam ettik. İçimden çok kötü şeyler geçiyordu. Gözlerimi kıstım ve elimdeki kar topunu sıkımsaya başladım. Akif Selim’in gözleri oraya kaydığında kaşlarını yukarı kaldırarak geri geri yürümeye başladı. “Yok,” dedi kendi kendine konuşarak. “Biz bir takımız ama.”

“Rakip gitti,” dedim gülerek.

“Ama gelecek,” dedi gülerken.

“O gelene kadar birbirimizin rakibiyiz,” dedim gülmeye devam ederken. Sonra kolumu kaldırıp elimdekini kar topunu çok sert ve hızlı olmadan ona fırlattım. Kar topu tam göğsüne isabet ettiğinde hayretle bir bana bir de göğsüne baktı. “Beni vurdun?”

“Öyle oldu galiba,” dedim fısıldarken. Gözlerim elindeki kar topuna ve soğuktan kızarmış ellerine gittiğinde bana sinsice baktığını gördüm. “Yok,” dedim bu sefer ben onu tekrar ediyordum.

“Var,” dedi üzerime doğru yürümeye başlarken. Kendimi apartmanın arkasına doğru sürüklemeye başladım ve Akif Selim de beni takip etti. Aşırı keyifli bir halde bu muhabbet böyle sürdüğünde arkamı döndüm ve koşmaya başladım lakin çoktan omuzlarımı hedef almış bir kar topuna yenik düşmüştüm.

“Ödeştik,” dedi Akif Selim gülerken. Sesi kulaklarımı dolduruyordu, sesi göğsümün içindeki kuşların sesine eşlik ediyordu. Arkamı döndüm ve eğilerek bir kar topu da ben yapıp ona attım. Elimdeki poşetler buna fazla imkân tanımasa da elimden geldiğince eğleniyordum.

Bu şey tatlı bir savaşa döndüğünde birbirimize kar topu atmaya başladık. Onu çok yormamaya çalışıyordum ama o kadar eğleniyorduk ki, bir ara kahkaha attığını bile duymuştum.

Akif Selim ve kahkaha atmak...

Sol yanımdan vurdular beni, içine de Akif Selim’i koydular.

Nefes nefese olduğum yere düştüğümde hiç gocunmadan kendimi karların üzerine atıverdim. Akif Selim de nefes nefese yanıma oturdu ve çabucak ilacından destek aldı. Onu izlerken kalbimin ağrıdığını fark

ettim. Sürekli bir ilaca bağlı kalması çok zor olmalıydı. İlacını yeniden yerine koyduktan sonra bana baktı. Kendimi çok tuhaf hissetmişim. "Ben kalkayım," diye yattığım yerden doğrulacağım vakit buna müsaade etmeksizin bir şey yaptı.

Yanıma uzandı.

Kalp atışlarım deli gibi hızlandığında ikimizin de yan yana karın üzerine yatıyor olmasına daha ne kadar dayanırdım bilmiyordum.

Derin bir nefes aldı. Hemen yanımdaydı. Bir nefes kadar uzaktı bana.

"Hayatımda hiç bu kadar özgür olmamıştım," diye itiraf etti. "Küçükken evde, dışarıda koşarken babam kızardı ve sürekli peşimde gezerdi. Olur da nefesimi yitirir ölürüm diye..."

Sözleri yutkunmama bile müsaade etmezken devam etti. "Ama şimdi koşuyorum hem de deliler gibi fakat arkamda bir babam yok." Gözlerimde bir ağırlık bir kızarma söz konusu olduğunda yüzünü yüzüme çevirdi. Göz göze geldik. Nefesini hissedebiliyordum. Güzel çehresini gördükçe içim gidiyordu ve ben ona bu kadar yakınken bu kadar uzak kalabildiğim için kendime kızıyordum.

"Hangisi özgürlük Mislina?" diye sordu kısık sesiyle. "Bu özgürlük mü?"

Gülümseyerek gözlerimi kapatıp açtım. "Özgürlük sensin Akif Selim."

Ona birçok şey söylemek isterdim, mesela şu an ellerini tutmak ve onları ısıtmak isterdim. Göğsüne uzanmak, saçlarımı dokunsun isterdim ama öyle bir adamdı ki yanımda olduğu sürece bunları yaşamış gibi hissediyordum bile.

Gülümseyerek elini saçlarıma uzattı ve birkaç telini arkaya doğru itti. Bunu hiç beklemediğim bir anda yapmış olması şaşkın şaşkın gözlerine bakmamı sağladığında gözlerimin içine baktı. Gözleri kar kadar duru fakat hiç olmadığı kadar sıcaktı. O çok güzeldi. Ellerini saçlarımdan çekerken sakince fısıldadı: "Hayır," dedi. "Özgürlük senin yanın."

"Acı ve Ask"

ANKIT TIWARI - GALLIYAN

Dünyanın en güzel güneş ışığı benim yüzüme doğdu bu sabah. En güzel kuşlar benim penceremin önünde uçtu ve kanatları yerli yersiz çarpı buğulanmış cama. Dışarıda simit satan amca bile bir başka neşeliydi sanki bu sabah, bilmem nedendir... Bilirim sevgidendir aslında. Gökyüzünde sallanan bulut bile gülümsüyordu tüm evrene inar, onca kötülüğün tek bir tebessümle aşılabileceğini vurgulayarak. Öyle çünkü. Sevgi beraberinde sevgi getirmiyorsa neye yarar ki?

Sevgi, nefretin saflığını köreltmeye yetmiyorsa bir insana nasıl yetebilir ki?

Göğüs kafesime oluk oluk sinmiş sıcaklıkla yatağımın içinde öylece tavanı izlemeye başladım. Sonra sııttım.

Daha büyük sııttım.

Buna bir son vermeliydim lakin yapamıyordum.

Ellerimle yüzümü sakladım.

Tam bir şapşaldım.

Oysa beni öpmemişti, o kadarına hazır değildim zaten. Öyle olmuş olsa bile şu an burada yatağımda değil bir hastane odasında serumlu kollarla yatıyor olurdum. Mutluluk ve heyecandan o hallere düşme ihtimalim olabilirdi. Olamazdı şaka yapıyorum ama ayaklarımın bağı epeyce kesilirdi.

Saçlarıma dokunmuştu, teni tenime değmişti ve gözlerime bakarak, 'Özgürlük *senin yanın*,' demişti. Bu iyi bir şeydi. Bu çok iyi bir şeydi. Ah, o güzel gözleri bembeyaz karın içinde mavi mavi bakarken bana, kalbimin nasıl çarptığından habersizdi, onun ruhu zaten benden bihaberdi.

Olsun, varlığı biliyordu ya beni, ruhuna da elbet sıra gelirdi.

Yani umarım.

Masamın üzerine baktığımda dün gece ona bırakmayı ihmal etmediğim şiir kâğıdımı yazdığım kalemin kapağının açık kaldığını gördüm. Sırıttım ve yatağımdan çıkarak kapağı kapattım. Ev biraz soğuktu, derhal üzerime bir hırka çektim ve yüzümü yıkayarak mutfağa girdim. Saat sekizi geçiyordu ve bugün Sevde'nin doğum günü vardı. Kadirler bir kafe ayarlamışlardı. Bu beraber kutlayacağımız ilk doğum günü olacaktı. O yüzden içimde nedensizce farklı bir his vardı.

Mutfağa girip çay suyu koyduktan sonra oradan çıktım ve salona girdim. Ezgi uyuyordu. Üzeri biraz açık kalmıştı. Usul usul gittim ve yorgani üzerine çektim. Daha sonra çekmecenin altından Çakır ve Kumru'nun mamalarını çıkardım fakat neredeyse bitmek üzere olduğunu gördüm. Alışveriş yapmam gerekiyordu. Sıkıntılı bir halde elimdeki kutuyu Çakır'ın tasına dökerek, "Günaydın beyefendi," diye fısıldadım bir yandan ona bakıp diğer yandan güzel rüyalarını okşamaya başlarken. Bana kuyruğunu yavaşça sallayarak tepki verdiğinde başından ayrıldım ve Kumru'nun yanına gittim.

Kafesine dokunarak parmaklarımı ona ulaştırmaya çalıştım. "Nasıl-sınız Kumru Hanımcığım? Özledim sizi yahu, kaç gündür konuşamıyoruz."

Kumru gagasını kafesinin duvarına vurmaya başlarken gülümsedim ve kapısını hafifçe aralayarak minik tabağına yem bıraktım. Kapısını kapatırken, "Sana anlatmam gereken şeyler var," diye mırıldandım. "Bir gün uzun uzun konuşalım."

Hızlı hızlı yemini yemeye başladığında onu rahat bırakarak sardun-yalarımın başında bittim. Suya ihtiyaçları yoktu, sevgiye de öyle ama ben onları ne susuz ne de sevgisiz bırakacak biri değildim. Kırmızı çiçeklerine dokunarak, "Canlarım benim," diye içlendim. Bir çiçek nasıl sevilirse öyle seviyordum onu, bir çiçeğe nasıl bakılırsa öyle bakıyordum ona.

Özgürce dokunamıyordum ama görüyordum işte.

"Akif Selim dün bana..."

"Akif Selim dün sana?" diye bir ses işittim arkamdan buz gibi. Şiddetle irkilerek arkama baktığımda Ezgi'nin meraklı bakışlarıyla karşılaştım. Elim göğsümün üzerine giderken gözlerimi kapattım ve mırıldandım. "Ödümü kopardın Ezgi."

“Akif Selim dün sana, ne Mislina?” diye sordu ısrarcı davranarak. Kalp atışlarımın hızlılığı ani tepkisi olmuştu. Elimî göğsümün üzerinden indirdim ve ona uzak uzak baktım. Kafasını yastığından hafifçe kaldırmış, dirseklerini yatağın içine gömmüştü. İrdeleyici bakışları beni cevap vermem için zorladığında omzumu silktim ve aceleci davranarak, “Çayı demleyeyim ben,” deyip mutfığa gittim.

Arkamdan seslendi: “İlk adım mı, ne yaptı anlatsana?”

Çayı demlerken ona karşılık verdim. “Hayır, yani ben de ne olduğunı bilmiyorum.”

“Ne demek ne olduğunı bilmiyorum?”

“Bilmiyorum işte,” diye yanıtladım. Çayı demleyip altına musluktan su doldurmaya başlarken Ezgi kapının orada belirdi. “Niye kalktın yerinden?” diye sordum kaşlarımı çatarken. “Zaten berbat bir haldesin.”

Acı acı güldü. “Zaten kırılmış bir kızsın diyorsun.”

“Öyle değil de,” dedim hissettiği şeyden onu uzaklaştırmak isterken. “Haydi git yat sen, ben kahvaltını odaya getiririm.”

“Ay yok artık,” dedi Ezgi kafasını sallarken. “Üzerimden kırk tonluk kamyon geçmedi Mislina. Yemeğimi burada yiyebilirim. Ayrıca bırak şimdi sen beni, ne oldu sizin aranızda?”

“Hiç,” dedim geçiştirerek.

Bana imalı imalı bakarken, “Hiç?” diye sordu. “Şu yüzündeki güzelğin ya da tebessümlerin sebebi gördüğün rüyalar değildir herhalde ha?”

“Belki öyledir,” dedim buzdolabından zeytin ve peynir çıkarırken. Belki bir rüyanın içine düşmüşümdür ve hiç uyanmak istemiyordur.”

“Ay başladı yine,” dedi dertli dertli gözlerini devirirken. Tepki vermedim ve dolaptan birkaç kahvaltılık çıkarmaya devam ettim. Ezgi lava-boya gidip geldikten sonra koridordaki aynanın karşısına geçip yüzüne bakmaya başladı. Bir hayli içi ekşiyordu kendini gördükçe. Yaraları henüz çok taze olduğu için onlara dokundukça dudaklarından yerli yersiz sızlanmalar yükseliyordu odanın duvarlarına çarpa çarpa.

“Yalnız kamyon çarpmadı dedim az önce ama kamyon çarparsa bu kadar şaftım kaymazdı galiba,” diye mırıldandı kendi kendine. Onu du-

yabilmişim. “Boş ver yüzünü,” dedim çayları bardakları dökerken. “Gel haydi, iki bir şey yiyelim.”

İçeri girdiğinde sandalyeyi çekti ve ağır ağır oturdu. Birkaç dilim ekmeği sofraya koyduktan sonra karşısındaki yerime aldım ve çayıma şeker atarak onu yavaşça karıştırmaya başladım. Ezgi çatalına sarılarak tabağındaki peyniri ucundan böldü ve ağzına götürdü. Pozitif bir ifadeyle çayımı karıştırdıktan sonra aklıma sanki çok sonradan gelip de söylemeyi unuttuğum bir şey varmış gibi ona baktım. “Bugün Sevde’nin doğum günü var, oraya gideceğim.”

“Git,” dedi sakince ağzındaki bitirirken.

“Sen de gel derdim ama...” Derin bir nefes alıp verirken yüzüne bakıp ekledim. “Gelebilir misin?”

“Yok,” dedi çayına uzanırken. Kaşları yukarı kalkarken çayından bir yudum alıp onu yerine bıraktı. “Hem hiç havamda değilim hem de bu şekilde milletin içine girip on farklı yalan söylemek istemiyorum.”

“Senin de havan değişirdi aslında,” dedim kendi kendime konuşur gibi. “Neyse sen dinlen güzel güzel.” Bir dilim ekmeğe uzanıp üzerine çilek reçeli sürmeye başlarken ekledim. “Dizi izle, istersen bende kitap var onlardan oku.”

Soğuk soğuk güldü. “Hiç sevmem.”

Ona aynı gülüşü gibi soğuk soğuk baktığımda omzunu silkti. Reçelli ekmeğimi ağzıma götürüp onu mideme gönderdikten sonra ellerimi hafifçe silkeleyerek, “Bugün pazar var, dönüşte oraya uğrayıp biraz alışveriş yapacağım.”

Ezgi dudaklarını ıslatıp çektikten sonra, “Ne kadar lazım?” diye sordu. Kaşlarımı çattım. “Ne, ne kadar lazım? Ben halledeceğim.”

“Kızım sen saf mısın?” diye sordu hiç çekinmeden. “Ben artık misafir değilim, burada ikimiz yaşıyoruz ve benim de bir şeyler yapmam lazım. Yani bu senin nazık tavırlarınla yürümez. Söyle ne kadar lazım?”

“Ezgi cidden ben halledeceğim diyorum,” dediğimde derin ve sertçe bir nefes alıp verdi. “İyi.” Devam etti. “Yalnız haberin olsun, elektrik ve su faturasını ödedim ben.”

Elimdeki çatalı şaşkınlıkla masaya bırakırken ona uzak uzak baktım. Umurumda değildi bu durum. “Niye bana söylemedin?” diye sorduşumda aynı umursamaz bir ifadeyle, “Söyledim ya işte,” diye açıkladı

durumu. “Hem niye kıızıyorsun ki? Mutfak alışverişi, internet falan sen ödedin. Bırak da ben de halledeyim bir şeyleri. Üstelik sen öğrencisin. Biraz bencil ol ya, bencil.”

“Olamam,” dedim sessizce kabuğuma çekilir gibi. “Ben böyle çok emrivakilerden pek hoşlanmam o yüzden.”

“Ay,” dedi yüzünü ekşiterek. “Vallahi zaten yorgunum bir de böyle yapma. Bir dahaki sefer koyarız ortaya ne kadar para gerekiyorsa üleştiririz ona buna. Ben zaten çalışıyorum, paramı harcayabileceğim başka bir yerim yok ki...”

“Biliyorum,” dedim gülümsemeye çalışarak. “Ben şuraları toparlayayım sonra çıkarım. Canının istediği bir şey varsa lütfen söyle. Zaten alışveriş yapacağım ama ekstra bir şey olur hani.”

Kafasını sağa doğru yatırırken bir adet yeşil zeytinin çekirdeğini ağzından çıkarıp, “Şu an aklıma gelmedi çünkü karnım tok ama olursa mesaj atarım,” diye konuştu. Onu dinlediğimde birkaç bir şey daha yiyip oturduğum yerden kalktım ve mutfağı toparlamaya başladım. “Bu arada doğal gazın derecesini biraz arttır ev soğuk.”

“Tamam,” dedi sofradan kalkarken. Sakin bir vaziyette işime kaldığım yerden devam ettim ve kısa sürede bulaşıkları toparlayıp odama giyinmeye geçtim. Bugün biraz daha şık olabilirdim. Hem mutluydum hem de içimdeki kelebeklerle aynı renkleri taşımak istiyordum. Kanatlarına güneş değmiş güzel canlılardı onlar, ne tarafa doğru yol alsalar en karanlık sokakları bile aydınlatırlar.

Dolabımı açıp içinden kadife bej rengi eteğimi çıkarıp, üzerinde onun biraz daha açık tonlarında bir gömlek çıkardım. Üşüye bilirdim biraz ama kapalı bir alanda olacağımız için bunu göz ardı edebilirdim. Üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp altına siyah ten göstermeyen külotlu çorabımı geçirdim. Oturduğum yerden kalkıp gömleğimi giydikten sonra da eteğimi kalçamdan yukarı çekip, gömleğimin uçlarını eteğin içinde sakladım. Aynanın karşısına geçip üzerimi düzelttikten sonra gömleğin bir düğmesini açık bırakıp, takı kutumdan çıkardığım ucunda küçücük bir taşı olan kolyeyi boynuma taktım.

Dağılan kıyafetlerimi toparladıktan sonra makyaj için aynanın karşısındaki yerimi yeniden aldım. Önce yüzümü güzelce temizledim sonra çillerimi çok kapatmayacak bir şekilde renk eşitleyici kapatıcıyı tenime usul usul sürdüm. Hemen ardından gözlerime birkaç işlem yapıp, du-

damklarımı nemlendirdikten sonra saçlarımı açıp, maşa yardımıyla uçlarını dalgalandırıp serbest bıraktım.

Yarım saat kadarlık bir işin ardından dağılan yerleri düzelttikten sonra kabanımı üzerime geçirerek düğmelerini iliklemeye başladım. Diğer yandan da ağızımda bir şarkı dolanmaya başladı kendiliğinden. Yalnız İngilizce bir parçaydı ve ben çoğu yeri resmen sallıyordum.

Kabanımın düğmelerini ilikledikten sonra çantamı ve telefonumu da alıp, hemen diğer elime de Sevdâ'nın hediye paketlerini tutuşturarak odadan çıktım. Ezgi salondaydı. Yatağının içinde telefonuyla uğraşıyordu. Beni görünce bakışlarında değişme meydana geldi. "Vay vay vay," dedi hayranlıkla bakarken. "Aman dikkat et de tökezlemesin Akif Selim Bey karın üzerine pat diye."

"Abartma Ezgi," dedim geçiştirerek. "Olmuş muyum?"

"Akif seni görüp de beğenmiyorsa kördür, bak artık cidden kör oğlu kördür."

Söylediği şeye güldükten sonra, "Neyse ben çıkıyorum, çok geç olmadan dönerim," dedim.

"Selam söyle arkadaşlarına," diye ilettiler ardından.

Kapıyı aralarken botlarımı çıkardım. "Baş üzerine."

Botlarımı giyindikten sonra çantamı omuzlarıma kadar taşıyıp merdivenden aşağı yürüyerek apartmandan dışarı çıktım. Karın kalınlığı hafiften incelmeye başlamıştı bile. Ayaklarımın altında ezildikçe çıkan o ses kulaklarımda nahoş bir fısıltıya denk düşerken gülümseyerek yoluma devam ettim. Güneşin varlığı havanın sıcaklığını dengede tuttukça bacaklarıma degen o hafif rüzgâr kuru bir esinti etkisinden başka bir şey yapmıyordu.

Başımı öne eğerek yürümeye devam ettiğimde az sonra Hüseyin amcanın dükkânından çıkan Akif Selim'i görmemle bozguna uğramış gibi oldum. Boğazımı usulca temizlerken utangaç bakışlarla elimi çantamın kemerine götürerek yürümeye devam ettim. "Merhaba," dedim karşı karşıya geldiğimizde.

"Merhaba," dedi gözlerimin içine bakarken. Nefes almayı unutmuş gibiydim, gerçi bu hep olan bir şeydi. Onu gördüğüm zaman aldığım nefesin bile bir önemi kalmıyordu. Gözleri kısılırken dudakları aralandı. "Çok hoş görünüyorsun."

“Teşekkür ederim,” dedim epey utangaç bir halde başımı öne eğerken. Gülerken yanaklarıma doğru çıkan dudak çizgilerimin resmini şu an santim santim çizebilirdim. Elinde gördüğüm ekmek ve kahveye bakıp, “Ufak bir alışveriş sanırım,” diye mırıldandım.

Başını salladığında gözlerimi onunla birleştirdim. Bana güzel şeyler söylerken onun gözlerine cesaretle bakamadığım için kendime kızırıyordum ama alışkın değildim ki, hem de o hep beklenmedik vakitlerde çalıyordu kalbimin kapısını. Ama o da böyle gelmişti bana, beklenmedik bir anda girmişti benim sokağıma. Kapımı çalmamış, bunun yerine o sokağın en ücra köşesinde o sokak lambasının altındaki bankta oturmayı tercih etmişti.

“Öyle,” dedi sakın bir ses tonuyla. Sesi karların arasına karışan bir tane gibiydi.

Bir tane gibiydi çünkü bir tanemdi.

“Alışverişe çıkmam gerekiyor,” dedi sıkıntılı bir halde konuşurken. Gözlerim bir anda parlayıverdi. “Ben bugün alışverişe çıkacağım. İstersen birlikte yapabiliriz.”

Gülümsedi. “Olur.”

“Sevindim,” dedim sonra toparladım. “Yani birlikte alışveriş yapacağız ya... Yani yalnız olmam.” Giderek berbat ettiğim bu konuşmaya Akif Selim’in tebessümüyle düzeldi. “Anladım Mislina.”

Bakışlarımı kaçırdım. O da pek bir şey söylemedi. “Ben Sevde’nin toğum gününe gidiyorum oradan sonra geçeceğim alışverişe. Haberleşiz olur mu?” diye sordum.

Sakince kafasını oynatırken, “Olur,” diye yanıt verdi. Sonra kenara çekilerek önümü usulca araladı. “İyi eğlenceler, sonra görüşürüz o halde.”

“Görüşürüz,” dedim bir adım öne atıp bunun devamını sürdürerek. Akif Selim ardımda kaldığında adımlarımdaki serilik yavaştan hızlanmaya başladı. İçim içime sığmaz bir halde yürümeye devam ettim. Az sonra Kadir’den aldığım mesajla kafenin adını öğrenerek oraya gittim.

Kızılay’ın nezih kafelerinden biriydi ve daha önce hiç gelmemiştim. Kapıyı açıp içeri girdiğimde hissettiğim o sıcaklık bedenimi ele geçirmeye başlamıştı çünkü hemen benimsemiştim. Duvarlardaki o siyah beyaz Yeşilçam fotoğrafları, tasarım harikası küçük avizeler, mini bir salonu

andıran koltuk takımı köşesi ve daha özel detayları bulunan niceleri... Çokça sevmiştim hemen.

İçeri girdiğimde Kadir, Berat ve henüz bir defa gördüğüm Ayşenur'la karşılaştım. O da tıpkı ablası gibi Ankara'da okuyordu lakin o sayısal bölümü öğrencisiydi. Çevre Mühendisliği birinci sınıftı. Hatırladığım kadarıyla böyleydi sanırım, ever.

Berat elindeki balonları şişirmeye devam ederken bana göz kırptı. Gülümseyerek yanlarına vardığımda çantamı ve hediye paketlerimin olduğu poşeti masanın kenarına bırakarak Ayşenur'a döndüm. "Hoş geldin," diye selamladım.

Sıcakkanlı bir tavırla gözlerimin içine bakarak, "Sen hoş geldin asıl," dedi. Birbirimize sarıldıktan sonra konuşmaya devam etti: "Sevde'nin burada olduğumdan haberi yok, tamamen Kadir ve benim planım."

Gözlerim Kadir'e kaydı. Ucunu bağladığı balonu üzerime atarken sırıttı. "Sinan Çetin'le kapı aralanıyor yapmak istedim, çok mu?"

Berat ekledi. "Harbiden lan, müzik verelim bir de."

Ayşenur, "Yalnız biz zaten görüşüyoruz onunla, ben de burada okuyorum," dediğinde güldüm. Kadir ve Berat bozulsalar bile bunu pek belli etmediler. Üzerimdeki kabanı çıkarıp hazırlıklara yardım etmeye başladım. "Çok güzel bir yermiş burası," dedim kabanımı köşedeki askıya bırakırken.

Kadir, "Ben seçtim, çok güzel hakikaten," dediğinde ona baktım. Gözlerindeki o umudun varlığı bu sefer tamamen Sevde içindi. Kendine ve onlara yer yoktu. Sadece onun mutluluğu içindi. Gülümsedikten sonra yanlarına tekrar gittim ve saçlarımı omuzlarımdan geriye atarken, "Pasta?" diye sordum.

Berat şişirdiği mavi renkli balonun ucunu bağlarken, "Hallettik biz," diye mırıldandı.

"Buraya mı ait hepsi?" diye sorularıma bir yenisini daha eklerken. Kadir kafasını salladı. Ses tonumu kısarken, "Ne kadar verdiniz? Ona göre vereceğim ben de," dediğinde Berat bana ters ters baktı. "Senden para isteyen yok Mislina. Unut bunu."

"Ne demek unut bunu?" diye döndüm gözlerine şaşkınlıkla. "Bu organizasyonu birlikte hazırlıyoruz ve benim de bir şeyler yapmam lazım, üstelik siz de öğrencisiniz."

Kadir, "Senin onun yanında olman en büyük şey zaten gerisini lütfen yorma. Biz Berat'la hallettik işte," dediğinde ellerimi belime koydum ve dudaklarımı birbirine sürtüp dudak içi etimi ısırdım. "Olmaz, buna izin vermem."

Kadir dudaklarındaki balonu çekip bana dik dik bakmaya başladı. "Bak ölümü gör," diye konuştu. Berat, "Aferin lan, gir böyle damardan," diye yanıtladı hemen bir zincir daha geçirir gibi. Ellerimi belimden salıverdiğimde yüzümdeki ifade iyiden iyiye ekşimeye başladı. "Yalnız hakikaten damardan girdin şu an Kadir."

Kadir derhal kaşlarını Küçük Emrah moduna alıp, mahzun mahzun bana bakmaya başladı. "Ben acılar çocuğuyum... Dertler derya olmuş ben de bir pınar..."

Buna kayıtsız kalamayıp gülmeye başladığımda Ayşenur dâhil hep birlikte gülüşmeye başladık. Az sonra içeri canlı müzik ekibi girdiğinde gözlerimi araladım. Kısa saçlı çocuğun elinde gitar olan çocuk selam vererek yerine geçerken hemen ardından iki kişi de onu takip etti. Canlı müzik köşesine yürümeye başladıklarında Kadirlere döndüm. "Müzik de mi ayarladınız?"

"Altın günü mü yapacaktık Mislina?" diye sordu Berat. Kadir buna güldüğünde ekledi. "Kafenin kendi çalışanlarından. Sakin Mislina Reis."

"Sakinim ki," diye mırıldandım kendi kendime. "Biraz şaşırdım sadece. Böyle biz bize olunca tuhaf oldu sadece o yüzden."

Hazırlıklara kaldığımız yerden devam ederken yavaştan duyulan müziğin ritmi kalbimi ferahlatmaya başlamıştı. Zaten oldukça çiçek kokuyordu ama böylesi o çiçeklerin üzerinde kelebeklerin uçmasına davetiye gönderiyor gibiydi. Bir saate yakın bir süre sonra kafeyi güzelce ayarladık. Masayı süsledik kendimizce. Benim için çok keyifli anlardı. Uzun zamandır onlarla böyle şeyler yapmamıştık ve ne kadar özlediğimi anlamam için güzel bir fırsat tanımıştım kendime.

Az sonra telefonuma bir mesaj geldi. Onu okuduktan sonra Kadirlere döndüm. "Sevde geliyormuş."

"Işıkları kapatamayız," dedi Kadir. "Güneş anamızı ağlatır cinsten giriyor içeri."

"Bayağı zekisin ha sen," dedi Berat ona takılarak. Kadir gözlerini devirmekle yetindiğinde Ayşenur pastanın üzerine mumları dikmeye

başladı. Çikolatalı güzel bir pastaydı. Üzerinde beş mum vardı. Bu bizi simgeliyordu. Bunu sevmiştim. Ayşenur mumları diktikten sonra, üzerine birkaç adet de maytap dikti. Daha sonra kafasını erkeklere doğru kaldırıp, "Ateşi olan?" diye sordu.

Kadir hiç tereddütsüz cebinden bir çakmak çıkarıp uzattı. "İçmek ilk defa bir halta yaradı."

Yavaşça gülümsedim. Ayşenur mumları yaktıktan sonra bana baktı. "Nerede olduğunu söyledi mi? Ben yaktım ama..."

"Geliyorum dedi sadece," diye konuştum. "Ama eli kulağındadır."

"İş başa düştü," dedi Kadir dış kapıya doğru yürürken. Kapıyı araladığında kafasını dışarı çıkarmasıyla geri çekilmesi bir oldu. "Geliyor lan!"

Ayşenur telaş yaptığında nedensizce buna kayıtsız kalamadım. "Dur," dedim pastayı elime alırken. "Kapıya gidelim, en mantıklısı bu."

Berat soğuk soğuk güldü. "Yalnız Sevde'ye de ne sürpriz olacak ki sormayın."

Kadir ters ters bakıp, "Sürprizmiş gibi davranıver, o zaten öyle yapacaktır emin ol," diye konuştu. Bunu söylerken bir farklıydı, sanki onu yalnızca o iyi tanıyordu, yalnızca onun ruhunu biliyordu. Üzerinden su gibi akıyordu onu savunurkenki halleri. Kimse bir şey söylemezken kapının oradaki yerini aldı. Ayşenur elindeki ateşle maytapları yakmaya başladığında pastayı kendimden uzaklaştırarak kollarımı hafifçe açtım. Bununla birlikte müzik de hareketlendiğinde Kadir camdan ileriye bakıp derhal geri çekildi ve elini kapının koluna götürerek, "Üç... İki... Bir," deyip kapıyı araladı.

Sevde tam o esnada içeri girdiğinde Berat elindeki konfetileri patlattı. Sevde büyük bir şaşkınlıkla ellerini havaya kaldırdığında birkaç alkış sesine karışan müzik ortamı iyiden iyiye havaya sokmaya başladı. Pastayla birlikte olduğum yerde hareket etmeye başladığımda ağızımızda o meşhur replikler yuvarlanmaya başladı: "İyi ki doğdun Sevde!"

Sevde, şaşkınlığını Ayşenur'u görmesiyle büyütürken ona sinsi sinsi bakıp parmak salladı. Kadir çoktan kapıyı kapattığında Sevde'nin hemen sağındakini yerini aldı. Onu izlerken gözlerinin içi gülüyordu, bunca karmaşada onu görebilmiştim. Elimdeki pastayı gösterip, "Haydi üfle," dedim.

Elleriyle ağzının üzerini kapattığında pastanın karşısında durdu. Hepimize baktı ve gözlerini kapatıp birkaç saniye içinde yanan mumları ve neredeyse bitmekte olan maytapları söndürmeyi başardı. Alkış sesleri yeniden kulaklarımıza alışkın olduğumuz bir misafir gibi gelmeye başladığında Sevde, gözlerini açarak mahcup olmuş bir şekilde başını öne eğdi. Daha sonra hepimize sarılmaya başladı. Önce bana sarıldı. Ardından kardeşine, sonra Berat'a ve sonra Kadir'e... Ona sarılmadan evvel karşısında durup, "Demek sadece pasta yemeye geldin?" diye sordu. Sesi oldukça keyifliydi.

Kadir bakışlarını kaçırıp, "Fikrim hâlâ değişmedi," dediğinde Sevde onun saçlarını karıştırıp, "Benim payımı da ye," dedi. Kadir öylesine içten güldü ki içinin gittiğine şahit oluyordum. Saçlarını bile önemsememişti. Onları uzaktan hevesli bir halde izlediğimde Sevde kollarını Kadir'in sırtına doladı. Kadir ise anın verdiği heyecan ile ona sarıldığında gözlerini kapattı.

Sevde kollarını Kadir'in sırtından çekip gülerek bize döndü ama Kadir, bu anı kolayca atlatamadı ve mümkündür ki saçlarının kokusunu aldığı kadını ciğerlerinde uzunca zaman besleyip büyütecekti. Birlikte masaya geçtiğimizde Sevde, üzerindeki hardal sarısı pançoğu çıkarıp Ayşenur'a baktı. "Sen bayağı yumurtadan çıktın yalnız."

Ayşenur omzunu silkip, "O kadar da olsun artık," dedi sakince. Keyifli olduklarını bilmek beni de aynı heyecanın eşiğine bırakıyordu. Daha sonra Ayşenur köşedeki bıçağı kavrayarak pastayı kesmeye başladı. Ben de ona yardım ederek tabakları açtım. Berat ise diğer yandan çecekleri doldurmaya başladı. Sevde epey mutlu bir halde sandalyesini çekip oturduğunda Kadir dayanamayarak elinde naif bir kutuyla onun karşısında belirerek, kutuyu ona uzattı. "Ben şimdiden vereyim hediyeni," dedi. "Umarım beğenirsin."

Sevde şaşkınca kutuyu aldığı anda, "Kadir buna ne gerek vardı?" diye sordu. Kadir konuşmadan gülümsemeye çalıştığında Sevde kutunun kapağını kaldırarak içinden kelebek detaylı hoş, çok hoş bir kolye çıkardı. Sevde onu kavrayıp ıslık ıslık olmuş gözleriyle izlemeye başlarken, "Çok güzel bu," dedi.

Kadir, "Beğenmene sevindim inan," dedi sakince. İçinin deli gibi aktığını kendimden biliyordum, bu yüzden onun hakkında sürekli duygularını söylüyordum. Kadir benim dışarıdaki yansımamdı, her ne kadar

biz farklı olsak bile hislerimiz aynıydı bizim. Sevde gülümsemeyi elden bırakmadan ayaklandı ve onu Kadir'e uzattı. "Takar mısın rica etsem?"

Kadir birkaç saniye duraksadığında, "Tabii," diye mırıldandı.

Sevde ellerini arkaya doğru atıp saçlarını ensesinden kavrayarak havalandırdı. Kaçak göçek onları izlemeye çalışıyordum, Kadir'in heyecanını gözlerinde görmem gerekiyordu. Kolyenin kancasını açtı ve hemen Sevde'nin ardındaki yerini alarak onu özenle Sevde'nin boynundan geçirdi.

Elleri titriyordu.

Kolye Sevde'nin boynundaki yerini aldığı anda üzerindeki lacivert gömleğin içine düştü usulca. Ellerini gerdanına götürerek gülümsedi. Bana bakıp, "Yakıştı mı?" diye sordu. Gözlerimi kapatıp açarken belirsiz kafamı salladım. Kadir ağır ağır kolyenin kancasını taktıktan sonra Sevde elinde tuttuğu saçlarını usulca sırtına doğru uzatırken Kadir'e dönüp, "Teşekkür ederim," diye konuştu.

Kadir, "Rica ederim," dediğinde Sevde bize bakıp, "Bu arada Kadir Bey hızlı olmayı seviyor sanırım. Dün saat tam on ikide kutladı doğum günümü," dedi. "Ne yaptı alarm mı kurdu anlamadım ki?"

Onun alarmı hiç kapanmamak üzere, hiç susmayacak bir halde kalbindeydi. Berat içecekleri doldurduktan sonra kapağı eline alıp, "Adan değer veriyor işte sana," diye mırıldandı. "Harbiden iyi dost, bak yüzü burada."

Kadir sıkıntıyla yerine geçip oturduğunda, "Neyse ne işte," dedi. Ses tonundaki soğukluk bu tip manzaraların içinde bulunmak istemediğinin kanıtıydı âdeta. Ayşenur pastaları tabaklara koyarken bir yanda da çalan müziğe eşlik ediyordu. Sevde, "Yalnız gerçekten teşekkür ederim hepinize, çok güzelmiş burası," dedi.

Berat, "Tamam boş ver artık teşekkürü," dedi kapağı şişenin ağzında çevirirken. Sonra yerine oturdu. Kadir en köşede otururken onun hemen yanında Ayşenur, ben ve Sevde karşı karşıya, Berat ise Kadir'in tam karşısında oturuyordu. Saçlarımı geriye usulca attığımda çatalımı kavrayarak pastamdan bir dilim aldım. "Bu arada," dedim kısık sesimle. "Ezgi'nin sizlere selamı var."

Sevde, "Sahi keşke o da gelseydi," dedi. Yüzündeki bir parça pişmanlık gerçekçi davrandığını gösteriyordu. Her ne kadar ilk başta ona karşı haz duymasa da şimdi durum değişmişti. "Biraz hasta," dedim gözlerimi kısarken.

Berat herkesten evvel davranıp, "Siz çok sık mı görüşüyorsunuz onunla?" diye sorduğunda duraksadım birkaç saniye. Bu masada Sevde'den başka hiç kimse benim ayrı bir evde yaşadığımı bilmiyordu. Bir gün onlara söyleyecektim ama şu an burası yeri değildi. Hatta bir gün onları evime davet etmek niyetindeydim lakin zamanın nasipten evvel gitmediğini biliyordum.

Başımı hafifçe eğip dudaklarımı yaladım. "Hı-hım."

"Neyi vardı?" diye sordu.

"Biraz üşütmüş," diye geçiştirdim. Yalan söylemek istemiyordum ama öylesi bir konudan bahsedemezdim. Bunu Ezgi de istemezdi. Kadir içeceğinden bir yudum alıp bıraktıktan sonra burnunu çekti. "Hakikaten ben de yavaştan üşütüyor gibiyim. Dikkat edin, sıkı giyinin."

Ayşenur gülerek, "Yünlü atlet giyin gençler," dediğinde Kadir güldü.

Onlara eşlik ederken çok konuşmadan sakın sakın pastalarımızı yemeye devam ettik. O esnada Kadir telefonunu çıkardı. "Durun bir fotoğraf çekeyim."

Sevde elindeki çatalı bırakıp hemen üzerini düzeltmeye başladığında Kadir, telefonun önünü çevirip kamerayı kaldırarak saçlarını düzeltmeye başladı. Biraz kendi açısında göre ayarlarken Berat ters bir sesle, "Biz çıkmayalım ya zaten," diye takıldı. Kadir hiç oralı olmadan saçlarını düzeltmeye devam ederken elimi çenemin altına koyarak gülümsedim ve kameraya baktım. Neredeyse hepimiz çıkıyorduk. Sandalyelerimizi birbirine yaklaştırdıktan sonra bu iş daha kolay olmuştu. Kadir birkaç poz aldıktan sonra Sevde, "Bir bakayım güzle çıkmış mıyım?" diye sordu.

Kadir, "Ne yapacaksın çirkin çıksan?" diye sordu.

"Sileceğim."

Ayşenur dik bir sesle, "Ay çocuk musun sen ya?" diye sordu. "Kimse mükemmel olmak zorunda değil Sevde."

"Tamam sadece bakacağım," diye mırıldanırken Kadir'in telefonunu kavrayarak fotoğraflara bakmaya başladı. Ben de pastamı bitirip birkaç kuruyemiş attım ağzıma. Az sonra canlı müzik köşesinden gelen müzikle duraksadım. Nota odanın duvarlarına yayılmaya başlarken yavaşça arkama yaslanarak gözlerimi belli bir noktaya sabitledim.

"Alev alev yanıyorum,

Buzlarımı çözülüyor aşka...

İnce ince gitarın o eşsiz ritmine sarılıp uyuyasım gelmişti şu anlarda. Dışarıya baktığımda tahta pencerenin pervazına sinmiş birkaç santim kar kalınlığı gözlerime meydan okumaya başladı. "Kar başladı," dedim kendi kendime mırıldanır gibi. "Ama atıştırıyor sadece."

Söyleminle birkaçı pencereden dışarı baktığında Kadir ile göz göze geldim. Sevde'yi dansa kaldırmak için biraz cesarete ihtiyacı var gibi duruyordu. Gülümsedim ve kaşımı oynatıp olduğum yerden istediği o cesareti ona vermeye çalıştım fakat bunda ne kadar başarılıydım işte bundan emin değildim.

Kadir derin bir nefes alıp verdiğiğinde öksürdü ve epey utangaç bir vaziyette ayağa kalkıp elini Sevde'ye uzattı. "Acaba doğum günü kızı bana bu dansta eşlik eder mi?"

Sevde gülmeye başladığında, "Hay hay," diyerek uzatılan eli kavradı. Kadir titreyen elleriyle onunla sahneye yürüdüğünde olduğum yerde onları izlemeye başladım. Kadir kendini tutuyordu, onun bir sevgilisinin olduğunu bildiği halde sınırlarına hâkim olmaya çalışıyordu. Sevde ise ona tamamen bir arkadaşça yaklaşımlarda bulunuyordu çünkü aşkla bakan gözleri bilirdim ama onunkiler Kadir'in bakışlarının uzağından yakınından geçemiyordu. Kimseyi suçlamıyordum, kimse kimseye kızamazdı çünkü kalbe hesap sormak kulun haddi değildi.

Bir süre öylece dans ettiler. Ben de sözleri takip ettim.

"Olmaktan korktuğum yerdeyim, sendeyim... Al beni ne yaparsan yap..."

Müzik yavaş yavaş sonlanmaya başladığında beklenmedik bir olay oldu ve Burak kapıdan içeri girdi. Gözlerim irileşirken Sevde, Kadir ile olan dansını bitirerek kapıya yürüdü. Kadir afallayarak arkasını döndüğünde vereceği tepkiyi görmek istemesem bile çekinerek yüzüne baktım. Çenesi kaskatı oldu. Bedeninin bile bundan nasiplendiğine emindim.

Sevde, Burak'a sımsıkı sarılırken yüzümü düşürdüm ama bu onun mutluluğunu istemediğim için değil Kadir'e içim gittiğindendi. Burak, Sevde'nin yanağını öpüp geri çekildikten sonra el ele masaya doğru geldiler. Kadir ise derin bir nefes alıp hemen yerine geçti. Burak, "Merhaba," diye bize selam verdiğiğinde gülümseyerek, "Merhaba," dedim.

Sevde mutlu bir halde, "Aslında biz sonra buluşacaktık ama sizinle tanışmak istedi biraz," diye konuştu. Kadir alay eder gibi gözlerini devirdiğinde bu beni gülümsetmişti. "Burak'ı nihayet sizinle tanıştırmak vaktim geldi. Gerçi Mislina ile tanıştı ama olsun." Bir şey diyemezken Ayşenur'a döndü. "İşte sana bahsettiğim kardeşim, Ayşenur."

İkisi selamlaştıktan sonra Berat ile de tokalaştılar, iş Kadir'e geldiğinde Sevde, Burak'a onu gösterdi. "Bu da Kadir işte, sana anlatmıştım ya bizim grubun en eğlenceli ve çocuksu olanı diye..." Kadir'in yüzündeki ifade çocuksu lafından sonra ekşirken buna kayıtsız kalamadım. Başımı öne eğdim.

Kadir hiç bozuntuya vermeden, "Arkadaşına beni tanıtmaya gerek yoktu Sevde. Hele de böylesi bir tanım fazla iddialı," diye mırıldandı.

Burak kibar bir şekilde, "Kötü bir niyeti yoktu onun, sadece arkadaşlardan konu açıldı. Biraz fazla tepkilisin," dedi.

Kadir, Burak'ın yüzüne uzun uzun bakarken aklından geçenleri o kadar bilemiyor ama o kadar iyi hissediyordum ki. Haklı ya da haksız bir tarafın olmaması bu işi içinden çıkılmaz kılıyordu. "Neyse," dedi Sevde tatsızlık çıkmasını önleyerek. "Ben özür dilerim sizden, bu biz bize bir kutlama olacaktı ama Burak'ı sizinle tanıştırmayı çok istiyordum. O da istiyordu."

"Çok da umurumda sanki," dedi Kadir dudaklarından hırılayarak. Epey kısık sesle söylemiş olsa bile herkesin duyduğundan emindim lakin kimse bunun üzerine bir şey söylemedi.

Dakikalar geçiyordu, biz hep birlikte bir şeyler paylaşıyorduk. Burak kötü biri değildi, zaten birine kötü biri demem için Işıl kadar kalbini tanımam gerekiyordu ama o öyle değildi. Sevde'yi gerçekten seviyordu ve ona bir haylice değer verdiğini görebiliyordum. Gördüğüm neyse onu rahatça ifade edebilirdim, Kadir için yalan söylemememe gerek yoktu.

Ortada karşılıksız yaşanan bir aşk varsa, biri üzölmeye ilelebet mahkumdu. Bu kaçınılmazdı.

Burak, "Gelecek sene son sınıf olacağım," diye konuştu. Sevde'ye döndü. "Bir sene ayrı kalacağız ama idare edeceğiz artık."

Ayşenur, "Tabii Sevde okulu uzatmadan bitirebilirse," dediğinde istemsizce güldüm. Buna Burak dâhil herkes güldüğünde Sevde dik dik kardeşine bakıp, "Sen kendin okulunu bitir evvela," dedi. Ayşenur he-

men bir savunmayla kollarını göğsünde buluşturup, “Vize sonuçlarım kapı gibi sistemde duruyor, vereyim şifremi gir bak da az örnek al beni,” dedi.

Sevde, “İneksin sen inek,” diye sahte bir alayla güldüğünde Ayşenur, “Sen de ol o zaman,” dedi. Sevde oralı olmadan gülümsemeye devam ettiğinde derin bir nefes alıp saatime baktım. İkiyi geçiyordu. Akif Selim ile buluşacaktım. Kalbim deli gibi çarpıyordu bunu düşündükçe. Duddaklarımı ıslatıp çektikten sonra hediye paketlerimi kavrayarak, “Ve ben de artık hediyemi takdim edeyim,” diye konuştum.

Sevde, “Mislina,” dedi saf bir tınıyla. “Burada olman yeterdi.”

“Sevde,” dedim ona bakıp gözlerimi irileştirirken. Uzattığım paketi kavradı ve gülümseyen bir çehreyle gözlerime bakmaya devam etti. Ondan daha heyecanlı olduğum aşikârdı çünkü ne tepki vereceğini gerçekten merak ediyordum.

Sevde paketi açtığında içinden çıkan mavi renkli örgü kazağı havaya kaldırarak, “Bayıldım,” diye heceleledi. “Zaten çok sevdiğim bir renk...”

“Güle güle kullan,” dedim gülümseyerek. Kazağı indirdi ve bana duygusal bir halde bakıp öpücük attı. Daha geniş sırtıttığımda hemen ardından paketin devamında getirdiği diğer kutuyu açtı. İçinden çıkan kupanın sapını parmaklarıyla tuttu. “Sen hayatımda gördüğüm en zevkli insanlardan birisin.”

“Umarım onu ders çalışırken kahve içmek için kullanırsın,” diye konuştum iğneleyici bir halde lakin bu söylememin elbette bir şakadan ibaret olduğunu biliyordu. Gözlerini kapatıp açarken, “Söz,” dedi. Memnun bir tavırla geçiştirdim. Sevde onları biraz daha inceledikten sonra Ayşenur’un hediyesine baktı. İçinde ikisinin olduğu, el emeği bir çerçeveydi. Fazlasıyla zarif ve üzerine düşülmüş bir çalışmaydı. Sevdenin gözleri dolduğunda bunu pek belli etmemeye çalıştı. Aralarında birkaç diyalog geçtikten sonra Berat’ın aldığı saatin güzelliği de göz ardı edilemezdi. Sevde, hediyelerinin hepsine hayranlıkla karşılık vermişti. Mühim olan bir arada olmaktı ama bu bizim bir arada olduğumuz ilk doğum günü olduğu için önemi başkaydı.

Zaman iyiden iyiye tren istasyonundaki o son yolcu gibi bir şeylere gecikmeye başlarken Akif’e mesaj attım.

Kime: *Akif Selim*

"Yarım saat sonra bizim mahallenin iki sokak aşağısında pazar var, oraya gidebiliriz. Yani ben oraya gideceğim sebze almak için." (14.26)

Yazdığım şeyi defalarca kez okuduktan sonra direkt bir mesaj geldi.

Kimden: *Akif Selim*

"Olur tabii. Birazdan çıkarım ben de." (14.27)

Kime: *Akif Selim*

"Görüşürüz." (14.27)

Mesajı gönderdikten sonra yavaş yavaş toparlanmaya başladım. "Ben gideyim artık, birkaç işim var hava kararmadan onları halledeyim."

Sevde, "Kalsaydın ya biraz daha," diye ısrar ettiğinde imalı imalı kaşlarımı yukarı kaldırdım. O da hemen anlayarak ayaklandı. "Ha! Tamam hatırladım o işlerini. Olsun olsun, çok keyifliydi."

Sevde ne yapıyorsun, Sevde?

Kabanımı giyindikten sonra onlarla vedalaşarak kafeden ayrıldım. Havanın hafif kapalı ama asla ruh yormayan yüzü ona tıpkı bir hırka gibi sokulmama sağladığında durağa yürüdüm ve birkaç dakika içinde otobüse binerek Akif Selim ile buluşacağımız yerde indim.

Akif Selim ile buluşmak...

Yok, rüya değil bu.

Durakta indiğimde hemen onu kenarda görmemle birlikte kalp atışarımdaki ritmin değişimine tanık olmak dünyanın en doğru insanın benim için o olduğunu her seferinde kanıtlıyordu. Elleri cebinde olduğu yerde beklerken, beni görünce ellerini cebinden çıkararak gülümsedi. Başındaki bere öyle tatlıydı ki. Öyle hoştu ki nefesimi kesiyordu.

Mavi mavi bakan gözleriyle selamdı gözlerimi. Biraz sonra tam yanında olduğumda, "Merhaba, çok bekletmedim değil mi?" diye sordum.

Dudaklarını büktü. "Az önce geldim sayılır."

"Anladım," dedim bir şey söyleme zorunluluğu hissederek.

Birlikte hiçbir tepki vermeden pazara doğru yürümeye başlarken, "Nasıldı günün?" diye sordu.

"Güzeldi," dedim sakince. "Senin?"

Derin bir nefes alıp verdiğinden ciğerlerinin kapısını sanki kapandı için zorluyor gibi hissetmişim. "Her zamanki gibi biraz kitap okudum," dedi.

"Ne okuyorsun?"

Güldü. "Bilmem kaçınıcı kez Şeker Portakalı'nı."

Gözlerimi gözlerine çevirdim lakin bu esnada yürümeyi de elden bırakmadım. "Biliyor musun o kitabı çok severim."

"Ben de," dedi gülümseyerek. "Defalarca okuyacak kadar hem de."

Tekrarladım. "İnsan seviyorsa zaten, bunun bir seferi olmaz öyle değil mi?"

"İnsan seviyorsa bunun bir ölçüsü olmaz," diye dökülüverdi dudaklarından.

Yürümeye devam ederken ikimizde ellerimizi cebimize koyduk. Kar burada erimek üzereydi ve bu beni üzüyordu. Aylarca kış olsa gıkım çık-hissettiriyordu. "Daha önce pazara gitmiş miydin?" diye sordum.

"Tabii ama daha çok küçükken giderdim," dedi kafasını sallarken. "Sen sık sık gidiyorsun galiba?" diye sordu ardından.

"Fırsat buldukça diyelim. Annemle gitmesi çok keyifli oluyor ama iyi de pazarlık yapıyor."

Güldü. "Sen peki?"

"Asla," dedim gözlerimi kaçırırken. "Annem bu yönümü pek sevmez ama yapamıyorum ki. Utanıyorum bir kere."

"Utangaç biri olduğumu biliyorum," dedi sakince konuşurken. "Ben de zaten seni öyle pazarlık yaparken hayal edemiyorum," diye konuşmasını sürdürdüğünde daha önce hiç tanıklık etmediğim bir ses tonuna rast geldim. Niye bilmiyorum ama öyle hoştu ki içimde bir kedi tırmık atıyordu kalbimin üzerine doğru.

Gülümsemekle yetindiğimden çok geçmeden pazara girdik. Koca koca mavi şemsiyelerin altında onlarca tezgâh vardı. Hava soğuk olmasına rağmen insanların bir arada geziyor olmaları bunu göz ardı etmemizi sağlıyordu. Hevesli bir halde yürümeye başladığımda çantamın keme-rine sarıldım ve Akif Selim'e baktım. Durgun durgun etrafı izliyordu. Güldüm. "Sanki ilk defa gelmiş gibisin."

“Yok,” dedi. “Ama ne bileyim bir tuhaf oldum. Daha önce alışverişlerimi hep tek başıma yaptım ve pazara gelmek de...” Kafasını sanki bir hesap yapıyormuşçasına sallarken, “Başka bir boyut oldu sanki,” diye ekledi.

“Umarım o boyut iyi bir şeydir?” diye sordum çekinerek.

Bana baktı. Gözlerimin tam içine. Dudağının kenarı kıvrıldı. “Evet,” dedi kısık sesiyle. “Epey güzel bir şey.”

Söylediği şeyi her yöne çekebilirdim ama şu an burası bunu tartmak için pek uygun değildi. Başımı öne eğip tebessüm etmekle geçinirken derin bir nefes alıp, “E haydi bakalım o zaman,” dedim fiyatlara bakarken. “Ne alacaksın sen?” dedim Akif’e yönelik.

Dudaklarını sarkıttı. “Poşet poşet alışveriş yapmayacağım ama buradaysak sebze alayım biraz.”

“Meyve?”

“Mandalina?”

“Alalım,” dedim kafamı sallarken. Birlikte mandalina satan tezgâhın oraya yürüdük. Akif Selim iki poşet istediğinde birini bana uzattı. Size yemin edebilirdim ki bu anı hiçbir romantik sahneyle kıyaslayamazdım. Dışarıdan bakıldığında sıradan bir görüntüymüş gibi durabilirdi ama benim kalbimin penceresi direkt onun kalbine açıldığı için şu an bile bana armağandı.

Mandalinaları seçmeye başlarken gülümsedim. “Ben biraz fazla alayım evde bir hastam var,” dedim.

Akif Selim, “Daha iyi mi?” diye sordu.

Başımı salladım. “Olacak.”

Akif Selim yarım kilo kadar mandalina alırken benim iki kilo almam... Seviyordum ama ne yapayım ki yani? Hem mandalina sevilmez mi hiç?

Ücreti ödedikten sonra olduğumuz yerde durup saf saf elimizdekilere bakıp güldük. “Oluyor sanırım,” dedi Akif Selim gözlerini kısarak.

“Hi-hım.”

Gülümsemeyi elden bırakmadan arkamızı dönüp yürümeye devam ettik. Burası epey gürültülü bir yerdi, zaten pazarların sakın olduğunu

söylemek garip olurdu. Hemen iki tezgâh ileride kıvırcık ve lahana satan bir tezgâh gördüm. "Şuraya gidelim mi? Salata için malzeme alacağım."

Akif Selim bir şey söylemezken birlikte tezgâhın önünde durduk. Bir kıvırcık, bir kırmızilahana, ardından turp, havuç ve biraz da roka aldım. Akif Selim de benim kadar dolu olmasa da almıştı bir şeyler. Ellerimiz giderek dolmaya başladığında ücretlerimizi ödedik. Akif Selim, "Birazını ben taşıyabilirim," dedi ellerimdekilere bakarak.

"Hallediyorum ben," dedim ve omuzlarının üzerini aşır on metre kadar uzağımızda duran balıkçıyı gördüm. Tabii, böylesi bir malzemele-
rin anca balıkla hakkı verilirdi. Alnım bir anda kırışırken gözlerimi balıkçının üzerinden çekip Akif Selim'in mürekkep mavilerine sabitledim. "Akif Selim?" diye sordum. "Balık sever misin?"

Çok gönüllü olmadan, "Severim," diye yanıtladı.

Hadi Mislina onu yemeğe davet et, hadi yapabilirsin.

Gözlerinin içine doğru baktım. "Ben de severim ama diyorum ki birlikte mi yesek?" Kaşlarını çatığında yüzümü ekşiterek bakışlarımı kaçırdım. "Yok böyle çok saçma bir soru oldu... Aslında hani... Yani..." Öyle bir duruma sokmuştum ki kendimi ne kadar çabalarsam aklımdan geçen sözleri güzelce dilime dökemeyecektim.

Akif Selim bu hallerime sıcacık güldüğünde kafasını eğdi ve bir adım bana yaklaşarak, "Anladım Mislina," diye konuştu. Bakışlarım onun çemberine girdiğinde bir cevap beklentisi içerisine girdim. Ekledi ve gözleri biraz büyüdü. "Ama salatayı ben yapacağım tamam mı?"

"Tamam," dedim heyecanlı olduğumu belli etmemeye çalışarak. İki-
miz de balıkçının orada durduğumuzda adam elindeki tas ile balıkların üzerine su serpiştiriyordu. Kokusu epey yoğun ama gülü seven dike-
nine katlanır misali bununla başa çıkabiliydik. "Ne tür balık seversin?" diye sorduğunda gözlerimi kıstım ve balıklara baktım. "Çupra severim."

"Hım," dedi Akif Selim. "Daha önce yemedim."

"Annem çok güzel pişirir onu fırında kesinlikle denemelisin," dedi-
ğinde dudaklarını birbirine bastırarak gözlerini kıstı. "Peki, deneyelim o halde."

Tezgâha bir adım daha yaklaştığında ben onun gerisinde kaldım. "Buyur abim?" diye sordu adam. Akif Selim elini usulca kaldırarak çup-
raları gösterdi. "Usta, bize üç tane çupra," deyip düzeltti. "Yok yok dört

tane ver.” Bana baktı omuzlarının üzerinden. “Çakır’ı da unutmamak lazım.”

Adam, “Hemen abim,” dedi ve dört tane çuprayı alıp birkaç dakika içinde iyice temizleyip onları kâse kâğıdın içine koydu. Ardından çokça kokmasın diye iki poşete daha sardı. Adam poşeti uzatırken Akif Selim kaşla göz arasında ücreti verip poşeti aldı. Onu durdurdum. “Ama olmadı.”

“Salata malzemelerini sen alırken olmuştu ama?”

“Olsun.”

“Oldu bile,” diye konuştuğunda kafamı sağa sola sallayıp güldüm. “Haydi gidelim,” dedi sonra yürümeye devam ederken. Birkaç eksigimizi daha aldıktan sonra pazardan çıktık. Hava giderek kararıyordu. “Bir de markete uğramamız gerekecek Çakır ve Kumru’nun mamalarını alacağım, birkaç eksik daha...”

“Uğrayalım,” dedi olumlu bir tavırla. Elimizdeki poşetlerle yürüyüp markete girdik. Çakır ve Kumru’nun gereksinimlerini hallettikten sonra birkaç ürün daha alıp kasadaki işlerimi hallettim. Akif Selim de kendi mutfağına bir şeyler almıştı ama onun ihtiyaçları benim kadar çok değildi. Ellerimiz dolu dolu eve doğru yürümeye devam ettik. “Yorulmadın değil mi?” diye sordu Akif Selim.

Kafamı sağa sola salladım. “Hayır. Sen?”

“Hayır,” dedi.

“Biri beni görse kıtlıktan mı çıktın derse şaşırmam.”

Bana baktı. “Kıtlıktan mı çıktın Mislina?”

“Hayır Akif Selim.”

Gülüştük. Bir sokağı ardımızda bıraktığımızda, “Baban nasıl oldu bu arada?” diye sordu. Dudaklarımı ıslatıp çektim. “Hastaneden çıktı, evde şu an. Annem iyi bakıyor ona, dün de görüntülü konuştuk... Gayet iyi Allah’a şükür.”

“Sevindim,” dedi samimi bir ifade ile.

Yaklaşık on dakika kadar sonra apartmanın önüne geldiğimizde derin bir nefes aldık ikimiz de. Apartmandan içeri girdik. Merdivenleri çıktık. Kapının önünde durduğumda elimdeki poşetleri olduğum yere bırakıp derin bir soluk çektim. “Nihayet,” diye fısıldadım. “Bir hayli yorulduk hence her ne kadar yok desek de.”

“Yani,” dedi gözlerini kısıp kafasını sallarken.

“O zaman içeri geçelim,” dedim kapı ağzında pek durmadan.

“Yok,” dedi Akif Selim. “Arkadaşın müsait değildir belki ben rahatsız etmeyeyim, az sonra inerim.”

Düşüncelerinin kibarlığı beni hep etkilemişti ve hâlâ da etkiliyordu. “Peki,” dedim üstelemeden. “Bu arada biliyorsun evimde senin hastalığını tetikleyecek şeyler var, yani... Ben salonun kapısını kapatırım sorun olmaz değil mi senin için?”

“Olmaz,” dedi sakince. “Bana gelin derdim ama arkadaşın zaten hasta ve biliyorsun çevreyi... Ben bu apartmandakileri pek tanımıyorum sorun çıkaracak tipler olmadığından eminim ama yanlış sözlere fırsat vermek istemem açıkçası. Ben size inerim Mislina.”

“Esağfurullah,” dedim kendimi bir anda kötü hissederek. “Sen öyle biri değilsin.”

“Ama kimse senin gibi düşünmez,” diye yanıtladı. Hemen ardından, “Neyse kapı ağzında konuşulacak konular değil zaten bunlar,” deyip elindeki balığı bana uzattı. “Sen al bunları ben de geleceğim birazdan. Ne de olsa Mislina şefin mutfağına konuk olacağım değil mi?”

Gülerek uzattığı balıkları kavradım. Ellerimiz birbirine değerken, “Ellerin üşümüş,” dedi.

“Seninkiler de öyle.”

“Isınır.”

“Isınsın.”

Balıkların poşetini kavradıktan sonra bir adım geri çekildi. “Görüşürüz o halde.”

“Görüşürüz,” dedim onu kısa sürecek bir veda ile uğurlarken. Çantamdan anahtarımı çıkarırken kapı açıldı. Ezgi önce bana sonra poşetlere bakıp, “Kıtlıktan mı çıktın?” diye sordu.

Güldüm ve çantamla münaseberi kesip botlarımı çıkardıktan sonra poşetleri içeri aldım. Devamını da Ezgi aldığı anda kapıyı aralıktan kapattı. Elimdekileri rezgâhın üzerine bıraktım ve tabiri caizse yüzümde kocaman bir tebessümle Ezgi’ye baktım. “Akif Selim gelecek.”

Gözleri kısıldı. “Niye?”

“Birlikte yemek yapacağız?”

“Şaka?”

“İ-ih,” dedim kaşlarımı yukarı kaldırırken. Ezgi de en az benim kadar hem şaşırıp hem tebessüm ettiğinde, “Ay şaka değil, değil mi?” diye sordu. Konuşmadan kaşlarımı bir sefer daha yukarı kaldırdım. Ezgi dudaklarını sarkıtarak gözleri kararmış bir halde dalgın dalgın mırıldandı. “Bak sen bizim yukarıdakine... Yemek de yapıyor he?”

“Çok iyi hem de,” dedim çabucak. “Bir sefer çorba yapmıştı benim için.”

Gözleri derhal beni buldu. “Pardon? Kızım siz olmuşsunuz.”

“Ay karpuz muyuz biz?”

“Hı,” dedi kafasını sallarken. “Çekirdeksizinden hem de.”

“Neyse,” dedim üzerimdeki kabanın düğmelerini açmaya başlarken. “Ben üzerimi değiştireyim sonra toparlayayım burayı.”

Ezgi itiraz ederek, “Ben hallederim,” dedi.

Kafamı salladım. “Olmaz sen git dinlen.” Bakışlarındaki terslik ne kadar üstelersem durmayacağını bağırırken bunu kabullendim. Mutfaktan çıkarken aniden duraksadım. “Ezgi,” dedim ona bakarak.

“Hı?” diye konuştu sakince oturduğu yerden kalkarken. Söyleyip söylemememe konusunda tereddüde düşsem de bunu ondan saklayamazdım. “Akif Selim buraya geldiğinde Çakır, Kumru ve sardunyalarımla aynı ortamda bulunamaz. Salonun kapısı kapalı olacak.”

Kaşlarını çattı. “Neden?” Gözleri büyüdü. “Bir sorun mu var?”

Yurkundum. “O astım hastası.”

“Ne?” dedi bir anda büyük bir şaşkınlıkla. Bunu söylemek benim haddim olmayabilirdi ama Ezgi sigara içen biriydi, onun yanında sigara içmek istediğinde zor durumda kalmak istemezdik. Ne biz ne de Akif Selim. “Mislina ben bilmiyordum.”

“Biliyorum, bu yüzden söylüyorum sana,” dedim gülümsemeye çalışarak. Acıyı dudaklarıma pay ettim gülümserken diğer yandan da. “Sigara falan içmek istersen diye de uyarmak istedim. O gittikten sonra iç olur mu?”

“Tabii tabii,” dedi çabucak. “Kızım ne sigarası ya?”

“Teşekkür ederim,” dedim başımı öne eğerek. Mutfaktan çıkacağım vakit beni durdurdu ve gözlerime baktı. “Sen çok güzel seviyorsun.” Yüzüne baktım. Ona kendini hatırlatıyordum sanki, bir seferinde bana böyle söylemişti. “Böyle bir zamanda insanın böyle güzel duygular taşıması çok zor oluyor, tabii onu hak edecek birini bulmak da öyle...”

Ona yüreğim sıkışa sıkışa baktım. Kız kardeşim gibi oluyordu günden güne. İki aydır tanışıyor olmamız aramızdaki bağı sorgulatamazdı. Gözleri dolduğunda sevdiği adamı hatırladığını anladım. Burnunu çekti ve dolu gözlerle saçlarını geriye atıp, “Aman neyse,” dedi. “Ben de sana benzemeye başladım iyice. Ben kim felsefe yapmak kim? Hadi değiştir üzerini de gel. Akif’in gelir birazdan.”

“Ezgi,” dedim uzatarak. Odama yürürken kendi kendine konuşma devam etti: “Üst kısımları pişmemiş bunun Akif... Yandı Akif... Yüreğim gibi cayır cayır.”

“Ezgi!” diye uyardım onu gülerek. Beni duymazlıktan gelip kıkırdadı. Odama girdim ve üzerimi değiştirmeye başladım. Gömleğimi çıkarmayıp sadece eteğimi değiştirdim. Rahat ama şık bir kot giydikten sonra saçlarımı tepeden topladım. Dakikalar sonra odadan çıktıktan sonra mutfaktaki poşetlerden Çakır ve Kumru’nun mamalarını alıp salona geçtim.

Önce Çakır’ın kâsesini doldurdum. “Yalnız size çok yok zira akşama ziyafet var beyefendi.”

Çakır iştahlı bir halde mamasını yedikten sonra Kumru’nun yemi ni döktüm tasına. Ardından minik su kutusunu doldurdum. Buradaki işim bittikten sonra mutfığa geçtim. Ezgi neredeyse her şeyi halletmişti. “Hallettim işte,” dedi poşetleri iç içe geçirirken.

“Sağ ol vallahi,” dedim ellerimi musluğun altına tutup yıkarken. Ezgi poşetleri çekmeceye koyarken kısık gözlerle gözlerime baktı. “Ben çıkayım da siz pişirin yemekleri. Bir mutfak fantezisi gelir mi acep?”

“Yuh,” dedim kendime hâkim olamadan. Musluğu çabucak kapatıp kâğıt havluya uzandım. Ezgi omzunu silkerek mutfaktan çıktığında kapı çaldı. Hemen, “Duydun zilin sesini,” diye yapıştırdı.

Umarım o da duymamıştır böyle seslendiğini. Kâğıt havluyu çöp kutusuna yolladıktan sonra mutfaktan çıktım. Ezgi salonun kapısında bekliyordu. Bana bakıp sinsi sinsi gülmeye başladı. Onu kaşlarımla uyardıktan sonra boğazımı temizleyerek kapıyı açtım. “Hoş geldin,” dedim

kapıyı aralarken. “Hoş bulduk,” deyip ayakkabılarını çıkardı. Derhal ona bir terlik uzattım. “Teşekkür ederim.” dedi onları giyip içeri girerken.

Ezgi’ye döndüğünde kapıyı kapattım. “Hoş geldin Akif Selim,” dedi Ezgi başını sallarken.

“Hoş bulduk,” dedi Akif Selim mesafeli bir sesle. “Biz daha önce tanışmadık galiba?”

“Hayır,” dedi Ezgi gülümseyerek. “Ezgi ben. Bu arada Allah razı olsun o gün çok yardımın dokundu.”

“Önemli değil,” diye karşılık verdi Akif Selim. “Tekrar geçmiş olsun.” Ezgi dinlemekle yetindiğinde derin bir nefes alıp verdi. “Ben içeri geçeyim ama yardım da edebilirim isterseniz.”

“Yok,” dedim sakince. Gözlerime bakıp o sinsi sırıtışını yeniden gösterdi. Utanıyordum ve bunu bilerek yapıyordu. “Sen dinlen Ezgi.”

Ezgi, “Madem çok ısrar ediyorsun,” diyerek içeri geçti ve kapıyı kavrayarak kapamaya başladı. “Kolay gelsin size.” Sahte bir tebessümle geçıştirdikten sonra Akif Selim bana döndü. Ona baktım ama asla konuşmadım o da öyle. Elimi ayağıma nereye koyacağımı bilemez bir halde gözlerimi kaçırdım. “Mutfağa geçelim.”

“Geçelim,” dedi onaylarken. Mutfağa girdiğimizde perdeleri hafifçe açtım. Hava iyice kararmıştı. Kış ayında olduğumuz için erkenden havalar kararıyordu. Aslında böylesini daha çok seviyordum, geceyi seven biri olduğum için daha çok vakit ayırıyordum bazı şeylere, tabii bunun aksini onun hissettiğinden emindim.

“Acıkmaya başladım,” diye mırıldandım arkamı dönerken. Gülümse-di. “O zaman başlayalım.”

“Tamam,” dedim kafamı sallarken. “Önlük ister misin?” diye sorduğumda düşündü bir müddet. Sonra istemedi. Ben de önlük takan biri değildim genelde. Salata malzemelerini mutfak tezgâhının üzerine çıkarıp ona tahta ve bıçak verdim. Akif Selim kollarını sıyırıp sebzeleri yıkamaya başladığında onu izledim ama bunu belli etmedim. Eli öylesine yakışıyordu ki saatlerce olduğum yerde gözlerimi kırpmadan onu izleyebilirdim.

Akif Selim sebzeleri yıkamaya devam ederken ben de balıkları, yanına birkaç patatesi, domates ve biberi çıkardım. Üst raflardan kare bir cam kâse alıp hemen onun yanındaki yerimi aldım. Tezgâhım çok küçük

olmadığı için rahatlıkla sığabilmiştik ikimiz de. Kollarımı sıvayıp patatesleri bir kaba alıp soymaya başladım. O esnada Akif Selim de kıvırcıkları doğruyordu. Gülümsedim. “Seni böyle görmek garip.”

Gülümsedi ben de devam ettim: “Öğrenci olunca el mahkûm ama değil mi?”

“Pek öyle değil gibi ama onun da katkısı var,” dedi. “Annem mutfakta çok zaman geçirirdi, yemek yapmayı çok severdi ben de saatlerce onu oturduğum yerden izlerdim. Yardım da ederdim.” Buruk bir şekilde güldü anlatmaya devam ederken. “Çorba karıştırırken ayağımın altına sandalye koyardı boyum yetişsin diye.”

Ninni dinler gibi onu dinledim. “Sonra mutfğa giremedi, ben yetmeye çalıştım. O yaştaki biri ne kadar yctebilirse işte... Abim ben gibi değildi, onun bu tür şeylerle hiç alakası yoktu, zaten evde de pek durmazdı ama abimdi işte...”

Bana bir şeyler anlatmasını seviyordum, hep sevmiştim. Kendini saklamıyordu artık, ruhunun kapılarını tamamıyla açmış sayılmazdı ama özgür olduğundan bahsetmişti. Özgürlük benim yanımda demişti, bunu unutabilir miydim? Bunu unutursam kendimi çoktan unutmuş sayardım.

“Bazen ben de bir kardeşim olsaymış diyorum kendi kendime,” diye mırıldandım patatesleri soymaya devam ederken. “Abim, ablam ya da benden daha küçük birisi... Onunla birçok şeyimi paylaştım, sarıldım, anlatırdım...”

Yüzünü bana çevirdi. Gözlerinde gördüğüm şey manasız bir mesafeydi. “Bir abim var ama o dediklerinden hiçbirini doğru dürüst yaşamadım Misline.”

Susup bakakaldım sadece. Abisiyle başından beri bir uzaklığı olduğu belli oluyordu, bunu anlamıştım ve şu an o da bunu inkâr etmemişti. Yüzünü benden çekerken geniş bir tavırla gülümseyip, “Neyse, kardeş kardeşdir. Kandan gelir,” dedi. Ardından kırmızılahanaları doğramaya başladı.

Bende patateslerimi üçe dörde yan yan doğrayıp cam kâsenin tabanına yerleştirdim. Üzerine ayıklanmış balıkları dizdim. Akif Selim bir yandan bana bakıyor diğer yandan salatayı yapmaya devam ediyordu. Balıkların sırtlarına birkaç bıçak izi açıp aralarına limon koydum. Ol-

dukça güzel gidiyordu. Biber ve domatesi de doğrayıp birkaç baharat ve zeytinyağı ile onu ayarladığım fırına sürdüm.

“Pişmesi kaldı,” dedim arkamı dönerken. Akif Selim ise salatayı çoktan yapmış, sofraya koymuştu. Musluğun altındaki çöpleri temizledikten sonra bıçakları yıkamaya başladı. “Ben hallederdim,” diye atıldım. “Hallediyorum,” diye mırıldandı. İçimden kabul ederek mırıldandım.

Bir süre sonra sofrayı tamamen hazırladık. Balıkları tabaklarımıza koyduktan sonra Ezgi’yi çağırdım. İçeri girdiğinde şaşkınlıkla sofrayı süzdü. “Bayağı güzel iş!”

“Öyle oldu,” dedim geçiştirerek. Ezgi yerine geçip otururken Çakır’ın balığını ve Kumru’nun yeşillikleriyle salona girdim. Çakır odanın içinde oradan oraya gezinirken beni görünce bacaklarıma sarılarak kuyruğunu sallamaya başladı. “Dur sakın,” dedim elimdeki balığı kâsesine koyarak. “Gel buraya.” Balığı yemeğe başlarken rüylerini sevip Kumru’nun kafesinden içeri bir miktar yeşillik attım. “Bu da sizin hanımefendi.”

Kumru minik gagasını yeşilliklerin üzerine götürdüğünde salonun kapısını kapatıp odadan çıktım. Mutfığa girdiğimde vakit kaybetmeden ben de sofraya oturdum. İkisi de beni bekliyordu. Çatalımı elime aldığımda, “Başlasaydınız,” diye konuştum. Ezgi, “Birlikte,” dediğinde gülümsedim. “Afiyet olsun o zaman.”

Balıktan bir parça ağızma attığımda usulca çiğnemeye başladım. Akif Selim ile göz göze geldiğimizde gülümsedi. Balıktan bir miktar yedikten sonra, “Epey lezzetli olmuş,” dedi. Gülümseyerek başımı öne eğdim. Beğenmene sevindim.”

O esnada Ezgi masanın altından ayaklarıma vurdu. Göz göze geldiğimizde yüzündeki ifade beni utandıran cinstendi. “Aynen Mislina, çok lezzetli olmuş,” diye ekledi bilerek. Ona da gülümsedim ama bu seferki biraz tepkiliydi.

Az sonra Akif Selim’in yaptığı salatadan yedim ve abartısız hayatımda yediğim en güzel salataydı. Annemin salatasından bile güzeldi. “Bu çok güzel olmuş,” dedi Akif Selim’e bakarak. “Annem duymasın ama onun salatasından daha güzel.”

Akif Selim başını eğerken, “Afiyet olsun,” diye konuştu, sesi kısıktı. Birkaç çatal daha salatadan aldığımda odamdan telefon sesleri duymaya başladım.

Ezgi, "Telefonun mu çalışıyor?" diye sorduğunda ayaklandım. "Sanırım. Birazdan dönerim."

Sofradan kalkıp odaya girdiğimde yatağımın üzerindeki telefonumu kavradım. Arayan annemdi. İstemsizce telaşa kapılarak telefonu açtım ve kulağıma götürdüm. "Anne? Ne oldu?"

"Mislina," dedi hafif heyecanlı bir sesle. "Kızım ben babana söz geçiremedim. Hasta hasta olacak iş mi dedim dinlemedi vallahi... Yanına geliyoruz. Otobüse bindik bile."

Olduğum yerde ağzım araladığında dudaklarımdan, "Ne?" diye dökülüverdi.

Şaşkın şaşkın önümdeki boy aynasıyla bakışmaya başladım. Telefonu kulağımdan çekmeden yüzümdeki mimikleri seyre daldım saf gibi. Gözlerim irileşmiş, dudaklarım aralık kalmıştı. "Mislina?" diye sordu annem varlığını teyit eder gibi. "Mislina orada mısın?"

"Evet," dedim dudaklarımı çabucak ıslatıp çekerken. "Buradayım anne."

"Kızım, kusura bakma biraz emrivaki oldu ama baban," derken sesi biraz sıkıntılı çıkmıştı. Gülümseyerek derhal ona yanıt verdim. "Esağfurullah anne o nasıl laf öyle? Gelin tabii, başımın üzerinde yeriniz var." Boğazımı temizledim. "Ben biraz şaşırdım sadece. Hatta yalan yok bayağı şaşırdım."

"Kurban olurum," dedi gülerek. "Biz şimdi yola çıktık, otobüs yavaş yavaş geliyor. Bir de yollar karlı anca," deyip ekledi. "Dört ya da beş saate Allah nasip ederse ineceğiz. Senin de yarın okulun vardır bizi bekleyeceksin ama..."

"Sorun yok," dedim çabucak. "Ben size evin adresini mesaj atarım, beklerim sizi. Taksiyle gelirsiniz sanırım?"

"Öyle olur evet," dediğinde kafamı salladım. "Tamam anne, bekliyorum. Dikkat edin."

"Tamamdır annem," diye konuştu içimi sıcacık ederken fakat hâlâ deli gibi şaşkınlıklar içerisinde boy aynamla bakışıyordum. "Haydi görüşürüz," deyip telefonu kapattı. Telefonu kulağımda çekerken yüzümdeki ifade görülmeye değerdi. "Görüşürüz anne," diye mırıldandım.

Buraya geliyorlardı. Evime. Kafamı sağa sola salladım ve telefonumu ekran kilidini kapatarak mutfığa girdim. Sakince daha doğrusu şaşkınlı-

ğımı çok belli etmemeye çalışıyordum, yerime oturduğumda Ezgi bana bakıp, “Kimmiş?” diye sordu.

O esnada Akif Selim suyunu yudumluyordu. Gülümsedim. “Annem.” Birkaç saniye salatayla bakiştıktan sonra cümlemin devamını getirdim. “Buraya geliyorlarmış.”

Ezgi, “Ne?” diye tepki verdiğinde Akif Selim kontrollü bir vaziyette bardağı dudaklarından çekip masanın üzerine bıraktı. Ezgi şaşkınlıkla gözlerimin içine bakarken, “Mislina?” diye sordu. “Annenler buraya geliyor, doğru duydum değil mi?”

“Hı,” dedim saf saf gülerek.

Akif Selim’in bu tavrıma tebessüm ettiğini gördüm.

Ezgi, “Niye bu kadar sakinsin?” diye sordu dalga geçer gibi. Altan alta verdiği mesajı anlıyordum. Gözlerimizin içine bakarken bana göz kırıp, Akif Selim’i işaret etti. Gözlerimi irileştirip öksürdüğümde Akif konuşmaya başladı: “Neden sakın olmasın ki? Ailesi kızlarını ziyarete geliyor.”

Gözlerim onun gözlerini buldu. Cümlesinde sezdiğim hissi ikiye böldüm. Bir yanı özlem diğer yanı anlayıştan ibaretti. Nedensizce kendimi solmuş bir çiçek gibi hissetmiştim. Dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi kaçıtırırken söylendim. “Biraz ani oldu sadece.”

Bana baktı. “Ani şeyler,” dedi dudağının kenarında bir kıvrılma söz onusu olduğunda. “Güzel gelir.”

Senin gibi mesela.

İçim içime sığmazken kalbimin çırpınışlarına kulak verdim. Öylesine çaresiz ama öylesine halinden memnundu ki dokunmak istemedim. Kıyamadım bile. “Öyle,” diye mırıldandım tebessüm ederek.

Birbirimize bakarken Ezgi’nin derin bir nefes alıp verdiğini duydum. Sonra bir rüyadan uyanır gibi irkilerek önüme döndüm. Boş bulunarak, “Doydunuz mu?” diye sordum. Ezgi kıkırdadı. “Ziyadesiyle.”

Akif Selim, “Ellerine sağlık, çok güzeldi,” dediğinde, “Afiyet olsun. Senin de ellerine sağlık,” dedim. Bir şey söylemeden kafasını eğmekle yetindi. Aradan geçen birkaç dakikanın ardından Akif masanın üzerinde duran peçete ile ellerini silerek toparlanmaya başladı. “Ben artık kalkayım. Hem sizin de misafirleriniz var.”

“Kusura bakma,” dedim onu takip ederek. İkimiz de ayaklanmıştık. “Biraz tuhaf bir durum oldu.”

“Yok,” dedi dudaklarını birbirine bastırıp kafasını sağa sola sallarken. Şu an ne kadar sevilesi durduğundan haberi var mıydı acaba? Yoktu, ama benim haberim vardı. Belki bu yeterdi. “Hem çok geç olmadan gideyim ben de evde birkaç işim var onu halletmem gerekiyor.”

“Anladım,” dedim üzerine gitmeden. Akif Selim, Ezgi’ye bakıp, “İyi geceler,” dediğinde Ezgi sakince ona yanıt verdi. “Sana da.”

Ardından birlikte mutfaktan çıktık. Terliklerini kenara çıkarırken kapıyı açtım. Gitsin istemiyordum, biraz daha burada kalsın birkaç satır daha konuşalım istiyordum, ama olmamıştı maalesef. Ayakkabılarını çabucak giydiğinde bana döndü ve derin bir nefes alıp verdi. Elimi kapının kolundan çekmeden ona bakmaya başladım. O da bana bakıyordu. “İyi geceler Mislina,” dedi sakince.

“İyi geceler Akif Selim,” dedim sessizce.

Hemen gitmedi. Önce gider gibi oldu sonra gidermiş gibi yaptı. Bilmiyorum, kalbim öylesine masumdu ki ona karşı bir şeyler beslerken, yürüdüğü adımları bile seviyordu. Birbirimize bakıp gülümsemeye devam ettik. Gitme desem kalır mıydı? Gitme desem ne yapacaktım ki sanki? Saat geçiyordu, annemler yola çıkmıştı... Geri geri gitti ve merdivenlere ulaştığında başını utanarak yere eğdi ve tebessümünü elden bırakmadan basamakları bir bir çıkararak gözden kayboldu.

Kapıyı kapatmadan aralık bıraktım ve eve girene kadar bekledim. Kulağımı ona verdim. Kapısının önündeydi ve anahtarını kilide takmıştı. Kapısını açtı ve içeri girdi, bunları sanki onu izliyormuşum gibi hissettim. Kalbim sıkışmaya başladı. Kalbim zaten ne zaman beni rahat bırakmıştı ki?

Apartmanın ışıkları kapanmıştı ama kapısının kapanma sesini işitememişim. Yoksa o da benim gibi, beni dinliyor olabilir miydi? Gülüm sedim ve dudaklarımı ısırardım. Aradan saniyeler geçiyordu ama ikimiz de hâlâ kapılarımızı kapatmaya çaba harcamıyorduk sanki. Bu benim içimi bir hayli delirtirken duyduğum telefon sesiyle kapısının kapanması bir oldu.

Yüzümdeki ifade yerini çatık kaşlara bırakırken bu anın bozulmasından değil, çalan telefonun kim olduğunu merak ettiğimdendi çünkü kapısını acele edermiş gibi kapatmıştı. Ya da sadece benim uydurma düşüncelerimden biriydi.

Derin bir nefes alıp verdikten sonra kapıyı kapatıp içeri girdim. Ezgi mutfağı toparlıyordu. “Ben hallederim,” dedim ona mâni olmaya çalışarak. Tabaklardaki artıkları bir araya getirirken, “Ben de hallederim,” diye yanıt verdi. Sonra bana baktı. “Annenler gelecek ya hani, ben biraz ruhaf oldum. Bunu sofrada pek belli edemedim de. Bana bir şey demezler değil mi?”

“Hayır,” dedim böyle düşünmesini engelleyerek. “Ne diyebilirler ki? Üstelik biz ev arkadaşınız, dostuz.” Gülümsedi. Gülümsedim. “Demezler merak etme.”

“Ne bileyim,” dedi kafasını sallarken, bir yandan da sofrayı toplamaya devam etti. Ben de kollarımı sıvadım. “Kendimi fazlalık gibi hissettim işte... Boş ver.” Ona bakakalmakla yetindim çünkü konuşurken işittiğim ses tonundaki yara izleri ruhuma işlemişti.

“Ezgi,” dedim gözlerine bakarak. “Fazlalık değilsin. Sen herkesin hayatında olması gereken insanlardan birisin. İnan bana senin gibi bir arkadaşım olduğun için çok şanslıyım.”

Gözlerindeki o mahzun ifade hissettiği duyguları resmederken ortamın havasını değiştirmek maksadıyla kaşlarımı çattım. “Tabii,” dedim sahte bir sinirle. “Masanın altından ayaklarıma vurmayıp, beni utandırmadığın zaman.”

Sesli bir şekilde gülerек tabakları tezgâhın üzerine koymaya başladı. “Şu mesele.”

“O mesele,” dedim gülerек. “Neden utandırıp durdun sürekli?”

“Çünkü utanmandan keyif aldım,” diye itiraf etti. “Bir sana baktım bir de ona.”

“Ee?” diye sordum artan ekmekleri poşete koyarken. Omzunu silkti. “Bir şey yok canım. Ben üzerime düşen görevi yaptım sadece.”

Bir şey söylemeden kafamı sallamakla geçiştirdim. Daha sonra pek sohbet etmeden mutfağı topladık ve salona geçtik. Sehpanın üzerinde laptop vardı ve Ezgi’nin dizisi açıktı. İkimiz de yan yana oturmuştuk lakin Ezgi telefonuyla ilgileniyor ben de hemen yanıma uzanmış Çakır’ı seviyor diğer yandan da dalgın dalgın ekranı seyrediyordum. Kısa bir iç çekişin ardından Ezgi’nin gözleri üzerimdeki yerini aldı. “Neyi düşünüyorsun?” diye sorup ekledi. “Ben dizi izliyordum ama istersen bir film açalım.”

“Olur,” dedim kafamı oynatarak. “Mısır patlatayım mı?”

“Patlat,” dedi yerinde kımıldanarak. Ellerimi Çakır’ın üzerinden çektim ve usulca ayaklanıp mutfığa girdim. Hemen bir tencere çıkarıp içine bir miktar sıvı yağ döküp ateşe verdim. Beş dakika kadar sonra elimde büyük bir kâse dolusu mısırla içeri girip ışıkları kapattım. “Ne izleyelim?” diye sordu Ezgi. Bir mısırı ağzıma attım ve onu yemeye başladım. “Hüngür hüngür, canım çıkana kadar ağlamak istiyorum,” dedim.

Ezgi ters bir bakış attı. “Bunun için film izlemeye gerek yok. Dövebilirim seni istersen? Çok güzel can çıkartırım.”

Güldüm. “Ay Ezgi.”

Gülerek gözlerini benden çekti ve arama kutusuna tıklayıp bekledi. “Titanik?” diye sordu.

İç çektim. “Çok defa izledim ve her defasında canım çıkacak kadar ağladım ama bu sefer başka bir film izleyelim. Benim bilmediğim.”

Ellerini bilgisayarın düz kısımlarında hareket ettirerek gözlerini kısıtı. Bir şeyler düşünüyordu. Az sonra kafasını tatminkâr bir halde sallayıp parmaklarını klavye ile buluşturup arama kutusunu doldurmaya başladı. “Bu filmi onunla birlikte izlemiştik,” diye mırıldandı sakince. Yüreğim ağırlaştı. “Gözyaşlarımdan öpmüştü ben ağlarken.”

“Ezgi,” dedim kuru bir sesle. “Seni incitecekse vazgeçelim.”

Omzunu silkti. “Yok,” dedi filmin olduğu siteye tıklarken. “Onun ilgili hiçbir şey beni incitemez. Aksine...” Devam edemeden derin iç çekti. Sanki kalbinin taşları yerinden oynamıştı. Üzgün bir çehreyi onu izlemekle yetinebildim. “Neyse,” dedi filmi açıp geriye doğru yaslanırken. “Güzel bir film. Ben bile ağladıysam senin canın şimdiden çıktı hayırlı olsun.”

Ona döndüm ve buruk bir şekilde gülümseyip mısır kâsesini uzattım. İçinden bir mısır alıp ağzına attığında gözleriyle filmi işaret etti. Daha samimi bir şekilde güldüm ve mısır kâsesini ortaya koyarak filme döndüm.

Filmin adı, *Ek Villain* idi.

Film başladığında yüzümdeki ifade çabucak bir tebessüme yol açmıştı. Ta ki bir kaza olana kadar. Kaşlarımı çattım ve gözlerimi küçülterek filmi izlemeye devam ettim. Aradan birkaç dakika geçtikten sonra bir sahnede Ezgi kıkırdadı. “Çocuğun tipi nasıl Mislina Hanım?”

"Allah sahibine bağışlasın." diye mırıldandım.

"İyi yani?"

"Yani," dedim kafamı sallayarak. Esmer ve epey karizmatik biriydi. Ezgi kıkırdamaya devam ederken, "Allah'ım kız, yukarıdakine ihanet edecekmiş gibi itiraf da yapamıyor." dediğinde gözlerimi devirdim. "Alakası yok. Hem Akif Selim kadar güzel olamaz kimse."

"Çünkü ona kalbinin gözüyle bakıyorsun." dediğinde gözlerimi kapatıp açtım. "Evet. Ona kalbimin gözüyle bakıyorum."

Kıkırdadı. "Ama kalbin miyop."

Yüzümü ekşirttim. "Yani şu filmde yapma bari. Bozma akışı."

"Yok ben seni önden güldüreyim diye konuştum, yoksa garanti ağlayacaksın," deyip mısırlarını yemeye devam etti. "Tamam, o zaman bırak da ağlayayım," diye mırıldandım yorgun bir sesle. Ezgi ses etmezken filme yeniden odaklandım.

Kollarımı göğsümde birleştirip, diğer yandan da ayaklarımı bağdaş kurmuş öylece oturmuştum. Film izlerken sanki sadece izlemekle yetinmiyor haddim olmayarak onu yaşıyor gibiydim. İstemsizce o kızın yerine kendimi koyuyor ve onun yerinde olsaydım diye nasıl hareket ederdim diye düşünüyordum ama bu yanlıştı. Herkesin kendine biçilmiş bir kaderi ve kazası vardı. Başkalarının hayatlarını yaşamak için var edil-nemiştik. Onları anlayabilirdik ama yaşamak imkânsızdı. Bu yüzden düşüncelerimden kurtularak sadece kalbimi koydum ortaya. Film i-lece hissettim.

Zaman ilerledikçe sahneler üzerimde ağırlaşmaya başladı. Kalbimi naceden inceden sızlatan şeyler olmaya başladı. Sahneler, müzikler ve karakterler... Bu kadar güzelliğin içine kalbimi atmak bana fazla gelmişti.

Her geçen dakika boğazımda oluşan düğüm kocaman bir kar topu gibi yumruya dönüşüyordu. Bir tren sahnesi meydana geldi sonra. "Lütfen tut elinden," diye mırıldandım kendi kendime. "Lütfen..." Sesimi duymayacağını bilsem bile ondan bunu istiyordum. Çok istiyordum.

"Sen tutar mıydın?" diye sordu Ezgi sakince.

Düşünmeden, "Tutardım," dedim.

Ezgi, "Ben de," deyince birbirimize baktık. Gözleri kızarmıştı onun da ve ağlamamak için kendini tuttuğunu görebiliyordum. Omzunu

elkti ve gözlerini benden kaçırıp filme odaklandı. Önüme döndüm ve parmaklarımı ağızıma götürüp olabilecek izlemeye devam ettim. "Hayır," dedim sızlanarak. Sesim titremişti. "Lütfen tut..."

Tutmadı.

Adamı bıçare bir halde trenin arkasından bakıp ağlayarak yere çöktü ve başını eğdi. O esnada ağladım ve buna mâni olmak gibi bir girişimim de olmadı. Çok değil sadece on saniye kadar sonra bu sefer adama bir el uzatıldı. Çaresiz ve hüznü buranı buram yaşayan çehresi ona uzatılan ellere, hemen ardından o ellerin sahibine baktı.

Güldü ve ağladı sonra.

Güldüm ve ağladım sonra.

Sarıldılar. İnsanın içi böyle güzel gider miydi başka birine, öyle gitmişti işte. Bir yandan gülüyor diğer yandan burnumu çekiyordum. Ezgi, "Peçete uzatayım mı?" diye sorduğunda kafamı sallayıp sersemce güldüm. "Aksın, boş ver."

"Allah'ım," dedi sanki sabır dileniyormuş gibi fakat onu duymadım ve diğer sahnelere odaklandım. Öyle naif ve hoş şeyler dönüyordu ki içim kıpır kıpır olmuştu, ama gözyaşlarım kurumadan yenileri eklenmeye başladı. Filmin sonuna yaklaşmıştık. Nefes aldığımı unutmuş gibiydim. Sadece kendimi oraya sabitlemişim.

"Hayır," diye fısıldadım ağlayarak. "Hayır..."

Gözyaşlarım gitgide artmaya başladığında bir hıçkırık döküldü dudaklarımdan. Buna engel olamadım ve kızarık bir suratla ekrana bakmaya devam ettim. "Neden?" diye konuştum kendi kendime. Ağlamaya devam ettim, duramıyordum ki...

"Çünkü," dedi Ezgi donuk bir halde kolları göğsünde filme bakarken. "Gerçek aşklarda gökten üç elma düşmez. Yıllarca bu masallarla uyutulduk biz." Acıyla yutkundu. "Ama ben o uykudan uyanalı çok oldu."

Bir şey diyemedim, onu sadece dinledim. Ezgi bu filmi izleyince sadece onu ve o anı hatırlıyordu, bundan emindim. Gözyaşlarımı olabildiğince serbest bıraktım ve ağlamaya devam ettim. Film biterken de ağlıyordum film bittikten sonra da. Birkaç dakika boyunca biten filmin ardından yas tutar gibi ekrana baktık ikimiz de.

“Annenlerin gelmesine ne kadar kaldı?” diye sordu sakince. Burnumu çektim ve bilgisayarın altındaki saate baktım. “Bir buçuk saate ineler sanırım.”

“Ben senin odanda uyurum herhalde?” diye sorduğunda gözlerimin altındaki nemi silip kafamı aşağı yukarı salladım. Sonra bağdaşımı çözdüm ve ayaklarımı koltuktan aşağı sallandırıp Çakır’a baktım. Gözleri kapalı bir halde hemen köşede uyuyordu. Gülümsedim. “Çakır da bizimle beraber uyur.”

“Annen korkar mı?” diye sorduğunda, “Yok ama ne olur olmaz bizimle uyusun,” dedim. Ezgi toparlanarak elindeki boş mısır kâsesiyle ayaklandı. “O zaman yataklarımızı açalım, annenler gelmeden.”

“Tamam,” dedim ve ayaklanarak odanın ışığını açtım. Gözlerim saatlerdir karanlıkta kaldığın ötürü ışığa maruz kaldığında biraz etki etmiş olsa da buna aldırış etmeden önce bilgisayarı kapattım sonra onu odaya götürdüm. Ezgi peşimden geldiğinde dolabımın üzerinde duran yastık ve çarşafı indirmeye başladım. Ezgi, “Ben şurada yerde yatarım,” dediğinde direkt itiraz ettim. “Ben yatarım yerde, zaten hastasın baksana haline.”

“Çocukmuşum gibi davranmayı acilen bırakmalısın,” diye tersledi alay ederek. “Yatarım şurada işte.”

“Ezgi, Allah aşkına zorlama,” dedim gözlerimi kısarak. “Geç benim yatağıma.”

“İyi,” dedi omuz silkerek. “Sen bilirsin. İşime gelir.”

İç çekerek kafamı sağa sola salladım. Elimdeki çarşaf ve pikelerle salona girip annemlerin yatağını açtım. Tabii biraz ses çıkarmış olacağım ki Çakır’ı uyandırmıştım. Onu odama götürmeden evvel, odaya gittim ve kendi yatağına açtım. Ezgi yatağın üzerinde öylece oturmuş bana bakıyordu. “Sen uyu istersen,” dedim sakince. “Yok ki uykum,” dedi. “Alem sabah sen okula gittiğinde, odadan pat diye ben çıkarsam annen-basmasın çığlığı yabancı madde diye.”

Gülerek yatağın üzerindeki yastığımı yere koydum. “Demezler merak etme,” dedim. “Zaten gelirler çok geç olmadan. Bekleyelim o vakte kadar.”

“Bekleriz,” dedi sakince. “Vakitten bol ne var ki bende?” Sonra gözleri çalışma masamın üzerinde duran kitaplara kaydılar. “Okudun mu onların hepsini?”

“Birçoğunu,” dedim oraya bakarak. “Finaller başlamadan bitirmem gerekiyor.”

“Sabahlara kadar çalışacaksın yani,” diye mırıldandı. Onu onayladım. Çalışmazsam yapamazdım ve yata yata geçebileceğim bir bölüm okumuyordum. Yatağımı yaptıktan sonra oturduğum yerden kalkıp gardırobumun kapağını açtım. “Sabah saat sekizde dersim var,” diye göz devirdim. “En azından şimdiden ne giyeceğimi seçeyim.”

“Çek bir pantolon, kazak,” dedi Ezgi düz bir sesle. Sonra ses tonundaki ifadeyi değiştirdi. “Ha! Biraz daha şık ol ki birilerinin aklı ucsun.”

Ona gardırobumun kapağının kenarından baktım ve bir şey söylemeden yeniden kıyafetlerime odaklandım. Çokça düşünmeden bir kot pantolon ve kırmızı renkli örgülü kazağı elime aldım. Ezgi bir şey demeden yalnızca beni izliyordu. Kıyafetlerimi kenara bir yere koyduktan sonra telefonuma ulaştım ve anneleri aradım. Yarım saate ineceklerini söyledi.

“Neredelermiş?” diye sordu Ezgi telefonunu eline alırken. “Yarım saate ineceklermiş,” dedim. Daha sonra telefonu kapatmadan internetimi açıp *WhatsApp*’a girdim. Anında sınıf grubundan bildirimler almaya başladım ve vakit geçsin diye onları okudum.

Aü Edebiyat

Taha: *Gençler bir ara sinemaya gidelim.*

Murat: *Kesin yaşanır bu.*

Taha: *Sen gelme ulan kel.*

Fuat: *Vizyonda adamakıllı film yok gardaşım.*

Taha: *Ben oynarım dert etme gardaşım.*

Murat: *Aynen, sirkte.*

Gül: *Ahahahaha*

Taha: *Çok komik.*

Taha: *Aha çıktı köyün delisi. Vallahi mutant bu kız, pusuda bekliyor eminim artık.*

Taha: *Gül arkadaşım sana bir soru sormak istiyorum yüksek zati şahanenize ithafen.*

Gül: *Dinliyorum.*

Taha: *Şu an çok heyecanlandım, yemin ederim.*

Murat: *Boş yapma.*

Taha: *Sen bir sus. Bir çık aradan.*

Gül: *Bekliyorum?*

Taha: *Tamam bacım bir dur sen de.*

Taha: *Şimdi, cidden içinden geldiği için mi gülüyorsun yoksa tikin mi var? Allah korusun bir hastalık da olabilir bu.*

Gül: *Sen ne olarak algılıyorsun?*

Taha: *Vallahi kusura bakmayın, gözlerinize sansür indirin değerli grup üyeleri... Bizimle dalga geçiyorsun bence sen.*

Gül: *Ahahahahah*

Taha: *Kızım iyi misin sen ya? Ne değişik bir şeysin, nasıl bir kafan var anlamadım yemin ederim.*

Gül: *Zorlama, bazen ben de kendimi anlayamıyorum.*

Taha: *Bir büyük açtım bak şu an.*

Murat: *Yakıyorum.*

Gül: *Yakın, benim yerime de yakın.*

Taha: *O değil de, azıcık kendini belli etsen bayağı kafa kızsın aslında.*

Çisil: ??

Taha: *Aman efendim kimler gelmiş de haberim yokmuş. Biz de Gül ıcımle dertleşiyorduk. Nasılsınız Çisil Hanım?*

Çisil: *İdare eder.*

Taha: *O da güzel.*

Murat: *Hanımcılık kazanacak.*

Taha: *Hâlâ kazanamadım. Ben maço olmaya karar verdim artık.*

Taha: *Yengeniz buradayken herkesin ceketini iliklesin lan!*

Murat: *Bir defol lan.*

Hamdi: *İyi geceler. Yarınki ders saat sekizdeydi değil mi?*

Taha: *Yarın sekizde ders mi var?*

Hamdi: *Tamam, yarın sekizde görüşürüz.*

Gruptaki mesajları okumaya devam ederken üstten bir bildirim sesi daha aldım. Mesajın Akif Selim'den olduğunu görünce derhal oturuşumu düzelterek kendimi toparladım ve ellerim titreye titreye grup bildirimlerinden çıkıp Akif'in mesajına girdim.

Akif Selim: *Annenler geldi mi?*

Sırıttım. Zaten sırtıyordum. Olsun, daha büyük sırıttım.

Mislina: *Henüz gelmediler, yarım saate burada olacaklar.*

Akif Selim: *Anladım. Uyku tutmadı bir sorayım dedim.*

Mislina: *Benim de uykum pek yok ve annemleri bekliyoruz.*

Akif Selim: *Sabah erken kalkmamız gerekiyor ama sorun yok. Uyanınız.*

Cümledeki çoğul ifadeler kalbimde ufak tefek tepinmelere yol açmaya başladı.

Mislina: *Biz iyi öğrenciyiz.*

Akif Selim: *Öyleyiz sanırım.*

Bekledim. Herhangi bir gülücük ifadesi gönderemezdim çünkü onunla şu ana kadar yaptığımız bu diyaloglarda bu tarz şeyler kullanmamıştık. Resmi bir konuşma gibi gözükse de hissettirdikleri resmi olmayacak kadar özeldi. Onun açısından nasıldı bilmiyorum ama benim açımdan, tekrar tekrar açıp okuduğum şeylerdi.

Akif Selim: *Ben sabah yedi buçuk gibi durakta olurum. Birlikte gideriz... Yani denk gelirsek.*

Mislina: *Gidelim.*

Yazdığım şeye baktım ve aptalca gülümseyip ekledim.

Mislina: *O vakitte çıkarım ben de zaten muhtemelen.*

Akif Selim: *Beklerim, sorun olmaz.*

Mislina: *Sabahları soğuk olur. Bekletmem.*

Akif Selim: *Çok düşüncelisiniz Mislina Hanım.*

Mislina: *Siz de öyle Akif Selim Bey.*

Sonra yazmadık birkaç dakika. Belki o da benim gibi ne yazacağını bilmiyordu ya da bir işi çıkmıştı. Bekledim ama onu, birkaç harf de yazana kadar bekledim. Yazdı.

Akif Selim: *Ben çok rahatsız etmeyeyim. Yarın sabah görüşürüz. İyi geceler.*

Mislina: *İyi geceler.*

Derin bir nefes alıp verdim mesajlaşmamız bitince. Yatağa uzandım ve öylece gülümseyerek mesajlarımızı tekrar tekrar okudum. İçim içime sığmıyordu ki. Sanki her geçen gün ona daha çok yaklaşıyor gibiydim, her geçen gece arkamızda bir günü deviriyor ve bize ait bir gündüze kapı aralanıyor gibi oluyordu.

Ezgi, "Ağzın da ağrıyor mu be kızım gülümsemekten?" diye homurdandı kendi kendine.

Afalladım. "Hı?"

Gözünün önünden telefonu indirip bana baktı. "Yukarıdaki diyorum, artık ne diyorsa gülmekten deli ediyor seni."

"Yok," dedim. "Ben abartıyorum sadece."

"Sevmek zaten abartmayı gerektirir," diye konuştu. "Onun yazdığı mesaja ben de sen de aynı tepkiyi vereceksek sevginin ne anlamı kalır ki?"

Gülümsedim. "Bana edebiyat yapıyorsun diyen sendin ama sen de hiç fena değilsin."

Gözlerini devirdi. "Aman yok. Senin anladığın dil bu o yüzden."

"Allah Allah," diye mırıldandım kasvetli bir sesle. Ardından mesajlarımızı okumaya devam ettim. Ezgi yatağa sırtüstü uzanıp konuşmaya başladı ama bu seferki ses tonu daha sakın ve sessizceydi. "Mislina?"

"Hım?" diye devam ettim mırıldanarak. Diğer yandan da telefonu tam yüzümün üzerinde tutarak mesajlarımızı okumaya devam ediyordum. Ezgi, "Bence Akif de sana karşı boş değil," dediği an telefonun hızla yüzüme düşmesi bir oldu. "Ay," dedim burnumu tutup yüzümü ekşitirken. "Yüzüm."

Ezgi, "Evet yüzüne çok güzel bakıyor fark ettim bunu," diye devam etti.

"Gözlerim," diye sızlandım bu sefer. Canım acımişti.

Ezgi, "Gözlerine de çok güzel bakıyor," dediğinde homurdanarak doğruldum. "Ezgi ne diyorsun Allah aşkına? Acı çekiyorum burada ben."

"Kızımı sana da iki güzel bir şey söylemiyor gelmiyor," diye atar yaptığında bana baktı ve halime gülüp elini ağzına götürdü. "Ha, şey... Pardon." Kıkırdadı. "Aşk bu, can yakacak. Hem de en beklenmedik anda." Gözlerimi kapattığımda bana yan yan bakıp kıkırdamaya devam etti. "Acıyor mu kız suratın?"

"Sence?"

"Bence acımıyor," diye kalktı kaşları yukarı doğru.

"Ya," dedim sızlanarak yerime uzanırken. "Bir anda nereden geldiğimi bilemedim ki." Derin bir iç çektim yeniden telefonumu elime alırken. Ezgi bana döndü ve elini yastığının altına koyarak bana baktı. Gülüyordu. "Ben var ya, adamın gözüne iki saniye bakayım hemen çözerim onu. Veririm notunu. Yukarıdaki," dedi kaşıyla işaret ederken. Saf saf tavana baktım. "Ben de Ezgi'ysem bu çocuk sana karşı boş değil. Tamam, belki senin kadar sevmiyordur ama bu sevmeyeceği anlamına gelmez ki. Belli," dedi kafasını sallarken. "Sana ilgisinin olduğu bariz belli."

Gülümsedim ve elimi onun gibi yastığının altına koydum. "Bilmiyorum ki," diye konuştum sessizce. Sanki yüksek sesle konuşursam beni duyacağından korkuyordum. "Sen dışarıdan baktığın için daha kolay yorum yapabilirsin ama ben kendime boş yere ümit vermek istemem. Bundan korkuyorum belki de. Yarın bir gün birinin elini tutar..."

"He Mislina he," dedi düpedüz dalga geçerek. "Şey olur bak. Yarın bir gün tutar senin elinden."

"Ay Ezgi," dedim kalbimin içindeki o kızın neşeli haykırışlarını dinleyerek. "Bilmiyorum. Böyle söyleyince bile o kadar mutlu oluyorum ki. Yani ellerimi tutacak olması onun da bana bakarken içinin gidecek olması. Özgürce, kimseye hesap vermeden, kendimize bile mâni olmadan sabaha kadar mesajlaşıp konuşacak olmamız..." Karnım ağrımaya başladı mutluluktan. "Çok seviyorum onu. Onu o kadar çok seviyorum ki, hayalken böyleyse gerçek olsa nasıl olur inan bilmiyorum."

"Çok güzel olur," dedi sakince. "Bence siz farkında bile değilsiniz ama aranızda bir şey var. Bunun adı dostluk ya da arkadaşlık değil. Sallağa yatmayın sakın."

Kıkırdadım. "Sen ne deli bir kızsın ya."

"Bunu diyenin sen olması peki?" deyip güldü. Ona eşlik ettim çünkü inkâr edecek değildim. Gözlerimi kapatıp açtım o esnada ve gülümse-dim. "Sanırım bu gece bana fazla geldi. Düşünmek çok güzel, onu dü-şünmek çok güzel... Ama..."

"Ama yaşaması daha güzel," diye tamamladı sözlerimi.

"Öyle," diyebilirdim sadece.

"Neyse," dedi sırtüstü pozisyonuna geri dönerken. "Yaşanacaksa ya-şanır, kaderin önüne geçemezsin."

"O benim kaderim belki de.

Güldü. "Hayır, o senin kara toprağın."

Güldüm. "Ya."

Kafasını salladı. "Hı."

Bir şey demedim ve öylece tavana bakmaya devam ettim. Annemler gelene kadar ise birkaç sayfa kitap okuyarak vaktimi değerlendirdim fa-kat gözlerim ağırlaşmaya başlıyordu. Saat neredeyse on ikiyi geçecekti. "Sen uyu istersen," dedim esnerken.

Aksini iddia etti. "Sen uyu bence."

"Annemler gelsin," dediğim vaktin üzerinden saniyeler geçtikten son-apartmanın zili çaldı. Derhal oturduğum yerden kalkıp aşağı kapının açılmasına bastım. Ezgi yanımda belirmişti. Kapıyı açtığımda aşağıdan sleri işittim. Yüzümde bir tebessümle onları yanına indigimde annem beni görür görmez, "Mislina," diye seslendi. "Oy annem benim."

Koştum ve gidip sarıldım hemen. Babam, "Yukarıda hasret giderin yahu hanım, millet uyuyordur," diye söylenirken annemle birbirimizden ayrılarak güldük. Ellerindeki birkaç poşeti aldım ve babamın koluna gi-rerek ona yukarı çıkana kadar yardımcı oldum.

Ezgi kapıyı iyice araladığında, "Hoş geldiniz," diye konuştu. Annem ve babam ona tuhaf tuhaf bakarken olaya dâhil oldum. "Ezgi," dedim onu tanıtırken. "Ev arkadaşım."

Annem başını sallarken, "Hoş bulduk kızım," deyiverdi.

Sonra birlikte içeri girdik ve kapıyı kapattık. Annem içeri girer gir-mez üstünkörü bir şekilde evi incelemeye başladı. Ben de o sıra babamın

elinden öptüm. “İyi misin?” diye sordum gözlerine bakarak. “Beni çok korkuttun baba.” Elleri yüzüne koydu ve gülümseyerek kafasını salladı fakat yorgun olduğunu görebiliyordum. Normaldi çünkü ciddi bir şey atlatmıştı ve üstüne bir de bu yolculuk gelince... “İyiym Allah’a şükür. Çok iyiym.”

“İyi ol,” dedim gülümserken. Ezgi ile tanıştırdım sonra onları. “Ezgi dediğim gibi ev arkadaşım benim. Birlikte yaşıyoruz.”

Babam, “Kızım hasta mısın sen? Bir kaza mı oldu?” diye sorunca yutkundum. Ne diyebilirdi ki? Babam beni bu hale getirdi, siz de bir babasınız ama benim babam sizin kadar baba olamadı mı diyecekti? Diyemezdi. Ezgi gülümsemeye zorladı kendini. “Biraz öyle oldu evet.”

“Geçmiş olsun evladım,” dedi annem üzerindeki montunun düğmelerini açarak.

O sırada babamı salona götürdüm. Çakır’ı görür görmez, “Aman bu da kim?” diye sordu.

Güldüm. “O da diğer ev arkadaşım baba.”

“Maşallah bizim kızın da ne çok arkadaşı varmış,” diye eğlenirken Kumru’ya baktı. “Ama onunla daha önce tanışmıştık biz.”

“Evet,” dedim kafamı sallarken. Daha sonra annem içeri girdi. Çakır, annemi görünce yattığı yerden hızla kalkıp üzerine gittiğinde annem irkilerek, “Ay ay,” diye söylendi. “Kızım bir şey yapmaz değil mi bu?”

“Yapmaz anne,” dedim sakince. “Çok dost canlısıdır o.”

Ezgi içeri girdiğinde Çakır’ı kavradı. “Biz en iyisi odaya gidelim.” Onunla göz göze geldik. Halimden anlaması muazzamdı. Çakır odadan çıktığında annem sakince soluklanıp oturma odasına göz attı. Pencere dibindeki sardunyalarımı gördüğünde gözlerinin içi parladı. Oraya yönelerek, “Ne güzel şeyler bunlar Mislina,” diye konuştu. İç çektim ve oraya baktım. “Öyleler.”

Onunla bizim hikâyemizin adıydı. Sabırla, bir gün ümitle beklediğim umut tohumlarım... Mürekkebe boyanacağına inandığım sardunyalarım.

Oturduğum yerden kalkarken, “Anne çok geç oldu hem siz de yol yorgunusunuzdur. Ben yatağınızı açtım zaten,” dedim. “Yarın epeyce hasret gideririz.”

“Tamam,” dedi çabucak bana dönerken. “Senin de okulun vardır muhtemelen. Haydi uyu, ben sabah hazırlarım kahvaltıyı.”

“Çok erken uyanıyorum ben, zahmet etme sen,” dediğimde kaşlarını yukarı kaldırdı. “Sen anneni bilmiyorsun sanki. Haydi Allah rahatlık versin size.”

“Peki,” dedim itiraz etmeden. Sonra da odadan çıktım. Kendi odama girdiğimde Ezgi çoktan eşofmanlarını giyinip yatağa girmişti bile. Ben de çok vakit harcamadan ışıkları kapatıp yatağıma kuruldum. “İyi geceler,” dedim sakince. Karşılık verdi. “Sana da.”

Ertesi sabah alarm çalmadan uyanmıştım fakat üzerimde müthiş bir rahavet vardı. Kaşlarımı çatarak yerimden kalkmaya çalıştığımda elimi başımın üzerine koydum. “Of,” dedim sızlanarak. Gözlerim dâhil bedenimdeki çoğu yer ağrıyordu. Boğazımda bir kuruluk ve yutkunurken zorlanma da mevcuttu. Sanırım hastalanmıştım.

Daha net bir şekilde doğrulduğumda Ezgi’nin uyuduğunu gördüm. Yattığım yerden güç bela kalktığımda Çakır’ın kalorifer peteklerinin altında öylece uyuduğunu gördüm ve gülümsedim. Yorgun bir şekilde odamdan çıktığımda mutfaktan gelen sesleri işitmemle sıcacık tebessüm ettim. Yavaş adımlarla mutfığa girdiğimde annemi kahvaltı hazırlarken gördüm.

“Günaydın,” dedim içeri girerek. Annem çabucak bana döndü. “Sana da,” dedi. Ardından kaşlarını çatıp hızla yanıma geldi ve elini alnıma koydu. “Kızım betin benzin atmış senin, hasta mısın?” diye sorup elini alnımdan çekti. “Ateşin çok yok ama hastasın belli.”

“Bir şey olmaz anne,” dedim geçiştirir gibi. “Kış ayındayız normal değil mi?”

“Okula gitme de dinlen,” dediğinde kafamı sallayıp inkâr edeceğim vakit öksürdüm. Annem kaşlarını çatı. “Kuru kuru öksürüyorsun bir de. Üşütmüşsün.”

“Anne zaten çok dersim yok,” diye itiraz ettim bu sefer. “Gider gelirim.”

“Allah’ım, ne inat çıktın başıma!”

“Anne vallahi çok kötü hissetmiyorum kendimi,” deyip hapsirdim. Ardından güldüm ve annemin aksi suratıyla karşı karşıya geldim. “Tamam biraz hastayım ama okula gitmem gerek.” Yüz ifademini onu yumu-

satmaya yetecek kadar sevimli olduğunu sanmıyordum. Arkamı döndüğümde babamın anneme seslendiğini duydum. "Al işte anne, uyandırdın babamı."

"Zaten sabah namazından sonra uyumadı," dedi bana bir sitem edermiş gibi. "Ayrıca babana söyleyeyim seni de gör. Hasta hasta okula gitmek neymiş?"

"Ay anne," dedim sakince. Ses tonumdaki kasvetin tadını alabiliyor ve çok rahat hissedebiliyordum ama okula gidemeyecek kadar kötü degildim. Yataklara düşmediğimi müddetçe okula gidebilirdim. "Çocuk gibi beni şikâyet mi edeceksin? Vallahi çok hasta olursam erkenden çıkar gelirim. İyiyim merak etme."

Derin bir iç çekti ve bana uzun uzun bakıp, "Kalın ve sıkıca giyin o zaman," dedi. "Kahvaltını da hazırladım ayrıca."

"Ellerine sağlık," dedim gülümseyerek. "Hazırlanıp gelirim."

Saate baktığımda yediyi henüz yeni geçtiğini gördüm. Yedi buçuk civarı durakta olmam gerekiyordu. Akif Selim'in soğukta beni beklemesini istemiyordum. Bekler miydi sahiden? Bilmem, beklerdi hakikaten.

Yatağımı toparlayıp kıyafetlerimi geçirdim üzerime çabucak. Yorgundum kabul ve bu yüzüme bakınca da belli oluyordu. Neyse ki içimdeki enerji ölmemişti henüz ve bu yüzüme de yansıyacaktı. Boy aynama yaklaştım ve saçlarımı güzelce tarayıp biraz hacim katarcasına sarstım. Kırmızı balıkçı yaka örgü kazağımı düzelttikten sonra yüzüme biraz renk kattım. Ardından montumu giyindim ve çantamı elime alıp odamdan çıktım. İştahım yoktu lakin annemin hatırına bir bardak çay içmek için kendimi zorlayacaktım. Sandalyemi çekip oturduğumda annem bardağımı doldurmaya başladı. "Bir tuhaf oldum böyle," diye mırıldandım. "Burada ben yaşıyorum ya... Tabi sizin de eviniz ama."

"O nasıl söz öyle?" dedi gülerek. "Hem bize iyi geldi sana gelmek. Baban hasta olmasaydı daha iyi olurdu ama sanırım seni görmek ona moral oldu."

"Ben gelirdim anne," dedim çayıma şeker atıp karıştırmaya başlar-ken. "Zaten kar kış."

"Olsun," dedi kötü hissetmemi engeller gibi. "Bu sefer de biz geldik işte. Haydi birkaç bir şey ye de okuluna git. Geç kalma."

"Canım pek bir şey çekmiyor," dedim çayımın bir yudum alırken. Boğazımdaki kuruluk çayın sıcaklığıyla etkisini yitirmeye başladığında bunun geçici olduğunu fark etmem uzun sürmedi. Kolumdaki saate baktığımda yedi buçuğu geçtiğini gördüm ve oturduğum yerden kalkıp acele edercesine kapıya yöneldim. "Anne ben çıkıyorum, geçce kalmayayım."

Annem beni uğurladıktan sonra botlarımı giyindim ve beremi de kafama geçirdikten sonra merdivenlerden aşağı doğru indim. Hava epey karanlıktı ve bunu seviyordum. Sanki tüm şehir derin bir uykuya yatmıştı. Az sonra apartmandan çıktığımda sabah ayazı anında yüzüme tesir etmeye başladı. Üşüyen ilk yerim burnumun ucu olduğunda gülümsedim ve ellerimi cebime koyarak kaldırıma geçtim.

Oradaydı. Akif Selim durakta bekliyordu.

Kalbimde bir takım garip dövünmelere meydana geldiğinde durağa doğru yürümeye başladım. Bana baktığını gördüğümde başımı öne eğdim ve utangaçlığımı gizlemeye çalıştım. Nihayetinde yanındaki yerimi aldığımda, "Günaydın," diye konuştum. "Günaydın," dedi.

Birbirimize baktık. O da biraz solgun görünüyordu. "Biraz hastayım," diye itiraf ettiğinde gülümsedim ve gözlerimi kaçırıp mırıldandım. "Ben de hastayım." Yüzündeki ifade tuhaflaşırken gözlerimi gözlerine denk düşürdüm. Burnumu çekerken biraz sızlandım. "Keşke gelmeseydin sen," diye konuştu. "Dinlenseydin."

Kafamı iki yana salladım. "Sen de hastasın ama. Sen de dinlenebildin."

"İyi hissediyorum kendimi," der demez kafasını diğer tarafa çevirerek öksürdü. Kaşlarını çattım ve hafif bir endişeyle, "İyi hissettiğinden emin misin?" diye sordum.

Beni bekletmeden kafasını önüne çevirdi ve bana bakıp gülümsedi. "Hı hı."

Üzerine gitmedim ve başımı öne eğdim. "Annem de çok zorladı beni, okula gitmemem için ama direndim ona."

Gülümsediğini işittim fakat bu çok sessizdi. Çok geçmeden otobüs geldiğinde kartlarımızı okutarak ilerlemeye başladık. Oturacak bir yer bulamazken arka kapının eşiğinde durduk. Kartımı çantamın küçük

bölmesine bırakırken yanımda kuru selpak olmaması beni bir hayli haval kırıklığına uğratmıştı. Bu kadar tedbirsiz davranmamam gerekirdi.

Fermuarın ağzını kapattığımda Akif Selim'in yanına başka biri geldiğinden ötürü Akif Selim adını benden yana kullanarak yanıma geldi. İkimiz de aynı direktten tutunmaya başladığımızda başımı eğdim ve kaçamak bakışlarla ellerime bakıp gülümsedim. Benim elim üstte onun eli altta duruyordu. Aramızda duracak düğmesi vardı.

Otobüs ilerledikçe içerisi dolmaya devam ediyordu. Hafif bir baş ağrısı ve halsizliğin etkisi vücudumdaki etkisini artırmaya başladığında bununla başa çıkabildiğimi düşündüm ama yanıma bir kuru mendil dahi almamıştım. Hafifçe esnerken gözlerim kızardı ve bu durum Akif Selim'i gülümsetti. Kulağıma eğilip, "Hem uykusunu alamamış hem de hasta biri için gösterdiğin fedakârlık takdire şayan Mislina," diye fısıldadı. Akif Selim kendini geri çekerken ona baktım ve kendime mâni olamayıp ben de kulağına yaklaştım. Çok güzeldi. "Aslında pek uykum yok, sadece esneyiverdim."

Yüzümü kulağının arkasından çekmezken tam bu açıdan izledim onu. Dudakları yanağına doğru çekildi ve gözlerinin kenarı kıvrıldı gülümserken. Ah! O kadar güzeldi ki dünyanın en güzel manzarasını sorsalar hiç düşünmeden omuz üzerinden başlayıp gözlerinin kıvrımına kadar taşıdığı tüm çiçekler derdim.

Geri çekilirken kendi içimde kendimi tuttum ve gülümsedim. İkimiz de başımızı öne eğmiş öylece gülüyorduk. Onun yanındayken kendimi o kadar huzurlu hissediyordum ki başıma ne gelirse gelsin sanki sırf o olduğu için bile çekilir geliyordu. Acılarım, yalnızlığım ve kaygılarım onunla birlikte hafifliyordu âdeta, çünkü bunların tek bir noktası onun adının üzerinde toplanıyordu.

Yaklaşık bir on dakika kadar sonra otobüsten indik ve yürümeye başladık. Hava yeni yeni ayıyordu. Sakince yürümeye devam ederken hapşırdım ve elimin tersini dudaklarımın üzerine kapattım. "Of," dedim homurdanarak. "Ben şifayı çok fena kaptım sanırım." Ardından bir sefer daha hapşırdım. "Mendil de yok zaten yanımda." Kendi kendime konuşarak yürürken Akif Selim'in bu hallerime güldüğünü, akabinde bana mendil uzattığını gördüm.

Utanarak ona bakarken, "Ha," deyiverdim. "Ben şey..."

"İhtiyacın var sanırım?"

“Evet,” dedim kafamı sallarken. Sonra uzattığı mendili aldım ve burnumu çektim. Bir sefer daha hapşırdım. Akif Selim güldü ve bunu asla gizlemedi. “Çok yaşa.”

Sersemce gülümsedim ve gözlerimi kısarak, “Sen de,” dedim.

Birlikte okul binasına girdiğimizde sohbet ederek yukarı çıktık. Gülererek sınıftan içeri girdiğimde Sevde’nin gözleri anında beni buldu ve bana hayretle bakıp güldü. Kendimi toparladım ve sustum. Akif Selim kendi sırasına yürürken ben de Sevde’nin yanına gidip çantamı sıranın üzerine koydum. “Günaydın,” dedim sakince.

Sevde, “Gün bayağı güzel aymış sana,” diye konuştu benimle. Sonra kulağıma doğru yaklaşıp fısıldadı. “İlerleme var mı?”

“Hı hı,” dedim kafamı sallayarak. “Uzaya çıkmaya karar verdik.” Bana gözlerini devirdi. “Okuldayız Sevde, belli etmemeye çalışıyorum kendimi.”

Burnumu çektiğimde Sevde bana ters ters baktı. “Sen grip misin?”

“Hım,” dedim çaresizce. “Öyle olmuşum.”

Kafasını memnuniyetsizce sağa sola salladı. “Ay benim bağışıklığım okulun wifi bağlantısı gibi o kadar kötü ve zayıf ki kesin kaparım senden bir şeyler.”

“Ee?”

“Sen başka yere geç mesela,” diye güldü. Sonra Akif’i gözleriyle işaret etti. “Ben geçerdim başka yere ama bence senin yerin şimdiden hazır.”

“Yuh,” dedim sessizce gözlerimi irileştirirken. “Akif Selim’i de mi hasta edeyim?” Sonra kendi kendime mırıldandım. “Gerçi o da hastaydı ama olsun.”

Sevde derhal uyandı. “Duyamadım?”

Boş boş çehresine baktım. “Yok bir şey.” Aslında onunla yan yana ders dinleme fikrini sevmiştim, çok sevmiştim hatta. Gözlerim Akif Selim’in sırasına odaklandı bir anda. Yerine geçmiş ve öylece oturarak telefonuyla ilgilenmeye başlamıştı. Sırasının üzerinde de bir kitap vardı. Sevde kolumu dürterek, “Senin de gönlün var işte,” diye beni sıkıştırma-ya başladığında kaşlarımı çatıp ona baktım.

“Sevde!”

“Haydi haydi,” dedi sırıtıp fısıldayarak. Bir yandan ciddi kalmaya çalışıyor diğer yandan gülüyordum. Birkaç saniye sonra çantamı elime aldım ve gözlerimi kısarak gözlerine baktım. “Çok kötüsün.”

“He gülüm he,” dedi dalga geçerek. “İşine geliyor ama neyse...”

“Bak ya,” dedim sessizce.

Sonra onunla vedalaşıp sakın adımlarla Akif Selim’in sırasına yürüdüm. “Oturabilir miyim?” diye sordum sakince. Kafasını çabucak telefonundan kaldırdı ve onayladı. “Tabii.”

Biraz temkinli bir halde çantamı sıranın üzerine koyup üzerimdeki kabanı çıkarmaya başladım. O esnada Akif Selim yeniden telefonuna odaklandı. Kabanı duvar dibindeki askılığı astıktan sonra başımdaki bereyi çıkardım ve saçlarımı düzelterip yerime geçtim. Aramızda bir kişilik bir boşluk vardı. Kendimi tuhaf hissediyordum. Yalnızken daha rahattık sanki, sınıftayken bu böyle değildi.

Kendimi düşüncelerimden uzaklaştırmaya çalışarak derin bir nefes alıp verdim fakat bu halde bunu ne kadar başarabilmişim bilmiyorum. Az sonra başlayacak ders için ajandamı ve kalemleri çıkarıp öylece beklemeye başladım. Canım sıkılıyordu ona bu kadar yakinken dönüp gelişigüzel bir şey söyleyemedikçe. Çekiniyordum, çünkü ne tepki vereceğini kestiremiyordum. Onu tanıyordum ama üzerimdeki bu ürkekliği tanımak onu bilmekten daha yakın geliyordu.

Bir süre öylece oturduk hiç konuşmadan. Yutkundum ve ben yutkundukça boğazımdaki ağrı kendini belli ediyordu. Elimi sol şakağımın üzerine koydum ve başımı hafifçe avuç içime doğru yatırdım. Gözlerimi kapattım ve öylece kendimi dinlemeye aldım fakat bu çok uzun sürmemişti, Akif Selim’in ellerini omzumda hissettiğimden beri. “İyi misin?” diye sordu sakince. İrkildim ve elimi şakağımdan çekip başımı salladım. “Biraz halsizim sadece.”

“Bu normal,” dedi Akif Selim hassas bir tavırla. “Ama kötüysen bir ilaç bulabilirim.”

“Yok,” dedim sakince, sonra gülümseyerek gözlerimi kıstım. Suratımın epey yorgun görüldüğünden emindim. “Eve gidince dinlenirim. Annem zaten kesin bir şeyler yapar.”

“Peki,” dedi pürüzlü bir sesle elini omzumdan çekerken.

Burnumu çektim ve kollarımı sıranın üzerine koyup hemen onların üzerine de kafamı koyarak çehremi Akif Selim'in tarafına çevirdim. Onu izliyordum hem de gözlerimi bile kaçırmadan. Telefonunun ekranını kapattı ve onu sırasının üzerine koyup üzerindeki montu çıkarmaya başladı. Montun altından beliren lacivert gömleğinin ona ne kadar yakıştığını gördüm. Gömleğinin kolları bir iki kat halde bileklerinden üstteydi ve sol bileğinde babasının saati vardı. Zarif elleri öylesine hoştu ki insanın birkaç satır yazsa da o yazarken ben de ellerini izlesem diye içlenesi gelirdi.

Montunu çıkardıktan sonra oturduğu yerden kalktı ve aramızdaki boş yere geçti. Toparlanacağım vakit beni durdurdu. "Rahatsız olma," dedi yanıma otururken. Sonra montunu az önce oturduğu yere bıraktı. Kalbim sıkışmaya başladı yeniden. Kafamı kaldırmak istemiyordum çünkü onu tıpkı uykuya dalmadan önce işittiğim ninniler gibi izlemek ruhumu okşuyor, onu besliyordu.

Akif Selim ellerini sırasının üzerine koyduğunda ellerini izlemeye başladım. "Ellerin," dedim mırıldanarak. "Birçok kızı kışkandırıyor." "

Histerik bir biçimde gülerken ellerine baktı. "El işte."

"Güzeller," dedim sakince. Kendimi durdurmamın bir manası olduğunu sanmıyordum. Güzeldi işte, yalan söyleyecek değildim ya.

Sonra bir şey oldu.

O da koydu başını kollarının üzerine ve gözlerime bakmaya başladı. Nefesimi alamadım. Nefesimi hissedemedim. Gözlerimiz o kadar yakındı ki sanki kirpiklerimin ucuna dokunabilirdi. "Sen de," diye fısıldadı. İçim titriyordu. "Birçok kızı kışkandıracak kadar güzelsin."

Sesinin titreyişi ve kalbimin ritmi aynı çemberin içinde el ele tutuşmuştu sanki. Bir sabah cıvıltısı gibi doluşmaya başladı göğüs kafesimin içine yüreğinden dökülen her bir çiçek yaprağı. Bir şey diyemedim. Gözleri, ağzı, dudakları ve kalbi... O kadar güzeldi ki ne söylersem söyleyeyim bunun bir üzerine çıkamayacağını biliyordum.

Utanarak gözlerimi kıstım ama bakışlarımı kaçıracağım bir delik bulamadım zira bana öyle dikkatli bakıyordu ki gözlerinin kapanıp açıldığının bile zar zor idrak edebiliyordum.

Yanaklarım pembeleşmeye başladığında gözleri oraya kaydı ve gülmüştü. "Utandırmak istemedim."

“Utanmaktan değil aslında,” dedim kısık sesimle. “Hastayım ya, ateşim çıkıyor olabilir.”

Çok da yalan gibi değil.

Kaşlarını çattı ve üç parmağının ucunu hafifçe alnımın üzerine koydu fakat hesaba katmadığı şey benim tüm bunlara hazırlıksız yakalanan kalbimdi. Ondan haberi var mıydı? Onu ne kadar zor durumda bıraktığından bihaberdi. Olsun, onun temiz yüreğinden dökülüp gelen her zerre benim yüreğime minik bir buseydi.

“Ateşin var,” diye konuştu stresli bir vaziyette. Sonra elini alnımın üzerinden çekip ekledi. “Mislina sanırım burada olman doğru bir fikir değil.” Kafasını kaldırırken kendi de öksürdü. Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. “Senin de öyle Akif Selim.”

“Ben idare ediyorum,” dediğinde sahici olmayan bir tavırla onu tersledim. “Buna mecbur değilsin ama?”

“Biliyorum.”

“Hastalıktan yataklara düşeceğiz ama derse geldik,” dedim gülerek. “Bizi dersinden bırakacak hoca yazık eder.”

“Buna katılıyorum bak,” dedi gülümserken. Göz temasımızı kesmeden ekledi. “Bugün dört saat arka arkaya. Beni boş ver senin o kadar saat dayanabileceğini sanmıyorum. Bir sonraki ders eve gitmeli ve dinlenmelisin.”

“Sen?” diye sordum. “O kadar saat dayanabilecek misin?”

Mesafeli bir ifadeyle kafasını sallarken elini ağzına götürdü ve öksürmeye başladı. O da hastaydı. Geçen gün yaptığımız kar savaşı bizi hasta etmişti ve o soğukta bu kaçınılmaz bir sondu. Öksürmeye devam ederken elini montunun ceplerine atarak astım ilacını ağzına götürdü. Olduğum yerde çaresizce, içim ezilerek onu izlediğimde ilacını aldı ve yerine bıraktı.

“Sen de iyi değilsin,” dedim kırık bir sesle. Her geçen saniye ses tonumun üzerine kar yağıyor gibiydi. Giderek soğuk ve sertleşiyordu. Kendine gelmesini bekledikten sonra onu ikna etmeye çalıştım. “Kar savaşı yüzünden hasta olduk ikimiz de. O halde bu ders sonrası eve gidip iyice bir dinlenelim olur mu?”

Bana baktı ve çatık kaşlarını indirerek gülümsedi. “Olur.”

“Sevindim,” dedim dudağım kıvrılırken. “Yoksa her şey daha kötü olacak.”

O esnada Mehmet Hoca elinde kalın kitaplarıyla içeri girerek kapıyı kapattı. “Günaydın,” diye konuştu sınıfa.

Hemen bir arkama oturan Taha yorgun bir sesle karşılık verdi. “Sahiden mi günaydın hocam?”

Mehmet Hoca kürsüsüne geçerken sesin geldiği yönü bulmaya çalıştı. Taha, “Buradayım hocam,” dedi. “Siz de uykunuzu alamamışsınız belli.”

Mehmet Hoca o yöne bakıp gülümsedi. “Aksine güzel uyudum,” deyip kitaplarını elinden bıraktı. “Ama sen uykunu alamamışsın belli ve bu yüzden bugünkü inceleyeceğimiz metinleri sen okuyacaksın.”

Sınıftaki homurdanmalara büyüdüğünde gülümsedim. Taha, “Hocam öldürün daha iyi,” diye söylendi. “Sürüne sürüne geldim zaten, yapmayı gözünüzü seveyim.”

“Olmaz,” dedi Mehmet Hoca inatlaşarak. “Sen okuyacaksın. Biz de tek tek tahlil yapacağız.”

“Allah’ım,” diye çaresizce mırıldandı Taha. Arkamda oturduğu için çaresiz tavrını daha yakından fark edebiliyordum. Mehmet Hoca yoklama kâğıdını sıranın başına koydu ve sıra sıra o kâğıt sınıfta gezmeye başladı. Birkaç dakika sonra imzamızı attıktan sonra yoklama kâğıdını ön sıraya verdi Akif Selim ve ardından vakit kaybetmeksizin derse başladık.

Elli dakikaya yakın bir dersin ardından Mehmet Hoca ara verdi. Müthiş bir baş ağrısıyla yüzümü ekşittim. Akif Selim kaşlarını çatarak bana baktı. “Gidelim haydi.”

Kafamı aşağı yukarı sallarken sınıftaki birkaç öğrencinin uyuduğunu, diğerlerinin de sınıftan çıktığını gördüm. Sevde’nin yüzü benden tarafa döndüğünde ona baktım. “Eve gidiyoruz,” diye mırıldandım. Endişeyle kalktığı gibi yanımıza geldi. “Çok mu hastasınız?” Akif Selim cevap vermeden montunu üzerine geçirmeye başladı.

“Başım ağrıyor, öksürük de var. Zaten verim alamam dersten. Yarın görüşürüz olur mu? Tabii iyi olursam,” diye yanıtladım.

“Olur olur,” dedi çabucak kafasını sallarken. “Git de güzelce dinlen.”

Kabanımı üzerime geçirmeye başlarken Sevde, "Geçmiş olsun size," diye gülümsedi. Akif Selim konuşmadan kafasını eğdiğinde gülümsedim ve Sevde'ye baktım. Sevde derin bir nefes alıp verirken bizimle vedalaşarak sınıftan çıktı. Biz de az sonra sınıfı terk etmiştik.

Konuşmadan bahçeye çıktığımızda okulun çıkış kapısına doğru yürümeye başladık. O sırada güvenliği arkasından bırakıp bizim tarafa doğru yürüyen Kadir ile karşılaştım. "Günaydın," dedi bana bakarken. Karşı karşıya gelip duraksadık. Akif Selim bu sefer yanımdan gitmemişti. Kadir ona tuhaf ama uzak bir şekilde bakmamıştı.

"Günaydın," dedi kuru bir sesle.

"Niye geldin niye gidiyorsun?" diye sordu hafif bir telaşla.

Burnumu çekip gülümsemeye çalıştım. "Biraz hastayım. Dinlenmem gerekiyor."

"Belli," dedi yüzüme bakarken. "Niye gelip iyice kendine yazık ediyorsun ki zaten?"

O sırada Akif Selim'in yüzünü diğer tarafa çevirdiğini fark ettim. Arayı çok soğutmadan, "Yok etmiyorum," dedim. "Zaten sabah çok kötü hissetmiyordum sonradan ağrılarım başladı. Dinlenirsem iyileşirim."

"Dinlen tabii," dedi kafasını sallayıp gülümserken. Gülümsedim ama bunu çok rahat yaptığım söylenemezdi. "Neyse," dedi Kadir geri çekilirken. "Ben derse gireceğim. Tekrar geçmiş olsun sana. Görüşürüz sonra."

"Görüşürüz," diye karşılık verdikten sonra Kadir yanımdan geçip okula doğru yürümeye devam ettik. Biz ise olduğumuz yerde beklemeye başladık. "Akif Selim," dedim varlığını sorgular gibi. Bana baktı ve saf saf. "Tamam," diye mırıldandı. Kaşlarımı çattım ve tuhaf bir şekilde yüzümü buruşturarak yürümeye başladım. Güvenliği geçtikten sonra durağa yürümeye başladık.

Birkaç dakika sonra durağa geldiğimizde otobüsü beklemeye başladık. Hava soğuk değildi ama güneş yeni uyanıyor gibiydi. "Annem kesin kızacak," diye mırıldandım. "Sabah beni okula gitmeyeyim diye zorlamıştı."

"Anne sözü dinlemezsen böyle olur," dedi Akif Selim gülümseyerek.

Ona eşlik ettim. "Öyle ama insan bazen kendine engel olamıyor ki."

"Ever," dedi kafasını sallarken. "Engel olamıyor."

O sırada esnemeye başladım ve ağzımı çabucak ellerimle kapattım. Esnerken gözlerimin sulandığını hissettim. Akif Selim, “Bu sefer uykun olduğunu belli ettin iyice,” dedi. Elimi ağzımdan çekip burnumu kıvırdım. Gözlerimi kaçırmadan, “Biraz öyle oldu sanırım,” diye konuştum. “Bugün çok tembellik yapacağım sanırım.”

“Hastasın ve uykun var?” diye sordu kaşlarını yukarı kaldırarak. “Ama sen dinleneceğin için tembellik yaptığını düşünüyorsun?”

“Hı-hım,” diye mırıldandım.

Gözlerimin içine baktı ve daha geniş bir şekilde gülerek kafasını sağ tarafa doğru yatırdı. Elimi yanağının üzerine koyup sevedikçe içim çıkıyordu. “Peki,” diye fısıldadı. “Bugün de tembellik edin Mislina Hanım.”

“Öyle olacak sanırım Akif Selim Bey,” diye karşılık verdim. Gülümsemeye devam etti. “Peki sen ne yapacaksın eve gidince?”

Doğruldu ve gözlerini kısarak derin bir nefes alıp verdi. Teninin bazı kısımları pembeleşmeye başlamıştı soğuktan. “Ben de tembellik yaparım sanırım. Dizi izlerim, uyurum, hastalığının geçmesini beklerim.”

“İzlediğin bir dizi varsa önerebilir misin bana?” diye sordum sakince. Dizi izleyen daha doğrusu çok sık dizi izleyen biri değildim ama Akif Selim’in bu tip şeylere ilgisi ve oldukça iyi bir zevkinin olduğunu da biliyordum. Onun sayesinde ben de belki bu tembelliği daha keyifli hale getirebilirdim.

“*Peaky Blinders*,” diye yanıtladı. “Henüz yeni başladım. Seni sıkabilir belki.”

“Çok dizi izleyen biri değilim ama tembelliğin bile hakkını vermek istiyorum,” dedim gülerek. “Diziye bakmaya çalışacağım. Teşekkür ederim.”

“Rica ederim,” dedi yumuşak bir sesle. “İstersen sana kendime ait listelerimden öneriler verebilirim. Müzik, film ve dizi gibi...”

Çabucak kabul ettim. “Sevinirim çok.”

Güldü. “Sevin çok.”

Sevelim çok.

Birbirimize bakmaya devam ederken otobüs geldi. Bu kez oturabilmiştik ama farklı farklı yerlere. Ben öndeki boş yere o da hemen arka

çaprazımdaki yere. Çantamı kucağıma koydum ve sabırla yolculuğun bitmesini bekledim. Bir an önce inmek istiyordum çünkü her geçen saniye daha kötü oluyordum. Nihayetinde otobüsten indik ve apartmanın olduğu kaldırımında ilerlemeye devam ettik.

Ellerimiz cebimizde apartmana doğru yürüdük ve vakti harcamadan içeri girdik. Sakin adımlarla merdivenden çıkmaya başladığımızda evimin olduğu kata çıktık. Akif Selim ile yan yana basamakları atmaya devam ederken evimin kapısı açıldı ve annem elinde çöp poşeti ile kapıda belirdi.

Duraksadım. Annem poşeti kenara bırakırken şaşkınlıkla bize baktı. “Mislina?” diye sordu. “Ne oldu?”

“Hiç,” dedim yutkunarak. “Anne aslında hastayım ben bayağı. Derse devam edemedim, o yüzden geldim.”

“Dedim ama ben sana değil mi?”

“Öyle de,” diye mırıldandım sıkıntılı dolu bir sesle. Annem hemen yanımda duran Akif Selim’e baktığında alt dudağımın içini ısırdım. “Sen evladım?” diye sordu annem bir anda. Nefesimi tuttum.

Akif Selim, sakince başını aşağı yukarı sallayarak mırıldandı: “Ben Akif Selim,” diye ifade etti kendini. “Mislina’yla sınıf arkadaşınız.” Konuya dahil oldum. “Aynı zamanda üst komşum.”

Annem bir şey söylemezken gözlerini bana çevirdi ve öylece baktı. Bir şey diyemedim sonra. Akif Selim sanki beni zor durumda bırakmamak için geri geri çekilirken, “Ben gideyim. İyi akşamlar size,” diye konuştu.

Annem, “İyi akşamlar evladım,” dedi ona bakarken.

Akif Selim merdivenlerden çıkarken öksürmeye başladığında annem kaşlarını çatıp bana baktı. “Arkadaşın da hasta sanırım?”

“Evet,” dedim içeri girerken. Annem de benimle içeri girdiğinde kapıyı kapattı ve konuşmaya devam etti: “Tamam ben şimdi size nane limon kaynatayım da bir güzel için.”

“Size derken?” diye döndüm arkamı.

“Sana ve arkadaşına işte,” dedi. Gözlerimin içi parladığında ona sarılmamak için kendimi zor tuttum, şayet ki sarılsaydım çok başka yerlere çekebileceğinden emindim. “Yalnız mı yaşıyor?” diye sordu sonra.

Oradan Ezgi belirdi hemen. “Evet Leyla teyze, yalnız yaşıyor.”

Gözlerim Ezgi'yi bulduğunda kaşlarımı yukarı kaldırdım. Annem Ezgi'ye döndü. "Anladım kızım." Sonra bana tekrar bakıp kaşlarını çattı. "Bizim kız hasta hasta okula gitti sabah, şimdi de dayanamamış geri gelmiş. Biliyordum ama ben..." Söylene söylene mutfağa girdi. "Anne sözü dinlemezse olacağı bu."

"Anne," dedim iç çekerken. Ezgi sinsi bir halde kapının kenarında durmuş beni gözetliyordu. Üzerimdekileri askılığa astıktan sonra odama girdim ve Ezgi de beni takip etti. Burnumu çekip yatağımın üzerine oturduğumda Ezgi, "Sen bayağı hastasın ama?" diye konuştu.

"Öyleyim evet," dedim sakince. Konuştukça sesimin farklılaşmasına tanık oluyordum. "Yukarıdaki de mi hasta? Annen nane limon deyince..."

"Hım," dedim başımı sallarken. Ezgi sandalyemi çekip oturduğunda güldü. "Anam bu nasıl bir ruh ikizi olmaktır böyle? Aynı anda hasta olmalar falan... Hım?"

"Ne hım?" dedim gözlerimi kaçırarak. "Kış ayındayız ya, ondan."

"Tabii," dedi bacak bacak üstüne atarken. "Maşallah ben sonbaharda kaldım ya hani."

Oturduğum yerden kalktım ve üzerimi değiştirmeye başladım. "Senin bağışıklığın güçlü o zaman. Ne diyebilirim ki?"

Ezgi beni asla ciddiye almadan homurdanmaya devam etti. Ona karşılık vermedim ve üzerimi değiştirip mutfağa gittim. Annem yemek yapıyordu. Saate baktığımda henüz on bir bile olmadığını gördüm. "Mis gibi kokuyor," dedim yanına varırken.

"Özlemişsindir," diye güldü. "Ben bayağı alıştım evine senin."

"Senin evin benim evim," dedim gülerek. Annem de bana eşlik ederken nane limon için malzemeleri çıkarmaya başladı. "Ben hemen yapayım bunu. Arkadaşına götür sonra da biraz dinlen." Ayaklarıma baktı. "Ayığında çorap var mı bakayım?"

Ayak parmaklarımı oynatıp sııttım. "Tamam bir kat daha giy hemen."

"Ay anne," dedim gözlerimi irileştirerek. "Ne ay anne?" diye homurdandı nane limonu hazırlamaya devam ederken. Geçtim ve sandalyeye

oturup kafamı masanın üzerine koydum. O sırada babam içeri girdi. "Mislina?" diye konuştu yorgun bir sesle. Kafamı kaldırdım. "Efendim baba?"

"İçeri yatsana kızım."

Annem, "Üşütmüş," dedi. "Nane limon kaynatıyorum."

"Okula da gittin sen," dedi babam kaşlarını çatarak. "Ateşin var mı?"

"Var galiba," dedim sakince. Akif Selim eliyle ölçmüştü ve olduğunu söylemişti zaten ben de hissediyordum epeyce, çünkü yüzüm yanıyor-du ve halsizdim. Babam, "Doktora gidelim mi?" diye sorduğunda bunu reddettim. Hastaneleri sevmiyordum. "Yok baba, burada annem var zaten bana gözü gibi bakar o."

Annemin gülümsediğini gördüm. "Bakarım tabii."

Babam, "Hemen atıldı tabii bizim pabuç dama," diye söylendi an-neme bakarken. Gülümsedim. Annem bunun büyümesine müsaade et-medem babama baktı. "Yahu sen niye ayakta geziyorsun ki? Git dinlen gözünü seveyim."

Babam, "Tamam hanım, kızma hemen sen de," deyip bana bakıp göz kırptı. Bu an beni daha da keyiflendirirken babam içeri gitti. Az sonra annem elinde bir bardak nane limonla bana dönerek, "Al bunu arkadaşına götür de gel haydi, yazık çocuğa," dedi.

Ayaklandım ve tek kelime etmeden elimde nane limonla yukarı çıktım. Heyecanlıydım, her zaman böyleydim. Derin bir nefes alıp kapısını çaldım. Çok geçmeden kapısı açıldı. "Merhaba," dedim sakince. Elimdeki nane limona bakmadan gözlerime baktı. "Annem nane limon kay-nattı da... İkimiz için."

"İkimiz için?" diye sordu kaşları yukarı kalkarken.

"Hı hı," dedim duru bir sesle. Tabii gripken böyle bir sesin benden çıkmayacak olması güçtü. Elimdeki bardağı ona uzattım. "Geçmiş olsun tekrar Akif Selim. Umarım iyi gelir."

"Teşekkür ederim," dedi bardağı kavrarken. Ellerimiz birbirine değ-diğinde dudaklarımı birbirine bastırdım ve bir adım geri çekildim. "İyi geleceğinden şüphem yok."

"Sevinirim," dedim başımı öne eğerken. Konuşmadık. Ben de böy-lece durmanın manasız olduğunu düşündüm ve onunla vedalaşarak eve

indim. Kendi nane limonumu da içtikten sonra yatağıma uzandım ve birkaç saat kestirdim. Ben uyurken annem alnıma ıslak bez koymuştu, bunu gözlerimi araladığımda gördüğüm ilk şeyin mavi renkli bir bez olduğundan anlamıştım.

Odada kimse yoktu, Çakır dışında. Yattığı yerden bana bakıyordu ve ben uyanınca dilini çıkararak yanıma geldi. Yorgun yorgun tebessüm edip konuştum: “Sen benim refakatçim mi oldun?”

Kuyruğunu sallayarak bana yanaştığında Ezgi odamın kapısını açıp içeri girdi. “Uyandın mı? Daha iyi misin peki?” diye sordu.

“Eh,” diyebildim.

“Öğle yemeği vakti ama istersen senin yemeğini buraya getireyim.”

“Canım hiçbir şey istemiyor ki.”

“Bir şeyler yemezsen toparlayamazsın kendini,” dedi düz bir sesle. “Buraya getiriyorum.”

“Yok yok,” dedim yattığım yerden doğrularak. Eş zamanlı bir halde alnımdaki ıslak bezi aldım. “Ben gelirim mutfağa.”

“Tamam o halde,” dedi Ezgi ayakucumdaki hırkayı bana uzatırken. “Sağ ol,” diye aldım onu ve üzerime giyinerek mutfağa girdim. Annem çorbaları kâseye doldururken, “Ateşin düştü mü?” diye sordu. Sonra da gelip alnımı kontrol etti. “Düşmüş biraz.”

“Merak etme anne,” dedim bıkkın bir vaziyette yerime geçip otururken. Ezgi yanımda, babam da tam karşımda oturuyordu. Annem çorbaları servis ettikten sonra kaşığımyı elime aldım ve babamla birlikte yemeğe başladık. Sakin sakin çorbalarımızı yudumlamaya devam ederken annem ekmeğinden bölüp konuşmaya başladı.

“Buraya geleceğimiz gün Halime teyzenle karşılaştık. Oğlu Salih'i biliyorsun,” dediğinde soğuk soğuk, “Hı,” diye mırıldandım. Sonra kaşığımyı çorbaya daldırıp ağzıma götürdüm. Annem devam etti. “Seni pek beğenir biliyorsun. Bu yüzden sen eve geldiğin vakit seninle konuşmak istiyor.” Sözlerini işittikten sonra kaşığımyı ağzımda öylece kalakaldım. “Salih ve senin hakkında.”

XVI

"Kah K hresi"

GABRIELLE APLIN - THE POWER OF LOVE

Oysa g   n h  k  r  klarında yıkanan bir ruhun sahibiydim, böylesine bir sızıyı çok rahat taşıyabilirdi kalbim.

Ya da ben uyduruyorum belki de bu satırları kim bilir... Birileri duy-sun diye yazsaydım ona ait kıldığım, onun için karaladığım bu defterin bir manası kalmazdı ama şu da bir ihtimaldi ki; benim sevgim ona kal-bimi a acak kadar büyük değildi. Belki ellerime kadar yakındı ama ona dokunamayacak kadar  ıraktım.

Ağzımın içindeki kaşıkla anneme bakmaya başladım ama bir o kadar da şaşkın ve gergindim. Kaşığı kavrayan ellerim sanki titremeye ba la-mıştı ya da ben anın verdiği heyecanla böyle görmeye başlamıştım. Ka ı- ı usulca ağzımdan çektim ve hemen önümdeki su dolu bardağı kavrayıp içmeye başladım. Konuşan kimse yoktu çünkü konuşma sırası bendey-di. Bardağı ağzımdan çektiğimde derin bir nefes alıp verdim. "Efendim anne?"

"Halime teyzen," diye sözlerine ba lad  nda kafamı sağa sola salladım. "Anne ben okuyorum. Benim bir okulum var farkında mısınız?"

Annem  a k nlıkla, "Kızım," diye konu acakken bu sefer babam sözünü kesti. "Hakikaten hanım ne Salih'i ne Halime'si yahu? Benim ne-den yeni haberim oluyor?"

Annem, elindeki kaşığı tabağının içine bırakırken ellerini ka ığın sa-pından çekmemişti. "Zaten buraya geleceğimiz gün konuştuk biz de. Kötü bir niyeti yok ki sadece Mislina ile konuşmak istiyor..."

"Ben istemiyorum ama," diye konuştum. Ses tonum çok sert değildi ama beni anlamaları için sanırım net bir dil gerekiyordu. Annem bana bakıp, "Kızım ben sana git evlen demiyorum ki bir konuşursunuz belki anla ırsınız belli mi olur?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım. Babam benden evvel davrandı. “Olmaz. Kızın aklını karıştırma Leyla Hanım. Daha ikinci sınıf o. Böyle şeyler için çok erken. Ne bu böyle? Kırk yaşına merdiven dayadı da evde mi kaldı?” diye sorular sormaya başladı.

Başımı hafifçe öne eğdiğimde zaten hastalıktan kızarmış cildim babamın söylemleriyle iyice içinden çıkılamaz bir hâl almıştı. Annem, “Salih de kötü bir insan değil Hikmet Bey. Ben ister miyim gül gibi kızımı kötü birine emanet edeyim? Bu devirde öyle bir çocuğu zor buluruz,” dedi.

İç çektim. Hayır anne, sen daha Akif Selim’i tanımıyorsun.

Babam, “Olmaz!” diye konuştu. Sesi epey tok ve gürdü. “Ne yapalım, ilk gelene verip geçelim mi?” Sonra kafasını hafifçe sola yatırdı ve annemin gözlerinin içine bakmaya devam etti. “Mislinin da bir kalbi var, zorlama işlerle bu olmaz. İstemiyorum diyorsa istemiyor. Hem iki senesi var daha! Ne bu böyle yangından mal kaçırır gibi?” Soluklandı. “Söyle Halime Hanım’a gelsin ama kızım için değil. Bunu iyi bilsin. Bende kolay kolay verecek kız yok. Önce okuyacak.”

Ezgi, “Parti kur oy verelim Hikmet Bey amca!” diye güldüğünde masadaki hafif matemli ortam bir nebze de olsa yumuşamıştı. Annem bir şey diyemediğinde, “Tamam canım ne kızılıyorsun hemen?” diye söylendi. “Ben de alın götürün demedim ki. Konuşurlar, ederler...”

“Anne,” dedim sakince. Niyetim onun kalbini kırmak değildi. “Ben istemiyorum. Onunla konuşursam ümit vermiş olacağım belki de ama olmayacak. İnan bana onunla olmayacak.”

Annem gözlerini bana çevirdiğinde, “Seni zorlamıyorum anneciğim,” diye gülümsedi. “Sadece senin iyiliğini istiyorum. Yaşadığımız dünyayı biliyorsun, devir kötüye gidiyor.”

Ezgi gülümseyerek çatalını salataraya batırdı. “İnsan kalbinin ekmeğini yermiş ya hani, Mislinin kalbine de denk düşen birisi elbet çıkar karşısına Leyla teyze. Endişen olmasın.”

Babam ve annem Ezgi’ye baktığında Ezgi, ağzındaki çatalı çıkarmadan onlara şaşkın ördek yavrusu gibi bakmaya başladı. Daha sonra derhal ağzındakini bitirip, “Kötü bir şey mi dedim?” diye sordu.

Babam, “Kızım senin ailen nerede?” diye sordu. “Öğrenci misin sen de?”

Bu soruyu sormasıyla yüreğim inceden bir ezilmişti, Ezgi’yi düşünemiyordum bile. Kötü hissetmesin diye ondan önce davrandım fakat Ezgi

buna müsaade etmeden gülümsemeye başladı. Yüzündeki bu ifade her şeye rağmen dik durmaya çalışan bir kadının kitabıydı. “Annem başka bir şehirde yaşıyor, babam da yok. Ben de bir restoranda çalışıyorum.”

Babam yok...

Babam durumu az çok fark ettiğinde elini onun omzuna uzattı ve şefkatle gülümseyerek yüzüne baktı. “Olsun,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Ezgi de bizim kızımız sayılır artık.”

Gülümsedim. Öylesine güzeldi şu an, sanırım bir kardeşim olduğu için ailemin onu bu kadar sıcak benimsemesini sevdiğim için ağlayabilirdim. Gözleri babamın omzundaki ellerine gittiğinde gülümsemeye devam etti ama konuşmadı. Diyecek bir şeyi yoktu belki de.

Annem bu duygusal anın büyümesine izin vermeden, “Çorbalarınız buz gibi oldu ama,” diye mırıldandı. Babam elini Ezgi’nin omzundan çekerken anneme bakıp güldü ve çorbasını yudumlamaya devam etti. O esnada derin bir iç çektim. Sanırım paçayı kurtarmıştım. Akif Selim’le olmadığım müddetçe başka biriyle yapamazdım.

Yarım saat sonra yemeğimiz bittiğinde babam ayaklandı. “Ellerinize sağlık. Bugün de doyduk hamdolsun.”

Annem tabağını bitirirken, “Afiyet olsun,” diye konuştu.

Babam bana göz kırpıp anneme yeniden seslendi: “E bir kahveni de içeriz artık Leyla Hanım.”

Annem kafasını aşağı yukarı sallayarak, “Şuraları bir toplayayım hallederim,” dedi.

Atıldım. “Ben yapayım mı baba?”

“Sen iyileştin mi bakayım?”

“Eh,” dedim havada kalmış bir sesle. “Biraz daha ateşim var gibi. Grip başlamadı henüz o da başlar.” Sesim oldukça çaresizdi. Grip genelinde sonradan artıyor bedenimde ve bu gerçekten dayanılmaz bir hal alıyordu.

Annem tabağını bitirip, “Sen doğru istirahate ben toplarım buraları,” diye kızdı.

Ezgi, “Ben yardım ederim sana Leyla teyze,” diye ayaklandı elindeki tabakla. O sırada babam içeri geçti. Annemler beni odaya gönderdiklerinde elimdeki peçeteyle içeri girdim. Annem peşimden gelip elindeki

mavi renkli sıcak su torbasıyla bana baktı. "Haydi gir şu yatağın içine de koy şunu."

"Anne üşümüyorum ki," dedim yatağıma girdiğimde. Kaşlarını yukarı kaldırdı. "Olmaz. Sen farkında değilsin. Bak bir sıcak bir soğuk iyice kötü olursun. Uyu ve dinlen."

"Uykum yok."

"Allah'ım Misline," diye söylendi içli içli. Kıkırdadım. Yastığımı düzeltirken kafamı koydum lakin temelli bir düzlük içinde değildim yoksa nefes almakta güçlük çekerdim. "Anne telefonumu ve şuradaki mendilleri uzatır mısın?" diye rica ettim.

Annem sıcak su torbasını yanıma bırakırken gösterdiğim yere bakıp telefonu ve mendilleri uzattı. "Teşekkür ederim," dedim uzattıklarını elim alırken. "Ay nefesim gidiyor benim."

"Nereye?" diye sordu.

Güldüm. "Vallahi ben de bilmiyorum."

"Deli deli konuşma," diye güldü. Sonra da üzerime yorganı çekti.

"Anne tamam ben yaparım, beş yaşında çocukmuşum gibi davranırsun ama şu an."

"Beş yaşında da olsan, kırk yaşında da olsan ben senin annenim ve anneler evlatlarını düşünür."

"Az önce beni evlendirmek istiyordun ama?" diye sordum kaşlarını yukarı kaldırarak. Duraksadı ve bir adım yaklaşıp bana tepeden bakmaya başladı.

"Misline ben senin iyiliğini istiyorum. Beni anlıyorsun değil mi? Korkuyorum, zaten Bursa'da seni düşünmekten bazen kötü oluyorum. Çevre kötü kızım biliyorsun."

"Ama ben kötü değilim ki," dedim. "Benim çevremdeki insanlar da kötü değil." Beni dinledi. "Ben de seni anlıyorum ama sevmediğim biriyle yapamam anne. Onu hiç görmedim ve görsem bile seveceğimi düşünmüyorum. İnan bana hiç olmaması daha hayırlısı. Birine ümit vermek ne kadar acı..."

Kaşlarını çattı ve bana biraz daha yaklaştı. Gözlerindeki manayı çözmeye çalışıyordum. "Misline yoksa biri mi var?"

Bileklerimdeki kanın kuruduğunu hissettim, hani böyle beklenmedik bir anın içinde olursunuz ama o anın başrolünü oynarsınız da repli-

ğinizi unutursunuz ya... Ha! Tam da öyle olmuşum. Bozuntuya vermemeye çalıştım. "Hayır."

Evet. Biri var, iyi ki var.

"Niye sordun ki?" diye devam ettim, kalp atışlarımı iyice dengeden çıkaracak bir soruyu engeller gibi. Kaşlarını çattı ama bu anın verdiği boşluktan ötürüydü. "Bilmiyorum. Hani sen böyle direkt kestirip attın ya acaba diye düşündüm ister istemez."

"Ha," dedi saf ayağına yatarak. "Yok anne, ondan değil. Ben gerçekten biriyle konuşmak istemiyorum. Evlilik için erken zaten. Babamın da gönlü razı değil ben de istemiyorum. Tamam işte, zorla güzellik olmaz ki."

"Babasının kızı," diye güldü kafasını sallayıp gülerken. Gülümsemeye çalıştım ama ona bir soru sormak niyetindeydim. Hem hazır yeri de gelmişti, denemekten bir zarar göreceğimi sanmıyordum.

"Anne," diye fısıldadım. Bana baktı. Zaten bana bakıyordu. "Hani olur ya... Ben de ileride..." *Kıvrınma Misline. Sal gitsin yahu.* "Ben de ileride birini sevsem, hani kalbim biri için atsa?" Kısacık bir süre dinlenip devam ettim. "Tepkin ne olurdu? Kızarmıydın?"

"Neden kızayım ki?" diye sordu şefkatli bir sesle. "İnsan birini sevdiği için kabahatli mi oluyormuş?"

"Yok da," dedim utanarak. "Anla işte anne."

Ellerini saçlarıma uzattı ve usul usul dokunuşlarla gezinmeye başladı. "Eğer ki o kişi senin bu gözlerindeki ışığı kapatmak yerine daha da parlatacaksa benim gönlüm razı. Sen sevdikten sonra ne diyebilirim ki kızım? Gönül bu, anlaşması mı olur?"

Utanmaya devam ettim. Annemle bu konuları pek konuşan biri değildim, zaten Ankara'ya geldiğim zaman bu konuları konuşmak için bir sebebim olmuştu. Ekledi. "Doğru insanı seveceğinden eminim, kalbinin ekmeğini yiyeceğinden de. Benden ya da bizden yana bir sıkıntının olmasın, kalbine müsaade et o halde. Dediğin gibi zorla güzellik olmuyor."

Duygulanmaya başladım. Gözlerimin akı hafiften dumanlı dumanlı oldu. Annem elini saçlarımdan çekip güldü. "Tabii baban var bir de ben böyle konuşuyorum ama... Yani bilemeyeceğim umarım o kişi kim olursa babanın gönlünü kazanır çünkü biliyorsun tek evladımızsın ve kızsın. Babanın iki gözünün nurusun."

"Biliyorum anne," diye mırıldandım. "Teşekkür ederim. Bu konuşmayı yapmak iyi oldu. Yanlış anlama onayını aldım diye hop birini bulacak değilim ama..."

“Anladım ben seni anladım,” dedi üzerime gelmeden. Sonra da geri çekilip derin bir nefes alıp verdi. “Sen iyileşmene bak. Akşama istediğin bir şey var mı? Börek yapacağım birazdan.”

“Börek mi?” dedim gözlerim irileşirken.

“Hı-hım,” diye başını aşağı yukarı salladı. “İspanaklı hem de en sevdiğinden.”

“Sen var ya,” dedim sevinçle. “Ay Allah razı olsun anne.” Birdenbire değişen tavrım ikimizi de gülümsettikten sonra annem arkasını döndü ve kapıyı yavaşça kapatıp çıktı. Bir müddet kapanan kapının ardından öylece baktım. Sırıtmaya başladım. Sonra yorganı sıktım ve kafamdan üzeri geçirdim. “Ya,” diye çığlık attım sadece kendi duyacağım şekilde. Ne kadar şapşaldım!

Nefessiz kalır gibi olduğumda yorganı kafamdan çektim ve derin bir nefes alıp verdim, tabii burnumun tıkanıklığının müsaade ettiği kadar.

Sakinleştiğimde dudaklarımdaki bu ifadenin hâlâ silinmediğini hissettim. Duramıyordum. Hayal ediyordum. Geleceği... Akif Selim ve ailemizi. Akif Selim’in aileme dahil olmasını ve onunla ayrı bir aile olmayı.

Kafamı salladım ve bir adet mendil alıp burnumu sildim. “Sümüklü oldum iyice,” diye konuştum kendi kendime. “Burnumun ucu da kırmazmaya başladı zaten.” Mendili burnumdan çektim ve kenara koydum. Telefonumu elime alıp direkt *WhatsApp*’a girdim. Akif Selim’in profiline tıkladım. Son görülmesi kapalıydı ve onu merak ediyordum. O da benim kadar hasta olmuş muydu acaba?

Mesaj atmalı mıydım?

Evet?

Hayır?

Yazmaya başladım.

Mislina: *Merhaba. Ben merak ettim de daha iyi misin?*

Yanıtını beklemeye başladım fakat henüz bir çevrim içi olma durumu yoktu. O cevap verene kadar masanın üzerine uzandım ve ajandamı elime aldım. Tuttuğum notlara göz atmaya başladım. Biraz tekrardan zarar gelmezdi.

Birkaç sayfa çevirdiğimde telefonum titremeye başladı. Başladı dediysem bir kez bir titreşim oldu işte.

Akif Selim: *İyiyim desem de kötüyüm desem de yalan olur sanırım. Uzandım ve öylece etrafa bakıyorum. Elimde mendil ve kızarık bir burun. Hayal edince... Çok çirkin bir görüntü ortaya çıkıyor sanırım.*

Sırıttım. Hayır, hiç de değil.

Mislina: *Senden farksız sayılmam. Uzandım, mendiller ve kırmızı bir burunla baş etmeye çalışıyorum.*

Akif Selim: *Nane limon boğazımdaki kuruluğu az çok aldı diyebilirim ama. Annene teşekkürlerimi iletir misin Mislina?*

Mislina: *İletirim elbette. İyi geldiyse sevindim.*

Akif Selim: *Geldi. Tabii şu an için bilmiyorum... Şifayı fazla mı kapmışız ne?*

Mislina: *Bayağı hem de.*

Mislina: *Yarın okula gidecek misin?*

Akif Selim: *Bugün biraz dinleneceğim, zaten bu halde bir şey yapmam. Ona göre duruma bakacağım. Sen peki?*

Mislina: *Ben de öyle. Annem beni göndermez okula ama iyi olmak için çabalayacağım, evde hele de hasta yatağında olmak çok sıkıcı.*

Akif Selim: *Hastalığın bitmeden ayaklanmamalısın.*

Mislina: *Öyle de... Sıkılıyorum biraz diyelim.*

Akif Selim: *Film izleyelim mi o halde?*

Gözlerim irileşirken dudaklarımdaki manidar gülümseme iyice genişledi.

Mislina: *Ne zaman? Şimdi mi?*

Akif Selim: *Hı-hım.*

Mislina: *Ne izleyeceğiz?*

Akif Selim: *İzlemek istediğim bir film vardı. Dilersen onu izleyebiliriz.*

Mislina: *Elbette. Zevkine güveniyorum senin.*

Yok Mislina, uç bence sen.

Akif Selim: *Pekâlâ.*

Akif Selim: *Sıkıysa Yakala, filmin adı. Leonardo Dicaprio, Tom Hanks...*

Akif Selim: *Konusunu biliyorum ve seni sıkmayacağını düşünüyorum. Eğlenceli. Yani seni burnunu çekerken bir yandan da gülümserken düşündüm de. Evet, komik ama şirin...*

Bismillahirrahmanirrahim.

Efendim?

Şirin mi? Ben şirin miyim yani?

Mislina: *Umarım bu kötü bir şey değildir Akif Selim.*

Gülümsüyordum ama bunu onun da bilmesini istiyordum.

Akif Selim: *Hayır hayır, aksine iyi bir şey söyledim. Sana kötü bir şey söyleyemem ki.*

Kedi gibi kıvrılma seansımız başlamıştır. İlginize teşekkürler.

Mislina: *Biraz utandım.*

Akif Selim: *Her zaman söylüyorum. Niyetim seni utandırmak değildi.*

Mislina: *Olsun ben utanıyorum.*

Bu ne şimdi?

Mislina: *Yani benim biraz utangaç bir yapım vardır, öyle utanırım. Ya ey, cümleleri toparlayamadım aslında. Konuştukça daha çok utanıyorum.*

Akif Selim: *Biliyorum. Utangaç bir insansın. Sorun değil, yazamadığın zaman da seni anlıyorum.*

Mislina: *Peki öyleyse.*

Akif Selim: *Filme geçelim mi o halde? Bittiğinde döneriz birbirimize.*

Mislina: *Olur. Başlayalım. İyi seyirler.*

Akif Selim: *İyi seyirler.*

WhatsApp'tan çıktığım gibi yatağımdan birkaç saniyeliğine kalktım ve kulaklığımı alıp yeniden yatağıma geçtim. Sıcağı seviyordum. Hele de böyle bir havada, yorganın altında olmak huzur veriyordu. Fazla beklemeden filmi açtım ve kulaklığımı takıp yastığımı da kendime göre ayarladıktan sonra izlemeye başladım.

Filmi izliyordum ama bir yandan da onun da aynı sahneleri izliyor oluşuna gülümsemeden edemiyordum. Belki aramızda duvarlar vardı ama nihayetinde ortak bir amacımız vardı.

Filmi yaklaşık iki saat kadar yüzümde büyük bir tebessümle izledim. O kadar eğlendiğim bir andı ki sanırım şu hastalığın çekilir yanların-

dan biri olmuştu. Film bittiğinde şarjımın da neredeyse bitmek üzere olduğunu gördüm. Onu şarja takmadan evvel Akif Selim'in bildirimine tıkladım.

Akif Selim: *Umarım keyif almışsındır ve hastalığını bir nebze de olsa askıya almışsındır Mislina.*

Mislina: *Çok keyif aldım gerçekten.*

Akif Selim: *Buna sevindim.*

Duraksadım ve göğsüm sıkışarak bir şey daha yazdım.

Mislina: *Acaba arada böyle şeyler yapsak senin için sorun olur mu?*

Akif Selim: *Tabii ki olmaz. Her zaman bu tür aktiviteler yapabiliriz.*

Mislina: *Buna sevindim.*

Akif Selim: *Ben de.*

Sırıltma seansımız devam etmektedir.

Mesajlarımıza bakarken Ezgi söylenerek içeri girdi. "Bizim hasta nasıllar acaba?" diye sordu. Ardından yüzümdeki tebessüme ve elimdeki telefona bakıp duraksadı. "Ha! Aradığınız hasta sanırım şu an ilacıyla konuşuyor.

"Ezgi," diye uyardım onu gülerek.

Omzunu silkti. "Ay ne var ya?" Devam etti. "Börekler pişmek üzere. Leyla teyze çay demledi, ben de kısır yaptım. Of mis mis. Annenle bayağı kanka olduk he!"

"Kısır mı?" diye parladı gözlerim. "Bayılırım."

"Aman bir de sen bayılma gözünü seveyim," diye dalga geçti. Derin bir nefes alıp verirken, "Az sonra hazır olur. Yatağına mı getirelim yoksa bizimle mi yersiniz hanımefendi?" dedi.

"Deme öyle," diye mırıldandım. "Kendimi mahcup hissediyorum. Ben gelirim." O sırada hapşırdım. Ezgi kendini geri çekip ters ters baktı. "Yok anam yok, sen gelme. Vallahi herkesi hasta edeceksin."

"Elimde değil ki," dediğim vakit Akif Selim ile olan mesaj kutumun açık kaldığını gördüm. Bir şey yazmamıştı. Şarjım bitiyordu. Ezgi odadan çıktıktan sonra Akif Selim'in çevrim dışı olduğunu gördüm. Bir şey diyemedim ve ayaklanıp telefonumu şarja taktım. Saçımı adamakıllı düzelttikten sonra üzerimdeki hırkayı daha kalınlı ile değiştirip odadan çıktım. Tabii elimdeki ve cebimdeki mendiller de benimle birlikte geldi.

Annem fırının başında beklerken Ezgi de kısır kâsesini karıştırıyordu. Annem bana bakıp, "Sen iyi oldun mu da geziyorsun?" diye sordu. Elinde de fırın eldivenleri vardı. İçeri girdim ve tezgâhın üzerinde duran böreklerle baktım. "Anne bu koku ölüyü bile diriltir." Ezgi kıkırdarken annem ters ters bakmaya başladı.

"Bayağı iyileşmiş bu Leyla teyze," dedi Ezgi. "Baksana espri de yapıyor."

Güldüm ve burnumu çekip bir tane börek aldım. Annem, "Üstünden yeme az kaldı zaten," dediğinde, "Ama canım çekti," diye mırıldandım.

Ezgi, "Vallahi hasta insanın canı pek bir şey çekmez ama senin bu kız zaten bir değişik Leyla teyze," diye konuştu. Böreği elimde tutmaya devam ederken, "Sen de beni sürekli anneme şikâyet etmeye başladın," diye söylendim. Sesimdeki alayı fark ettiğinde omzunu silkti.

Annem fırındaki son tepsiyi de çıkarıp ocağın üzerine bıraktığında, sıcacık o iştah açan yuva gibi hissettiren koku yüzümdeki mayhoş bir tebessüme yol açtı. Börekten bir ısırık aldığım da annem üst raftan bir tabak aldı ve mutfak tezgâhının üzerine koydu. "Şuraya bir tabak hazırlayayım da üstteki çocuğa da götürüver Ezgi. Yazık hasta zaten o da."

Gözlerim iri iri olduğunda Ezgi anneme fark ettirmeden ayağını ayağımı vurdu. "Olur Leyla teyze, götürürüm."

"Mislina zaten hasta," deyip bana baktı sonra annem. "Sen yarın okula gitmeyeceksin değil mi?"

"Giderim herhalde," dedim boğazımı temizlerken. "Önemli derslerim var."

Ezgi bıyık altından gülüp gözlerini gözlerimle buluşturdu. Dikkat çekmemek için derhal önüme döndüm. Annem börekleri tabağa koyarken, "Şu haline bak bir, nasıl gideceksin böyle? Bir günde iyileşemezsin," diye kızdı.

"Anne vallahi çok ama çok kötü değilim," diye izah ettim kendimi. "Gribim sadece, o kadar da olsun artık. Hem sınıfımız büyük bizim köşeye geçer uslu uslu dinlerim dersimi. Vallahi."

Ezgi, "Ay bu kızın okul aşkı beni öldürecek," dediğinde 'aşkı' sözcüğüne bir baskı uygulayarak güldü. "Maşallah diyelim de nazar değmesin."

Annem üç tane böreği tabağa koyduktan sonra Ezgi'nin yanına geldi. "Biraz da kısır koy kızım."

Ezgi elindeki kaşıkla tabağa kısır koyarken gülümsedim. Akif Selim, kısır sever miydi acaba?

Az sonra tabağı hazır olduğunda annem durdu. “Çay da koysak mı acaba?”

“Yok,” diye atılıverdim. “Kahve içer o.”

Ha? İkisinin de gözleri bana dönerken Ezgi gülümsedi ama bu beni aşırı utandırıyordu. Hak etmiştim sanırım. Annem, “Kızım bunların yanına kahve gider mi hiç?” diye sorduğunda kaşlarımı yukarı kaldırdım.

Annem arkasını döndüğünde Ezgi kulağıma yaklaşıp, “Diyeceğin bir şey var mı? İletirim,” diye güldü. Dişlerimi sıkarken kaşlarımı çattım. “Tamam anladım,” dedi tavrını sürdürürken. Sonra da elinde tabakla mutfaktan çıktı.

Biz de annemle kendi soframızı kurmaya başladık. “Vallahi anne sen her gün burada olsan, ben sürekli kilo alırım,” diye söylendim tabakları çıkarırken. Annem, “Ben de her gün börek yapmam o zaman,” diye güldü. Bu beni de tebessüm ettirirken tabakları hazırlamaya devam ettik.

Birkaç dakikaya Ezgi geldiğinde ona baktım. Yüzünde herhangi bir mana gizli değildi. Ne bir şey sordum ne de söyledim. Tabaklarımız hazır olduğunda annem çayları dökmeye başladı. “Babanı çağır haydi,” diye ses etti bana.

Kafamı salladım ve salona gittim. Ayaklarını uzatmış öylece burun kemerine indirdiği gözlükleriyle gazete okuyordu. Kapıyı tıklatıp, “Baba haydi mutfaka,” diye konuştum. Sesim yumuşak çıkmıştı. Ne yumuşağı? Epey kart çıkmıştı hastalığımдан ötürü.

Babam kafasını bana çevirip, “Geliyorum,” diye karşılık verdi. O esnada Kumru’ya baktım. Babam ona baktığını fark edince, “Yemini ve suyunu verdim merak etme,” diye gülümsedi.

“Ay Allah razı olsun,” dedim sakince. “Bir an unuttum sandım.”

“Babalar unutmaz ama,” diye baktı gözlerimin içine. Başımı salladım. Babam hafif sancılı bir vaziyette yerinden kalkarken ona yardımcı oldum. Birkaç adım sonrasında kolundan çıktığımda arkasında durup mutfaka yürüdük.

İçerisi öyle tatlıydı ki sanki kocaman bir aile olmuştuk. Babam yerine geçip oturduğunda ben de hemen sandalyemi çektim. Çayım attığım bir kaşık şekeri karıştırırken odanın içinde işittiğim o çay kaşığı sesi bile yüzümdeki gülümsemede pay sahibi olmuştu.

Babam böreklerle bakıp, "Bak kızına börekler yapıyor bize gelince de..." diye sitem ettiğinde annem babama ters ters baktı. "Ay çok ayıp Hikmet Bey. Vallahi olmuyor böyle."

Babam hem bana hem Ezgi'ye bakıp göz kırptığında anneme döndü. "Sen de pek alıngansın hanım, şaka yapıyorum ya sen de."

Annem bir şey söylemeden başını öne eğdi ve güldü. Kısır dolu kaşığı ağzıma götürdüğümde hissettiğim tadın epey güzel oluşu beni cezbedti. Ağzımdakini temizleyip Ezgi'ye baktım. "Ellerine sağlık. Çok güzel olmuş."

"Afiyet olsun," dedi sakince. Annem ve babam da bana katılırken hoş bir sohbetle tabaklarımızı bitirdik. Annem ve babam salona geçtiğinde Ezgi ile mutfağa toplamaya başladık. Börekleri şeffaf beyaz kutunun içine doldurmaya başlarken Ezgi, "Yalnız bugün iyi atlattın ha!" diye konuştu.

Ezgi'nin sözleriyle elimdeki işi birkaç saniyeliğine bırakıp gidip mutfağın kapısını usulca kapattım ama temelli bir kapanış olmamıştı. Dikkat çekmemek önemli tabii. Börekleri yeniden kutuya doldurmaya başladığımda konuşmaya başladım. "Evlenmek istemiyorum ki Ezgi. Salihi'le konuşsam ne olacak sanki? İstemiyorum ki."

"Orası öyle," dedi. "Kimse seni zorla evlendiremez. Ama annen de şu yönden diyor işte; devir kötü helal süt emmiş çocuktur falan..."

Gözlerimi gözleriyle buluşturup gülümsedim. "Akif Selim varken benim gözüm değil başkasını görmek, kulaklarım bile başka bir ismi duymak istemiyor biliyorsun. Allah sahibine bağışlasın onu da ne diye bilirim ki yani."

"Âmin," diye geçiştirdi. "Sen de bu gözü karalık olduğu müddetçe de evde kalırsın ama," deyip biraz daha kısık bir sesle devamını getirdi. "Tabii yukarıdaki boş değil sana karşı..."

"Sana bir şey mi söyledi yoksa?" diye dikildim deve kuşu gibi. Tavrıma güldü. "Hayır canım, bana niye bir şey söylesin ama ben anlarım, anlıyorum da... Boş değil boş değil."

"Ezgi ya," diye güldüm böreklerle doldurduğum kutunun ağzını kapatırken. O esnada sohbet etmeye devam ettik ve mutfağı topladık. Akşam olduğunda banyoya girdim, hem reglim de bitmişti. Güzelce bir duş aldıktan sonra çok geç olmadan uyudum. Kendimi daha da toparlamıştım. En azında halsizliğim sabahkine nazaran çok yoktu. Yarın okula gidebilirdim.

Ertesi gün erkenden uyanmış ve üzerimi giyinmeye başlamıştım. Dersim saat ondaydı ve çok acele etmeme gerek yoktu. Üzerime bir yine bir örgü kazak ve pantolon geçirdikten sonra saçlarımı toplayıp bağladım. Kulağıma orta boy büyüklükteki halka küpelerimi geçirip sararmış cildime bir renk kattım.

Çantamı, kitaplarımı ve telefonumu aldıktan sonra odadan çıktım. Odamdan çıktığımda Akif Selim'in mesajıyla irkildim.

Akif Selim: *"On dakikaya çıkıyorum."* (09.01)

Mislina: *"Ben de çıkarım birazdan."* (09.01)

Mesajı gönderdikten sonra mutfağa girdim. Annem yine şaşırtmamıştı. "Günaydın," diye girdim içeri. Sesim önceki güne göre daha yumuşak çıktığında buna sevinmiştim. Annem bana bakıp, "İyi oldun yani?" diye sordu. Kafamı sallamakla yetindim.

"İyi git o zaman," diye iç geçirdi. "Ama sıcak bir şeyler iç ya da ye, yiyeceksen."

"Emredersiniz," diye güldüm. Annem, "Çay dökeyim mi?" diye sorduğunda kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Okulda içerim anne, eline sağlık yine de. Şu an canım istemiyor vallahi bak."

"Kızım bir bardak, bir de börek," deyip itiraz kabul etmeden beni oturtturdu. "Aç aç okula gitmek olmaz. Otur ve ye!"

Şaşkınlıkla önüme koyduğu şeylere bakarken diğer yandan da gülmeden edemedim. Dediğini yaptım ve çok beklemeden bir bardak çay içip, bir börek yedikten sonra evden ayrıldım. Ocak ayının sonlarına gelmiştik ve kar Ankara'daki varlığını kaybetmek üzereydi. Bunu istemiyordum. Aylarca kışı, karı ve soğuğu yaşayabilirdim. Kış bizim mevsimimizdi Akif ile.

Boynumdaki atkıyla çenemi iyice kapattım ve apartmandan dışarı çıktım. Benim çıkmamın ardından Akif Selim de çıktı. Arkamı döndüm. Gülümsedim. "Günaydın."

"Günaydın," dedi. "Saniye farkla." Sesi biraz tuhaftı ve ben bu ses tonunu bile sevmiştim.

"Öyle oldu," diye karşılık verdim. Cildi biraz solgun görünüyordu. "Daha iyi misin?" diye sordum. Gözlerini kısarken kafasını sağa doğru yatırdı. "Düne göre daha iyiyim. Sen?"

"Ben de öyle," dedim sakince. Ardından burnumu çektim. Güldü. Çok güzel güldü ve ben yine utandım. Birlikte karşı kaldırıma geçtik ve

çok beklemeden otobüse binip okula gittik. Okul bahçesinde kafeteryaya canı sıkkın bir halde yürüyen Kadir'i gördüğümde kaşlarımı çatıttım. Yanına gitmeliydim. Akif Selim'e dönüp, "Sen çık istersen ben geleceğim sonra," dedim.

"Olur," dedi üstelemeden. Birkaç saniye daha sorgular gibi gözlerimin içine baktıktan sonra sakın adımlarla yukarı çıktı. Ben de olduğum yerden ayrıldım ve kafeteryaya yürüdüm. Kadir en köşede oturmuş öylece önündeki kâğıt bardakla oynuyordu. Gözleri ve hali durgundu.

"Merhaba," dedim sandalyeyi çekip otururken. Beni fark edince hafifçe toparlandı ve gülümsemeye çalıştı. "Merhaba."

"Yalnızsın," dediğimde güldü ama keyfi yoktu. "Ne kadar alışılmadık bir durum değil mi?"

Elimdeki çantayı masanın üzerine bırakıp gözlerine baktım. "Bir şeyin mi var Kadir?" diye sordum. Gözlerini benim gözlerimle birleştirdi. "Yok," diye mırıldandı. "Önemli şeyler değil."

"Ama bana anlatabilirsin," diye ısrar ettim. "Sen benim her zaman yanımda oluyorsun şimdi izin ver bu sefer ne derdin varsa ben senin yanında olayım." Konuşmadığında ona biraz daha yaklaştım. "Sorun ne?"

"Cidden bir sorun yok ya," diye geçiştirdi. "Herkes gibi işte. Ailevi, işisel..."

Ailevi dediği an duraksadım. Kadir'in ailesiyle arasının iyi olup olmadığını bilmiyordum ama onlardan yana bir sıkıntısının olduğunu ahmin edebiliyordum. Bunu geçen tatil döneminde Bolu'ya gitmediğinden bile anlayabilmişim.

Hassas bir şekilde, çok incitmeden sormaya çalıştım. "Ailenle ilgili sorunların olduğunu görebiliyorum Kadir ama bana anlattıysan belki elimden bir şey gelir ve yardım ederim."

Gözlerime bakmaya devam ederken bakışları usulca önündeki kâğıt bardağa kaydı ve ona odaklandı yeniden. Kafasını belli belirsiz sallarken dudaklarını ıslattı ve konuşmaya başladı. "Ailem daha doğrusu babam ne istediye o oldum, oydu. O kadar katı ve disiplinli bir adamdı ki onun yanında Kadir olduğumu bile unutuyordum. Bir adım, hayatım ve kendime ait kararlarımı... Bunların hiçbirine sahip olamadım çünkü o böyle şeylerde benden daha çok söz sahibiydi. Hatta tek söz sahibi olan oydu. Öyle yetiştirdi, öyle büyüttü."

Hiçbir şey söylemeden ya da düşünmeden onu dinlemeye, dinlerken izlemeye devam ettim. “Her şeyime karıştırdı. Bilmiyorum işte, dönüp bir günden bir güne de ‘niye böylesin, niye bunları yapıyorsun?’ diye soramazdım. Korkardım.”

“Korkardın?”

“Oldukça sert bir üslubu vardır. O oturmadan o sofraya kimse oturmaz, o kalkmadan kimse kalkamaz... Sonra bir gün, sınav sonuçlarının açıklandığı gece büyük bir kavga ettim onunla. Benim hayallerim başkaydı. Sporcu olmak istiyordum. Mahallede iyi top oynardım şimdi yalan yok,” diye konuşurken güldü. Gözlerinin kenarı kıvrıldı. “O asla futbolcu olmamı istemedi ya da başka bir şey. Tek istediği kendi fikriydi. Öğretmen olmamı istedi. Benim hayallerimin ve kararlarımın bir önemi yoktu.”

“Tercihlerin bu yüzden...”

“O geceyi hatırlamak bile istemiyorum Mislina. O kadar korkunçtu ki; yani sen bakma benim böyle şen şakrak durduğuma... Zaten böyle insanların yarası içeride olur.”

Bir şey diyemedim. Konuşsam ya devamı gelmezdi kelimelerin ya da onunkilerin yanında boynu bükük kalırdı. Diyemedim.

“Kavgadan sonra çıktım dışarıda biraz hava aldım, düşündüm, düşündüm, düşündüm... Hayallerim uğruna babamı ezip geçemezdim Geçemedim de zaten. Yazdım puanımın yettiği yerleri ve attım hedefleri rimi bir kenara. Neresi çıkarsa çıksın umurumda bile değildi biliyor musun? Tek istediğim bir an önce o evden ayrılmaktı. O kadar sevmiyor, o kadar uzaklaşmak istiyordum ki tercihlerimi yaptıktan sonra valizlerimi hazırlamaya başlamıştım bile...”

“Ama sen kardeşinin tercihlerini değiştirdiğini söylemiştin?” diye sorduğumda bana baktı. “Böylesi bir olayı anca öyle kapatabilirdim sanırım. Ne kadar zavalıca değil mi?”

Yüzümü düşürdüm. Arayı soğutmadan devam etti. “Tercihler açıklandı. Yüzümde de kalbimde de hiçbir değişiklik olmamıştı. En azından nereye gideceğimi biliyordum ya ondandı belki de. Sonra annem ve kız kardeşimle vedalaşıp evden ayrıldım. Gerekmediği müddetçe de eve gitmiyorum.”

“Üzgünüm,” diye konuşabildim. Birikmişti. Bunu görebiliyordum, şayet bunları söylemek ona iyi gelecekse ben onu saatlerce dinleyebilirdim. “Yazları dedemlerin yanına gidip çalışıyorum, paramı öyle kazanı-

yorum. Babamdan hiçbir beklentim yok, olmayacak da. Sadece merak ediyorum; neden?”

Bir şeyler konuşacağım vakit benden evvel davrandı ve bu sefer daha umut dolu bir sesle devam etti. “Beni buraya bağlayan tek şey Sevde’ydi... Ama şimdi o da yok.” Ve cümle sonunda umudunu öldürdü. Gözlerine baktı. “Ne yapmak istediğimi bilmiyorum. Mutsuzluktan ölmek üzereyim demiyorum, buna da şükür diyorum ama... İşler bazen içinden çıkılamayacak gibi oluyor ya.”

“Biliyorum,” diye kapatıp açtım gözlerimi. “Ama ne demiş Reşat Nuri; en uzun ve çaresiz geceni düşün, sabah olmadı mı?”

Gülümsemeye çalıştı. “Oldu.”

“Tabii ki olacak,” diye konuştum içini ısıtmaya çalışarak. “Hiçbir şey bitmiş değil. Hayat devam ediyor, hayallerin hâlâ devam etmeli. Sevmediğin bir şeyi yapmamalısın böyle oldukça daha çok mutsuz olacaksın.”

“Bakalım,” diye geçiştirdi. Pek ümitli değildi ama onun kolayca pes edeceğini sanmıyordum. “Ama bunlara sanırım Sevde’yi unutarak başlamm gerekiyor öyle değil mi?” diye sordu. Yutkunamadım. Konu yüreğe vardığında kelimelerin bir anlamı kalmıyordu. “Ben deniyorum, inan bana deniyorum. Bu sefer kendimi kandırmayacağım yemin ederim. Unutmaya çalışacağım. Belki yaparım belki yapamam belki uzun zaman ılır bilemem ama deneyeceğim. O başkasını seviyor, başkasına bakıyor... Ben onu uzaktan severim sorun değil ama yazık olur ikimize de. Buna hakkım yok.”

“Buna gerçekten hazırsın değil mi?”

“Evet,” dedi kararlı bir şekilde. “Dediğim gibi vaktini ya da kesinliğini bilmiyorum ama daha fazla yapamam. Ben kendime zarar veriyorum, istemeden de olsa kendi mutsuzluğumla üzüyorum, onu suçluyorum... Bu artık son bulmalı.”

“Üzülmeni istemem Kadir,” diye mırıldandım. “Bu çok sancılı bir süreç olacak biliyorsun.”

“Ben onu severken bile acı çekiyordum, ondan geçerken çektiğim acı boynumun borcu olsun.”

Bunun üzerine diyecek bir kelime yoktu. O bir şeyleri düşünmüştü. Bu epey zor bir şey olacaktı ama en azından ilk adımı böyle bir karar vererek atmıştı. Tabii, kalbe söz geçiremezdik, onunla anlaşma yapar gibiydi. Ertesi gün unutma çabalarına başlayamazdık ama en azından bunu de-

nerdik. Kadir, kalbi için kendinden vazgeçmişti çünkü hakikatli sevenler ancak bu kadar yürekli olabilirdi.

Dersin başlamasına yirmi dakika kala sınıfa gittim. Sevde henüz gelmemiştir ve Akif Selim de yerinde yoktu. Sakince sırama doğru ilerlediğimde yine bir su şişesi ve hemen onun altındaki nota rastladım. Temkinli bir halde şişeyi oradan çekerken kâğıdı elime aldım ve derin bir nefesle açıp okudum. *“Beş dakika sonra üst kattaki iki yüz beşinci salondayım,”* yazıyordu.

Nottaki yazıyı okur okumaz sağıma ve soluma bakındım lakin herkes kendi halindeydi. Gitmeli miydim? Evet gitmeliydim. Artık bu notun sahibini öğrenmem gerekiyordu. Çantamı ve kitaplarımı sıramın üzerine koyup yukarı çıktım.

Heyecanlıydım çünkü bu aptalın kim olduğunu merak ediyordum. Kim olduğu beni alakadar etmezdi ama aptalın tam da kendisi olduğunu biliyordum. Bahsi geçen salonu bulduğumda adımlarımı yavaşlattım ve kapıya yaklaşıp kendimden emin bir halde kulpunu kırıp içeri girdim.

Kimse yoktu.

Büyük bir amfiydi. Biraz daha ortalara ilerlediğimde beyaz tahtanın önünde durup öylece sınıfa baktım.

Sonra kapı kapandı.

İrkildim ve arkamı döndüm.

Bu da kimdi böyle?

Karşımda esmer, boyu benden biraz daha uzun, kirli sakallı birini görüyordum. Kapanan kapının orada bana bakmaya başladığında, “Sen kimsin?” diye sordum.

“Notların sahibi,” diye itiraf etti. Güldü. “Adım Cem.”

“Beni ilgilendirmiyor,” deyip hızla kapıya doğru yaklaştım lakin önümü kapattı. Kaşlarını çatıp diğer tarafa baktım. “Çekilir misiniz önümden?”

“Yok,” diye kaldırdı kaşlarını yukarı.

“Amacınız nedir?”

“Seninle olmak istiyorum,” dediğinde midem bulanmaya, yüzüm ekşimeye başladı. Kafamı sağa sola sallayıp konuşmaya başladım fakat asla bir göz teması söz konusu değildi. “Ben istemiyorum ama. Bu nasıl bir saçmalık böyle!”

“Bana başka bir şans bırakmadın ki,” dedi üstüme gelerek. Geriye doğru adımlar atmaya başladım fakat bu hoşuna gidiyormuşçasına beni takip etti. “Biraz gizem katmak istedim, hoşuna giderdi belki.”

“Gitmedi,” diye konuştum. Sesim oldukça sertti. “Böyle aptal şeylerle uğraşacak kadar zekâ yoksunusunuz. Çıkmayın karşıma,” dediğimde kapıya yürümeye çalıştım ama başaramadım. “Ne yapmaya çalışıyorsunuz siz böyle?” diye yükselttim sesimi.

“Bak seni uzaktan izliyorum ben, aylardır hem de,” dediğinde bunları duymak istemediğimi biliyordum. “Niyetim sana zorbalık etmek değil ama en azından kestirip atma hemen. Bir şans verebilirsin.”

Gözlerimi kapattım ve ciğerlerimi havayla doldurdum. Ellerim titriyordu. Sinirlenmeye başlıyordum. “Hayır, istemiyorum. Lütfen çekilin önümden yoksa az sonra herkesi buraya toplayacağım!”

“Sen öyle biri değilsin,” dediğinde yüzümü ekşittim. Beni epeydir tanıyordu sanki ama yapardım. “Öyle biri değilim evet ama şu an böylesi bir durumda her şeyi yaparım emin olun.”

“Sizli bizli konuşmayı bıraksak mı acaba?”

“Hayır.”

“Olsun yine de çok tatlısın.”

Bağırdım ve onu kenara ittim. “Çekilin dedim size!”

Kapıya yürüdüğümde buna yine müsaade etmedi ve ceketinin cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı kilitletti. Ona hayretle baktım. “Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz? Kafayı mı yediniz?”

“Bana şans vermiyorsun ki başka,” dedi nefes nefese yüzünü bana çevirip, kapıyı korurcasına. Gözlerimi irileştirip gözlerine baktım. Telefonum yanımda değildi. “Bakın, dersim başlayacak birazdan ve ciddi iyi değilim. İstemiyorum, anladınız mı istemiyorum.”

“Bunu denemeden bilemeyiz ama...”

“Of,” diye devirdim gözlerimi bıkkınlıkla. Elimi saçlarıma attığımda çaresizce kafamı öne eğdim. Gülmeye başladı. “Bak hiçbir kız için yapmadım bunları.”

Elimi derhal kafamdan çektim ve sinirle gözlerine baktım. “Ne kadar şanssız bir insanım öyleyse.”

Daha geniş güldü. “Böyle davranarak daha çok ilgimi çektiğinin farkında değilsin.”

“Allah’ım sabır ver,” dedim sıkıntılı bir şekilde. Kalbim sıkıştıyordu. Daha önce hiç böyle bir durumun içinde kalmamıştım ve ne yapacağımı bilmiyordum. Olduğum yerden ayrılmazken çocuk üzerime geldi ve gözlerimin içine baktı. “Sadece bir şans,” diye fısıldadı. “Bir şey kaybetmezsin.”

“Deneme tahtası mı be benim kalbim?” diye çemkirdim. “Kaybetme işine de hiç girme zaten, zira neler kaybedeceğimin listesini çıkarsam buradan bizim sınıfa yol olur.”

“Ya sen bayağı tatlısın,” dediğinde içimdeki şiddet uygulama hissi büyümeye başladı ve bu sefer daha güçlü bir halde kapıya gidip açmayı denedim. “Kimse yok mu!” diye bağırdım. Bana engel olmadı, aksine olduğu yerde keyifli bir halde izlemeye devam etti. Elimi kapıya vurup bir yandan bağırmağa devam ettim: “Sesimi duyan biri yok mu?”

“Burası tüm sınıflardan uzak,” diye konuştu. “İki kat ses çıkarman gerekiyor yani.”

Hırslı bir şekilde ona dönüp, “Sen nasıl bir manyaksın?” diye sordum.

Güldü.

Aldığım nefeslerin derinliği arttığında sinir katsayımın yükseldiğini fark etmeye başladım. Kolay kolay sinirlenen bir yapım yoktu ve ben sinirlenmeye başlamıştım demek ki ortada ciddi bir mesele vardı.

“Bak sana heceleyerek söyleyeyim istiyorsan?” diye sordum aynen de öyle yapıp heceleyerek konuştum. “İs-te-mi-yo-rum!”

Kollarını göğsünde birleştirdi ve tabiri caizse anın tadını çıkarmaya başladı. Kaşlarımı çattım ve çaresizce başımı öne eğdim. Tam o anda bir çare uzandı bana.

“Mislina!” diye işittim sesini. Kapıya vurdu. Sesi aceleci ve endişeliydi. Bu Akif Selim’in sesiydi.

Heyecanla arkamı döndüm ve kapıya gidip elimi vurdum. “Akif Selim buradayım ben.”

“Kim var orada? Sen iyi misin?”

“Ben iyiyim ama kapı kilitli lütfen bir şeyler yap,” diye konuştum. Hemen sonra Sevde’nin sesini işittim. “Mislina iyisin değil mi? Allah’ım, kafayı yiyeceğim...”

“Lütfen açın şu kapıyı,” diye konuştum heyecanlı ve telaşlı bir halde.

Akif Selim, “Sakin kal tamam mı? Sadece sakın kal!” diye tembih etti. Sonra yalnızca Sevde’nin sesini işitmeye başladım. “Mislina kim var orada?” diye sordu. Dişlerimi sıktım ve arkamdaki çocuğa baktım. Son derece rahat tavırlarla beni izliyordu. “Bilmiyorum Sevde, sadece çıkmak istiyorum buradan!”

“Tamam, tamam sakın ol sen,” diye konuştu hızlı hızlı. Kuruyan dudaklarımı nemlendirdim ve gözlerimi kapatıp açtım. Sevde, “Konuş benimle, nasıl bir halde olduğunu bilmiyorum ama konuş benimle tamam mı?” diye sordu.

“Çıkmak istiyorum buradan sadece,” diye mırıldandım.

“Çıkacaksın,” dediğinde arkamdaki çocuk, “Farkındaysan sana dokunmadım bile bu kadar abartmaya gerek yok,” diye konuştu. Öfkeyi tüm vücuduma yedirdim ve sert bir şekilde gözlerine baktım. “Aptal mısınız siz? Beni buraya kilitleme hakkını kim veriyor size? Dokunmakmış? Hele bir deneyin bakalım nasıl pişman ediyorum doğduğunuza sizi!”

Çocuk alay eder gibi güldüğünde, “Çok korktum,” diye söylendi. Tavrı midemi bulandırdığında kapıdaki kilit sesiyle irkildim ve heyecanla arkamı döndüm. Saniyeler sonra kapı açılırken Akif Selim telaşla içeri girip iki kolumu da kavrayarak bana baktı. “İyi misin?” diye sordu. Sesi endişeliydi, gözleri titriyordu.

Kafamı aşağı yukarı salladığımda Akif Selim’in gözleri uzağımızda duran çocuğa kaydı. Kaşlarını çatı ve dişlerini sıktı. Bunu kaskatı geçirilen çenesinden anlayabilmişim. Bir şey söylemeden Sevde’ye bakıp, “Mislina’yı sınıfa götürür müsün?” diye sordu.

“Akif Selim,” diye konuştum şaşkınlıkla. Beni duymadı ve tekrarladı. “Sevde lütfen çıkın buradan!”

Sevde direkt beni kendine çektiğinde afallamış bir vaziyette ona baktım. Bana bakmadı. Gözleri direkt çocuğun üzerini hedef aldı. Sevde ile sınıftan çıktığımızda Sevde kapıyı kapattı. “Ne yapıyorsun?” diye sordum. “Benim yüzümden ceza alırsa?”

Sevde, “He Mislina he,” diye konuştu. “O manyak herif seni kilitledi bir şey olmayacak ama Akif?” deyip kafasını sağa doğru yatırdı. Şu an ne yapacağımı bilemez bir haldeydim. İçinde bulunduğum sürecin şokunu bile atlatamamışken şimdi bir de Akif Selim’i düşünüyordum. Sevde koluma dokunarak, “Hem sen iyi misin?” diye sordu. “Gel bir elini yüzünü yıkayalım.”

“İyiym,” diye geçiştirdim. “Merak ediyorum onu.”

“O da seni merak etti,” dedi hızla. “Allah’tan not kâğıdını sıranın üzerine bırakmışsın Mislina.”

“Aslında bunun farkında bile değildim,” diye itiraf ettim.

“Demek o notların sahibi bu psikopatmış,” dedi düşünceli bir halde. Sevde konuşuyordu ama onu tam olarak duyduğumdan emin değildim. “Sana bir şey yapmadı değil mi?” diye sordu ardından. Gözlerim kapıya dönük bir halde kafamı sağa sola salladım. “Yapmadı.”

“Şükür,” diye mırıldandı. “Almıştı ağzının payını Allah’ın manyağı.”

Sözlerine söz eklemedim. Durduğum yerde sabırsızca Akif Selim’in çıkmasını beklerken yutkundum. Kaşlarımı çatıp endişeli bir vaziyette o bordo kapının aralanması için âdete saniyelerle yarışmaya başladım. Sevde, “Mislina haydi gidelim biz,” diye beni zorladığında kafamı sağa sola salladım.

“Gitmem...”

Ve tam o esnada kapı açıldı Akif Selim gayet sakin bir şekilde içeriden çıktı. Sevde’nin yanından ayrılıp çabucak karşısında durdum. “Akif Selim?” diye baktım gözlerine. Derin bir nefes alıp verdi. “Sana bir daha yaklaşamayacak, rahatsız da edemeyecek söz veriyorum.”

“İyi misin?” diye sorduğumda gözlerini kapatıp açtı ve kafasını aşağı yukarı salladı. “Ben iyiym, senin iyi olman daha önemli.”

“İyiym ben,” dedim çabucak cevap verirken. “Gayet iyiym.”

“Bana söylemediğin ya da söylemeye çekindiğin herhangi ters bir durum yok öyle değil mi?”

“Hayır yok.”

“Pekâlâ,” dedi o halde kararlı bir vaziyette. “Haydi gidelim.”

Birlikte sınıfa gittik. Ders neredeyse başlamak üzereydi. Akif Selim sırasına yürürken ben de Sevde’yle birlikte ilerledim. Sevde üzerindeki kileri çıkarırken bana baktı. “Sen hâlâ hastasın değil mi?” diye sordu. Bitkin bir halde kafamı aşağı yukarı salladım. Kaşlarını yukarı kaldırdı. “O zaman doğru onun yanına. İki hasta oturun işte.”

“Sevde!” diye baktım gözlerine dik dik.

“Ne Sevde, ne Sevde?” diye sordu şaşkın şaşkın kızarken. “Ben ikimizi de düşünüyorum burada ama en çok seni, tabii sen anlamak istemiyorsun ama neyse...”

“Ayıp ama ya,” diye içlendiğimde sıranın üzerindeki çantamı ve kitaplarımı kucağıma koyup, “Haydi güle güle,” deyip güldü. “Dua etmeyi de unutma.”

Sevde'ye gözlerimi devirip elimdekileri düzgünce kavradıktan sonra Akif Selim'in yanına gittim. “Merhaba,” dedim. “Oturabilir miyim?”

“Sormana bile gerek yok,” deyip gülümsedi. Kalbim...

Elimdekileri sıranın üzerine bırakıp üzerimdekileri çıkarmaya başladım. Montumu askıya astıktan sonra yerime geçip oturdum. Çantamın fermuarını açtığımda telefonuma uzandım ve ona baktım. “Beni aramışsın,” dedim ekrandaki bildirime bakarak.

Kafasını salladı. “Aradım. Merak ettim o notu görünce, daha doğrusu Sevde gösterince.”

“Anladım,” dedim sakince. İçten içe de kalbimdeki hareketlenmeler devam ediyordu. Telefonumu sıranın üzerine koyarken ekledi. “Keşke Sevde'ye bana ya da sınıftan birine söyleseydin Mislina.”

“Ama bilemezdim ki,” dedim sakince gözlerine bakarak. “İlk defa başımı böyle bir şey geliyor.”

“Çok korktun mu?” diye sordu ardından.

Yüzündeki o ifadeyi hiç usanmadan saatlerce izleyebilirdim. Gözlerimi kaçırardım. “Biraz. Aslında bu korkudan ziyade öfkeye de sebebiyet verdi. İstemediğim şeyler, istemediğim insanlar.”

Birbirimize bakmaya devam ederken Filiz Hoca elinde kitaplarıyla içeri girdi ve sonra ders başladı. Yoğun geçen bir gün olmuştu aslında. Saat dört civarı eve vardığımda annemlerin evde oluşu öylesine huzurlu hissettiriyordu ki beni, iki günde bile alışmıştım hemen eve her gelişimde sıcacık bir ortamda kendimi bulmayı. Aslında Kumru, Çakır, sardunyarım ve Ezgi sayesinde evim hep sıcacık oluyordu ama anne ve babanın yerini ne tutabilirdi ki sanki?

Elimde anahtarla içeri girdiğimde ayakkabıları kenara koyup kapıyı kapattım. “Ben geldim,” dedim mutfığa girerken. Ezgi ve annem yine iş başındaydı. Vallahi bu gidişle kilo alacaktım. “Hoş geldin,” dedi annem gülümseyerek.

“Ne yapıyorsunuz?” diye sordum meraklı bakışlarla yanlarına giderek.

Annem, “Höşmerim,” dediğinde gözlerim parladı. “Ay sen şaka yapıyorsun anne?”

Ezgi kafasını sağa sola salladı. “Ay asla şaka yapmıyor annesi.”

Güldüm. Güldük. Annem hamuru kenara bırakırken, “Aç mısın?” diye sordu. “Açım,” dedim.

Ezgi, “Yiyip yiyip kilo almıyorsun ya seni pataklayasım geliyor,” dediğinde durdum ve ona kendimi gösterdim. “Nasıl kilo almıyorum? Alıyorum da fark ettirmiyorum diyelim.”

“Sende gizli şişkoluk mu var yoksa?”

Gülerek gözlerimi devirdim. “Tövbe ya.”

Daha sonra odama gittim ve üzerimi değiştirdim. Bugün olanları o kadar unutmak istiyordum ki sanki hiç yaşanmamış varsaymak niyetindeydim. En azından artık o notların sahibini öğrendiğim için bir nebze de olsa feraha ermiştim. Üzerime rahat bir şeyler geçirdikten sonra salona gittim. Ezgi de oradaydı. Hep birlikte oturmaya başladık. Kollarımı sündürüp hafifçe öksürdüğümde babam, “Kızım bir ilaç alsaydık ya sana,” diye konuştu.

Peçeteyi burnumdan çekerken gülümsedim. “Annemin ilaçları hepsinden iyi baba.”

“Ona şüphem yok da,” dedi anneme bakarak. “Yine de bir doktora gitmek iyi olurdu.”

“Olsun,” dedim sakince. “En iyi doktor insanın kendidir.”

Ezgi güldü. “Nasıl belli edebiyat okuduğu.”

Gözlerine baktım ve boş boş gülümsedim. Annem ayağa kalkmadan çenesini hafifçe öne çıkarıp dışarıya baktı. Hava neredeyse kararmak üzereydi. “Ankara’ya geldik ama soğuktan dışarı çıkamadık bile.”

“Soğuk oluyor burası bayağı,” diye söylendim. “Ama seviyorum bu soğuğu.”

“Belli,” dedi gülerek. “Sümüklü.”

Anneme ters ters bakarken ekledim. “Bir dahaki sefere gelişinizde gezeriz artık. Bursa kadar yeşil değil burası ama güzel piknik alanları var. Geçen yıl okuldaki arkadaşlarla gitmiştik. İlkbaharda beraber gideriz olur mu?”

Annem oturduğu yerden kalkarken, “O günlere bir geelim de inşallah,” deyip ayağa kalktı. “Şu hoşmerimi bir pişireyim. Kızlar siz de yardım edin bana haydi.”

İtiraz etmeden birlikte mutfağa gittik. Aradan birkaç gün geçmişti. Ertesi gün Adnan Hoca gelemediği için ileri bir tarihe atmıştı dersi, bu yüzden okula gitmemiştim. Sonraki gün ise beş saat ders işlemiş ve eve gelmişim. Bugün annemler eve dönüyordu. Gitmelerini hiç istemiyordum çünkü onları gerçekten özliyordum tabii okuldan eve döndüğümde o ruhumu dinlendiren sıcak kokular... Evi ev gibi hissettiren yuva kokusu.

Annem montunu giymeye başladığında Ezgi ile onun başında dikkildik. Babam çoktan hazırlanmıştı ve içeride oturuyordu. “Keşke biraz daha kalsaydınız anne,” diye mırıldandım. Bu arada bu süreçte gribi az çok atlatmaya başlamıştım.

Annem düğmelerini iliklerken, “Başka sefere artık,” dedi. “O zamana kadar iyileşirsin artık.”

“Âmin,” diye iç çektim gülerek.

Ezgi, “Vallahi ben sizi çok sevdim Leyla teyze,” diye ekledi. “Böyle şeyler konuşmayı pek beceremem ama uzun zamandır öylesine hasretmişim ki şöyle bir ortamın içinde bulunmaya. Teşekkür etmek istiyorum, aile sıcaklığını yaşamış oldum sayenizde. Eksik olmayın.”

Annem durgun durgun Ezgi’nin gözlerine baktı ve sonra karşısına geçip yüzüne dokundu. “Ne teşekkürü kızım benim? Sen de benim bir evladımsın artık ne zaman istersen arayabilirsin beni, ne zaman canın ıkılır da bir şeye ihtiyacın olursa beklerim. Sakın çekinme.”

“Eksik olmayın,” diye konuştu sakince.

Annem Ezgi’nin karşısında çekilirken, “Dolapta bir sürü yemek var, ısıtır yersiniz,” dedi.

Güldüm. “Vallahi iyi doyurdun karnımızı.”

“Anneyim ben,” diye güldü. “O karınlar doyacak efendim.”

“Hay hay,” diye başımı öne eğdim. Babam içeriden ayaklandığında, “Taksi beş dakikaya gelecek hanım, haydi inelim aşağıya,” diye konuştu. İtiraz ettim. “Geldiğinde inin baba, hava soğuk biliyorsun.”

“Anca ineriz kızım.”

“Peki,” deyip askıdaki montumu üzerime geçirdim. Annem, “Sen inme hiç aşağıya,” diye baktı yüzüme. “Kapının önüne kadar iniyor zaten. Gara gidince de çok beklemeden bineriz otobüse.”

“Olsun anne,” dedim sakince. “Ne olacak sanki?”

Montumu giyindikten sonra annem ve babam Ezgi ile vedalaştı. Birkaç dakika içerisinde de aşağı indik. Bu babam için biraz sıkıntılı olmuştu ama idare etmeyi bilmişti. Saat dokuz gibiydi. Annemler gece yarısı ineceklerdi Bursa'ya. Tek temennim sağ salim gidebilmeleriydi.

Apartmandan çıktığımızda annem, babamın koluna girdi ve sıkıca birbirlerine tutunmaya başladılar. Ben de onların küçük çantalarını tutarak yanlarında bekledim. Annem o esnada cebinden çıkardığı bir miktar parayı cebime koydu. "Anne var benim param," diye fısıldadım.

"Sus," dedi sakince parayı cebime koyarken. "Öğrencinin ne zaman parası olduğu görülmüş?"

Aniden güldüm. Çok üstelemeden gözlerimi kapatıp açarken, "Teşekkür ederim," diye konuştum. Annem kafasını sallayıp elini saçlarıma götürdü ve öptü. Ruhum besleniyordu, ruhum onların sevgisiyle büyüyordu.

Az sonra taksi geldiğinde direkt babama döndüm ve elini öpüp alnıma koydum. Sıcacık elleriyle yüzümü kavradı ve yanağımdan öptü. "Dikkat et kendine tamam mı?" diye sordu ama bu soru değildi. Başımı aşağı yukarı salladım ve ona sarıldım. "Sen de, siz de dikkat edin. İyi ki geldiniz."

Babam sırtımı sıvazladıktan sonra ayrıldık ve taksinin kapısını açtım. Babam dikkatli bir şekilde oturduğunda bu sefer anneme döndüm ve elini öpüp alnıma koydum. Bana sınıksız sarıldı. "Oy annem," dedi ciğeri ortaya koymuşçasına. Gözlerimi kapattım ve gülümsedim. Sanırım gözlerim dolmuştu. "Her şey için sağ ol anne," diye fısıldadım.

"Sen de sağ ol kızım benim," dedi birbirimizden ayrılırken. Sonra gözlerimin içine baktı. "Üşütme daha fazla. Zaten tam iyileşmedin bile. Kalın giyinin tamam mı?"

"Tamam," dedim sakın bir sesle.

Gülümsedi ve yanağımdan öpüp taksinin kapısına doğru indi. Oturana kadar kapıyı tuttum. Çantası hemen diğer koltukta duruyordu. Nihayetinde oturduğunda, "Haydi Allah'a ısmarladık," diye el salladı. "Hava soğuk yukarı çık."

"Çıkarım merak etme sen beni," dediğimde bir sefer daha el salladı ve kapıyı kapattım. Adımlarım geriye doğru düşerken babamın da el salladığını gördüm. Kalbim sıkışıyordu. Onları o kadar çok seviyordum ki şimdi temelli bir veda olmasa bile insanın el sallarken bile yüreği titriyordu işte.

Derin bir nefes alıp verdiğimde taksi uzaklaşmaya başladı, ben de arkalarından el sallamaya devam ettim. Hakikaten gözlerim öyle dolmuştu ki bir konuşsam ağlayacaktım. Elimi usulca indirdim ve öylece birkaç saniye olduğum yerde bekledim. Sonra da soluma doğru döndüm. Hemen ilerideki sokak lambasının altında duran boş banka baktım. Gülümse-dim. Adımlarımı oraya doğru atmaya başladım. Sakin ve yavaş adımlarla nihayet sokak lambasının altında durdum ve burnumu çekerek banka oturdum.

Hava soğuktu, şehir sakindi.

Ellerimi cebime koydum ve öylece oturmaya başladım. Sanki buna ihtiyacım vardı. Öylece izlemeye, durmaya ve susmaya...

Bir müddet burada dalgın dalgın oturmaya devam ettim. Ta ki bu dalgınlığım Akif Selim'in yanıma oturmasına kadar sürdü.

"Seni burada böyle otururken görünce dayanamadım," diye mırıldandı. Çabucak toparlandım ve ellerimi montumun cebinden çıkarıp önüme koydum. Yüzüne baktım sonra. Bana bakıyordu. Çok güzel bakıyordu ya da ben onu acayip sevdiğimden öyle görüyordum işte.

"Burası iyi geliyor," diye konuştum sessizce. "Sen de oturuyordun ya."

Dudaklarının kenarını kıvrırdı usulca. Mürekkep mavisî gözlerini sıldı. "İyi geliyor evet," diye fısıldadı. "Bazen insan sadece kendiy-le aldığında bir anlamı oluyor."

"Öyle," deyiverdim gözlerine bakarak. Hava soğuktu ve rüzgâr estik-çe saçlarımızı hareketlendiriyor gözlerimizin kenarındaki kıvrımları kesiyordu. Tenimin açıkta kaldığı kısımlar esintiden tatlı tatlı payını alırken sokak lambasının üzerimize yansıyan ışığının altında öylece birbirimize bakıyorduk.

"Annenler az önce gitti sanırım?" diye sorduğunda kafamı aşağı yukarı sallayıp caddeye baktım. Kaldırımın daha gerisinde oturuyorduk ama cadde önümüzdeydi. "Gittiler," dedim yumuşak bir sesle. "Üç dört gündü ama daha uzun kalmalarını isterdim. İnsan alışınca kolayca bırakmıyor..."

"Alışmak," diye tekrar etti durgun durgun. "İnsanı mahveden de bu değil mi?"

Omzumu silktim. "Mahvolmak değil de... Ne bileyim hep olsunlar istiyorum."

Bir şey söylemedi. Dalgınlığımdan kurtuldum ve gözlerine baktım. Onun yanında böyle konuşmamalıydım, kalbini istemeden de olsa incitebilirdim. “Ben,” dedim boş bulunarak. “Çok şey etmeyeyim.”

“Sıkıntı yok,” diye gülümsedi. “Aslında ben sana...”

“Sen bana?”

Uzun uzun gözlerime bakmaya devam etti. Bir büyü vardı sanki bir girdap gözlerinde. Baktıkça içine çekiyordu, baktıkça kayboluyordum orada. Elini sakince yanına götürdü ve gözlerini gözlerimden ayırmadı. “Gözlerini kapatır mısın?” diye sordu. Yüzümde naif bir tebessüm yer edindiğinde konuşmadan gözlerimi kapattım.

Gözlerimi kapattığımda ellerimi tuttu. Aralık olan dudaklarımı kapattım. Avuçlarımı açtı ve içine bir şey koydu. Kaşlarımı çattım ve koyduğu şeye dokunmaya başladım. Ellerini ellerimden çektiğinde avuçlarıma bıraktığı bu nesneyi iyice sahiplendim. Parmaklarım üzerinde gezinmeye başladığında sııttım. Tahmin ettiğim şey miydi?

“Açabilir miyim gözlerimi?” diye sordum sabırsızca.

“Açabilirsin,” dediğinde derin bir soluk alıp verdim ve kafamı eğip gözlerimi açtım. Avcumdaki şeye baktım.

Kar küresi...

“Akif Selim,” dedim hayranlıkla elimdeki şeyi izlemeye başlarken. “Geçen gün çok beğenmiştin, ben de dayanamadım aldım. Sevdin mi?” diye sorduğunda dolu dolu olmuş gözlerle yüzümü yüzüne çevirdim. “Sevdim. Çok sevdim.”

Güldü. Sonra da elini şakağına götürüp utanarak kaşdı orayı. “İçimden geldi.”

Kalbim öyle çok ağrıyordu ki onu sevmek bu kadar güzelken onunla olmak nasıl delice olabilirdi hayal edemiyordum. İyi ki onu sevmişim, iyi ki kalbimi ona saklamışım demekten asla usanmıyordum, hiçbir zaman da usanmayacaktım.

Gözleri sokak lambasına yükselirken onu izledim. Güzel yüzünü, hafif kemerli burnunu ve eşsiz gözlerini. Kirpiklerinin gölgesi bile özenle dökülüyordu çiçek gibi kokan tenine. İnsanın baktıkça bakası, yaşadıkça hayattan aldığı anlam artıyordu. Bir insanı sevmek bir kalbi sevmek... Hayatı bundan daha güzel çekilebilir kılan ne olabilirdi?

Elimdeki kar küresini havaya kaldırdım. Onu almıştı. Sokak lambası ve hemen onun altında oturan iki insan. Bu biz miydik?

Yüzünü sokak lambasından indirip gözlerime baktı. Öylesine derin, öylesine güzeldi ki zamanı unuttururdu. “Bana demiştin ki,” dedim gözlerine bakarken. “İçine söyle seni hiç terk etmesin.” Yüzünde soluklandım. “İçine söyle seni hiç terk etmesin Akif Selim.”

Dudakları düz bir çizgi halini aldı. Ona baktıkça nefesim köreliyordu. Aklım, fikrim karman çorman oluyordu.

Yüzünü yüzüme doğru yaklaştırmaya başladı. Öylece kaldım. Yutkunamıyordum bile. Gözlerimiz bir an olsun değmedi başka yere. Yüzüme geldi ve gözlerimi kapattığımda dudakları yanağımın üzerine kondu.

Öptü.

İçimden bir şeyler koptu sanki. Bulutların üzerine çıkmıştım bu bulut olmayan havada. Olmayan şeyleri yaşıyor gibiydim. Yutkunamadığımda sıcacık dudakları bana tıpkı kırılğan bir çiçekmişim gibi davrandı. O kadar ipeksi o kadar yumuşak bir buse bırakmıştı ki yanağıma, kalbim yerinden çıkıp avuçlarına konuvermişti.

Kendini geri çekerken teni tenimi teğet geçti. Gözlerimi açtım. Gözlerime baktı. Ağlamak üzereydim, hatta bayılmak... Şaka yapmıyordum, yemin ederim.

Her yerim titriyordu ama o bunu fark etmiş sayılmazdı, bunun olmasını da istemezdim zaten.

“İçimiz güzel olduğu müddetçe kim bırakabilir ki?” diye sordu sakince.

Ben hâlâ şaşkın şaşkın yüzüne bakıyordum. Gözleri küçüldü ve gümsedi. Sonra hiç konuşmadan sırtımızı banka verdik, ellerimizi kollarımıza koyduk yolu izledik. Bazen kaçamak bakışlar attık bazen utkunamadık.

Sen benim sardunyamsın Akif Selim ve bir gün güzel gözlerinden akıp gelen mürekkebinle boyayacaksın bizi. Buna inandım bu yüzden sevdim. İçimiz hep güzel kalacak ve biz hiç bırakamayacağız birbirimizi. Bu bank ve sokak lambası şahit olsun ki.

Devam edecek...

*"Sevgi acıtır, öp yaralarından
belki sana da bulaşır."*

Aşk bazen bir kitabın cümlesinde, bir çiçeğin yaprağında,
bir damla gözyaşında ya da ilk bakışta gizlidir.
Misline için de öyleydi. Akif Selim'in mürekkep mavisini
gözlerine bir kez bakınca kendi kalbiyle tanıştı
ve o günden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı.

Mislina Farah'ın aşkı o kitabın cümlesi,
o çiçeğin yaprağı, saf bir gözyaşı ve ilk bakışın sonuncusuna
uzandığı bir kalp atışıydı. Penceresinin önündeki
sardunyalar arkadaşı, Çakır yoldaşı, Kumru ise sırdaşı oldu.
Tüm bu güzel şeyler Akif Selim'in kalbine giden
zarif ve tehlikesiz bir yoldu.

Sevginin en masum, en derin, en saf haliydi onların hikâyesi.
Kırılan kalpler bile var oldukları bedenleri sevdiler çünkü
gün sonunda iyileşeceklerini bildiler. Sevgi bazen acıtsa da
ince ruhlar acıttıkları yerleri öper, iyi ederdi.
Tıpkı bu iki ruhun sahibi gibi.

*"Sevginin uğramadığı kalplere başkasının yüreği ağır gelir.
Sevmek yürek ister, zaman ister, hakikat ister.
Yalan bir ruhun varlığı elbet bir gün tökezler."*

/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinevi
ephesus yayinlan
/ephesus yayinlan

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454

9 786257 382588